Nelson DeMille
FOCUL SĂLBATIC
Traducere din limba engleză
PATRICIA SCURTU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DeMILLE, NELSON
Focul sălbatic Nelson DeMille; trad.: Patricia Scurtu.
— Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-13-420-1
I. Scurtu, Patricia trad.
821.11173-31135.1
RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro

NELSON DeMILLE
Wild Fire
© 2006 by Nelson DeMille
Toate drepturile rezervate.
www.nelsondemille.net
© RAO International Publishing Company, 2006, pentru versiunea în limba română 2008
ISBN 978-973-103-420-1

Lui Bob şi Joan Dillingham
— care au nişte fiice atât de adorabile

Nota autorului

Atunci când realitatea şi ficţiunea se întrepătrund în romane, cititorului nu îi este întotdeauna clar ce anume este real şi ce nu. Primii cititori ai manuscrisului *Focul Sălbatic* m-au întrebat cât anume din acest roman este adevărat şi cât este rod al imaginaţiei mele. Prin urmare, m-am gândit să ofer aici toate lămuririle necesare.

În primul rând, Brigada Antitero ATTF, apărută nu doar în acest roman, ci şi în altele al căror erou este John Corey, are ca principal

punct de plecare o organizaţie reală – Brigada Comună Antitero JTTF – cu unele licenţe literare, pe care mi le asum.

În această carte, în mod special, veţi găsi o mulţime de informaţii despre ELF – şi vă voi lăsa să descoperiţi pe parcursul poveştii de la ce vine această abreviere. Din câte ştiu eu, toate informaţiile despre ELF sunt corecte.

Cât despre proiectul guvernamental secret, denumit Focul Sălbatic, el are la bază nişte informaţii peste care am dat întâmplător, în special pe internet, şi poate fi luat drept zvon, realitate, pură ficţiune sau drept combinaţie a tuturor acestora. Eu, unul, sunt de părere că o oarecare variantă a Focului Sălbatic cu un alt nume de cod există şi în realitate, iar, dacă nu, ar trebui să existe.

Şi alte subiecte din această carte despre care am fost întrebat – precum NEST, Kneecap sau alte astfel de acronime – sunt reale. Dacă vi se pare verosimil ceea ce citiţi, probabil că aşa şi este. Realitatea chiar este mai ciudată decât ficţiunea, iar uneori chiar mai înfricoşătoare.

Cel mai des am fost întrebat dacă lansatoarele BearBanger există şi în realitate. Da, există.

Acţiunea acestei cărţi se petrece în octombrie 2002, la un an şi o lună distanţă de evenimentele din 11 septembrie; cât despre titlurile şi articolele din *New York Times* pe care le citez, ele sunt reale. De asemenea, orice menţiune legată de măsurile guvernamentale de securitate sau de lipsa lor era adevărată la momentul respectiv.

Unii dintre cititorii mei, care lucrează în domeniul aplicării legii, sunt de părere că detectivul John Corey are unele probleme legate de limitele puterii şi ale atribuţiilor sale. Recunosc că, de dragul poveştii, mi-am permis o oarecare libertate în crearea acestui personaj. Un John Corey care să joace după nişte reguli stricte sau care să procedeze ca la carte nu reprezintă ceea ce oricare dintre noi şi-ar dori de la un erou.

Primii cititori ai acestei cărţi mi-au mărturisit că *Focul Sălbatic* îi ţinea treji multă vreme după ce lăsau cartea din mână. Fără îndoială, aceasta este o carte înspăimântătoare pentru nişte vremuri înspăimântătoare; dar este, în acelaşi timp, o poveste plină de avertismente pentru lumea de după 11 septembrie.

PARTEA ÎNTÂI

Vineri

NEW YORK

FBI-ul investighează chestiuni legate de activităţi teroriste, fără a ţine cont de rasă, religie, naţionalitate sau sex.

Terorismul în Statele Unite

FBI Publications, 1997

Capitolul 1

Sunt John Corey, fost detectiv al Departamentului omucideri din cadrul NYPD, rănit la datorie, pensionat medical, cu handicap de gradul I, acest număr reprezintă doar o bază de calcul al indemnizaţiei; altfel, încă mai funcţionez în proporţie de 98%. În prezent, lucrez ca agent special pe bază de contract pentru Brigada Federală Antitero.

Harry Müller, tipul aflat în cubiculumul din faţa mea, mă întrebă:

— Ai auzit vreodată de Clubul Custer Hill?

— Nu. De ce?

— Acolo mă duc în weekend-ul ăsta.

— Distracţie plăcută, i-am spus.

— Câţiva nebuni plini de bani, cu convingeri politice de dreapta, au cabana asta de vânătoare, undeva în nord.

— Să nu-mi vii cu căprioare împuşcate, Harry. Şi nici cu vreo pasăre moartă. Ridicându-mă de la birou, m-am îndreptat către automatele de cafea.

Pe perete, deasupra acestora, se aflau afişele cu persoanele căutate de Ministerul Justiţiei, cele mai multe înfăţişând nişte domni musulmani, printre care se număra şi inamicul numărul 1, Osama bin Laden.

De asemenea, printre cele peste douăzeci de fotografii se găsea şi cea a unui libanez, pe nume Asad Khalil, alias Leul. Nu era nevoie să reţin imaginea acestui bărbat. Îi cunoşteam trăsăturile feţei la fel de bine ca pe ale mele, cu toate că nu îl întâlnisem niciodată în mod oficial.

Scurta mea intersectare cu domnul Khalil a avut loc cam cu doi ani în urmă, pe vremea când eu îl urmăream pe el şi, după cum aveam să aflu mai târziu, el mă urmărea pe mine. El a scăpat, iar eu m-am ales cu o zgârietură de toată frumuseţea. După cum ar spune probabil

arabii, „ne este scris să ne întâlnim din nou, să ne reglăm socotelile”. Pot spune că aştept cu nerăbdare acel moment.

Am scurs zaţul cafelei într-o ceaşcă de plastic, după care m-am uitat atent pe un exemplar din *New York Times,* care zăcea pe birou. Titlul de pe prima pagină a numărului de astăzi, 11 octombrie 2002, era: „CONGRESUL ÎL AUTORIZEAZĂ PE BUSH SĂ FOLOSEASCĂ FORŢA ÎMPOTRIVA IRAKULUI, OFERINDU-I ASTFEL O PUTERE SPORITĂ”.

Unul dintre subtitluri spunea aşa: „Conform rapoartelor oficiale, Statele Unite au întocmit un plan de ocupare a Irakului”.

După toate aparenţele, războiul era inevitabil, ca, de altfel, şi victoria. Prin urmare, conceperea unui plan de invazie se dovedea a fi o idee bună. Mă întrebam dacă există cineva în Irak care să ştie despre acest lucru.

Luându-mi cafeaua, am revenit la birou. Am pornit calculatorul şi am citit câteva note interne. În prezent, în organizaţia noastră se lucrează fără prea multe hârtii şi, sincer să fiu, chiar mi-e dor să mai parafez nişte rapoarte interne. Simţeam o nevoie imperioasă de a mă semna cu creionul pe monitor, dar m-am mulţumit, în cele din urmă, cu varianta electronică. Dacă eu aş conduce această organizaţie, toate notele interne ar circula pe un „ecran magic.

Am aruncat o privire la ceasul de la mână. Era 4.30 după-amiaza, iar colegii mei de la etajul 26 al clădirii din Federal Plaza 26 se împuţinau văzând cu ochii. Colegii mei, ar trebui să explic, sunt, la fel ca mine, membri ai Brigăzii Antitero, o agenţie de patru litere ATTF pierdută într-o lume a agenţiilor de trei litere.

Asta este lumea de după 11 septembrie, aşa că, teoretic, weekend-urile nu reprezintă decât alte două zile de lucru pentru toţi. În realitate însă, buna tradiţie a zilelor de vineri federale – mai precis, a zilei de lucru scurte – nu s-a schimbat prea mult; prin urmare, membrii NYPD care fac parte din Anti-Terrorist Task Force.Brigada Antitero şi care oricum sunt obişnuiţi cu un program de lucru înfiorător rămân pe baricade în weekend-uri şi de sărbători.

— Ce faci weekend-ul ăsta? mă întrebă Harry Müller.

Era începutul unui weekend prelungit, prilejuit de Columbus Day, însă, ca un făcut, eu eram programat să lucrez luni. Am răspuns:

— Aveam de gând să defilez la parada de Columbus Day, dar, din păcate, luni sunt la serviciu.

— Vorbeşti serios? Ai fi mers la defilare?

— Nu, dar asta i-am spus căpitanului Paresi. Şi am adăugat:

— I-am zis că mama este italiancă şi că urma să-i împing căruciorul cu rotile la paradă.

Harry râse şi mă întrebă:

— Şi l-ai convins?

— Nu. Dar s-a oferit să împingă el însuşi căruciorul.

— Credeam că părinţii tăi sunt în Florida.

— Păi, sunt.

— Şi că maică-ta este irlandeză.

— Chiar este. Acum nu-mi rămâne decât să găsesc o mamă italiancă, pe care s-o împingă Paresi pe Columbus Avenue.

Harry râse din nou şi se întoarse la computerul lui.

Harry Müller, ca majoritatea membrilor NYPD din cadrul Diviziei Orientul Mijlociu a Brigăzii Antitero, se ocupă cu punerea sub supraveghere şi cu supravegherea efectivă a „persoanelor de interes" – sintagmă care, într-un limbaj corect din punct de vedere politic, se referă la comunitatea musulmană. Pe de altă parte, eu mă ocup în principal cu intervievarea şi cu recrutarea informatorilor.

Cei mai mulţi dintre informatorii mei sunt nişte mincinoşi notorii, nişte experţi în arta aburelii, care doresc să obţină fie bani, fie cetăţenia americană sau care vor să înfunde pe cineva din comunitatea lor, altminteri bine închegată. Din când în când, mai am parte şi de câte un individ „pe bune", dar în aceste puţine cazuri sunt nevoit să îl împart cu FBI-ul.

Brigada Antitero este alcătuită cu precădere din agenţi FBI şi din detectivi din cadrul NYPD, la care se adaugă membri NYPD pensionaţi, ca mine. În plus, avem aici oameni transferaţi de la alte agenţii federale, cum ar fi Biroul de Imigrări şi Vamă ICE, sau de la poliţia statală şi suburbană, de la autorităţile portuare, şi aşa mai departe – instituţiile sunt prea multe ca să le enumăr aici sau ca să mi le amintesc.

De asemenea, din grupul nostru de colegi mai fac parte şi persoane care, asemenea fantomelor, nu există în realitate, dar, dacă ar exista, s-ar numi CIA.

Mi-am verificat e-mailul şi am găsit trei mesaje. Primul era de la şeful meu, Tom Walsh, agent special aflat la comanda departamentului, care preluase conducerea ATTF după ce fostul meu şef, Jack Koenig, decedase în timpul atentatelor de la World Trade Center. E-mailul

spunea aşa:

CONFIDENŢIAL – AVERTISMENT – ÎN AŞTEPTAREA DECLANŞĂRII UNOR EVENTUALE OSTILITĂŢI CU IRAKUL, TREBUIE SĂ ACORDĂM O ATENŢIE SPECIALĂ CETĂŢENILOR DE ORIGINE IRAKIANĂ CARE LOCUIESC ÎN CONUS.

„CONUS", adică „partea continentală a Statelor Unite". „Ostilităţi", adică „război". Restul mesajului voia să spună: „Găsiţi un irakian căruia să-i putem pune în cârcă o ameninţare teroristă împotriva Statelor Unite, în aşa fel încât să le facem viaţa mai uşoară celor de la Washington, înainte de a bombarda Bagdadul".

Iar mesajul continua:

PERICOL IMINENT. AVERTISMENTUL PRIVIND UBL RĂMÂNE VALABIL. ACCENT NOU ASUPRA RELAŢIEI UBLSADDAM. INSTRUCTAJUL PE ACEASTĂ TEMĂ SĂPTĂMÂNA VIITOARE. DATA ŞI ORA VOR FI ANUNŢATE ULTERIOR. WALSH, AGENT SPECIAL PRINCIPAL.

Pentru neiniţiaţi, UBL vine de la Osama bin Laden, nume care ar trebui prescurtat OBL; cu mult timp în urmă însă, transpunând scrierea arabă în alfabetul latin, cineva a ortografiat acest nume „Usama", variantă de asemenea corectă. Atunci când fac referire la numele acestui ticălos, mijloacele de informare în masă folosesc denumirea „Osama"; pe de altă parte, serviciile secrete îl denumesc şi astăzi tot „UBL". Acelaşi ticălos!

Următorul e-mail era de la al doilea şef al meu, mai sus-numitul Vince Paresi, căpitan NYPD repartizat la ATTF pentru a-i supraveghea pe poliţiştii mai dificili, care uneori nu se înţeleg prea bine cu prietenii de la FBI. Printre aceşti poliţişti aş putea să mă număr şi eu. Căpitanul Parese l-a înlocuit pe căpitanul David Stein, care, asemenea lui Jack Koenig, a fost ucis – asasinat, mai precis – cu exact un an şi o lună în urmă, la World Trade Center.

David Stein era un tip dintr-o bucată, şi nu trece o zi fără să îi simt lipsa. Iar Jack Koenig, dincolo de toate defectele lui şi de toate neînţelegerile dintre noi, era un profesionist, un şef dur, dar corect şi, în acelaşi timp, un mare patriot. Trupul său nu a fost găsit niciodată, cum n-a fost găsit nici cel al lui David Stein.

Un alt corp neînsufleţit care nu a fost recuperat în urma atentatelor pierdut, de altfel, împreună cu cadavrele altor două mii de oameni – a fost acela al lui Ted Nash, ofiţer CIA, un uriaş ghimpe în

coastă şi duşman de moarte al subsemnatului.

Mi-aş dori să pot spune ceva drăguţ despre acest nenorocit, dar singurul lucru care îmi vine în minte în acest moment este:‚Adio şi n-am cuvinte!"

Unde mai pui că individul ăsta mai are şi prostul obicei de a reveni din morţi – a făcut-o cel puţin o dată până acum –, iar atâta vreme cât cadavrul său nu este identificat fără a lăsa loc de îndoieli, nu am de gând să desfac sticla de şampanie.

În orice caz, în e-mailul trimis de căpitanul Paresi întregului personal NYPDATTF se spunea aşa:

SE VA INTENSIFICA GRADUL DE SUPRAVEGHERE A TUTUROR CETĂŢENILOR DE ORIGINE IRAKIANĂ. VOR FI CONTACTAŢI TOŢI IRAKIENII CARE S-AU DOVEDIT DE AJUTOR ÎN TRECUT ŞI VOR FI ADUSE LA INTEROGATORIU TOATE PERSOANELE DE PE LISTELE DE SUPRAVEGHERE. SE VA ACORDA O ATENŢIE DEOSEBITĂ PERSOANELOR DE ORIGINE IRAKIANĂ CARE SE ASOCIAZĂ CU ALŢI CETĂŢENI DE RELIGIE ISLAMICĂ – SAUDIŢI, AFGANI, LIBANEZI ETC. SE VA GRĂBI PUNEREA SUB SUPRAVEGHERE A MOSCHEILOR. INSTRUCTAJUL SĂPTĂMÂNA VIITOARE. DATA ŞI ORA VOR FI STABILITE ULTERIOR PARESI, CĂPITAN, NYPD.

Cred că deja văd un tipar aici.

Poate părea greu de crezut, dar nu cu multă vreme în urmă încercam să ne dăm seama ce ar fi trebuit să facem în fiecare zi, iar notele care circulau la nivel intern erau formulate cu mai multă grijă, astfel încât să nu lăsăm impresia că îi condamnam pe teroriştii islamici sau că doream să îi deranjăm cu ceva. Situaţia s-a schimbat însă foarte repede.

Cel de-al treilea e-mail era de la soţia mea, Kate Mayfield, pe care o puteam vedea stând la biroul ei, situat dincolo de peretele despărţitor dintre NYPD ŞI FBI, la etajul 26. Soţia mea este o femeie frumoasă, dar, chiar dacă nu ar fi, eu tot aş iubi-o. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, dacă n-ar fi fost frumoasă, nici n-aş fi remarcat-o; aşadar, problema este destul de complexă.

Mesajul suna astfel:

HAI SĂ PLECĂM MAI DEVREME DE LA SERVICIU, SĂ MERGEM ACASĂ ŞI SĂ FACEM SEX. O SĂ-ŢI GĂTESC HOTDOG CU CHILLI ŞI O SĂ-ŢI PREPAR CEVA DE BĂUT ÎN TIMP CE TE UIŢI LA TELEVIZOR ÎMBRĂCAT DOAR ÎN CHILOŢI.

Sincer să fiu, nu suna chiar aşa. Iată care era, de fapt, mesajul:

HAI SĂ PLECĂM ÎNTR-UN WEEKEND ROMANTIC LA DEGUSTAT DE VINURI ÎN NORTH FORK. O SĂ REZERV O CAMERĂ CU MIC DETUN INCLUS. CU DRAGOSTE, KATE.

De ce dracu' să degust vinuri? Toate au acelaşi gust. Ca să nu mai spun că locurile unde se oferă cazare cu mic dejun inclus sunt absolut mizerabile – nişte coşmelii dărăpănate, drăguţe într-un fel agasant, cu băi din secolul al XIX-lea şi paturi care scârţâie din toate arcurile. Unde mai pui că trebuie să iei micul dejun împreună cu ceilalţi oaspeţi – de regulă nişte porci cu mulţi bani, veniţi de undeva din Upper West Side1, care vor să-ţi vorbească despre subiectele pe care le-au citit la secţiunea „Artă şi timp liber" din *Times.* Ori de câte ori aud cuvântul „artă", întind mâna după pistol.

Am tastat răspunsul:

MI SE PARE O IDEE GROZAVĂ. ÎŢI MULŢUMESC CĂ TE-AI GÂNDIT LA ASTA. CU DRAGOSTE, JOHN.

Ca majoritatea bărbaţilor, prefer să mă aflu în bătaia puştii decât să am de-a face cu o nevastă înfuriată.

Kate Mayfield este agent FBI, avocat şi, totodată, membru al echipei mele, din care mai fac parte un tip de la NYPD şi un agent FBI. În plus, din când în când, mai cooptăm câte o persoană sau două de la alte agenţii, precum ICE sau CIA, în funcţie de necesitate. Ultimul coleg de echipă provenit din rândurile CIA a fost Ted Nash, personajul amintit ceva mai devreme, cel pe care eu îl suspectez că ar fi avut o aventură în trecut cu cea care, la vremea aceea, urma să devină actuala mea soţie. Nu pentru asta nu-l puteam suferi – ăsta era motivul pentru care îl *uram* de-a dreptul. Nu-l puteam suferi din motive de natură strict profesională.

Am observat că Harry Müller îşi făcea ordine pe birou, punând sub cheie documentele ce conţineau informaţii confidenţiale, astfel încât persoanele însărcinate cu curăţenia – indiferent dacă erau sau nu de religie musulmană – să nu le fotocopieze sau să le trimită prin fax către Ţinutul Nisipurilor.

— Mai sunt 21 de minute până la terminarea programului, i-am

---

[1] Upper West Side - cartier istoric de locuinţe (cu celebrele Anasonia şi Dakota), cu restaurante şi baruri destinate celor din Long Island. (n.tr.).

spus. Se uită la mine şi îmi răspunse:

— Trebuie să trec pe la Departamentul tehnic, să iau nişte chestii.

— De ce?

— Ţi-am mai spus. Mă ocup de o supraveghere, undeva în nord. La Clubul Custer Hill…

— Credeam că eşti unul dintre invitaţi.

— Nu, o să încalc o proprietate privată.

— Cum te-ai ales cu misiunea asta?

— Habar n-am. Crezi că întreb vreodată? Am o rulotă, o pereche de cizme şi o căciulă cu urechi. Prin urmare, îndeplinesc toate condiţiile necesare.

— Corect!

Aşa cum spuneam, Harry Müller este fost poliţist NYPD, la fel ca mine, pensionat după douăzeci de ani de activitate, ultimii zece petrecuţi în cadrul Serviciului de Informaţii. În prezent, este angajat de FBI pentru activităţi de supraveghere, astfel încât „tipii în costum", aşa cum îi numim noi pe agenţii federali, să se poată ocupa cu munca de gândire.

— Şi, ia zi, care-i treaba cu convingerile astea de dreapta? l-am întrebat. Credeam că eşti de-al nostru.

„De-al nostru", adică din Divizia Orientul Mijlociu, aceasta reprezentând în prezent cam 90 din ATTF.

— Nu ştiu, îmi răspunse Harry. Crezi că întreb? La urma urmei, eu le fac doar nişte poze, nu mă duc cu ei la biserică!

— Ai citit e-mailurile de la Walsh şi Paresi?

— Mda.

— Crezi că intrăm în război?

— Mai întrebi? Stai să mă gândesc…

— Gruparea asta de dreapta are vreo legătură cu Irakul sau cu UBL?

— N-am idee. Harry aruncă o privire la ceasul de la mână şi spuse:

— Trebuie să trec pe la Tehnic înainte să închidă.

— Ai tot timpul. Pleci singur? l-am întrebat.

— Da. Nu-i problemă, e vorba doar de o supraveghere de la distanţă. Se uită la mine şi continuă:

— Între noi fie vorba, Walsh spune că e o simplă formalitate –

trebuie întocmit un dosar. Ştii tu, să arătăm că nu stăm numai după fundul arabilor. Trebuie să ne mai ocupăm şi de grupările interne, precum neonaziştii, paramilitarii, „supravieţuitorii" şi alţii ca ei. Dă bine în presă şi în Congres, dacă va fi nevoie vreodată. Nu? Am mai făcut chestii de-astea de câteva ori şi înainte de 11 septembrie. Îţi aminteşti?

— Aşa e.

— Trebuie să plec. Probabil ne vedem luni. O să trebuiască să mă întâlnesc cu Walsh luni la prima oră.

— Lucrează luni?

— Cert e că nu m-a invitat să bem o bere la el acasă, prin urmare, cred că va fi aici.

— Bun. Ne vedem luni.

Harry plecă.

Ceea ce îmi spusese el despre întocmirea acelui dosar nu prea avea sens. Unde mai pui că avem aici şi o Divizie pentru terorismul intern, care se ocupă de astfel de treburi. De asemenea, era puţin ciudat să îţi bagi nasul în treburile unor bogătaşi cu orientări de dreapta, care deţin un club în nordul statului. Şi la fel de ciudat era faptul că Tom Walsh avea să vină la serviciu într-o zi liberă, pentru ca Harry să-i dea nişte informaţii obţinute în urma unei misiuni de rutină.

De felul meu, sunt un tip foarte băgăcios – tocmai de aceea sunt şi un foarte bun detectiv –, aşa că m-am îndreptat către un computer separat, neconectat la reţea, de la care puteam accesa internetul, şi am efectuat o căutare pe Google, pentru „Clubul Custer Hill".

Nu am obţinut niciun rezultat, aşa că am încercat din nou, tastând doar „Custer Hill". Contorul din partea de sus a paginii semnala găsirea a peste 400.000 de rezultate, dar amestecul de informaţii de pe prima pagină terenuri de golf, restaurante şi mai multe referinţe istorice legate de problema generalului George Armstrong Custer de la Little Bighorn, Dakota de Sud – indicau faptul că niciuna dintre aceste informaţii nu avea să fie relevantă. Cu toate acestea, am petrecut zece minute scanând rezultatele, fără a găsi însă vreo referire la statul New York.

Am revenit la biroul meu, unde puteam să-mi folosesc parola ATTF pentru a accesa fişierele interne de pe ACS – Sistemul de Căutare Automată, o versiune a motorului Google aparţinând exclusiv FBI-ului.

Numele „Clubul Custer Hill" apăru pe monitor, însă, după toate

aparenţele, eu n-aş fi avut de ce să fiu interesat de acest dosar, aşa că imediat sub titlu îmi apărură mai multe rânduri de X-uri. De regulă, ceva-ceva tot afli, chiar şi la dosarele cu acces restricţionat – ca, de pildă, data la care a fost deschis dosarul sau persoana care trebuie contactată pentru a obţine acces la dosar sau măcar nivelul de clasificare al dosarului respectiv. Toate informaţiile referitoare la acest dosar erau însă complet restricţionate.

Prin urmare, n-am reuşit decât să-i alertez pe cretinii de la Serviciul de pază, care au descoperit că încercam să aflu informaţii despre un dosar parolat, ce nu avea nimic de-a face cu cazul la care lucram în momentul de faţă, mai precis, cu irakienii. Doar de dragul de a le da dureri de cap, am tastat următoarele cuvinte: „Camel Club irakian arme de distrugere în masă".

Niciun rezultat.

Am închis computerul, mi-am încuiat biroul, mi-am înşfăcat haina şi m-am îndreptat către biroul lui Kate.

Eu şi Kate Mayfield ne-am cunoscut la slujbă, pe vremea când lucram amândoi la cazul Asad Khalil, un ticălos mărunt, de care am pomenit puţin mai înainte, venit în America să omoare o grămadă de oameni. A făcut toate astea, apoi a încercat să ne omoare pe mine şi pe Kate, după care a scăpat.

Nu a fost unul dintre cele mai grozave cazuri ale mele, dar el ne-a adus laolaltă pe mine şi pe Kate, aşa că, data viitoare când am să-l văd, o să-i mulţumesc înainte de a-l împuşca şi de a-l privi cum moare în chinuri.

— Vrei să-ţi cumpăr ceva de băut? am întrebat-o pe Kate.

Mă privi de jos în sus şi îmi zâmbi:

— Mi-ar prinde bine.

Apoi se întoarse la computerul ei.

Kate Mayfield este o fetişcană din zona Midwest, repartizată de la Washington la New York, iniţial nemulţumită de această numire, dar în prezent extrem de fericită pentru faptul că trăieşte în cel mai mare oraş de pe pământ, împreună cu cel mai grozav bărbat din univers.

— De ce vrei să plecăm în weekend? am întrebat-o.

— Pentru că locul ăsta mă scoate din minţi.

Ce-i drept, marile oraşe pot avea acest efect.

— La ce lucrezi? m-am interesat.

— Încerc să găsesc o pensiune cu mic dejun inclus în North

Fork.

— Probabil că toate locurile sunt rezervate pentru weekend-ul ăsta prelungit. Şi nu uita că trebuie să fiu la birou luni.

— Cum aş putea uita? Te-ai văitat toată săptămâna.

— Eu nu mă vait niciodată.

Nu ştiu de ce, replica mea i se păru amuzantă. Am studiat chipul lui Kate în lumina monitorului. Era la fel de frumoasă ca în ziua în care o cunoscusem, cu trei ani în urmă. De regulă, femeile cu care mă văd eu îmbătrânesc repede. Prima mea soţie, Robin, îmi spunea că scurta noastră căsnicie de un an i s-a părut lungă cât zece.

— Ne vedem la Ecco, i-am spus lui Kate.

— Vezi să nu te laşi agăţat!

Am traversat încăperea, acum aproape goală, intrând în holul unde se afla liftul şi unde începuseră să se adune colegii noştri.

Am schimbat câteva vorbe cu unii dintre ei, apoi l-am observat pe Harry şi m-am dus la el. Căra o valiză mare de metal, care, am presupus eu, trebuia să conţină aparate de fotografiat şi obiective.

— Hai să-ţi cumpăr ceva de băut, l-am invitat.

— Scuză-mă, dar trebuie să plec urgent.

— În seara asta?

— Da. Trebuie să fiu acolo la ivirea zorilor. Are loc nu ştiu ce întâlnire, iar eu trebuie să fotografiez plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor şi persoanele care sosesc.

— Pare a fi genul ăla de supraveghere a Mafiei pe care-l făceam la nunţi şi la înmormântări.

— Mda. Acelaşi rahat.

Ne-am înghesuit într-un ascensor şi am coborât în hol.

— Unde e Kate? mă întrebă Harry.

— Vine şi ea.

Harry era divorţat, dar se vedea cu o femeie, aşa că m-am interesat:

— Lori ce face?

— Minunat.

— Arăta bine în fotografia de pe Match.com.

Râse.

— Eşti un idiot.

— Ce vrei să spui? Ascultă, unde se află locul ăsta?

— Care loc? A… Lângă Saranac Lake.

Am ieşit pe Broadway. Era o zi răcoroasă de toamnă, iar străzile şi trotuarele îţi dădeau acea senzaţie de relaxare pe care o ai când îţi spui: „Slavă Domnului că e vineri!”

Ne-am luat rămas-bun, iar eu am pornit-o spre sud, pe Broadway.

Partea de miazăzi a Manhattanului este o grămadă compactă de zgârie-nori şi străduţe înguste, care asigură un minimum de lumină naturală şi un maximum de stres.

Tot în această zonă se află şi Lower East Side – cartierul unde m-am născut şi am crescut –, dar şi Orăşelul Chinezesc, Mica Italie, TriBeCa şi Soho. Principalele activităţi întâlnite aici sunt diametral opuse: afacerile şi finanţele, pe de-o parte, reprezentate de Wall Street, şi puterea executivă, pe de alta, reprezentată de tribunalele federale, statale şi municipale. Primăria, închisorile, Federal Plaza, Police Plaza, şi aşa mai departe. Un supliment necesar la toate cele menţionate mai sus îl constituie firmele de avocatură, la una dintre acestea fiind angajată fosta mea soţie – avocat al apărării care a ales să reprezinte doar „crema” infractorilor. Acesta a fost şi unul dintre motivele pentru care am divorţat. Celălalt a fost că, pentru ea, gătitul şi regulatul erau două orăşele din China.

La o oarecare distanţă în faţa mea era un petic gol de cer – locul în care se aflau altădată Turnurile Gemene. Pentru majoritatea americanilor, şi chiar şi pentru cei mai mulţi dintre newyorkezi, absenţa Gemenilor nu mai este percepută decât ca un spaţiu gol la linia orizontului, undeva în depărtare. Dar, dacă locuieşti sau lucrezi în centru şi dacă erai obişnuit să îi vezi pe cei doi monştri zi de zi, absenţa lor încă te mai surprinde când mergi pe stradă şi nu îi zăreşti la locul lor.

Pe măsură ce mergeam, mă gândeam la discuţia avută cu Harry Müller.

Pe de-o parte, misiunea lui de peste weekend nu avea absolut nimic neobişnuit sau remarcabil. Dar, pe de altă parte, nu puteam pune lucrurile cap la cap. Adică, noi suntem pe punctul de a intra în război cu Irakul, ne aflăm în plin conflict cu Afghanistanul, ne imaginăm tot felul de scenarii privind alte eventuale atacuri ale teroriştilor islamici, iar Harry este trimis în nord, să spioneze nu ştiu ce adunare a unor bogătaşi cu convingeri politice de dreapta, al căror grad de ameninţare pentru siguranţa naţională în momentul de faţă este, probabil, undeva

între minim şi inexistent.

Şi mai erau şi prostiile pe care Tom Walsh i le îndrugase lui Harry, despre întocmirea dosarului în eventualitatea că cineva din Congres sau din presă ar fi dorit să afle dacă ATTF-ul se ocupa serios de grupările teroriste locale. Această teorie ar fi putut să aibă sens acum câţiva ani, dar, după 11 septembrie, neonaziştii, paramilitarii şi alţii de teapa lor se calmaseră şi chiar se bucurau că am fost atacaţi, pentru că acum ţara făcea destule progrese, omorându-i pe tipii cei răi, operând arestări şi aşa mai departe… Şi, colac peste pupăză, mai era şi raportul de luni – lunea care, de altfel, ar fi trebuit să fie liberă.

În orice caz, nu ar trebui să exagerez cu concluziile, cu toate că e puţin ciudat. Una peste alta, nu e treaba mea, şi, ori de câte ori se întâmplă să pun prea multe întrebări în legătură cu lucrurile care par ciudate pe Federal Plaza 26, dau de belea. Maică-mea îmi spunea adesea: „John, Belea este cel de-al doilea nume al tău". Şi chiar am crezut-o, până când mi-am văzut certificatul de naştere, în care scria Aloysius. Aş fi dispus oricând să renunţ la Aloysius pentru Belea.

Capitolul 2

Am dat colţul înspre Chambers Street şi am intrat la Ecco, un restaurant italienesc cu o atmosferă de salon – o combinaţie reuşită a celor mai bune lucruri din ambele lumi.

Barul era ticsit cu domni la costum şi cu doamne în ţinută business. Am recunoscut o mulţime de chipuri şi am salutat câteva persoane.

Chiar dacă n-aş fi cunoscut pe nimeni în mod special, faptul că eram un bun detectiv şi un fin observator al stilului de viaţă newyorkez îmi permitea să îi recunosc pe avocaţii bine plătiţi, pe funcţionarii de stat, pe oamenii legii sau pe angajaţii bancari. Uneori, tot aici mai dau nas în nas şi cu fosta mea soţie, aşa că unul din noi va trebui să înceteze să mai frecventeze acest loc.

Am comandat un Dewar's cu sifon şi am schimbat vreo două vorbe cu câţiva oameni din jurul meu.

Kate sosi şi ea, şi i-am comandat un vin alb, lucru care mi-a amintit de problema mea de peste weekend.

— Ai auzit de mana strugurilor? am întrebat.

— Ce mană?

— Cea din North Fork. Toţi strugurii sunt contaminaţi cu o ciupercă ciudată, care se poate transmite şi la om.

Păru că nu mă aude şi continuă:

— Am găsit o pensiune drăguţă, cu mic dejun inclus, în Mattituck. Îmi descrise locul pe baza unor date găsite pe un site turistic şi mă informă:

— Pare de-a dreptul încântător, să ştii.

La fel pare şi Castelul lui Dracula pe site-ul transilvănean. Am întrebat-o:

— Ai auzit vreodată de Clubul Custer Hill?

— Nu… Nu l-am găsit pe site-ul despre North Fork. În ce oraş e?

— De fapt, se află în nordul statului New York.

— A… E drăguţ?

— Nu ştiu.

— Vrei să mergem acolo în weekend-ul următor?

— Lasă-mă să verific mai întâi.

După toate aparenţele, numele ăsta nu-i spunea nimic doamnei Mayfield, cu toate că, uneori, ea ştie unele lucruri pe care nu mi le împărtăşeşte şi mie. Adică, om fi noi căsătoriţi, dar ea este agent FBI, iar nevoia mea de a cunoaşte anumite lucruri este limitată şi, spre deosebire de soţia mea, nu sunt autorizat să obţin orice informaţie. În contextul dat, mă întrebam de ce doamna Mayfield îşi imaginase că acest „Club Custer Hill" se referea neapărat la un loc de şedere şi nu, bunăoară, la o societate istorică, la un country club sau la orice altceva. Probabil contextul era de vină. Sau poate că ştia exact despre ce vorbeam.

Am schimbat subiectul, aducând în discuţie notele interne despre Irak, şi am vorbit o vreme despre situaţia geopolitică. După părerea agentului special Mayfield, războiul cu Irakul era nu doar inevitabil, ci totodată necesar.

Clădirea din Federal Plaza 26 găzduieşte un minister de tip orwellian, iar angajaţii guvernamentali de acolo se adaptează foarte bine la cea mai mică schimbare pe linie de partid. Pe vremea când ideea de *„political corectness "* era la ordinea zilei, ai fi zis că ATTF era o agenţie de servicii sociale pentru psihopaţi cu un nivel foarte scăzut de respect de sine. Mai nou, toată lumea vorbeşte despre uciderea fundamentaliştilor islamici şi despre victoria în războiul împotriva terorii. Din punct de vedere gramatical, corect ar fi să se spună„

războiul împotriva terorismului", însă acesta este un cuvânt nou intrat în limbă. Doamna Mayfield, ca un bun angajat guvernamental ce este, are puţine convingeri politice proprii, aşa că azi îi urăşte fără probleme pe talibani, al-Qaeda şi pe UBL, iar mâine îl va urî şi mai tare pe Saddam Hussein, după ce va primi vreo directivă care să-i spună pe cine să urască în ziua respectivă.

Dar poate că nu sunt tocmai obiectiv. Şi nici complet raţional nu sunt când vine vorba de bin Laden şi de al-Qaeda. Am pierdut o mulţime de prieteni în atentatele din 11 septembrie, iar dacă n-ar fi fost graţia divină şi traficul aglomerat, eu şi Kate ne-am fi aflat în turnul de nord în momentul în care acesta s-a prăbuşit.

Eram în drum spre o întâlnire la micul dejun, care urma să aibă loc la etajul 107, la restaurantul Windows on the World. Întârziasem, iar Kate mă aştepta în hol. David Stein, Jack Koenig şi fostul meu partener şi, probabil, cel mai bun prieten din lume, Dom Fanelli, sosiseră la timp, aşa cum o făcuseră o mulţime de alţi oameni cumsecade şi câţiva oameni de nimic, precum Ted Nash. Niciuna dintre persoanele aflate în acel restaurant nu a supravieţuit.

De regulă, nu mă las copleşit prea uşor – nici măcar faptul că am fost împuşcat de trei ori şi că am sângerat până mai-mai să-mi dau duhul pe o străduţă din oraş nu a avut vreun efect de durată asupra sănătăţii mele mentale, atâta cât este ea –, însă ziua aceea m-a tulburat mai mult decât am conştientizat la vremea respectivă. Vreau să spun că mă aflam chiar sub avion în momentul impactului şi, chiar şi astăzi, când văd un avion care zboară pe deasupra capului meu, la mică distanţă de pământ…

— John?

M-am întors către Kate.

— Da?

— Te întrebam dacă mai bei ceva.

Am privit în jos, la paharul gol.

Ea îmi comandă încă un rând.

Îmi dădeam vag seama că la televizorul de la capătul barului se transmiteau ştirile, iar reporterul relata despre votul Congresului legat de situaţia din Irak.

În mintea mea, era din nou 11 septembrie. Încercasem să mă fac util, ajutându-i pe pompieri şi pe poliţişti să evacueze persoanele aflate în hol. În acelaşi timp, o căutam pe Kate.

Mai apoi, mă aflam undeva în afara clădirii, ducând o targa, moment în care s-a întâmplat să mă uit în sus şi să-i văd pe toţi acei oameni sărind în gol de la ferestre. Am crezut că şi Kate era acolo sus şi am avut senzaţia că o văd căzând.

Am privit-o în treacăt, cum stătea acum lângă mine, iar ea se uită la mine şi mă întrebă:

— La ce te gândeşti?

— La nimic.

Apoi şi cel de-al doilea avion a lovit în plin, iar puţin mai târziu am auzit un huruit puternic, de oţel şi beton care se prăbuşesc, un sunet care nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci; Încă mai simt pământul zguduindu-se sub picioarele mele, ca atunci când clădirea s-a năruit şi mii de cioburi au început să cadă din cer. Ca toţi ceilalţi, am fugit mâncând pământul. Nici acum nu-mi amintesc dacă eu am scăpat targa din mână, dacă tipul celălalt i-a dat drumul primul sau dacă duceam într-adevăr o targa.

De altfel, nici nu cred că îmi voi mai aminti vreodată.

În săptămânile de după 11 septembrie, Kate s-a închis în ea; Nu putea să doarmă, plângea foarte mult şi rareori zâmbea. Îmi amintea de nişte victime ale unor violuri, cu care avusesem de-a face de-a lungul timpului şi care îşi pierduseră nu numai inocenţa, dar şi o parte a sufletului.

Birocraţii simţitori de la Washington i-au îndemnat pe toţi cei care fuseseră implicaţi în această tragedie să consulte un psiholog. Nu-mi stă în fire să discut problemele mele cu nişte străini, indiferent că sunt sau nu profesionişti, dar la insistenţele lui Kate m-am dus la unul dintre psihiatrii angajaţi de FBI să facă faţă cererii impresionante de astfel de servicii. Tipul era el însuşi puţin nebun, aşa că n-am făcut cine ştie ce progrese la prima şedinţă.

Pentru şedinţele care au urmat, am început să merg la barul aflat în vecinătate, Dresner's, unde barmanul Aidan mi-a dat nişte sfaturi înţelepte.

— Tare perversă mai e şi viaţa asta, îmi spunea Aidan. Hai, mai bea ceva! Kate, pe de altă parte, a continuat să meargă la psiholog timp de aproape şase luni, iar acum se simte mult mai bine.

Dar în ea s-a produs totuşi o ruptură atunci, ruptură care nu s-a vindecat complet. Şi, orice ar fi fost, s-ar putea să îi fi prins bine.

De când o ştiu, a fost o angajată model; a respectat întotdeauna

regulile şi rareori s-a întâmplat să critice Biroul sau metodele acestuia. La drept vorbind, mă critica şi pe mine atunci când criticam Biroul.

În aparenţă, este şi acum acelaşi soldat loial, aşa cum spuneam, şi se supune politicii de partid. În sinea ei însă, realizează că această politică s-a schimbat cu 180 de grade, iar noua perspectivă asupra lucrurilor a făcut-o să devină mai cinică, mai critică şi mai iscoditoare. Pentru mine, ăsta-i un lucru bun, iar acum chiar avem ceva în comun.

Uneori mi-e dor de Kate cea de care m-am îndrăgostit – fata aceea idealistă, care susţinea întreaga echipă. Dar îmi place şi femeia asta mai puternică şi mai experimentată de acum, care, la fel ca mine, a văzut chipul Răului şi e pregătită să-l înfrunte din nou.

Iar acum, la un an şi o lună de la acele evenimente, trăim într-o permanentă stare de anxietate, măsurată într-un cod al culorilor. Astăzi este Alertă Portocalie. Mâine, cine ştie? Dar e al naibii de sigur că, atât cât voi trăi eu, lucrurile nu vor mai reveni la normal.

PARTEA A DOUA

Sâmbătă
NORDUL STATULUI NEW YORK

Nu are rost să scoţi un dragon din calculele tale, atâta vreme cât trăieşti în apropierea lui.
J.R.R. Tolkien

Capitolul 3

Detectivul Harry Müller îşi parcă rulota la marginea unui vechi drum forestier, îşi strânse aparatura aflată pe scaunul din faţă, iar apoi coborî, îşi verifică busola şi porni spre nord-vest, prin pădure. Era îmbrăcat într-un echipament de camuflaj în culorile toamnei şi purta o căciulă neagră tricotată.

Terenul era uşor de străbătut, cu pini rari, iar pământul era acoperit cu muşchi şi ferigi pline de rouă. Pe măsură ce Müller înainta, lumina zilei începu să se strecoare printre copaci, lăsând să se zărească doar vag ceaţa deasă de la nivelul solului. Păsările cântau, şi animale micuţe alergau prin tufişuri.

Era atât de frig, încât Harry putea să îşi vadă propria respiraţie.

Dar priveliştea pădurii virgine era absolut impresionantă, aşa că se simţea mai degrabă fericit decât deprimat.

De umerii săi atârnau binoclul, o cameră de filmat şi un aparat foto Nikon de 12 megapixeli, cu un obiectiv de 300 mm, foarte scump. De asemenea, avea la el *Ghidul Sibley despre păsări*, în eventualitatea că l-ar fi întrebat careva ce căuta acolo; şi mai avea şi un Glock de 9 mm, în caz că persoanei respective nu i-ar fi plăcut răspunsul.

Instructajul i-l făcuse un tip căruia toată lumea îi spunea Ed de la Tehnic. Acesta îl informase că proprietatea Clubului Custer Hill avea cam 6, 5 kilometri pe fiecare latură, însumând aproximativ 26 km2 de teren privat, în mod cu totul neverosimil, întreaga proprietate era împrejmuită cu un gard înalt, din plasă, motiv pentru care tipul de la Tehnic îi dăduse şi un cleşte de tăiat sârmă pe care Harry îl avea într-un buzunar lateral.

În mai puţin de zece minute, ajunse la gard. Acesta avea peste 3, 5 m înălţime, terminându-se cu un rând de sârmă ghimpată. Indicatoare metalice, plasate cam din trei în trei metri, avertizau: „PROPRIETATE PRIVATĂ – CEI CARE O ÎNCALCĂ VOR FI ACŢIONAŢI ÎN JUSTIŢIE”.

Pe un alt indicator scria: „PERICOL. INTRAREA INTERZISĂ. PROPRIETATE PĂZITĂ DE GĂRZI ÎNARMATE ŞI CÂINI”.

Din lunga sa experienţă, Harry ştia că aceste avertismente erau, de regulă, mai degrabă simple aiureli decât reflectarea adevărului. Şi totuşi, în cazul de faţă, preferă să le ia în serios. De asemenea, îl îngrijora faptul că Walsh fie nu ştiuse nimic despre câini şi despre paznicii înarmaţi, fie ştiuse şi nu-i zisese. Oricare ar fi fost situaţia, avea să-i spună câteva lui Tom Walsh luni dimineaţă.

Îşi scoase telefonul mobil şi îl trecu de pe sonerie pe vibraţii. Observă că are un semnal foarte bun, lucru destul de ciudat aici sus, în munţi. Formă la repezeală numărul de mobil al iubitei sale, Lori. După ce sună de cinci ori, intră mesageria vocală.

Harry şopti uşor în telefon:

— Bună, iubito. Sunt eu, jumătatea ta. Am ajuns aici, în munţi, aşa că, probabil, nu voi avea semnal prea mult timp. Doream doar să te salut, să-ţi spun că am ajuns cam pe la miezul nopţii, am dormit în rulotă, iar acum sunt la datorie, chiar lângă cabana nebunilor ălora de dreapta. Nu mă suna înapoi, o să te contactez eu mai târziu de la un telefon fix, dacă nu pot de pe mobil. Bine? Mai am ceva de rezolvat la

aeroportul local, în seara asta sau mâine-dimineaţă, aşa că s-ar putea să fiu nevoit să rămân aici peste noapte. O să te anunţ imediat ce voi afla. Vorbim mai încolo. Te iubesc.

Închise, scoase cleştele, făcu o gaură în gardul de sârmă şi se strecură prin ea, pătrunzând pe proprietate. Rămase nemişcat şi privi înjur, ciulind urechile, după care puse cleştele înapoi în buzunar. Îşi continuă drumul prin pădure.

După aproape cinci minute, zări printre pini un stâlp de telefon şi se apropie de el. Pe stâlp era suspendată o cutie de telefon, încuiată.

Privi în sus şi văzu că stâlpul avea aproape nouă metri înălţime. Cam la şase metri distanţă de pământ se aflau patru proiectoare, iar deasupra lor erau cinci fire de sârmă care mergeau în paralel cu o traversă. În mod limpede, unul dintre ele alimenta telefonul, iar un altul, proiectoarele. Celelalte trei erau, de fapt, nişte cabluri groase, prin care putea trece o cantitate foarte mare de curent electric.

Harry observă ceva ciudat şi îşi focaliză binoclul către vârful stâlpului. Ceea ce el îşi imaginase că ar fi nişte crenguţe de la copacii din jur erau de fapt nişte rămurele care ieşeau *din* stâlpul de telefon. Din câte ştia el, aceste rămurele erau din acelea de plastic, folosite de companiile de telefonie mobilă pentru a camufla sau a înfrumuseţa pilonii de telefon în zonele populate. Harry se întrebă ce rost aveau ele aici, în mijlocul pădurii.

Îşi coborî binoclul şi îşi luă aparatul Nikon, surprinzând câteva instantanee cu stâlpul, amintindu-şi ce îi spusese Tom Walsh: „în afară de maşini, chipuri şi plăcuţe de înmatriculare, fotografiază orice altceva ţi se pare interesant”.

Harry consideră că acest lucru era destul de interesant şi numai bun de adăugat la dosar, aşa că îşi luă camera şi filmă zece secunde, după care plecă mai departe.

Terenul începea să urce treptat, iar pinii le făcură loc unor stejari, ulmi şi arţari impresionanţi, al căror frunziş, atât cât mai rămăsese, strălucea în nuanţe de roşu, portocaliu şi galben. Un covor de frunze căzute acoperea pământul, foşnind sub apăsarea paşilor lui Harry.

Acesta îşi verifică rapid harta şi busola şi stabili că, într-adevăr, cabana se afla drept înainte, la mai puţin de opt sute de metri distanţă.

Scoase o gustare pentru micul dejun şi îşi continuă drumul, mâncând şi savurând aerul proaspăt de pe muntele Adirondack,

păstrându-şi totuşi vigilenţa în caz de pericol. Chiar dacă era agent federal, violarea unei proprietăţi rămânea violare a unei proprietăţi, si, în lipsa unui mandat, nu se deosebea de un infractor care încălca un teren privat, marcat ca atare.

Şi totuşi, când îl întrebase pe Walsh de mandat, acesta îi spusese următorul lucru: „Nu avem motive întemeiate pentru supraveghere. Ce rost are să mai vorbim cu judecătorul, dacă ştim că oricum răspunsul lui va fi negativ?"

Sau, cum le plăcea celor de la NYPD să vorbească despre încălcarea legii: „E de preferat să cerem iertare mai târziu, decât să cerem voie acum".

Harry – ca de altfel toţi cei implicaţi în activităţile antiteroriste – ştia că regulile se schimbaseră cam la două minute după ce fusese lovit cel de-al doilea turn; cât despre regulile care rămăseseră neschimbate, ele puteau fi încălcate. De regulă, această teorie îi făcea treaba mai uşoară. Uneori însă, ca acum, treaba lui devenea şi ceva mai riscantă.

Pădurea se rărise, iar Harry observă o mulţime de cioturi pe locurile unde copacii fuseseră doborâţi şi îndepărtaţi, poate pentru a fi transformaţi în lemne de foc sau poate din motive de siguranţă. Oricare ar fi fost explicaţia, aici erau mult mai puţine ascunzători decât cu o sută de metri în urmă.

Drept înainte se vedea un câmp deschis. Se apropie încet de el, printre copacii rari. Se opri sub cel din urmă arţar rămas în picioare şi cercetă terenul neacoperit cu ajutorul binoclului.

O alee pavată traversa câmpul şi cobora în pantă către poarta de acces, unde zări o gheretă construită din bârne. Poteca era străjuită de felinare de siguranţă, urcate pe nişte stâlpi de metal. Observă, de asemenea, nişte stâlpi de telefon din lemn, cu cele cinci rânduri de cablu care ieşeau din pădure, traversau câmpul şi aleea şi dispăreau din nou în pădure, la capătul celălalt al aleii. Asta, presupuse Harry, era o continuare a ceea ce văzuse mai devreme, lângă gard. După toate aparenţele, stâlpii şi cablurile înconjurau proprietatea, ceea ce însemna că întregul perimetru, cu cei aproape 26 de kilometri ai săi, era luminat de proiectoare. „Asta nu e o cabană de vânătoare", îşi spuse el.

Studie atent aleea ce urca către o uriaşă cabană cu două niveluri, construită în stilul Adirondack şi aflată pe panta din faţa sa, cam la două sute de metri distanţă. Pe pajiştea din faţa cabanei se ridica un

catarg înalt, pe care flutura drapelul american şi, sub el, un fel de fanion galben. Dincolo de cabană se găseau câteva construcţii utilitare, iar în vârful dealului se înălţa ceea ce părea a fi un turn radio sau de telefonie mobilă, căruia Harry îi făcu o fotografie telescopică, cu ajutorul aparatului Nikon.

Cabana era construită din piatră de râu, bârne şi şindrilă, având în faţă un portic mare, cu coloane. Din acoperişul de ţiglă verde răsăreau şase hornuri din piatră, toate răspândind în aer norişori de fum gri. Se vedeau lumini la ferestrele din faţă. În parcarea mare acoperită cu pietriş din faţa casei staţiona un jeep negru. Evident, cineva era acasă, iar Harry spera din tot sufletul că erau aşteptaţi musafiri. Doar pentru asta se afla el aici.

Îşi luă aparatul şi făcu câteva fotografii telescopice parcării şi cabanei, după care porni camera şi filmă câteva secvenţe cu cabana şi împrejurimile.

Ştia că trebuia să se apropie mai mult pentru a fotografia maşinile care sosesc, oaspeţii şi plăcuţele de înmatriculare. Ed de la Tehnic îi arătase o fotografie a cabanei, făcută de undeva de sus, şi subliniase faptul că terenul era deschis, dar că înjur se aflau o mulţime de denivelări stâncoase, care i-ar fi putut servi de ascunziş.

Harry privi înspre denivelările de pe pantă şi îşi planifică drumul în aşa fel încât să alerge cât putea de repede de la o formaţiune stâncoasă la alta, până să ajungă într-o poziţie favorabilă, aflată cam la treizeci de metri de cabană şi de parcare. De acolo, văzu că putea să fotografieze şi să filmeze maşinile şi persoanele care intrau în cabană. După spusele lui Walsh, trebuia să rămână acolo până spre seară, după care urma să meargă la aeroportul local pentru a verifica lista sosirilor şi pe cea a clienţilor companiilor de închirieri auto.

Îşi aminti de vremea când se afla pe urmele câtorva indivizi din Armata Republicană Irlandeză, care îşi organizaseră o tabără de instruire nu departe de aici. Rezervaţia Forestieră Adirondack era cam de dimensiunile statului New Hampshire, constând într-un amestec de terenuri publice şi private, nu prea populate, lucru care făcea ca acest loc să fie foarte potrivit pentru vânătoare, pentru călătorii sau pentru testarea armelor ilegale.

Supravegherea de acum era puţin diferită de a celor din IRA, deoarece nu existau dovezi că fusese comisă vreo infracţiune, iar oamenii care locuiau în cabana aceasta mare aveau probabil o

oarecare influenţă.

Harry era pe punctul de a face primul salt către una dintre denivelări, când, deodată, trei jeepuri negre apărură din spatele cabanei şi începură să gonească peste câmp. De fapt, veneau direct spre el. „Rahat!”

Se întoarse şi o luă înapoi, către marginea pădurii. Apoi auzi nişte câini lătrând în pădure. „La dracu’!”

Cele trei jeepuri se îndreptară direct spre copaci, iar din fiecare vehicul ieşiră câte doi bărbaţi. Cu toţii aveau la ei puşti de vânătoare.

De printre copacii din jurul lui apărură trei bărbaţi cu nişte ciobăneşti germani care trăgeau cu putere de lesă, mârâind. Bărbaţii aveau arme albe atârnate la şold. În acel moment, Harry văzu şi un al patrulea individ ieşind din desiş, şi, după siguranţa cu care păşea, părea să fie şeful celorlalţi.

Harry înţelese că singura modalitate prin care poziţia lui putea fi stabilită cu atâta precizie presupunea existenţa în zonă a unor detectori de mişcare sau de sunete. Oamenii ăştia ţineau *într-adevăr* la intimitatea lor.

Avu o senzaţie ciudată de anxietate, cu toate că nu îi era teamă. Situaţia avea să fie destul de neplăcută, dar nu periculoasă.

Paznicii formaseră un cerc în jurul lui, dar păstraseră o distanţă de aproximativ şase metri. Cu toţii purtau echipamente de camuflaj, model militar, iar pe umărul drept aveau aplicat un petic de pânză reprezentând drapelul american. Purtau chipiuri pe care era prinsă câte o insignă cu un vultur american, iar în urechea stângă aveau aparate de emisie-recepţie.

Bărbatul care deţinea comanda – un tip de vârstă medie, cu un chip sever – veni ceva mai aproape, iar Harry observă că purta un ecuson asemenea celor din armată, pe care scria „CARL”.

Carl îl informă:

— Domnule, vă aflaţi pe o proprietate privată.

Harry luă o figură tâmpă.

— Sunteţi sigur?

— Da, domnule.

— O, Doamne… Păi, dacă aţi avea bunăvoinţa să îmi arătaţi drumul…

— Cum aţi trecut de gard, domnule?

— Gard? Care gard?

— Gardul care înconjoară proprietatea, domnule, şi pe care sunt puse plăcuţe cu mesajul: „Intrarea interzisă”.

— Nu am văzut niciun… A, gardul acela. Iartă-mă, Carl, eram pe urmele unei ciocănitori care a zburat în direcţia asta, aşa că am găsit o gaură în gard şi…

— Ce căutaţi aici?

Harry remarcă faptul că tonul lui Carl devenise mai puţin politicos şi că uitase să mai utilizeze cuvântul „domnule”. Îi răspunse:

— Sunt pasionat de păsări.

Şi, spunând acestea, îi arătă ghidul.

— Privesc păsările.

Bătu uşor binoclul cu degetele.

— La ce vă trebuie camerele acelea?

— *Fotografiez* păsările. „Tâmpitule!” Aşadar, dacă îmi arătaţi pe unde pot ieşi de pe proprietatea dumneavoastră sau, şi mai bine, dacă mă conduceţi spre ieşire, voi pleca.

Carl nu răspunse, iar Harry intui primul semn de posibile neplăceri. Apoi Carl îl întrebă:

— Sunt milioane de acri de teren în împrejurimi. De ce aţi tăiat gardul?

— Uite ce e, prietene, nu am *tăiat* niciun afurisit de gard. Pur şi simplu am *găsit* o nenorocită de gaură. Şi, apropo, Carl, mai du-te dracu’!

Harry şi toţi cei din jurul lui înţeleseră că nu mai vorbea deloc ca un om pasionat de păsări.

Era cât pe ce să le fluture prin faţă legitimaţia FBI, să-i facă pe nenorociţii ăştia să stea în poziţie de drepţi şi să le spună să-l conducă până la rulotă. Cu toate acestea, se gândi mai bine şi hotărî să nu facă din asta un caz federal. Ce rost avea să le spună că era un agent federal trimis aici să-şi vâre nasul în treburile lor? Walsh ar fi turbat de nervi. Le spuse:

— Eu am plecat.

Şi făcu un pas înspre pădure.

Deodată, puştile fură ridicate, iar pistoalele ieşiră din tocuri. Cei trei câini mârâiră şi traseră de lesă.

— Opriţi-vă sau dau drumul la câini!

Harry respiră adânc şi se opri. Carl spuse:

— Putem rezolva situaţia asta în două feluri: ori cu frumosul, ori

se lasă rău.

— Hai să vedem cum e când se lasă rău!

Carl aruncă o privire la ceilalţi nouă paznici, apoi la câini şi, în cele din urmă, la Harry. I se adresă pe un ton conciliant:

— Domnule, avem instrucţiuni stricte să-i ducem la cabană pe toţi cei care încalcă proprietatea, să chemăm şeriful şi să punem forţele de ordine să îl dea pe individ afară de pe proprietate. Nu vom depune plângere, dar, aşa cum vă va spune şeriful, dacă mai violaţi vreodată această proprietate, veţi fi arestat. Conform legii sau conform poliţei noastre de asigurare, nu aveţi voie să părăsiţi proprietatea pe jos, de unul singur; şi nici noi nu vă vom conduce spre ieşire. Numai şeriful este în măsură să facă acest lucru. Este pentru siguranţa dumneavoastră.

Harry cântări puţin situaţia. Cu toate că misiunea sa era compromisă, putea scoate un oarecare câştig din asta, dat fiind că i se oferea ocazia să vadă interiorul cabanei; poate că va obţine ceva informaţii acolo şi câteva date de la şeriful local. Îi spuse lui Carl:

— OK, amice, să mergem!

Carl îi făcu semn lui Harry să se întoarcă şi să se îndrepte către jeepuri. Harry presupuse că îl vor urca într-una dintre maşini, dar n-o făcură. Probabil că poliţa lor de asigurare era într-adevăr foarte strictă.

Totuşi, jeepurile nu plecară cât fu condus spre alee şi de acolo spre cabană, de către întregul contingent.

Pe măsură ce mergea, îi examina cu atenţie pe cei zece paznici înarmaţi, însoţiţi de câini, ghereta portarului, gardul, sârma ghimpată, proiectoarele, cabinele de telefon şi ceea ce erau, cel mai probabil, detectoarele de mişcare şi de sunete. Nu era genul acela clasic de club de pescuit şi vânătoare. Se înfurie dintr-odată pe Walsh, care nu-i oferise suficiente informaţii, şi se enervă chiar mai rău pe el însuşi, pentru că nu mirosise pericolul.

Ştia că nu avea de ce să se teamă, însă instinctul, ascuţit după cei douăzeci de ani de muncă în cadrul poliţiei şi după alţi cinci ani de activitate antiteroristă, îi spunea că aici nu era tocmai lucru curat.

Pentru a se convinge, îl întrebă pe Carl, care mergea în spatele lui:

— Ascultă, de ce nu-l suni pe şerif acum, de pe mobil? Economiseşte un pic de timp!

Carl nu-i răspunse.

Harry băgă mâna în buzunar.
— Poţi folosi mobilul meu.
Carl izbucni:
— Ţine mâinile la vedere şi închide gura aia afurisită!
Harry simţi un fior rece coborându-i pe şira spinării.

Capitolul 4

Harry Müller stătea la un birou dincolo de care se afla un bărbat înalt, slab, între două vârste, care se prezentase drept Bain Madox, preşedinte şi proprietar al Clubului Custer Hill. Aceasta, îi explicase domnul Madox, nu era îndeletnicirea lui de zi cu zi, ci doar un simplu hobby. Bain Madox era, de asemenea, preşedinte şi proprietar al Global Oil Corporation pe scurt, GOCO, companie despre care Harry auzise câte ceva.

Acest lucru explica două dintre fotografiile de pe perete – una cu un tanc petrolier, iar cealaltă reprezentând un teren petrolifer în flăcări, aflat într-un deşert oarecare.

Madox remarcă interesul vădit al lui Harry pentru fotografii şi făcu următoarea precizare:

— Kuwait. Războiul din Golf. După care mai adăugă:

— Urăsc să văd cum arde bunătate de ţiţei, mai ales atunci când nu-mi dă nimeni banii pe el.

Harry nu răspunse.

Domnul Madox purta o jachetă sport albastră şi o cămaşă ţipătoare, cu model ecosez. Harry Müller avea pe el doar izmenele pe care le purta de obicei ca să-i ţină de cald. Fusese supus unei percheziţii corporale umilitoare, făcute de Carl şi de alţi doi gardieni înarmaţi cu nişte sule pentru vite, pe care ameninţaseră să le folosească în caz că Harry refuza să coopereze. Carl şi unul din cei doi se aflau acum în spatele lui, cu instrumentele de tortură în mâini. Până acum, mici urmă de şerif, iar Harry nici nu credea că şeriful ar fi în drum spre ei.

Harry îl privea pe Bain Madox stând tăcut la biroul său mare, din camera de lucru spaţioasă, cu lambriuri de pin, situată la al doilea nivel al cabanei.

Pe fereastra din dreapta, Harry putea vedea panta din spatele cabanei, iar în vârful dealului zări antena cea înaltă pe care o văzuse

din pădure. Domnul Madox îl întrebă pe oaspetele său:

— Doriţi o cafea? Sau poate un ceai?

— Mai du-te dracului!

— Să înţeleg că nu?

— Să te ia mama naibii!

Bain Madox se uită fix la Harry, iar Harry îi întoarse privirea. După părerea lui, Madox avea în jur de şaizeci de ani. Era un om cu o formă fizică de invidiat, neobişnuit de bronzat pentru anotimpul în care se aflau; avea părul cărunt, pieptănat pe spate, un nas lung, subţire, acvilin şi nişte ochi cenuşii care se potriveau de minune cu restul trăsăturilor. Harry se mai gândi că tipul ăsta părea bogat, însă nu într-un mod ostentativ. Madox avea ceva care trăda tărie de caracter, putere şi inteligenţă. Autoritate şi control. Şi nu părea câtuşi de puţin speriat de faptul că răpise şi sechestrase un agent federal. Nu era deloc un semn bun, iar Harry ştia asta.

Madox luă o ţigară din cutia de lemn de pe biroul său şi întrebă:

— Vă deranjează dacă fumez?

— M-ar durea undeva chiar dacă ai arde de-a binelea. Cheamă şeriful! Acum!

Madox îşi aprinse ţigara cu o brichetă de argint din cele pentru birou şi pufăi gânditor. Apoi întrebă:

— Şi ce vă aduce aici, domnule detectiv Müller?

— Studiez păsările.

— Nu vreau să fiu grosolan, dar ăsta pare a fi mai degrabă un hobby de fătălău, decât de bărbat angajat în brigada antitero.

— Mai ai un minut şi te arestez.

— Ei, atunci o să profit la maximum de minutul ăsta.

Madox examina obiectele împrăştiate pe birou: mobilul şi pagerul lui Harry – ambele închise acum –, brelocul său, camera de filmat, aparatul foto digital Nikon, binoclul, ghidul Sibley despre păsări, o hartă a zonei, busola, cleştele pentru sârmă, legitimaţia lui Harry şi pistolul său Glock 26 de 9 mm, aşa-numitul Bebe Glock, care era mai uşor de ascuns. Observă că Madox îi scosese încărcătorul, iar asta fusese o mişcare inteligentă din partea lui.

— Ce să înţeleg eu din toate astea? îl întrebă Madox pe Harry.

— Poţi să înţelegi absolut orice doreşti, amice. Acum, dă-mi rahaturile înapoi şi lasă-mă să plec. Dacă nu, te-aşteaptă douăzeci de ani de puşcărie sau chiar condamnarea pe viaţă pentru răpirea unui

agent federal.

Madox îi aruncă o strâmbătură, sugerând faptul că era nervos şi îşi pierduse răbdarea.

— Haide, domnule Müller, am depăşit de mult faza asta. Trebuie să mergem mai departe.

— Du-te dracu'!

— Atunci o s-o fac *eu* puţin pe detectivul, propuse Madox. Văd aici un binoclu, o micuţă cameră de filmat, un aparat foto digital, foarte scump, cu obiectiv telescopic, şi un ghid al păsărilor. Din toate astea, pot să trag concluzia că sunteţi un entuziast pasionat în ale ornitologiei. Atât de entuziast, de fapt, încât aveţi chiar şi un cleşte pentru sârmă, în eventualitatea că între dumneavoastră şi o pasăre apare un gard nedorit. Şi mai aveţi şi un pistol de calibru 9, pentru cazul în care o pasăre nu va sta nemişcată suficient de mult timp ca să-i faceţi o poză. Cum mă descurc? îl întrebă el pe Harry.

— Nu cine ştie ce.

— Lăsaţi-mă să încerc în continuare. Mai văd aici şi o hartă SUA pentru investigaţii geologice, pe care este marcat cu roşu perimetrul proprietăţii mele, dar şi ghereta portarului, cabana în care ne aflăm şi alte anexe. Asta îmi sugerează faptul că proprietatea mea a fost fotografiată din avion, iar aceste detalii au fost ulterior adăugate pe harta dumneavoastră. Am dreptate?

Harry nu răspunse.

Domnul Madox continuă:

— Tot aici, pe biroul meu, am o insignă şi o legitimaţie care vă identifică drept detectiv al Departamentului de Poliţie din New York, actualmente pensionat. Felicitările mele!

— Hai sictir!

— Însă pentru mine cel mai mare interes îl prezintă această a doua insignă şi legitimaţia care vă recomandă ca agent federal, angajat în cadrul Brigăzii Antitero. *Activ.* Se uită fix la actul de identitate însoţit de fotografie, apoi la Harry Müller, după care întrebă:

— Astăzi lucraţi?

Harry hotărî să-i mai servească o dată povestea folosită ca pretext, în eventualitatea că individul căuta un motiv ca să-i dea drumul.

— Bun, o să-ţi repet ceea ce le-am spus şi paranoicilor pe care îi foloseşti pe post de poliţişti. Am venit aici în excursie, pe perioada

weekend-ului. Observ şi fotografiez păsările. De asemenea, sunt agent federal şi, conform legii, sunt nevoit să port tot timpul cu mine legitimaţia şi pistolul. N-are rost să aduni doi şi cu doi şi să-ţi dea cinci. Ai înţeles?

Madox încuviinţă din cap.

— Da. Dar puneţi-vă în situaţia mea. Iar eu mă voi pune în situaţia dumneavoastră. Sunt agentul federal Harry Müller şi îl ascult pe un individ care îmi spune că toate dovezile circumstanţiale pe care le am în faţa ochilor şi care atestă faptul că proprietatea mea este supravegheată – pot fi puse pe seama observării păsărilor. Prin urmare, eu ce fac? Vă las să plecaţi sau vă cer o explicaţie mai logică şi mai sinceră? Ce aţi face *dumneavoastră* în locul meu?

— Îmi pare rău, nu te aud din cauza cămăşii tale ţipătoare.

Domnul Madox zâmbi, apoi deschise ghidul Sibley, îşi puse ochelarii şi alese o pagină, la întâmplare. Apoi îl întrebă pe Harry:

— Unde e cel mai probabil să întâlniţi un cufundar, domnule Müller?

— În preajma unui lac.

— Asta a fost prea uşor. Răsfoi câteva pagini. Ce culoare are un lăcar azuriu?

— Maro.

Domnul Madox clătină din cap.

— Ei bine, nu, domnule Müller. Azuriu *înseamnă* albastru. Albastru precum cerul. Încă una. Două răspunsuri corecte din trei şi aţi trecut testul. Şi, zicând acestea, răsfoi din nou cartea: Ce culoare are masculul…

— Ştii ceva? Ia cartea aia, pune nişte lubrifiant pe ea şi bagă-ţi-o în fund. Domnul Madox închise ghidul şi îl aruncă deoparte. Se întoarse la monitorul calculatorului.

— Am aici fotografiile digitale făcute de dumneavoastră. Nu văd nicio pasăre în ele. Constat totuşi că păreţi interesat de unul dintre stâlpii mei utilitari… Şi, ia să vedem… iată aici o fotografie telescopică a turnului din spatele cabanei mele… prim-planuri ale cabanei… a, uite şi o pasăre cocoţată pe acoperişul meu. Ce este ăsta?

— Un uliu care caută rahat.

Madox luă camera video, comută pe redare şi privi pe vizor.

— Iată stâlpul din nou… Presupun că aţi remarcat firele de plastic… Iarăşi cabana… Aţi surprins nişte imagini drăguţe din locul în

care vă aflaţi… Pasărea aia a zburat. Ce era? Arăta ca un bâtlan albastru mare, dar ăştia trebuie să fi migrat deja spre sud. Toamna asta a fost nefiresc de caldă, încălzirea globală, poate credeţi în rahaturile astea… Puse camera jos şi întrebă:

— Ştiţi care este soluţia pentru încălzirea globală? Nu? O să vă spun eu: iarna nucleară. Râse. Un banc vechi.

Madox se lăsă pe spate în scaunul său şi mai aprinse o ţigară. Făcea rotocoale perfecte de fum, iar apoi le privea ridicându-se în aer şi destrămându-se.

— Iată o artă uitată de mult.

În timp ce Bain Madox practica arta sa cea de mult uitată, Harry Müller aruncă o privire prin cameră. Auzi respiraţia celor doi bărbaţi din spatele lui, atunci când îşi mută privirea către un perete acoperit cu tot felul de certificate înrămate. Se gândea că orice indiciu, cât de mic, cu privire la identitatea acestui individ ar putea să îi fie de ajutor.

Madox observă direcţia privirii lui Harry şi îl lămuri:

— Cel din stânga sus este certificatul meu Silver Star. Lângă el se află certificatele Bronze Star şi Purple Heart. Tot acolo e şi numirea mea ca locotenent secund în Armata Statelor Unite. Pe rândul următor se află medaliile obişnuite acordate pe parcursul serviciului militar, printre care Medalia Campaniei din Vietnam şi o diplomă din partea Administraţiei Prezidenţiale. Am servit în Regimentul al Şaptelea Cavalerie, din cadrul Primei Divizii a Forţelor Aeriene. Regimentul al Şaptelea este fosta unitate a generalului Custer. Asta explică, în parte, numele acestui club. S-ar putea să vă ofer mai târziu şi restul explicaţiei, dar, dacă o fac, după aceea va trebui să vă omor. Râse. Glumeam. Ei, *zâmbiţi.* Era doar o glumă.

Harry afişă un zâmbet forţat. „Idiotule."

— Pe ultimul rând se află medalia de infanterist, insigna mea de puşcaş experimentat, diploma de la şcoala militară şi, în sfârşit, certificatul de liberare din armată. Am părăsit serviciul militar după ce am slujit opt ani ca locotenent-colonel. Pe vremurile acelea, înaintam în grad foarte repede. Mureau o mulţime de ofiţeri, deschizând astfel lista promovărilor. Aţi fost înrolat?

— Nu. Harry decise să intre în joc. Eram prea tânăr la vremea aia. Mai târziu, nu s-au mai făcut încorporări.

— Aşa e. Ar trebui să se facă din nou recrutări.

— Categoric, confirmă Harry. Şi ar trebui să se recruteze şi

femei. Dacă vor drepturi egale, ar trebui să aibă şi responsabilităţi egale.

— Aveţi perfectă dreptate.

Harry era în plină vervă, aşa încât continuă:

— Fiul meu a trebuit să se înscrie totuşi pe liste, în caz că se vor mai face recrutări. Dar fiica mea nu. Ce înseamnă asta?

— Aşa zic şi eu. Aveţi un fiu şi o fiică?

— Mda.

— Căsătorit?

— Divorţat, replică Harry.

— A, la fel ca mine.

— Femeile te scot din minţi, remarcă Harry.

— Numai dacă le laşi să o facă.

— Păi, cu toţii le lăsăm.

Madox chicoti:

— Asta cam aşa e. În fine, vă aflaţi aici într-o misiune de supraveghere pentru Brigada Antitero. Care este scopul acestei supravegheri?

— Cât ai stat în Vietnam?

Madox îl privi pe Harry Müller timp de câteva secunde, apoi îi răspunse:

— Am fost acolo în două rânduri şi am stat câte un an de fiecare dată. A mai existat şi o a treia ocazie, întreruptă însă de o rafală de AK-47, care m-a nimerit la doi centimetri de inimă, perforându-mi plămânul drept şi rupându-mi o coastă la ieşire.

— Ai noroc că mai eşti în viaţă.

— Şi eu îmi spun asta în fiecare zi. Fiecare zi e un dar. S-a întâmplat vreodată să se tragă în direcţia dumneavoastră?

— De cinci ori. N-am fost nimerit niciodată.

— *Dumneavoastră* aveţi noroc să fiţi în viaţă. Madox se uită fix la Harry. E o situaţie care te face să te schimbi. După aceea, nu mai eşti acelaşi. Însă nu e neapărat o schimbare în rău.

— Ştiu. Am prieteni care au fost împuşcaţi. Spunând acestea, Harry se gândea la John Corey, fiind aproape convins că John rămăsese acelaşi tip impertinent şi plin de el chiar şi după ce fusese împuşcat. Uneori îmi spun că ar fi trebuit să mă ofer ca voluntar, mărturisi Harry. Războiul din Vietnam se terminase, dar încă aş mai fi putut să mă înrolez. Poate că aş fi prins invazia din Grenada sau vreun alt conflict.

— Ei, nu vă mai învinovăţiţi atâta. Cea mai mare parte a americanilor nu au făcut serviciul militar. Şi, sincer să fiu, războiul e un lucru al naibii de înfiorător. Acum suntem implicaţi în acest război împotriva terorii, iar dumneavoastră, domnule Müller, se pare că vă aflaţi în primele linii. Am dreptate?

— Hmm… da.

— Iar, când vorbim despre teroare, ne referim în general la teroriştii islamici. Corect?

— Da, dar…

— Aşadar, căutaţi terorişti islamici aici? Pot să vă ajut cu ceva?

Lui Harry îi încolţise în minte o idee, însă Madox continuă:

— Domnule Müller, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, spuneţi-mi. Nu există cineva care să-şi dorească mai mult decât mine victoria împotriva terorismului. Cum pot să vă ajut?

— Păi… bun, uite cum stă treaba. Acum vreo cinci ani mă ocupam de cazul unor indivizi din Armata Republicană Irlandeză – nişte terorişti – la numai vreo douăzeci de kilometri de aici. Îşi instalaseră acolo o tabără de instrucţie. Harry îi prezentă pe scurt cazul lui Madox, iar apoi conchise:

— Am trimis opt indivizi la închisoarea federală, condamnările fiind între trei şi douăzeci de ani.

— A, da, îmi amintesc de cazul acela, tocmai pentru că era foarte aproape de aici.

— Exact. Şi acum este aceeaşi chestie. Verificăm o mulţime de proprietăţi private, pentru a vedea dacă undeva se desfăşoară activităţi suspecte care implică Armata Republicană Irlandeză. Am primit rapoarte de la serviciile secrete cum că…

— Deci nimic din toate astea nu are de-a face cu teroriştii islamici?

— Nu. Nu de data asta. Acum ne ocupăm de LRA.

— Pare o pierdere de vreme şi de resurse, după evenimentele din 11 septembrie.

— Ei bine, şi eu sunt de aceeaşi părere. Cu toate astea, trebuie să fim permanent informaţi cu privire la toţi şi la toate.

— Posibil. Madox se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Cu alte cuvinte, după dumneavoastră, Clubul Custer Hill este… ce anume? O tabără de instrucţie pentru Armata Republicană Irlandeză?

— Ei, şefii mei fuseseră informaţi că în această zonă se petrec anumite lucruri, aşa că mie mi-a revenit sarcina de a cerceta la faţa locului. Vreau să spun, în eventualitatea că existau persoane care se foloseau de această proprietate fără ca dumneata să ştii acest lucru.

— Nimeni nu poate pătrunde pe proprietatea mea fără ca eu să ştiu, după cum tocmai aţi aflat şi dumneavoastră.

— Mda, acum am înţeles. O să fac un raport…

— Şi în niciun caz persoane care fac instrucţie paramilitară.

— Da, eu…

— Iar asta nu justifică faptul că aţi fotografiat cabana mea. Ar fi trebuit să vă aflaţi undeva în pădure, căutându-i pe indivizii de la IRA.

— Da. Am fost întors din drum.

— Asta fără îndoială. Ideea este că *într-adevăr* vă aflaţi aici într-o misiune de supraveghere.

— Ei bine, da. Trebuie să verific mai multe proprietăţi din zona asta.

— Înţeleg. Prin urmare, n-ar trebui să mă simt prea onorat.

— Poftim?

— Adică n-ar trebui să mă simt persecutat?

— Nu, e vorba doar de nişte chestiuni de rutină.

— Asta chiar e o uşurare. Apropo, aveţi cumva vreun mandat guvernamental pentru activităţi de genul ăsta?

— Am… dar nu la mine.

— N-ar trebui să aveţi tot timpul mandatul la dumneavoastră? îşi trecu mâna pe deasupra biroului şi spuse:

— N-am găsit nimic, nici măcar atunci când v-am căutat în fund. Domnul Madox zâmbi.

— Hei, să te ia dracu'! Să te ia dracu'! Du-te-n gâtu' mă-tii de gunoi nenorocit!

— Mă scuzaţi…?

— Poţi să-ţi iei scuzele şi să ţi le bagi undeva. Eu, unul, o să mă car dracului de aici…

Se întinse să-şi ia lucrurile de pe biroul lui Madox, însă o explozie de durere îi sfâşie partea dreaptă a corpului. Auzi o trosnitură, apoi un pocnet, după care nu mai auzi nimic.

Îşi dădu seama că se afla întins pe podea, iar o transpiraţie rece îi acoperea întregul trup. Ochii i se înceţoşară, dar cu toate astea îl putea vedea pe Carl stând aplecat deasupra lui, bătându-şi uşor palma

cu instrumentul electric de mânat vitele, ca si când ar fi spus; „Mai vrei un ghiont?”’

Căută să se ridice, însă picioarele îi erau ca de cârpă. Celălalt paznic veni în spatele lui, îl ridică de subsuori şi îl lăsă să cadă înapoi pe scaun.

Harry se strădui să-şi recapete controlul asupra propriei respiraţii şi asupra muşchilor care îi tremurau. Privirea încă îi era împăienjenită, iar în urechile lui toate sunetele aveau rezonanţe metalice.

Unul dintre paznici îi întinse o sticlă de plastic cu apă, pe care abia dacă o putea ţine în mână.

— E uimitor ce poate face curentul electric dintr-un om, exclamă domnul Madox. Unde mai pui că nici nu lasă cine ştie ce urme vizibile. Unde eram?

Harry încercă să-l trimită la dracu’, însă nu avu puterea să lege cuvintele.

— Încercaţi parcă să mă convingeţi că vă aflaţi într-o misiune de rutină, căutând tabere de instrucţie IRA. Ei bine, nu m-aţi convins.

Harry inspiră adânc şi spuse:

— Dar e adevărat.

— Atunci, daţi-mi voie să vă asigur încă o dată, spunându-vă că pe proprietatea mea nu există membri ai Armatei Republicane Irlandeze. Drept să vă spun, domnule Müller, întregul meu arbore genealogic are rădăcini englezeşti, iar eu nu am nici cea mai mică simpatie pentru IRA.

Harry nu răspunse.

— Bun, zise Madox, acum hai să terminăm cu tâmpeniile astea cu IRA şi să trecem direct la miezul problemei! Ce anume bănuiesc superiorii dumneavoastră că s-ar petrece aici?

Harry nu răspunse nici de această dată.

— Aveţi nevoie de vreun imbold electric pentru a răspunde la întrebarea mea?

— Nu… nu ştiu. Nu mi s-a spus absolut nimic.

— Ei, ceva-ceva trebuie să vi se fi spus. De pildă: „Harry, conform bănuielilor noastre, Clubul Custer Hill este…” Ce anume? Cum au caracterizat locul acesta şi oamenii care îl frecventează? Este o informaţie foarte importantă pentru mine şi vreau să-mi spuneţi cum stau lucrurile. Îmi veţi spune acum sau mai târziu. Dar acum ar fi mai

simplu.

Harry se străduí să-şi limpezească mintea de efectele şocului electric şi să se gândească la situaţia în care era. Nu se aflase niciodată de partea cealaltă a unui birou de interogatoriu şi nu avusese până acum parte de experienţa sau de pregătirea necesare pentru a face faţă într-o astfel de situaţie.

— Domnule Müller…?

Nu putea decide dacă să rămână la povestea cu Armata Republicană sau să-i dezvăluie nenorocitului puţinele informaţii pe care le avea. Scopul său era, evident, acela de a ieşi de acolo viu, cu toate că se cam îndoia că viaţa lui ar fi fost în pericol.

— Domnule Müller…? Am vorbit despre observarea păsărilor, despre IRA… Asta chiar a fost o poveste bună. Însă n-a fost şi adevărată. Păreţi puţin confuz, aşa că daţi-mi voie să vă ajut. Vi s-a spus că la Clubul Custer Hill îşi face veacul o bandă de smintiţi cu orientări politice de dreapta, care pun ceva la cale, posibil ilegal. Aşa e?

Harry încuviinţă din cap.

— Ce altceva vi s-a mai spus despre noi?

— Nimic. Nu am nevoie să ştiu prea multe.

— Ba da. Aveţi. Au menţionat cumva că mai mulţi dintre membrii noştri sunt foarte bine situaţi, fiind oameni cu influenţă la nivel de societate şi de guvern?

Harry clătină din cap.

— N-am de ce să ştiu toate astea.

— Ei bine, după părerea mea, chiar e necesar să cunoaşteţi aceste lucruri. Tocmai de-asta vă aflaţi aici, indiferent că ştiţi sau nu. Realitatea este că membrii acestui club sunt persoane extrem de influente. Beneficiază de putere politică, financiară sau militară. Ştiaţi că unul dintre membrii noştri este secretarul adjunct al apărării? Sau că un altul este consilier prezidenţial pe probleme de siguranţă naţională? Ştiaţi asta?

Harry scutură din cap.

— Nu ne place deloc atunci când o agenţie guvernamentală oarecare întreprinde o activitate ilegală de supraveghere a îndeletnicirilor noastre, de altfel perfect legale. Noi vânăm, pescuim, bem şi discutăm despre situaţia mondială. Însăşi Constituţia ne apără dreptul la asociere, liberă exprimare şi intimitate, nu?

Harry dădu din cap aprobator.

— Cineva din agenţia dumneavoastră şi-a depăşit atribuţiile, iar respectiva persoană va fi trasă la răspundere pentru acţiunile sale.

Harry încuviinţă din nou. Nu avea nicio îndoială în privinţa spuselor lui Madox. N-ar fi fost pentru prima oară când unul dintre şefii lui o dădea în bară, solicitând punerea sub supraveghere a unui grup sau a unei persoane care nu se făceau vinovate de nimic. Pe de altă parte, tocmai ăsta era şi rostul supravegherii – dorinţa de a afla dacă bănuiala privind desfăşurarea de activităţi infracţionale era corectă sau justificată.

Harry admise:

— Cred că au cam dat-o în bară…

— O, eu *sunt convins.* Iar dumneavoastră aţi picat la mijloc.

— Exact.

— Deci nu sunteţi agent FBI?

— Nu.

— Şi nici ofiţer CIA?

— Ei, pe naiba! Sigur că nu.

— Şi atunci ce sunteţi? Agent angajat pe bază de contract?

— Mda, fost poliţist de la NYPD, în prezent pensionat. Acum lucrez pentru FBI.

— La un nivel inferior, presupuse domnul Madox.

— Cam aşa ceva.

— O să mă asigur că nu veţi fi pedepsit.

— Da. În orice caz, mulţumesc pentru stimulent.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Domnul Madox se uită la ceasul de la mână şi continuă:

— Aştept musafiri. Îl fixă apoi cu privirea pe Harry. Ştiaţi că aştept pe cineva azi?

— Nu.

— Pur şi simplu, s-a întâmplat să veniţi aici în această zi specială?

Harry nu răspunse.

— Vorbiţi, domnule Müller. Am un program încărcat în dimineaţa asta.

— Ăăă, păi… mi s-a spus să… văd dacă cineva…

— Vi s-a spus să luaţi aminte la oaspeţii care vin, să-i fotografiaţi, să le notaţi numerele de înmatriculare, momentul sosirii şi aşa mai departe…

— Da…

— Şi oamenii ăştia pentru care lucraţi de unde ştiau că aici va avea loc o reuniune astăzi?

— N-am idee.

— De ce mi-aţi fotografiat stâlpul utilitar?

— Pur şi simplu l-am văzut. Mi-a ieşit în cale.

— Când aţi sosit aici?

— Azi-noapte.

— Mai e cineva cu dumneavoastră?

— Nu.

— Cu ce aţi venit până aici?

— Cu rulota mea, răspunse Harry.

— Astea sunt cheile?

— Da.

— Şi rulota unde e?

— Pe drumul forestier situat la sud de aici.

— Aproape de locul unde aţi pătruns pe proprietatea mea?

— Da.

— Trebuie să daţi un raport telefonic?

Nu trebuia, însă răspunse afirmativ.

— Când?

— După ce părăsesc proprietatea.

— Înţeleg. Madox luă mobilul lui Harry şi îl deschise. Văd că aţi primit un mesaj. Şi adăugă: în cazul în care vă întrebaţi cum de aveţi semnal atât de bun aici, în mijlocul pustietăţii, trebuie să vă spun că am propriul releu de telefonie mobilă. Făcu un semn către fereastră. Acum, că aţi aflat ce e cu turnul acela, puteţi să vă notaţi pe fotografie. Şi mai puteţi menţiona acolo că e dotat şi cu un dispozitiv de criptare a vocii, astfel încât nimeni să nu îmi poată asculta convorbirile. Nu-i aşa că e grozav să fii bogat? îl mai întrebă el pe Harry.

— N-am de unde să ştiu.

— Care este codul căsuţei vocale?

Harry i-l dădu, iar Madox formă numărul mesageriei vocale, tastă codul şi trecu telefonul pe difuzor.

Din telefon se auzi vocea lui Lori: „Bună, iubitule. Am primit mesajul tău. Dormeam. Astăzi o să mă duc la cumpărături cu sora ta şi cu Arme. Sună-mă mai târziu. O să iau mobilul cu mine. Bine? Anunţă-mă dacă va trebui să stai acolo peste noapte. Te iubesc şi mi-e

dor de tine". Apoi mai adăugă: „Fereşte-te de nebunii ăia de dreapta. Le cam place să-şi folosească armele. Ai grijă!"

Madox comentă:

— Pare foarte drăguţă. Mă rog, mai puţin la faza cu nebunii de dreapta şi cu armele. După câte se pare, remarcă el, doamna crede că aţi putea petrece noaptea aici. S-ar putea să aibă dreptate. Zicând acestea, Madox închise celularul, după care i se adresă din nou lui Harry:

— Probabil ştiţi că aparatele astea transmit un semnal care poate fi depistat.

— Da, doar cu asta mă ocup.

— Exact. Uimitoare tehnologie! Pot să-mi sun copiii la orice oră, în orice loc. Desigur, ei nu răspund niciodată, dar mă sună după cinci mesaje sau atunci când au nevoie de ceva.

Harry făcu efortul să zâmbească.

— Prin urmare, reluă domnul Madox, se pare că sunteţi cine spuneţi că sunteţi. Sincer să fiu, domnule Müller, credeam că sunteţi agent al unei puteri străine.

— Cum?

— Nu sunt paranoic, credeţi-mă. Membrii acestui club şi-au făcut duşmani pretutindeni în lume. Duşmani în adevăratul sens al cuvântului. Suntem cu toţii patrioţi, domnule Müller, şi le-am dat ceva bătăi de cap inamicilor Americii din întreaga lume.

— Asta-i foarte bine.

— Mă gândeam eu că o să fiţi de acord. Iar oamenii ăştia sunt, în aceeaşi măsură, şi duşmanii dumneavoastră. Astfel că, parafrazând o veche zicală arabă, „duşmanul duşmanului meu este prietenul meu".

— Corect.

— Cu toate acestea, se întâmplă uneori ca duşmanul duşmanului meu să fie şi duşmanul meu. Nu pentru că şi-ar dori acest lucru, ci pentru că avem păreri diferite în ceea ce priveşte modul de a-l aborda pe duşmanul nostru comun. Însă discuţia asta o vom lăsa pe altă dată.

— Da, o să vă dau un telefon săptămâna viitoare.

Bain Madox se ridică în picioare, se uită la ceas şi spuse:

— Iată ce vă propun eu. De vreme ce atât dumneavoastră, cât şi agenţia dumneavoastră păreţi atât de interesaţi de clubul acesta şi de membrii săi, o să fac ceva ce n-am făcut niciodată până acum. O să vă

permit dumneavoastră, unui străin, să luaţi parte la şedinţa comitetului executiv, şedinţă care va avea loc în după-amiaza aceasta, după prânzul de bun venit oferit la sosire membrilor clubului nostru. Doriţi să participaţi la întrunirea noastră?

— Eu… Nu, nu chiar. Cred că ar fi cazul să…

— Credeam că aţi venit aici să obţineţi informaţii. De ce vă grăbiţi aşa?

— Nu e vorba despre grabă, dar eu…

— O să vă permit chiar să faceţi poze.

— Mulţumesc, dar…

— Cred că prezenţa dumneavoastră la această întrunire ar fi în beneficiul amândurora. Dumneavoastră veţi afla câte ceva, iar eu voi putea vedea reacţia dumneavoastră faţă de problemele discutate. Ştiţi, uneori cădem în capcana mentalităţii de buncăr – uităm de ce se întâmplă în exterior şi ţinem cont doar de ce vedem în jurul nostru. Asta nu e deloc sănătos.

Harry nu zise nimic, în schimb, lui Bain Madox ideea îi surâdea tot mai mult.

— Vreau să daţi frâu liber comentariilor, să ne spuneţi dacă lăsăm impresia unei şlehte de ramoliţi bătrâni – smintiţi cu orientări politice de dreapta. Rânji satisfăcut. Avem nevoie de părerea dumneavoastră sinceră în legătură cu următorul nostru proiect: Proiectul Verde.

— Ce este Proiectul Verde?

Domnul Madox aruncă o privire scurtă către agenţii de pază, după care se duse la Harry şi îi şopti la ureche:

— Apocalipsa nucleară.

Capitolul 5

Legat la ochi şi desculţ, Harry fu condus două etaje mai jos, acolo unde trebuie să fi fost subsolul cabanei. Era frig şi umezeală, iar Harry deslușea sunetul unor motoare mecanice şi electrice.

Auzi o uşă deschizându-se, apoi fu împins înăuntru. Uşa se închise cu zgomot în urma lui şi auzi un zăvor de metal glisând. Rămase acolo, în picioare, şi întrebă:

— Hei, tu, eşti acolo?

Tăcere.

Ascultă o vreme, iar apoi îşi trase legătura de pe ochi şi privi în jurul său. Era singur.

Se afla într-o cameră micuţă, întărită cu ziduri de beton zugrăvite cu aceeaşi vopsea gri ca podeaua tot de beton. Tavanul scund era îmbrăcat în tablă ondulată.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina orbitoare provenită de la un neon de deasupra capului său, văzu că în cameră nu era decât un pat de metal, fixat de podea. Pe pat se afla o saltea subţire, pe care erau întinse cămaşa şi pantalonii lui de camuflaj. Şi le trase pe el. Îşi verifică buzunarele, şi constată că nu-i fusese înapoiat niciunul dintre obiectele personale.

Într-un colţ al camerei se aflau un vas de toaletă şi o chiuvetă. Vasul de toaletă nu avea nici capac şi nici bazin. Exact ca într-o celulă de închisoare. Deasupra chiuvetei nu era nicio oglindă, nici măcar una de plastic sau de metal, precum cele de la gherlă.

Merse la uşa de oţel care nu avea clanţă sau ferestruică şi se împinse în ea. Însă aceasta nici măcar nu se clinti.

Cercetă camera, căutând un obiect oarecare pe care să-l poată folosi ca armă. Însă, cu excepţia patului şi a unui radiator ruginit, care nu degaja cine ştie ce căldură, încăperea era complet goală.

Abia acum observă o cameră micuţă, sferică, turnantă, amplasată într-un colţ al tavanului, şi un difuzor înfundat în perete, lângă ea. Harry îşi ridică degetul mijlociu şi strigă:

— Să ţi-o trag!

Nu-i răspunse nimeni.

Se uită înjur, căutând un lucru pe care să-l poată folosi pentru a distruge camera şi difuzorul, dar, în afară de el însuşi, nu era niciun obiect slobod în cameră. Îşi luă avânt, sări şi izbi camera cu mâna. Aceasta continuă să iscodească fiecare colţ; după aceea, un sunet strident, cu mulţi decibeli, străpunse încăperea, iar Harry îşi acoperi urechile şi se dădu câţiva paşi înapoi. Zgomotul asurzitor continuă, iar Harry zbieră:

— Bine, ajunge!

Zgomotul încetă şi se auzi o voce care spuse:

— Stai jos!

— Dracu’ să te ia! „Nenorociţilor! Aşteptaţi numai să ies eu de aici”. Pierduse noţiunea timpului, însă după calculele lui trebuia să fie cam 10-11 dimineaţa. Stomacul îi chiorăia, însă lui Harry nu-i era

tocmai foame. Doar sete. Şi trebuia să se uşureze.

Se îndreptă către vasul de toaletă, iar camera îl urmă pas cu pas. După ce urină, merse la chiuvetă şi deschise unicul robinet. Un firicel de apă rece începu să curgă în lavoar. Se spălă, apoi făcu un căuş cu palmele pentru a bea apă.

Cum nu avea prosop, îşi şterse mâinile pe pantaloni. Se îndreptă din nou către pat şi se aşeză. Se gândi la discuţia avută cu Bain Madox.

„Apocalipsă nucleară. Despre ce naiba o fi vorbind nemernicul ăla?" se întrebă Harry în sinea lui.

Şi ce era cu întrunirea asta la care fusese invitat? Nimic din toate astea nu avea sens, sau poate… poate că totul era o înscenare.

Se ridică în picioare.

— Asta e! „Aici e una dintre taberele alea de instrucţie idioate". La dracu'! se gândi la întreaga misiune, la cele zece minute petrecute în biroul lui Tom Walsh, la tipul de la Tehnic, la tăierea gardului, la agenţii de pază, la celula asta aflată într-o casă particulară… totul era un test… unul dintre cursurile alea SERE – Supravieţuire, Evadare, Rezistenţă, Eliberare.

Evident, el nu trecuse testul cu evadarea, de aceea se afla acum în celula asta. Revăzu în minte interogatoriul tipului ăluia, Madox – testul de rezistenţă. „Of, la naiba! Oare am picat la partea aia? Ce dracu' i-oi fi spus? I-am zis să se ducă la dracu' şi m-am ţinut de acoperirea mea… apoi am băgat chestia cu Armata Republicană Irlandeză. Asta a fost o chestie deşteaptă… nu?"

Se gândi la instrumentul pentru vite. „Oare ar face aşa ceva? Mda… probabil."

Mai târziu o să vină faza cu eliberarea, apoi din nou cea cu evadarea şi cu supravieţuirea în pădure. „Exact! Într-acolo ne îndreptăm!"

Revăzu totul în minte, înţelegând acum lucrurile în lumina noii sale convingeri, cum că toate astea erau nişte teste idioate ale celor de la FBI sau CIA. *Trebuia* să fie aşa. Altminteri, totul ar fi fost mult prea ciudat.

Îl aveau în vedere pentru o chestie tare de tot, iar ăsta era marele test. Procedau aşa, ca să vadă cât de mult poate rezista. Clubul Custer Hill era la fel ca Ferma CIA din Virginia, nu?

„Bun, perfect, îşi spuse în sinea lui. Am trecut primul test. Acum o să mergem la întrunirea aia şi o să vedem despre ce e vorba. Fii calm,

Harry. Şi păstrează aparenţele". Zbieră către cameră:

— Idioţilor! O să vă smulg capetele la toţi şi o să mă… în gâtul vostru!

Se întinse pe spate, pe salteaua subţire, şi zâmbi pentru sine. Căscă şi căzu într-un somn agitat.

Frigul şi lumina puternică a neonului de deasupra îl făcură să viseze că era din nou afară, rătăcind prin pădure. Făcea fotografii cu păsări, apoi se certa cu nişte bărbaţi, apoi purta o conversaţie agreabilă cu domnul Madox, care îi înapoiase pistolul spunându-i: „O să ai nevoie de el". Deodată, bărbaţii ridicară armele, iar câinii începură să alerge înspre el. Trase piedica revolverului Glock, fără niciun rezultat.

Harry se ridică fulgerător în capul oaselor şi îşi şterse sudoarea rece de pe frunte. „Ce dracu'…?"

Se lăsă din nou pe spate, în pat, şi rămase cu privirea pironită de tavanul de tablă. Ceva nu-i dădea pace. Madox. Individul ăsta avea un aer prea… veridic. „Nu. Nu poate fi adevărat."

Dacă toate astea ar fi fost reale, atunci viaţa lui era în pericol.

Uşa se deschise, iar o voce îi porunci:

— Vino cu noi!

PARTEA A TREIA

Sâmbătă
NORTH FORK, LONG ISLAND

Dacă iubirea este răspunsul, aţi putea reformula întrebarea?
Lily Tomlin

Capitolul 6

Eu şi Kate am ajuns la pensiunea cu cazare şi mic dejun inclus din cătunul Mattituck înainte de zece seara, ora închiderii, şi am încheiat toate formalităţile de recepţie cu proprietăreasa, o doamnă care îmi amintea de intendentele amabile angajate la Centrul de Corecţie Metropolitan din oraş.

Casa veche şi demodată era exact aşa cum mă aşteptasem, ba poate chiar mai rău. De fapt, era oribilă.

Sâmbătă dimineaţă am dormit până târziu, aşa că am pierdut micul dejun pregătit în casă şi am ratat şi întâlnirea cu ceilalţi oaspeţi, după ce pe doi dintre ei îi auzisem prin pereţii subţiri în noaptea precedentă. Femeia era genul care ţipă în timp ce face sex, dar – slavă Domnului! – nu era şi multiorgasmică.

În fine, ne-am petrecut ziua de sâmbătă vizitând podgoriile din North Fork. Acestea au înlocuit fermele de cartofi pe care mi le aminteam de când eram copil. Viile sunt mature acum şi produc vinuri alese, din soiuri precum chardonnay, merlot şi aşa mai departe. La fiecare podgorie pe unde am trecut am degustat câte puţin vin gratis, iar mie mi-au plăcut în mod deosebit cele din soiul sauvignon blanc – care erau seci şi fructate, aducând puţin a… ei bine, a cartofi!

Sâmbătă noaptea am mers la un restaurant plutitor, amenajat pe un şlep, restaurant ce oferea o privelişte nemaipomenită asupra zonei Peconic Bay şi care, după părerea lui Kate, era foarte romantic.

Ne-am aşezat la bar aşteptând să se elibereze o masă, iar barmanul ne-a prezentat rapid vreo duzină de vinuri regionale care se vindeau la pahar. Kate şi barmanul – un tânăr care arăta ca şi cum i-ar fi prins tare bine câteva săptămâni într-o tabără exclusiv pentru bărbaţi – discutară despre vinurile albe şi se hotărâră asupra unuia care nu avea o aromă prea fructată. Şi eu care credeam că strugurii *sunt* fructe!

Tânărul mă întrebă:

— Vreunul dintre vinurile acestea este pe placul dumneavoastră?

— Toate sunt. Dă-mi, te rog, o bere.

Îşi luă notiţe conştiincios, după care ne aduse băuturile.

Pe bar era un teanc de ziare, şi am remarcat întâmplător titlul unui articol din *New York Times:* „PENTAGONUL A ÎNTOCMIT UN PLAN DE VACCINARE ANTIVARIOLĂ PENTRU CIRCA 500.000 DE PERSOANE”.

Toată treaba asta cu invazia era sigură până să se predea Saddam. Îmi trecu prin cap să-mi sun agentul de pariuri ca să văd care mai erau astăzi probabilităţile de a intra în război. Ar fi trebuit să fac un pariu săptămâna trecută, când şansele erau mai mici, dar am noroc că primesc informaţii din interior, ceea ce se cheamă că trişez. În plus, nu este deloc etic să faci bani de pe urma unui război, decât, eventual, atunci când eşti prestator de servicii pentru guvern.

Atunci am întrebat-o pe Kate, care e de profesie avocat:

— Ce sunt eu, de fapt: un prestator de servicii pentru guvern sau un agent guvernamental angajat pe bază de contract?

— De ce întrebi?

— Îmi bat capul cu o problemă de etică.

— Ei, atunci probabil că nu ai cine ştie ce dureri de cap…

— Nu fi răutăcioasă! Mă bate gândul să îmi sun agentul de pariuri şi să fac un pariu privind Războiul din Irak.

— Ai un agent de pariuri?

— Da. Tu nu?

— Nu. E ilegal.

— Sunt arestat? Putem face chestia aia cu cătuşele mai târziu?

Se forţă să nu zâmbească şi aruncă o privire în jur:

— Vorbeşte mai încet!

— Încerc să fiu romantic.

O animatoare veni la bar şi ne conduse la masa noastră. Kate consultă meniul şi mă întrebă dacă împart cu ea o duzină de stridii, amintindu-mi totodată cu un zâmbet larg:

— Sunt afrodiziace.

— Nu chiar, am informat-o. Am mâncat eu o duzină săptămâna trecută, şi numai vreo unsprezece şi-au făcut efectul. Un banc vechi, am adăugat.

— Bine ar fi.

Specialitatea casei erau fructele de mare, aşa că am comandat raţă de Long Island. Că doar şi astea înoată, nu?

Mă simţeam relaxat şi fericit, pentru că eram departe de stresul de la slujbă şi de agitaţia oraşului.

— A fost o idee bună, i-am spus lui Kate.

— Trebuia să plecăm de acolo.

M-am gândit într-o doară la Harry şi la nordul statului New York şi am vrut s-o întreb din nou pe Kate despre Clubul Custer Hill, însă scopul pentru care ne aflam aici era să uităm de problemele de la serviciu.

Kate avea în grijă lista cu vinurile şi, după o discuţie fascinantă cu chelnerul, comandă o sticlă dintr-un vin roşu.

Vinul sosi, iar ea îl degustă, decretând apoi că este tare, cu o uşoară aromă de prună, care, spunea ea, ar merge de minune cu raţa mea. Eu, unul, nu cred că raţei mele îi păsa câtuşi de puţin.

În cele din urmă, Kate ridică paharul şi spuse:

— Pentru pagere care nu sună în weekend-uri!

— Amin!

Am ciocnit paharele şi am băut. Pruna aia trebuie să fi fost în al ei. Am pus paharul în dreptul lumânării şi am exclamat:

— Frumos guler!

— Frumos *ce?*

— Brâu?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

Aşadar, luam o cină plăcută, într-o atmosferă agreabilă, frumoşii ochi albaştri ai lui Kate străluceau în lumina lumânării, iar vinul roşu îmi dădea o senzaţie de căldură şi de uşoară ameţeală.

Era simplu să pretinzi că totul mergea ca pe roate în lumea asta. Nu se întâmpla deloc aşa, firește, şi nici nu se întâmplase vreodată, dar, din când în când, trebuie să mai iei şi o pauză de câteva ore şi să-ţi imaginezi că nu se alege praful de restul lumii între timp.

Apropo de asta, toţi cei pe care îi cunosc încă mai vorbesc şi astăzi despre felul în care li s-au schimbat vieţile după 11 septembrie. Şi nu e vorba întotdeauna despre o schimbare în rău. Mulţi oameni, printre care şi eu şi Kate, parcă ne-am trezit brusc şi ne-am spus: „E timpul să încetăm să ne mai facem griji pentru lucrurile mărunte. A venit momentul să restabilim legăturile cu oamenii care ne plac şi să încheiem socotelile cu cei care nu ne plac. N-am murit încă, prin urmare, trebuie să ne trăim viaţa".

Tatăl meu, care este veteran al celui de-al Doilea Război Mondial, a încercat odată să-mi descrie starea de spirit a naţiunii după catastrofa de la Pearl Harbour. El nu se pricepe prea bine la cuvinte, şi îi era greu să descrie imaginea Americii în perioada primului Crăciun de după 7 decembrie 1941. În cele din urmă, şi-a găsit cuvintele şi a spus aşa: „Eram cu toţii speriaţi, aşa că beam şi ne regulam de mama focului, îi sunam şi îi vizitam pe cei pe care nu îi mai văzuserăm o vreme; Oamenii trimiteau foarte multe vederi şi scrisori; Ne-am apropiat foarte mult unii de alţii, ne ajutam unii pe alţii la nevoie, aşa că, până la urmă, n-a mai fost chiar atât de rău". Iar apoi, tata m-a întrebat: „De ce era nevoie de un război ca să facem toate astea?"

Pentru că, vezi tu, dragă tată, ăştia suntem. Iar anul trecut, după 11 septembrie, părinţii mei au pierdut două zile încercând să dea de mine din Florida. Când, în cele din urmă, m-au găsit, au petrecut un

sfert de oră mărturisindu-mi cât de mult m-au iubit întotdeauna – lucru care m-a surprins puţin, deşi sunt convins că îl spuneau din tot sufletul.

Aşa suntem şi acum, dar, într-un an sau doi, în lipsa vreunui alt atac asupra ţării noastre, vom redeveni noi înşine, aceiaşi oameni reci şi egocentrişti dintotdeauna. Şi zău că nu mă plâng, pentru că, sincer să fiu, mi s-a cam acrit ca rudele şi prietenii de prin alte oraşe să mă întrebe ce mai fac. Am avut cu toţii parte de clipa noastră de purificare, ne-am făcut cu toţii o reevaluare a propriilor vieţi, iar acum e momentul să continuăm de unde am rămas şi să redevenim cei care am fost.

Şi totuşi, îmi place chestia asta cu băutul şi regulatul fără măsură şi cred că ar trebui să continuăm aşa încă o vreme. Prietenii mei burlaci îmi spun că… ei, dar ăsta e un subiect pe care îl voi lăsa pe altă dată.

Până una, alta, i-am spus lui Kate:

— Te iubesc.

Ea se întinse peste masă şi îmi prinse mâna într-a ei.

— Şi eu te iubesc, John.

Iar ăsta e unul dintre lucrurile bune care s-au întâmplat în ziua aceea. Poate că nu fusesem cel mai atent soţ din lume pe 10 septembrie, dar în ziua următoare, când am crezut că ea murise, lumea mea s-a prăbuşit împreună cu cele două turnuri. Iar după ce am văzut că soţia mea trăieşte, am înţeles că trebuie să-i spun mai des „te iubesc”. Pentru că în meseria asta şi în viaţa asta nu ştii niciodată ce se va întâmpla mâine.

PARTEA A PATRA

Sâmbătă
NORDUL STATULUI NEW YORK

Puterea îşi imaginează întotdeauna că are un suflet mare şi vederi largi, dincolo de capacitatea de înţelegere a celor slabi, şi că Ii face lui Dumnezeu o favoare încălcând toate legile Lui.

John Adams

Capitolul 7

Legat la ochi, cu gleznele încătuşate, Harry Müller şedea pe ceea ce părea a fi un scaun confortabil de piele. Simţea miros de lemn ars şi de fum de ţigară.

Auzea oameni vorbind în şoaptă, şi i se păru că aude şi vocea lui Bain Madox.

Cineva îi trase legătura de pe ochi, lăsând-o să-i alunece în jurul gâtului. Pe măsură ce ochii săi se obişnuiau cu lumina, Harry văzu că se afla în capătul unei mese lungi de pin. La aceeaşi masă mai erau aşezaţi alţi cinci oameni: câte doi de fiecare parte, iar la celălalt capăt al mesei, faţă în faţă cu el, stătea Bain Madox. Bărbaţii vorbeau între ei, ca şi cum el nici nu s-ar fi aflat acolo.

În dreptul fiecăruia dintre bărbaţi erau blocnotesuri, pixuri, sticle cu apă şi ceşti de cafea. În faţa lui Madox, Harry observă o tastatură.

Se uită prin camera aceea, care servea fie drept bibliotecă, fie drept ascunzătoare. Şemineul se afla în stânga lui, flancat de două ferestre, cu draperiile trase, astfel încât nu putea vedea dincolo de ele. Însă după drumul pe care îl făcuse legat la ochi, din celula sa şi până aici, Harry ştia că se află undeva la parter.

Carl împreună cu un alt agent de pază stăteau în picioare lângă uşă. Purtau pistoale ascunse în tocuri, însă nu mai aveau la ei instrumentele electrice pentru vite.

Harry observă abia acum o valiză foarte mare, din piele neagră, aşezată în picioare, în mijlocul pardoselii. Era o valiză veche, legată cu nişte curele de un container cu roţi.

Bain Madox păru că acum îl vede pentru prima oară.

— Bine aţi venit, domnule Müller. Doriţi o cafea? Un ceai?

Harry clătină din cap.

Madox li se adresă celorlalţi patru bărbaţi:

— Domnilor, acesta este omul despre care v-am vorbit – Harry Müller, detectiv NYPD, pensionat, în prezent lucrează în cadrul Brigăzii Antitero. V-aş ruga să-l faceţi să se simtă bine-venit.

Toată lumea îl salută pe oaspete cu o înclinare a capului. Lui Harry i se păru că îi ştia de undeva pe doi dintre indivizi.

Madox continuă:

— După cum bine ştiţi, domnilor, noi avem câţiva prieteni în

cadrul Grupului Operativ. Se pare însă că niciunul dintre ei nu ştia că domnul Müller urma să ne facă o vizită astăzi.

— Va trebui să analizăm situaţia, spuse unul dintre bărbaţi.

Ceilalţi aprobară din cap la unison.

Harry încerca din răsputeri să pătrundă sensul tuturor acestor mizerii, să-şi întărească oarecum convingerea că acesta era un test pus în scenă în mod elaborat. Însă undeva în străfundurile minţii sale această speranţă pălea cu fiecare clipă, oricât s-ar fi agăţat de ea.

Madox le făcu un semn agenţilor de pază, care părăsiră încăperea.

Harry îi privi pe cei aflaţi la masă. Doi dintre ei erau cam de vârsta lui Madox, unul era mai bătrân, iar cel din stânga, ceva mai tânăr. Cu toţii purtau jachete albastre tip sport şi cămăşi ecosez lejere, precum cea a lui Madox, ca şi cum aceasta ar fi fost uniforma zilei.

Harry se concentra asupra celor doi bărbaţi care i se păruseră cunoscuţi.

Era sigur că-i văzuse la televizor sau în ziare.

Madox observă privirea lui Harry şi îi zise:

— Iertaţi-mă că nu v-am prezentat oficial comitetul executiv…

Unul dintre bărbaţi îl întrerupse:

— Bain, nu este necesar să dăm nume.

— Oricum, cred că domnul Müller i-a recunoscut pe unii dintre voi, replică Madox.

Nu-i răspunse nimeni, cu excepţia lui Harry:

— Nu am nevoie de nume…

— Trebuie să ştiţi, îl opri Madox, în ce companie selectă vă aflaţi. Madox arătă spre bărbatul din dreapta lui – cel mai în vârstă din încăpere şi, totodată, cel care făcuse obiecţia de mai devreme.

— Harry, acesta este Paul Dunn, consilier al preşedintelui pe probleme de siguranţă naţională şi membru al Consiliului Naţional de Securitate. Probabil îl recunoşti. Madox îşi îndreptă apoi atenţia către bărbatul aflat imediat lângă Dunn, în apropierea lui Harry, şi îl prezentă: Acesta este generalul James Hawkins, din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, şi membru al Comitetului Mixt al Şefilor de Stat-Major. Probabil l-ai recunoscut şi pe el, cu toate că Jim este un tip discret. Madox arătă spre bărbatul din stânga lui: Dumnealui este Edward Wolffer, secretarul adjunct al apărării, care se dă în vânt după camerele de filmat. Nu te aşeza niciodată între el şi o cameră de filmat,

dacă nu vrei să fii îmbrâncit fără menajamente. Madox zâmbi. Fu însă singurul. După aceea adăugă: Eu şi Ed am absolvit împreună Şcoala de Ofiţeri de Infanterie din Fort Benning, Georgia, în aprilie 1967. Am luptat amândoi în Vietnam în aceeaşi perioadă. De atunci, el şi-a construit o reputaţie, iar eu am făcut o avere considerabilă.

Wolffer nu schiţă niciun zâmbet la gluma despre care Harry credea că trebuie să fi fost deja răsuflată.

Madox reluă prezentările:

— Iar cel din dreapta ta, Harry, este Scott Landsdale de la CIA, un tip pe care, fără îndoială, camerele îl inhibă. Tot el este şi omul de legătură dintre CIA şi Casa Albă.

Harry aruncă o privire în direcţia lui Landsdale. Părea puţin arogant şi plin de el, ca majoritatea tipilor de la CIA cu care Harry avusese ghinionul să lucreze.

Madox încheie:

— Acesta este Comitetul Executiv al Clubului Custer Hill. Restul membrilor noştri – cam doisprezece în weekend-ul ăsta – sunt plecaţi în drumeţii sau la vânătoare de păsări, lucru care sper să nu te deranjeze. Domnului Müller îi place să observe păsările, le explică el celorlalţi bărbaţi.

Harry avu pentru o clipă intenţia să-i tragă o înjurătură, însă tăcu. Înţelegea acum că indivizii din camera asta nu veniseră aici de la Washington pentru a participa la un test vizând gradul de pregătire al lui Harry Müller pentru o slujbă mai bună.

Madox îi mărturisi lui Harry:

— În această scurtă vacanţă trebuia să aibă loc una dintre întâlnirile noastre periodice, în cadrul cărora discutăm despre problemele mondiale, schimbăm informaţii şi ne bucurăm fiecare de tovărăşia celuilalt. Dar, dată fiind prezenţa dumneavoastră aici, am considerat că este imperios necesar să convoc întrunirea de urgenţă a comitetului executiv. Sunt convins că acest lucru nu vă spune nimic acum, însă veţi lămuri mai târziu.

— Nu vreau să aud nimic din toate astea, insistă Harry.

— Credeam că eşti detectiv. Madox continuă, privindu-l fix pe Harry: Mi-am făcut timp ca să cer informaţii despre tine de la prietenii noştri din ATTF. Se pare că eşti într-adevăr cine spui că eşti.

Harry nu răspunse, dar se întrebă în sinea lui cine erau prietenii lui Madox din ATTF.

— Dacă ai fi agent CIA sau FBI, am avea serioase motive de îngrijorare, îl informă Madox.

Scott Landsdale, tipul de la CIA, interveni:

— Bain, te asigur că domnul Müller nu este ofiţer CIA.

Madox zâmbi.

— Presupun că tu trebuie să fii un fin cunoscător în materie.

Landsdale continuă:

— Şi sunt absolut sigur că domnul Müller nu este nici de la FBI. Este ceea ce pare a fi – un poliţai care lucrează pentru FBI, la supravegheri.

— Îţi mulţumesc pentru asigurări, îi transmise Madox.

— Cu plăcere. Acum însă aş dori *eu* nişte asigurări, Bain. Nu am înţeles foarte clar când va fi dat dispărut în misiune domnul Müller.

Madox îi răspunse:

— Întreabă-l chiar pe el. Este lângă tine.

Landsdale se întoarse către Harry:

— Când vor începe să se întrebe pe unde eşti? Fără minciuni. Ştiu cum se lucrează pe Federal Plaza 26. Iar ce nu ştiu, pot să aflu.

„Un ticălos ordinar de la CIA, îşi spuse Harry în gând. Ăştia pretind întotdeauna că ştiu mai multe decât ştiu în realitate". îi răspunse:

— Ei, atunci n-ai decât să afli singur.

Landsdale reluă netulburat, ca un adevărat profesionist:

— O să te sune cineva?

— De unde să ştiu? Nu sunt prezicător.

Madox interveni:

— Îi verific mobilul şi pagerul cam din jumătate în jumătate de oră. A primit un singur mesaj, de la Lori. Asta e prietena lui. O să-i trimit mai târziu un mesaj de pe mobilul domnului Müller.

Landsdale aprobă din cap.

— Ferească Dumnezeu să le întrerupă weekend-ul cineva din Brigada Antitero! reveni la Harry; Când trebuie să te întorci pe Federal Plaza 26?

— Când ajung acolo.

— Cine ţi-a dat sarcina asta? Walsh sau Paresi?

Harry se gândi că tipul ăsta ştia cam multe despre brigadă. Îi răspunse:

— Îmi primesc ordinele pe o casetă audio care se autodistruge.

— Şi eu la fel. Ce ordin conţinea caseta aia, Harry?

— Am spus deja. Supraveghere IRA.

— Asta e o scuză ieftină. Landsdale se întoarse către ceilalţi: Probabil că sarcina domnului Müller a venit de la Washington şi, conform respectabilei tradiţii a serviciilor secrete, nimeni nu spune nimănui mai mult decât se presupune că ar trebui să ştie. Din păcate, aşa s-a ajuns la evenimentele din 11 septembrie. Lucrurile s-au schimbat, însă e greu să renunţi la obiceiurile vechi. Iar uneori se vede treaba că obiceiurile vechi nu sunt neapărat proaste. Domnul Müller, de pildă, nu ne poate spune ceea ce nu ştie. Şi adăugă: Sunt aproape sigur că nu vom avea probleme timp de cel puţin încă 48 de ore. Probabil că prietenei lui i se va face dor de el cu mult înaintea şefului. Ea are vreo legătură cu domeniul aplicării legii sau cu serviciile secrete? i se adresă el lui Harry.

— Da. E ofiţer CIA. Înainte a fost prostituată.

Landsdale râse.

— Cred că o cunosc.

Madox interveni:

— Scott, îţi mulţumesc pentru ajutor. Continuă, adresându-i-se lui Harry: Vizita ta aici, chiar ca angajat mărunt, însărcinat cu o misiune de supraveghere, ne-a creat oarece nelinişti.

Harry nu răspunse, dar se uită la ceilalţi bărbaţi, care păreau realmente preocupaţi de ceva.

— În orice caz, conchise Madox, până la urmă s-ar putea să iasă ceva bun din asta. Lucrăm de multă vreme la Proiectul Verde, şi mi-e teamă că, tot făcând planuri, l-am amânat nepermis de mult. Se întâmplă adesea atunci când trebuie luată o decizie foarte importantă. Şi, zicând acestea, îi privi pe membrii comitetului executiv. Doi dintre ei încuviinţară din cap. Ceilalţi doi păreau neliniştiţi.

Madox reluă:

— Harry, cred că prezenţa ta fizică în această încăpere este menită să ne reamintească faptul că există anumite elemente în cadrul guvernului care sunt foarte curioase în legătură cu identitatea şi activităţile noastre. Cred că timpul nostru s-a scurs. Se uită la ceilalţi patru, care dădeau din cap aproape în silă. Apoi continuă: Aşadar, domnilor, dacă nu mai aveţi alte obiecţii, domnul Müller va rămâne cu noi, astfel încât să-l putem ţine sub observaţie, îşi îndreptă privirea către Harry. Vreau să îţi fie foarte clar că, deşi ai fost reţinut aici, nu ţi

se va întâmpla nimic rău. Pur şi simplu, va trebui să rămâi cu noi până când va fi demarat Proiectul Verde. Probabil încă două sau trei zile. Înţelegi?

Harry Müller înţelese că în mai puţin de două, trei zile ar putea fi mort. Pe de altă parte însă, uitându-se la oamenii ăştia, care nu păreau nişte criminali, se gândi că Madox spunea adevărul. Nu putea să creadă – şi nici să se convingă să creadă – că nişte oameni ca ăştia ar fi mers până acolo încât să-l omoare. Îi aruncă o privire lui Landsdale, singurul din acea cameră care putea, într-adevăr, să devină periculos.

— Domnule Müller? Ai înţeles?

Harry confirmă fără vorbe: „Da".

— Bun. Nu-ţi lăsa imaginaţia să o ia razna. În orice caz, ceea ce vei auzi în următoarea oră îţi va depăşi cu mult cele mai năstruşnice închipuiri, astfel că oricum vei uita de situaţia în care te afli.

Harry îl privi pe Madox, care părea în continuare calm şi avea o atitudine sfidătoare. Dar remarcă totodată că îl şi neliniştea ceva.

Harry îşi îndreptă atenţia asupra celorlalţi patru şi se gândi că nu mai văzuse niciodată nişte oameni care să fie atât de puternici în condiţiile în care păreau extrem de alarmaţi. Bărbatul cel mai în vârstă, Dunn, consilierul preşedintelui, era palid, iar Harry observă că îi tremurau mâinile. Hawkins, generalul, şi Wolffer, tipul de la Apărare, aveau nişte figuri destul de încruntate. Numai Landsdale părea ceva mai relaxat. Însă Harry îşi dădu seama că nu era decât o aparenţă.

Orice s-ar fi petrecut aici era cât se poate de real; şi era ceva care îi speria teribil pe indivizii ăştia. Harry se mai consolă puţin la gândul că nu era singurul din încăpere care făcea pe el de frică.

Capitolul 8

Bain Madox se ridică în picioare şi spuse:

— Chem la ordine întrunirea de urgenţă a Comitetului Executiv al Clubului Custer Hill. Rămânând în picioare, continuă: Domnii mei, după cum bine ştiţi, cu ocazia comemorării unui an de la atentatele din 11 septembrie, Biroul pentru Siguranţa Naţională a trecut populaţia pe Cod Portocaliu. Scopul acestei întâlniri este acela de a decide împreună dacă e cazul să mergem mai departe cu Proiectul Verde, proiect care ar reduce nivelul alertei la respectiva culoare. *Definitiv.* Acestea fiind spuse, Madox îl privi pe Harry:

— Ţi-ar plăcea să fie aşa, nu?

— Desigur.

— Dar asta te-ar putea lăsa fără slujbă.

— Nu-i nimic.

— Bun. Acum, dacă adunarea îmi dă voie, aş dori să-l pun pe Harry la curent cu toate acestea. La urma urmei, înainte de a lua o decizie, oricare ar fi ea, tuturor ne-ar prinde bine o perspectivă de ansamblu. Se întoarse către Harry şi îl întrebă:

— Ai auzit de Distrugerea Reciproc Asigurată?

— Eu… da…

— În timpul Războiului Rece, în cazul în care sovieticii ar fi lansat rachete nucleare împotriva noastră, şi noi, la rândul nostru, fără niciun avertisment, ne-am fi lansat arsenalul de arme nucleare împotriva lor. Mii de focoase nucleare ar fi căzut peste ambele ţări, asigurând distrugerea reciprocă.

Îţi aminteşti?

Harry încuviinţă. Madox reluă:

— Paradoxal, lumea era pe atunci un loc mult mai sigur. Nu aveam ezitări şi nici nu făceam dezbateri politice. Strategia asta era de o simplitate nemaipomenită. Dacă receptam prin radar imaginea a mii de rachete nucleare îndreptate spre noi însemna că eram morţi. Singura problemă de ordin etic – dacă se punea vreuna – era: „Omorâm zeci de milioane dintr-ai lor înainte să murim noi înşine?" Noi doi ştim deja răspunsul la întrebarea asta, însă au fost câţiva aiuriţi la Washington care au considerat că răzbunarea nu era o justificare suficient de bună pentru a distruge o mare parte a planetei – că nu servea la nimic să-i spulberăm de pe faţa pământului pe bărbaţii, femeile şi copiii al căror guvern tocmai ne condamnase la pieire. Ei bine, doctrina MAD2 – a Distrugerii Reciproc Asigurate – a eliminat toate aceste întrebări, făcându-ne să reacţionăm. Nu trebuie să ne mai bizuim pe un preşedinte care îşi pierde curajul, are o criză de conştiinţă, tocmai joacă golf sau e în toiul unei partide de sex.

În sală se auziră câteva chicoteli de complezenţă.

Domnul Madox îşi continuă ideea:

— Doctrina MAD era eficientă în primul rând datorită faptului

---

[2] *Mutually Assured Destruction*

că era simetrică şi lipsită de ambiguităţi. Fiecare tabără ştia că un prim atac nuclear din partea oricăreia din ele ar fi declanşat un contraatac de o forţă cel puţin egală din partea celeilalte, ceea ce ar fi dus la distrugerea ultimelor rămăşiţe de civilizaţie ale celor două naţii. Şi adăugă: Asta le-ar fi permis unor comunităţi precum Africa, China şi America de Sud să moştenească ceea ce ar fi rămas din planeta Pământ. Destul de deprimant, nu-i aşa?

Harry îşi aminti cum era lumea înainte de colapsul Uniunii Sovietice. Războiul nuclear era o perspectivă relativ înspăimântătoare, însă el, unul, nu crezuse niciodată că va avea loc.

Părând că îi citeşte gândurile, Madox rosti:

— Dar acest lucru nu s-a întâmplat şi nici nu se va întâmpla vreodată. Nici cel mai smintit dictator sovietic nu ar putea pune la cale un asemenea scenariu. În ciuda declamaţiilor pacifiştilor de stânga şi ale intelectualilor cu vederi limitate, Distrugerea Reciproc Asigurată chiar garanta faptul că lumea era pusă la adăpost de Armaghedonul Nuclear. Am dreptate?

„Unde dracu' bate omul ăsta?" se întrebă Harry.

Bain Madox se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi se interesă:

— Ai auzit vreodată de ceea ce se numeşte Focul Sălbatic?

— Nu.

Madox îl privi de aproape şi îi explică:

— Este vorba despre un protocol guvernamental secret. Ai auzit vreodată cuvintele astea rostite în trecere sau într-un context oarecare?

— Nu.

— Nici nu mă gândeam. Acest protocol secret este cunoscut numai la cel mai înalt nivel al guvernului. Şi de către noi. Iar acum şi de către tine, în caz că eşti atent.

Paul Dunn, consilierul prezidenţial, interveni:

— Bain, chiar e nevoie să vorbim despre toate astea de faţă cu domnul Müller?

Bain Madox îl fixă cu privirea pe Dunn şi replică:

— Aşa cum spuneam şi mai devreme, e un exerciţiu bine-venit pentru noi toţi. Foarte curând vom lua o decizie care va schimba lumea pe care o cunoaştem şi istoria lumii pentru următorii o mie de ani. Putem măcar să ne justificăm faţă de domnul Müller, el fiind reprezentantul naţiunii pe care noi pretindem că am salva-o. Ca să nu

mai spun că ar fi cazul să ne justificăm şi faţă de noi înşine într-un asemenea moment de răscruce.

Landsdale, tipul de la CIA, le spuse tuturor:

— Trebuie să-l lăsăm pe Bain să facă lucrurile în felul lui. Ar fi trebuit să ştiţi asta până acum.

— Mai mult decât atât, adăugă Edward Wolffer, acesta este un moment al marilor transformări în istoria lumii, şi n-aş vrea ca Bain sau oricine altcineva să creadă vreodată că nu i-am acordat timpul de gândire cuvenit, pe măsura importanţei sale.

Madox se întoarse către vechiul său prieten:

— Îţi mulţumesc, Ed. S-ar putea ca rumeni să nu afle vreodată ce s-a întâmplat astăzi aici. Dar noi ştim, şi Dumnezeu ştie. Iar, în eventualitatea că într-o bună zi lumea va afla, noi trebuie să ne justificăm faptele în faţa lui Dumnezeu şi a omenirii.

Landsdale comentă sec.

— Mai bine să nu-i spunem lui Dumnezeu.

Madox îl ignoră şi trase un fum din ţigară:

— După cum vă amintiţi, primele atacuri ale teroriştilor islamici au avut loc în anii 1970.

Bain Madox începu cu rememorarea masacrului de la Olimpiada din München, după care enumera o listă întreagă acoperind treizeci de ani de deturnări de avioane, bombardamente, răpiri, execuţii şi asasinate în masă, toate purtând semnătura Jihadului Islamic.

Bărbaţii din încăpere rămaseră tăcuţi, însă unii dintre ei înclinară din cap la amintirea unuia sau altuia dintre atacurile teroriste.

Şi Harry Müller îşi aminti aproape fiecare atac menţionat de Madox, fiind surprins chiar de numărul mare al atacurilor din ultimii treizeci de ani. Fu de asemenea surprins de faptul că uitase atât de multe dintre ele – până şi din cele mari, precum atentatul cu o maşină-capcană din tabăra militară din Liban, în urma căruia fuseseră ucişi 241 de americani, sau bomba de la bordul zborului Pan Am 103, deasupra oraşului Lockerbie, care omorâse sute de oameni.

Harry simţea cum se enervează din ce în ce mai tare, pe măsură ce era trecut în revistă fiecare atac, şi se gândi că, în cazul în care un terorist – sau un musulman oarecare – ar fi fost adus în acea cameră, el ar fi fost linşat de toţi cei aflaţi acolo. Madox se pricepea foarte bine să instige mulţimile.

Într-adevăr, Madox privi de jur-împrejurul mesei şi zise:

— Toţi cei prezenţi aici am avut un prieten sau o cunoştinţă care a murit în atentatele de la World Trade Center sau de la Pentagon. I se adresă generalului Hawkins: Nepotul tău, căpitanul Tim Hawkins, a decedat la Pentagon. Apoi îl privi pe Scott Landsdale: Doi colegi de-ai tăi au fost ucişi la World Trade Center. Aşa e?

Landsdale confirmă.

Madox se întoarse apoi către Harry.

— Tu? Ai pierdut pe cineva în ziua aceea?

Harry răspunse:

— Şeful meu… căpitanul Stein şi alţi câţiva cunoscuţi au pierit în Turnul de Nord.

— Condoleanţe, îi transmise Madox, încheind apoi enumerarea atrocităţilor, a brutalităţilor şi a violenţelor îndreptate împotriva Americii şi a Occidentului. Toate acestea erau noi sub soare, şi, la vremea respectivă, nici Statele Unite şi nici restul lumii nu au ştiut cum să reacţioneze. Mulţi au crezut că o să treacă de la sine. Evident, n-a fost aşa. Mai mult chiar, situaţia s-a agravat. De fapt, lumea occidentală nu era pregătită să reacţioneze la aceste atacuri teroriste, iar nouă părea că ne lipseşte voinţa de a le da replica celor care ne măcelăreau fără milă. Chiar şi atunci când Statele Unite au fost atacate pe teritoriul propriu – şi mă refer aici la atentatul din 1993 asupra World Trade Center –, noi nu am făcut absolut *nimic.* Îl privi pe Harry. Am dreptate?

— Mda… însă asta a schimbat lucrurile şi…

— Eu n-am observat.

— Ei, ziua de 11 septembrie a schimbat totul. Acum suntem mai pregătiţi să…

— Vezi tu, Harry, chiar dacă tu şi prietenii tăi din ATTF şi toţi cei din FBI, CIA, Departamentul Apărării, Brigăzile MJ.5 şi MI6, Interpolul şi celelalte servicii secrete europene – inutile, de altfel – v-aţi petrece tot restul vieţilor voastre nenorocite vânându-i pe teroriştii islamici, tot n-ar însemna mare lucru.

— Nu ştiu ce să zic…

— Ştiu *eu.* Anul trecut au fost Pentagonul şi Turnurile Gemene. La anul, poate va fi Casa Albă şi clădirea Capitoliului. Madox făcu o pauză, suflă câteva rotocoale de fum, iar apoi decretă: într-o bună zi, o să vorbim despre un întreg oraş american. O bombă nucleară. Te îndoieşti cumva de asta?

Harry nu răspunse.

— Harry?

— Nu, nu mă îndoiesc.

— Perfect. Nimeni de la masa asta nu are vreo îndoială. Tocmai de aceea ne aflăm aici. Cum ai putea preveni toate astea? îl întrebă el pe Harry.

— Păi… de fapt, eu mai colaborez uneori cu echipa NEST – Echipa de Asistenţă în caz de Ameninţare Nucleară. Ştii ceva de asta?

Bain Madox zâmbi.

— Harry, te afli aici alături de secretarul adjunct al apărării, de un consilier al preşedintelui Statelor Unite în ceea ce priveşte problemele majore de siguranţă naţională, de un membru al Comandamentului Forţelor Armate şi de veriga de legătură între CIA şi Casa Albă. Aş fi foarte surprins să aflu că există ceva ce noi nu ştim încă.

— Atunci de ce îmi tot pui atâtea întrebări?

Madox păru puţin iritat.

— Hai să-ţi spun eu câte ceva despre cei care fac parte din NEST – aşa-zişii pompieri voluntari ai erei nucleare. Extrem de inventivi şi cam la fel de eficienţi. Vorbim despre circa o mie de voluntari din domenii precum cel ştiinţific, guvernamental sau al aplicării legii, persoane care uneori se deghizează în turişti sau oameni de afaceri. Străbat la picior sau la volanul maşinii oraşele americane sau alte obiective strategice, precum baraje, reactoare nucleare şi aşa mai departe, cărându-şi detectoarele de radiaţii gama şi neutroni ascunse în servietă, în geanta cu echipamentul de golf, în lăzile frigorifice sau mai ştiu eu unde. Corect?

— Da.

— Aţi găsit vreo bombă nucleară?

— Încă nu.

— Ei bine, nici n-o să găsiţi vreodată. Nu-i exclus ca într-un apartament de pe Park Avenue să existe un dispozitiv nuclear sau o bombă radioactivă cu ceasul pornit. Şansele ca Harry Müller sau NEST-ul să descopere bomba aia sunt aproape nule. Am dreptate?

— Nu ştiu. Uneori mai dă norocul peste noi.

— Ăsta nu-i un argument prea liniştitor, Harry. Întrebarea este: Cum împiedică guvernul american o armă de distrugere în masă – mai precis, un dispozitiv nuclear implantat de teroriști – care urmează să

devasteze un oraş american? îl privi pe Harry şi continuă: Vreau să tragi nişte învăţăminte din strategia Distrugerii Reciproc Asigurate, folosită pe vremea Războiului Rece, şi să-mi spui cum îi putem împiedica pe teroriști să introducă şi să declanşeze o bombă nucleară într-un oraş american. Nu-i o întrebare retorică. Răspunde-mi, te rog.

— Bun, începu Harry. Presupun că la fel cum procedam cu ruşii – dacă ştiu că avem de gând să-i bombardăm şi noi, atunci nu ne vor mai bombarda.

Madox îi replică:

— Adevărat, dar să nu uităm că natura inamicului s-a schimbat. Reţeaua teroristă globală nu se compară cu vechea Uniune Sovietică. Sovieticii erau un imperiu cu guvern, oraşe, cu ţinte dificile sau uşoare. Exista un plan de atac conceput de Pentagon şi cunoscut de sovietici. Terorismul islamic, pe de altă parte, este foarte eterogen. Dacă o organizaţie teroristă islamică detonează o bombă nucleară la New York sau la Washington, noi împotriva cui ne îndreptăm represaliile? îl privi insistent pe Harry. Spune, împotriva cui?

Harry se gândi o clipă.

— Împotriva Bagdadului.

— De ce a Bagdadului? De unde ştim noi că Saddam Hussein a avut ceva de-a face cu atacul nuclear îndreptat împotriva Americii?

— Ce mai contează? i-o întoarse Harry. Un oraş arab este la fel de bun ca oricare altul. În final, toate vor înţelege mesajul.

— Într-adevăr, aşa este. Iată însă un plan mai bun. În timpul administraţiei Reagan, guvernul american a conceput şi a pus în practică un protocol secret, denumit Focul Sălbatic. Focul Sălbatic reprezintă distrugerea nucleară a î*ntregii* lumi islamice, cu ajutorul rachetelor nucleare americane, ca răspuns la un atac terorist cu arme nucleare îndreptat împotriva Americii. Cum ţi se pare?

Harry nu răspunse.

— Poţi vorbi liber. Aici eşti printre prieteni. Nu ţi-ai dori oare, în adâncul sufletului tău, să vezi Ţinutul Nisipurilor transformat într-o mare de sticlă topită?

Harry se uită de jur-împrejurul mesei şi răspunse:

— Ba da.

Bain Madox dădu din cap.

— Aşa, vezi? Harry Müller, un american obişnuit în cele mai multe privinţe, ar dori să vadă islamul stârpit de pe faţa pământului, în

urma unui holocaust nuclear.

Harry Müller era încântat să-i cânte în strună lui Madox, în aberaţiile pe care le debita. Pentru că exact asta erau – nişte aberaţii; discursuri fanteziste de ţicniţi cu orientări de dreapta, discursuri care probabil le provocau acestor indivizi nişte erecţii serioase. Nu vedea nicio legătură între ceea ce spunea Madox şi ceea ce ar fi fost el în stare să facă. Toate astea îi aminteau lui Harry de vremea când lucra la Serviciul de Informaţii din cadrul NYPD şi când îi interoga pe radicalii de stânga, care vorbeau despre revoluţia mondială şi despre revolta maselor – dracu' ştie ce-o mai fi fost şi aia. Şeful lui numea toate aceste aiureli „poluţii nocturne de bolşevici". Privi din nou la cei din jurul mesei. Pe de altă parte, tipii ăştia nu păreau să fabuleze şi nici să încerce să-l inducă pe el în eroare. De fapt, păreau chiar preocupaţi de ceva; şi doar erau oameni importanţi!

Madox tulbură gândurile lui Harry, întrebându-l:

— Cum convingem guvernul Statelor Unite să pună rapid capăt terorismului şi acestei ameninţări nucleare – categorice şi eminente – îndreptate împotriva teritoriului american? Ei bine, am să-ţi spun eu. Guvernul trebuie să lanseze protocolul Focul Sălbatic, nu?

Harry nu-i dădu niciun răspuns, iar Bain Madox îl informă:

— Din inventarul fostei Uniuni Sovietice lipsesc cam şaptezeci de dispozitive nucleare de dimensiunile unei serviete. Ştiai asta?

— 67, preciza Harry.

— Mulţumesc. Te-ai întrebat vreodată dacă vreuna dintre aceste bombe a încăput pe mâna teroriştilor islamici?

— Noi bănuim că da.

— Bănuiţi bine. Acolo au ajuns. Hai să-ţi spun ceva ce nu ştii – ceva ce ştiu mai puţin de douăzeci de persoane din lumea asta: una dintre bombele acelea a fost descoperită anul trecut în Washington, D.C. Nu de o echipă NEST într-una dintre zilele ei norocoase, ci de către FBI, care acţiona pe baza unui pont.

Harry nu zise nimic, dar se gândi la ce-i spusese Madox şi simţi un fior rece coborându-i pe şira spinării.

Madox continuă:

— Sunt sigur că mai există câteva bombe care au fost introduse ilegal în ţară, probabil pe la graniţa ca şi inexistentă dintre ţara noastră şi Mexic. Poate că una dintre ele se află chiar într-un apartament situat peste stradă de biroul tău, îi zâmbi el lui Harry.

— Nu, nu cred. Am făcut verificări riguroase în zonă.

— Ei, dădeam şi eu un exemplu. Nu interpreta totul textual. Întrebarea mea e: Cum se face că niciuna dintre bombele astea dispărute din inventarul Uniunii Sovietice nu a fost detonată într-un oraş american? Crezi că pe teroriştii islamici îi apucă subit vreo criză de moralitate când vine vorba de nimicirea unui oraş american sau de uciderea a un milion de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi?

— Nu.

— Nici eu nu cred. Iar după 11 septembrie nimeni nu mai crede acest lucru. Dar să-ţi spun eu de ce e posibil să nu se fi întâmplat şi nici să nu se întâmple: pentru ca Focul Sălbatic să fie un factor preventiv eficient, aşa cum era şi Distrugerea Reciproc Asigurată, el nu poate fi păstrat strict secret. De fapt, încă de la implementarea protocolului Focul Sălbatic, şefii tuturor guvernelor islamice au fost înştiinţaţi de către administraţiile care s-au succedat la Washington că un atac împotriva unui oraş american cu o armă de distrugere în masă va declanşa automat represalii nucleare din partea Americii împotriva a cincizeci până la o sută de oraşe sau alte obiective din lumea islamică.

— Foarte bine, replică Harry.

— După cum pot confirma domnii prezenţi aici, reluă Bain Madox, Focul Sălbatic este perceput de guvernul american ca un instrument foarte eficient pentru a face aceste ţări să îşi controleze teroriştii rezidenţi pe teritoriul lor, să comunice serviciilor secrete americane informaţiile de care dispun şi să facă tot ceea ce e necesar pentru a nu ajunge să fie raşi de pe faţa pământului. De fapt, pontul referitor la bomba de la Washington a venit din partea guvernului libian. Cu alte cuvinte, se pare că planul funcţionează.

— Perfect.

Madox mai adăugă:

— O organizaţie precum NEST este o replică defensivă jalnică faţă de ameninţarea nucleară. În acelaşi timp, Focul Sălbatic este o soluţie practică.

Este un pistol pus la tâmpla statelor islamice – o armă care se va declanşa dacă ele nu vor reuşi să îi ţină în frâu pe prietenii lor terorişti puşi pe atacuri cu bombe atomice. Fără îndoială, cele mai multe organizaţii teroriste – dacă nu chiar toate – au fost avertizate în această privinţă de către guvernele islamice care le adăpostesc, le ajută sau care au contacte cu ele. Dacă teroriştii ţin sau nu seama de aceste

lucruri, asta este o cu total altă problemă. Până acum par să fi ţinut, acesta fiind probabil motivul pentru care încă n-am fost atacaţi cu arme de distrugere în masă. Tu ce părere ai, Harry?

— Mie mi se pare logic.

— Şi mie. Guvernele islamice au fost, de asemenea, informate că Focul Sălbatic e o treabă serioasă – cu alte cuvinte, niciun preşedinte american în exerciţiu nu poate modifica sau anula măsurile de retaliere împotriva Islamului. Asta îi împiedică pe inamicii noştri să se mai obosească să îl studieze pe fiecare preşedinte în parte pentru a vedea dacă dă dovadă de curajul necesar. Dacă o bombă atomică explodează pe teritoriul american, preşedintele este oarecum scos din ecuaţie. Exact ca în timpul Războiului Rece. Se întoarse către Paul Dunn şi îl întrebă: Corect?

— Corect, confirmă Dunn.

Madox îl privi pe Harry.

— Pari dus pe gânduri. Ce-ţi trece prin cap?

— Păi… sunt sigur că cineva din guvern trebuie să se fi gândit la asta… oare explozia a cincizeci sau o sută de bombe atomice în Oriental Mijlociu nu va compromite definitiv treaba cu petrolul?

Câţiva bărbaţi zâmbiră, iar Madox făcu şi el o grimasă. Apoi aruncă o privire către Edward Wolffer şi explică:

— Secretarul adjunct al apărării m-a asigurat că pe lista obiectivelor nu există terenuri petrolifere. De asemenea, nu există rafinării şi nici portari de încărcare a ţiţeiului. Acestea vor rămâne intacte, dar vor fi transferate sub o nouă conducere. Zâmbi. Trebuie să-mi câştig şi eu existenţa, Harry.

— Mda, corect. Dar cum rămâne cu mediul şi cu toate celelalte? Ştii ta, reziduuri radioactive, iarna nucleară…

— Cum îţi spuneam şi mai devreme, soluţia la încălzirea globală este iarna nucleară. Glumesc, desigur. Uite cum stă treaba: guvernul a studiat intens efectele exploziei a cincizeci sau chiar o sută de bombe nucleare pe teritoriul Orientului Mijlociu. N-o să fie chiar atât de rău. Adăugă: Adică, ei nu vor avea nicio şansă. Dar, pentru restul planetei, viaţa va merge mai departe.

— Da…? Altceva îl preocupa însă pe Harry Müller. Ei, oricum nimic din toate astea n-o să se întâmple, pentru că, aşa cum spuneai, dacă teroriştii ştiu care e situaţia… Adică, tu crezi sau ai auzit că ar avea de gând să ne atace?

— Eu, unul, n-am auzit nimic. Tu? La drept vorbind, colegii mei aici de faţă sunt de părere că Focul Sălbatic este un factor preventiv atât de eficient, încât probabilitatea ca un oraş american să fie atacat cu o armă nucleară de către teroriştii islamici este foarte mică. De aceea, trebuie s-o facem noi înşine.

— Să faceţi *ce?*

— Harry, noi, bărbaţii din camera asta, am pus la cale Proiectul Verde planul de a detona o bombă atomică într-un oraş american, plan care, la rândul său, va declanşa riposta Focul Sălbatic –, altfel spus, eradicarea nucleară a Islamului.

Harry nu era sigur că înţelesese corect, aşa că se aplecă spre Madox. Madox îl privi în ochi şi continuă:

— Partea frumoasă este că guvernul nostru nici măcar nu trebuie să se asigure că atacul a fost pus la cale de teroriştii islamici. Există permanent o prezumţie clară de vinovăţie care planează asupra Jihadului Islamic, aşa că nu sunt necesare nişte probe concludente pentru a lansa Focul Sălbatic. Genial, nu-i aşa?

Harry trase adânc aer în piept şi spuse:

— Aţi înnebunit?

— Deloc. Părem noi nebuni?

Harry nu ştia ce să zică despre ceilalţi patru indivizi, însă Madox era puţin sărit de pe fix. Inspiră încă o dată adânc şi se interesă:

— Aveţi o bombă atomică?

— Sigur că da. Altfel de ce crezi că ne-am afla aici? Adevărul este că avem patru bombe atomice. De fapt… Madox se ridică în picioare, se duse la valiza de piele neagră şi o lovi uşor cu mâna: Iată una dintre ele!

Capitolul 9

Bain Madox propuse o pauză scurtă, în timpul căreia toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Scott Landsdale şi, a lui Harry Müller, părăsiră încăperea. Landsdale stătea în picioare la capătul mesei, departe de Harry. Cei doi se măsurau reciproc din priviri. Landsdale îl avertiză:

— Nici să nu te gândeşti la ceea ce tocmai îţi trece prin minte!

— Nu te aud. Vino mai aproape.

— Domnule detectiv, încetează cu tâmpeniile astea de mascul feroce. Nu poţi ieşi de aici decât dacă îţi dăm noi drumul.

— Nu paria pe chiloţii tăi de mătase, marca CIA.

— Dacă-mi răspunzi la câteva întrebări, poate ajungem la o înţelegere.

— Asta sună ca promisiunile pe care le serveam eu suspecţilor. Nu-ţi face probleme, şi eu minţeam.

Landsdale ignoră această remarcă şi continuă netulburat:

— Ce ţi-a spus Tom Walsh când te-a trimis în misiunea asta?

— Mi-a spus să-mi iau haine călduroase şi să păstrez bonurile de benzină.

— Bun sfat. Şi mulţumesc pentru confirmarea că de Walsh este vorba. Se interesă: Ce trebuia să faci cu discurile digitale?

— Să găsesc un tip de la CIA şi să i le bag în fund.

— Misiunea asta a ta includea şi sarcina de a ajunge la aeroportul Adirondack?

Harry îşi dădu seama că Landsdale era priceput în ceea ce făcea. Indivizii de la CIA erau adevăraţi ghimpi în coastă, dar erau nişte ghimpi profesionişti. Răspunse:

— Nu, dar e o idee bună. Fac pariu că găsesc numele tău pe lista de pasageri.

— Dragul meu Harry, am mai multe identităţi false decât ai tu şosete curate în sertar. Se interesă: Cine altcineva din Federal Plaza 26 mai ştie de misiunea asta?

— De unde dracu' să ştiu eu?

— Nu ţi-am spus până acum, dar unul dintre prietenii mei de pe Federal Plaza 26 m-a informat că ai avut o discuţie cu John Corey, colegul tău de cubiculum, în holul liftului, şi că tu duceai în mână o valiză de metal de la Tehnic. Te-a întrebat Corey ce urma să faci?

— De ce nu te duci tu dracului mai bine?

Landsdale ignoră această sugestie şi declară:

— Eu încerc doar să te ajut, Harry.

— Şi eu care credeam că eşti de la CIA.

— Vrei şi tu o bucată din toate astea, Harry? întrebă Landsdale.

— Sigur că da. Sunt alături de voi.

— S-ar putea ca acum să nu fii tocmai convins, dar, după ce toate acestea se vor fi încheiat, vei vedea că asta era singura cale de urmat.

— Nu cumva trebuie să mergi să te urinezi?

— Nu. Îţi propun însă să te gândeşti la un lucru: Crezi că e

posibil să ţi se fi făcut o înscenare?

— Ce vrei să spui?

— Că lui Walsh i s-a transmis, probabil de la Washington, să trimită pe cineva aici – un tip de la NYPD însărcinat cu supravegherea – pentru a fotografia persoanele care vin la acest club. Nu pare cine ştie ce, nu-i aşa? însă cei care au comandat această supraveghere – poate chiar şi Walsh ştiau de la bun început că n-o să te apropii la mai mult de un kilometru jumătate de această cabană înainte de a fi prins.

— Am ajuns chiar mult mai aproape.

— Felicitările mele. Aşadar, Harry, mă gândesc că tu eşti omul de sacrificiu. Mă urmăreşti?

— Nu.

— Vreau să spun că toate astea par cusute cu aţă albă şi că singurul motiv pentru care ai fi putut fi trimis aici este acela de a ne băga în sperieţi şi de a ne face să amânăm punerea în aplicare a Proiectului Verde. *Sau,* de ce nu, să o accelerăm. Ce părere ai?

— Am mai lucrat eu cu CIA şi cred că voi, ăştia, vedeţi conspiraţii peste tot, mai puţin acolo unde ele *chiar există.* De aceea aţi tot dat-o în bară în ultima vreme.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar lasă-mă să-ţi împărtăşesc şi ţie din paranoia mea. Ai fost trimis aici de către superiori, prin intermediul lui Walsh, în scopul de a băga frica în noi şi de a ne face să acţionăm *sau* pentru ca FBI-ul să poată obţine un mandat de percheziţie pentru a veni să te caute, găsind astfel şi cele patru valize cu bombe atomice despre care ei cred, probabil, că s-ar afla aici.

Harry nu răspunse, dar se gândi la această posibilitate. Landsdale reluă:

— Să presupunem, mai întâi de toate, că cineva ar vrea să ne sperie, făcându-ne să luăm decizia de a acţiona. Cine ar putea fi? Păi, poate chiar colegii mei. Sau poate că însăşi Casa Albă caută un pretext pentru a lansa Focul Sălbatic.

Harry analiză şi această probabilitate, dar nu dădu nici acum niciun răspuns.

Landsdale continuă:

— Nu-i exclusă însă nici cealaltă variantă – că ai fost trimis în această misiune ca să dispari, astfel încât FBI-ul să poată da buzna aici cu un motiv bine întemeiat şi cu un mandat de percheziţie. Până la urmă, singurele probe incriminatorii de aici de la club sunt cele patru

bombe şi dumneata, însă nici dumneata, nici bombele nu veţi mai rămâne pe aici pentru multă vreme. Cât despre transmiţătorul ELF, acesta nu este ilegal, doar că prezenţa lui aici este ceva mai greu de explicat. Am dreptate?

Harry Müller se simţea ca şi cum ar fi nimerit într-un spital de nebuni la zece minute după ce pacienţii preluaseră controlul. Ce Dumnezeu era un transmiţător elf? Cum poţi emite spiriduş? Şi de ce ar dori cineva să…?

— Ştii ce este ELF, nu? îl întrebă Landsdale.

— Mda. Ajutoarele lui Moş Crăciun… Landsdale zâmbi şi îl privi fix pe Harry.

— Sau poate că nu ştii. Îi explică: Frecvenţă Foarte Joasă. ELF. Asta îţi spune ceva?

— Nu.

Landsdale dădu să mai spună ceva, însă uşa se deschise, iar Madox şi ceilalţi trei bărbaţi pătrunseră în încăpere.

Landsdale surprinse privirea lui Madox şi îi făcu un semn cu capul către uşă.

— Scuzaţi-ne câteva clipe, le spuse Madox celorlalţi. Părăsi din nou încăperea, împreună cu Landsdale, poruncindu-i lui Carl, care stătea în picioare lângă uşă: Nu-l pierde din ochi pe domnul Müller.

Carl intră în cameră şi închise uşa.

Landsdale porni în jos pe coridor, iar Madox îl urmă. Landsdale deschise discuţia:

— Carevasăzică, am vorbit cu domnul Müller şi se pare că într-adevăr nu ştie nimic, cu excepţia sarcinii care i s-a dat. Nu a primit informaţii nici de la Walsh, nici de la altcineva, aceasta fiind o procedură standard atunci când un poliţist de rang inferior de la Supravegheri este trimis într-o misiune delicată.

— Cunosc procedura, replică Madox. Unde baţi?

Landsdale făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu am nici cea mai mică îndoială că individul care l-a trimis pe Harry Müller aici se aştepta fără doar şi poate ca el să fie prins. Corect?

Madox nu răspunse, aşa că Landsdale îşi reluă ideea:

— Bain, sunt aproape sigur că membrii CIA ştiu ce pui tu la cale. La fel şi Ministerul Justiţiei, FBI-ul.

— Nu cred că este adevărat.

— Ba eu cred că este. Şi mai cred – pe baza informaţiilor de care dispun că Justiţia şi FBI-ul intenţionează să te oprească. Landsdale continuă, privindu-l în ochi pe Madox: Dar tu ai prieteni şi susţinători în guvern. Mai precis, cei de la CIA, care vor ca tu să îţi duci planul la bun sfârşit. Mă urmăreşti?

— Eu nu cred că există *cineva* în guvern, cu excepţia celor de aici, care să ştie câtuşi de puţin despre Proiectul Verde sau…

— Bain, mai lasă dracului orgoliul ăsta deoparte. Eşti manipulat, folosit şi…

— Pe dracu'!

— Vorbesc foarte serios. Uite ce e, ai un plan grozav. Numai că îl cloceşti de prea multă vreme. Binevoitorii din Ministerul Justiţiei şi din FBI ţi-au dat de urmă, iar acum vor să facă o faptă bună şi să pună capăt acestei conspiraţii. Cei de la CIA văd lucrurile cu totul altfel. Ei cred că planul tău este al naibii de bun, absolut genial, dar că îţi ia al naibii de mult să îl pui în practică.

— Ştii sigur că e aşa? Sau speculezi, pur şi simplu? îl întrebă Madox. Landsdale se gândi o clipă şi spuse:

— Câte puţin din amândouă. Şi adăugă: Ştii, ca om de legătură între CIA şi Casa Albă, nu fac parte neapărat din gaşca de la Langley3. Dar am lucrat în cadrul Diviziei operaţiuni sub acoperire şi am auzit de tine cu mult timp înainte ca tu să auzi de mine.

Madox nu răspunse nici de această dată. Landsdale reluă:

— Fiecare filială sub acoperire a serviciilor secrete îşi are propriile legende – bărbaţi şi femei percepuţi ca nişte personalităţi proeminente, aproape mitice. Eu am lucrat cu un astfel de om, iar la un moment dat el m-a informat în legătură cu Focul Sălbatic. Atunci a apărut în discuţie numele tău, Bain, ca persoană particulară care are capacitatea de a declanşa Focul Sălbatic.

— Aşa am ajuns eu să te cunosc? întrebă Madox, oarecum stânjenit de cele aflate.

Landsdale nu răspunse în mod direct, însă admise:

— Aşa am ajuns eu să fiu transferat la Casa Albă. Şi adăugă: Mica ta conspiraţie de aici a provocat o conspiraţie similară în rândurile

---

[3] Comunitate din ţinutul Fairfax, Virginia, Statele Unite, unde se află sediul central al CIA. Termenul este folosit adesea cu referire directă la CIA. (n.tr.).

anumitor indivizi din cadrul CIA şi, de asemenea, în unele cercuri de la Pentagon… şi poate chiar de la Casa Albă. Cu alte cuvinte, mai sunt şi alte persoane la Washington, în afara celor din comitetul tău executiv, care dau o mână de ajutor. Sunt sigur că înţelegi acest lucru. Şi mai înţelege şi faptul că, dacă nu ai fi existat tu, atunci oamenii din guvern care vor să declanşeze Focul Sălbatic ar fi fost nevoiţi să plaseze ei înşişi bombe atomice în marile oraşe americane. Se forţă să zâmbească şi zise: însă nouă ne place să încurajăm iniţiativa privată, care are la bază convingeri personale.

— Care e ideea, Scott?

— Ideea, Bain, este că oricine l-ar fi trimis pe Harry Müller aici a dorit să determine o reacţie rapidă. Dacă e vorba despre FBI, atunci urmează să fii prins. Dacă au fost cei de la CIA, atunci mesajul este să acţionezi fără întârziere. Nu am nicio îndoială asupra faptului că fiecare dintre cele două organizaţii ştie ce pune la cale cealaltă şi că au ajuns să se întrecă pentru a vedea a cui idee cu privire la siguranţa naţională va triumfa în cele din urmă.

Madox îl fixă mai întâi în tăcere, apoi spuse:

— Nu mai am nevoie decât de aproximativ 48 de ore.

— Sper să mai ai la dispoziţie timpul ăsta, răspunse Landsdale, adăugând: Cunosc pe cineva din cadrul Brigăzii Antitero, unde lucrează Müller, iar omul meu mi-a comunicat că Müller se ocupă de Orientul Mijlociu, neavând nimic de-a face cu Divizia terorism intern; e ciudat, aşadar, că tocmai el a fost ales pentru această misiune. Tot omul ăsta mi-a mai spus că un individ pe nume John Corey, fost detectiv NYPD la fel ca Müller, actualmente angajat tot în cadrul Diviziei Orientul Mijlociu, a fost ales iniţial pentru a se ocupa de această supraveghere. Ales în mod special. De ce? Asta-i întrebarea. Chiar contează cine e trimis aici pe post de miel de sacrificiu? Landsdale aprinse o ţigară şi reluă: Mi-am amintit apoi că tipul de la CIA care mi-a vorbit pentru prima dată despre Focul Sălbatic a lucrat cândva la ATTF, iar pe vremea când era acolo a avut un conflict serios cu individul ăsta, Corey. De fapt, a fost mai mult decât un conflict au vrut chiar să se omoare unul pe altul.

Madox aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Una dintre numeroasele probleme pe care le aveau de împărţit, continuă Landsdale, părea a fi actuala soţie a lui Corey, agent FBI din cadrul Brigăzii Antitero. Adăugă zâmbind: întotdeauna e o

femeie la mijloc.

La rândul său, Madox zâmbi şi spuse:

— Gelozia este axul în jurul căruia se învârte istoria lumii. Imperii întregi au fost distruse pentru că Jack o regula pe Jill, iar Jill se mai culca şi cu Jim. Totuşi, ce vrei să spui cu asta? întrebă el.

— Doar că eu văd mai mult decât o simplă coincidenţă în faptul că acest Corey trebuia să se afle în locul unde se află Müller acum, aşteptându-şi moartea.

— Ştii, Scott, uneori coincidenţele sunt pure coincidenţe, observă Madox. În plus, ce mai contează?

Landsdale ezită o clipă, apoi răspunse:

— Dar dacă *nu* este o simplă coincidenţă, atunci aici este o adevărată lovitură de maestru – tipul care mi-a povestit despre Focul Sălbatic, care mi-a obţinut postul de la Casa Albă şi care m-a ajutat să intru în Clubul Custer Hill… dar nu, nu este posibil, pentru că tipul ăsta este mort. Sau se presupune că ar fi mort. A murit la World Trade Center.

— Un om ori este mort, ori nu, sublinie Madox.

— Tipul ăsta este ceva de groază. E mort atunci când trebuie să fie mort şi viu atunci când situaţia o cere. Vreau să spun că, dacă el se află în spatele venirii lui Müller aici, atunci sunt mult mai încrezător în şansele noastre de a pune în aplicare Proiectul Verde în următoarele 48 de ore şi în posibilitatea ca guvernul să iniţieze în replică Focul Sălbatic.

Madox îl privi pe Landsdale şi îi comunică:

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, Scott, atunci mă bucur pentru tine. Dar problema noastră, domnule Landsdale, nu este ce se întâmplă la Washington, ci ce se petrece *aici.* Lucrez la proiectul ăsta de aproape zece ani şi am de gând să-l pun în practică.

— Dar asta nu se va întâmpla dacă oamenii ăştia îţi întrerup activitatea în următoarele două zile. Zi mersi că ai prieteni la Washington şi fii foarte recunoscător dacă fostul meu mentor de la Operaţiuni sub acoperire este în viaţă şi are grijă de tine.

— Ei, dacă zici tu… probabil că, atunci când toate astea se vor termina, o să-l pot întâlni pe omul ăsta, dacă mai este printre cei vii, şi să-i strâng mâna. Cum îl cheamă? se interesă Madox.

— N-aş putea să îţi spun numele lui nici dacă ar fi într-adevăr mort.

— Atunci, dacă se întâmplă să îl mai vezi vreodată în viaţă şi dacă el este îngerul meu păzitor în acest proiect, mulţumeşte-i din partea mea.

— Aşa o să fac.

Madox arătă spre uşă.

— Acum hai să ne continuăm şedinţa.

În timp ce Landsdale se îndrepta spre uşă, Madox înclină uşor din cap, fericit să ştie că bărbatul acela misterios se bucura de o asemenea consideraţie. De fapt, bărbatul în cauză nu murise pe 11 septembrie – iar Madox ştia foarte bine acest lucru –, ci urma să sosească la Clubul Custer Hill. La drept vorbind, domnul Ted Nash – un vechi prieten al lui Bain Madox sunase chiar înainte de începerea şedinţei comitetului executiv, pentru a se interesa dacă John Corey se afla deja în custodia lui Madox. Când acesta din urmă îl informase că, în schimb, prinseseră un anume domn Harry Müller, Nash păruse dezamăgit, spunând: „N-am prins peştele cel mare. Însă apoi adăugase pe un ton optimist: O să văd ce pot face să-l aduc pe Corey la Clubul Custer Hill… O să-ţi placă de el, Bain. E un ticălos plin de el şi aproape la fel de isteţ ca noi doi".

Bain Madox îl urmă pe Landsdale în încăpere, se îndreptă către capătul mesei şi începu:

— Declar şedinţa deschisă. Arătă apoi către valiza neagră din mijlocul camerei şi explică: Chestia aceea, pe care o vedeţi acum pentru prima oară, este un RA-155 de fabricaţie sovietică, cântăreşte înjur de 34 de kilograme, conţine aproximativ 11 kilograme de plutoniu de calitate superioară şi are un dispozitiv de detonare.

Harry se uită ţintă la valiză. Pe vremea când lucra la NEST, nu i se spusese niciodată ce anume să caute – micile dispozitive nucleare aveau mărimi şi forme diferite, iar instructorul îi informase la un moment dat: „Nu veţi găsi simbolul atomului pe aparatul respectiv şi niciun craniu cu oase încrucişate ori mai ştiu eu ce altceva. Bazaţi-vă doar pe detectoarele de raze gama şi neutroni pe care le aveţi în dotare".

— Obiectul acela micuţ, continuă Madox, are un randament de circa cinci kilotone, ceea ce reprezintă cam jumătate din puterea bombei lansate asupra Hiroshimei. Dat fiind că aceste dispozitive sunt vechi şi necesită o muncă de întreţinere constantă, explozia ar putea fi ceva mai mică. Însă aceasta nu este cine ştie ce consolare pentru cei

care se întâmplă să se afle în preajma unui asemenea dispozitiv. Şi, zicând acestea, chicoti satisfăcut.

— Ştii, noi *chiar* ne aflăm în preajma unuia, sublime Landsdale, adăugând în glumă: Poate că ar fi mai bine să nu mai fumezi, Bain.

Madox continuă, fără a-l lua în seamă:

— Pentru informaţia dumneavoastră, domnilor, obiectul acela micuţ va rade de pe faţa pământului centrul cartierului Manhattan şi va provoca pe loc moartea a jumătate de milion de oameni şi, ulterior, a încă o jumătate de milion. Madox merse la valiza cea mare şi puse mâna pe ea. Incredibilă tehnologie! Nu poţi să nu te întrebi ce a fost în mintea lui Dumnezeu atunci când a creat atomi care să poată fi divizaţi sau contopiţi de către muritori pentru a elibera o asemenea energie supranaturală.

Harry Müller îşi desprinse cu greu privirea de la bomba nucleară. Acum păru să observe pentru prima oară sticla cu apă din dreptul său şi bău din ea, cu o mână nesigură.

— Nu arăţi deloc bine, îi spuse Madox.

— Niciunul dintre voi nu arată prea bine. Şi de unde dracu' aţi făcut rost de bomba aia?

— De fapt, asta a fost partea cea mai uşoară. A fost doar o chestiune de bani – aşa cum este, de altfel, orice altceva în viaţa asta. Plus că a trebuit să-mi trimit avioanele particulare să aducă astea aici dintr-una dintre fostele republici sovietice. Dacă te interesează, am plătit zece milioane de dolari din buzunarul meu. Asta pentru toate cele patru bombe, nu pentru fiecare în parte. Îţi poţi imagina, aşadar, câte astfel de bombe au cumpărat deja oameni ca bin Laden.

Harry îşi termină sticla cu apă, apoi luă sticla lui Landsdale şi pixul acestuia, pe care îl puse în propriul buzunar. Cum toţi erau atenţi la Madox, nimeni nu observă nimic.

— Nu suntem nişte monştri, domnule Müller, spuse Madox. Suntem nişte oameni decenţi, care vor salva de la pieire Civilizaţia Occidentală; ne vom salva familiile, ţara şi pe Dumnezeul nostru.

— Omorând milioane de americani? întrebă Harry, fără a mai ţine cont de ce-i spunea instinctul.

— Oricum le vor cădea victime teroriştilor islamici, Harry. Este doar o chestiune de timp. E mai bine dacă acţionăm noi mai repede. Aşa alegem *noi* oraşele, nu *ei.*

— Aţi înnebunit de-a binelea cu toţii?

Madox izbucni:

— Stai puţin, Harry! Acum câteva clipe nu aveai nimic de obiectat împotriva eradicării lumii islamice – bărbaţi, femei, copii, ca să nu mai vorbesc despre turiştii şi de oamenii de afaceri occidentali sau despre mai ştiu eu cine se va mai afla în regiunea Orientului Mijlociu săptămâna viitoare…

— Săptămâna viitoare?

— Exact. Aşa cum îţi spuneam, poţi să-ţi mulţumeşti ţie însuţi şi organizaţiei tale pentru asta. Azi ai venit tu să-ţi bagi nasul în treburile noastre. Mâine sau poimâine vor mişuna pe aici agenţii federali sau poate chiar trupele de la Fort Drum, căutându-te. Şi vor găsi *asta.* Zicând acestea, Madox lovi valiza cu palma.

Harry aproape că sări de pe scaun.

— Prin urmare, pe tine va trebui să te ascundem, urmând să ducem valizele la destinaţie. Se adresă consiliului: Până una, alta, s-o luăm cu începutul. Mai întâi de toate – se întoarse la masă şi apăsă o tastă de pe consola sa. Luminile se stinseră în momentul în care ecranul plat al unui monitor se aprinse pe un perete, înfăţişând o hartă color a Orientului Mijlociu şi a Asiei Răsăritene. Vom arunca o privire la lumea islamică, cea pe care urmează s-o distrugem.

Capitolul 10

Iată, domnii mei, începu Bain Madox, ţinutul Islamului, care se întinde de pe coasta atlantică a Africii de Nord, prin Orientul Mijlociu, către Asia Centrală şi Asia Răsăriteană, ajungând până în Indonezia, ţara cu cea mai numeroasă populaţie musulmană din lume – cel mai recent câmp de luptă în războiul împotriva terorismului. Făcu o pauză pentru efect, după care reveni: în prezent, în aceste ţări trăiesc peste *un miliard* de musulmani. Până săptămâna viitoare, numărul lor se va diminua simţitor. Madox tăcu câteva clipe pentru ca vorbele lui să-şi atingă ţinta, după care aprinse o lampă de birou şi spuse: Ed ne-a adus o listă cu oraşele islamice vizate de Focul Sălbatic. Aruncă o privire fugară pe hârtia din faţa sa şi glumi: Zici că e lista mea cu dorinţe de Crăciun. Nimeni nu râse, aşa că Madox reveni:

— Ed ne va oferi unele detalii referitoare la proiectul Focul Sălbatic. Secretarul adjunct al apărării, Edward Wolffer, făcu următoarele precizări:

— De fapt, este vorba despre două liste: A ŞI B. Lista A include întreaga regiune a Orientului Mijlociu – inima arabă a islamului – alături de câteva obiective clare din Africa de Nord, Somalia, Sudan, de regiuni ale Asiei populate de musulmani şi de câteva obiective din Asia de Est. În linii mari, lista a rămas neschimbată în ultimii douăzeci de ani, însă din când în când mai adăugăm câte un obiectiv, cum s-a întâmplat cu partea de nord a Insulelor Filipine, care a devenit bastionul fundamentalismului islamic. Trebuie remarcat, de asemenea, că uneori mai şi ştergem obiective de pe listă. De pildă, ca urmare a faptului că am ocupat Afghanistanul, am şters de pe lista de obiective o mare parte a acestei ţări, precum şi anumite porţiuni din zona Golfului, din Asia Centrală şi din Arabia Saudită, unde staţionează în prezent trupele americane.

Toată lumea încuviinţă tacit, iar câţiva bărbaţi îşi luară notiţe.

Wolffer urmă:

— De asemenea, am completat inventarul cu noi obiective situate în sudul Afghanistanului, fiind vorba, mai precis, de zona Tora Bora şi de regiunile adiacente de la graniţa cu Pakistanul, unde credem noi că s-ar ascunde bin Laden. Dacă ticălosul supravieţuieşte acestui atac, el va deveni regele Pustiului Nuclear.

Câţiva râseră din politeţe.

— De ce e nevoie de două liste? ceru lămuriri Scott Landsdale.

— Proiectul Focul Sălbatic presupune două tipuri posibile de represalii. Lista A este indispensabilă, în timp ce Lista B este facultativă, în funcţie de nivelul şi tipul atacului terorist lansat asupra Americii. Spre exemplu, dacă atacul este de natură biologică sau chimică, atunci vor fi distruse numai obiectivele de pe lista A. Dacă vorbim însă despre un atac cu arme nucleare, care devastează unul sau mai multe oraşe americane, atunci represaliile vor fi îndreptate – fără drept de apel – şi asupra obiectivelor din lista B.

Madox replică:

— Păi noi ştim deja că atacul asupra Americii va fi unul nuclear. Doar noi detonăm bombele, nu?

După câteva clipe de tăcere, Paul Dunn obiectă:

— Bain, nu-i nevoie să te arăţi atât de entuziast.

— Iartă-mă, Paul, dar nu ne aflăm la o întâlnire amicală a Consiliului Naţional de Securitate. Aici chiar putem spune ceea ce gândim.

Paul Dunn nu răspunse, iar Wolffer continuă:

— Întotdeauna au existat unele preocupări privind nivelul de radioactivitate şi modificările climatice. Aşa se explică existenţa unei liste principale şi a uneia suplimentare. În plus, firește, nu toate ţările islamice găzduiesc terorişti şi nici nu manifestă ostilitate faţă de Statele Unite. Însă Focul Sălbatic nu mai lasă loc pentru atâtea dezbateri, adaptând represaliile în funcţie de natura atacului îndreptat împotriva SUA. În concluzie, dacă o armă chimică sau biologică provoacă, să spunem, moartea a doar 20.000 de persoane din New York şi Washington, atunci noi, în replică, vom lichida numai cele 62 de obiective de pe lista A. Nu vrem să lăsăm impresia că am fi exagerat.

Landsdale râse de absurditatea acestei afirmaţii, însă nimeni altcineva nu mai păru să sesizeze umorul ei.

Wolffer continuă:

— De astăzi, ambele liste totalizează 122 de obiective. Pentru început, ne aşteptăm la un număr de aproximativ două sute de milioane de victime, urmând, probabil, ca la acest număr să se adauge încă o sută de milioane de morţi în următoarele şase luni, pe măsură ce radiaţiile îşi vor cere tributul. Adăugă pe un ton cât se poate de sincer: Dincolo de asta, va fi greu să estimăm efectele bolilor, ale expunerii la radiaţii, ale foametei, sinuciderile, conflictele civile şi aşa mai departe.

Nimeni nu făcu niciun comentariu.

— Oamenii care au conceput Focul Sălbatic, reluă Wolffer, au înţeles că era necesar să se asigure de faptul că niciun viitor preşedinte SUA şi nici administraţia lui nu vor fi nevoiţi să facă alegeri de ordin strategic sau etic. Pentru scenariul X, se aplică lista A. Pentru scenariul Y, se adăugă şi lista B. Simplu!

Harry Müller se întoarse cu spatele la harta iluminată şi privi către cei patru bărbaţi aflaţi de o parte şi de alta a mesei. În lumina monitorului, aceşti patru indivizi, care păruseră cam tensionaţi cu o jumătate de oră în urmă, păreau acum destul de calmi. Era ca şi cum şi-ar fi spus în sinea lor: „Bun, a venit momentul. Fii atent şi împacă-te cu ideea”.

Aruncă o privire către Madox, care se uita ţintă la monitor, şi văzu că avea un rânjet ciudat pe chip, ca şi cum ar fi urmărit un film porno. Madox surprinse privirea lui Harry şi îi făcu cu ochiul.

Harry se întoarse în scaun şi privi spre monitor. „Isuse Hristoase! Toate astea sunt reale. Dumnezeu să ne ajute!”

Wolffer îşi reluă expunerea:

— Focul Sălbatic este pur şi simplu o versiune a MAD. De fapt, acest proiect a fost propus, conceput şi realizat de un grup de veterani ai Războiului Rece, în timpul administraţiei Reagan. Tăcu timp de câteva clipe, apoi spuse pe un ton reverenţios: Aceştia au fost nişte bărbaţi cu adevărat curajoşi. I-au privit drept în ochi pe sovietici, iar rivalii lor au clipit primii. Ne-au transmis o lecţie minunată şi o moştenire fără seamăn. Pentru a fi demni de aceşti oameni, care ne-au oferit o lume liberă de teroarea sovietică, va trebui să procedăm cu teroriştii islamici la fel cum aceşti veterani ai Războiului Rece erau pregătiţi să acţioneze în cazul Uniunii Sovietice.

Din nou se lăsă liniştea în încăpere. Apoi, generalul Hawkins făcu următoarea remarcă:

— Cel puţin ruşii aveau o oarecare onoare şi o teamă reală de moarte. Ar fi fost păcat să le distrugem poporul şi oraşele. Ticăloşii ceilalţi – adică, musulmanii – merită pe deplin tot ceea ce vor primi.

Madox i se adresă lui Edward Wolffer:

— Spune-ne ce urmează să primească.

Wolffer îşi drese glasul şi spuse:

— O să primească 122 de focoase nucleare cu puteri explozive variabile, lansate în principal de pe submarine nucleare tip Ohio, staţionate în Oceanul Indian, plus nişte proiectile ICBM lansate din America de Nord. Ruşii vor fi avertizaţi cu aproximativ un minut înainte de lansare – în semn de politeţe şi, totodată, ca măsură de precauţie.

Generalul Hawkins informă pe toată lumea:

— Aceste focoase reprezintă un foarte mic procent din arsenalul nostru. Vor rămâne în stoc mii de alte focoase, în caz că vom avea nevoie de ele pentru un nou atac împotriva islamului sau în eventualitatea că ruşilor ori chinezilor le vin idei trăsnite.

Wolffer încuviinţă din cap, apoi continuă cu punerea în temă:

— Pe Lista A sunt incluse aproape toate capitalele din Orientul Mijlociu – Cairo, Damasc, Amman, Bagdad, Teheran, Islamabad, Riad şi aşa mai departe, la care se adaugă alte oraşe importante, vestitele tabere de instrucţie ale teroriştilor, precum şi toate bazele militare. Se uită fugar pe notiţele sale şi menţiona: Iniţial, capitala somaleză Mogadishu se afla pe lista B, însă de când cu Black Hawk Down, acest obiectiv a trecut pe lista A, pentru a răzbuna odiosul prăpăd. La fel s-a

întâmplat şi în cazul portului Aden din Yemen – atacul asupra distrugătorului USS Cole va fi, de asemenea, răzbunat.

— Mă încântă faptul că lista noastră ţine pasul cu vremurile, comentă Madox. Avem multe revanşe de luat.

— Într-adevăr, replică Wolffer. Însă, oricât ne-am dori să răzbunăm bombardamentele asupra cazarmei marinei americane din Beirut, această capitală nu se află pe lista noastră. Jumătate din populaţie este creştină, iar Beirutul va deveni pentru noi un cap de pod într-un Orient Mijlociu nou şi prietenos. Trebuie remarcat, de asemenea, că Israelul nu va mai fi înconjurat de inamici, ci se va afla în mijlocul unei pustietăţi.

— Israelienii sunt la curent cu Focul Sălbatic? se interesă Landsdale.

— Ştiu şi ei atât cât ştiu şi inamicii noştri. Proiectul le-a fost prezentat ca o posibilitate. Nu sunt încântaţi la gândul că vor fi acoperiţi cu praf radioactiv, însă dispun de nişte programe eficiente de apărare civilă, pe care le pot rula până la purificarea aerului.

Scott Landsdale întrebă cu un zâmbet:

— Ed, crezi că ar trebui să-mi rezerv o vacanţă de Paşte în Ţara Sfântă? Wolffer răspunse:

— Scott, aici e vorba despre o Lume Nouă, cu totul altfel decât cea pe care o ştiam până acum. O lume în care siguranţa aeroporturilor se va întoarce la nivelul anilor 1960; o lume în care familia şi prietenii noştri ne vor putea conduce din nou până la uşa avionului şi unde dulapurile pentru bagaje nu sunt nişte obiecte ieşite din uz; o lume în care nu toţi pasagerii unei companii aeriene sunt trataţi ca nişte potenţiali terorişti şi unde siguranţa aparatelor de zbor ţine exclusiv de probleme de ordin tehnic şi nu de teroriştii aflaţi la bord sau de prezenţa în avion a tot felul de dispozitive explozive; o lume în care nu orice turist sau om de afaceri american este o potenţială ţintă a atacurilor teroriste. În această Lume Nouă, domnii mei, fiecare cetăţean american va fi tratat cu amabilitate, cu respect şi cu o oarecare veneraţie – aşa cum erau trataţi taţii şi bunicii noştri, care au eliberat Europa şi Asia din mâinile răului. Prin urmare, Scott, da, pregăteşte-te să mergi de Paşte în Ţara Sfântă. Vei fi tratat aşa cum se cuvine şi nu va trebui să îţi faci griji în legătură cu eventuale atentate cu bombe sinucigaşe în cafenelele aglomerate.

Cei din cameră rămaseră tăcuţi în timp ce Wolffer îşi continuă

instructajul pe tema aşezărilor sfinte.

— Printre principalele obiective se numără, de asemenea, aşezări musulmane sfinte, precum Medina, Fallujah, Qum şi aşa mai departe. Asta va frânge inima islamului. Cât despre Mecca, lăcaşul lor cel mai sfânt, acesta va fi cruţat – nu din consideraţie pentru religia lor, ci ca o garanţie: acest oraş va fi distrus dacă teroriştii care vor supravieţui atentatelor vor ameninţa cu sau vor recurge la represalii. Guvernele din Orientul Mijlociu cunosc acest lucru şi ne-au cerut ca, în caz că se ajunge la ce-i mai rău, să cruţăm şi Medina. Răspunsul nostru a fost negativ.

— Bun răspuns, interveni Madox, care mai adăugă: Am făcut tot felul de afaceri păguboase cu familia regală saudită. Săptămâna viitoare toate astea vor fi de domeniul trecutului şi singurul lucru cu adevărat bun din acel loc – petrolul de sub nisipuri – ne va aştepta.

Edward Wolffer ignoră această întrerupere şi continuă:

— Cealaltă aşezare musulmană sfântă care nu va fi distrusă este, desigur, cetatea Ierusalimului, care, atât pentru noi, creştinii, cât şi pentru evrei, este locul cel mai sfânt. Ne aşteptăm ca după Focul Sălbatic israeliţii să-i gonească pe musulmani din Ierusalim, din Bethlehem, din Nazareth şi din alte oraşe sfinte aflate acum sub controlul lor. Dacă ei n-o vor face, o vom face noi.

— Apropo de oraşele care vor fi cruţate, spuse Madox, pe lista de obiective văd câteva oraşe turceşti, însă nu şi Istanbulul.

— Istanbulul, explică Wolffer, este o comoară istorică, situată, din punct de vedere geografic, pe teritoriul Europei. Acest oraş va reveni la numele de Constantinopol, iar musulmanii vor fi expulzaţi. Adăugă: Sincer să fiu, domnilor, există un plan politic pentru lumea de după Focul Sălbatic, plan care trasează din nou anumite linii pe hartă şi care îi alungă pe oameni din locurile unde nu mai sunt doriţi. Dintre aceste locuri îmi vin acum în minte Ierusalimul, Beirutul şi Istanbulul, cu toate că nu cunosc planul politic foarte exact.

— Oricare ar fi acest plan, interveni Madox, putem să contăm pe faptul că Departamentul de Stat îl va da peste cap.

— Amin, confirmă generalul Hawkins, care mai observă: Odată ce Bagdadul şi cea mai mare parte a Irakului vor fi şterse de pe faţa pământului, nu vom mai fi nevoiţi să intrăm în război cu Saddam Hussein.

— De fapt, nu vom mai fi nevoiţi să intrăm în război nici cu Siria,

nici cu Iranul, şi nici cu vreo altă ţară ostilă care nu va mai exista, răspunse Wolffer.

— Îmi place cum sună, spuse Madox. Ţie nu, Harry? Harry ezită o clipă, apoi răspunse:

— Mă rog, dacă îţi place cum sună uciderile în masă… Madox îl privi pe Harry, zicându-i:

— Ştii, Harry, eu am un băiat – pe Bain Junior – care este ofiţer în rezervă în Armata Statelor Unite. Dacă intrăm în război cu Irakul, el va fi chemat la datorie şi ar putea să moară în Irak. Ideea e că aş prefera să-i văd morţi pe toţi cei din Bagdad decât să primesc vestea că fiul meu a fost ucis în Irak. Şi asta ţi se pare o dovadă de egoism?

Harry nu-i răspunse, dar se gândi: „Da, e o dovadă de egoism". În plus, într-o manieră foarte convenabilă pentru el, Madox uita de toţi fiii şi fiicele Americii pe care urma să îi ucidă chiar la ei acasă.

Bain Madox li se adresă lui Harry şi celorlalţi:

— Uneori, o glumă scoate la lumină un adevăr pe care oamenii nu vor să-l recunoască. Aşadar, domnule Müller, lasă-mă să-ţi spun o glumă pe care, în meseria dumitale, s-ar putea să o fi auzit deja. Madox zâmbi ca şi cum urma să spună o glumă bună. Prin urmare, se pare că preşedintele, şeful domnului Dunn, şi secretarul apărării, şeful domnului Wolffer… Zicând acestea, Madox zâmbi din nou, după care continuă: Se pare deci că aceşti domni au un dezacord asupra unei chestiuni politice, astfel că îl cheamă la ei pe un asistent mai tânăr, căruia secretarul apărării îi comunică următoarele: „Am hotărât să bombardăm un miliard de arabi şi o blondă frumoasă, cu ochii albaştri şi cu sânii mari. Ce părere ai?" Tânărul asistent întreabă: „Domnule secretar, ce rost are să bombardaţi o blondă frumoasă cu ochii albaştri şi cu sânii mari?" în acel moment, secretarul apărării se întoarce către preşedinte şi spune: „Vedeţi? V-am spus eu că nimănui nu-i pasă de un miliard de arabi".

În jurul mesei se făcură auzite câteva râsete politicoase şi reţinute. Harry zâmbi şi el ascultând bancul, pe care, ce-i drept, îl mai auzise de câteva ori.

— Acum m-am făcut înţeles? îl întrebă Madox pe Harry. Edward Wolffer reveni la subiect, zicând:

— Referitor la problema Irakului, războaiele purtate la sol sunt costisitoare în ceea ce priveşte resursele umane, materiale şi financiare. În plus, războaiele purtate la sol au întotdeauna şi

consecinţe nedorite. Pot să vă spun din experienţa mea personală – iar Paul poate să confirme – că administraţia curentă este decisă să provoace un război cu Irakul, apoi cu Siria şi, în cele din urmă, cu Iranul. În principiu, niciunul dintre noi, cred eu, nu se opune acestei idei. Însă aceia dintre noi care au luptat în Războiul din Vietnam – Bain, Jim şi eu însumi – vă pot spune în cunoştinţă de cauză că, odată ce le-ai dat drumul câinilor războiului, nu îi mai poţi ţine sub control.

Frumuseţea unui atac nuclear constă în faptul că este rapid şi ieftin. Am cumpărat şi am plătit deja un arsenal atomic uriaş – în momentul de faţă deţinem în jur de şapte mii de focoase nucleare – care stă degeaba. În schimbul unei părţi foarte mici din costul acestor focoase, putem obţine nişte rezultate memorabile. Rezultatele unui atac nuclear sunt lipsite de echivoc.

Şi adăugă zâmbind satisfăcut: Ziarele *New York Times* şi *Washington Post* nu vor mai trebui să agonizeze pe tema victoriei sau înfrângerii în războiul împotriva terorismului.

Toată lumea râse, iar Bain Madox întrebă retoric:

— Vrei să spui că nu voi fi nevoit să citesc în *Times* vreo poveste lacrimogenă despre o fetiţă şi bunica ei care au fost rănite de gloanţele americane?

Toţi cei prezenţi râseră din nou, iar Wolffer mărturisi:

— Nu cred că *New York Times* sau *Washington Post* vor trimite reporteri prin cenuşa nucleară, ca să facă rost de o aşa-zisă ştire de interes umanitar.

Madox chicoti, apoi se uită din nou la harta de pe monitor.

— Văd că pe listă se află şi Marele Baraj de la Aswan. Mută cursorul pe Egipt şi Nil. Presupun că ăsta este cel mai important obiectiv.

— Într-adevăr, aşa este, replică Wolffer. Un proiectil multifocos va distruge acest baraj şi miliarde de litri de apă se vor revărsa, ştergând în cele din urmă Egiptul de pe faţa pământului şi omorând probabil între patruzeci şi şaizeci de milioane de oameni, pe măsură ce vor inunda Valea Nilului, în drumul lor către Marea Mediterană. Acestea vor fi cele mai mari pagube umane şi materiale – iar acolo nu există terenuri petrolifere. Din nefericire, va trebui să acceptăm ideea pierderii a mii de turişti, arheologi, oameni de afaceri occidentali etc., odată cu distrugerea aşezărilor istorice. Adăugă: Piramidele ar trebui să reziste.

Madox interveni:

— Ed, observ că mai multe oraşe egiptene de pe Valea Nilului se află pe lista ţintelor atacului cu focoase nucleare. Ţinând cont de faptul că apele din Aswan vor mătura oricum acele oraşe, oare proiectilele nu sunt de prisos? Sau sunt biblice?

Wolffer îi aruncă o privire prietenului său şi răspunse:

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Chibzui preţ de o clipă, după care spuse: Presupun că, în revărsarea lor, apele vor stinge focurile în oraşele care ard.

— Asta nu-i deloc bine, comentă Madox.

— Aşa cum spuneam, explică Wolffer, vestea proastă este că foarte mulţi occidentali vor fi ucişi în aceste atacuri: turişti, oameni de afaceri, expatriaţi, angajaţi ai ambasadelor şi aşa mai departe. Acest număr ar putea cu uşurinţă să ajungă la o sută de mii de persoane, majoritatea cetăţeni americani.

Nimeni nu comentă această afirmaţie.

— Tot din nefericire, continuă Wolffer, nu putem prezice când vor redeveni aceste zone locuibile şi stabile din punct de vedere social, măcar atât cât să permită ţiţeiului să curgă. Cu toate acestea, o analiză a Departamentului Apărării prezice că nu va exista un deficit prea mare la nivel naţional sau global, pentru că ţările care produc petrol nu vor mai avea consum intern. Prin urmare, petrolul provenit din alte surse, împreună cu rezervele existente, ar trebui să fie suficiente pentru a satisface pe termen scurt cererea Americii şi a Europei Occidentale. Probabil că noi vom fi primii care vom avea acces la petrolul din Arabia Saudită – în următorii doi ani.

— Voi, oamenii din guvern, interveni Madox, ar trebui să discutaţi şi cu noi în privinţa chestiunilor legate de sectorul privat. Conform analizei făcute de mine, petrolul saudit va fi încărcat pe tancurile petroliere şi transportat către noi în aproximativ un an. Cred că putem obţine un preţ de o sută de dolari pe baril, asta dacă exagerăm puţin problemele privind forarea şi transportul, probleme ce vor apărea după războiul nuclear.

Wolffer ezită puţin, apoi spuse:

— Bain, Departamentul Apărării se gândeşte mai degrabă la un preţ de douăzeci de dolari pe baril, de vreme ce noi vom controla toate aspectele legate de foraj şi de transport. Ideea este că vom avea nevoie de petrol ieftin pentru a ajuta la refacerea economiei americane,

despre care credem că va intra într-o criză severă după ce două oraşe americane vor fi devastate de atacul nuclear.

Bain Madox flutură din mână, spunând:

— Cred că şi asta este o exagerare. Vom fi martori la prăbuşirea bursei de valori cu câteva mii de puncte, timp de mai puţin de un an. Vreme de câteva luni, unele oraşe vor asista la fenomenul de migrare a populaţiei, aşa cum s-a întâmplat şi cu New Yorkul după 11 septembrie. Însă, după ce va deveni clar că inamicul este mort şi îngropat, vom fi cu toţii martorii unei renaşteri americane care va uimi întreaga lume. Nu fi pesimist, îl sfătui el pe Wolffer. Dacă prăbuşirea Uniunii Sovietice a marcat zorii veacului american, atunci distrugerea Islamului va inaugura mileniul păcii, al prosperităţii şi al încrederii americane. Ca să nu mai punem la socoteală că vom ajunge o putere fără rival. Mileniul american va face ca Imperiul Roman să pară o ţară din lumea a treia.

Cum nu se auzi niciun comentariu, Madox îşi reluă pledoaria:

— Lucrurile se vor schimba. Ultima ameninţare globală la adresa Americii va dispărea şi întreaga naţiune americană se va reuni în jurul guvernului, aşa cum s-a întâmplat după 11 septembrie şi după atentatele de la Pearl Harbor. Duşmanii interni ai Americii, printre aceştia numărându-se şi populaţia musulmană în continuă creştere, vor fi puşi la punct fără proteste. Şi nu vom mai vedea demonstraţii antirăzboi nicăieri în America sau în lume. Şi toţi nemernicii din lumea asta care au dansat pe străzi după 11 septembrie vor fi deja morţi sau ne vor săruta picioarele. Trase aer în piept şi începu să vorbească precipitat: O să le închidem odată gura europenilor, după care va veni rândul Cubei şi al Coreei de Nord. Ruşii o să-şi ţină şi ei gura. Pentru că, odată ce am lansat o bombă nucleară, toată lumea va înţelege că putem face asta din nou, oricând. Iar când va veni vremea, vom înăbuşi în faşă orice reacţie a Chinei, înainte ca această ţară să ajungă să ne provoace.

În timp ce Madox îşi continuă tirada, Harry Müller îi privi pe ceilalţi. I se păru că se simţeau stingheriţi de faptul că Madox deviase de la problema teroriştilor islamici, găsind noi duşmani pe care să-i extermine. Şi mai era şi treaba cu petrolul, despre care Harry credea că este la fel de importantă pentru Bain Madox şi Global Oil Corporation ca înlăturarea teroriştilor. Harry ştia deja că individul ăsta era nebun, însă acum vedea cât de nebun era – iar amicii lui Madox aveau şi ei ocazia să constate acelaşi lucru.

Madox se ridică în picioare, iar vocea sa deveni stridentă:

— Ca veteran al Războiului din Vietnam, vă spun că ne vom recăpăta onoarea pierdută în momentul în care trupele americane vor pătrunde în Saigon şi Hanoi, fără niciun amestec din partea Chinei sa a oricui altcuiva. Se uită la cei patru colegi ai săi, şi conchise: Să *nu* lansăm acest atac nuclear, să continuăm lupta împotriva inamicilor noştri prin mijloace diplomatice şi convenţionale, să ne irosim vieţile şi agoniseala prelungind această luptă fără perspectiva unei victorii clare – ar fi greşit din punct de vedere etic. Dispunem de mijloacele necesare pentru a încheia rapid, decisiv şi ieftin tot acest spectacol, cu ajutorul armelor nucleare pe care le deţinem deja. A *nu* folosi aceste arme împotriva acelora care le-ar folosi oricând împotriva noastră dacă li s-ar oferi ocazia ar fi o sinucidere naţională, o greşeală strategică, o ofensă la adresa bunului-simţ şi o insultă adusă bunului Dumnezeu.

Bain Madox se aşeză.

În cameră se aşternuse liniştea.

În lumina neclară, Harry Müller studie chipurile celor prezenţi şi îşi spuse: „Mda, ei ştiu că e nebun. Însă nu le pasă, pentru că el spune exact ceea ce gândesc ei".

Bain Madox aprinse o ţigară şi sugeră pe un ton cât se poate de firesc: – Bun, acum hai să discutăm despre oraşele americane care vor trebui sacrificate şi să vedem cum şi când ne vom ocupa de asta!

PARTEA A CINCEA

Sâmbătă
NORTH FORK, LONG ISLAND

Nassau Point, Long Island, 2 august 1939
F.D. Roosevelt, preşedinte al Statelor Unite
Casa Albă, Washington, D.C

Stimate Domnule Preşedinte… Ar putea deveni posibilă declanşarea unei reacţii nucleare în lanţ într-o masă mare de uraniu, reacţie în urma căreia ar putea fi generate cantităţi însemnate de energie şi de elemente chimice noi, asemenea radiumului… şi în urma căreia, dragă Domnule Preşedinte, ar putea fi dezlănţuită o imensă forţă distructivă.

Albert Einstein

Capitolul 11

După cina luată la restaurantul de pe şlep, am plecat împreună cu Kate cu maşina către Orient Point, destinaţie situată la extremitatea estică a regiunii North Fork din Long Island.

Cerul era parţial înnorat, însă puteam zări stelele, privelişte de care am rareori parte în Manhattan.

North Fork este o bucată de pământ bătută de vânturi, destul de frumoasă în felul ei, învecinată cu Long Island Sound la nord, Gardiner's Bay la sud şi cu Oceanul Atlantic la est.

Dat fiind că apele din împrejurimi păstrează căldura din perioada verii, toamna este neobişnuit de caldă pentru această latitudine. De fapt, acest microclimat – la care se adaugă, probabil, fenomenul general al încălzirii globale – a dus la apariţia podgoriilor, dar şi la explozia ulterioară a turismului, care a schimbat amprenta locului.

În copilărie îmi petreceam aici verile împreună cu părinţii mei, alături de alte familii curajoase şi nu foarte bogate, care fie nu îşi permiteau să meargă în Hampton, fie doreau să evite aglomeraţia de acolo.

Un asemenea suflet temerar era şi Albert Einstein, care în 1939 şi-a petrecut vara aici, într-un loc numit Nassau Point. Şi, de vreme ce nu avea prea multe de făcut, probabil că a avut la dispoziţie mult timp de gândire. Aşa că, într-o bună zi, la insistenţele altor fizicieni, i-a scris o scrisoare lui Franklin Roosevelt – cunoscută acum drept Scrisoarea de la Nassau Point prin care îi recomanda preşedintelui să grăbească lucrurile în privinţa bombei atomice, înainte ca naziştii să construiască ei înşişi una. Restul, aşa cum se spune, este pură istorie.

Revenind la problema microclimatului şi a încălzirii vremii, i-am spus lui Kate:

— Hai să facem o baie goi!

Ea se uită la mine şi îmi răspunse:

— Suntem în octombrie, John.

— Ar trebui să profităm de încălzirea globală înaintea tuturor celorlalţi. Peste zece ani, în locul podgoriilor vor fi palmieri şi mii de oameni vor veni aici în luna octombrie să se bucure de soare.

— Atunci, hai să revenim aici peste zece ani pentru baia aia.

Am continuat să merg spre est pe Route 25, o şosea veche, din epoca colonială, când britanicii deţineau aici puterea înainte de revoluţie, cunoscută sub denumirea de King's Highway. De-a lungul şoselei, pe falezele dinspre nord, se vedeau case vechi, din şindrilă albă, dar şi reşedinţe de vară, recent construite, din cedru şi sticlă. Nu mi-am dorit niciodată cu adevărat să fiu bogat, însă din când în când mă gândesc să pun de-o nouă revoluţie, astfel încât să-mi pot însuşi reşedinţa de vară a vreunui agent de bursă, undeva pe malul unei ape. Vreau să spun că aş da-o înapoi după câţiva ani şi toată lumea ar avea ceva de câştigat de pe urma acestei experienţe.

Eram deja aproape de Orient Point; undeva în faţa noastră se afla terminalul pentru feribotul către New London, Connecticut, iar dincolo de el – zona cu acces restricţionat pe unde feribotul guvernului pătrunde către Centrul de Studiere a Maladiilor Animalelor, o instituţie strict secretă din Plum Island.

Asta, desigur, m-a făcut să mă gândesc la vara pe care am petrecut-o aici, refăcându-mă după gloanţele încasate. Atunci m-am trezit implicat într-un caz bizar de dublă omucidere, când eu, de fapt, ar fi trebuit să aştept cuminte să mi se închidă rănile. Tot atunci am avut şi o aventură cu o doamnă pe nume Emma Whitestone, de care îmi mai amintesc şi astăzi prea des chiar.

Imediat după rezolvarea cazului, am mai fost încurcat şi cu o altă doamnă, Beth Penrose pe numele ei, detectiv în Departamental local de omucideri, căreia îi fusese încredinţat respectivul caz. Beth a precedat-o pe Kate – sau, mă rog, poate că s-au suprapus un pic – astfel că, atunci când eu şi Kate discutam despre cazurile din trecut, cazul Plum Island şi numele Beth Penrose nu erau menţionate prea des.

Tot pe vremea când lucram la acel caz l-am întâlnit pentru prima oară pe domnul Ted Nash, de la CIA; respectivul eveniment urma să exercite o influenţă majoră nu doar asupra vieţii mele, ci şi asupra vieţii lui, aşa cum s-a dovedit ulterior. El s-a stins din viaţă înaintea mea, astfel că în ultima vreme nu s-a mai gândit prea mult la mine, cu toate că eu încă mă mai gândesc din când în când la el.

Unde mai pui că, printr-o altă stranie întorsătură a sorţii, Ted Nash a cunoscut-o pe Kate înaintea mea; chiar sunt convins că a fost ceva între ei înainte să intru eu în peisaj.

Prin urmare, uneori am această fantezie cum că Nash ar fi

supravieţuit atentatelor de la World Trade Center şi că noi doi ne vom întâlni din nou. Fantezia mea continuă cu o confruntare verbală – din care, firește, eu ies învingător –, iar apoi cu o confruntare fizică – fără arme – în care eu îl arunc după o stâncă, după un zgârie-nori sau, uneori, îi sucesc gâtul şi îl privesc zvârcolindu-se.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Kate.

Revenind din minunatul meu vis, i-am răspuns:

— La cât de frumoasă e lumea asta.

— Cum spuneai că te cheamă? mă întrebă ea.

— Nu fi răutăcioasă. Încerc să îmi creez dispoziţia necesară pentru… mă rog…

— Perfect! Hai să ne întoarcem la pensiune şi să facem dragoste.

Am făcut rapid stânga-mprejur pe două roţi, pe şoseaua pustie, şi am apăsat pe acceleraţie.

— Las-o mai încet!

Am ridicat piciorul de pe pedala de acceleraţie. Există o veche zicală: „Femeile au nevoie de un pretext pentru a face sex; bărbaţii n-au nevoie decât de un loc". Aşadar, în spiritul acestei zicale, am făcut imediat la stânga, în dreptul unui indicator pe care scria:‚REZERVAŢIA DE STAT ORIENT BEACH".

— Încotro?

— Într-un loc romantic.

— John, hai să ne întoarcem la pens…

— Ăsta-i mai aproape.

— Haide, John. Nu-mi place s-o fac în aer liber.

Mie nu-mi păsa *unde* o făceam, atâta vreme cât o făceam. Iar proiectilul din buzunarul meu indica în mod clar în direcţia asta.

Am continuat să merg pe şoseaua întunecată şi îngustă care înainta prin stufăriş şi iarbă de baltă, de-a lungul unei peninsule strâmte. La un moment dat, terenul s-a lărgit; în mijlocul vegetaţiei de pe partea stângă se deschidea un drum, aşa că am întors, intrând pe o cărare ce cobora spre apă. Am trecut jeepul pe tracţiune integrală, înaintând pe un teren mlăştinos, până când am ajuns la o micuţă plajă cu nisip din Gardiner's Bay.

Am scos cheia din contact, după care am coborât amândoi din jeep, ne-am scos şosetele şi pantofii şi ne-am îndreptat către malul apei.

Spre est se vedea ţărmul misterios al insulei Plum Island, iar în

sud era Gardiner's Island, insulă care aparţinuse familiei Gardiner încă de la 1600. Se spune că acolo şi-ar fi îngropat căpitanul Kidd comoara, lucru care ar putea fi adevărat, numai că membrii familiei Gardiner n-au vorbit niciodată despre asta.

Ceva mai spre sud, dincolo de golf, se zăreau luminile zonei Hampton, ai cărei locuitori estivali aveau la dispoziţie mai multe comori decât ar fi visat un pirat să fure într-o viaţă întreagă de pradă şi jaf însă am deviat de la subiectul principal, respectiv acela că eram extrem de excitat.

— Hai să facem o baie goi! am propus, dându-mi jos jacheta şi aruncând-o pe nisip.

Kate încercă apa cu vârful unui picior:

— E rece.

— E mai caldă decât aerul. Mi-am dezbrăcat cămaşa şi pantalonii, îndemnând-o din nou: Haide! Mi-am dat jos şi boxerii şi am intrat în apă. *Iisuse!*

Penisul meu excitat se blegi pe loc.

Kate observă şi-mi zise:

— Poate chiar era cazul să te răcoreşti. Mă împinse în apă. Hai, Tarzan. Curaj! Ei bine, fusese ideea mea; aşa că, amintindu-mi de cei din clubul Polar Bear şi de baia lor anuală, din luna ianuarie, în Oceanul Atlantic, la Coney Island, am scos un strigăt înfiorător şi am plonjat în apă, după care m-am dat la fund.

Am avut senzaţia că îmi stă inima în loc; testiculele mi-au intrat între picioare, în timp ce penisul meu, ţeapăn până nu demult, se micşoră, ajungând de mărimea unei virgule dintr-o carte de telefon.

Am rămas sub apă cât de mult am putut, apoi am scos capul afară şi am început să calc apa.

— Totul e în regulă, odată ce ai intrat, i-am strigat lui Kate.

— Bine. Atunci rămâi acolo. Eu mă întorc la pensiune. Pa!

— Credeam că agenţii FBI sunt mai curajoşi. Tu eşti o fricoasă!

— Şi tu eşti un idiot! Ieşi naibii de acolo până nu îngheţi de tot!

— Bine, bine… Au… Dumnezeule… mi s-au pus cârcei… Am intrat sub apă, apoi am ieşit din nou la suprafaţă, am scuipat apa şi am strigat: Ajutor!

— Acum glumeşti?

— Ajutor!

Nu ştiu sigur dacă a tras o înjurătură sau mi-a spus: „N-ai decât

să te îneci!" Dar şi-a scos hainele, a tras adânc aer în piept, a alergat până când apa i-a ajuns la talie, apoi a plonjat şi a început să înoate către mine.

Mi-am umplut plămânii cu aer şi am făcut pluta pe spate, privind cerul magnific al nopţii. Cred că l-am zărit pe Pegas printre norii care pluteau uşor.

Kate ajunse aproape de mine şi începu să calce apa la câţiva metri distanţă.

— Nemernicule!

— Poftim?

— Dacă nu te îneci în momentul ăsta, fii al naibii de sigur că o s-o faci în mai puţin de un minut!

— N-am spus că mă înec. Fă pluta pe spate, i-am sugerat. O să ţi-l arăt pe Pegas.

— La dracu'! Nu pot să cred că mi-ai făcut asta! *Mor* de frig!

— Apa e mai caldă decât…

Îmi puse mâna pe faţă şi îmi împinse capul sub apă. Şi mă ţinu acolo. Mult timp.

M-am îndepărtat înotând, după care m-am apropiat din nou de ea, pe la spate. Adorabilul ei posterior gol se alia acum chiar în faţa mea. Prin urmare, cum aş fi putut să mă abţin şi să n-o muşc uşor, afectuos, de fesa dreaptă?

Ea ţâşni în sus, iar când am ieşit eu la suprafaţă, ea înota în cercuri, încercând să scruteze apa întunecată.

— Tocmai am muşcat un rechin cu fundul alb, i-am strigat.

Ea se întoarse către mine şi îmi strigă o mulţime de cuvinte care nu sunau deloc drăguţ. Am reţinut totuşi expresia „idiot afurisit!" Ei bine, gata cu preludiul!

— Eu mă întorc la mal, i-am spus. Tu rămâi în apă?

Fără să-mi răspundă, porni spre ţărm, lovind puternic apa cu braţele.

Era rapidă, însă am prins-o din urmă, şi ne-am luat la întrecere către mal. Cred că suntem amândoi foarte competitivi, şi tocmai asta face ca relaţia noastră să rămână atât de interesantă. În plus, unul dintre noi este un idiot imatur, iar celălalt nu este deloc aşa; deci, într-un fel, ne completăm unul pe altul, precum un babuin dominant şi dresoarea lui.

În orice caz, Kate părea puţin supărată pe mine, aşa că am

lăsat-o să iasă victorioasă în cursa noastră către ţărm. Când am pus piciorul pe plajă, ea se ştergea deja de apă cu pantalonii şi cu geaca mea sport.

Afară era destul de frig şi bătea uşor briza.

— A fost înviorător! i-am spus, clănţănind din dinţi.

Niciun răspuns.

Am încercat o altă abordare:

— Hei, eşti o înotătoare a naibii de bună! Vrei să facem sex?

Ea îşi strângea hainele de pe nisip şi nu părea să mă audă.

— Kate? Alo?…

Se întoarse către mine.

— În viaţa mea n-am avut de-a face cu un adult atât de infantil, atât de stupid, atât de redus la minte, atât de imprudent, atât de nesăbuit, atât de…

— Presupun că nici nu se pune problema de sex oral, am întrerupt-o eu.

— *Poftim?* Glumeşti, nu-i aşa?

— Păi… credeam că ai spus…

— Nu vorbi cu mine!

Bine.

Aşa că am rămas amândoi în picioare, goi, pe mica plajă, şi vreau să spun că ea arăta într-adevăr *bine*, în pofida părului ud şi a buzelor vinete de frig. Are un corp incredibil de atletic şi totuşi voluptuos, cu nişte sâni care sfidează legile gravitaţiei, o burtică plată şi fermă ca blatul unui bar, picioare lungi şi frumoase ca nicio altă pereche văzută de mine vreodată şi mă refer inclusiv la picioarele mele – şi un petic de păr pubian blond care mă înnebuneşte. Pe lângă toate astea mai are şi un fund atât de ferm, încât abia dacă pot să-l muşc.

Şi ea mă privea la rândul ei şi ştiam că începea să se aprindă, în ciuda temperaturii din aer. Chiar ne simţim atraşi unul de altul din punct de vedere fizic şi ne înţelegem perfect pe plan sexual; prin urmare, chiar şi atunci când nu vorbeşte cu mine – şi asta se întâmplă cam de două ori pe săptămână –, tot putem face dragoste. Şi, ca să fiu sincer, uneori îmi place mai mult aşa.

În orice caz, eu am făcut primul pas spre ea, iar Kate a ezitat, apoi şi-a lăsat hainele să alunece şi a înaintat către mine.

Am simţit un val de sânge cald făcându-şi din nou drum către cârnăciorul meu zgribulit.

Stăteam în picioare, la distanţă de câţiva metri unul de altul, faţă în faţă; apoi, mâinile noastre s-au întins, şi ne-am mângâiat unul pe celălalt. Cocoşelul deveni şi mai ţanţoş, iar ea îl luă în mână şi spuse:

— E fierbinte.

Mi-am pus degetele între picioarele ei.

— Şi acolo e foarte cald.

Deja ne aprinseserăm amândoi, iar asta dovedeşte încă o dată faptul că, atunci când ai o neînţelegere cu partenerul tău, trebuie să sari peste partea de conversaţie şi să treci direct la acţiune.

Ne-am apropiat şi mai mult. Acum îi puteam simţi sânii pe pieptul meu, coapsele lipite de ale mele şi mâinile pe fundul meu, trăgându-mă mai aproape de ea.

M-am lăsat în genunchi şi i-am sărutat peticul de păr blond. Tocmai eram pe punctul de a mă întinde pe spate, aşa încât ea să urce deasupra mea, când deodată se întoarse cu spatele către mine, zicând:

— Pupă-mă unde m-ai muşcat!

În regulă. Nu-mi aminteam exact de unde o muşcasem, aşa că am acoperit toată suprafaţa.

Apoi se întoarse cu faţa la mine, poruncind:

— Spune-mi că-ţi pare rău!

Aşadar, rămânând în genunchi, i-am spus:

— Îmi pare rău.

— Sărută-mi degetele de la picioare!

Nicio problemă. I-am sărutat degetele pline de nisip.

— Întinde-te pe spate!

M-am rostogolit înapoi, întinzându-mă pe nisip.

Kate îngenunche între picioarele mele şi luă în mână cocoşelul, comentând:

— Tipul ăsta are nevoie de ajutor. Îmi puse cealaltă mână pe scrot, întrebându-mă: Unde au dispărut?

— Undeva unde e cald.

Îşi băgă capul între picioarele mele şi, în doar câteva minute, testiculele A şi B ajunseseră în poziţia lor adecvată. Cocoşelul stătea drept în sus, arătând înspre Pegas.

Kate coborî peste mine, se întinse şi începu să-şi mişte şoldurile în ritmul ei propriu, până când ajunse la unul dintre orgasmele ei tăcute şi intense. Apoi se rostogoli de pe mine, se ridică în picioare şi începu să se îmbrace. Mă simţeam oarecum folosit.

— Cred că de mine ai uitat.

Ea îşi scutură sutienul de nisip, zicând:

— Te porţi mult mai drăguţ cu mine atunci când eşti excitat.

— De fapt, sunt foarte rău atunci când sunt excitat.

— Nu, eşti exact ca un căţeluş, spuse zâmbind.

M-am ridicat în capul oaselor:

— Sunt foarte aproape. Mai am nevoie doar de un minut din timpul tău. Îşi puse fusta şi puloverul, promiţând:

— Dacă mai aştepţi până intrăm la un duş cald şi plăcut, îţi garantez că aşteptarea o să merite.

— S-a făcut!

M-am ridicat în picioare rapid şi mi-am pus pe mine hainele umede. Ne-am întors la jeep, iar Kate porni radiatorul la maximum. Am ieşit din rezervaţie, îndreptându-ne către vest, spre pensiune.

— Dacă fac pneumonie, e numai vina ta! mă avertiză Kate.

— Ştiu. Iartă-mă!

— Chiar am crezut că m-a muşcat un rechin.

— Ştiu. M-am purtat ca un prost. Îmi cer scuze.

— Şi niciodată, dar *niciodată* în viaţa ta să nu te mai prefaci că te îneci!

— Ştiu. N-am nicio scuză. Îmi pare rău.

— Eşti un nemernic.

— Ştiu. Vrei să ne-o punem?

Râse.

Ne-am continuat drumul pe autostrada pustie, ţinându-ne de mână şi ascultând nu ştiu ce post de radio din Connecticut care transmitea melodii cu Johnny Mathis, Nat King Cole şi Ella Fitzgerald.

Ne-am întors la pensiune. Nenorocita aia de cheie nu părea să se potrivească, şi eram pe punctul de a sparge uşa. Însă Kate a reuşit s-o descuie în cele din urmă şi ne-am năpustit pe scări ca doi adolescenţi care abia descoperiseră sexul cu o oră în urmă.

În concluzie, duşul fierbinte a fost mai plăcut decât apa rece din golf, iar Kate, respectându-şi promisiunea, a făcut ca aşteptarea să merite efortul.

PARTEA A ŞASEA

Sâmbătă

NORDUL STATULUI NEW YORK

Prin contribuţia evreilor, America a devenit liderul corupţiei şi al prăbuşirii valorilor – fie că este vorba de corupţie morală, ideologică, politică sau economică. Iar corupţia seamănă în rândurile populaţiei oroare şi imoralitate, cu ajutorul mass-mediei de proastă calitate.

Suleiman Abu Ghaith
Purtător de cuvânt al lui Osama bin Laden

Capitolul 12

Membrii comitetului executiv şi Harry Müller rămaseră tăcuţi în timp ce Bain Madox îşi, adună gândurile. Într-un târziu, Madox începu să vorbească:

— Mai întâi de toate, trebuie să stabilim calendarul de desfăşurare a Proiectului Verde. Bombele din valize – făcu un gest către valiza aşezată în poziţie verticală în centrul camerei – au nevoie de întreţinere periodică, pentru a garanta detonarea şi randamentul maxim al fiecărui model. Nucleul din plutoniu face ca întreţinerea să fie un proces extrem de complex, însă vestea bună este că am angajat un specialist în fizică nucleară care se ocupă de acest aspect. Numele respectivului domn este Mihail, este un rus care lucrează în America. Am luat legătura cu el şi am stabilit că va sosi aici în cursul zilei de mâine. Până mâine-noapte, dacă totul decurge conform planului, dispozitivele vor fi aprinse.

Scott Landsdale puse următoarea întrebare:

— Mihail ştie ceva despre Proiectul Verde? Sau despre Focul Sălbatic?

— Bineînţeles că nu, replică Madox. Crede că aceste dispozitive vor fi plantate în oraşe din Orientul Mijlociu, lucru care i se pare logic. Şi nici nu trebuie să afle mai multe.

— Unde e el acum?

— Locuieşte pe Coasta de Est şi este angajat la o universitate americană. Nici *tu* n-ai nevoie să afli mai multe. Individul a înţeles că treaba este urgentă. Madox zâmbi spunând: La 50.000 de dolari pe vizită, cred că va ajunge aici cât mai curând posibil.

— Şi ai încredere în tipul ăsta? se interesă Landsdale.

— Absolut deloc. Însă m-am oferit să-i plătesc un milion de dolari când şi dacă vor exploda bombele. Fireşte, va primi banii proporţional cu numărul bombelor care explodează şi cu randamentul aproximativ al fiecăreia. Aşadar, Mihail are o motivaţie foarte puternică.

Landsdale mai întrebă:

— Şi când va vedea că bombele vor exploda în oraşe americane, nu în oraşe din Orientul Mijlociu, cum va reacţiona?

— N-am idee. Contează?

— Ce se întâmplă cu Mihail după ce vor fi detonate bombele?

— Pui prea multe întrebări, Scott, comentă Madox.

— Sunt foarte preocupat în legătură cu siguranţa acţiunii. Mă nelinişteşte ideea că Mihail va bea o votcă în plus şi va povesti cuiva că lucrează cu jumătate de normă la Clubul Custer Hill, ocupându-se cu întreţinerea unor dispozitive nucleare.

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

— Asta înseamnă că te ocupi tu de Mihail?

Madox aruncă o privire către ceilalţi trei membri ai comitetului, apoi îl linişti pe Landsdale:

— Nu-ţi face tu probleme în privinţa asta.

Harry Müller era martor la discuţia unor domni cu privire la lichidarea unui martor. Dacă Mihail, care ştia doar o mică parte din toate lucrurile astea, urma să fie eliminat, atunci el, Harry Müller, nu avea prea multe şanse; de fapt, şansele lui erau egale cu zero.

— Evident, continuă Madox, de când cu vizita neanunţată a detectivului Müller, treburile au fost urgentate. Nu văd însă niciun motiv pentru care nu am putea pune la punct Proiectul Verde în următoarele câteva zile. Aruncă o privire către Landsdale şi reluă: La drept vorbind, domnilor, ne-a fost forţată mâna, iar acum singura noastră alternativă este să mergem mai departe.

Paul Dunn, consilierul preşedintelui, interveni:

— Bain, mă gândesc că am putea ascunde dispozitivele nucleare până la un moment mai potrivit.

— Momentul acela, Paul, *a sosit* deja. Din informaţiile mele recente, am convingerea că există oameni în guvern care încep să suspecteze ceva, iar noi trebuie să mergem mai departe, înainte ca ei să-şi facă apariţia aici. Bombele acelea trebuie să ajungă la destinaţie într-o zi sau două, iar tu trebuie să te întorci la Washington, să fii în

preajma preşedintelui, astfel încât, atunci când *noi* vom iniţia Proiectul Verde, *el* să declanşeze Focul Sălbatic. Care-i programul preşedintelui în zilele de luni şi marţi? îl întrebă el pe Paul Dunn.

Dunn privi o bucată de hârtie din faţa lui.

— Luni dimineaţă, de Columbus Day, preşedintele se va afla la Casa Albă, apoi va zbura către Dearborn, Michigan, urmând să ajungă la Aeroportul Internaţional Oakland Country în jurul orei 15.30. După cum bine ştiţi, mai sunt mai puţin de trei săptămâni până la ziua alegerilor, iar preşedintele va ţine un discurs în sprijinul lui Dick Posthumus pentru postul de guvernator al statului Michigan. Apoi, însoţit de coloana oficială, se va deplasa la hotelul Ritz-Carlton din Dearborn, unde, în cadrul unui dineu îşi va exprima susţinerea faţă de candidatura lui Thaddeus McCotter la funcţia de congresmen. După aceea, se va urca la bordul avionului Air Force One şi, în jurul orei 22.00, ar trebui să ajungă înapoi la baza Andrews. Va lua apoi elicopterul către Casa Albă şi va ajunge pe South Lawn în jurul orei 22.30.

Madox reflectă puţin la toate aceste informaţii şi trase o concluzie:

— Luni, de Columbus Day, ar putea fi ziua în care teroriştii islamici vor decide să detoneze bombe nucleare în unele oraşe americane.

— Bain, interveni Paul Dunn, dintr-o mulţime de motive, o zi de sărbătoare nu e chiar o zi potrivită pentru a… pentru a face aşa ceva. Explică: în primul rând, nici Ed şi nici eu nu ne vom afla în preajma preşedintelui luni, când va fi pe traseu. În plus, nici Scott nu va fi la Casa Albă. Zicând acestea, îl privi pe Landsdale, pentru a obţine confirmarea sa.

Scott aprobă.

— Luni trebuie să ajung la un picnic oficial şi la un meci de softball.

— Ei, atunci va trebui să amânăm atacul nuclear asupra Americii, râse Madox şi se întoarse spre Edward Wolffer. Poate am avea nevoie de nişte informaţii referitoare la JEEP, care să ne ajute să luăm această decizie.

Wolffer confirmă printr-o mişcare a capului şi răspunse:

— Probabil ştiţi cu toţii unele detalii despre JEEP – Planul Unic de Evacuare în caz de Urgenţă. În timpul Războiului Rece, acest plan

impunea ca preşedintele şi un grup alcătuit din reprezentanţi ai armatei şi lideri politici aleşi în prealabil să fie transportaţi cât mai rapid posibil, cu maşina sau cu elicopterul, fie la baza Andrews, fie la Aeroportul Naţional – oricare era mai aproape de locul unde se afla preşedintele la momentul respectiv. La aeroportul în cauză există un avion cu reacţie de tip E-4B, gata oricând de decolare. Acest avion este denumit NEACP4 – Postul de Comandă Aeropurtată în caz de Urgenţă Naţională, cunoscut sub numele de cod Kneecap şi supranumit uneori Avionul Zilei Judecăţii de Apoi. Wolffer îi privi pe toţi cei prezenţi şi continuă: Preşedintele, desigur, ar avea bomba nucleară la el, putând să lanseze represaliile chiar de la bordul postului de comandă aeropurtată. Există însă şi o versiune de după 11 septembrie pentru JEEP şi Kneecap, la care se va apela doar în cazul în care atacarea Americii nu se face cu rachete balistice intercontinentale. Dacă se stabileşte că atacul a fost iniţiat de teroriști, atunci se presupune că nu mai beneficiem de cele zece sau cincisprezece minute de avertisment pe care ni le-ar oferi un ICBM cu destinaţie clară şi că o bombă ascunsă ar putea fi detonată în Washington în orice moment. Prin urmare, replica va fi diferită – preşedintele va trebui să urce cât mai curând posibil la bordul elicopterului marinei, pregătit pe peluza de la Casa Albă, după care va fi transportat către un loc sigur, departe de Washington, loc care, desigur, este o potenţială ţintă teroristă.

— Ei bine, îl întrerupse Madox, noi ştim că nu este unul dintre oraşele de pe lista noastră de obiective, şi asta din motive evidente, de supravieţuire naţională. Adăugă zâmbind: Ca să nu mai spunem că dumneavoastră, domnilor, vă veţi afla cu toţii aici la ora zero. Toţi puteţi fi percepuţi ca nişte adevăraţi eroi, datorită faptului că veţi rămâne la posturile dumneavoastră în momentele de panică şi de confuzie care vor urma după exploziile nucleare. Voi trei, Ed, Paul şi Scott, va trebui să influenţaţi cursul evenimentelor.

— La drept vorbind, am făcut deja asta atunci când am insistat pentru crearea unei noi versiuni a JEEP, preciza Wolffer. Elicopterul marinei nu este la fel de bine dotat ca Air Force One sau ca E-4B, pentru a face faţă unui volum mare de comunicare sau anumitor tipuri de mesaje criptate; aşadar, timpul dintre momentul atacului şi cel al

---

[4] *National Emergency Airborne Command Post*

replicii va fi pierdut în mare măsură cu procedurile de evacuare, iar probabilitatea ca preşedintele să primească mesaje sau sfaturi proaste, care să-l facă să analizeze varianta de a interveni în desfăşurarea operaţiunii Focul Sălbatic, este mai mică. Wolffer conchise: Timpul pe care preşedintele îl petrece la bordul elicopterului marinei este un interval în care comanda, controlul şi comunicarea se desfăşoară în condiţii sub pragul optim.

— Ceea ce, de fapt, reprezintă o condiţie optimă pentru noi, comentă Madox, după care se întoarse către Paul Dunn. Aşadar, care este programul preşedintelui pentru ziua de marţi?

— Preşedintele, răspunse Dunn, se va afla la Casa Albă întreaga zi. La ora 14.00, va găzdui acolo o conferinţă pe tema „Minorităţile şi dreptul de proprietate asupra locuinţei". Pentru restul zilei, se va afla în Biroul Oval. Va lua cina cu prieteni, cu oficiali de la Casa Albă şi cu prima-doamnă. În ziua respectivă, Scott ar trebui să lucreze până târziu în biroul lui din aripa de vest, iar Ed ar trebui să-l urmeze îndeaproape pe secretarul apărării. Jim ar urma să se afle la Pentagon, unde va supraveghea toate mişcările consilierilor preşedintelui pe probleme militare. Iar eu am să iau cina la Casa Albă, încheie el.

„Bain Madox păru dus pe gânduri pentru câteva clipe, după care spuse:

— În regulă… Marţi pare a fi ziua cea mai potrivită pentru a iniţia Proiectul Verde. Asta ne oferă răgazul necesar pentru a pune la punct toate detaliile importante. În primul rând, Mihail trebuie să ajungă aici, după care s-ar putea să aibă nevoie de ceva timp pentru a se ocupa de revizia dispozitivelor nucleare. În al doilea rând, eu voi căuta să mă asigur că aparatele mele de zbor sunt aici şi sunt pregătite de plecare. În al treilea rând, va fi necesară punerea în funcţiune a generatoarelor diesel, pentru a alimenta antena ELF. Apoi va trebui verificat transmiţătorul ELF, lucru de care mă voi ocupa personal… şi mai urmează să ne ocupăm şi de logistica celor două zboruri către oraşele desemnate.

Harry îl asculta pe Madox, însă nu înţelegea foarte clar despre ce vorbea individul ăsta, cu toate că restul păreau să ştie.

— Aşadar, continuă Madox, rămâne stabilit pentru marţi, la primele ore ale serii. Ştiu că preşedintele se retrage devreme şi chiar nu-mi doresc să-l dau jos din pat cu forţa şi să-l urc în elicopterul marinei în pijamale. Rânji satisfăcut. Să spunem că toate astea se vor

întâmpla la un moment dat în timpul cinei, când preşedintele va fi însoţit de Paul şi de prima-doamnă, ceea ce va face într-adevăr ca evacuarea cu elicopterul să fie mult mai uşoară pentru toată lumea. Ora exactă va fi stabilită de către mine şi le va fi comunicată apoi lui Scott şi lui Ed, care vor lucra până târziu în birourile lor. Madox îl privi pe generalul Hawkins şi îi spuse: Iar tu, Jim, vei lucra până târziu la Pentagon.

Hawkins aprobă printr-o mişcare a capului.

— Aşadar, domnilor, încheie Madox, zorii Lumii Noi răsar marţi seara peste trei zile şi trei ore din acest moment. Cu toţii veţi păstra legătura. Iar tu, Scott, vei calma spiritele anunţând că deţii informaţii solide potrivit cărora oraşele care au trecut deja prin experienţa atacului nuclear vor fi singurele care vor suferi această soartă.

Landsdale încuviinţă:

— O să fac tot posibilul, dar nu sunt mulţi aceia care mai au încredere în CIA în vremurile noastre.

— Casa Albă te-a crezut în problema armelor de distrugere în masă din Irak. Despre care, apropo, eu cred că nu există.

Landsdale zâmbi şi răspunse:

— Poate că există sau poate că nu. În orice caz, după declanşarea operaţiunii Focul Sălbatic, aceasta va fi o problemă discutabilă, ceea ce e benefic pentru toată lumea.

Madox dădu din cap aprobator şi se întoarse către Wolffer.

— Până la urmă, cum se va desfăşura operaţiunea Focul Sălbatic? Prezintă-ne etapele!

Edward Wolffer explică:

— După ce se raportează şi se confirmă că unul sau mai multe oraşe americane au fost atacate cu o armă de distrugere în masă, în cazul nostru o armă nucleară, secretarul apărării trimite un mesaj codat în Colorado Springs în care se va spune simplu: „Focul Sălbatic a fost lansat”; urmează informaţia legată de amploarea măsurilor de retaliere: Lista A sau listele A şi B. Privi la cei din jurul mesei şi continuă: Chiar dacă Washingtonul este distrus şi/sau nu se primeşte niciun mesaj de la secretarul apărării sau de la preşedinte, Focul Sălbatic tot va fi declanşat.

Nimeni nu făcu niciun comentariu, aşa că Wolffer continuă:

— Protocolul şi măsurile de securitate sunt similare celor pentru MAD şi, cu toate că Focul Sălbatic reprezintă o replică mai puţin

vehementă decât MAD, acesta este unul dintre rarele cazuri când primează bunul-simţ. Cu alte cuvinte, imediat ce oamenii noştri din Colorado Springs află – din *orice* sursă demnă de încredere – că un oraş american a fost atacat cu bombă nucleară, ei vor trimite un mesaj codat către acele puncte de lansare a rachetelor care au fost desemnate ca fiind în măsură să declanşeze operaţiunea Focul Sălbatic, dar şi către trupele navale din Norfolk şi Pearl Harbor, care vor contacta flota de submarine. Aceste submarine şi rachete vor primi o comandă de prelansare. Focul Sălbatic impune ca între prelansare şi lansare să se scurgă un interval de treizeci de minute. Wolffer mai adăugă apoi, privindu-i în ochi pe fiecare în parte: în acest timp, oamenii din Colorado Springs vor aştepta orice mesaj criptat de la preşedinte, care este în măsură să modifice sau să contramandeze lansarea.

— Credeam că preşedintele nu poate anula Focul Sălbatic, spuse Landsdale.

— Poate, răspunse Wolffer, dar asta *numai* dacă deţine dovezi covârşitoare care să ateste faptul că atacul nuclear nu vine din partea teroriştilor islamici. Şi nu are la dispoziţie decât treizeci de minute pentru a aduce astfel de dovezi. Iar dacă se află în elicopterul marinei, îndreptându-se către un adăpost sigur, şansele ca el să primească astfel de informaţii se reduc simţitor. După cum am discutat mai devreme, există o puternică suspiciune de vinovăţie îndreptată împotriva teroriştilor islamici, mai ales după cele întâmplate pe 11 septembrie. La drept vorbind, toate aceste dispozitive nucleare vor purta amprentele organizaţiei al-Qaeda. În lipsa oricărei alte dovezi, care să susţină, de pildă, că atacul a fost iniţiat de Coreea de Nord sau oricât de neverosimil ar suna acest lucru de nu ştiu ce grupare internă care a aflat despre Focul Sălbatic – zâmbi –, operaţiunea are ca ţintă ţările musulmane. Concret, mai întâi aruncăm bombele, şi abia după aceea punem întrebări. Şi chiar dacă ne vom fi înşelat asupra sursei atacului, tot vom fi îndeplinit un ţel nobil.

— Eu am înţeles de la Paul că preşedintele nostru actual nu va încerca să contramandeze operaţiunea, zise Madox.

— Preşedintele, explică Paul Dunn, a fost informat cu privire la operaţiunea Focul Sălbatic imediat după 11 septembrie, dar şi foarte recent, cu ocazia comemorării unui an de la atentate. Pare să se fi împăcat cu ideea şi să fi înţeles că tot ceea ce se cere de la el este să nu

facă nimic.

— Dacă oamenii din Colorado Springs nu primesc nicio veste de la preşedinte în intervalul de treizeci de minute, adăugă Wolffer, atunci vor interpreta această tăcere ca pe un ordin de lansare. Aşadar, cam la o oră după atacul nuclear asupra Americii, vom reuşi să-i anihilăm cu bomba nucleară pe cei responsabili.

— Eu sper că nu. Pentru că *noi* suntem cei responsabili, preciza Landsdale. Madox nu sesiză umorul acestei remarci şi replică:

— Nu, Scott, extremiştii islamici sunt responsabili, în ultimă instanţă, de distrugerea ţinutului lor de baştină. Îşi bat joc de noi de prea multă vreme, iar atunci când te joci cu focul, te alegi cu arsuri de la radiaţii.

— Mă rog, dacă asta te face să te simţi mai bine… comentă Landsdale, după care îl întrebă pe Madox: Care este logistica transportării acestor serviete cu bombă la locul unde trebuie să se afle ele, de fapt?

— Am două avioane cu reacţie de tip Citation, care, din păcate, nu se află deocamdată aici. Am luat însă legătura cu piloţii, care m-au asigurat că aparatele de zbor se îndreaptă către aeroportul regional Adirondack. La un moment dat în cursul zilei de mâine sau cel mai târziu luni, după ce Mihail mă va anunţa că bombele sunt pregătite de lansare, piloţii şi copiloţii vor transporta cele patru valize către aeroport, în două jeepuri, şi le vor urca la bordurile celor două avioane. Madox aruncă o privire către valiza cea neagră şi preciza: Li se spune „bombe de valiză", însă, după cum se poate observa, valizele astea nu seamănă cu nimic din ceea ce am mai văzut până acum la American Tourister sau Samsonite, aşa că, înainte de a le scoate în public, le vom aşeza pe fiecare într-un cufăr de dimensiuni mari, pe care îl vom asigura cu un lacăt din oţel pur. După aceea, piloţii şi copiloţii vor zbura către două oraşe diferite, de unde vor lua câte un taxi spre hotelurile indicate – însoţiţi, fireşte, de valizele pe care le au în grijă – şi vor aştepta noi instrucţiuni.

— Ai încredere în indivizii ăştia? se interesă Landsdale.

— Lucrează pentru mine de multă vreme şi sunt foşti militari. Sunt obişnuiţi să îndeplinească ordine.

— Li se va spune când pot părăsi camerele?

— Din nefericire, ei se vor afla în camerele lor atunci când bombele vor fi detonate. Evident, ei nu ştiu ce este în valize. Li s-a spus

însă că ele conţin lucruri de valoare şi că nu pot fi lăsate nesupravegheate.

Harry Müller asculta cu atenţie tot ce se discuta. Pierduse şirul victimelor cu ceva timp în urmă, dar ştia că şansele sale de a ieşi de acolo în viaţă tocmai scăzuseră cu alte câteva puncte sub zero. Îşi desfăcu picioarele pentru a întinde cătuşele, apoi apăsă lanţul cu talpa. Îşi dădu seama că nu îl putea rupe, însă avea mâinile libere şi, presupunând că niciunul dintre cei prezenţi nu era înarmat, poate reuşea să scape. Harry aruncă pe furiş o privire către uşă, apoi către ferestrele acoperite de draperii.

Madox observă acest lucru şi i se adresă:

— Te plictisim? Trebuie să pleci undeva?

— Dracu' să te ia! îi răspunse Harry.

— Bain, chiar nu mai avem nevoie de el aici, în caz că am avut vreodată, spuse Dunn.

— Mă tem că acesta este locul cel mai potrivit pentru domnul Müller în acest moment, zise Madox. Doar nu vrem ca el să îi abordeze pe agenţii de pază şi să îi sâcâie cu tot felul de prostii despre bombe nucleare. Privi spre Müller, apoi li se adresă celorlalţi: O să ni se aducă un sedativ. Domnul Müller trebuie să tragă un pui de somn până marţi.

Nimeni nu spuse nimic, cu excepţia lui Harry, care le explică celorlalţi patru bărbaţi prezenţi:

— Ticălosul ăsta o să mă omoare. N-aţi înţeles?

Niciunul nu zise nimic şi nici măcar nu îl priviră pe Harry. Numai Scott Landsdale îl bătu uşor pe umăr.

— Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

Harry împinse cât colo braţul lui Landsdale şi izbucni:

— Cu toţii sunteţi nişte criminali nenorociţi!

Madox interveni:

— Harry, te agiţi absolut fără niciun motiv. Poate că ai nevoie de sedativul ăla chiar acum. Sau poate vrei să închizi gura şi să auzi şi restul?

Harry nu răspunse, iar Madox li se adresă celor din comitet:

— După cum spuneam, piloţii şi copiloţii vor rămâne la posturile lor, iar în cursul zilei de marţi, când Paul mă va anunţa că preşedintele şi prima-doamnă iau cina la Casa Albă, eu voi activa transmiţătorul ELF de aici şi voi trimite semnalul radio codat care va detona toate cele patru dispozitive nucleare. Înainte de a-şi termina

salata, continuă el, preşedintele va primi îngrozitoarea veste, iar cronometrai va începe numărătoarea inversă până la declanşarea Focului Sălbatic, de îndată ce preşedintele şi prima-doamnă vor fi urcaţi în elicopter şi duşi către o destinaţie sigură. Întrebă: Vreunul dintre voi a primit indicaţii potrivit cărora va fi evacuat împreună cu ei?

— Eu, răspunse Paul Dunn, dar asta numai dacă se întâmplă să mă aflu prin apropiere.

— Ei bine, vei fi suficient de aproape, ţinând cont de faptul că te vei afla la aceeaşi masă cu ei, observă Madox.

Generalul Hawkins îşi drese glasul şi îi spuse lui Madox:

— Ştiu că am discutat odată despre locurile unde vor fi plasate dispozitivele, dar acum, că a sosit clipa, aş dori să ştiu exact ce ţi-ai propus. Ai adus vorba despre două oraşe, însă noi avem patru bombe.

Bain Madox răspunse:

— Aşa cum am mai spus, acestea sunt arme cu randament scăzut şi probabil nu sunt atât de bune precum ne-am dori noi. Prin urmare, consultându-mă cu Mihail, am decis să plasăm câte două valize în fiecare dintre cele două oraşe. Asta pentru cazul în care una din ele nu explodează – măcar ne vom putea baza pe cealaltă. Dacă ambele explodează la randament maxim, asta nu va face decât ca explozia să fie şi mai interesantă. Şi continuă, după ce îi privi, pe rând, pe toţi cei aflaţi în jurul mesei: Aşadar, dacă alegem, bunăoară, oraşul San Francisco, atunci pilotul se va caza la un hotel de acolo, cu una dintre valize, iar copilotul, la un alt hotel, din apropiere, cu cealaltă. Astfel, avem două puncte ground zero, aflat fiecare pe raza de acţiune a celuilalt, astfel încât, dacă explodează doar unul din dispozitive, explozia va şterge de pe suprafaţa pământului şi hotelul în care se află celălalt. Este un amănunt important, pentru ca, ulterior, nici valiza neexplodată şi nici pilotul buimac să nu fie descoperiţi într-o cameră de hotel care poate să-i aducă pe anchetatori înapoi la… ei bine, la mine. Cu alte cuvinte, o explozie va distruge dovezile existenţei într-un alt loc a unei eventuale bombe nefuncţionale şi a pilotului. Dacă niciunul dintre dispozitive nu explodează, atunci îmi voi suna piloţii pentru a le da instrucţiuni suplimentare.

— Mai exact, cât de mult ne putem baza pe dispozitivele astea? întrebă generalul Hawkins.

— Mihail m-a asigurat că probabilitatea ca fiecare dintre ele să

explodeze este de peste 90, răspunse Madox. Cât priveşte însă randamentul maxim al modelului, nu vom şti acest lucru până în momentul exploziei. Aşa cum vă spuneam, sunt vechi, cred că din 1977. Şi, pentru că sunt artizanale, ele sunt, practic, mai sofisticate şi mai complexe decât, să spunem, un focos nuclear de o megatonă. Însă ele au fost întreţinute de Mihail, care mi-a spus că designul lor este bun şi că atât dispozitivul de detonare, cât şi nucleul de plutoniu sunt într-o condiţie excelentă.

— Armele, şi în special cele nucleare, comentă generalul Hawkins, reprezintă singurul domeniu în care sovieticii au excelat întotdeauna. Adăugă zâmbind: Pe timpul Războiului Rece, glumeam pe seama faptului că nu aveam de ce să ne facem griji în legătură cu servietele cu bombe nucleare de fabricaţie sovietică, pentru că ruşii nu dispuneau de tehnologia necesară pentru a fabrica o servietă.

Câţiva dintre bărbaţi chicotiră, iar Madox aruncă din nou o privire la valiză, spunând:

— Chiar pare un pic jerpelită. Râse, apoi se uită cu atenţie la fiecare dintre cei prezenţi. Iar acum va trebui să luăm, probabil, cea mai grea decizie una despre care n-am discutat niciodată în detaliu. Dar iată că a sosit clipa. Care sunt cele două oraşe care ar trebui sacrificate, pentru ca America şi întreaga lume să se elibereze de jugul terorii islamice? Domnilor?

Capitolul 13

Bain Madox apăsă pe unul dintre butoanele de pe consola sa, iar pe monitor apăru, în locul hărţii ţărilor musulmane, o hartă a Statelor Unite.

— Uitaţi că sunteţi americani, le spuse el celor prezenţi. Încercaţi să gândiţi cu mintea unui terorist islamic. Aveţi posibilitatea de a distruge două oraşe americane. Care anume l-ar mulţumi cel mai tare pe Allah?

Madox aprinse o ţigară şi privi fumul ridicându-se în dreptul hărţii iluminate a Statelor Unite.

— Ei, atunci o să încep eu. Dacă aş fi un terorist islamic, primele mele opţiuni ar fi New Yorkul şi Washingtonul. *Din nou. Î*nsă, cum în realitate nu sunt un terorist islamic, Washingtonul nu se află pe lista mea. Nici New Yorkul nu se află pe listă, datorită Bursei de Valori şi

importanţei sale capitale pentru economia mondială; în plus, am convingerea că noi toţi avem prieteni şi rude în zona New Yorkului.

— Şi să nu uităm nici de apartamentul tău de pe Park Avenue, Bain, adăugă Landsdale.

— Scott, eu am multe proprietăţi, în multe oraşe. Aşa ceva nu intră în discuţie. Nu ne vom gândi decât la cei dragi nouă, care se află în oraşele pe care le vom stabili drept ţinte. Dacă e nevoie, s-ar putea să evacuăm nişte persoane din oraşele respective, sub un motiv sau altul. Dar vom vedea ce se mai întâmplă dacă ajungem până acolo.

— Unde locuieşte fosta ta soţie? se interesă Landsdale.

Madox îi răspunse pe un ton iritat:

— În Palm Beach. Nu e o potenţială ţintă islamică pentru distrugere nucleară.

Landsdale zâmbi şi preciza:

— Dacă eu ţi-aş plăti *ţie* pensie alimentară, aş putea construi un caz solid pe tema asta.

— În regulă, spuse Madox, cred că va trebui să scoatem *toate* oraşele de pe Coasta de Est de pe lista potenţialelor obiective. O explozie nucleară în oricare dintre oraşele situate de-a lungul coridorului Boston-Baltimore ar avea consecinţe grave pentru economia naţională, lucru pe care va trebui să-l evităm. Pe de altă parte, aşa cum am spus, trebuie să creăm iluzia că acesta este un atac al musulmanilor.

Harry Müller îi asculta pe cei cinci discutând despre cele două oraşe americane care urmau să fie bombardate. Cu timpul, începeau să semene tot mai mult cu nişte oameni de afaceri care analizau posibilitatea închiderii unei fabrici într-un oraş sau altul. Toate astea erau atât de ireale, încât Harry însuşi părea să uite despre ce era vorba de fapt.

— Cred că trebuie să ne gândim serios la varianta Detroit, sugeră Madox. Oraşul e mort oricum, are o populaţie musulmană numeroasă şi se află foarte aproape de Canada, care a devenit pentru noi un ghimpe în coastă, pacifist şi socialist pe deasupra. Ăsta ar putea fi un bun semnal de alarmă pe care să-l trimitem aliaţilor noştri canadieni.

Edward Wolffer obiectă:

— Poate că oraşul Detroit se află pe primele locuri pe lista *noastră*, însă din motivele pe care tocmai le-ai enumerat, Bain, el nu se

va afla pe primele locuri în lista nici unei grupări teroriste islamice.

— Ştiu, dar e o ţintă extrem de tentantă.

— Gândeşte asemenea unui terorist musulman, îi aminti Landsdale. Eu aş propune mai degrabă Miami, cu numeroasa populaţie evreiască de acolo. Oraşul deţine o oarecare importanţă economică, atât ca port, cât şi ca destinaţie turistică, însă nu e indispensabil. De asemenea, aşa putem lansa un avertisment, înaintea următoarelor alegeri, protestând împotriva strategiei cu renumărarea voturilor de la ultimul scrutin.

Cineva râse, iar Paul Dunn interveni:

— În Miami există un număr însemnat de cubanezi, care susţin cu convingere unele… politici ale administraţiei. Ei ne vor fi de mare ajutor când va veni vorba de problema Cubei.

Toată lumea încuviinţă din cap, iar generalul Hawkins sugeră:

— Disney World. N-au existat şi în trecut ameninţări islamice împotriva parcului Disney World? Privi la cei din jurul mesei, care îl ascultau în tăcere, şi continuă: E ţinta perfectă. Nu are industrie, nu are valoare foarte mare din punct de vedere economic sau militar. E departe de centrele foarte populate…

Bain Madox îl privi insistent pe generalul Hawkins.

— Ne sugerezi să-l ucidem pe Mickey Mouse?

Toată lumea râse.

Madox continuă:

— Pe Minnie, pe Goofy… şi pe mai cine? Jim, asta-i pur şi simplu… inuman. Ca să nu mai vorbim de copii… Nu suntem nişte monştri, adăugă.

Harry Müller nu era tocmai convins. Şi totuşi, oamenii ăştia nu corespundeau profilului clasic de psihopaţi, sociopaţi sau nebuni de-a binelea. Harry începu să conştientizeze faptul că indivizii ăştia erau, în marea lor majoritate, normali, aveau o educaţie solidă şi cunoscuseră succesul; aveau slujbe bune, familii, prieteni şi existau persoane care îi respectau. Tot străduindu-se să îi încadreze într-o anumită categorie, ajunsese să îi compare cu cei din Armata Republicană Irlandeză, cu care mai avusese de-a face. Oameni normali, în general, dar plini de ură şi de patimă când venea vorba despre cauza lor. Prin urmare, nimic din ce făceau nu li se părea greşit. Bunăoară, un tip de la LRA, pe care îl interogase odată, comandase la prânz sandvici cu ton, pentru că era o zi de vineri, din Postul Mare. Asta după ce, la Belfast, ucisese cu

sânge rece doi poliţişti. Astfel de oameni erau mai înfiorători decât criminalii de pe stradă.

Bain Madox tocmai explica:

— Chicago este, de asemenea, un oraş foarte important pentru economia Statelor Unite. În plus, nu are vreo semnificaţie specială pentru un terorist islamic. Ştiţi ce, hai mai bine să trecem direct la subiect! Am trei propuneri excelente: Los Angeles, San Francisco şi Las Vegas. Sodoma, Gomora şi… mai ce?

— Babilonul, îl ajută Landsdale.

— Mulţumesc. În primul rând, să analizăm varianta San Francisco: are o oarecare importanţă economică, dar ea păleşte în faţa faptului că oraşul ăsta este o bubă plină de puroi, care coace pe obrazul Americii; un focar al perversiunilor sexuale, al valorilor antiamericane, al corectitudinii politice, al defetismului şi al calmului pacifist, populat de măscăricii de stânga.

— De ce nu ne spui mai bine care este părerea ta reală despre San Francisco? îl îndemnă Landsdale.

Madox îl ignoră şi puse următoarea întrebare:

— E cineva aici care ar putea pleda î*mpotriva* introducerii oraşului San Francisco pe lista potenţialelor obiective?

— Eu, de pildă, răspunse Wolffer. În primul rând, fiica mea locuieşte acolo. Dar aş putea să o fac să se urce într-un avion mâine, sub pretextul unei boli în familie; deci nu-i o problemă. Însă, dincolo de asta, vorbim despre un… în fine, despre un oraş frumos din punct de vedere arhitectural. Iar eu cred că, într-o nouă Americă, San Francisco ar putea să renască sau, dacă nu, cel puţin să fie privit ca o curiozitate – un fel de laborator social. Ar fi interesant de văzut cum va reacţiona oraşul după ce va fi martor la distrugerea altor două oraşe americane, urmată de nimicirea unei părţi însemnate a lumii islamice.

Toată lumea reflectă la aceste cuvinte, apoi Madox adăugă:

— Pe mine nu mă interesează nici reacţia, nici mântuirea lor. Aş vrea mai degrabă să-i vad dispăruţi de pe faţa pământului.

— Bain, ai o atitudine foarte egoistă şi plină de prejudecăţi, îl avertiză Paul Dunn. Aici nu e vorba de ceea ce crezi tu despre San Francisco, oraş care, apropo, n-ar fi o ţintă de maximă prioritate pentru extremiştii islamici. Până acum n-au existat ameninţări specifice împotriva acelui oraş…

— Şi de ce-ar exista? izbucni Madox. Dacă eu aş fi un terorist

islamic, un marxist sau Osama bin Laden însuşi, ultimul loc din lume pe care l-aş ameninţa ar fi prietenosul San Francisco.

— Ei, tocmai de aceea San Francisco *n-ar trebui* să fie luat în consideraţie, preciza Wolffer.

Madox păru iritat de faptul că propriile argumente erau întoarse împotriva lui. Bătu cu palma în masă, spunând:

— San Francisco intră pe lista de preferinţe.

— Bain, interveni Landsdale, tu ce faci, de fapt, prezidezi întrunirea asta sau pui stăpânire pe ea?

Madox trase adânc aer în piept şi răspunse:

— Îmi cer scuze pentru stilul meu. Aici nu suntem însă la o şedinţă de guvern. Suntem la o întâlnire a comitetului executiv, în cadrul căreia trebuie să se ia rapid nişte decizii grele şi definitive. Opiniile voastre sunt valoroase, iar acţiunile voastre de marţi vor fi inestimabile pentru succesul operaţiunii Focul Sălbatic. Avem nevoie de consens, dar, în acelaşi timp, avem nevoie de o direcţie anume şi de claritate. Şi adăugă: Aşa cum scria Friedrich Nietzsche: „Cea mai comună formă a prostiei umane este să uiţi ce ţi-ai pus în gând să faci".

— Mulţumim, interveni Landsdale. Cred că noi ştim ce ne-am pus în gând să facem – să pornim un război nuclear unilateral, creându-le oamenilor iluzia că am fost atacaţi. Nici n-ar trebui să fie prea greu. Dacă îţi aminteşti, mulţi locuitori din Ţinutul Nisipurilor ne-au acuzat pe noi, americanii, că am fi atacat clădirile World Trade Center şi Pentagonul, pentru a ne putea motiva represaliile împotriva lor. Au înţeles ideea, cu toate că la vremea aceea se înşelau. De data asta, vor avea dreptate. Noi însă trebuie să alegem ţintele perfecte, în speranţa că nimeni nu va bănui – măcar pentru câteva ore – că ne-am făcut toate astea cu mâna noastră, ca să avem motive să ne răzbunăm pe ei. Prin urmare, hai să ne alegem obiectivele cu pricepere şi raţiune. Asta a vrut să spună Nietzsche, încheie el zâmbind.

Bain Madox îl ignoră şi zise:

— Următoarele oraşe care ar trebui luate în consideraţie sunt Los Angeles şi Las Vegas. Să analizăm mai întâi varianta LA. Este o adevărată putere economică, însă oraşul este atât de mare, încât nu cred că două dispozitive nucleare de câte cinci kilotone fiecare vor provoca mult mai multe pagube sau dislocări sociale decât o fac cutremurele sau revoltele periodice care au loc acolo. Prin urmare, aş dori să fixez ca obiectiv specific zona Hollywood-Beverly Hills. Trebuie

să vă mai expun motivele mele?

— Cred că aici suntem cu toţii de acord cu tine, răspunse generalul Hawkins. Madox înclină din cap şi adăugă:

— În plus, să nu uităm că au existat ameninţări clare şi declaraţii publice ale Jihadului Islamic împotriva Hollywoodului. Ei par să creadă că locul acela este o hazna a corupţiei morale. Mi-e jenă să spun că sunt de acord cu ei în această privinţă, cu toate că astfel aş putea părea cam retrograd.

Câţiva chicotiră.

Madox aruncă o privire la notiţele din faţa lui şi continuă:

— Un domn pe nume Suleiman Abu Ghaith, purtătorul de cuvânt oficial al lui bin Laden, spunea, citez: „Prin contribuţia evreilor, America a devenit liderul corupţiei şi al prăbuşirii valorilor – fie că este vorba de corupţie morală, ideologică, politică sau economică. Iar corupţia seamănă în rândurile populaţiei oroare şi imoralitate, cu ajutorul mass-mediei de proastă calitate". E posibil să se fi pierdut ceva din traducere. Am însă convingerea că era vorba despre Hollywood, adăugă Madox.

Se auziră din nou chicoteli.

Madox apăsă câteva taste de pe consolă, iar pe monitor apăru harta Los Angelesului.

— Avem aici o zonă urbană extinsă, iar, dacă focalizăm imaginea asupra Hollywoodului şi a oraşului din apropiere, Beverly Hills – Madox mări o secţiune a hărţii şi reveni cu explicaţiile –, vom vedea că razele de acţiune ale suflului celor două bombe nucleare nu prea se suprapun. Şi apare problema despre care vorbeam mai devreme: dacă una din bombe nu explodează, s-ar putea găsi un fir care să ducă în final la noi. Cred însă că în cazul acesta ar trebui să ne asumăm riscul, având în vedere răsplata substanţială care ne aşteaptă.

Paul Dunn luă cuvântul:

— Într-un fel sau altul, cred că astea tot se vor întoarce împotriva noastră. Bain, vom avea unul sau două puncte-cheie care pot fi identificate ca hoteluri. Iar la un moment dat, FBI-ul va obţine o listă cu toţi cei care erau cazaţi la hotelurile respective. În cele din urmă, pe listele cu oaspeţii celor patru hoteluri vor fi găsite numele celor patru piloţi ai tăi, şi o anchetă amănunţită va dezvălui planurile lor de zbor şi faptul că au aterizat pe aeroporturile din respectivele oraşe. Nu cred că oamenii de la FBI sau de la CIA o să creadă că la mijloc e o simplă

coincidenţă.

Madox se gândi o clipă, apoi îl privi pe Harry Müller.

— Harry, tu ce părere ai?

— Eu zic că v-aţi pierdut de tot minţile alea nenorocite!

— Asta ştim deja. Acum vreau părerea ta de profesionist. Te rog, adăugă el. Harry ezită într-o primă fază, apoi spuse:

— Dacă eu aş lucra la cazul ăsta, mi-ar lua mai puţin de o săptămână să pun lucrurile cap la cap. Porneşti de la scena crimei – în speţă hotelurile –, apoi mergi la listele cu clienţi de pe computerele pe care se fac rezervările, după care verifici listele respective până când lucrurile încep să se lege.

Madox întrebă:

— Oare situaţia s-ar schimba dacă piloţii mei s-ar caza la hotel cu identităţi false şi cu cărţi de credit contrafăcute?

— Da… dar…

— Ei bine, Harry, ăsta era şi planul meu. Ăsta era planul, Paul. Nu sunt chiar atât de tâmpit.

Încercând să aducă o umbră de îndoială, Harry puse următoarea întrebare:

— Şi faptul că ai două avioane în oraşele bombardate şi patru piloţi lipsă în urma atacurilor este doar o simplă coincidenţă?

— Ai idee câte coincidenţe au existat în cazul Turnurilor Gemene? replică Madox. Riscul – în caz că există vreun risc – de a se descoperi o pistă care să conducă la noi, în condiţiile în care vor muri un milion de persoane, este nesemnificativ şi acceptabil. Şi ştii de ce? Pentru că, dacă FBI-ul va veni să sune la mine la uşă, probabil că o va face pentru a mă felicita.

— O să ajungeţi cu toţii să înfundaţi puşcăria! replică Harry. Madox continuă, ignorându-l:

— Iar dacă FBI-ul sau oricine altcineva din guvern ajunge la concluzia că Clubul Custer Hill are vreo legătură cu atacurile asupra Americii, care au dus la declanşarea Focului Sălbatic, chiar crezi că o să strige asta în gura mare? Şi ce-o să spună? „Ne pare rău, am făcut o mică greşeală”. După care, firește, să-şi exprime regretul pentru moartea celor două sute de milioane de musulmani, sincerele scuze faţă de supravieţuitorii rămaşi cu sechele şi promisiunea că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Lucrurile astea păreau logice pentru toată lumea.

— Să continuăm deci, spuse Madox. Am studiat întru câtva problema alegerii oraşului Los Angeles ca potenţială ţintă şi am ajuns la concluzia că hotelurile cele mai bune pentru a-i caza pe pilot şi pe copilot ar fi Beverly Wilshire din Beverly Hills şi Hollywood Roosevelt Hotel. Le voi rezerva câte o cameră în fiecare hotel, cu o carte de credit falsă, şi voi solicita o cameră la ultimul etaj, care oferă cea mai frumoasă privelişte şi, deloc întâmplător, cea mai potrivită altitudine pentru detonare. În plus, cu cât mergi mai sus, cu atât este mai mică probabilitatea ca o echipă NEST venită să investigheze cazul – să găsească raze gama sau neutroni în mediul înconjurător. Privi către Harry şi îl întrebă: Am dreptate?

— Da, nu-ţi mai face atâtea griji, Bain. Brigăzile NEST sunt oricum inutile. Ai uitat?

Landsdale râse, fără însă ca altcineva să i se alăture. Madox părea pe punctul de a-i spune ceva neplăcut lui Harry. În loc de asta, continuă:

— Dacă estimările mele sunt corecte şi dacă bombele explodează la randamentul lor maxim, zonele de impact ar trebui să se suprapună. Dat fiind că o parte din Beverly Hills va fi distrusă total sau parţial, vom scăpa de un număr însemnat de vedete de film lipsite de talent, de directori de studiouri cu salarii fabuloase şi de tot felul de liberali care se lăfăie în lux. Ei, ce mai aveţi de zis *acum?* întrebă el retoric.

— Sper că Demi Moore nu locuieşte în zona aia, comentă Landsdale.

— Scott, o să-ţi cumpăr o hartă cu locuinţele starurilor de la Hollywood. OK. A doua zonă de distrugere, din Hollywood, cuprinde mai multe case de producţie, printre care studiourile Paramount, studiourile Warner şi, totodată, studioul ABC-TV. Ca bonus, şi sediul Screen Actors Guild intră tot în raza noastră de acţiune. Cred că, o vreme, cu toţii ne vom uita la DVD-uri vechi şi la reluări, mai adăugă el.

Câţiva dintre bărbaţi zâmbiră politicos. Paul Dunn obiectă:

— Los Angelesul este unul dintre cele mai importante oraşe din ţară, cu o populaţie de peste 15.000.000 de oameni în zona metropolitană. Dacă detonăm două bombe nucleare, cu scopul de a distruge Hollywoodul şi Beverly Hillsul, acest lucru va crea haos şi panică. Milioane de oameni vor încerca să părăsească zona, iar rezultatele vor fi catastrofale.

— Paul, tu aduci mereu o notă de pesimism, răspunse Madox. Fii pozitiv. Gândeşte-te că e ca atunci când te confrunţi cu problema imigranţilor ilegali. Toţi ştiu încotro e Mexicul.

— Asta-i o remarcă rasistă, punctă Dunn.

Madox afişă o expresie de falsă remuşcare şi spuse:

— Îmi pare foarte rău. Şi îţi înţeleg punctul de vedere. De fapt, deţin rezerve masive de petrol şi utilaje de rafinare în sudul Los Angelesului. Sunt însă optimist şi mă gândesc că, în decurs de un an, lucrurile vor reveni la o oarecare normalitate în zona aceea. Mai important este că musulmanii chiar îşi doresc să distrugă Hollywoodul. Prin urmare, acest obiectiv intră pe lista prioritară.

Toată lumea dădu din cap aprobator.

— Ultimul, dar nu cel din urmă, este Las Vegasul, continuă Madox. Apăsă câteva taste, şi pe monitor apăru o imagine a Las Vegasului, surprinsă noaptea, de undeva de sus. Pentru mine, le mărturisi el, aceasta este ţinta *perfectă.* Un cuib al fărădelegilor, otrăvit de droguri, un deşert moral, populat cu escroci, cu oameni fără Dumnezeu, cu femei uşoare…

— Stai aşa, îl întrerupse Landsdale. Unora dintre noi le plac femeile uşoare.

— Eu îţi prezint aici punctul de vedere islamic, răspunse Madox, după care reveni la subiect: Este un oraş cu o industrie unică. Deşi nu e un secret pentru nimeni că merg la cazinou şi joc jocuri de noroc, pot găsi oricând un alt loc unde să îmi pierd banii. În orice caz, nu văd niciun neajuns în a pune la pământ o parte din oraş. E la o oarecare distanţă de centrele populate şi se află în capul listei potenţialelor ţinte islamice; prin urmare, trebuie să fie şi în capul listei noastre.

Cei patru bărbaţi încuviinţară printr-o mişcare a capului. Madox făcu un gest către imaginea Las Vegasului – o oază de lumini strălucitoare, înconjurată de deşert întunecat şi de dealuri obscure.

— La drept vorbind, comentă el, bombardarea acestui loc ar putea să ofere şi un avantaj economic. Oraşul se dezvoltă prea repede şi consumă prea multă electricitate şi apă – asta în condiţiile în care rezervele de apă sunt şi aşa destul de reduse.

Nimeni nu zise nimic, aşa că Madox reluă:

— Propun să plasăm una dintre valizele cu bombe într-un hotel înalt, situat de-a lungul fâşiei – poate la Caesars Place, care se află chiar în mijloc – iar pe cealaltă, în centrul oraşului. Asta ar trebui să şteargă

de pe faţa pământului toate cazinourile, lăsând însă suburbiile din jur intacte. Şi preciza: întâmplător, în suburbii locuiesc foarte mulţi republicani. Acestea fiind spuse, Madox zâmbi, apăsă pe o tastă, iar imaginea de pe monitor dispăru.

Luminile din încăpere se aprinseră, iar Madox trase concluzia:

— Aşadar, se pare că avem trei candidaţi şi numai două locuri disponibile. Supunem la vot?

— Cred că ne va fi greu să… să alegem cele două oraşe care vor fi devastate printr-un atac nuclear, zise Paul Dunn. Adică, mă rog, am ales trei… dar poate că ar fi mai uşor pentru noi să le tragem la sorţi pe ultimele două.

Madox se uită la fiecare. Toţi îşi exprimară acordul printr-o mişcare a capului. Rupse trei bucăţi de hârtie din blocnotesul din faţa lui, scrise câte un nume de oraş pe fiecare bileţel, apoi ridică bileţelele pentru ca toată lumea să le poată vedea şi spuse:

— Ca să nu credeţi că am scris de două ori San Francisco. Zâmbi larg, împături bileţelele în patru, apoi le puse într-o ceaşcă de cafea goală, împinse cana cu putere, ca să alunece pe toată lungimea mesei, şi spuse: Harry, tu eşti Dumnezeu. Alege-le pe Sodoma şi Gomora.

— Arză-te-ar focul iadului!

— Atunci hai să facem altfel: alege oraşul care *nu* va fi bombardat. Dumnezeu o să-ţi călăuzească mâna.

— Dracu' să te ia!

Landsdale dădu semne de nerăbdare şi ridică nervos ceaşca. Trase două bilete, apoi le dădu foc cu bricheta şi aruncă hârtiile cuprinse de flăcări în scrumiera din dreptul său. Toată lumea privi către scrumieră, după care Landsdale anunţă:

— Iată-i pe cei doi învinşi ai Loteriei Nucleare Naţionale. Apoi, scoţând din cană ultimul bileţel împăturit, începu: Oraşul care a scăpat de distrugerea nucleară este…

— Nu te uita pe el, îl sfătui Madox. Bagă-l în buzunar şi arată-ni-l mai târziu. Nu vreau să fie cineva dezamăgit, tulburat sau distras pe parcursul acestei şedinţe.

Landsdale băgă în buzunar biletul cu numele oraşului care avea să fie cruţat şi îi spuse lui Harry:

— Acum n-o să afli decât când toate astea se vor fi terminat. Dar Harry nu credea că avea mai să afle vreodată.

Capitolul 14

Harry Müller îi asculta pe cei cinci punând la punct ultimele detalii ale Proiectului Verde şi ale operaţiunii Focul Sălbatic. Undeva, în străfundurile sufletului său, Harry admitea că explozia a 122 de dispozitive nucleare pe tot cuprinsul Ţinutului Nisipurilor nu era un lucru chiar atât de rău. Însă gândul la cele patru bombe nucleare ce urmau să fie detonate pe teritoriul Americii nu-i dădea deloc pace. Şi acelaşi gând părea să nu le dea pace nici lui Wolffer, Hawkins, Dunn şi Landsdale. Însă ei se împăcaseră cu ideea. Îl auzi pe Madox spunând:

— Dacă aş fi putut alege momentul, mi-ar fi plăcut să bombardez L.A.-ul în timpul ceremoniei de decernare a Premiilor Oscar.

De fapt, se gândi Harry, Madox se împăcase chiar *prea bine* cu ideea. Generalul Hawkins reveni la subiectul ceva mai plăcut al operaţiunii Focul Sălbatic şi spuse pe un ton aproape nostalgic:

— Întâmplător, cam în perioada decernării Oscarurilor, imensul lac de acumulare de la Aswan atinge cotele maxime de inundaţie.

Bain Madox înclină din cap şi spuse:

— Ei bine, mulţumită domnului Müller, nu ne permitem luxul de a ne alege momentul. Îl privi pe Harry, apoi continuă: Chiar dacă stelele, luna şi planetele nu vor fi aliniate marţi, eu cred că sosirea domnului Müller la Clubul Custer Hill a fost un semn de la Dumnezeu, care ne-a transmis să ne facem nevoile sau să eliberăm latrina. Şi adăugă cu entuziasm: Nu trebuie să fie totul perfect înainte de a lansa o sută de bombe nucleare. Bombele înseşi îşi vor crea propria lume perfectă. Ele sunt transcendentale. Divine.

Scott Landsdale îl întrebă pe Madox:

— Ascultă, Bain, înainte să devii bogat şi influent, s-a întâmplat să folosească vreodată cineva cuvântul *nebun* în acelaşi context cu numele tău?

Madox îşi turnă apă într-un pahar, privindu-l insistent pe Landsdale. În cele din urmă, admise:

— Uneori, când vine vorba despre Focul Sălbatic, mă las dus de val. Vreau să spun că nu se întâmplă prea des în istoria omenirii ca o problemă covârşitoare să aibă o soluţie atât de simplă. Şi se întâmplă chiar şi mai rar ca soarta să pună acea soluţie în mintea şi în mâinile câtorva oameni de nădejde. Asta mă impresionează.

Cum nimeni nu răspunse, nici măcar Scott Landsdale, Madox reluă:

— Mai avem de stabilit câteva detalii operaţionale. În primul rând, cu toţii va trebui să plecaţi în cursul zilei de mâine. Ceilalţi membri ai clubului vor pleca luni, aşa cum s-a hotărât. Pentru mâine-dimineaţă am aranjat transportul pentru biserică…

— Şi eu aş dori să merg la biserică, interveni Harry.

Madox îl privi şi îi spuse:

— Tu o să dormi până târziu. Făcu o pauză, apoi reveni: Se înţelege de la sine că nimeni nu va discuta agenda acestei sesiuni închise a comitetului executiv cu niciun alt membru al clubului. Trebuie să vă purtaţi natural şi să aveţi o expresie cât se poate de firească. După cum bine ştiţi, Steve Davis locuieşte în San Francisco, iar Jack Harlow şi Walt Bauer locuiesc în zona Los Angeles. Nu îi priviţi ca şi cum ar fi cu un picior în groapă. De fapt, niciunul dintre noi nu ştie deocamdată care sunt cele două oraşe alese, aşa că asta ar trebui să vă ajute.

Nimeni nu spuse nimic.

Madox sugeră:

— Dacă abilităţile voastre actoriceşti nu se ridică la înălţimea situaţiei, spuneţi-le celorlalţi că am discutat aici despre viitorul război cu Irakul, lucru într-adevăr îngrijorător. Şi vă rog nu exageraţi cu băutura. Ne-am înţeles?

Toată lumea dădu din cap aprobator.

— Cât despre felul în care vom comunica între noi, adăugă Madox, cu toţii avem telefoane mobile care nu pot fi identificate, aşa cum au şi traficanţii de droguri. Le vom folosi doar pe acelea. În plus, după cum ştiţi, am aici propriul releu de telefonie mobilă, cu un dispozitiv de criptare a vocii. Sunaţi-mă însă numai dacă şi când am nevoie de veşti de la voi. Mai spuse: Mare parte a informaţiilor esenţiale despre Proiectul Verde le pot afla urmărind canalele de ştiri. Se gândi un moment, apoi continuă: Cam pe la ora cinei, toate posturile de radio şi de televiziune din America – excepţie făcând cele din oraşele fixate ca obiective – vor intra în sistemul de transmisiuni de urgenţă.

Nimeni nu făcu niciun comentariu, aşa că Madox reveni:

— Cam la vreo oră după aceea, mă aştept să ascult un flash informativ legat de replica nucleară americană faţă de atacurile

nucleare asupra Americii. Paul? Ed? Aşa stau lucrurile?

— Da, răspunse Wolffer. Operaţiunea Focul Sălbatic va fi anunţată în faţa Americii şi a lumii întregi. Nu avem niciun motiv pentru a păstra secretul, deoarece nu poţi să ascunzi prea multă vreme o lansare masivă de rachete şi 122 de explozii nucleare. La un moment dat în cursul serii, preşedintele se va adresa naţiunii din adăpostul lui sigur şi va dezvălui existenţa Focului Sălbatic. Să sperăm că acest lucru va fi în măsură să calmeze populaţia. Dacă nu ajută la altceva, măcar ridică moralul oamenilor.

— Ei bine, spuse Bain Madox, îmi ridică şi mie moralul. După 11 septembrie, toată lumea a fost demoralizată din cauza faptului că nu am reacţionat imediat, dar de data asta americanii nu vor mai putea acuza guvernul că a fost prudent din cale-afară.

— Adevărat, interveni generalul Hawkins, însă de data asta vom avea parte de o mulţime de reacţii ostile, pe motiv că am exagerat.

— De data asta, Jim, îl contrazise Madox, atât presa, cât şi restul oamenilor vor amuţi de emoţie. N-o să scoată nici „pâs".

Membrii comitetului încuviinţară uşor din cap şi la fel făcu şi Harry. Madox spuse:

— Ar trebui să fie o noapte interesantă. Evident, o să rămân aici, pentru a transmite semnalul ELF care va declanşa explozia dispozitivelor. Se îndreptă din nou spre valiza care stătea pe podea, în poziţie verticală, şi puse mâinile pe pielea neagră. Se uită cu atenţie, la fiecare în parte, zicând:

— *Eu,* domnilor, eu voi apăsa pe butonul care va devasta două oraşe americane, cu două bombe nucleare. Şi, când voi face acest lucru, îi voi cere iertare lui Dumnezeu. Iar *voi* veţi avea grijă ca operaţiunea Focul Sălbatic să fie lansată în replică.

— După ziua de marţi, cât timp vei mai sta aici, Bain? se interesă Generalul Hawkins.

Madox se întoarse la locul său şi spuse:

— Nu ştiu. De ce?

— Ei bine, trebuie să înţelegi că în ţară se va crea mare panică în momentul în care bombele nucleare vor fi detonate. Oamenii îşi vor imagina că, dacă inamicul are câteva bombe nucleare, s-ar putea foarte bine să mai aibă şi altele. Oraşele vor începe să fie evacuate, se va crea haos şi, din nefericire, vor exista morţi şi răniţi. Familia şi prietenii noştri sunt expuşi unui oarecare risc… iar eu nu pot şi nu vreau să mă

apuc să-i sun pe toţi cei pe care îi cunosc în toată America, să le spun să stea pe loc şi să rămână calmi. Nu putem decât să sperăm că represaliile – şi, respectiv, eradicarea islamului – vor mai calma oamenii. Dar între timp…

— Jim, ce vrei să spui, mai exact?

— Păi… acum că a sosit clipa… mă gândesc… Şi cred că ne gândim cu toţii, la realitatea a ceea ce urmează să se întâmple.

— Jim, ştiu că toate astea se derulează mult prea repede, răspunse Madox, însă ăsta este genul de lucru la care trebuia să te gândeşti imediat după 11 septembrie, când am început să lucrăm la Proiectul Verde.

— Da, ştiu. Dar acum mă gândesc că tu rămâi aici, în ţara lui Dumnezeu, că noi patru vom fi la Washington, că familia şi prietenii noştri sunt împrăştiaţi prin toată ţara, iar peste tot domneşte un haos total. Familia ta unde se va afla în acele momente?

— Familia mea e acolo unde e. Eu nu am de gând să dau niciun telefon. Iar copiii mei oricum nu-mi răspund la apeluri, adăugă el.

— Asta-i decizia ta. Dar cred că va trebui să vii la New York cât mai curând posibil după declanşarea operaţiunii.

— De ce?

— Ca să fii şi tu în miezul evenimentelor, Bain, răspunse Hawkins.

— Bine, o să fac tot posibilul să ajung la New York cât mai curând posibil. Dar mai întâi trebuie să distrug transmiţătorul ELF şi să şterg orice urmă, în eventualitatea că apare cineva pe aici cu un mandat de percheziţie. Dar asta-i treaba *mea.* Treaba *dumneavoastră,* domnilor, este să fiţi la Washington – sau în adăpostul acela sigur pe care l-am stabilit – ca să puteţi influenţa desfăşurarea evenimentelor. De acord?

Toată lumea făcu un semn aprobator din cap.

Harry îi studie din nou pe cei din jurul mesei. Păreau a se trezi la realitate, Îşi aminti iar de grupările radicale cu care avusese de-a face de-a lungul anilor. Oamenii ăia credeau în tot felul de aiureli, dar în adâncul sufletului lor cei mai mulţi nu doreau să-şi rişte viaţa punând o bombă, împuşcând un poliţist, jefuind o bancă sau răpind pe cineva. Uneori – atunci când vreun Bain Madox prelua controlul – unele dintre aiurelile lor se transformau în fapte. În jumătate din cazuri însă, cineva din interior le dezvăluia poliţiştilor planul sau individul se preda

imediat după înfăptuirea mârşăviei, pentru a putea încheia o înţelegere cu anchetatorii.

Harry privi cu atenţie fiecare chip. Poate că măcar acum, în al doisprezecelea ceas, unuia dintre indivizii ăştia îi venea mintea la cap, înainte să sosească ziua de marţi. Consilierul preşedintelui, Dunn, părea puţin speriat, poate că el avea să dea totul în vileag. Şi generalul era puţin speriat, însă Harry cunoştea genul ăsta de oameni – avea să meargă până la capăt, după care, probabil, urma să-şi zboare creierii. Tipul de la Apărare, Wolffer, era devotat programului, aşa că avea să rămână neclintit în hotărârea sa.

Şi mai era şi acest Landsdale. Harry îşi aminti de Ted Nash, cel care, înainte să moară, fusese o adevărată pacoste trimisă de CIA pe capul lui Corey. Corey spusese la un moment dat, referindu-se la Nash: „Cel mai bun lucru pe care-l poţi spune despre un ofiţer CIA este că minte pe toată lumea în egală măsură". Dacă Landsdale ar fi stat acolo, fără să aibă nimic de obiectat, Harry l-ar fi suspectat că este agent dublu. Dar Landsdale îi servise lui Madox o mulţime de rahaturi, aşa că Landsdale trebuie să fi fost loial programului, chiar dacă nu îi era la fel de loial şi lui Madox. Harry se gândea că Madox a înţeles acest lucru, dar că avea mare încredere în Landsdale, altfel tipul nu s-ar fi aflat aici. De fapt, Harry simţea că Landsdale avea o relaţie mai strânsă cu Madox decât toţi ceilalţi.

Apoi, mai era şi Madox însuşi. Un tip care avea tot ce şi-ar fi putut dori, dar pe care ceva îl îndemna să rişte totul. Până la urmă, chiar nu era vorba despre petrol, despre bani sau despre putere. La mijloc nu era decât ura, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu tipii ăştia… Aşa se întâmplase şi cu bin Laden, Hitler, Stalin şi cu toţi cei pe care Harry îi interogase şi îi arestase de când intrase în Brigada Antitero. În afară de-asta, mai era vorba şi despre un strop de nebunie, care ducea la toată această ură. Sau poate că era exact invers?

Madox se uită la Harry ca şi cum şi-ar fi dat seama că acesta avea nişte gânduri nu tocmai plăcute în ceea ce îl privea şi-l întrebă:

— Vrei să spui ceva, în afară de „du-te dracului"?

— Da. În calitate de angajat federal însărcinat cu aplicarea legii, vreau să le amintesc tuturor celor prezenţi că, fără nicio îndoială, conspiraţia la crimă este o infracţiune…

Madox îl întrerupse:

— Aici e vorba despre *război,* domnule detectiv Müller, nu

despre crimă. Uneori, generalii îşi sacrifică trupele – şi sacrifică şi civili – pentru ca alte trupe să poată supravieţui şi să se ridice din nou la luptă.

— Tâmpenii!

Madox îşi flutură mâna în semn de lehamite şi îşi îndreptă atenţia asupra membrilor comitetului său:

— Domnilor, pe 11 septembrie 2001, nouăsprezece terorişti islamici care nu aveau absolut niciun motiv să ne facă vreun rău şi care nu erau de calibrul dumneavoastră, cei adunaţi în jurul acestei mese, şi-au dus planul la îndeplinire. Niciunul dintre ei nu a abandonat misiunea, niciunul dintre ei nu i-a trădat pe ceilalţi; şi s-au dus la moarte de bunăvoie. Nu cer vreunuia dintre noi să-şi sacrifice viaţa. Vreau doar ca noi, ca americani patrioţi ce suntem, să nu îi tratăm pe inamicii noştri cu mai multă clemenţă decât am fost noi trataţi, la rândul nostru. Dacă *ei* pot face asta, noi *trebuie* să o facem.

Câteva capete încuviinţară.

Madox reluă:

— Fiind acest moment, aş vrea ca fiecare dintre dumneavoastră să voteze pentru sau împotriva Proiectului Verde. Se întoarse către secretarul adjunct al apărării. Ed?

Ed Wolffer se ridică în picioare şi luă cuvântul:

— Domnilor, pentru ceea ce urmează să facem este nevoie de curaj şi de hotărâre, calităţi de care noi, cei prezenţi, nu ducem lipsă. Şi am convingerea că fiecare dintre noi ştie, în adâncul sufletului său, că face ceva atât necesar, cât şi perfect justificat. Făcu o pauză, apoi continuă: Nu este momentul acum să ne gândim la noi înşine şi la riscurile personale pe care ni le asumăm. A venit vremea să ne punem gâtul la bătaie pentru ţara noastră, aşa cum o fac în fiecare zi bărbaţii şi femeile în uniformă. Eu votez pentru implementarea Proiectului Verde.

Generalul Hawkins se ridică la rândul lui în picioare şi spuse:

— Ca militar, am făcut jurământul să susţin şi să apăr Constituţia ţării, aşa cum ştiu că aţi făcut cu toţii. De asemenea, am jurat să respect ordinele comandantului suprem. Iau aceste jurăminte în serios şi, după ce m-am gândit foarte bine, am decis că pot vota – cu conştiinţa curată – pentru punerea în aplicare a Proiectului Verde.

Paul Dunn se ridică şi declară următoarele:

— Mi-aş fi dorit să nu fi fost forţaţi să ne punem planul la punct

într-un timp atât de scurt. Însă trebuie să jucăm cartea care ni s-a oferit. Votez pentru a merge mai departe.

Scott Landsdale rămase aşezat pe scaun şi zise:

— Am sentimentul că aceasta este unica şansă care ni se va oferi. Harry Müller nu a fost trimis aici pentru a studia păsările. Cea mai bună metodă de a ne apăra împotriva interesului manifestat de guvern faţă de activităţile noastre – şi chiar împotriva unor eventuale acuzaţii de conspiraţie – o reprezintă preluarea ofensivei. Dacă nu folosim bombele, le vom pierde. Votez pentru, mai adăugă el.

Bain Madox se ridică în picioare şi se uită fix la peretele din planul îndepărtat, adâncit în gânduri. Apoi îi privi pe membrii comisiei sale, zicând:

— Vă mulţumesc pentru curajul şi loialitatea dumneavoastră. Cu toţii sunteţi nişte soldaţi în serviciul civilizaţiei.

— Un soldat adevărat nu ucide civili, izbucni Harry. Tu ai omorât civili în Vietnam? Aşa ai obţinut distincţia Silver Star?

Madox îl fulgeră cu privirea pe Harry şi, pentru prima dată, în ochii lui se citi furia.

— Tu să taci! Nu deschizi gura până nu eşti întrebat! Ai înţeles?

— Încă ceva: Să te ia dracu'!

Bain Madox îl ignoră şi-şi continuă discursul:

— Domnilor, noi, cei câţiva aici de faţă, alcătuim o mică armată care poate şi va reuşi să împiedice răspândirea fundamentalismului şi a terorii islamice. Nu suntem decât cei mai de pe urmă şi probabil chiar ultimii dintr-un lung şir de buni creştini care au apărat credinţa şi civilizaţia occidentale în faţa islamului. Vă rog să luaţi loc.

Madox apăsă pe câteva taste, iar pe monitor apăru harta Europei şi a Orientului Mijlociu.

— Înainte să le piară curajul, spaniolii şi francezii au luptat cu musulmanii în vest. Cruciaţii au dus războiul până în inima patriei islamului. Iar creştinii din Balcani au luptat împotriva turcilor timp de o jumătate de mileniu. Făcu pauză o clipă, apoi reluă: Poate aţi auzit cu toţii povestea regelui polonez Jan. În secolul al XVII-lea, când hoardele musulmane erau pregătite să pătrundă în inima Europei creştine, acest bărbat, fără să i-o ceară nimeni, a plecat din Polonia însoţit de armata sa şi s-a bătut cu turcii la porţile Vienei. Madox privi la cei din jurul mesei pentru a se asigura că toată lumea îl ascultă cu atenţie, după care continuă: Tot astfel, nici nouă nu ne-a cerut nimeni să salvăm

civilizaţia occidentală, însă am înţeles pericolul şi vom face ceea ce trebuie făcut. Am convingerea că Sfântul Duh ne va călăuzi gândul şi fapta, la fel cum Dumnezeu l-a călăuzit pe regele Jan, care avea foarte puţin de câştigat şi putea chiar să piardă totul atunci când a sărit în ajutorul fraţilor săi creştini de la Viena. Pentru că regele Jan ştia, domnii mei, că, dacă nu-i oprea pe turci la Viena, întreaga Europă avea să cadă în mâinile acestora. Şi nu uitaţi: nimeni altcineva din Europa nu a venit în ajutorul oraşului asediat – din contră, întreaga Europă a preferat să-şi ascundă capul în nisip şi să se roage să nu-i vină rândul. Vă sună cunoscut? Cu toate astea, domnilor, Sfântul Duh a pătruns în mintea şi în inima regelui Jan şi i-a spus ce avea de făcut, i-a spus că era necesar şi justificat să procedeze întocmai şi că victoria sa asupra islamului va fi pe placul lui Dumnezeu. Şi, cu ajutorul Duhului Sfânt, depăşit şi ca oaste, şi ca arme, regele Jan al Poloniei i-a înfrânt pe musulmanii turci şi a salvat Europa creştină. Omul ăsta nici n-a cerut şi nici n-a primit mulţumiri şi recompense pentru tot ceea ce făcuse.

— Nici măcar dreptul de concesionare a zăcămintelor de petrol? întrebă Landsdale.

Bain Madox îl ignoră şi îşi continuă discursul:

— Şi noi, domnilor, suntem asemenea regelui Jan. Suntem singura stavilă între civilizaţia occidentală şi inamicul de la porţi. Dumnezeu ne-a adus în locul ăsta şi în vremea asta pentru un scop. Sacrificând două oraşe americane – care, la fel ca Sodoma şi Gomora, oricum nu valorează prea mult – putem împiedica inamicul să aleagă şi să distrugă alte oraşe americane, atunci când va dori *el* să o facă. Până la urmă, noi salvăm oraşe precum Washington, New York, Seattle, Chicago, Atlanta, Dallas… Palm Beach… Vreau să înţelegeţi cu toţii şi să credeţi ceea ce vă spun acum; vreau să dormiţi cu conştiinţa împăcată la noapte şi să nu aveţi inimile, cugetele sau sufletele încărcate. Îi privi din nou, pe fiecare în parte. Dacă Isus Hristos însuşi ar fi acum aici, v-ar spune: „Încingeţi-vă armura, băieţi, şi daţi-i drumul!”

Ceilalţi patru bărbaţi se uitară pe furiş unul la altul, însă nimeni nu făcu niciun comentariu cu privire la discursul lui Madox sau la presupusul lui mesaj de la Isus Hristos.

Madox luă o înghiţitură de apă – Harry începea să creadă că era votcă.

Madox încheie:

— În regulă, eu am spus ce aveam de spus. Acum am să vă rog să

plecaţi capetele într-o rugăciune tăcută şi să-i cereţi lui Dumnezeu putere, călăuzire şi, poate, şi puţină iertare, în eventualitatea că ar avea ceva de obiectat. Strigă către celălalt capăt al mesei: Şi tu, Harry, roagă-te împreună cu noi!

Bain Madox îşi coborî capul în tăcere, apoi îl urmară şi ceilalţi, fără prea multă tragere de inimă.

Harry Müller se rugă ca unul dintre indivizii ăştia să-şi vină în fire sau să îşi piardă curajul; sau poate să primească un mesaj divin mai convenabil decât cel primit de Madox.

După câteva minute, Madox îşi încheie rugăciunea cu un, Amin". Apoi le spuse celorlalţi:

— Cocktailul se serveşte la ora 17.00, la bar. Ţinuta este cea de zi. Se poate juca poker în sala destinată jocurilor, în caz că există persoane interesate. De asemenea, avem un nou panou de darts, pe care apare figura lui Hussein. Vom lua cina la 19.30. Vă rog să purtaţi sacou şi cravată. La plecare, lăsaţi impresiile dumneavoastră pe şemineu. Acestea fiind spuse, întrunirea comitetului executiv s-a încheiat. Vă mulţumesc pentru participare.

Cei patru bărbaţi îşi strânseră lucrurile şi ieşiră tăcuţi din încăpere. Bain Madox şi Harry Müller se măsurară unul pe celălalt, fiecare aflându-se la alt capăt al mesei.

— Am rămas doar noi, Harry, spuse Madox.

Harry Müller cântări situaţia. Dacă reuşea să-l trântească la pământ pe Madox, atunci ar fi putut să fugă pe fereastră. Dar dacă ar fi putut să discute cu cele două gorile de afară şi să le spună ce se petrece acolo, asta ar fi fost, probabil, chiar mai bine.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Madox.

— Mă gândesc că îmi place planul ăsta.

— Pe naiba! Ia zi, cum m-am descurcat?

— Bine.

— Numai „bine"?

— M-ai pierdut la faza cu regele Jan.

Harry se gândi că ar putea să-l pună pe Madox la pământ în mai puţin de trei secunde, chiar şi cu cătuşele la picioare.

— Mă îngrijorează faptul că tu nu înţelegi lucrurile astea, îşi continuă Madox pledoaria. Chiar vrei ca nenorocirea asta de război împotriva terorismului să continue până când nepoţii tăi ajung la bătrâneţe?

— Uite ce e, amice, trebuie să ne încasăm loviturile şi să lovim când ne vine rândul. Ei nu trec la atacul nuclear, prin urmare, nici noi nu avem de ce să o facem. Tu nu înţelegi ideea Focului Sălbatic.

— Ba o înţeleg foarte clar. Ideea e că funcţionează *prea* bine.

— Da, iată care e afurisita aia de idee!

— Uite care-i treaba, Harry! Dacă muntele nu vine la Mahomed, atunci Mahomed trebuie să meargă la munte. Nu?

— Da, mă rog. Înşfacă scrumiera grea, de metal, pe care o folosise Landsdale, şi o aruncă spre Madox, apoi sări în picioare, în timp ce Madox se feri din calea obiectului.

Harry parcurse cei trei metri în mai puţin de două secunde, însă Madox era deja în picioare, alergând spre perete. Harry se mişcă cât de repede putu în condiţiile în care avea picioarele încătuşate, însă Madox se deplasă şi mai repede şi scoase un pistol de sub haină.

Harry plonja înspre Madox, care trase de la o distanţă decisivă. Harry se opri, surprins că nu simţise glonţul şi conştient de faptul că arma abia dacă făcuse zgomot.

Bain Madox se îndepărtă puţin, iar cei doi bărbaţi se priviră atent unul pe celălalt. Harry făcu un pas către Madox, însă îşi simţi picioarele grele, iar camera începu să se învârtă cu el.

— Trebuie să te linişteşti, îi spuse Madox.

Harry simţi că i se împleticesc picioarele şi căzu în genunchi. Văzu un obiect străin ieşindu-i din piept şi puse mâna pe el.

— O săgeată tranchilizantă, îl lămuri Madox. Le folosim pentru urşii bruni. Nu avem voie să-i omorâm în afara sezonului de vânătoare.

Harry îşi smulse săgeata din piept şi văzu sânge pe vârful ei.

— De asemenea, nu am voie nici să ucid un agent federal, aşa că va trebui să mori altfel. Probabil într-un accident de vânătoare.

Uşa se deschise, şi unul dintre agenţii de pază se interesă:

— E totul în ordine, domnule Madox?

— Da, Carl, torul e în ordine. Te rog du-l pe domnul Müller înapoi în camera sa.

Un alt agent de pază îşi făcu apariţia şi, împreună cu Carl, se îndreptă către Harry.

Harry de-abia putea să stea drept în genunchi, iar camera devenea din ce în ce mai întunecată. Însă trase adânc aer în piept şi spuse:

— Nuclear…

Ştia că trebuia să rămână nemişcat, astfel încât substanţa tranchilizantă care-i fusese inoculată să nu acţioneze prea rapid.

— O să… arunce în aer… valiza…

Agenţii de pază îl ridicară în picioare, iar Carl se opri şi îl ridică pe umăr, apoi se îndreptă către uşă.

Bain Madox stătea în picioare lângă uşă şi îi spuse lui Harry:

— Chiar îmi place de tine. Ai mare curaj. Şi mi-ai făcut un serviciu nemaipomenit. Aşadar, fără resentimente.

Harry nu înţelese mai nimic din cuvintele lui Madox, dar reuşi să-i şoptească:

— Dracu' să te ia!

— Nu prea cred, obiectă Madox, după care i se adresă lui Carl: Ţine-l sedat! O să trec mai târziu să văd ce face.

Plecară, iar Madox închise uşa. Vădit deranjat de mucurile de ţigară care zăceau pe covorul oriental, făcu puţină ordine.

Se îndreptă apoi către valiza neagră şi îşi trecu palmele peste pielea netedă şi lucioasă, şoptind:

— Te rog, Doamne, fă să meargă!

PARTEA A ŞAPTEA

Duminică
NORTH FORK, LONG ISLAND, NEW YORK

Avem dreptul să ucidem patru milioane de americani – dintre care două milioane copii –, să trimitem de două ori mai mulţi în exil, să rănim şi să mutilăm alte sute de mii.

Suleiman Abu Ghaith
Purtător de cuvânt al lui Osama bin Laden, mai 2002

Capitolul 15

Eu şi Kate am reuşit să coborâm la micul dejun duminică dimineaţă – şi am descoperit că, în ceea ce-i privea pe ceilalţi oaspeţi ai pensiunii, nu ne fusese rezervată o prea mare surpriză: aveam parte de ceata obişnuită de iubitori de vinuri, veniţi din Manhattan – în cazul de faţă fiind vorba despre trei cupluri de sex nedefinit, care luau totul foarte în serios, de parcă veniseră la o audiţie pentru Postul Naţional

de Radio. Nu mi-am dat seama dacă respectivele cupluri se cunoşteau între ele, nu am înţeles cine cu cine venise şi nici dacă se cunoscuseră recent la un miting antitesticule.

Toţi discutau vrute şi nevrute şi treceau din mână în mână fascicule din *Sunday Times,* ca şi cum tocmai găsiseră textele sacre făcute sul pe post de şervete de masă.

Am făcut prezentările, iar eu şi Kate ne-am aşezat pe cele două locuri libere de la masa din salon. Matroana închisorii ne aduse cafea şi suc de portocale şi se recomandă, pentru început, un terci fierbinte de ovăz.

— Aveţi chifle? am întrebat-o eu.

— Nu.

— Nu pot citi ziarul *Times* fără o chiflă. Terciul de ovăz merge mai degrabă la un *Wall Street Journal.* Aveţi un număr din *Wall Street Journal?*

Kate întrerupse discuţia:

— Rămânem la terciul de ovăz, mulţumim.

Colegii mei de la masă comentau mici fragmente din diferite secţiuni ale ziarului *Times* – artă, timp liber, cărţi, călătorii şi aşa mai departe. Păi nu vă spuneam eu?

După partida de sex, băusem împreună cu Kate o sticlă de vin până la ultima picătură, iar eu eram uşor mahmur, ceea ce mă făcea să fiu morocănos şi să nu particip la conversaţie, deşi Kate făcea faţă destul de bine.

Aveam la mine, în tocul de la gleznă, micul revolver Smith&Wesson arma mea din afara orelor de serviciu – şi mă gândeam să-mi las şervetul să cadă, să ridic pistolul şi să strig: „Mâinile sus! Sunt un antiintelectual! Faceţi linişte şi mâncaţi-vă fiertura de ovăz!" Dar ştiu cum mă tratează Kate ori de câte ori încep să mă prostesc.

În orice caz, acum discuţia se învârtea în jurul titlului unui articol din *Times,* „RUMSFELD IMPUNE REFACEREA PLANURILOR DE RĂZBOI, PENTRU O ACŢIUNE MAI RAPIDĂ" – iar comesenii mei căzuseră cu toţii de acord că războiul cu Irakul era inevitabil, dată fiind mentalitatea actualei administraţii.

Dacă aş fi pasionat de pariuri – şi, la drept vorbind, chiar sunt –, aş pune pariu că războiul va începe în ianuarie sau februarie. Dar probabil că, dacă aş paria pe luna martie, aş avea sorţi mai mari de izbândă. Unul dintre bărbaţi, Owen, observă că nu eram foarte atent la

discuţie şi mă întrebă:

— Tu ce părere ai, John? De ce vrea actuala administraţie să intrăm în război cu o ţară care nu ne-a făcut niciun rău?

Întrebarea părea uşor insinuantă, aşa cum sunt întrebările pe care le pun eu suspecţilor. De pildă: „Când ai încetat să-ţi baţi soţia şi ai început să lucrezi pentru al-Qaeda?"

I-am răspuns lui Owen cu cea mai mare sinceritate:

— Cred că am putea evita războiul dacă i-am elimina pe Saddam şi pe fiii lui psihopaţi cu ajutorul unei echipe de ţintaşi de elită sau al câtorva rachete de croazieră.

Toată lumea tăcu preţ de câteva clipe. Apoi, unul dintre bărbaţi, Mark, spuse:

— Cu alte cuvinte… nu eşti pentru intrarea în război… dar consideri că ar trebui să-l omorâm pe Saddam Hussein?

— Eu aşa aş face. Ar trebui să amânăm războaiele până când vom avea nevoie de ele.

Una dintre femei, Mia, întrebă retoric, după părerea mea:

— Avem vreodată nevoie de război?

Am întrebat-o şi eu, la rândul meu:

— Tu ce ai fi făcut după ce au fost atacate Turnurile Gemene şi Pentagonul? Le-ai fi trimis pe Dixie Chicks în Afghanistan, într-un turneu al păcii?

— Lui John îi place să facă afirmaţii provocatoare, lămuri Kate. Credeam că discuţia se încheiase, lucru care, mie, unuia, mi-ar fi convenit, însă Mark părea interesat de opiniile mele.

— Tu în ce domeniu lucrezi, John?

De regulă, le spun oamenilor că sunt inspector la dezinsecţie şi mă ocup de termite, dar de data asta am hotărât să termin cu aiurelile, aşa că am răspuns:

— Sunt agent federal şi lucrez în Brigada Antitero.

După o secundă de tăcere, Mark mă întrebă:

— Pe bune?

— Pe bune! Iar Kate este agent special FBI.

— Lucrăm împreună, adăugă Kate.

— Ce interesant, remarcă una dintre doamne, Alison.

Cel de-al treilea tip, Jason, se interesă:

— Crezi că nivelul de ameninţare actual – mă refer la Codul Portocaliu este o chestie reală sau e o manipulare justificată de raţiuni

politice?

— Dumnezeule, Jason, nu ştiu. În *Times* ce spune?

— Cât de reală este ameninţarea astăzi? insistă el.

Kate răspunse:

— În America, ameninţarea teroristă este o problemă cât se poate de reală. Cu toate acestea, fără a dezvălui informaţii clasificate, vă pot spune că nu avem date clare în privinţa unui atac iminent.

— Atunci cum se face că s-a decretat Cod Portocaliu, ceea ce presupune un risc ridicat de atacuri teroriste?

— Este doar o măsură de precauţie, la care s-a recurs cu ocazia comemorării unui an de la evenimentele din 11 septembrie, preciza Kate.

— Asta a trecut deja, insistă Mark. Eu cred că e doar o modalitate de a menţine populaţia într-o stare de teamă permanentă, astfel încât administraţia să-şi poată impune planul de securitate intern, ceea ce reprezintă într-adevăr o îngrădire represivă a libertăţii civile. Privi spre mine şi mă întrebă: Ce zici, John, eşti de acord cu teoria mea?

— Absolut. Ştii, Mark, de fapt eu şi agentul special Mayfield am fost trimişi aici să dăm de urma unor elemente subversive, antiguvernamentale; şi trebuie să te avertizez că orice spui poate fi folosit împotriva ta într-un tribunal militar.

Mark reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Cred că iar eşti provocator, îmi spuse Alison.

— Probabil aftershave-ul meu e de vină.

Alison chiar chicoti. Cred că mă plăcea. În afară de asta, aveam bănuiala că ea era cea care ţipase vineri noaptea. Cea de-a treia femeie, Pam, ne întrebă pe amândoi:

— Aţi arestat vreodată un terorist?

Părea o întrebare firească, însă din tonul lui Pam şi în contextul general putea fi înţeleasă altfel. Şi chiar aşa a înţeles-o Kate, care răspunse:

— Dacă te referi la un terorist islamic, nu, dar… Se ridică în picioare şi, dându-şi la o parte puloverul, etala o cicatrice lungă, albă, care începea de sub coasta din stânga jos şi cobora până deasupra fundului. Explică: Un libanez pe nume Asad Khalil m-a nimerit cu o puşcă cu lunetă. Şi l-a nimerit şi pe John.

Cicatricea mea se întindea de-a lungul şoldului drept şi,

neputând să-mi dau jos chiloţii, nu vedeam cum aş fi putut să-mi expun seninele în faţa unui grup alcătuit din femei şi bărbaţi.

Kate îşi aranja puloverul şi spuse:

— Aşadar, nu, n-am arestat niciodată un terorist, însă am fost împuşcată de unul. Şi mă aflam la Turnurile Gemene când au fost lovite.

În încăpere se lăsă liniştea, şi am crezut că toată lumea aştepta să îmi vadă cicatricea. Chiar *aveam* cele trei găuri de glonţ încasate de la domnul de origine hispanică, care pusese capăt carierei mele în NYPD. Două dintre găuri se aflau într-o zonă indecentă, însă aveam una în piept, despre care aş fi putut afirma că fusese făcută de libanez, deoarece chiar doream să îmi desfac nasturii cămăşii şi să-i arăt lui Alison rana mea.

— John?

— Da?

— Am spus că sunt gata de plecare.

— Miroase a cârnaţi.

— Vreau să plecăm devreme.

— Am înţeles. M-am ridicat şi le-am comunicat tuturor: Mergem la Plum Island. Ştiţi, laboratorul acela de cercetare a armelor biologice. Se pare că lipsesc cam opt litri de antrax şi trebuie să încercăm să ne dăm seama unde au dispărut. Ar fi nasol dacă un avion l-ar pulveriza peste viţa-de-vie sau… Am tuşit de două ori, zicând: Scuzaţi-mă. Vă urez o zi bună!

Am părăsit pensiunea aceea ciudată şi ne-am îndreptat către jeepul meu.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri, mă atenţiona Kate.

— Ce anume?

— Ştii tu *ce.*

Şi râse, lucru pe care nu l-ar fi făcut înainte de 11 septembrie sau la şase luni după aceea. Acum, aşa cum am mai spus, era o altă femeie, devenise mult mai relaxată şi începuse, în sfârşit, să-mi aprecieze mintea ascuţită şi umorul sofisticat.

— Eşti al naibii de imatur, mai adăugă ea.

Eu nu la asta mă gândeam. Ne-am urcat amândoi în jeep şi am pornit la drum.

Kate începu să vorbească pe o voce groasă, de bas – cred că mă imita pe mine:

— „Se pare că lipsesc cam opt litri de antrax.”

— Ai răcit?

Ea continuă:

— „Ar fi nasol dacă un avion l-ar pulveriza peste viţa-de-vie”. Tuşi de două ori. „Scuzaţi-mă, cred că am antrax.”

— Eu n-am spus aşa ceva.

— De unde scoţi toate chestiile astea?

— Nu ştiu. Pur şi simplu îmi vin în minte.

— Îngrozitor!

— Da, antraxul e îngrozitor.

— Eu la tine mă refeream.

— Am înţeles. Deci încotro? am întrebat-o.

— Ştiu un magazin grozav de antichităţi în Southold.

— Mai bine mergem la biserică. E mai ieftin.

— Southold! Fă stânga aici!

Aşadar, ne-am petrecut dimineaţa de duminică admirând antichităţi. Eu nu sunt un fan al obiectelor vechi, despre care cred că sunt, în marea lor majoritate, nişte bucăţi de lemn putred infestate cu tot felul de insecte sau nişte fragmente de ţesături insalubre, pline de microbi. Prefer antraxul în locul antichităţilor.

Nici nu mai e nevoie să spun că n-am cumpărat nimic. De fapt, Kate chiar a făcut următorul comentariu:

— Ce rost are să cumpăr antichităţi? Doar m-am căsătorit cu una!

Am luat prânzul la o bodegă, unde mi-am primit în cele din urmă chifla, carnaţii şi ouăle care îmi lipsiseră la micul dejun.

După prânz, am mai trecut pe la alte câteva vinării. De acolo am luat vreo duzină de sticle de vin, pe care le-am fi putut cumpăra din Manhattan la acelaşi preţ. Apoi ne-am oprit la o tarabă de la o fermă.

Noi mâncăm foarte rar acasă – ea nu ştie să gătească, iar eu, nici atât. În plus, eu nu mănânc fructe sau legume. Acum am cumpărat însă o grămadă de chestii de-astea cu frunze şi pământ pe ele, plus un sac de vreo douăzeci de kilograme de cartofi de Long Island.

— Ce facem cu toate mizeriile astea? am întrebat-o.

— Tu dai cu maşina peste o căprioară, iar eu o să-ţi gătesc tocăniţa vânătorului.

Asta era chiar nostim. Mie cum de nu mi-o fi trecut prin cap? Ne-am strâns bagajele de la pensiune, am achitat nota de plată şi am

pornit înapoi către oraş.

— Ţi-a plăcut weekend-ul ăsta? m-a întrebat.

— Mi-a plăcut. Mai puţin micul dejun.

— Trebuie să mai vorbeşti şi cu oamenii care au puncte de vedere diferite de ale tale.

— Vorbesc. Doar sunt căsătorit cu unul.

— Foarte amuzant! Ce zici, mergem în nord weekend-ul viitor? mă întrebă.

— Bună idee! Asta îmi aminti să o întreb: Ce ştii despre Clubul Custer. Hill? Ce mi-ai spus ultima oară nu m-a convins.

Ea analiză întrebarea, dar şi afirmaţia mea, apoi răspunse:

— Ştiu că era cât pe ce să-ţi petreci weekend-ul acolo.

— Adică…?

— În fine… Tom Walsh m-a întrebat dacă aş avea ceva de obiectat în caz că te trimite acolo pentru o supraveghere.

— Serios? Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că da, aş avea ceva de obiectat. De unde ai aflat despre Clubul Custer Hill?

— De la Harry Müller, care a primit misiunea asta.

— Şi *el* ce ţi-a spus?

— Eu pun întrebări aici. De ce nu mi-ai povestit *tu* despre toate astea?

— Pentru că Tom m-a rugat să nu-ţi spun. Însă eu chiar aveam de gând să-ţi povestesc.

— Când?

— Acum. În drum spre casă.

— Da, sigur… De ce n-ai vrut să mă laşi să merg acolo?

— Abia aşteptam să fug cu tine undeva în weekend-ul ăsta.

— Nici despre asta n-am ştiut nimic până vineri, pe la 16.30.

— Eu mă gândeam la treaba asta de ceva vreme.

— De fapt, te frământai să găseşti un loc de cazare în ultimul moment. Am informat-o: Iubito, nu uita cu cine vorbeşti. Nu poţi aburi un maestru al aburelilor, care mai e şi un detectiv genial pe deasupra.

Se gândi o clipă.

— Păi… pur şi simplu nu-mi plăcea cum suna misiunea asta… aşa că i-am spus lui Tom că ne făcuserăm planuri pentru weekend, după care am fost nevoită să fac planurile respective.

Am chibzuit puţin, apoi am întrebat:

— De ce spui că nu ţi-a plăcut cum sună misiunea?

— Nu ştiu… instinctul… ceva din atitudinea lui Tom…

— Nu poţi fi mai explicită?

— Nu pot… Dar, dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să mi se fi părut că e ceva în neregulă. În plus, nici nu voiam să-mi petrec weekend-ul singură.

— De ce nu te-ai oferit să vii cu mine?

— John, las-o baltă! Îmi pare rău că te-am minţit şi regret că nu ţi-am spus mai devreme.

— Îţi accept scuzele dacă-mi spui ce e cu Clubul Custer Hill.

— Nu ştiu sigur. Dar Tom a spus că e un club social şi de recreere, din care fac parte persoane bogate şi influente.

— Poate că m-aş fi simţit bine acolo.

— Trebuia să faci fotografii cu…

— Ştiu toate astea. Ce nu ştiu este de ce ar trebui urmăriţi oamenii ăştia.

— Chiar n-am idee. Iar Tom n-avea de gând să-mi spună. Poţi presupune şi ta că sunt nişte conservatori, poate chiar radicali, adăugă ea.

— Asta nu-i o infracţiune.

— E tot ce ştiu.

Mă aflam deja pe autostrada expres Long Island, îndreptându-mă spre vest, către soarele care asfinţea. Jeepul mirosea a piaţă coreeană de produse agricole, iar vinul gâlgâia pe podeaua maşinii, în spatele meu.

Mă gândeam la ceea ce îmi spusese Kate, dar nu aveam destule informaţii pentru a trage vreo concluzie. Câteva lucruri erau clare totuşi, şi mă refer aici la orientarea politică a Clubului Custer Hill şi la statutul social al celor care îl frecventau. Ţicniţii de dreapta care chiar se implică în activităţi criminale fac aproape întotdeauna parte din categoriile sociale inferioare. Clubul lor, în caz că au aşa ceva, este o staţie de benzină sau o cocioabă din pădure. Aparent, gruparea asta era diferită.

Cam atât aveam pe moment, iar, dacă eram băiat isteţ, nici nu trebuia să ştiu mai mult; şi, dacă doream să aflu mai mult, puteam să-l întreb pe Harry a doua zi dimineaţă.

— Cred că te-ai supărat pe mine pentru că nu ţi-am spus că am discutat cu Tom despre trimiterea ta în misiune, îmi spuse Kate.

— Ba deloc. Sunt fericit să ştiu că toată cariera mea se află pe mâini atât de bune. De fapt, într-un fel, sunt chiar emoţionat când mi te imaginez discutând cu Walsh dacă micul Johnny ar trebui sau nu să plece undeva în weekend.

— John…

— Poate ar fi trebuit să-i spui că pentru tine nu era nicio problemă, dar că el trebuia să o consulte mai întâi pe soţia lui, pentru a vedea dacă e şi ea de acord.

— Nu te mai purta ca un idiot!

— Ăsta-i doar începutul!

— Las-o baltă! Chiar nu are nicio importanţă – absolut niciuna. Du-te şi spune-i lui Walsh că ţi-am vorbit despre toate astea şi că tu nu eşti mulţumit de stilul lui de conducere.

— Exact asta am de gând să fac.

— Nu fi impulsiv. Încearcă să fii diplomat.

— O să fiu foarte diplomat. Pot să-i aplic un headlock?

O vreme am condus în tăcere. Mi-am dat seama că ar trebui să iau legătura cu Harry înainte de a merge la confruntarea cu Walsh, de dimineaţă. Am format numărul de mobil al lui Harry de pe telefonul meu, dotat cu handsfree.

— Pe cine suni? mă întrebă Kate.

— Pe consilierul meu în probleme de stres emoţional.

Telefonul sună de şase ori, după care vocea lui Harry intră pe fir: „Aici detectivul Harry Müller. După semnalul sonor, lăsaţi-mi un mesaj şi un număr de telefon la care să vă pot găsi. Bip!”

— Harry, Corey sunt, am spus eu. Kate vrea să gătească tocăniţa vânătorului. Am luat cartofi, legume şi vin roşu. Pentru restul reţetei, unul dintre noi va trebui să dea cu maşina peste o căprioară. Sună-mă cât de repede poţi!

Am închis şi i-am spus lui Kate:

— Supravegherea aia putea fi şansa mea de a avansa în carieră, asta dacă nu mă mânca vreun urs.

— Poate că de-asta şi voia Tom să te trimită acolo.

— Să mă ajute în carieră sau să se asigure că mă mănâncă ursul?

— Chiar trebuie să întrebi?

Am zâmbit. Ne-am luat de mână, iar ea dădu drumul la radio, pe un post de muzică uşoară. Continuându-ne drumul înapoi spre oraş, am vorbit despre vrute şi nevrute.

Pe măsură ce ne apropiam de Midtown Turmei, vedeam tot mai clar la orizont luminile Manhattanului. Nici Kate şi nici eu nu am comentat nimic despre lipsa Turnurilor Gemene, însă fiecare din noi ştia ce era în mintea celuilalt în acele momente.

Îmi aduc aminte că unul dintre primele mele gânduri coerente după ce turnurile au fost lovite a fost acela că un om care scoate cuţitul la tine nu are asupra lui o armă de foc; şi îmi mai amintesc că i-am spus unui poliţist de lângă mine: „Slavă Domnului! Asta înseamnă că nu au o bombă nucleară!"

Iar poliţistul mi-a răspuns:

— Nu încă!

PARTEA A OPTA

Luni
NEW YORK

În America există diverse grupuri de interese, dar nu există conspiraţii.

Alexis de Tocqueville
Democraţia în America (1835)

Capitolul 16

Era Columbus Day, o zi specială care sărbătorea un bărbat alb, mort de multă vreme, care dăduse din greşeală peste un continent, în drumul lui către alte meleaguri. Am avut şi eu nişte experienţe similare când ieşeam din barul Dresner.

Eram îmbrăcaţi în haine obişnuite astăzi; eu purtam mocasini confortabili, blugi negri, o cămaşă sport şi o geacă de piele. Kate purta şi ea blugi, ghete, o helancă şi o geacă din piele din căprioară.

— Ştii, geanta ta nu se asortează cu tocul de la pistol, i-am spus.

— Ei, atunci va trebui să-mi cumpăr o geantă nouă astăzi. Ar trebui să învăţ să-mi ţin gura mea cea mare!

Am ieşit din apartamentul din East 72nd Street, iar Alfred, portarul nostru, ne-a chemat un taxi.

În această zi de sărbătoare, traficul era lejer în Manhattan, şi am ajuns destul de repede în Federal Plaza 26.

Era o zi de toamnă frumoasă, senină şi răcoroasă. Am început să fredonez câteva acorduri din *Autumn in New York.*

— Ştii cumva dacă Tom Walsh vine astăzi la serviciu? mă întrebă Kate.

— Nu, dar, dacă fredonezi şi tu câteva note, s-ar putea să recunosc.

— Eşti un dobitoc.

— Cred că asta am stabilit de mult.

Şoferul taxiului, un tip pe nume Ziad Al-Shehhi, vorbea la mobilul lui în arabă.

Mi-am pus degetul în dreptul buzelor şi m-am aplecat în faţă. I-am şoptit lui Kate:

— Vorbeşte cu şeful lui din celula al-Qaeda… spune ceva despre nişte reduceri de preţ la Bergdorf's, prilejuite de Columbus Day.

Kate oftă.

Domnul Al-Shehhi îşi încheie convorbirea, iar eu l-am întrebat:

— Ştiţi cine este Cristofor Columb?

El aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi răspunse:

— Columbus Circle? Columbus Avenue? Unde doriţi să mergeţi? Parcă ziceaţi Federal Plaza.

— N-aţi auzit niciodată de *Niña,* de *Pinta* sau de *Santa Maria?*

— Domnule…?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici de regina Isabella? Defilaţi la Parada de Columbus Day?

— Mă scuzaţi…?

— John! Încetează!

— Nu încerc decât să-l ajut la testul pentru obţinerea cetăţeniei.

— Ajunge!

M-am lăsat pe spate şi am continuat să fredonez *Autumn in New York.*

Fiind o sărbătoare federală, Biroul Antitero nu lucra ca într-o zi obişnuită, însă Kate a decis să intre totuşi, să-mi ţină mie companie şi să aducă documentele la zi. Urma să luăm prânzul împreună, după care ea avea să meargă la cumpărături pentru a profita de reducerile de preţ.

Chiar şi atunci când lucrăm amândoi după acelaşi program, nu venim întotdeauna la serviciu împreună. Uneori, unuia dintre noi îi trebuie prea mult timp să se fardeze, iar celălalt îşi pierde răbdarea şi

pleacă.

Kate avea în servietă un număr din *Times,* şi i-am cerut pagina de sport. Ea mi-a dat, în schimb, primele pagini.

Titlul de pe prima pagină spunea: „RUMSFELD PREFERĂ ACŢIUNILE ÎN FORŢĂ PENTRU A RESPINGE UN ATAC". Articolul continua, explicând că era necesar ca Statele Unite să acţioneze din vreme, în timpul „perioadei anterioare apariţiei unei crize", pentru a respinge un eventual atac îndreptat împotriva naţiunii. Eu aş fi zis că, în cazul în care Saddam citea ziarul *Times,* şi-ar fi sunat agentul de pariuri şi ar fi pariat pe o invazie către sfârşitul lui ianuarie.

Celălalt articol de fond vorbea despre explozia unei maşini-capcană lângă un club de noapte frecventat de occidentali, din staţiunea de pe insula indoneziana Bali. Acesta părea să fie un nou front în războiul terorismului global. Numărul morţilor ajunsese la 184, şi peste 300 de persoane fuseseră rănite, într-un eveniment care înregistra cele mai importante pierderi de vieţi omeneşti de după 11 septembrie 2001.

Ziarul *Times* admitea că atacul era probabil opera unor „extremişti" islamici. Ca să vezi, ce intuiţie! Ca să nu mai vorbim despre termenul folosit de *New York Times!* Ce rost ar avea să-i numim terorişti sau criminali? Ar însemna să-i judecăm mult prea aspru. Până şi Adolf Hitler era un extremist.

Nu puteam câştiga războiul împotriva terorismului până nu câştigam războiul împotriva cuvintelor.

Am întors paginile până la careul de cuvinte încrucişate din *Times* şi am întrebat-o pe Kate:

— Ce înseamnă un arab moderat?

— Nu ştiu.

— Un tip care a rămas fără muniţie.

Kate clătină din cap, însă Ziad râse.

Umorul chiar poate să închidă prăpastia dintre două culturi diferite.

— O să avem o zi lungă, observă Kate.

După cum s-a dovedit ulterior, avea dreptate.

Capitolul 17

Harry nu era la biroul lui la nouă fără cinci, atunci când am ajuns

noi în Federal Plaza 26. Şi nu era acolo nici la nouă şi un sfert, nici la nouă şi jumătate. Din ultima discuţie avută cu el, reţinusem că trebuia să se întâlnească astăzi cu Walsh. Walsh venise, Harry nu.

De data asta era linişte în birou. Am văzut trei poliţişti NYPD aşezaţi la birourile lor şi un agent FBI – Kate. De asemenea, la postul de comandă, aflat tot la etajul 26, dar în altă parte, trebuia să mai fie cel puţin încă un ofiţer de serviciu, care să monitorizeze telefoanele, staţiile radio şi internetul. Era de sperat că teroriştii pândeau prin boscheţii din regiunea New England în weekend-ul ăsta prelungit.

La zece fără un sfert, l-am sunat pe Harry Müller pe mobil şi i-am mai lăsat un mesaj. Am telefonat apoi la casa lui din Queens şi i-am lăsat şi acolo un mesaj pe robot. După aceea, i-am dat un mesaj pe pager, ceea ce, în meseria noastră, reprezintă o chestie oficială.

La zece şi cinci, Kate veni la mine în birou şi îmi spuse:

— Tom Walsh vrea să ne vadă pe amândoi.

— De ce?

— N-am idee. N-ai vorbit cu el până acum?

— Nu.

Eu şi Kate ne-am îndreptat către biroul din colţ al lui Walsh. Am găsit uşa deschisă şi am intrat.

Walsh se ridică în picioare şi ne întâmpină la jumătatea drumului; de regulă, ăsta e un semn că nu eşti într-un rahat prea mare. Ne conduse la masa rotundă de lângă fereastră. Ne-am aşezat. Pe masă erau împrăştiate hârtii şi dosare, nu mai domnea ordinea de pe vremea când Jack Koenig ocupa acest birou.

Pe fereastra mare, cu panoramă, cam pe unde se vedeau altădată Turnurile Gemene, se afla acum o imagine a turnurilor, pe fundal negru, pe care erau inscripţionate cuvintele: ”11.09 – SĂ NU UIŢI NICIODATĂ!”

Era, aşa cum spuneam şi mai devreme, o zi frumoasă de toamnă, cam ca aceea de acum un an şi o lună, când au avut loc atacurile. Dacă n-ar fi fost întâlnirea aia, de la Windows on the World, Jack s-ar fi aflat probabil aici, în biroul său, şi ar fi fost martor la toată povestea. Şi David Stein ar fi văzut totul din biroul lui din colţ. S-a întâmplat însă ca ei să vadă evenimentele mult mai de aproape.

Tom Walsh începu:

— John, cei care se ocupă cu verificarea accesului neautorizat pe computer mi-au spus că vineri ţi-ai folosit parola pentru a încerca să

accesezi un dosar restricţionat.

Aşa este.

L-am privit pe Walsh. Era destul de tânăr pentru un agent special angajat într-o funcţie de răspundere – avea în jur de patruzeci de ani, trăsături de irlandez caucazian, nu arăta deloc rău şi era necăsătorit. Avea reputaţia unui afemeiat şi mai era în plus şi antialcoolic, ceea ce-l făcea să fie un soi ciudat de irlandez – un tip pentru care femeile erau mai presus decât whisky-ul.

— Ce treabă aveai tu cu dosarul ăla? mă întrebă Walsh.

— A, nu ştiu, Tom. N-am putut să-l deschid, aşa că nu ştiu dacă aveam sau nu vreo treabă cu el.

M-a privit cu atenţie, şi mi s-a părut că dădea oarece semne de nerăbdare.

Pe vremuri, nu-mi plăcea stilul de cavaler teuton al lui Jack Koenig, şi am crezut că o să mi placă mai mult de Walsh, fiind eu însumi pe jumătate irlandez; cred însă că, în cazul de faţă, munca l-a şlefuit pe om – instinctele dobândite au câştigat în faţa celor naturale; sau, mă rog, chestii de genul ăsta.

— Ce dracu' înseamnă „Camel Club irakian arme de distrugere în masă"? întrebă el.

— Nimic. Mă prosteam şi eu. Am aruncat o privire către Kate, însă ea nu era deloc amuzată, ci mai degrabă nedumerită.

— Înţeleg. O privi pe Kate, colega lui sinceră din FBI, şi o întrebă: I-ai povestit ceva lui John despre supravegherea aia?

— Da, dar abia duminică.

Walsh se întoarse către mine.

— Aşadar, Harry Müller ţi-a spus de asta.

Niciodată nu trebuie să trădezi un frate poliţist, aşa că am răspuns:

— Harry Müller? Ce treabă are el cu asta… cum îi spune… Caste… Cum se numea?

— În fine… Oricum n-are nicio relevanţă.

— De acord cu tine. Şi, dacă tot sunt aici, pot face o plângere oficială pentru că i-ai cerut permisiunea soţiei mele ca să mă trimiţi într-o misiune în nordul statului?

— Nu i-am cerut *permisiunea.* Am considerat că aşa este politicos faţă de amândoi. Sunteţi căsătoriţi, şi am vrut să văd dacă misiunea asta se suprapunea cu planurile voastre personale pentru

weekend-ul ăsta prelungit.

— Data viitoare, întreabă-mă pe mine.

— În regulă. Ţi-am înţeles punctul de vedere.

— Cum de ţi-a venit în minte tocmai numele meu?

Walsh nu părea dispus să discute subiectul ăsta, dar îmi răspunse:

— Evident, am considerat că ai fi cel mai potrivit pentru sarcina respectivă.

— Tom, după cum probabil ai aflat, ultima supraveghere rurală pe care am făcut-o a fost în Central Park. Şi atunci am dispărut vreme de două zile.

Îmi zâmbi politicos şi îmi spuse:

— Ei, eu mă gândeam mai degrabă la alte aspecte pe care le presupune o supraveghere.

— Cum ar fi, de pildă…?

— Păi, în primul rând, supravegherea asta implica încălcarea fără mandat a unei proprietăţi private, iar asta e specialitatea ta. De asemenea, locul ăsta, Clubul Custer Hill, este foarte bine păzit, existând oricând posibilitatea ca persoana care se ocupă de supraveghere să fie oprită şi interogată de agenţii de pază particulari, iar eu ştiam că tu faci faţă cu brio în asemenea cazuri. Membrii acestui club sunt oameni cu o oarecare trecere în cercurile politice de la Washington.

Începeam să înţeleg de ce nimeni nu dorea să solicite un mandat judecătoresc. Dincolo de asta, părea să existe o discrepanţă între ceea ce îmi spusese Harry Müller – supraveghere de rutină, întocmirea unui dosar şi aşa mai departe – şi ceea ce tocmai aflasem de la Tom Walsh. Ştiind că Harry nu m-ar fi minţit, am tras concluzia că el nu fusese corect informat de către Walsh.

— În concluzie, aveai nevoie de un poliţist care să-şi asume eşecul dacă lucrurile nu mergeau conform planului, i-am spus lui Walsh.

— Nu e deloc adevărat. Dar să trecem peste asta! Tom Walsh se uită la amândoi şi ne anunţă: N-am primit nicio veste de la Harry Müller.

Mă gândisem eu că de-asta ne aflam în biroul lui, însă sperasem ca motivul să fie altul.

— Trebuia să primeşti vreo veste?

— Numai dacă exista vreo problemă.

— Știi, Tom, uneori tocmai atunci când există probleme nu primești nicio veste.

— Îți mulțumesc pentru perspicacitate. Bun, hai să vă spun ce informații am! După cum știți, Harry Müller a plecat de aici vineri, înainte de ora 17.00. A trecut pe la Departamentul de asistență tehnică, a luat ceea ce îi trebuia și s-a dus la garaj să-și ia rulota, pe care o adusese la serviciu, anticipând această misiune. Jennifer Lupo l-a întâlnit întâmplător la garaj, și au schimbat câteva cuvinte. Ea este ultima persoană cunoscută de noi care l-a văzut. Următoarele veşti primite de la el le avem dintr-un mesaj telefonic pe care i l-a transmis de pe telefonul mobil prietenei lui, Lori Bahnik, la ora 7.48, sâmbătă dimineață.

Pe masă se afla un reportofon, și Walsh apăsă pe unul din butoane. Vocea lui Harry spunea: „Bună, iubito. Sunt eu, jumătatea ta. Am ajuns aici, în munți, așa că, probabil, nu voi avea semnal prea mult timp. Doream doar să te salut, să-ți spun că am ajuns cam pe la miezul nopții, am dormit în rulotă, iar acum sunt la datorie, chiar lângă cabana nebunilor ălora de dreapta. Nu mă suna înapoi, o să te contactez eu mai târziu de la un telefon fix, dacă nu pot de pe mobil. Bine? Mai am ceva de rezolvat la aeroportul local, în seara asta sau mâine-dimineață, așa că s-ar putea să fiu nevoit să rămân aici peste noapte. O să te anunț imediat ce voi afla. Vorbim mai încolo. Te iubesc”.

Walsh comentă:

— Așadar, știm că a ajuns acolo și că era undeva în preajma proprietății în cauză. La 9.16, ea i-a lăsat un mesaj pe telefonul mobil, mesaj pe care l-am recuperat de la compania de telefonie. Apăsă din nou pe buton și am auzit cu toții vocea lui Lori Bahnik, care spunea: „Bună, iubitule. Am primit mesajul tău. Dormeam. Astăzi o să mă duc la cumpărături cu sora ta și cu Arme. Sună-mă mai târziu. O să iau mobilul cu mine. Bine? Anunță-mă dacă va trebui să stai acolo peste noapte. Te iubesc și mi-e dor de tine. Ferește-te de nebunii ăia de dreapta. Le cam place să-și folosească armele. Ai grijă!”

— Evident, ai luat legătura cu ea, am conchis eu, adresându-mă lui Walsh.

— Da. Azi de dimineață. Mi-a spus că sâmbătă, în jurul orei 16.00, a primit pe mobil un SMS de la Harry, care îi spunea… Își aruncă privirea pe o bucată de hârtie de pe masă și citi: „Îmi pare rău că am pierdut apelul tău – semnalul este prost aici. M-am întâlnit cu niște

prieteni şi o să mergem la pescuit şi în drumeţii. Ne vedem luni".

Niciunul dintre noi nu şi-a pus problema – evidentă, de altfel – că mesajul putea fi de la altcineva, nu de la Harry. Din câte se pare însă, Lori a crezut că e de la el, pentru că Walsh ne-a informat:

— N-a fost deloc mulţumită. L-a sunat când a primit mesajul, dar el nu a răspuns. A continuat să sune şi să-i lase mesaje şi chiar l-a sunat de patru sau cinci ori pe pager. I-a trimis un ultim mesaj duminică seara. Mi-a descris mesajele ei ca fiind din ce în ce mai iritate şi mai disperate. I-a spus că, în cazul în care nu-i răspunde, total avea să se termine între ei.

— Şi când anume s-a transformat furia ei în îngrijorare? l-am întrebat.

— Duminică seara, înjur de zece. Avea numărul de telefon de aici, de la sediu, şi a sunat. A vorbit cu agentul FBI de serviciu, Ken Reilly, şi i-a spus ce anume o preocupă.

Am înclinat uşor din cap. Am mai primit şi eu telefoane de genul ăsta de la prietene, prieteni, soţi şi soţii. Faci tot ce-ţi stă în putinţă să-ţi dai seama dacă există cu adevărat motive de îngrijorare. În aproape toate cazurile, cel drag nu era mort, însă avea s-o păţească rău de tot după ce ajungea acasă.

Walsh continuă:

— Ken a încercat să o liniştească, însă prietenele nu au parte de acelaşi tratament precum o soţie sau un membru al familiei, aşa că nu i-a fost de prea mare ajutor. I-a reţinut totuşi numărul de telefon şi i-a promis să o sune dacă află ceva. Pe urmă chiar a încercat să sune pe mobilul lui Harry şi pe pager, însă nu a primit niciun răspuns. Nu a fost îngrijorat, adăugă Walsh.

Într-adevăr, nici nu avea alt motiv de îngrijorare în afară de acela că Harry nu răspunsese la apelul de pe pager. Pe de-o parte, era weekend – şi se ştia că agenţii îşi mai uită pagerele sau că se pot afla, să spunem, într-un bar zgomotos sau într-un pat liniştit, unde pagerul fie nu e auzit, fie nu e luat în seamă. Pe de altă parte, Harry *era* în misiune.

— Poate că singura problemă este semnalul prost, am spus. Walsh aprobă printr-o mişcare a capului şi continuă:

— La ora opt, când am ajuns eu aici, am luat rapoartele de peste weekend ale agentului de serviciu şi am văzut însemnarea lui Ken Reilly în legătură cu Lori Bahnik şi Harry Müller. Nu m-am îngrijorat,

însă l-am sunat pe Harry pe mobil şi acasă şi apoi şi pe pager. Apoi am contactat-o pe domnişoara Bahnik şi am vorbit cu ea. După aceea, am mai dat câteva telefoane, inclusiv în Albany, la biroul local FBI. L-am rugat pe Gary Melius, agentul special principal de acolo, să iniţieze o operaţiune de găsire a unui agent dispărut, şi mi-a spus că se va ocupa de asta, cu toate că, din câte mi-am dat eu seama, nu era foarte sigur dacă detectivul Müller era dispărut în acţiune sau dispăruse intenţionat. În orice caz, agentul respectiv a anunţat poliţia statală, care la rândul ei urma să anunţe poliţia locală; aceştia din urmă cunosc mai bine zona, însă nu au foarte mulţi oameni. Sunt verificate spitalele locale, însă până acum nu s-a internat nimeni cu acest nume şi nici nu există persoane neidentificate.

Se uită la mine şi la Kate, încercând, cred, să vadă ce impresie făcuse asupra noastră, ca să-şi dea seama cum aveau să reacţioneze superiorii lui când avea să le relateze rezultatele de până atunci ale căutării. Continuă:

— Poliţia statală l-a verificat pe Harry Müller la Registrul Auto şi a făcut rost de datele privind marca, modelul, culoarea şi numărul de înmatriculare al rulotei lui. Până acum cincisprezece minute, vehiculul nu fusese găsit… însă pe acolo locurile sunt destul de izolate şi s-ar putea să mai treacă o vreme, chiar dacă maşina se află undeva în zonă.

— Telefonul lui mobil sau pagerul emit vreun semnal? întrebă Kate.

— Compania de telefonie încă mai lucrează la asta. Până acum, răspunsul este negativ.

Din discuţia mea cu Harry, ştiam că trebuia să ajungă aici în dimineaţa asta, însă Walsh încă nu menţionase nimic în legătură cu acest aspect, aşa că l-am întrebat:

— Harry trebuia cumva să-ţi dea raportul astăzi?

— Da. Ar fi trebuit să predea echipamentul şi camera digitală la Departamentul tehnic nu mai târziu de ora nouă, după care ar fi urmat să ne întâlnim pentru raport.

— Şi, cu toate astea, n-ai ajuns încă să te îngrijorezi.

— Sunt îngrijorat. Dar nu m-ar surprinde dacă ar suna chiar acum sau dacă ar intra în biroul ăsta.

— Pe mine m-ar surprinde. În mod normal, Harry Müller n-ar lipsi intenţionat de la o şedinţă cu superiorul lui.

Walsh nu răspunse.

Nu eram prea încântat de stilul lejer cu care trata Tom Walsh situaţia, însă cei noi în funcţie trebuie să fie foarte atenţi şi să nu-l sune pe directorul FBI-ului doar ca să strige „lupul”…

Şi, desigur, mai era şi celălalt aspect al poveştii noastre – mă refer la Clubul Custer Hill. Dacă Harry Müller l-ar fi pândit prin pădure pe Abdul Salami şi ar fi dispărut în aceste condiţii, replica ar fi fost cu mult diferită.

De asemenea – şi aici îmi permit să fiu cinic –, dacă Harry Müller ar fi fost de la FBI şi nu de la NYPD, reacţia ar fi fost probabil puţin mai rapidă, în pofida weekend-ului şi a zilei de sărbătoare. De fapt, poate că agentul FBI Ken Reilly l-ar fi sunat pe Tom Walsh încă de duminică noaptea. Nu că siguranţa unui poliţist ar fi mai puţin importantă decât cea a unui agent FBI; aici e vorba mai mult de reputaţia nefericită – şi parţial meritată – a celor mai distinşi cetăţeni ai New Yorkului, despre care se spune că ar fi nişte spirite libere.

— Crezi că dispariţia lui Harry are o legătură directă cu misiunea lui? l-am întrebat eu pe Walsh.

Walsh avea răspunsul pregătit:

— Nu vreau să fac speculaţii privind natura dispariţiei lui, dar, dacă aş face, aş spune că e posibil ca Harry Müller să fi avut un accident. În zona aceea sunt milioane de hectare de teren izolat şi nu e exclus ca el să se fi rătăcit sau rănit. S-ar putea să-şi fi rupt un picior, să fi călcat într-o capcană pentru urşi sau chiar să fi fost atacat de vreun animal. Iar din câte mi-a spus agentul special din Albany, pe acolo oamenii vânează uneori şi în afara sezonului. Cel mai probabil, Harry purta echipament de camuflaj, şi s-ar putea ca un vânător să-l fi împuşcat accidental. În sălbăticie pot apărea tot felul de pericole. De aceea i se şi spune sălbăticie.

— Tocmai de aceea nu e o idee prea inspirată să trimiţi pe cineva acolo singur, comentă Kate. Ar fi trebuit să aibă un partener.

— Privind lucrurile retrospectiv, s-ar putea să ai dreptate, răspunse Walsh. Însă am coordonat zeci de supravegheri în zone rurale, în care am trimis câte un singur agent. Regiunea Adirondack nu este jungla africană.

— Însă tocmai ai spus că…

— Încetează cu criticile tardive! Asta-i procedura standard, şi n-ai pus niciodată problema aşa, când am discutat dacă să-l trimitem sau nu pe John. Hai să ne îndreptăm atenţia asupra problemelor

urgente!

Pentru mine, Walsh era problema cea mai urgentă, aşa că mi-am îndreptat atenţia asupra lui:

— Tom, ce este, mai exact, Clubul Custer Hill?

Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu ştiu ce legătură are asta cu găsirea lui Harry, dar, dacă vrei neapărat un răspuns… Din câte ştiu eu – şi nu ştiu prea multe – este un club privat şi exclusivist de vânătoare şi pescuit, ai cărui membri, în marea lor majoritate, sunt bogaţi, influenţi sau şi una, şi alta.

— Ai spus că se bucură şi de un oarecare sprijin politic.

— Asta mi s-a spus şi mie. Aş zice că membrii sunt cam jumătate de la Washington şi jumătate de pe Wall Street.

— De unde ai informaţiile?

— Mi-au fost comunicate. Nu pune alte întrebări. Sunt sigur că lista reală şi completă a membrilor clubului nu constituie o informaţie de interes public, motiv pentru care cineva din Ministerul Justiţiei a cerut o supraveghere a acestei întruniri.

— Cine te-a sunat?

— Asta chiar nu te priveşte pe tine.

— Bun răspuns!

Gândindu-mă la mesajul trimis de Harry prietenei sale, l-am întrebat pe Walsh:

— Ce trebuia să facă Harry la aeroport? Şi despre care aeroport era vorba?

Walsh ezită puţin, apoi mă lămuri:

— Aeroportul regional Adirondack. Probabil că o parte dintre cei care urmau să participe la această întrunire de weekend au sosit cu un avion comercial – acolo există un serviciu aerian special pentru cei care fac naveta. Harry urma să treacă pe la aeroport în cursul zilei de sâmbătă sau duminică dis-de-dimineaţă şi să facă nişte copii după listele cu pasageri.

Am dat uşor din cap în semn de confirmare. Walsh uitase să menţioneze că evidenţa pasagerilor putea fi accesată de oriunde exista un computer al companiei aeriene respective sau, cu puţină bunăvoinţă din partea angajaţilor companiei, chiar şi de aici, din Federal Plaza 26. Prin urmare, la aeroport, Harry trebuie să afle cine sosea cu un avion particular şi cine cu o cursă charter. În plus, mai

erau şi închirierile auto, iar o copie după contractele de închirieri s-ar fi dovedit foarte utilă în încercarea de a afla cine participase la întrunire. Începeam să cred că ar fi mai bine să mă ocup chiar eu de toate astea.

În orice caz, Tom Walsh schimbă subiectul:

— Poliţia statală este dotată cu aparate de zbor cu senzori în infraroşu pentru a localiza organismele mari – vii sau moarte de scurt timp. Angajaţii sunt foarte bine instruiţi şi echipaţi pentru a găsi persoanele rătăcite prin pădure.

— Asta-i bine. Era rândul meu să schimb subiectul, aşa că i-am spus lui Walsh: Deşi vrei să sugerezi că asta era o misiune de rutină, iată-te aici, într-o zi de sărbătoare, pentru a te întâlni cu Harry. Plus că, din câte se pare, Departamentul tehnic aşteaptă să preia discurile digitale şi caseta video, care, presupun eu, ar urma să fie trimise la Washington cât mai curând posibil, împreună cu informaţiile descoperite de Harry la aeroport, oricare ar fi acelea.

— Ce vrei să spui?

— De ce e atât de *urgentă* supravegherea asta?

— N-am idee. Urmez şi eu nişte ordine, la fel ca tine. Mă rog, la drept vorbind, tu nu respecţi ordinele; eu însă, da. Trebuie să pui doar acele întrebări care te vor ajuta să-ţi duci misiunea la bun sfârşit. Şi mă înştiinţa:

Meseria noastră este să strângem informaţii secrete. Uneori ştim de ce. Alteori, nu. Uneori ni se spune să acţionăm cu inteligenţă. Alteori, altcineva face acest lucru.

— De când se întâmplă toate astea?

— De ceva timp.

Ca întotdeauna, FBI-ul şi poliţia vedeau lucrurile uşor diferit, ceea ce e frustrant pentru toată lumea, sunt convins.

Kate îi spuse lui Walsh:

— Tom, am lucrat cu o mulţime de poliţişti de la NYPD de când sunt în Brigada Antitero şi am învăţat foarte multe de la ei, aşa cum şi ei au învăţat foarte multe de la noi.

Ca să fiu sincer, eu de la FBI nu am învăţat nimic. La CIA însă, lucrurile sunt mult mai interesante.

Kate îşi continuă ideea:

— După evenimentele din 11 septembrie, trebuie să gândim altfel, să punem orice întrebare la care vrem să aflăm răspuns şi să le

cerem socoteală superiorilor atunci când considerăm că nu ne oferă suficiente detalii.

Walsh o privi o clipă, apoi o atenţiona:

— Am senzaţia că cineva îţi dă un exemplu prost.

— Nu-i adevărat! Ceea ce s-a întâmplat anul trecut mi-a schimbat complet modul de a gândi.

Walsh nu-i răspunse.

— Să revenim la subiectul dispariţiei…

Kate îl întrerupse şi îşi intră în pielea de avocat:

— Tom, încă nu am înţeles *de ce* este pusă sub supraveghere această grupare. Care sunt activităţile ilegale sau delictele federale pentru care sunt suspectaţi cei de acolo?

— Indiferent din ce motive sunt suspectaţi, motivele respective nu au nicio legătură cu aparenta dispariţie a lui Harry Müller. Prin urmare, n-ai de ce să pui atâtea întrebări.

— Este vorba despre o grupare reacţionară, am intervenit eu. Corect? E cabana unor ţicniţi cu orientări politice de dreapta.

El confirmă printr-o mişcare a capului.

— Prin urmare, dacă ţinem cont de asta şi de statutul politic şi financiar al membrilor acestui aşa-zis club de vânătoare şi pescuit, s-ar putea să vorbim despre o conspiraţie pentru preluarea guvernului.

— Cred că deja au făcut asta în ziua alegerilor, răspunse Walsh zâmbind.

— Bine zis! Până una, alta, chiar am vrea să ştim ce ţi-au spus cei de la sediu.

Walsh analiză pentru o clipă solicitarea mea:

— În regulă. Nu ştiu dacă o fi adevărat sau nu, dar mie mi s-a spus că toate astea au de-a face cu o conspiraţie în vederea umflării preţului petrolului. Din câte se pare, preşedintele acestui club este Bain Madox. Poate vă este cunoscut numele. Este proprietarul şi directorul corporaţiei Global Oil. GOCO. Şi, cu asta, v-am spus mai mult decât trebuia să ştiţi.

Am procesat informaţiile primite. Numele chiar suna familiar. Iar umflarea preţului petrolului nu mai era o noutate. Şi totuşi, asta nu justifica pe deplin existenţa Clubului Custer Hill şi nici pe cea a membrilor lui. Ceva nu se lega aici, iar Tom Walsh nu avea de gând să clarifice situaţia, chiar dacă ar fi putut.

Şi totuşi, i-am spus:

— Am citit nota internă trimisă de tine.

— Asta-i încurajator.

— Credeam că irakienii sunt primii pe lista neagră.

— Aşa şi este.

— Şi? Ce legătură are Clubul Custer Hill cu irakienii şi cu războiul care stă să izbucnească?

— Niciuna, din câte ştiu eu. S-a întâmplat ca Harry să fie trimis în această misiune din cauza întrunirii care a avut loc în weekend la acest club, întrunire care, presupun eu, nu are loc prea des. Chiar nu poţi să înţelegi chestia asta?

— Iartă-mă. Astăzi venisem pregătit să mă conformez notei interne trimise de tine. Voiam să-mi înfăşor o cârpă pe cap şi să pierd vremea printr-o cafenea irakiană.

— Lasă asta. Să revenim la problema noastră! Sincer, n-am raportat încă la sediu această dispariţie; foarte curând însă, cineva de acolo îmi va cere informaţii. Când se va întâmpla treaba asta, va trebui să explic că, pentru moment, nu pot lua legătura cu agentul căruia i-a fost încredinţată misiunea. N-o să fie o conversaţie prea plăcută, dar, dacă o să existe şi câte un moment de respiro, poate că voi reuşi să-i strecor şi nişte veşti bune.

— Eu şi Kate am vrea să mergem în nordul statului şi să dăm o mână de ajutor la căutări.

Sunt convinsă că nu eram preferatul lui Tom pentru această sarcină, însă eram de serviciu astăzi şi, în afară de asta, el ştia că eu şi Harry eram prieteni. De asemenea, avea nevoie de un agent FBI la faţa locului, iar Kate făcuse greşeala de a se prezenta la lucru pentru câteva ore într-o zi de sărbătoare legală. Aşadar, cât ai bate din palme, Walsh putea să anunţe la Washington că trimisese o echipă către nordul statului.

Walsh ne mai spuse, mie şi lui Kate:

— Mă gândeam eu că o să fiţi de acord, aşa că totul este pregătit.

— Perfect. O să plecăm cât de repede putem.

Se uită la ceas.

— De fapt, o să plecaţi în aproximativ cinci minute. Jos aşteaptă o maşină să vă ducă la heliportul Downtown Manhattan. De acolo, un elicopter FBI vă va transporta până pe aeroportul regional Adirondack. Călătoria durează aproape două ore. La sosire veţi găsi o maşină închiriată de la Hertz, pe numele lui John. Când ajungeţi acolo,

sunaţi-mă, şi o să vă dau şi alte instrucţiuni.

— Avem o persoană de contact acolo? întrebă Kate.

— S-ar putea. În seara asta sau mâine, vor sosi acolo şi alţi agenţi, de aici şi din Albany.

— Am obţinut cumva un mandat de percheziţie pentru Clubul Custer Hill? m-am interesat eu.

— Ultima oară când am vorbit cu cei de la biroul nostru din Albany, mi-au spus că încearcă să găsească un procuror american aflat acolo în vacanţă, iar acesta, la rândul lui, ar urma să găsească un judecător federal dispus să lucreze astăzi.

— Au cântat şi prin cârciumi?

— Procurorul, continuă Walsh, va trebui să convingă un judecător că este vorba despre un caz federal şi că ar fi necesară emiterea unui mandat de percheziţie pentru proprietatea Custer Hill – care măsoară mai bine de patruzeci de kilometri pătraţi de teren, dar nu şi pentru cabană. Pentru asta ne-ar trebui un motiv întemeiat, iar noi nu avem de ce să credem că Harry Müller s-ar afla în casă.

— Nu avem nevoie de mandat, dacă există o ameninţare imediată asupra vieţii unei persoane, explică Kate.

Walsh fu de acord cu ea.

— Sunt sigur că proprietarul, domnul Madox, nu va avea nimic împotrivă să căutăm o persoană care s-ar putea să se fi rătăcit sau accidentat pe proprietatea lui, aşa că vom merge mai întâi pe calea asta. Însă dacă Madox nu este cooperant sau nu este disponibil, iar un angajat al clubului nu ştie cum să procedeze, atunci vom pune în aplicare mandatul pentru percheziţionarea proprietăţii.

— Şi cum i se va explica domnului Madox că s-ar putea ca un agent federal să se fi rătăcit pe proprietatea lui? am întrebat.

— Nu e necesar să-i spunem că e vorba despre un agent federal. O să lăsăm ca poliţia statală să se ocupe de cercetarea proprietăţii. Evident, încercăm să facem tot posibilul, dar fără a-i da lui Madox de înţeles că se află sub supraveghere.

— Tom, dacă Harry a fost reţinut de agenţii de pază de la club, atunci Madox a aflat deja că e pus sub supraveghere, am subliniat eu.

— Mai întâi de toate, nu există nicio dovadă şi niciun motiv să credem că Harry a fost reţinut la Clubul Custer Hill. Dar, dacă a fost, atunci cu siguranţă se va folosi de acoperirea lui.

— Şi care-i aia?

— Un pasionat de păsări care s-a rătăcit.

— Iar Madox o să înghită povestea asta cu fulgi cu tot, dacă-mi scuzi jocul de cuvinte. Şi ce se întâmplă dacă agenţii ăştia de pază îl percheziţionează? Era „curat" când a intrat acolo? am întrebat.

Walsh ezită puţin, apoi răspunse:

— Nu. Dar ce şanse sunt ca nişte agenţi de pază particulari să-i facă percheziţie corporală unei persoane care a încălcat proprietatea? Sau ca Harry să permită acest lucru?

— Nu ştiu, Tom. Însă nu mi-aş dori să aflu pe pielea mea. Dacă eu m-aş fi dus acolo, n-aş fi avut asupra mea legitimaţia de agent federal şi pistolul. Poliţiştii care se dau drept traficanţi de droguri nu-şi iau la ei pistolul şi insigna, i-am amintit eu.

Walsh nu părea să aprecieze morala mea.

— În primul rând, îmi spuse el, Clubul Custer Hill nu este un cuib al traficanţilor de droguri, aşa că nu folosi experienţa ta din NYPD acolo unde nu e cazul. În al doilea rând, hai să presupunem că Harry *nu* a fost oprit, reţinut sau percheziţionat de agenţii de pază de la Clubul Custer Hill.

— Bun, deci hai să presupunem că s-a rătăcit sau s-a accidentat pe terenul clubului. În acest moment, poliţia locală şi cea statală ar trebui să întreprindă o acţiune de căutare la sol şi un raid aerian. Ce mai aşteptăm?

— Nu aşteptăm, John. Facem lucrurile pe rând, iar poliţiştii *cercetează* zona împădurită *din afara* proprietăţii clubului. Ne privi pe amândoi şi spuse: Personal, eu nu cred că îl vom găsi pe Harry pe proprietatea aceea. Şi nici voi nu credeţi asta, dacă vă gândiţi puţin. Hai să fim raţionali şi să încercăm să facem tot posibilul ca preocuparea faţă de soarta lui Harry să nu-i trezească bănuieli lui Madox.

— Mie lucrurile nu-mi sunt deloc clare, am răspuns.

— Misiunea asta nu e cu nimic diferită faţă de altele. Trebuie să înţelegi situaţia doar atât cât să poţi face următorul pas.

— Asta mi se pare o mare porcărie.

— De fapt, asta este politica oficială.

— John, trebuie să plecăm, interveni Kate.

Walsh se ridică, şi ne-am ridicat şi noi odată cu el.

— Dacă între timp apare ceva, o să vă contactez prin radio în elicopter.

Ne-am strâns mâinile, iar Walsh ne sfătui:

— Dacă va trebui să rămâneţi acolo peste noapte, găsiţi-vă un loc de cazare.

— Nu te aştepta să ne vezi până nu vom da de urma lui Harry, i-am răspuns.

— Mult succes!

Am părăsit biroul lui Walsh, ne-am întors la mesele noastre de lucru, am oprit calculatoarele, ne-am strâns lucrurile, apoi am luat liftul şi am ieşit în holul principal.

O maşină cu şofer ne aştepta afară, şi am plecat către heliport.

— Ce părere ai? mă întrebă Kate.

— Că niciodată nu trebuie să treci pe la serviciu în ziua ta liberă. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— Am avut noroc că am fost aici. Ştii, de fapt voiam să aflu ce crezi că s-a întâmplat cu Harry.

— Potrivit statisticilor, dar şi din propria experienţă, îţi pot spune că explicaţia cea mai probabilă pentru orice dispariţie, mai ales aceea a unui bărbat adult, poate fi un accident care n-a fost încă descoperit, o sinucidere sau o dispariţie premeditată. Rareori e vorba despre crimă.

Se gândi la toate astea şi mă întrebă:

— Crezi că a avut vreun accident?

— Nu.

— Sinucidere?

— Nu în cazul lui Harry.

— Crezi că trage chiulul pe undeva?

— Nu.

— Aşadar…

— Da.

Şi n-am mai vorbit unul cu celălalt până la heliport.

Capitolul 18

Pe pistă se aflau câteva elicoptere, iar al nostru era uşor de recunoscut, pentru că purta însemnele FBI, însemne pe care cele mai multe aparate de zbor ale FBI-ului nu le au. Eu prefer să călătoresc şi să ajung pe unde am treabă cu mijloace de transport fără semne distinctive, însă pilotai ne-a explicat că, acesta fusese singurul elicopter disponibil într-un timp atât de scurt. Mă rog, acum asta e!

Am urcat la bordul elicopterului, un Bell JetRanger, care se ridică de la sol şi se îndreptă spre nord. În stânga mea se vedea profilul impozant al insulei Manhattan, iar în dreapta – misterioasele cartiere Brooklyn şi Queens, pe unde eu mă aventurez destul de rar.

Am continuat să mergem spre nord pe deasupra râului Hudson, urmând firul văii sale maiestuoase.

În mai puţin de zece minute, am trecut pe deasupra podului Tappan Zee, iar după alte câteva minute survolam zona rurală care se întindea de o parte şi de alta a văii, continuând să urcăm pe cursul râului, către nord.

Eu nu mă dau în vânt după privelişti din natură, însă de aici, de sus, vedeam o panoramă spectaculoasă de oraşe mici, ferme şi copaci ai căror frunze ruginii străluceau în lumina puternică a zilei.

— Ar trebui să ne cumpărăm o casă de weekend aici, remarcă Kate. Mă aşteptam la asta. Pe oriunde trecem, ea vrea o casă de weekend, o reşedinţă pe plajă, o locuinţă de vară, o cabană de schi sau mai ştiu eu ce. Până acum, cred că am ajuns la vreo paisprezece case. Dar i-am răspuns aşa cum fac întotdeauna:

— Grozavă idee!

Râul Hudson, Rinul american, sclipea în lumina soarelui, iar de-a lungul malurilor înalte se vedeau tot felul de vile şi de castele.

— Uite un castel frumos, pe care scrie: „De vânzare”! i-am spus. Mă ignoră şi zise:

— Uneori, am senzaţia că vreau să las totul în urmă, să-mi cumpăr o casă la ţară şi să trăiesc o viaţă normală. Tu te gândeşti vreodată la asta?

Nu era prima oară când auzeam acest lucru după 11 septembrie – nu doar pe Kate, ci şi pe alţi oameni. Psihiatrii din mass-media considerau că această dorinţă era rezultatul stresului posttraumatic, al neliniştii provocate de un eventual război, al spaimei de alte potenţiale atacuri, al groazei de antrax şi aşa mai departe.

— Eram gata să-mi fac bagajele acum un an, aşa cum bine îţi aminteşti, însă după atacuri am ştiut că nu mai plec nicăieri. Acum am o motivaţie.

Ea dădu din cap aprobator.

— Înţeleg. Însă… mă tot gândesc că o să se întâmple iar… Şi că data viitoare ar putea fi mai rău. Poate antrax, poate gaze toxice sau radiaţii…

N-am spus nimic.

— Mulţi oameni au plecat din oraş, John, mi-a zis ea.

— Ştiu. Acum e mult mai uşor să găseşti un taxi sau să faci o rezervare la cină.

— Nu-i deloc amuzant.

— Nu, nu este.

Sincer să fiu, cunoşteam persoane care, după 11 septembrie, îşi cumpăraseră case la ţară sau bărci cu care să poată fugi cât mai repede ori pur şi simplu se mutaseră în Dubuque. Deşi nu era o idee proastă, nu asta era soluţia.

— Eu sunt mai în vârstă decât tine şi îmi aduc aminte de o vreme când situaţia era cu totul alta. Nu-mi place felul în care nenorociţii ăştia ne obligă să trăim. Mi-ar plăcea să trăiesc suficient de mult pentru a vedea că lucrurile se îndreaptă şi mi-ar plăcea să particip chiar eu la îndreptarea lor. Nu am de gând să fug, am adăugat.

Ea nu avea un răspuns pregătit, aşa că am rămas amândoi cu privirile pironite pe fereastră, admirând frumosul peisaj de toamnă.

Pe malul drept al râului Hudson, se putea vedea acum Academia Militară a Statelor Unite de la West Point, turnurile sale înalte, construite în stil gotic, reflectând razele soarelui. Am văzut o formaţie de cădeţi pe terenul de paradă.

— Lucrurile n-o să se îndrepte în timpul vieţii noastre, îmi spuse Kate.

— Nu se ştie niciodată. Totuşi, noi o să facem tot ce ne stă în puteri. Kate reflectă un moment şi conchise:

— Chestia asta cu Harry… n-are nicio legătură cu terorismul islamic, dar total face parte din acelaşi context.

— Cum aşa?

— Total se învârte în jurul unor persoane implicate într-un fel de luptă pentru putere. Religie, politică, război, petrol, terorism… lumea se îndreaptă către ceva mult mai sumbru decât tot ce am văzut noi până acum.

— Se poate. Până una, alta, hai să-l găsim pe Harry! Ea se uita pe fereastră cu o privire pierdută.

Kate este o femeie curajoasă, aşa cum mi-a dovedit atunci când domnul Khalil, înarmat cu puşca lui cu lunetă, ne folosea pe post de ţinte vii. Evenimentele din ultimul an îşi lăsaseră însă amprenta asupra sănătăţii ei emoţionale.

De asemenea – şi e valabil pentru noi toţi, cei care lucrăm în acest domeniu – lectura informărilor clasificate, pe care le primim zilnic în legătură cu tot felul de ameninţări interne, nu e deloc de bun augur pentru sănătatea noastră mentală. Toate astea, la care se adaugă perspectiva unui război cu Irakul, au început să tocească nervii unora dintre colegii mei.

Kate are zile bune şi zile rele, ca noi toţi, de altfel. Astăzi nu era una dintre zilele ei bune. Până la urmă, 10 septembrie 2001 a fost cea din urmă zi bună pentru noi toţi.

PARTEA A NOUA

Luni
NORDUL STATULUI NEW YORK

Dată fiind amploarea replicii federale în faţa unui presupus incident implicând arme de distrugere în masă, cei care preiau iniţiativa ar putea avea unele rezerve în privinţa iniţierii mecanismelor care declanşează replica respectivă.

Terorismul în Statele Unite
FBI Publications, 1997

Capitolul 19

La două ore şi cincisprezece minute după ce părăsiserăm heliportul Downtown Manhattan, ne aflam deasupra oraşului Saranac Lake, din nordul statului New York. După câteva minute, la orizont apărură trei piste de aterizare lungi, dispuse în formă de triunghi şi înconjurate de pădure. Mi s-a părut că văd şi nişte urşi pândind la marginea luminişului.

În timp ce coboram, am observat câteva avioane corporatiste elegante, parcate pe rampă, dar numai unul dintre ele etala ostentativ un logo corporatist pe coadă. În cazul aparatelor de zbor aparţinând unor companii, reclama chiar nu ajuta la nimic, parţial din motive de securitate şi parţial pentru că îi scotea din sărite pe acţionari. Cu toate acestea, în timp ce elicopterul cobora, eu căutam din priviri un avion cu însemnele GOCO. Însă nu am descoperit niciun semn distinctiv.

Pilotul vorbi cu cineva prin staţia radio, apoi ateriza cu

elicopterul pe pavajul din spatele unei construcţii lungi, acoperite cu şindrilă de lemn, care semăna cu o cabană stil Adirondack. Această clădire părea puţin nepotrivită într-un aeroport; ştiam însă din incursiunile mele, destul de rare, de altfel, prin aceşti munţi că localnicii tratează cu foarte mare seriozitate chestiile astea aşa-zis rustice şi chiar am fost surprins să constat că hangarele nu arătau ca nişte cabane din bârne.

În fine, pilotul opri motorul elicopterului, iar nivelul zgomotului scăzu simţitor.

Copilotul sări din carlingă, apoi deschise uşa cabinei şi o prinse pe Kate de mână pentru a o ajuta să coboare. Eu am urmat-o, fără a-i da mâna individului, pe care l-am întrebat apoi, acoperind sunetul din ce în ce mai stins al elicei:

— Ai văzut cumva vreun urs?

— Poftim?

— Lasă… Rămâneţi aici?

— Nu. Facem plinul, apoi ne întoarcem la New York.

În timp ce vorbea, am observat o cisternă cu combustibil venind în direcţia noastră. M-am gândit că pe aici aveai parte de servicii mai rapide decât la benzinăria unde făceam eu plinul. Însemnele FBI de pe elicopter trebuie să fi avut un rol în toată treaba asta!

M-am întors şi am cuprins cu privirea pista aproape pustie. Avioanele corporatiste erau parcate în şir indian, pe o fâşie asfaltată care se vedea în planul îndepărtat; În spatele lor, se aflau câteva aparate de zbor mai mici şi mai uşoare, parcate la întâmplare. Nu exista nicio activitate demnă de interes.

Aici era mult mai frig, şi îmi puteam vedea propria răsuflare. Şi nu asta îmi doream să văd la ora unu şi jumătate după-amiaza, într-o zi senină de început de octombrie.

— Miroase aerul ăsta, mă îndemnă Kate.

— Mie nu-mi miroase a nimic.

— E aer de munte, John. Şi uită-te la copacii ăia… Şi la munţii de acolo.

— Unde dracu’ suntem?

— Pe tărâmul lui Dumnezeu.

— Perfect. Vreau să-i pun câteva întrebări.

După toate aparenţele, cabana construită în stil Adirondack era principalul terminal pentru pasageri. Am înconjurat clădirea ajungând

la intrarea din faţă, care avea o verandă acoperită, împrejmuită cu un gard rustic. Pe verandă erau o măsuţă de picnic şi un automat de Pepsi. Un agent de pază stătea acolo şi fuma o ţigară. Cu siguranţă, nimeni n-ar fi putut confunda locul ăsta cu Aeroportul Internaţional JFK.

— O să-l sun pe Tom, mă anunţă Kate.

— De ce?

— Poate că trebuie să ne întâmpine cineva aici.

— Păi, nu înţeleg cum ar putea să nu ne vadă.

De fapt, nu era niciun alt suflet în jur, iar în parcare abia dacă se aflau douăsprezece vehicule, dintre care jumătate fuseseră probabil abandonate de cei care îşi cumpăraseră bilet numai dus, părăsind această pustietate uitată de Dumnezeu.

Am pătruns în terminal, care era mult mai primitor decât valea alpină îngheţată de afară. Interiorul terminalului era micuţ, funcţional şi liniştit.

Oricât de mic şi de izolat era locul ăsta, tot avea un punct de control, de unde nu lipseau sistemul de detecţie a metalelor şi scannerul pentru bagaje. La punctul de control nu erau agenţi de pază sau pasageri; prin urmare, am presupus că niciun avion nu urma să decoleze foarte curând.

Kate cercetă atent din priviri terminalul pustiu şi conchise:

— Nu văd pe nimeni care ar fi putut veni să ne întâmpine.

— Şi cum îţi dai seama în aglomeraţia asta?

Nu mă luă în seamă, dar spuse:

— Acolo sunt ghişeele de închirieri auto, acolo e restaurantul, iar dincolo toaletele. De unde vrei să începem?

— Din partea aceasta. M-am întors către singurul ghişeu pentru bilete de avion, al unei companii care se numea: CONTINENTAL COMMUTAIR.

— Ce faci? mă întrebă Kate.

— Hai să Vedem ce ar fi trebuit să găsească Harry aici.

— Dar Tom nu ne-a…

— Să-l ia dracu’ pe Tom!

Ea se gândi puţin, apoi spuse:

— Da, să-l ia dracu’!

M-am apropiat de ghişeul micuţ, unde o doamnă impozantă, între două vârste, şi un tânăr stăteau aşezaţi pe nişte taburete şi ne priveau. Cucoana, pe al cărei ecuson scria BETTY, ne salută:

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori un bilet până la Paris, am răspuns.

— Cu escală la Albany sau la Boston?

— Şi dacă nu vreau să fac escală?

— Stimate domn, mă informă Betty, de aici nu există zboruri directe către nicio destinaţie, în afară de Albany sau Boston.

— Serios? Şi avioanele care sosesc aici?

— La fel. Albany şi Boston. Continental CommutAir. Două zboruri pe zi. Tocmai aţi pierdut ultimul zbor către Boston. Ne făcu un semn către lista cu orarul plecărilor şi sosirilor, aflată pe peretele din spatele ei, şi ne informă:

— Avionul către Albany pleacă la ora 15.00.

O linie aeriană, două oraşe, două zboruri către fiecare oraş, zilnic. Asta făcea ca sarcina mea să fie ceva mai uşoară şi mai rapidă.

— Aş dori să vorbesc cu directorul, i-am spus.

— Vă ascult.

— Credeam că dumneavoastră sunteţi vânzătoarea de bilete.

— Sunt.

— Sper că nu tot dumneavoastră sunteţi şi pilotul.

Kate păru să nu mai aibă răbdare cu tâmpeniile mele şi îşi scoase legitimaţia.

— De la FBI, doamnă. Sunt agentul special Mayfield, iar dumnealui este detectivul Corey, asistentul meu. Putem vorbi cu dumneavoastră în particular?

Betty ne privi şi conchise:

— A… sunteţi cei care tocmai au aterizat cu elicopterul.

Presupun că veştile mari circulă repede pe aici.

— Da, doamnă. Unde putem merge pentru a verifica evidenţa pasagerilor?

Se lăsă să alunece de pe scaun, îi spuse asistentului ei, Randy, să păzească fortăreaţa, apoi se întoarse către noi.

— Urmaţi-mă!

Am ocolit ghişeul şi am intrat pe o uşă deschisă într-o încăpere mică, liberă, în care se aflau mai multe birouri, calculatoare, faxuri şi alte echipamente electronice.

Se aşeză la unul dintre birouri şi o întrebă pe Kate pe mine nu cred că mă simpatiza prea tare:

— De ce anume aveţi nevoie?

— Aş dori o listă cu pasagerii care au sosit aici în zilele de joi, vineri, sâmbătă, duminică şi astăzi, răspunse Kate. Aş mai vrea şi o listă cu numele celor care au plecat în aceste zile, dar şi a acelora care vor pleca mâine.

— Am înţeles…

— A mai venit aici sau a sunat cineva în ultimele zile pentru a se interesa de numele pasagerilor? am întrebat-o eu pe femeie.

Clătină din cap.

— Nu.

— Dacă ar fi sunat sau ar fi venit cineva când nu eraţi aici, aţi fi aflat?

Aprobă printr-o mişcare a capului.

— Bineînţeles. Jake, Harriet sau Randy mi-ar fi spus.

Probabil Kate avea dreptate: ar fi trebuit să procedez asemenea foarte multor colegi de-ai mei şi să găsesc o slujbă de şef de poliţie într-un orăşel de provincie, unde toată lumea ştie ce face toată lumea. Kate ar fi putut găsi un post de agent de circulaţie care-i asistă pe copii la traversarea străzii. Apoi eu mi-aş fi făcut veacul pe la birtul local, iar ea ar fi avut o aventură cu un pădurar.

— Bun, puteţi să ne faceţi o copie după aceste liste? am întrebat-o pe Betty. Femeia se roti cu scaunul şi se apucă să tasteze ceva. Imprimanta începu să scoată foile. M-am uitat pe câteva pagini şi am spus:

— Nu sunt prea mulţi pasageri care folosesc avioanele astea.

— Acestea sunt aparate de zbor pentru navetişti. Capacitatea lor este de maximum optsprezece persoane, îmi răspunse Betty în timp ce tasta în continuare.

Asta era o veste bună.

— Acestea sunt toate plecările şi sosirile din zilele menţionate? Am întrebat-o.

— Aşa stă situaţia în momentul de faţă. Nu vă pot spune exact cine o să plece cu avionul de Albany de la ora trei sau cu oricare din zborurile de mâine, dar pot să vă dau listele cu rezervări pentru aceste zboruri.

— Perfect. Ţineţi cumva şi evidenţa plecărilor şi a sosirilor avioanelor private? m-am interesat.

— Nu, aceasta este o *companie aeriană.* Avioanele private ţin de transportul aerian în general, iar de asta se ocupă Biroul operaţiunilor

pe rampă.

— Desigur. Unde mi-o fi fost mintea? Şi unde e Biroul operaţiunilor pe rampă?

— La celălalt capăt al terminalului.

Înainte să-i explic eu că locul ăsta nu era suficient de mare ca să mai aibă şi un alt capăt, Betty mai adăugă:

— Puteţi afla informaţii despre plecări şi sosiri numai dacă avioanele respective au rămas în aeroport peste noapte sau dacă li s-a făcut plinul.

Uite asta-mi place mie la meseria noastră – în fiecare zi afli ceva nou despre lucruri care nu îţi vor folosi niciodată în viaţă.

— Puteţi să ne faceţi rost de informaţiile acelea? întrebă Kate.

— O să-l trimit pe Randy să vă facă rost de o copie. Ridică receptorul şi îi spuse asistentului ei:

— Scumpule, fă-mi o favoare şi du-te până la Biroul operaţiunilor pe rampă. Îi explică de ce anume avea nevoie, apoi închise telefonul şi se întoarse către noi. Pot să întreb de ce aveţi nevoie de listele de pasageri?

— Nu avem voie să spunem şi, în plus, trebuie să vă rog să nu vorbiţi cu nimeni despre toate astea, o atenţiona Kate.

— Nici măcar cu Jake, cu Harriet sau cu Randy, am adăugat eu. Betty încuviinţă absentă, în timp ce în mintea ei îşi făcea o listă cu toate persoanele cărora avea să le povestească despre vizita pe care i-o făcuseră cei de la FBI.

După câteva minute, Randy intră în birou şi-i înmâna câteva hârtii lui Betty, care i le dădu mai departe lui Kate. Ne-am uitat împreună pe ele. În zilele respective, fuseseră înregistrate la aeroport douăzeci şi ceva de avioane private, dar singurele informaţii disponibile pe liste erau cele legate de marca, modelul şi plăcuţa de înmatriculare a avionului.

— Ştiţi cumva dacă există informaţii referitoare la proprietarii acestor aparate de zbor?

— Nu, dar puteţi găsi proprietarii cu ajutorul plăcuţelor de înmatriculare.

— Aşa e. Pot afla cine era la bord?

— Nu. În transportul aerian general – în cazul zborurilor private – nu există evidenţe ale pasagerilor. De aceea li se şi spune „zboruri private”.

— Corect. Dumnezeu să binecuvânteze America! Între timp, Osama bin Laden se putea afla la bordul unui avion particular, fără ca nimeni să ştie asta. Chiar şi acum, la un an după evenimentele din 11 septembrie, măsurile de securitate în transportul aerian privat erau tot inexistente, şi asta în condiţiile în care pasagerii liniilor comerciale – inclusiv bebeluşii, bătrânelele simpatice şi membrii echipajului erau percheziţionaţi şi întorşi din drum, chiar şi în cazul avioanelor mici. Închipuiţi-vă!

Kate strânse hârtiile şi le băgă în servieta ei. I-am adresat lui Betty întrebarea obişnuită:

— Aţi observat ceva ieşit din comun în weekend-ul ăsta?

Ea îşi roti scaunul, întorcându-se către noi.

— Cum ar fi…?

De ce or pune toţi aceeaşi întrebare?

— Cum ar fi… ieşit din comun. Adică, altfel decât obişnuit.

Scutură din cap.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Au fost mai multe sosiri decât de obicei?

— Ei, mă rog, de sărbători vin o mulţime de oameni. Vara şi iarna sunt sezoane de vârf pe aici. Şi toamna începe să fie din ce în ce mai aglomerat, pentru că vin cei cărora le place să admire culorile copacilor. Apoi începe sezonul de vânătoare, vine weekend-ul de Ziua Recunoştinţei, Crăciunul, sezonul de schi şi…

Am oprit-o înainte să ajungem la Sfântul Aşteaptă şi am întrebat-o:

— Vreunul dintre pasageri părea mai suspect?

— Nu. Dar hai să vă spun ceva.

— Ce?

— A sosit aici un mare mahăr de la Washington.

— S-a rătăcit?

Ea se uită la Kate de parcă ar fi vrut s-o întrebe: „Cine-i idiotul ăsta care e cu tine?”

Kate prinse informaţia din zbor.

— Cine era?

— Nu-mi amintesc. Secretarul nu ştiu cui. Numele lui ar trebui să figureze pe listele de pasageri.

— Cu ce a sosit?

— Cu CommutAir, de la Boston. Cred că sâmbătă. Da, sâmbătă. A

sosit cu zborul de la ora 11.00, iar unul dintre agenţii noştri de pază l-a recunoscut.

— A închiriat vreo maşină? se interesă Kate.

— Nu. Îmi aduc aminte că a fost întâmpinat de un tip de la Clubul Custer Hill – ăsta e un club privat, situat cam la cincizeci de kilometri de aici. Mai erau încă trei indivizi în avionul acela, şi păreau să fie împreună.

— De unde ştiţi că tipul care l-a întâmpinat pe secretarul ăla era de la club? am întrebat.

— Şoferul purta o uniformă de la Clubul Custer Hill. Cei de acolo mai vin din când în când să ia diverşi pasageri de la aeroport. Toţi cei patru pasageri şi-au luat bagajele şi au ieşit afară, unde îi aştepta un microbuz de la club.

Am înclinat uşor din cap. Foarte puţine lucruri scăpau neobservate în orăşelele astea mici.

— Şi microbuzul ăsta de la club a mai luat şi alţi pasageri, de la alte zboruri?

— Nu ştiu. Poate că nu eram eu pe tură.

— Microbuzul a adus cumva la aeroport şi călători care urmau să plece?

— Nu ştiu. Nu văd ce se întâmplă pe toată pista.

— Aveţi dreptate. Cum nu doream să par interesat de Clubul Custer Hill, am dat-o la întors cu o poveste de acoperire şi am spus: Ceea ce vrem noi să aflăm este dacă dumneavoastră sau altcineva aţi văzut… cum să vă explic eu fără să pară că fac discriminare rasială…? Dacă aţi văzut pe cineva care arăta… mă rog… ca şi cum ţara sa de origine s-ar fi aflat într-un loc cu multe cămile?

Înclină din cap în semn că a înţeles, se gândi o secundă, apoi răspunse:

— Nu. Cred că o astfel de persoană ar ieşi uşor în evidenţă.

De asta nici nu mă îndoiam.

— Puteţi să ne faceţi o favoare şi să mai întrebaţi pe aici?

Dădu din cap cu entuziasm.

— Desigur. Vreţi să vă dau un telefon?

— Vă sun eu sau mai trec pe aici.

— Bine, o să mai întreb. Se ridică în picioare şi ne privi cu atenţie.

— Despre ce e vorba? Urmează să se întâmple ceva?

M-am dat mai aproape de Betty şi i-am spus în şoaptă:

— Are legătură cu Jocurile Olimpice de Iarnă din Lake Placid. Nu mai spuneţi la nimeni.

Betty se gândi câteva secunde, apoi ne comunică:

— Jocurile Olimpice de Iarnă au avut loc în 1980.

— Fir-ar să fie! Am ajuns prea târziu! am spus eu, privind-o pe Kate.

M-am întors apoi către Betty. Şi, ia spuneţi, s-a întâmplat ceva atunci?

Kate îmi aruncă o privire răutăcioasă, după care îi explică lui Betty:

— Pentru detectivul Corey, ăsta-i un fel de spune că nu avem permisiunea să discutăm despre lucrurile astea. Însă ajutorul dumneavoastră ne-ar fi de mare folos…

În mod normal, acum ar fi momentul când îi oferi bunului cetăţean cartea ta de vizită; însă noi încercam să ţesem o perdea de fum, iar Kate se descurca de minune, aşa că îi ceru lui Betty cartea ei de vizită, zicând:.

— Vă mai sunăm noi. Mulţumim pentru ajutor!

— Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, spuneţi-mi. Iar dacă oamenii ăia încearcă vreo manevră pe aici, ştim noi cum să-i luăm, mai adăugă Betty.

I-am răspuns cu accentul meu de John Wayne:

— Asta-i meseria *noastră,* doamnă. Nu vă faceţi dreptate singuri!

Ea pufni uşor, apoi ne sugeră:

— Dacă tot sunteţi aici, poate aruncaţi o privire şi pe la Clubul Custer Hill.

— De ce?

— Se petrec lucruri ciudate pe acolo.

Mă simţeam ca şi cum aş fi jucat într-un film ieftin, în care tipul de la oraş e avertizat de un localnic în privinţa casei stranii din vârful dealului, iar apoi ignoră avertismentul, lucru pe care aveam să-l fac şi eu în partea a doua. I-am răspuns pe un ton care nu promitea nimic:

— Mulţumesc. Cum e mâncarea la restaurant?

— Destul de bună, dar puţin cam scumpă. Încercaţi cheeseburgerul cu porţie dublă de şuncă.

Betty arăta de parcă încercase mai multe.

Ne conduse până la ieşire, iar eu i-am spus lui Kate pe un ton prevenitor:

— Domnişoară, orice aţi face, *nu cumva* să vă aventuraţi până la Clubul Custer Hill.

Ea îmi zâmbi şi îmi spuse, la rândul ei:

— Iar tu *nu cumva* să comanzi cheeseburgerul cu porţie dublă de şuncă. De fapt, ăsta era primul lucru riscant pe care aveam să-l fac astăzi, înainte de a merge la Clubul Custer Hill.

Capitolul 20

Odată ajunşi în zona terminalului, i-am spus lui Kate:

— O să trec mai întâi pe la toaletă.

— Ar cam fi cazul, la câte rahaturi scoţi din tine.

— Aşa e. Ne întâlnim la ghişeul de închirieri auto.

Ne-am despărţit, iar eu m-am răcorit şi am ajuns la locul stabilit în mai puţin de patru minute. Femeilor le ia ceva mai mult.

Erau două ghişee de închirieri auto – Enterprise şi Hertz – situate unul în spatele altuia, într-o zonă mică, retrasă, de pe o latură a terminalului. Tânărul de la firma Enterprise stătea pe un scaun, citind o carte. În spatele tejghelei de la Hertz era o domnişoară care îşi făcea de lucru la computer. Pe ecusonul de pe pieptul ei generos scria „MAX"; am presupus că ăsta era numele ei, nu mărimea cupelor de la sutien. I-am spus:

— Bună, Max. Am o rezervare pe numele Corey.

— Da, domnule. Mi-a găsit rezervarea, şi ne-am ocupat împreună de completarea documentelor, lucru care nu ne luă mai mult de câteva minute. Fata îmi înmâna cheile unui Ford Taurus, mă lămuri cum să ajung la locul unde era parcată maşina, apoi mă întrebă:

— Aveţi nevoie de îndrumări?

— În viaţă, adică?

Chicoti.

— Nu. Pentru drum. Doriţi o hartă?

— Desigur. Am luat harta şi am spus: De fapt, aş avea nevoie de un loc de cazare.

— Aveţi acolo un teanc de broşuri. Cazare, restaurante, obiective turistice, chestii de genul ăsta.

— Grozav! Care e cel mai bun loc din zonă?

— The Point.

— Ce e The Point?

Îmi zâmbi.

— Nu ştiu, John. Care-i treaba? începu să râdă. De fiecare dată îi păcălesc pe oameni cu chestia asta.

— Sunt convins. Şi pe mine m-ai păcălit. Deci ce loc de cazare îmi recomanzi?

— The Point.

— Aşa…

— E totuşi destul de scump…

— Cam cât? O sută de dolari?

— Nu, mai degrabă o mie de dolari.

— Pe an?

— Pe noapte.

— Glumeşti!

— Nu, vorbesc serios! E un loc destul de exclusivist.

— Pe bune!

Nu credeam că biroul nostru de contabilitate o să aprobe decontarea unei asemenea sume, însă eram într-o dispoziţie destul de nesăbuită.

— Cum ajung la The Point? am întrebat.

— Nu mai bateţi câmpii! râse cu poftă şi plesni tejgheaua cu palmele: V-am zis-o!

— Hei, ştii că te pricepi? „Ce dracu' am făcut să merit asta?"

Max redeveni serios.

— Aşadar, chiar mergeţi acolo?

— De ce nu? Am un unchi bogat.

— Mă gândeam eu. Dumneavoastră sunteţi bogat?

— Eu sunt John.

Chicoti politicos.

— Bună gluma!

Max îmi înmâna o hartă, pe care am observat o mulţime de şosele înguste, întortocheate, ce traversau câmpuri deschise. Erau foarte puţine oraşe. M-am gândit la Harry, căruia îi plăcea regiunea Adirondack, şi m-am rugat la Dumnezeu să facă un lucru bun de data asta.

Max făcu un X pe hartă.

— The Point se află în partea de nord a regiunii Saranac Lake,

pe aici pe undeva. Ar trebui să sunaţi la ei pentru mai multe informaţii. De asemenea, va trebui să sunaţi să faceţi rezervări. Ştiţi, acolo locurile sunt mai mereu ocupate.

— La o mie de dolari pe noapte?

— Da. Vă vine să credeţi? Scoase o carte de telefon de sub tejghea, găsi numărul de la The Point şi îl notă pe hartă, explicându-mi: Pe suportul acela nu veţi găsi o broşură despre locul ăsta.

— Într-adevăr.

Am băgat harta în buzunar, iar Max mă întrebă:

— Aşadar, sunteţi din New York?

— Da.

— Ador New Yorkul! Şi ce v-a adus aici?

— Elicopterul.

Începu să zâmbească, apoi în mintea ei se aprinse un beculeţ şi exclamă:

— A, dumneavoastră sunteţi cel care a sosit cu elicopterul FBI-ului!

— Exact! De la Fuller Brush Incorporated.

Râse.

— Nu… FBI… Biroul Federal de Investigaţii.

Kate îşi făcu apariţia, aducând două pahare cu cafea, şi mă întrebă:

— Te distrezi bine?

— Închiriez o maşină.

— Te-am auzit râzând tocmai de la restaurant. Care-i gluma?

— Care-i treaba?

Max începu să râdă, dar Kate nu.

— E o poveste lungă, i-am spus.

— Spune-mi-o pe scurt!

— Bine… E locul ăsta… Un hotel sau ceva…

— O staţiune, mă ajută Max.

— Exact. O staţiune numită The Point. Şi Max, adică domnişoara de aici… Nu, mai întâi am întrebat eu: „Pe aici există un loc bun de cazare?"

Şi ea mi-a răspuns: „Care-i treaba?"…

— Nu, mă întrerupse Max. Eu am spus: „The Point", şi *dumneavoastră* aţi întrebat „Ce e The Point?", iar eu am zis…

— Bine, bine… interveni Kate. Am înţeles ideea. Îmi puse

cafeaua pe tejghea. Şi acum cam în ce punct ne aflăm?

I-am răspuns cu profesionalism:

— Tocmai urma să mă identific ca agent federal.

Kate mi-o luă înainte şi îşi arătă legitimaţia.

— Am nevoie de copii după toate contractele de închirieri, începând de joi şi până astăzi, inclusiv pentru vehiculele care au fost returnate. Vedeţi dacă puteţi rezolva în zece minute. Noi vom fi la restaurant.

Acestea fiind spuse, Kate se duse la ghişeul următor şi începu să discute cu tânărul de acolo.

— Asta-i nevastă-mea, i-am explicat lui Max.

— Ce chestie, n-aş fi crezut!

Mi-am luat cafeaua şi am intrat în restaurant, care nu era de fapt decât o cafenea amărâtă. Pereţii şi tavanul erau zugrăvite într-un albastru oribil, ce imita culoarea cerului. Tabloul era completat de nişte nori albi, care nu semănau cu niciun nor văzut de mine pe planeta asta. De tavan atârnau nişte biplane de plastic, iar fotografiile expuse, înfăţişând diferite aparate de zbor, se încadrau în specificul locului. Barul, în dreptul căruia erau aşezate patru taburete, era liber; şi tot libere erau şi cele douăsprezece mese din care puteam să aleg. M-am aşezat la o masă de lângă o fereastră mare, care dădea înspre pistă. O chelneriţă frumuşică îmi aduse un meniu şi mă întrebă:

— Cum vă simţiţi în după-amiaza asta?

— Excelent! Am o căsnicie fericită. Îmi mai puteţi aduce încă un meniu?Soţia mea va sosi şi ea în câteva minute.

— Desigur…

Puse meniul pe masă şi plecă să mai aducă încă unul.

Mobilul meu începu să sune, şi am văzut că pe ecran scria „Număr necunoscut”. În 90 din cazuri, acestea sunt apeluri de la birou. Aşa că am lăsat să intre mesageria vocală.

Kate apăru în cafenea, zicând:

— Tocmai mi-a sunat mobilul.

— Probabil te caută cei de la Bergdorf.

Se aşeză pe scaun şi îşi ascultă mesajele din căsuţa vocală.

— Tom Walsh. Vrea să îl sun.

— Aşteaptă câteva minute.

— În regulă.

Scoase din servietă teancul de printuri de la CommutAir şi le

întinse pe masă. Am luat şi eu jumătate din ele şi am început să le răsfoiesc în timp ce formam un număr pe telefonul mobil.

— Unde suni?

— La The Point.

Îmi răspunse un bărbat pe nume Charles, căruia i-am spus:

— Vreau să fac o rezervare pentru diseară.

— Da, domnule. Suntem disponibili.

— Aveţi şi camere?

— Da, domnule. Avem Camera Mohawk în corpul principal, Camera cu Vedere în Eagle's Nest, Observatorul Meteo în casa de oaspeţi…

— Uşurel, Charles. Spune-mi mai bine ce pot găsi la o mie de dolari?

— Nimic.

— Nimic? Nici măcar un pătuţ în bucătărie?

Îmi recită câteva din preţurile camerelor libere şi mă jumuli de 1 200 de dolari pentru Mohawk, cea mai ieftină cameră dintre cele disponibile.

— Aveţi căldură şi curent electric pe acolo? am întrebat.

— Da, domnule. Câte nopţi rămâneţi la noi?

— Nu ştiu sigur, Charles. Să zicem două, pentru început.

— Am înţeles, domnule. Dar, dacă rămâneţi aici miercuri seara, veţi avea nevoie de papion negru pentru cină.

— Vrei să-mi spui că o să am nevoie de smoching ca să iau cina undeva în pădure?!

— Da, domnule, îmi explică el, William Avery Rockefeller, cel căruia i-a aparţinut această proprietate, obişnuia să cineze cu oaspeţii săi în fiecare seară, purtând papion negru. Noi încercăm să recreăm acea atmosferă în serile de miercuri şi sâmbătă.

— S-ar putea să fiu nevoit să sar peste experienţa asta. Pot beneficia de room-service dacă rămân în chiloţi?

— Desigur, domnule. Ce garanţii doriţi să oferiţi pentru a face rezervarea?

I-am comunicat numele meu şi numărul cardului guvernamental, am mai pus la punct câteva detalii şi m-am interesat:

— Aveţi şi urşi pe acolo?

— Da, domnule. Avem un bar la…

— Urşi, Charles, urşi. Ştii tu. Ursus terribilis.

— A… păi… sunt şi urşi în zonă, dar…

— Dă-le să mănânce în seara asta, Charles. Ne vedem mai târziu! Şi am închis.

— Am auzit bine? mă întrebă Kate.

— Da. Ai naibii urşi!

— Vorbeam de preţul camerei.

— Da, avem Camera Mohawk. La două mii de dolari pe noapte, Observatorul Meteo părea puţin cam extravagant.

— Ai înnebunit de-a binelea?

— De ce mă-ntrebi? Hei, după ce am petrecut două nopţi în pensiunea aia dărăpănată aleasă de tine, meritǎm şi noi un loc drăguţ.

— Cred că primim o diurnă de o sută de dolari pentru regiunea Albany, îmi aminti ea: Noi… *tu* va trebui să plăteşti diferenţa.

— Mai vedem noi.

Pagerul lui Kate începu să sune, iar ea se uită la el.

— E Tom.

— Mai lasă-l câteva minute.

— Poate l-au găsit pe Harry.

— Asta ar fi grozav. Am răsfoit printurile, căutând ceva care să-mi sară în ochi.

Kate parcurse la rândul ei printurile pe care le avea în faţă şi spuse:

— Uite avionul CommutAir sosit de la Boston sâmbătă la ora 11.00… Uau!

— Ce-i?

— Edward Wolffer. Ştii cine-i ăsta?

— Mda… A jucat pe post de centru înaintaş pentru…

— Este secretarul adjunct al apărării – un tip foarte lacom; face presiuni pentru începerea războiului cu Irakul. Este unul dintre apropiaţii preşedintelui. Apare foarte des la televizor.

— Probabil el este tipul pe care l-a recunoscut cineva de aici.

— Da. Şi a mai venit cineva cu acelaşi avion – Paul Dunn. Este consilier prezidenţial…

pe probleme de siguranţă naţională şi membru al Consiliului Naţional pentru Securitate.

— Exact. De unde ştii?

— Întrebarea asta apare mereu la „Rişti şi câştigi”.

— De ce-ţi place să faci tot timpul pe prostul?

— Pentru că este un paravan perfect pentru situaţiile în care sunt prost de-a binelea. Aşadar, după cum spunea Betty, Wolffer şi Dunn au sosit aici sâmbătă, împreună cu alţi doi indivizi, iar apoi au urcat cu toţii într-un microbuz, care i-a dus la Clubul Custer Hill.

Kate se uită din nou pe listele cu pasageri ale zborului de la Boston, de sâmbătă, ora 11.00, şi spuse:

— Cu avionul acela au mai sosit încă nouă persoane, însă niciunul dintre numele astea nu-mi spune nimic, aşa că nu ştim cine sunt ceilalţi doi care au urcat în microbuz.

— Aşa e. Am continuat să răsfoiesc listele cu pasageri: Wolffer şi Dunn au plecat ieri cu primul avion către Boston, urmând să ajungă la Washington.

Kate înclină din cap gânditoare, apoi mă întrebă:

— Asta ar trebui să însemne ceva?

— Păi, aparent, nu înseamnă mare lucru. Câţiva oameni bogaţi şi influenţi au plecat împreună într-o vacanţă de trei zile, la o cabană din munţi, al cărei proprietar este un magnat al petrolului. Este ca unul dintre acele weekend-uri renascentiste sau ca o întrunire a Grupului Carlyle, la care anumite persoane – şi presa – speculează că s-ar pune la cale tot felul de chestii ilegale, cum ar fi bunăoară măsluirea preţului petrolului, tranzacţii politice şi financiare, conspiraţii pentru a pune stăpânire pe planetă şi altele de genul ăsta. Uneori însă, nu e vorba decât despre nişte bogătaşi, care se întâlnesc să se relaxeze, să joace cărţi, să vorbească despre femei şi să spună bancuri deocheate.

Kate se gândi la asta.

— Poate că uneori aşa este, spuse ea. Dar nu uita că un mahăr din Ministerul Justiţiei a vrut să afle câte ceva despre această întâlnire.

— Exact.

— Şi nu e ceva obişnuit, continuă ea, ca Ministerul Justiţiei să vrea să îi aibă în vizor pe secretarul adjunct al apărării, pe un consilier prezidenţial şi pe mai ştiu eu cine altcineva din clubul ăsta.

— E din ce în ce mai bine, am comentat eu. Am parcurs cu atenţie listele cu pasageri. Trebuie să-i verificăm pe toţi cei care au sosit aici cu avioane comerciale în ultimele câteva zile şi să vedem dacă persoanele respective au vreo legătură una cu alta – şi, dacă da, care este legătura respectivă –, apoi să încercăm să ne dumirim ce ar fi trebuit să afle Harry în urma acestei supravegheri, şi anume, cine a participat la întâlnirea de la Clubul Custer Hill.

— Nu cred că asta-i treaba noastră, mă contrazise Kate. Tom n-a spus nimic despre asta.

— E bine să dai dovadă de iniţiativă. Tom apreciază acest lucru. Şi, apropo, mai dă-l dracului pe Tom!

Chelneriţa îşi făcu apariţia, şi unul din noi comandă un cheeseburger cu porţie dublă de şuncă, iar celălalt, o salată Cobb, dracu' ştie ce-o mai fi şi aia.

Pagerul meu începu să sune, şi m-am uitat la număr. Lucru absolut previzibil, era Tom Walsh.

— Îl sun.

— Nu, eu îl sun, spuse Kate.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Pe mine mă place şi mă respectă. Am format numărul de mobil al lui Tom, iar el îmi răspunse. L-am întrebat: Mi-ai trimis mesaj pe pager?

— Da, v-am trimis. Şi ţie, şi lui Kate. Şi v-am şi sunat pe amândoi. Parcă trebuia să-mi daţi un telefon imediat ce ateriza elicopterul.

— Numai ce am sosit. Am mers împotriva vântului.

— Pilotul spune că aţi ajuns de aproape o oră.

— A fost coadă mare la ghişeul de închirieri auto. Revenind la lucruri mai importante, ce se mai aude de Harry?

— Nimic deocamdată. Vreau să mergeţi la sediul regional al poliţiei statale din Ray Brook. E la câţiva kilometri de Saranac Lake. Luaţi legătura cu maiorul Hank Schaeffer, comandantul Detaşamentului B, şi desfăşuraţi operaţiunile de căutare împreună cu el. Puteţi să vă oferiţi serviciile şi cunoştinţele în domeniu şi exprimaţi-vă dorinţa de a lua parte la căutări.

— În regulă. Asta-i tot?

— Deocamdată. Până una, alta, am aplicat procedurile standard pentru a vedea dacă putem face rost de câteva sute de soldaţi de la Fort Drum, care să participe la operaţiunile de căutare. Asta va accelera considerabil ritmul acţiunii. Spune-i lui Schaeffer că încă ne mai ocupăm de aspectul ăsta.

— O să-i spun.

— Sună-mă după ce vorbeşti cu Schaeffer.

— O să te sun.

— Bun. Kate e acolo?

— E la toaletă.

— Spune-i să mă sune.

— O să-i spun.

— Acum ce faci?

— Aştept un cheeseburger cu porţie dublă de şuncă.

— În regulă… Nu pierdeţi vremea pe la aeroport şi nu puneţi întrebări nimănui de acolo.

— Ce vrei să spui?

— Duceţi-vă neîntârziat la sediul poliţiei statale. Şi nici măcar *să nu vă treacă prin minte* să mergeţi la Custer…

— Am înţeles.

— Bine. Asta-i tot.

Am închis, iar Kate m-a întrebat:

— Ce a spus?

Am luat o înghiţitură de cafea şi am revenit la hârtiile de pe masă.

— Vrea să ne ducem la Clubul Custer Hill, să vedem dacă îl găsim pe Bain Madox, să vorbim cu el şi să vedem cine mai e pe acolo.

— A spus el asta?

— Nu în atât de multe cuvinte.

— A zis să-l sun?

— Cum vrei.

Începuse să-şi piardă răbdarea cu mine, aşa că izbucni: – John, ce *dracu'* a…

— Uite cum stă treaba: nicio veste despre Harry, Walsh vrea să luăm legătura cu poliţia statală, să participăm la operaţiunile de căutare şi să nu dăm târcoale prin aeroport. Pentru asta e un pic cam târziu, am remarcat eu.

— N-am auzit nimic despre Clubul Custer Hill.

— De ce nu te duci tu la sediul poliţiei statale? Eu mă duc la Clubul Custer Hill.

Nu-mi răspunse.

— Kate, i-am spus, noi am fost trimişi aici de formă, doar pentru că a dispărut unul dintre oamenii noştri din Brigada Antitero. Suntem aici ca să primim veştile proaste sau veştile bune – dacă şi când va fi găsit Harry. E doar o chestie de protocol. Ştii şi tu asta. Întrebarea mea pentru tine este următoarea: Vrei să joci un rol activ sau unul pasiv în toată afacerea asta?

— Ai şi tu un mod de a pune problema… Lasă-mă să mă gândesc.

— Gândeşte-te!

Chelneriţa ne aduse mâncarea. Cheeseburgerul cu porţie dublă de şuncă arăta ca şi cum ar fi putut să-ţi provoace infarct numai dacă l-ai fi atins. Iar cartofii prăjiţi Freedom aveau un steguleţ american înfipt în ei.

— Vrei puţină salată de la mine? mă întrebă Kate.

— Odată am găsit un vierme într-o salată.

— Mersi.

Înainte de a apuca să-mi asigur cantitatea minimă necesară de grăsimi pentru o zi, tipul de la Enterprise intră în cafenea şi îi dădu lui Kate un vraf de contracte de închirieri fotocopiate, după care îi spuse:

— Eu ies din tură la ora patru, în caz că vrei să-ţi arăt împrejurimile. Poate luăm şi cina împreună. Am notat numărul mobilului meu pe cartea de vizită.

— Mulţumesc, Larry. O să te sun mai târziu.

Tânărul plecă.

— Tu l-ai pus să facă asta, i-am spus.

— Despre ce vorbeşti?

Nu i-am răspuns, dar am cerut nota de plată, ca să putem pleca de îndată ce apărea Max.

Am muşcat încă o dată din cheeseburgerul meu. Max intră în cafenea, ne observă şi veni la masa noastră.

— Iată toate contractele de joi până mâine, inclusiv retururile, îi spuse ea lui Kate. Sunt vreo douăzeci şi şase. A fost un weekend mai lung.

— Mulţumesc, îi răspunse Kate. Şi vă rog să nu vorbiţi cu nimeni despre treaba asta.

— Desigur. Se uită la mine şi îmi spuse: Eşti un tip tare norocos cu o asemenea soţie.

Cum aveam gura plină de burger, n-am reuşit decât să mormăi câteva sunete. Apoi Max a părăsit restaurantul, iar eu am înghiţit ce aveam în gură.

— Tu ai pus-o să facă asta, am acuzat-o eu pe Kate.

— *Despre ce* vorbeşti?

Mi-am îndesat în gură câţiva cartofi prăjiţi, după care m-am ridicat şi am spus:

— În regulă. Hai să mergem!

Kate îşi băgă hârtiile în servietă, iar eu am lăsat douăzeci de

dolari pe masă şi am ieşit împreună cu ea din cafenea.

— Dacă nu vii cu mine, du-te la Hertz şi mai închiriază-ţi o maşină, am îndemnat-o pe Kate. Sediul poliţiei statale se află într-un loc numit Ray Brook, nu departe de aici. Caută-l pe maiorul Schaeffer. O să te sun eu mai târziu.

Ea rămase pe loc, neştiind dacă să respecte ordinele lui Walsh sau să-şi urmeze crezul recent exprimat faţă de şef, cum că lumea se schimbase, în cele din urmă, decise:

— Vin cu tine la Clubul Custer Hill. Apoi, mergem împreună la sediul poliţiei statale.

Am ieşit din terminal, ne-am îndreptat către locul de parcare şi am găsit Fordul Taurus albastru. Am condus până în dreptul clădirii terminalului, unde se afla Biroul de operaţiuni pentru transportul aerian public şi am parcat.

— Vreau să văd dacă GOCO are un avion propriu şi dacă foloseşte acest aeroport, am informat-o pe Kate, căreia i-am dat apoi harta, zicându-i: Sună la poliţia locală şi vezi dacă-ţi pot spune cum se ajunge la Clubul Custer Hill.

Am intrat în clădire, unde am văzut un tip aşezat la un birou din spatele tejghelei, făcându-şi de lucru la computer.

— Pot să cumpăr de aici un bilet până la Paris? l-am întrebat.

Tipul îşi ridică ochii din calculator şi îmi răspunse:

— Puteţi merge oriunde doriţi dumneavoastră în cazul în care deţineţi, închiriaţi sau contractaţi un avion suficient de mare. Şi nici măcar nu aveţi nevoie de bilet.

— Cred că am venit în locul potrivit. I-am arătat legitimaţia, prezentându-mă: John Corey, Brigada Antitero. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

El se ridică, veni în dreptul ghişeului şi se uită de aproape la legitimaţie.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Chad Rickman, funcţionar al Biroului de operaţiuni.

— OK, Chad. Trebuie să aflu dacă există vreun avion privat înregistrat pe numele Global Oil Corporation – GOCO – care foloseşte acest aeroport.

— Da, sunt două avioane tip Cessna Citation, model nou. Ceva probleme?

— E vreunul din ele aici?

— Nu… De fapt, amândouă au sosit aici ieri-dimineaţă, cam la o oră distanţă unul de altul, au făcut plinul, iar după câteva ore au decolat.

— Câţi pasageri au coborât din ele?

— Nu cred că au existat pasageri. De regulă, trimitem o maşină la avion, şi sunt aproape sigur că de data asta nu erau decât membrii echipajului.

— După ce au făcut plinul, au luat pasageri la bord?

— Nu cred. Au venit, au alimentat, iar după câteva ore au plecat.

— Bun… Şi încotro au plecat?

— Nu mie trebuie să-mi spună unde se duc, trebuie să anunţe la Administraţia Federală pentru Aviaţie.

— Am înţeles… Şi cum anunţă? Prin radio?

— Nu, prin telefon. De aici. Dacă mă gândesc mai bine, i-am auzit din întâmplare pe ambii piloţi prezentând un plan de zbor către Kansas City, cu plecarea la o jumătate de oră distanţă unul de altul.

M-am gândit la asta, apoi am întrebat:

— De ce ar fi plecat către Kansas City fără pasageri la bord?

— Poate că aveau doar încărcătură, zise Chad. Îmi amintesc că au venit două jeepuri şi au urcat ceva la bord.

— Ce anume?

— N-am văzut.

— Astea sunt avioane de pasageri, nu? Nu de marfă…

— Exact. Însă în cabină este loc pentru ceva încărcătură.

— Eu tot nu înţeleg cum se face că două avioane au venit aici fără pasageri şi au plecat apoi cu puţină marfă, ambele îndreptându-se către aceeaşi destinaţie.

— Ştiţi, tipul ăsta, proprietarul avioanelor, Bain Madox… Nenorocitele alea de puţuri de petrol sunt *ale lui.* Poate să ardă cât combustibil vrea el…

— Adevărat… Kansas City era destinaţia lor finală? am mai întrebat.

— Nu ştiu. Ăsta e planul de zbor pe care i-am auzit prezentându-l la telefon. Probabil e undeva în drumul lor, şi deci poate că de-acolo pleacă mai departe. Sau poate că se întorc aici.

— Înţeleg… Deci pot să sun la Administraţia Federală pentru Aviaţie să obţin planurile lor de zbor?

— Da, dacă sunteţi autorizat să le obţineţi şi dacă aveţi numerele de înmatriculare ale aparatelor de zbor.

— Ei bine, Chad, sunt autorizat. Am scos foaia de hârtie pe care o adusese Randy din biroul lui şi am pus-o pe masă. Care sunt aparatele de zbor de la GOCO?

Chad studie hârtiile şi bifa două dintre numere, N2730G ŞI N2731G, informându-mă:

— Numere de înregistrare consecutive. Foarte multe companii care au avioane particulare fac asta.

— Ştiu.

— Da? Care-i treaba?

— Vechile rahaturi legate de impozite. Bogătaşii sunt altfel decât noi.

— Serios?

— Bun. Mulţumesc, Chad. Mai gândeşte-te! Şi fă-mi un serviciu şi mai întreabă pe aici, vezi dacă îşi mai aminteşte cineva ceva. Ai un număr de mobil?

— Sigur. Îşi notă numărul de mobil pe cartea lui de vizită şi se interesă: Despre ce e vorba, mai precis?

— Ţi-am spus: evaziune fiscală. Saci de bani. Vezi să nu spui cuiva ceva despre vreo anchetă federală, l-am avertizat.

— Nu scot o vorbă!

Am ieşit din birou şi m-am întors la maşină.

— Există două avioane private GOCO, care folosesc acest aeroport, am înştiinţat-o pe Kate. În timp ce conduceam către ieşirea din aeroport, am pus-o pe Kate la curent cu informaţiile primite şi i-am spus că va trebui să sunăm la biroul din Washington al Administraţiei Federale pentru Aviaţie pentru a afla care erau planurile de zbor stabilite în continuare pentru cele două avioane.

— Şi de ce ne interesează pe noi chestia asta? mă întrebă Kate.

— Deocamdată nu ştiu. Dar pe mine mă interesează Madox ăsta, şi nu poţi şti niciodată ce e important până nu pui toate detaliile cap la cap. În meseria asta de detectiv nimeni nu poate spune vreodată că are prea multe informaţii.

— Ar trebui să iau notiţe?

— Nu. O să-ţi ofer înregistrarea unuia dintre cursurile pe care le predam la John Jay.

— Îţi mulţumesc.

Ajungând la ieşirea din aeroport, am întrebat-o pe Kate:

— Ai aflat încotro mergem?

— Cât de cât. Sergentul de gardă mi-a spus s-o luăm pe Route 3 către vest până ajungem la Route 56, care duce spre nord, iar după aceea să mai întrebăm.

— Bărbaţii adevăraţi nu cer îndrumări. În ce parte e Route 3? am întrebat.

— Păi, dacă tot întrebi, ia-o la stânga.

În câteva minute eram pe Route 3, considerată a fi o autostradă pitorească, şi ne îndreptam spre vest, intrând în sălbăticie.

— Fii cu ochii în patru după urşi, i-am spus lui Kate. Hei, ce zici, oare un Glock de calibru nouă poate opri un urs?

— Nu cred, dar sper din tot sufletul să-ţi satisfaci curiozitatea asta.

— Asta nu-i tocmai o dovadă de tandreţe.

Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

— Fiecare minut care trece fără să primim vreo veste despre Harry mă face să cred că el nu mai e în viaţă.

Nu i-am răspuns.

Ea rămase tăcută o vreme, apoi şopti:

— Puteai să fii tu în locul lui.

Puteam, ce-i drept; dar, dacă m-aş fi aflat eu în mijlocul pădurii, prin preajma Clubului Custer Hill, poate că situaţia ar fi fost cu totul alta. Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate că nu.

Capitolul 21

Ne-am continuat drumul către vest, pe Route 3 – o şosea care părea să nu aibă altă raţiune de a exista decât, eventual, aceea de a-ţi oferi ocazia să admiri copacii, în timp ce mergi dinspre nicăieri înspre nicăieri.

Kate luase câteva broşuri de la aeroport, şi acum le studia cu mare atenţie. Face chestia asta pe oriunde trecem, pentru a-şi îmbogăţi cunoştinţele. După aceea, mă intoxică pe mine cu toate informaţiile astea, de parcă ar fi ghid.

Mă informă, aşadar, că Saranac Lake – oraşul, aeroportul şi şoseaua pe care mergeam – se afla de fapt pe teritoriul rezervaţiei naturale Adirondack.

Îmi mai comunică, de asemenea, că această zonă era cunoscută sub denumirea de Ţinutul Nordului, denumire pe care ea o considera romantică.

— În aprilie îţi îngheaţă şi sufletul din tine prin părţile astea, am comentat eu.

Însă ea îşi continuă prezentarea:

— Mari porţiuni din rezervaţie au fost declarate ca fiind întru totul sălbatice.

— Asta-i destul de deprimant.

— Regiunea desemnată ca rezervaţie este de dimensiunile statului New Hampshire.

— Ce e New Hampshire?

— O foarte mare parte este nelocuită.

— Mi se pare destul de clar.

Şi aşa mai departe. De fapt, acum înţelegeam cum era posibil să dispară cineva pe aici timp de zile, ori săptămâni întregi, ori chiar pentru toată viaţa.

Dar, totodată, îmi dădeam seama că o persoană care era cât de cât familiarizată cu pădurea ar fi putut supravieţui fără probleme.

Route 3 era de fapt o stradă modestă, cu două benzi, care din când în când mai traversa câte un orăşel. Însă dincolo de oraşe erau întinderi întregi de pustietate, care îmi stârneau agorafobia şi zoofobia. Înţelegeam de ce Bain Madox ăsta ar fi preferat o cabană pe aici, prin munţi, dacă intenţiile sale nu erau tocmai curate.

— E atât de frumos aici! exclamă Kate.

— Într-adevăr.

Era groaznic.

Ici-colo se vedeau nişte indicatoare rutiere galbene, pe care erau schiţate nişte siluete de căprioare săltăreţe. Cred că rostul lor era acela de a avertiza căprioarele să se ferească din calea maşinilor de pe şosea.

Într-o curbă am văzut un indicator mare pe care era un urs vopsit cu negru, iar sub urs se putea citi cuvântul: ATENŢIE!

— Ai văzut? Ai văzut indicatorul ăla cu ursul? am întrebat.

— Da. Asta înseamnă că există urşi în zonă.

— La dracu'! Portierele sunt încuiate?

— John, nu te mai purta ca un idiot! Urşii n-o să te deranjeze atâta vreme cât nu-i deranjezi nici tu.

— Celebrele cuvinte de pe urmă! De unde ştii tu ce-l deranjează

pe un urs?

— Mai termină odată cu nenorociţii ăştia de urşi!

Ne-am continuat drumul. Nu era cine ştie ce trafic în direcţia în care mergeam noi. Doar câteva maşini au trecut în direcţia opusă, către Saranac Lake.

— Spune-mi de ce mergem la Clubul Custer Hill, mă chestiona Kate.

— Asta-i procedura standard într-o anchetă a poliţiei. Mergi în locul de unde ai primit ultimele veşti de la persoana dispărută.

— Situaţia de faţă e ceva mai complexă decât un caz de dispariţie obişnuit.

— La drept vorbind, nu e. Însă problema cu cei de la CIA ŞI FBI este că *ei* complică situaţiile mai mult decât ar trebui.

— Asta să fie oare realitatea?

— Da, asta e realitatea.

— Trebuie să-ţi amintesc că nu vrem să-l punem în gardă pe Madox sau pe altcineva în legătură cu faptul că un agent federal s-a aflat pe proprietatea respectivă.

— Cred că am mai discutat aspectul ăsta. Dacă tu te-ai afla undeva pe proprietatea Clubului Custer Hill şi ai avea piciorul rupt, n-ai avea semnal la mobil, iar un urs ţi-ar da târcoale, ai prefera ca eu să respect ordinele şi să aştept un mandat de percheziţie înainte de a veni să te caut?

Ea reflectă puţin la asta şi apoi îmi răspunse:

— Ştiu că un poliţist îşi va risca oricând viaţa şi cariera pentru a veni în ajutorul unui alt poliţist; şi mai ştiu că ai face acelaşi lucru şi pentru mine, cu toate că rolul meu dublu de soţie şi de agent FBI ar putea să-ţi trezească sentimente contradictorii…

— Interesantă observaţie!

— Însă eu cred că tu ai altceva în plan, şi anume, să afli care-i treaba cu Clubul Custer Hill.

— Şi când ţi-ai dat seama de asta?

— Păi, primul indiciu e teancul de liste de pasageri şi contracte de închiriere pe care îl car în servietă. Iar al doilea, faptul că te-ai interesat de aparatele de zbor de la Global Oil Corporation.

— Se pare că pur şi simplu nu pot să te duc de nas.

— John, sunt de acord că trebuie să continuăm să-l căutăm pe Harry, însă, dincolo de asta, tu te bagi în ceva care poate fi mult mai

serios decât îţi dai seama. Îmi aminti: Omul ăsta, clubul său, oaspeţii pe care îi primeşte – toţi se află în atenţia Ministerului Justiţiei. Nu periclita ancheta!

— Şi îmi spui asta în calitate de colegă, soţie sau avocată?

— În toate calităţile enumerate. Făcu o pauză de o clipă, apoi adăugă: în regulă, eu ţi-am spus părerea mea pentru că trebuia să ţi-o spun şi pentru că, uneori, chiar mă îngrijorezi. Eşti complet ţicnit.

— Îţi mulţumesc!

— De asemenea, eşti extrem de abil şi de inteligent, iar eu am încredere în judecata şi în instinctele tale.

— Serios?

— Serios! Prin urmare, cu toate că, tehnic vorbind, am un grad mai mare decât al tău, de data asta o să merg pe mâna ta.

— N-o să te dezamăgesc.

— Păi, ai face bine să nu mă dezamăgeşti! În plus, vreau să-ţi amintesc faptul că garanţia cea mai bună a reuşitei este însăşi reuşita. Dacă tu… noi… acţionăm de capul nostru, atunci ar fi cazul să venim cu ceva care să justifice nerespectarea ordinelor primite.

— Kate, dacă n-aş fi crezut că la mijloc e ceva mai mult decât o simplă măsluire a preţului petrolului, acum ne-am fi aflat deja la sediul poliţiei statale, bându-ne liniştiţi cafeaua.

Ea mă luă de mână, şi ne-am continuat drumul aşa.

Cam la patruzeci de minute de când părăsiserăm aeroportul, am văzut un indicator pentru Route 56 nord, iar Kate mă atenţiona:

— Ia-o la dreapta!

Am călcat pe frână şi am întins mâna după Glock.

— Unde?

— Aici. Ia-o la dreapta! Haide!

— Urs… a, am înţeles… *să o iau* la dreapta. Nu mai folosi cuvântul ăsta!

— Virează dracului la dreapta! *Aici!*

Am făcut dreapta către Route 56 nord şi am mers mai departe. Porţiunea asta de drum trecea prin mijlocul pustietăţii.

— Zici că e Ţinutul Indienilor, i-am spus lui Kate. Despre indieni ce se spune în broşură? Sunt prietenoşi?

— În broşură scrie că tratatul de pace cu populaţia băştinaşă americană expiră în 2002, de Columbus Day.

— Ha, ha! Ce nostim!

Am mai condus încă vreo treizeci de kilometri, iar la un moment dat am văzut un indicator maroniu, care ne informa că tocmai ieşeam din Rezervaţia Naturală Adirondack.

— Sergentul de gardă spunea că Clubul Custer Hill se află pe o proprietate privată din interiorul rezervaţiei, aşa că eu cred că am trecut de el, îmi explică Kate. Se uită rapid pe harta primită de la Hertz. La câţiva kilometri mai încolo e un oraş numit South Colton. O să ne oprim să cerem îndrumări.

Am condus mai departe, iar la orizont apăru un grup mic de case. Am văzut apoi un indicator pe care scria: „SOUTH COLTON – UN ORAŞ MIC CU O MARE POVARĂ PE UMERI" sau, mă rog, chestii de genul ăsta.

La intrarea în orăşel, am găsit o benzinărie, în dreptul căreia am oprit şi am parcat maşina.

— Du-te tu şi află mai multe, i-am spus lui Kate.

— John, mişcă-ţi fundul jos din maşină şi du-te să întrebi care e drumul.

— Bine, bine… Dar vino şi tu cu mine.

Am coborât din maşină, ne-am dezmorţit oasele şi am intrat în biroul micuţ, amenajat în stil rustic.

Un bărbat bătrân şi zbârcit – genul pe care te aştepţi să-l întâlneşti prin astfel de locuri –, îmbrăcat în blugi şi în cămaşă ecosez, stătea în faţa unui birou ponosit, fumând o ţigară şi urmărind o emisiune de pescuit la un televizor de pe tejghea. Cum imaginea era cu purici, am pus mâna pe antenă şi am mişcat-o puţin; tipul îmi spuse:

— Aşa, acolo… Acum e bine.

Însă imediat ce am luat mâna de pe antenă, puricii reveniră. În vremea copilăriei, una dintre îndeletnicirile mele era să stau pe post de antenă lângă televizorul familiei, însă acum trecusem de faza aia, aşa că i-am spus bătrânului:

— Avem nevoie de nişte îndrumări.

— Iar eu am nevoie de o antenă de satelit.

— Nu-i o idee rea. Aşa aţi putea comunica direct cu nava-mamă. Noi am vrea să ajungem la…

— De unde veniţi?

— Din Saranac Lake.

— A, da? Se uită la noi pentru prima oară, aruncă o privire la Taurusul parcat afară şi întrebă:

— De unde *sunteţi?*

— De pe Pământ. Uitaţi ce e, suntem deja în întârziere…

— Aveţi nevoie de benzină?

— Sigur. Dar mai întâi…

— Doamna merge la toaletă?

— Mulţumesc, răspunse Kate. Ne îndreptăm către Clubul Custer Hill. Omul nu zise nimic timp de câteva secunde, dar apoi ne întrebă:

— Şi?

— Ştiţi unde este?

— Sigur. Ei fac plinul aici. De reparaţii însă nu mă ocup eu. Îşi duc maşinile tocmai la dealerul ăla din Potsdam. La dracu'! Eu am uitat mai multe despre reparaţiile auto decât au ştiut vreodată idioţii ăia de la reprezentanţă! Dar, dacă rămân vreodată blocaţi în noroi sau în zăpadă, pe cine credeţi că sună? Pe dealeri? Vezi să nu! îl sună pe Rudy. Adică pe mine. Păi, în ianuarie trecut – sau poate că era februarie? –, mă rog, a fost zăpada aia mare la mijlocul lunii. Vă aduceţi aminte?

— S-ar putea să fi fost în Barbados atunci, am spus. Uite, Rudy…

— Am aici un automat de aperitive şi unul de Coca-Cola. Vă trebuie mărunţiş?

M-am dat bătut.

— Da, te rog.

Aşa că am făcut rost de mărunţiş, am cumpărat nişte aperitive tari ca piatra de la automat, plus două sticle de Coca-Cola, am trecut pe la toaletă şi am băgat câţiva litri de benzină.

Revenind în biroul minuscul, am plătit benzina cu unul dintre cardurile mele guvernamentale. Agenţii au tot timpul la ei două carduri de credit: unul pentru mâncare, cazare şi diverse, iar celălalt special pentru benzină. Pe cardul meu de benzină scria că e DE CORPORAŢIE şi mai apărea şi marca R AND I ASSOCIATES, ceea ce nu însemna mai nimic. Însă băgăciosul de Rudy mă întrebă:

— Ce reprezintă R and I Associates?

— Frigidere şi aparate de gheaţă.

— A, da?

Am schimbat subiectul şi l-am întrebat:

— Ai o hartă a locului?

— Nu. Dar pot să vă desenez una.

— Gratis?

Râse şi începu să scotocească printr-un vraf de hârtii. Găsi un

fluturaş care anunţa un concurs de lupte de elani sau mai ştiu eu ce şi începu să mâzgălească ceva pe spate, explicând:

— Deci mai întâi căutaţi Stark Road, şi acolo faceţi stânga – vedeţi că nu sunt indicatoare –, apoi ajungeţi la Joe Indian Road…

— Poftim?

— Joe Indian. O luă de la început cu explicaţiile, în caz că eram prea idiot şi nu înţelesesem, apoi încheie: Ajungeţi la drumul ăsta forestier de aici, care nu are niciun nume, şi mergeţi înainte pe el, cale de vreo 15 kilometri. După aceea, căutaţi pe stânga McCuen Pond Road, care vă duce direct pe proprietatea Clubului Custer Hill. N-aveţi cum să o rataţi, fiin'că o să fiţi opriţi.

— Opriţi de cine?

— De agenţii de pază. Au acolo o casă şi o poartă de acces. Întreaga proprietate e înconjurată cu un gard.

— Bine. Mulţam, Rudy.

— De ce vă duceţi acolo?

— Suntem de la service şi mergem să reparăm frigiderul. Sunt ceva probleme cu aparatul de preparat gheaţa.

— Da? Se uită la noi. Vă aşteaptă?

— Mai încape vorbă? Nu pot prepara cocktailuri până nu remediem problema cu gheaţa.

— Şi ei nu v-au spus cum să ajungeţi acolo?

— Ba da, dar câinele meu a mâncat notiţele. Bun, mersi…

— Hei, vreţi un sfat?

— Sigur.

— Trebuie să avertizez, dar nu aţi aflat de la mine.

— OK.

— Cereţi banii înainte. Se lasă greu la plată. Aşa-s bogătanii ăştia. Nu prea se înfig când e vorba să-i plătească pe oamenii muncii.

— Mulţumim pentru avertisment.

Ieşind din birou, am întrebat-o pe Kate:

— Suntem la Camera Ascunsă, nu?

— Încep să cred că da.

Ne-am urcat în maşină, am făcut cale întoarsă pe Route 56, am intrat în rezervaţie şi am început să ne uităm după Stark Road.

Într-un final, am intrat pe drumeagul acesta îngust, care străbătea un tunel de copaci.

— Vrei nişte pastrama de vită?

— Nu, mulţumesc. Şi nu face mizerie!

Mi-era atât de foame, încât aş fi mâncat un urs întreg. M-am mulţumit însă cu pastrama de vită, care era de-a dreptul scârboasă. Am aruncat învelişul de celofan pe bancheta din spate, protejând astfel mediul înconjurător.

Ne aflam în apropierea Clubului Custer Hill. Potrivit spuselor lui Walsh, operaţiunile de căutare din aer şi la sol ar fi trebuit să se afle în plină desfăşurare în preajma proprietăţii. Însă nu auzeam niciun elicopter şi niciun alt aparat de zbor şi nu vedeam prin jur niciun vehicul de patrulare al poliţiei. Ăsta ori nu era un semn bun, ori, din contră, era un semn foarte bun.

Kate îşi verifică telefonul, zicând:

— Acum am semnal. Am chiar şi un mesaj.

Dădu să citească mesajul, însă eu i-am tăiat elanul:

— Gata, consideră că suntem în afara ariei de acoperire. Fără mesaje şi fără apeluri.

— Şi dacă l-au găsit pe Harry?

— Nu vreau să ştiu. Mergem să-l întâlnim pe Bain Madox.

Ea îşi băgă mobilul înapoi în buzunar. Apoi începu să-i sune pagerul; iar după un minut, se auzi şi al meu.

Am urmat îndrumările lui Rudy şi, în mai puţin de douăzeci de minute, am intrat pe McCuen Pond, o stradă îngustă, dar bine pavată.

În faţa noastră era o pancartă mare, care se întindea deasupra străzii, fiind fixată între doi stâlpi de câte trei metri fiecare, cu reflectoare ataşate. Pe pancartă scria: „ACEASTA ESTE O PROPRIETATE PRIVATĂ – ACCESUL INTERZIS – OPRIŢI LA POARTA DIN FAŢĂ SAU ÎNTOARCEŢI”.

Am trecut pe sub pancartă, iar în faţă am văzut un luminiş unde se afla o construcţie rustică, din bârne, în spatele unei porţi de oţel închise.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme largi de camuflaj ieşiră din clădirea de bârne, de parcă ar fi aflat de sosirea noastră cu mult înainte ca noi să ajungem la poartă. I-am explicat lui Kate:

— Au detectori de sunet sau de mişcare. Poate chiar şi camere video.

— Ca să nu mai spun că indivizii ăştia poartă tocuri de pistol, iar unul se uită la noi prin binoclu.

— Doamne, cât îi urăsc pe tipii care fac de pază pe o proprietate

privată. Dă-le o armă şi ceva autoritate şi sunt în stare…

— Semnul ăla spune să reduci viteza până la opt kilometri pe oră.

Am încetinit şi m-am apropiat de poarta închisă. La trei metri de aceasta era o denivelare menită să te oblige să reduci viteza şi un alt indicator pe care scria: „OPRIŢI AICI". Am oprit.

Poarta, care era electrică, se deschise câţiva metri, iar unul dintre paznici veni către maşina noastră. Am coborât geamul, iar el se aplecă şi ne întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta?

Tipul avea vreo treizeci şi ceva de ani şi era îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj, cu toate accesoriile: şapcă, cizme şi armă. De asemenea, avea. Întipărită pe chip o expresie care sugera că e un tip foarte *cool* şi potenţial periculos, în caz că era provocat. Nu mai avea nevoie decât de ochelari şi de o svastică, pentru a-şi desăvârşi imaginea.

Eu am făcut prezentările:

— Sunt agentul federal John Corey, iar acesta este agentul federal Kate Mayfield. Am venit să-l vedem pe domnul Bain Madox.

Asta păru să-l facă mai puţin sigur pe el.

— Vă aşteaptă? întrebă.

— Dacă ne-ar aştepta, ai şti şi tu asta, nu?

— Eu… Pot să văd un act de identitate, ceva?

Am vrut să-i arăt mai întâi pistolul meu Glock, aşa, ca să ştie că nu e singura persoană dotată. Însă, ca să fiu drăguţ, i-am întins legitimaţia. La fel a făcut şi Kate.

Le-a studiat cu atenţie, iar eu am avut senzaţia că fie şi-a dat seama că sunt autentice, fie s-a prefăcut a fi expert în recunoaşterea legitimaţiilor veritabile.

L-am întrerupt din stadiul documentelor:

— Acum o să le iau înapoi.

Ni le înmâna, dar nu fără o scurtă ezitare.

— Am venit aici să discutăm cu domnul Madox într-o problemă oficială.

— Şi de ce natură este problema dumneavoastră?

— Sunteţi domnul Madox cumva?

— Nu, dar…

— Uite ce e, omule, ai zece secunde să faci ceva cu adevărat

inteligent. Sună-ţi şefii, dacă trebuie, dar deschide odată porţile alea afurisite!

Dădu unele semne de enervare, însă îşi păstră calmul şi spuse:

— Aşteptaţi.

Se întoarse la poartă, se strecură prin deschizătură şi vorbi ceva cu individul celălalt. Apoi dispărură amândoi în ghereta de bârne.

— De ce trebuie să fii mereu atât de agresiv? mă întrebă Kate.

— Agresiv sunt atunci când scot pistolul. Iar arţăgos sunt atunci când apăs pe trăgaci.

— Agenţii federali sunt instruiţi să fie politicoşi.

— Eu am lipsit de la orele alea.

— Şi dacă nu ne lasă să intrăm? Au dreptul să ne refuze accesul pe o proprietate privată dacă nu avem mandat de percheziţie.

— Unde spune asta?

— E scris în Constituţie.

— Pariu pe zece dolari că intrăm?

— S-a făcut!

Neofascistul se întoarse la maşina noastră şi spuse:

— O să vă rog să intraţi pe poartă şi să vă parcaţi maşina pe dreapta. Un jeep o să vă ducă până la cabană.

— Şi de ce nu pot să merg cu maşina mea?

— Această măsură este pentru siguranţa dumneavoastră, domnule, şi aşa este prevăzut în poliţa noastră de asigurare.

— Ei, atunci nu vrem să ne punem rău cu compania dumneavoastră de asigurări. A, există cumva urşi pe proprietate?

— Da, domnule. Vă rog să înaintaţi până dincolo de poartă şi să rămâneţi în maşină până la sosirea jeepului.

Idiotul ăsta chiar îşi închipuia că o să ies din maşină în condiţiile în care se aflau urşi prin preajmă?!

Îi făcu un semn individului din gheretă, iar poarta de oţel se deschise.

Am pătruns pe proprietate şi am întors maşina pe o porţiune cu pietriş. Poarta se închise în spatele nostru, iar eu i-am spus lui Kate:

— Bun venit la Clubul Custer Hill! Îmi datorezi zece dolari.

— Pariu pe douăzeci de dolari că nu ieşim vii de aici? glumi ea.

Un jeep negru cu geamuri fumurii se apropie de noi. Se opri, iar din el coborâră doi tipi care purtau tocuri de pistol şi uniforme de camuflaj. Se îndreptară spre maşina noastră.

— Sper ca şansa să fie de partea mea, am spus.

Unul dintre bărbaţi veni la geamul meu şi mi se adresă:

— Vă rog să ieşiţi şi să mă urmaţi.

Ăsta părea a fi exact genul de loc unde cineva ne-ar fi putut instala în maşină un dispozitiv de urmărire sau un microfon. Deci nu aveam nici cea mai mică intenţie să las maşina acolo.

— Am o idee şi mai bună, am spus. Voi mergeţi înainte, iar eu vin după voi.

El ezită, dar apoi îmi răspunse:

— Urmaţi-mă îndeaproape şi nu părăsiţi drumul.

— Dacă voi nu-l părăsiţi, nici eu n-o s-o fac.

Se duse înapoi la jeep şi întoarse maşina, iar eu l-am urmat, urcând pe un deal, printr-un câmp curăţat, plin de hârtoape.

— Presupun că n-ai vrut să-ţi fie instalate accesorii nedorite în maşină, zise Kate.

— Când vezi atâtea măsuri de siguranţă, trebuie să devii la fel de paranoic ca ei.

— Întotdeauna ştii să te descurci într-o situaţie limită în care ne-ai băgat chiar tu!

— Mulţumesc… Cred.

De-o parte şi de alta, drumul era străjuit de stâlpi de lumină. Am mai observat, de asemenea, mai mulţi stâlpi utilitari, mergând de la liziera pădurii, traversând câmpul deschis şi ajungând la liziera din partea opusă. Pe stâlpi erau întinse cinci fire, şi, trecând pe dedesubt, am observat că trei dintre ele erau, de fapt, nişte cabluri groase care trebuie să fi fost cablurile principale de alimentare cu energie electrică.

Ajunşi cam pe la jumătatea dealului, am văzut o cabană uriaşă, de dimensiunile unui mic hotel. În faţa cabanei se afla un stâlp înalt, în vârful căruia flutura drapelul american şi, de asemenea, un fanion galben.

În spatele cabanei din vârful dealului, am mai văzut un turn înalt, care părea a fi un releu de telefonie mobilă. De asta aveam semnal aici şi tot de-asta ar fi trebuit şi Harry să aibă semnal, în caz că se afla încă în viaţă şi era teafăr. Mă întrebam dacă releul ăsta aparţinea unei companii de telefonie sau lui Bain Madox însuşi.

Am ajuns la cabană, în faţa căreia era o parcare cu pietriş, iar în parcare se aflau un alt jeep negru şi un Ford Taurus albastru, asemenea celui pe care îl conduceam eu. Taurusul din parcare avea

însă pe bara din spate un abţibild cu un „e”, iar asta, dintre câte ştiam eu, însemna că maşina era închiriată de la Enterprise. Aşadar, poate că unii din oaspeţii de peste weekend se mai aflau încă aici. Tot în parcare am mai văzut şi o furgonetă de culoare bleumarin probabil cea de care amintise Betty.

Ne-am oprit sub porticul cu coloane, iar indivizii din jeep au coborât şi ne-au deschis portierele. Eu şi Kate ne-am dat jos din maşină, ea luându-şi servieta înţesată cu liste de pasageri şi contracte de închiriere. Mi-am notat în minte numărul de înmatriculare al vehiculului de la Enterprise, apoi am încuiat portierele maşinii noastre şi am privit împrejur.

Terenul care înconjura cabana era deschis cale de vreo opt sute de metri în fiecare direcţie, ceea ce oferea nu doar o privelişte foarte bună, dar şi o vizibilitate excelentă. Lui Harry i-ar fi fost greu să se apropie suficient de locurile de parcare pentru a fotografia persoanele şi plăcuţele de înmatriculare, chiar dacă ar fi folosit formaţiunile stâncoase drept ascunziş.

În plus, numărasem până acum patru agenţi de pază şi aveam sentimentul că erau şi mai mulţi. Locul ăsta era foarte bine păzit, iar eu eram deja aproape sigur că Harry intrase într-o mare încurcătură.

— Vă rog să mă urmaţi, ni se adresă şoferul jeepului.

— Să nu se atingă nimeni de maşina asta, l-am avertizat. Dacă descopăr cumva că i-a adăugat cineva vreun accesoriu nedorit, persoana respectivă merge direct la puşcărie. S-a înţeles?

Nu-mi răspunse, dar pricepuse.

Am urcat câteva trepte până la veranda acoperită, unde un rând de scaune şi balansoare stil Adirondack erau aşezate cu faţa către priveliştea care se vedea de pe culmea dealului. Dacă nu ţineai cont de gorilele care făceau de pază, ăsta chiar era un loc plăcut şi primitor. Tot acum am observat că fanionul acela galben avea scris pe el cifra 7.

Agentul de pază ne spuse:

— Vă rog să aşteptaţi aici.

Şi dispăru în cabană.

Am rămas împreună cu Kate pe verandă, iar eu am început să fac speculaţii:

— Poate că locul ăsta e de vânzare. Cine îl cumpără primeşte ca bonus o mică armată.

Kate nu-mi răspunse, dar, în loc de asta, îmi zise:

— Ar trebui să îmi verific mesajele.

— Nu.

— John, şi dacă…

— Nu. Ăsta-i unul dintre rarele momente când nu vreau să primesc nicio informaţie. Mergem să ne întâlnim cu Bain Madox.

Se uită la mine şi mă aprobă cu o mişcare a capului. Uşa se deschise, iar agentul de pază ne invită:

— Intraţi!

Am pătruns amândoi în Clubul Custer Hill.

Capitolul 22

Am intrat într-un hol central, spaţios, cu un balcon deasupra şi cu un candelabru masiv, făcut din coarne de cerb. Încăperea era lambrisată cu pin galben şi aranjată în stil rustic, având carpete pe pereţi, cu scene de vânătoare şi de pescuit, şi câteva obiecte de mobilier făcute din crengi de copaci. Aveam sentimentul că doamna Madox, în cazul în care exista o doamnă Madox, nu avea niciun amestec în decorarea acestei cabane.

— Drăguţ loc, i-am spus lui Kate.

— Sunt sigură că pe undeva pe aici trebuie să fie şi un cap de elan, îmi răspunse ea.

Am auzit un zgomot de paşi venind de pe un coridor din stânga noastră şi un alt agent de pază – de data asta un individ de vârstă medie, îmbrăcat în albastru – îşi făcu apariţia în hol. Trebuie să fi fost una dintre gărzile „palatului”. Se prezentă drept Carl, apoi ne întrebă:

— Pot să vă iau gecile?

Am răspuns că o să rămânem cu ele pe noi, iar el întrebă din nou, de data asta adresându-se lui Kate:

— Să vă duc servieta la garderobă?

— O iau cu mine.

— Din motive de siguranţă, îi explică el, o să fiu nevoit să arunc o privire în servieta dumneavoastră.

— Nici să nu te gândeşti!

Asta păru să-i mai taie elanul. Se interesă:

— Care este natura problemei pe care o aveţi cu domnul Madox?

— Uite ce e, Carl, i-am spus, noi suntem agenţi federali. Nu ne

supunem percheziţiilor corporale şi nu predăm nimic, nici măcar armele din dotare, în plus, nu răspundem la întrebări, ci, dimpotrivă, punem întrebări. Aşa că ori ne duci la Bain Madox, ori o să ne întoarcem cu un mandat de percheziţie, cu încă zece agenţi federali şi cu poliţia statală pe deasupra. Aşadar, cum preferi să procedăm?

Carl păru puţin nesigur şi ne spuse:

— O să aflu numaidecât.

Şi plecă.

— Fac pariu pe zece dolari că reuşim să intrăm şi să-l cunoaştem pe vrăjitorul ăsta, îmi şopti Kate la ureche.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte că-ţi iei banii înapoi acum, după ce i-am dat eu de înţeles că nu are altă alternativă.

Am scos mobilul din buzunar şi pagerul de pe curea şi le-am închis pe amândouă, explicându-i lui Kate:

— Uneori, chestiile astea pot să-l sperie pe un suspect sau pot întrerupe un interogatoriu într-un moment foarte important. Acum e una dintre ocaziile când avem voie să anihilăm pagerul.

— Eu n-aş fi atât de sigură, dar… Fără prea mare tragere de inimă, îşi închise şi ea mobilul şi pagerul.

Pe peretele opus am remarcat un tablou mare, pictat în ulei. Era o scenă din Bătălia de la Little Bighorn, cu generalul George Armstrong Custer şi oamenii săi, înconjuraţi de indieni pictaţi, călare pe cai. Aparent, tot indienii câştigau bătălia.

— Ai văzut vreodată tabloul *Ultima împotrivire a lui Custer,* la Muzeul de Artă Modernă? am întrebat-o eu pe Kate.

— Nu. Tu?

— Eu l-am văzut. Este oarecum abstract şi îmi aminteşte de Magritte sau de Dali.

Ea nu zise nimic, dar sunt convins că în sinea ei se întreba cum de auzisem de Magritte sau de Dali sau când Dumnezeu fusesem într-un muzeu.

Am continuat:

— Tabloul înfăţişează un peşte cu un ochi mare şi cu o aureolă, plutind în aer, iar sub peşte sunt nişte băştinaşi americani care fac sex.

— Poftim?! Ce legătură are asta cu *Ultima împotrivire a lui Custer?*

— Păi, tabloul este intitulat: Sfântă scrumbie, uite ce fac indienii ăştia nenorociţi!

Niciun răspuns.

— Te-ai prins? Peşte, ochi mare, aureolă, sfântă scrumbie, uite…

— Ăsta-i *cel mai tâmpit* banc pe care l-am auzit vreodată.

Carl reapăru şi ne spuse:

— Vă rog să mă urmaţi.

L-am urmat în hol, intrând mai întâi în ceea ce părea a fi o bibliotecă; am coborât apoi două trepte, pătrunzând într-o încăpere imensă, cu un tavan ca de catedrală.

La capătul celălalt al camerei se afla un şemineu mare, din piatră, în care ardeau mocnit câţiva buşteni. Un cap mare de elan trona deasupra poliţei căminului.

— Hei, uite-ţi capul de elan! i-am spus lui Kate. De unde ai ştiut?

În fine, în faţa focului, într-un fotoliu, stătea aşezat un bărbat. Acesta se ridică în picioare şi traversă camera imensă. Am văzut că purta un sacou albastru, pantaloni cafenii şi o cămaşă verde ecosez.

Ne-am întâlnit la jumătatea drumului, iar el îi întinse mâna lui Kate, care i-o strânse. Bărbatul se prezentă:

— Sunt Bain Madox, preşedinte şi proprietar al acestui club. Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Mayfield. Bine aţi venit!

— Mulţumesc.

El se întoarse apoi către mine, întinse mâna şi mi se adresă:

— Iar dumneavoastră sunteţi domnul Corey.

Ne-am strâns mâinile, iar el mă întrebă:

— Aşadar, cu ce vă pot ajuta?

Mi-am amintit de cursurile de bune maniere şi am răspuns:

— Mai întâi de toate, aş dori să vă mulţumesc pentru că ne-aţi primit fără o programare prealabilă.

Afişă un zâmbet forţat.

— Aveam de ales?

— Ce-i drept, nu prea.

L-am analizat cu atenţie pe domnul Bain Madox. Avea înjur de 55 de ani, era înalt, bine făcut şi nu arăta deloc rău. Părul lung şi cărunt îi era pieptănat pe spate, lăsând la vedere o frunte netedă. Avea un nas mare, coroiat şi ochi cenuşii cu străluciri de oţel, care rareori clipeau. Într-un fel, îmi amintea de un şoim sau de un vuitor, şi chiar îşi smucea din când în când capul, exact ca o pasăre.

Avea, de asemenea, un timbru rafinat, aşa cum ar fi fost de aşteptat şi, dincolo de aspectul exterior, îmi lăsa impresia unui bărbat

foarte calm şi încrezător în sine.

Ne-am cântărit din priviri unul pe celălalt, răstimp în care, sunt convins, am încercat amândoi să ne dăm seama care din noi era masculul dominant, cu penisul cel mai mare.

— Avem nevoie de aproximativ zece minute din timpul dumneavoastră, i-am spus.

Bine, poate de ceva mai mult, dar întotdeauna se spune că e vorba de zece minute. Am făcut un semn cu capul către fotoliile de lângă foc. Mai întâi ezită, dar până la urmă căzu de acord.

— Mă rog, trebuie să fi făcut un drum lung. Haideţi, luaţi loc!

L-am urmat în timp ce se întorcea în capătul celălalt al camerei, iar Carl se ţinu după noi.

Pe pereţii încăperii am văzut o mulţime de capete de animale moarte şi păsări împăiate, lucru care, în zilele noastre, nu mai este considerat corect din punct de vedere politic; eram convins însă că lui Bain Madox nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Mai mai că mă aşteptam să văd vreun democrat împăiat undeva pe un perete.

Am mai remarcat, de asemenea, şi un dulap mare, de lemn, cu uşi de sticlă, prin care puteam vedea cam o duzină de carabine şi puşti de vânătoare.

Madox ne făcu semn către fotoliile de piele aflate în jurul unei măsuţe de cafea. Ne-am aşezat cu toţii.

Bain Madox, simţindu-se acum obligat să fie o gazdă bună, ne întrebă:

— Să-l trimit pe Carl să vă aducă de băut? Cafea? Ceai? Ceva mai tare, poate? adăugă el, indicându-ne cu un gest un pahar de pe măsuţă, în care se afla un lichid galben-maroniu.

Kate, respectând procedeul standard pentru a reţine pe cineva mai mult decât şi-ar dori poate respectiva persoană să stea la taclale, răspunse:

— Cafea, vă rog.

Eu doream un whisky, şi chiar simţeam mirosul whisky-ului din paharul lui Madox, pe care el îl bea sec; aşadar, poate chiar exista o problemă la dispozitivul de preparat gheaţa.

— Domnule Corey?

— Sincer, mie mi-e o poftă teribilă de *latte.* Puteţi face aşa ceva?

— Păi… Se uită la Carl şi îi spuse: întreabă la bucătărie dacă ne pot prepara un *latte.*

— Sau un cappuccino, am spus. Merge şi un Americano. Sau poate o mocca frappé.

Sigur că nu beau porcării de-astea, însă trebuia să rămânem o vreme singuri cu domnul Madox.

Carl plecă. Abia atunci am observat un câine întins pe o parte între fotoliul lui Madox şi şemineu, adormit sau mort de-a binelea.

— El este Kaizerul Wilhelm, mă informă Madox.

— Seamănă cu un câine.

— E un doberman, îmi spuse zâmbind. Foarte inteligent, loial, puternic şi rapid.

— Greu de crezut!

Vreau să spun că tâmpitul ăla de câine zăcea pur şi simplu acolo, salivând pe covoraş, sforăind şi trăgând vânturi.

— E un animal frumos, admise Kate.

A, şi mai avea şi erecţie. Mă întreb ce visa. Ca să nu mai spun că doamna Mayfield nu consideră că *eu* sunt atât de frumos atunci când sforăi, salivez sau trag vânturi.

— Aşadar, reveni domnul Madox, ce pot face pentru dumneavoastră?

În mod normal, eu şi Kate am fi stabilit până acum cine urma să conducă discuţia şi ce anume căutam. Cu toate acestea, dacă menţionam ceea ce căutam, mai precis, pe Harry Müller, l-am fi pus în gardă pe domnul Madox că se află sub supraveghere; iar perspectiva asta ne făcea să ne limităm întrebările la starea vremii şi la Campionatul Mondial de Baseball.

Pe de altă parte, poate că Madox ştia deja că era pus sub urmărire.

— Domnule Corey? Doamnă Mayfield?

Am luat hotărârea să urmez exemplul generalului Custer şi să lansez atacul, sperând totuşi să obţin nişte rezultate mai favorabile.

— Avem informaţii cum că un agent federal – Harry Müller pe numele lui – a dispărut în vecinătatea acestui club, iar noi credem că e posibil să se fi accidentat sau rătăcit undeva pe proprietatea dumneavoastră. Zicând acestea, i-am studiat chipul, aşteptând o reacţie oarecare. Însă singura lui expresie părea să fie una de reală îngrijorare.

— Aici? Pe această proprietate?

— E posibil.

Păru sincer surprins. Sau poate că era un actor foarte bun.

— Dar… aşa cum aţi văzut şi dumneavoastră, nu e deloc uşor să pătrunzi pe această proprietate, ne aminti el.

— El mergea pe jos.

— A, da? însă proprietatea este păzită şi este înconjurată cu un gard de protecţie.

Era rândul meu să mimez surpriza, aşa că am răspuns:

— Un gard? Serios? Păi, poate că a sărit gardul.

— Şi de ce ar fi făcut asta?

Bună întrebare!

— Pentru că îi plac la nebunie păsările.

— Înţeleg… Aşadar, credeţi că se poate să fi sărit gardul şi să fi ajuns pe proprietatea asta.

— Tot ce se poate.

Madox se purta în continuare ca un om îngrijorat şi foarte surprins.

— Dar ce vă face să credeţi asta? În jurul acestei proprietăţi sunt sute de mii de hectare de sălbăticie. Eu n-am decât vreo şase mii de hectare de teren.

— Doar atât? Uitaţi cum stă treaba, domnule Madox, noi acţionăm pe baza unor informaţii precise, pe care suntem nevoiţi să le verificăm. Întrebarea mea este dacă angajaţii dumneavoastră sau chiar dumneavoastră aţi văzut sau aţi întâlnit pe cineva pe această proprietate.

El scutură din cap şi răspunse:

— Mi s-ar fi spus. Se interesă: De cât timp a dispărut omul ăsta?

— De sâmbătă. Însă abia astăzi am aflat acest lucru. Dădu din cap gânditor şi luă o gură de whisky.

— Ei bine, rosti el într-un târziu, în weekend-ul acesta am avut şaisprezece oaspeţi. Mulţi dintre ei au fost în drumeţii sau la vânătoare de păsări; plus că am angajaţi care asigură paza. Aşadar, este puţin probabil ca această persoană să se fi rătăcit pe proprietatea mea fără să se fi întâlnit cu cineva.

Kate interveni în discuţie pentru prima oară, precizând:

— Şaisprezece oameni împărţiţi pe şase mii de hectare înseamnă mai puţin de trei oameni la fiecare mie de hectare. Aţi putea ascunde o întreagă armată pe o asemenea suprafaţă.

Domnul Madox reflectă puţin la problema de matematică şi

răspunse:

— Presupun că se prea poate să nu fi fost descoperit dacă era rănit şi incapabil să se mişte.

— Este foarte posibil, confirmă Kate.

Madox aprinse o ţigară şi suflă câteva rotocoale de fum.

— Şi ce doriţi să fac eu? întrebă. Cu ce vă pot ajuta?

Îl priveam pe Bain Madox fumând, bând, stând aşezat pe fotoliul lui de piele, în cabana lui imensă. Părea mult mai relaxat decât un suspect oarecare. La drept vorbind, părea chiar nevinovat.

Cu toate astea, aveam senzaţia că, şi dacă ar fi fost implicat în dispariţia lui Harry, omul ăsta tot şi-ar fi păstrat sângele-rece. Ar fi putut foarte uşor să-şi instruiască lacheii să ne spună că nu era acasă sau că nu era disponibil; În loc de asta, el alesese să ne primească.

Scurtele mele incursiuni în psihologia infracţională şi anii petrecuţi pe stradă m-au învăţat cum e cu sociopaţii şi cu narcisiştii – sunt oameni incredibil de egoişti şi de aroganţi care îşi închipuie că pot scăpa nepedepsiţi dacă îţi toarnă tot felul de minciuni.

Nu era deloc exclus ca Bain Madox să aibă ceva de ascuns şi să-şi închipuie că poate ascunde acel ceva chiar sub nasul meu. Dar asta nu avea să se întâmple!

Îşi repetă întrebarea:

— Cum vă pot ajuta?

— Am dori să ne acordaţi permisiunea de a desfăşura o operaţiune de căutare pe proprietatea dumneavoastră, i-am răspuns.

Păru că era pregătit pentru un asemenea răspuns, aşa că mă asigură:

— Acum, că ştiu că o persoană a dispărut pe proprietatea mea, pot să întreprind eu însumi căutările. Am înjur de cincisprezece angajaţi disponibili, plus vehicule de teren şi şase jeepuri.

— V-ar lua o lună întreagă să acoperiţi întreaga suprafaţă, am subliniat. Eu vorbesc despre poliţia statală şi cea locală, despre agenţi federali şi poate chiar despre nişte detaşamente de la Fort Drum.

Ideea nu părea să-i surâdă prea mult, însă se văzu încolţit, aşa că mă întrebă:

— Mai spuneţi-mi o dată ce vă face să credeţi că omul ăsta se află pe proprietatea *mea* şi nu în pustietăţile din jur.

Asta era într-adevăr o întrebare foarte bună, dar eu aveam deja pregătit răspunsul standard al celor din poliţie:

— Acţionăm pe baza unor informaţii şi din convingere, iar asta e tot ce vă pot spune. Cu informaţiile de care dispunem, am putea obţine un mandat de percheziţie, am mai precizat eu, însă cu asta vom pierde timp preţios. Am prefera să beneficiem de cooperarea dumneavoastră benevolă. E vreo problemă?

— Nu, nu e nicio problemă, însă aş sugera să începeţi cu un raid aerian, care poate face aceeaşi treabă, mai rapid şi la fel de eficient.

— Mulţumim, ştim deja asta, spuse Kate. Am început căutarea din aer. Acum am venit aici pentru a obţine permisiunea dumneavoastră de a pătrunde pe proprietate cu echipele de căutare.

— Bineînţeles că n-o să mă opun căutării unei persoane dispărute. Făcu o pauză. Însă o să am nevoie de o declaraţie oficială care să mă scutească de orice responsabilitate.

Kate îi răspunse, dând evidente semne de iritare:

— O să vă trimitem una prin fax, cât mai curând posibil.

— Mulţumesc. Nu vreau să dau dovadă de lipsă de răspundere civică, însă, din nefericire, în vremurile noastre, toată lumea e pusă pe procese.

Aici nu puteam să-l contrazic, aşa că am fost de acord cu el.

— Ţara asta se duce de râpă. Sunt prea mulţi avocaţi!

El mă aprobă cu o mişcare a capului şi îşi spuse părerea:

— Avocaţii ăştia ne duc ţara la sapă de lemn! Distrug încrederea în oameni, îi sperie pe cei care vor să fie nişte buni samariteni, promovează o cultură a victimizării şi ne jecmănesc cu legea în mână.

Îmi plăcea tipul ăsta! Aşa că i-am cântat în strună.

— Ce-i drept, sunt sub orice critică!

— Aşa este, spuse zâmbind.

Mi s-a părut corect să-l informez:

— Doamna Mayfield este avocat de profesie.

— A, mă rog… îmi cer scuze dacă…

— Nu practic avocatura, îi mărturisi ea.

— Perfect, zise el, şi apoi încercă o glumă: Păreţi prea drăguţă pentru a fi avocat.

Doamna Mayfield îl privi insistent pe domnul Madox.

— Presupun că veţi începe căutările mâine-dimineaţă, spuse el, adăugând: Acum e prea întuneric pentru a mai trimite oamenii prin pădurile astea.

Evident, domnul Madox încerca să câştige timp, în vreme ce

nouă ne servea aiurelile astea cu scutirile de responsabilitate şi mai ştiu eu ce.

— Cred că mai avem la dispoziţie cam trei ore de lumină naturală, i-am spus.

— O să-i pun pe angajaţii mei să înceapă căutările fără întârziere. Ei cunosc zona.

Ne-am studiat cu atenţie unul pe altul, însă ochii ăia cenuşii şi ciudaţi nu clipiră nici măcar o dată.

El mă întrebă apoi, fără să-şi mute ochii de la mine:

— Domnule Corey, vă rog să-mi spuneţi cu ce ocazie se afla un agent federal pe proprietatea mea.

Aveam răspunsul deja pregătit:

— Faptul că domnul Müller este agent federal nu are nicio relevanţă.

— Nicio relevanţă?

— Absolut niciuna. Era într-o excursie, nicidecum în misiune. Nu m-am exprimat suficient de clar?

— Poate că nu am înţeles eu bine.

— Poate. Am adăugat: De vreme ce e vorba despre un agent federal, guvernul federal participă la căutări.

— Înţeleg. Aşadar, n-ar trebui să mă îngrijoreze faptul că dumneavoastră şi doamna Mayfield faceţi parte din Brigada Antitero?

— Nu. De fapt, nici n-ar trebui să vă gândiţi la asta. Ar fi trebuit să mai spun că domnul Müller este colegul nostru şi că, prin urmare, prezenţa noastră aici se justifică şi din considerente de natură personală, nu doar profesionale.

Se gândi la asta o clipă, apoi mărturisi:

— De când am părăsit armata n-am mai cunoscut sentimentul ăsta de colegialitate. Nu mă pot gândi nici măcar la o singură persoană care să facă mai mult pentru mine dacă aş fi dat dispărut – poate, eventual, să dea câteva telefoane pentru a mă găsi.

— Nici măcar mama dumneavoastră?

Zâmbi.

— Mă rog, ea poate… Şi poate şi copiii mei, în vremurile bune. Şi cu siguranţă Fiscul ar veni să mă caute, odată ce s-ar încheia trimestrul şi ar constata că nu mi-am plătit impozitele.

În această privinţă, nici Kate, nici eu nu am avut nimic de comentat. Madox îşi aprinse o nouă ţigară şi mai făcu câteva rotocoale

de fum, zicând:

— Asta-i o artă de mult uitată… Pot să vă ofer o ţigară? ne întrebă.

L-am refuzat amândoi.

Am aruncat o privire prin încăpere. Într-un colţ întunecat am remarcat o arătare care mă privea cu nişte ochi sticloşi. Era de fapt un uriaş urs brun, stând pe labele din spate, în timp ce acelea din faţă erau ridicate într-o postură ameninţătoare. Bine, ştiam că era mort şi împăiat, însă, în pofida acestui fapt, tot am avut o uşoară tresărire.

— Dumneavoastră aţi împuşcat dihania aia? l-am întrebat pe Madox.

— Da.

— Unde?

— Chiar aici, pe proprietatea mea. Uneori rup gardul şi intră.

— Şi îi împuşcaţi?

— Mă rog, dacă asta se întâmplă în afara sezonului, doar îi tranchilizăm şi îi ducem în altă parte. De ce întrebaţi?

— Nu-mi plac urşii.

— Aţi avut o experienţă neplăcută?

— Nu, încerc să evit o experienţă neplăcută. Apropo, credeţi că un Glock de calibru nouă poate opri un urs?

— Nu cred. Şi sper că nu veţi fi nevoit să aflaţi pe pielea dumneavoastră.

— Şi eu sper asta. Aveţi cumva capcane pentru urşi pe domeniul dumneavoastră?

— Categoric nu. Am oaspeţi pe proprietate şi nu vreau să fie prinşi într-o capcană pentru urşi. E valabil şi pentru cei care îmi încalcă proprietatea. Aş putea fi dat în judecată. Se uită la ceas, zicând: Aşadar, dacă…

— Aş mai avea vreo câteva întrebări până vine cafeaua.

Nu-mi răspunse, aşa că am început:

— Deci sunteţi vânător?

— Vânez.

— Şi astea sunt trofeele dumneavoastră?

— Da. Nu le cumpăr, aşa cum mai fac unii.

— Prin urmare, sunteţi un ţintaş destul de bun?

— Pe vremea când eram în armată eram un foarte bun puşcaş. Încă mai pot doborî o căprioară de la o distanţă de aproape două sute

de metri.

— Nu-i rău deloc. Cât de aproape era ursul ăla?

— Destul de aproape. Animalelor de pradă le permit să se apropie. Zicând acestea, se uită la mine, şi am avut senzaţia că era uşor ameninţător la adresa subsemnatului. Asta face ca lucrurile să devină incitante. Dar ce legătură are asta cu dispariţia domnului Müller?

— Absolut niciuna.

Ne-am privit cu atenţie unul pe celălalt, în timp ce el aştepta să îi explic rostul întrebărilor mele.

— Făceam doar conversaţie, i-am spus. Aşadar, acesta este un club privat? l-am mai întrebat.

— Exact.

— Mă primiţi şi pe mine? Sunt alb, jumătate englez, jumătate irlandez. Sunt catolic, ca şi Cristofor Columb, dar aş putea să mă convertesc. M-am căsătorit într-o biserică metodistă.

Domnul Madox mă informă:

— Nu există asemenea cerinţe sau discriminări, însă în momentul de faţă nu mai avem locuri disponibile.

— Acceptaţi şi femei? întrebă Kate.

— Eu, personal, da, zâmbi el. Însă calitatea de membru al clubului este rezervată exclusiv bărbaţilor.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu.

Carl îşi făcu apariţia ducând o tavă, pe care o aşeză pe măsuţa de cafea.

— Cafeaua cu lapte este bună? mă întrebă.

— Excelentă!

Doamnei Mayfield îi indică un ibric mic de argint, în care era cafea, după care ne întrebă:

— Asta-i tot?

Am dat amândoi din cap, confirmând, iar Carl dispăru. Domnul Madox merse la bufet pentru a-şi umple din nou paharul cu whisky, iar eu am prins momentul şi i-am spus:

— Vreau şi eu unul mic.

— O să trebuiască să îl serviţi sec, îmi aruncă el peste umăr. După aceea, turnă în două pahare, se întoarse şi spuse: Se pare că am ceva probleme cu dispozitivul de preparat gheaţa. Îmi zâmbi.

„Rudy, ticălos bătrân, o să-ţi bag antena aia în fund!”

Lucru şi mai important de reţinut, Madox *ştia* că cineva urma să îi facă o vizită, şi, cu toate astea, nu încercase nicio clipă să-şi evite vizitatorii necunoscuţi, nici măcar după ce gorilele de la poartă îi spuseseră că eram agenţi federali. Evident, luase hotărârea să ne studieze şi el, nu numai noi pe el.

Madox îmi oferi un pahar de cristal, urându-mi:

— La mulţi ani de Columbus Day!

Am ciocnit, apoi el se aşeză, îşi încrucişa picioarele, sorbi din pahar şi privi către focul din sobă.

Kaizerul Wilhelm se trezi şi se ghemui lângă scaunul stăpânului său, cerând să fie scărpinat pe urechi. Idiotul de câine se uita fix la mine, aşa că m-am uitat şi eu ţintă la el. El a fost primul care a privit în altă parte, aşa că eu am câştigat.

Kate sorbi din cafea, apoi rupse tăcerea:

— Spuneaţi că aţi avut şaisprezece oaspeţi în weekend-ul ăsta.

— Aşa este. Madox aruncă o privire înspre ceasul de la mână. Cred că deja au plecat toţi.

— S-ar putea să trebuiască să luăm legătura cu ei, îl informă Kate, aşa că o să avem nevoie de numele şi de datele lor de contact.

Madox nu prevăzuse treaba asta, aşa că, pe moment, rămase fără cuvinte, lucru care, bănuiesc eu, nu i se întâmpla prea des.

— De ce…?

— În eventualitatea că au văzut sau au auzit ceva legat de dispariţia domnului Müller, îi explică ea. Asta e procedura standard.

El nu păru prea încântat de această procedură standard.

— Mi se pare complet inutil. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic. De asemenea, vă rog să înţelegeţi faptul că acesta este un club privat, ai cărui membri doresc să rămână anonimi.

Kate răspunse:

— Pot să le asigur confidenţialitatea. În plus, noi decidem dacă cineva a văzut sau a auzit ceva.

Madox îi spuse lui Kate, după ce luă o înghiţitură zdravănă de whisky:

— Eu nu sunt avocat, aşa ca dumneavoastră, dar înţeleg şi eu că, atâta vreme cât aceasta nu este o anchetă penală – ceea ce nu este –, şi niciun caz civil – ceea ce iarăşi nu este –, eu nu sunt nevoit să vă divulg numele oaspeţilor mei, aşa cum nici dumneavoastră nu sunteţi obligată să îmi divulgaţi numele oaspeţilor *dumneavoastră.*

Eu nu m-am putut abţine şi i-am spus:

— În weekend-ul trecut au fost pe la mine mătuşa şi unchiul meu, Joe şi Agnes O'Leary. La dumneavoastră cine a venit?

El se uită la mine, dar nu mi-am putut da seama dacă mă plăcea sau nu. Lucru ciudat, mie chiar îmi plăcea tipul – faptul că era de gaşcă şi aşa mai departe – şi cred că, în alte condiţii, am fi putut deveni prieteni. Poate că, dacă toată treaba asta nu era decât o neînţelegere, iar Harry era găsit într-un motel sau ceva de genul ăsta, domnul Madox avea să mă invite aici să petrec un weekend cu băieţii. Sau poate că nu.

Kate îi explică:

— Sigur că, din punct de vedere legal, nu aveţi nicio obligaţie în ceea ce priveşte dezvăluirea numelor oaspeţilor dumneavoastră – cel puţin nu în acest moment –, însă noi am dori să cooperaţi cu noi de bunăvoie acum, câtă vreme viaţa unui om ar putea fi în pericol.

Madox se gândi la asta.

— Trebuie să iau legătura cu avocatul meu.

— Parcă nu vă plăceau avocaţii, îi aminti Kate.

— Nu-mi plac, răspunse el afişând un zâmbet forţat. Dar nici de medicul meu proctolog nu-mi place. O să iau legătura cu cei care au fost aici în weekend şi o să văd dacă sunt de acord să le dezvălui numele.

— Vă rugăm să vă ocupaţi de asta cât se poate de repede. Şi, dacă tot am adus vorba, am nevoie de numele şi de datele de contact ale angajaţilor dumneavoastră. Sunaţi-mă în seara asta. Eu şi domnul Corey suntem cazaţi la The Point.

Ridică mirat din sprâncene.

— Nu ştiţi cum să cheltuiţi mai repede bugetul Departamentului antitero?

Bună gluma! Chiar îmi plăcea de tipul ăsta!

— De fapt, noi doi împărţim aceeaşi cameră, pentru a economisi banii contribuabililor, i-am răspuns eu.

Ridică din nou din sprâncene şi spuse:

— Aici nu mă amestec. Se uită la ceas pentru a treia oară şi începu să se scuze: Atunci, dacă e vorba să dau nişte telefoane…

— Apropo, i-am spus, am observat că aici avem semnal bun la telefon şi am văzut releul acela din vârful dealului. Este un releu de telefonie mobilă?

— Da.

— Trebuie să aveţi ceva relaţii.

— Adică?

— Păi, în zona asta locuiesc mai puţini oameni decât găseşti în Central Park într-o zi de duminică; şi nu cred că prea mulţi dintre ei au telefoane mobile. Cu toate astea, aveţi un releu mare şi foarte scump chiar pe proprietatea dumneavoastră.

— Aţi fi surprins să aflaţi câţi oameni de la ţară au telefoane mobile. De fapt, eu am comandat acel releu, mărturisi Madox.

— Pentru folosinţă personală?

— Pentru oricine are telefon mobil. Vecinii mei sunt foarte mulţumiţi.

— Eu n-am văzut niciun vecin.

— Şi care-i ideea?

— Păi, ideea este că agentul Müller avea la el un telefon mobil, a dat şi a primit câteva apeluri pe când se afla în această zonă, iar acum nici nu mai sună, nici nu mai primeşte apeluri. De aceea suntem îngrijoraţi şi credem că ar putea fi rănit sau chiar mai rău.

— Uneori, răspunse domnul Madox, din cauza distanţei faţă de releele din împrejurimi, semnalul se pierde. Plus că oamenii mai pierd sau mai strică telefoanele. Alteori, o companie oarecare de telefonie nu are acoperire într-o anumită zonă. Mai e posibil ca mobilul să se fi defectat sau să-i fi murit bateria. Nu ştiu, eu nu fac prea mare caz atunci când un mobil nu dă semne de viaţă. Altminteri, aş crede că odraslele mele au fost răpite de marţieni. Am zâmbit.

— Aveţi dreptate. Noi nu facem prea mare caz.

— Foarte bine. Îşi desfăcu picioarele şi se aplecă înainte. Altceva?

— Da. Ce fel de whisky e ăsta?

— O marcă privată, distilat o singură dată. Vreţi să luaţi o sticlă la plecare?

— Sunteţi foarte generos, dar nu pot accepta un cadou. Cu toate astea, aş putea *să beau* o sticlă aici, fără a încălca etica profesională.

— Vreţi să luaţi o sticlă pe drum?

— Cu drumurile de pe aici, i-am răspuns, nu cred că aş mai fi suficient de treaz pentru a găsi calea către The Point. Însă eu şi doamna Mayfield am dori să ne alăturăm agenţilor dumneavoastră de pază în operaţiunea de căutare. Şi, în cazul ăsta, am sugerat eu, mă gândesc că am putea să rămânem aici în seara asta. Se poate?

— Nu. Contravine regulamentului intern al clubului. În afară de asta, personalul intern a fost învoit pentru o bine-meritată odihnă după weekend-ul ăsta prelungit.

— Eu nu am nevoie de prea mulţi angajaţi de-ai dumneavoastră şi, în plus, pot împărţi o cameră cu doamna Mayfield.

Mă surprinse cu următoarea replică:

— Sunteţi nostim. Îmi pare rău, nu vă pot face invitaţia de a rămâne aici peste noapte. Dar, dacă vreţi să vă cazaţi la un motel din apropiere, o să-l rog pe unul dintre angajaţii mei să vă conducă la South Colton. Probabil aţi trecut deja pe acolo când veneaţi încoace.

— Mda, tot ce se poate.

Cred că whisky-ul îl făcuse să se mai destindă puţin şi de aceea mă găsea atât de amuzant.

— Nu vreau să vă reţin, ştiu că aveţi de dat telefoanele acelea, dar, dacă aveţi un minut la dispoziţie, aş avea nişte curiozităţi legate de club.

Nu-mi răspunse.

— Fără nicio legătură cu dispariţia… Ăsta e un loc într-adevăr minunat. Care e povestea lui? Şi ce faceţi aici? Vânătoare, pescuit?

Bain Madox îşi aprinse o altă ţigară, se lăsă pe spate şi îşi încrucişa din nou picioarele.

— Ei bine, începu el, să vă explic mai întâi de unde vine numele. În 1968 am fost numit sublocotenent în armata Statelor Unite şi am făcut o haltă la Fort Benning, în Georgia, înainte de a pleca mai departe, în Vietnam. La Fort Benning erau mai multe anexe ale cluburilor pentru ofiţeri – nişte cluburi-satelit, ceva mai micuţe, unde ofiţerii de rang mai mic se puteau reuni, departe de privirile gradelor superioare, de la clubul principal.

— Grozavă idee. Eu am fost poliţist înainte de a intra în ATTF şi, vă spun cu mâna pe inimă, n-am mers niciodată prin barurile pe unde îşi făceau veacul superiorii mei.

— Exact. Mă rog, şi clubul ăsta era situat undeva în pădure, într-un loc care se numea Custer Hill. Custer Hill Officers Club. Clădirea era destul de simpluţă şi semăna cu o cabană.

— Aha, înţeleg unde bateţi.

— Da. Prin urmare, în mai multe nopţi pe săptămână, câteva zeci de tineri ofiţeri se întâlneau să bea bere, să mănânce pizza de proastă calitate şi să discute despre viaţă, război, femei şi, din când în

când, despre politică.

Domnul Madox păru să părăsească încăperea în care ne aflam şi să se întoarcă în locurile şi în vremurile de demult. Era linişte şi nu se auzea decât focul trosnind în cămin, cu ultimele puteri.

El reveni printre noi şi îşi continuă povestea:

— Erau nişte vremuri foarte grele, atât pentru ţară, cât şi pentru armată. Disciplina se dusese de râpă, naţiunea era divizată, în oraşe erau nenumărate revolte şi asasinate, de pe front soseau veşti proaste, iar colegii de şcoală, oamenii pe care îi cunoşteam mureau în Vietnam sau se întorceau acasă cu răni foarte adânci… fizice, mentale, spirituale… Astea erau lucrurile despre care vorbeam. Îşi termină paharul cu whisky şi îşi aprinse încă o ţigară. Ne simţeam… trădaţi. Simţeam că sacrificiile făcute, patriotismul de care dădusem dovadă, timpul petrecut în slujba ţării şi convingerile noastre deveniseră irelevante, fiind acum detestate de o mare parte din compatrioţii noştri. Se uită la noi, explicându-ne: Asta nu era ceva nou în istoria omenirii, dar era ceva nemaiîntâlnit până atunci în istoria Americii.

Nici Kate şi nici eu nu am făcut niciun comentariu, aşa că Bain Madox îşi continuă povestea:

— Ei, şi atunci am devenit înverşunaţi… „radicali" cred că aţi spune dumneavoastră; şi ne-am jurat că, dacă rămâneam în viaţă, aveam să ne petrecem restul zilelor încercând să îndreptăm lucrurile.

După părerea mea, nu asta era descrierea exactă a jurământului. Îmi veni în minte cuvântul „răzbunare".

— Aşadar, continuă Madox, cei mai mulţi dintre noi au plecat din ţară; unii s-au întors – şi am păstrat legătura. Unii dintre noi am rămas în armată, însă cei mai mulţi au părăsit-o atunci când şi-au încheiat stagiul militar. De asemenea, mulţi dintre noi am devenit prosperi şi i-am ajutat adesea pe cei mai săraci ca noi sau pe cei care aveau nevoie de un sprijin în carieră ori de o recomandare pentru un loc de muncă. Ştiţi cum e, clasica reţea a prietenilor din copilărie; numai că reţeaua asta a noastră se formase în vâltoarea unor vremuri agitate, fusese consolidată prin sânge şi război şi testată de-a lungul multor ani de rătăcire prin pustiul în care se transformase America. Şi apoi pe măsură ce ne-am maturizat şi am devenit şi mai prosperi, iar… influenţa noastră a crescut, pe măsură ce America a început să-şi recapete puterile şi să-şi regăsească drumul, am înţeles că avuseserăm şi noi un cuvânt de spus. Tăcu din nou şi privi în jur, ca pentru a-şi da

seama cum ajunsese aici, în cabana asta mare, atât de departe de micul club al ofiţerilor din pădurile Georgiei. Am construit cabana asta ca loc de întrunire, acum vreo douăzeci de ani, ne explică el.

— Deci nu aţi venit aici doar pentru vânătoare şi pescuit, am tras eu concluzia. Cu alte cuvinte, e vorba despre afaceri şi poate chiar despre nişte chestiuni politice.

Se gândi la răspunsul pe care urma să-l dea.

— Noi am fost… implicaţi în războiul împotriva comunismului, şi pot spune cu mâna pe inimă – şi chiar cu o oarecare mândrie – că mulţi dintre membrii acestui club au jucat un rol vital în victoria finală asupra acelei ideologii bolnave şi în încheierea Războiului Rece. Ne privi zicând: Iar acum… ei bine, acum avem un nou duşman. Întotdeauna va exista un nou duşman.

— Şi? am întrebat eu. Sunteţi implicaţi şi de această dată?

Ridică din umeri.

— Nu în măsura în care ne-am implicat în Războiul Rece. Cu toţii suntem mai bătrâni acum, am dus lupta cea dreaptă, iar acum meritǎm o retragere liniştită. Se uită la mine şi la Kate, spunând: E rândul celor de vârsta dumneavoastră să poarte acest război.

— Aşadar, l-am întrebat, toţi membrii acestui club sunt veterani de armată, de la vechiul club Custer Hill?

— Nu, nu chiar. Unii dintre noi au murit, iar alţii s-au retras. De-a lungul anilor am primit noi membri în clubul nostru – oameni care ne împărtăşesc convingerile şi care au trăit vremurile acelea. I-am numit membri de onoare ai vechiului Club al Ofiţerilor Custer Hill, din Fort Benning, Georgia, 1968.

Am reflectat puţin la asta, la oamenii bogaţi, la oamenii influenţi care se întâlneau să petreacă un weekend prelungit într-o cabană îndepărtată şi m-am gândit că poate toate astea nu însemnau nimic; poate că Ministerul Justiţiei trecea printr-una dintre desele sale crize de paranoia.

Pe de altă parte însă…

— Bun, vă mulţumim că ne-aţi împărtăşit toate aceste lucruri, i-am spus. Este foarte interesant, într-adevăr. Poate că ar trebui să vă scrieţi memoriile.

— Am intra cu toţii la închisoare, spuse el zâmbind.

— Poftim?

— Pentru unele dintre activităţile noastre de pe timpul

Războiului Rece. Am cam întrecut măsura.

— A, da?

— Dar totul e bine când se termină cu bine. Nu credeţi că pentru a lupta cu monştrii uneori trebuie să te transformi tu însuţi într-un monstru?

— Nu, nu cred, am răspuns.

Kate mă susţinu:

— Trebuie să ducem lupta cea dreaptă cu mijloacele corecte. Asta ne face să fim diferiţi de ei.

— Ei bine, replică Bain Madox, când cineva îndreaptă spre tine o rachetă nucleară, eşti perfect îndreptăţit să-i tragi un şut în boaşe.

Îi înţelegeam punctul de vedere, însă discuţiile de genul ăsta puteau continua la nesfârşit, şi aveam vaga impresie că el purtase deja aceste discuţii şi luase aceste hotărâri cu mulţi ani în urmă, la o pizza şi un pahar de bere.

Am considerat întotdeauna că tinerii din anii 1960 erau oarecum diferiţi – poate erau prea îngroziţi sau poate că purtau povara unei nemulţumiri sau a alteia. Însă nu sunt plătit să mă gândesc la astfel de lucruri şi nici să ofer consiliere gratuită.

Cu toate acestea, i-am spus domnului Madox:

— Aşadar, *aveţi* camarazi care ar veni să vă caute dacă aţi fi dat dispărut. O vreme se uită la mine – sau poate privi prin mine –, apoi răspunse:

— Am? Am avut. Pe vremea când eram tânăr şi purtam uniforma… Acum cred că s-au dus cu toţii… în afară de Carl. El a fost subalternul meu în Vietnam. Carl şi Kaizerul Wilhelm sunt cu adevărat loiali.

Ei bine, dacă aş fi găsit prin preajmă o sanie cu numele Rosebud, aş fi aruncat-o în focul din şemineu şi aş fi învăluit total într-un fum negru, încheind toată scena. În loc de asta, m-am ridicat în picioare şi am spus:

— Vă mulţumim pentru timpul acordat.

Kate se ridică şi ea în picioare, luându-şi servieta. Madox păru aproape surprins că scăpa de noi; pentru o clipă îmi lăsă impresia că e chiar dezamăgit.

— Aveţi de gând să luaţi parte la căutări, alături de angajaţii mei? ne întrebă. Nu credeam că noi doi aveam să rezolvăm ceva dacă rămâneam să colindăm cele peste şase mii de hectare de teren,

împreună cu agenţii de pază ai lui Madox, până la căderea nopţii.

— Domnule Corey?

Pe de altă parte, mi-ar fi surâs ideea de a arunca o privire prin preajmă, însă eu şi Kate nici măcar n-ar fi trebuit să venim aici şi, în plus, întârziasem deja la întâlnirea cu maiorul Schaeffer, de la sediul poliţiei statale.

Am aruncat o privire către Kate, apoi am răspuns:

— Îi vom lăsa pe angajaţii dumneavoastră să coordoneze operaţiunea, însă ne vom întoarce mâine-dimineaţă, însoţiţi de echipele de căutare.

Aprobă printr-o mişcare a capului, zicând:

— Bine. O să-i pun pe angajaţii mei să înceapă de îndată căutările. De asemenea, am să mă asigur că echipele care vin mâine vor avea la dispoziţie hărţi ale terenului şi vor beneficia de posibilitatea de a folosi vehiculele şi personalul meu.

— Nu spuneaţi că angajaţii dumneavoastră au liber? îl întrebă Kate.

— Vorbeam despre personalul *intern.* Agenţii de pază vor fi aici.

— Pot să vă întreb de ce aveţi atâţia agenţi de pază pe proprietate?

— Să ştiţi că nu sunt chiar atât de mulţi, replică Madox, dacă ţinem cont de faptul că lucrează în schimburi, în aşa fel încât proprietatea să fie păzită şapte zile din şapte, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în fiecare zi a anului.

— Dar *ce rost are* o asemenea protecţie?

— O astfel de casă atrage atenţie nedorită, răspunse el. În afară de asta, poliţia locală nu face faţă, având prea puţini angajaţi, iar poliţia statală se află la o distanţă destul de mare. Eu îmi asigur paza pe cont propriu.

Cum Kate nu-l mai urmărea, Bain Madox se oferi să ne conducă spre ieşire. Ne-am îndreptat către uşă, iar pe drum l-am întrebat:

— Mâine veţi fi aici?

— S-ar putea. Făcu o pauză şi reluă: Planurile mele sunt în aer.

Ca, de altfel, şi cele două avioane ale sale.

— Unde este reşedinţa dumneavoastră permanentă? l-am întrebat.

— La New York.

— Mai aveţi şi alte locuinţe?

— Câteva.

— Cum plecaţi de aici? Cu maşina? Cu avionul?

— De regulă, mă conduce cineva la aeroportul regional din Saranac Lake, răspunse el. De ce mă întrebaţi?

— Vreau doar să mă asigur că dăm mâine de dumneavoastră. Aveţi un telefon mobil?

— Numărul acela nu îl dau de obicei, dar, dacă sunaţi aici, la pază, veţi găsi pe cineva la orice oră din zi şi din noapte. Pe urmă, mă vor găsi ei. Dacă descoperim ceva, o să vă sunăm noi la The Point. Îmi dădu numărul de la pază, continuând: Dar probabil o să ne vedem mâine de dimineaţă.

— Cu siguranţă. Aveţi cumva un avion privat? Îmi răspunse, însă nu fără o ezitare:

— Am. De ce mă întrebaţi?

— Puteţi fi contactat la bordul avionului?

— De regulă, da. De ce…?

— V-aţi plănuit ceva zboruri în ţară sau în străinătate?

— Plec atunci şi acolo unde mă duc afacerile. Nu înţeleg de ce trebuie să ştiţi dumneavoastră toate aceste lucruri.

— Trebuie doar să mă asigur că pot lua legătura cu dumneavoastră în caz că apar probleme sau neînţelegeri cu agenţii de pază, care par extrem de protectori şi nu foarte uşor de manevrat.

— Pentru asta şi sunt plătiţi. Am să mă asigur însă că ei înţeleg faptul că dumneavoastră şi doamna Mayfield puteţi să mă contactaţi şi că echipele de căutare pot parcurge proprietatea în voie mâine-dimineaţă.

— Grozav! Asta-i tot ce ne trebuie.

Am traversat biblioteca, ajungând în hol, şi am zis:

— Prin urmare, dumneavoastră aţi construit tot ce se vede aici.

— Da. În 1982. În copilărie, admiram mereu cabanele impozante din zona asta şi Marile Tabere, aşa cum se numeau atunci, construite de milionari la sfârşitul secolului trecut. De fapt, The Point, locul unde staţi dumneavoastră, a fost una din Marile Tabere ale lui Rockefeller.

— Mda, am aflat. Aveţi cumva un smoching de împrumutat?

— Eu aş opta mai degrabă pentru room-service, îmi răspunse zâmbind.

— Şi eu, la fel. Şi de ce n-aţi cumpărat unul dintre clădirile astea

vechi, care sunt probabil de vânzare la tot pasul?

Se gândi câteva clipe, apoi explică:

— Păi, m-am uitat la vreo câteva, însă la vremea aceea am găsit bucata asta de teren disponibilă în inima rezervaţiei şi am cumpărat-o cu trei sute de mii de dolari – mai puţin de cincizeci de dolari pe hectar. E cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată.

— Mai bună decât petrolul?

Ne-am privit în ochi, iar el zise:

— Presupun că ştiţi cine sunt.

— Păi, nu sunteţi chiar un anonim.

— Eu încerc să nu atrag atenţia. Dar acest lucru nu e întotdeauna posibil. Aşa se explică şi măsurile de securitate de aici.

— Am înţeles. Bună idee! Nimeni n-o să vă găsească aici.

— Nici nu cred că ar fi cineva pe urmele mele.

— Nu se ştie niciodată. El ignoră remarca mea, aşa că l-am întrebat: Apropo, care mai e treaba cu preţul petrolului? Urcă sau coboară?

— Nici eu nu ştiu mai mult decât dumneavoastră.

— Asta-i destul de grav.

Zâmbi şi spuse:

— Fac pariu pe cincizeci de dolari barilul, cu cât ne apropiem mai mult de războiul cu Irakul. Adăugă: Nu aţi aflat de la mine.

— ’nţeles!

Părea dispus să mai stea la taclale, lucru care pe mine nu mă deranja câtuşi de puţin. Ne făcu semn către un perete, unde fuseseră agăţate vreo douăzeci şi ceva de plăcuţe memoriale, fiecare având gravat un nume şi o dată.

— Aici, ne explică el, sunt câteva din numele celor alături de care am luptat şi datele la care au murit ei. Datele cele mai vechi sunt ale celor care au fost ucişi în Vietnam; cele mai recente sunt ale celor care şi-au pierdut viaţa într-un război sau altul de atunci încoace. Unii au murit de moarte bună. Se apropie mai mult de plăcuţe, zicând: Am construit acest club în parte ca memorial dedicat lor, în parte ca aducere-aminte a începuturilor noastre la Custer Hill Officers Club şi în parte ca loc unde să ne întâlnim de Ziua Veteranilor şi de Ziua Memorială – aceia dintre noi care mai sunt încă în viaţă.

— Ăsta-i un lucru demn de toată lauda, zise Kate, după câteva secunde de tăcere.

Bain Madox continuă să privească acele nume, apoi se întoarse către noi.

— În plus, când am construit locul ăsta, Războiul Rece se afla la momentul de apogeu, şi poate vă amintiţi felul în care canalele de ştiri încercau să inducă o stare de isterie generală, insistând asupra faptului că Reagan ne conduce către Armaghedonul nuclear.

— Da, îmi amintesc, am spus. O vreme m-au cam dus şi pe mine de nas cu povestea asta. Cumpăram conserve şi bere cu lăzile.

Madox afişă un zâmbet de complezenţă, după care continuă:

— Ei bine, eu n-am crezut nicio clipă că urma să ne angajăm într-un schimb de replici nucleare – nu în condiţiile în care exista doctrina Distrugerii Reciproc Asigurate – însă idioţii din presă şi de la Hollywood deja ne vedeau pe toţi morţi şi îngropaţi. În esenţă, ăştia nu sunt decât o adunătură de babe plângăcioase.

— Asta-i o insultă adusă femeilor bătrâne.

— În fine, reluă el, cred că asta aveam în minte atunci când m-am hotărât să construiesc acest club. Nevastă-mea sigur la asta se gândea.

— Sunteţi căsătorit?

— Nu mai sunt.

— Este o susţinătoare a democraţilor, sau ceva de genul ăsta?

— Este o consumatoare de cârduri la purtător.

— Carevasăzică, am întrebat, dumneavoastră aveţi aici un adăpost antiatomic?

— Da. O cheltuială complet inutilă, dacă mă întrebaţi pe mine. Dar asta şi-a dorit ea.

— Ei, am spus, ploaia radioactivă e o chestiune cu care nu te joci.

— Ploaia radioactivă e o chestiune exagerată.

Nu mai auzisem până atunci o asemenea descriere a ploii radioactive şi, pentru o clipă, am avut senzaţia că discut cu Dr. Strangelove. Madox aruncă o privire la ceasul cu cuc de pe perete şi ne spuse:

— V-aş prezenta locul, dar sunt convins că mai aveţi şi alte drumuri de făcut.

— Ne întoarcem mâine la prima oră, i-am amintit.

Înclină uşor din cap şi se îndreptă către uşă.

— Grozav tabloul cu Little Bighorn, i-am spus.

— Mulţumesc. Este foarte vechi, artistul nu este cunoscut, dar eu nu cred că redă cu exactitate ultimele momente ale bătăliei.

— Cine poate şti? Au murit cu toţii.

— Indienii n-au murit toţi.

Am vrut să-i spun şi lui gluma mea, dar am simţit-o pe Kate fulgerându-mă cu privirea.

— Ei, au fost ei cam obraznici, dar au avut mare curaj.

— Mi-e teamă că au fost mai degrabă obraznici decât curajoşi. Şi adăugă: Am servit în Regimentul al Şaptelea Cavalerie. Regimentul lui Custer.

— Nu păreţi atât de bătrân, sau… am zis eu, făcând un semn cu capul către tabloul de pe perete.

— În *Vietnam,* domnule Corey. Regimentul acela încă mai există.

— A… Am înţeles.

Rămase în picioare lângă uşă şi, timp de câteva clipe, se lăsă o tăcere aproape insuportabilă. Ăsta e de regulă momentul când îi arunc suspectului o replică menită să-i dea de gândit, după care îl las să petreacă o noapte albă. Sincer să fiu însă, de data aceasta îmi epuizasem săgeţile din tolbă ca să folosesc o metaforă potrivită – şi, în plus, nu eram deloc convins că Bain Madox ar fi avut vreo legătură cu dispariţia lui Harry. Aşa că i-am spus:

— Vă mulţumim pentru ajutor şi pentru timpul acordat.

— O să-mi trimit oamenii să înceapă căutările de îndată, răspunse el. Între timp, dacă descoperiţi ceva în urma raidului aerian, rugaţi poliţia statală să sune la numărul pe care vi l-am dat, şi o să trimit câţiva oameni să întreprindă căutări la sol, în zona pe care ne-o vor indica elicopterele dumneavoastră. Dacă avem noroc, s-ar putea să îl găsim pe omul ăsta chiar în această seară.

— Cred că şi nişte rugăciuni ar fi bine-venite.

Madox comentă:

— Atâta vreme cât temperatura depăşeşte nivelul de îngheţ, o persoană poate supravieţui săptămâni întregi în pădure, cu condiţia să nu fie grav rănită.

Deschise uşa, şi am ieşit cu toţii pe verandă. Am observat că maşina tachinată de la Enterprise pe care o găsisem în parcare la venire nu mai era acum acolo.

— Vreau să vă mulţumesc pentru serviciile aduse ţării noastre, i-am mai spus.

El dădu uşor din cap.

— Da, vă mulţumim, adăugă şi Kate.

Madox răspunse:

— Şi dumneavoastră vă serviţi ţara, într-un mod diferit, într-un război. diferit. Şi vă mulţumesc, la rândul meu, pentru asta. S-ar putea ca aceasta să fie cea mai grea luptă pe care am dus-o vreodată. Nu predaţi armele. Noi vom învinge.

— Vom învinge, confirmă Kate.

— Vom învinge, întări Madox, adăugând: Sper să trăiesc suficient să mai apuc ziua când se va institui pentru totdeauna Codul Verde.

Capitolul 23

Ne-am urcat în Taurus şi am mers în urma jeepului negru până la poartă.

Tot timpul cât ne-am aflat pe proprietate nu ne-am vorbit, gândindu-ne la posibilitatea că existau nişte dispozitive de ascultare. Ne-am pornit însă mobilele şi pagerele, şi aşa am aflat că ea avea două mesaje, iar eu nu aveam niciunul.

Conform ceasului de pe bord, era ora 16.58, aşa că Tom Walsh ar fi trebuit să mai zăbovească în biroul său încă vreo două minute, luptând pe baricade pentru apărarea civilizaţiei occidentale.

Când ajunse la ghereta de la intrare, jeepul trase pe dreapta, iar poarta se deschise. Ieşind de pe proprietate, am văzut doi paznici la una din ferestrele gheretei, iar unul din ei ne filma cu camera. M-am aplecat către geamul din dreptul lui Kate şi l-am salutat cu degetul mijlociu.

McCuen Pond Road era înecată în umbră, aşa că am aprins farurile ca să pot repera urşii cât mai din vreme.

— Ia zi, la ce te gândeşti? am întrebat-o pe Kate.

Ea rămase tăcută un timp, apoi răspunse:

— E fermecător într-un fel inexplicabil.

Unul dintre cele mai interesante lucruri în viaţă este să auzi ce gândeşte o femeie despre un bărbat pe care l-aţi întâlnit amândoi. Bărbaţii pe care eu îi consider urâţi ea îi găseşte atrăgători; bărbaţii pe care eu îi găsesc dezgustători ea îi consideră sociabili; şi aşa mai departe. Totuşi, în cazul de faţă, eram oarecum de acord cu ea.

— Cred că te-a plăcut, îmi spuse ea, adăugând: Nu mă înţelege greşit, dar, într-un fel, seamănă cu tine.

— Cum aşa, iubito?

— Păi, încrederea asta în sine şi… tâmpeniile de mascul feroce… Nu găsesc o expresie mai potrivită.

— Frumoasă exprimare! Lasă asta! Crezi că ştie mai multe despre Harry decât lasă să se înţeleagă?

— Nu-mi dau seama… S-a purtat cât se poate de firesc.

— Semn că e sociopat şi narcisist, am replicat eu.

— Da, însă uneori ăsta-i semnul că o persoană nu are nimic de ascuns.

— Dar el are ceva de ascuns, chiar dacă e vorba despre o simplă măsluire a preţului petrolului. De-asta l-a luat în vizor Ministerul Justiţiei.

— Adevărat, dar…

— Şi, cu toate astea, am întrerupt-o eu, ne invită la el în casă fără a-şi chema mai întâi avocatul.

— Ce vrei să spui?

— Vrea să ştie ce ştim noi, şi poate să afle ce ştim în funcţie de întrebările pe care i le punem.

— E un mod de a privi lucrurile.

— Şi cum ţi s-a părut povestea aia despre Clubul Custer Hill?

Dădu uşor din cap.

— Asta da, poveste! E chiar uimitor, dacă stai să te gândeşti. Adică, toţi ofiţerii ăia tineri păstrează legătura, unii dintre ei devin bogaţi şi influenţi… iar Bain Madox construieşte cabana asta…

— Mda. Şi mai frapant e faptul că el chiar a recunoscut de faţă cu noi că grupul ăsta al lui este sau a fost un gen de societate secretă care, într-un fel sau altul, a influenţat evenimentele de pe scena mondială în timpul Războiului Rece. Şi a recunoscut inclusiv faptul că a fost implicat în activităţi ilegale!

Ea reflectă câteva clipe, apoi spuse:

— Vrea să pară important şi puternic… bărbaţii procedează adesea aşa… Dar dacă este adevărat ceva din toate astea, atunci Clubul Custer Hill se prezintă într-o lumină cu totul diferită. Madox a ridicat nişte suspiciuni pe care nu avea de ce să le ridice, sublinie ea.

— Poate s-a gândit că aflaserăm deja câte ceva despre istoria clubului.

— Sau, sugeră Kate, poate că totul ţine de domeniul trecutului, şi el e mândru de acest trecut, aşa cum e mândru de faptul că a luptat în Vietnam. Nu ştiu… Dar apoi a mai spus că a fost puţin implicat şi în războiul împotriva terorismului.

— Exact. E ca şi cum ai spune că eşti puţin însărcinată. Am conchis: Aşa cum mă aşteptam, grupul ăsta are ceva mai mult de ascuns decât se vede cu ochiul liber. Aici e vorba despre nişte chestiuni politice; unde mai pui că, în vremurile de astăzi, petrolul domnului Madox se amestecă foarte bine cu politica.

— Întotdeauna a fost aşa.

Am schimbat subiectul, revenind la preocuparea noastră imediată.

— Aşadar, crezi că Madox a avut vreo legătură cu dispariţia lui Harry? După un timp, Kate îmi răspunse:

— Singurul lucru care mi-a dat de gândit a fost faptul că trăgea de timp… ca şi cum aştepta ca Harry să… îşi facă apariţia.

Am aprobat din cap, zicând:

Asta l-ar scăpa de belea. Am presimţirea neplăcută că Harry o să apară curând… Şi nu pe proprietatea lui Bain Madox.

Kate mă aprobă tacit, apoi mă anunţă:

— Trebuie să-mi verific mesajele primite. Le ascultă şi îmi spuse: Tom, de două ori. Spune că trebuie să-l sun urgent.

Mă întrebam de ce Tom o sunase doar pe ea şi nu şi pe mine. Îşi verifică apoi pagerul, zicând:

— A sunat Tom, de două ori.

— E un ticălos foarte insistent, nu-i aşa?

— Nu e… Care-i de fapt problema ta cu autorităţile?

— Eu am o problemă cu superiorii care încearcă să mă prostească în faţă şi aşteaptă loialitatea mea în schimb. Esenţa loialităţii este reciprocitatea. Dacă îmi eşti loial, îţi sunt şi eu loial. Abureşte-mă şi te aburesc şi eu pe tine. Asta-i înţelegerea!

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus toate astea. Acum eu o să-l sun pe superiorul nostru, în timp ce tu îţi vei îndrepta atenţia exclusiv asupra drumului. Condu încet, ca să nu pierdem semnalul la mobil.

Am ridicat piciorul de pe pedala de acceleraţie şi i-am spus:

— Dă-l pe speaker!

Ea formă numărul, iar vocea lui Walsh izbucni imediat din

telefonul ei:

— Unde dracu' aţi fost? întrebă el.

Kate îi răspunse, fără să se ascundă după deget:

— Am fost la Clubul Custer Hill să discutăm cu Bain Madox.

— *Poftim???* Doar v-am spus cât se poate de clar… Asta a fost ideea idiotului de bărbată-tu?

M-am băgat şi eu în discuţie:

— Bună, Tom. Aici e idiotul de bărbată-su.

Urmară câteva clipe de tăcere, şi apoi spuse:

— Corey, de data asta ai dat-o în bară rău de tot!

— Asta ai spus şi data trecută.

Nu era deloc mulţumit, şi aproape că ţipă la mine.

— Mi-ai nesocotit complet ordinele. S-a zis cu tine, stimate domn!

Kate îi răspunse, puţin iritată:

— Tom, Madox ne-a oferit permisiunea de a desfăşura o operaţiune de căutare pe proprietatea lui mâine-dimineaţă la prima oră. Până atunci, a promis să înceapă căutările cu angajaţii lui de la pază.

Niciun răspuns. Am crezut că apelul fusese întrerupt sau că Tom făcuse un atac de apoplexie, sau ceva de genul ăsta.

— Vrei nişte biscuiţi săraţi? am întrebat-o pe Kate.

— Tom? Mai eşti pe fir? se îngrijoră Kate.

Vocea lui răzbătu prin telefon, zicând:

— Mi-e teamă că nu mai e nevoie să continuăm cercetările.

Niciunul din noi nu răspunse, iar eu mi-am simţit stomacul contractându-se. Ştiam ce urma să ne spună, dar nu doream să aud.

Tom Walsh ne informă:

— Poliţia statală a descoperit cadavrul unui bărbat, pe care l-a identificat ca fiind Harry Müller, după conţinutul portofelului şi fotografia de pe actul de identitate.

Nu am spus nimic nici de data asta, iar Tom Walsh continuă:.

— Îmi pare rău că tocmai eu vă dau veştile proaste.

Am oprit maşina la marginea drumului, am tras adânc aer în piept şi l-am întrebat pe Walsh:

— Cum s-a întâmplat?

— Păi, pe la ora trei şi un sfert în după-amiaza asta, cei de la sediul regional al poliţiei statale din Ray Brook – unde ar fi trebuit să

vă aflaţi voi acum – au primit un telefon anonim de la un bărbat care a spus că, în timp ce mergea prin pădure, a văzut trupul unui om zăcând pe potecă. S-a apropiat, a constatat că bărbatul era mort – aparent ca urmare a unei răni produse de o armă de foc – apoi a alergat înapoi la maşină, a condus până la cel mai apropiat telefon public din interiorul rezervaţiei şi a sunat la poliţie. N-a vrut să-şi dea numele.

Am reflectat la asta o vreme şi m-am gândit că ştiam deja numele bărbatului respectiv. „Pe vremea când eram în armată, eram un foarte bun puşcaş."

Walsh continuă:

— Omul ăsta a oferit o descriere detaliată a locului şi, în mai puţin de o jumătate de oră, poliţia locală şi cea statală au găsit cadavrul, cu ajutorul unor câini poliţişti. În urma unor căutări minuţioase, a fost descoperită şi rulota lui Harry, cam la cinci kilometri spre sud faţă de locul unde se afla cadavrul Se pare că Harry se îndrepta către Clubul Custer Hill, situat cam la cinci kilometri mai departe, spre nord.

— Dar asta nu se potriveşte cu ceea ce spunea Harry în mesajul pe care i l-a lăsat prietenei sale, l-am atenţionat eu.

— Ei bine, am mai ascultat o dată mesajul acela, iar Harry spunea, citez: „Acum sunt la datorie, lângă cabana nebunilor ălora de dreapta". Asta nu înseamnă neapărat că era *foarte* aproape de reşedinţa Clubului Custer Hill şi nici măcar că o avea în faţa ochilor.

Evident, omul ăsta nu avea stofă de detectiv!

— Tom, i-am spus, n-are nicio logică faptul că el şi-a parcat rulota la zece kilometri distanţă, apoi şi-a sunat prietena la ora 7.48, după care a început să colinde prin pădure. I-ar lua aproape două ceasuri numai să ajungă la gard, şi presupun că la prima oră ar fi trebuit să se afle deja pe proprietatea clubului sau oricum în zonă. Însă, dacă e să dăm crezare acestui scenariu, el n-ar fi avut cum să ajungă acolo înainte de ora zece. Mă urmăreşti, Tom?

Nu-mi răspunse timp de câteva secunde, dar apoi aprobă: – Da, dar…

— Perfect! Şi dacă tot te ocupi de treaba asta, obţine o triangulare în cazul apelului dat de Harry prietenei sale. Aşa o să afli unde se afla când a sunat.

— Mulţumesc, ştiu! Compania de telefonie se ocupă chiar acum de aspectul ăsta. Numai că, în afară de releul de la Clubul Custer Hill,

s-ar putea să nu mai existe alte relee suficient de apropiate pentru a obţine o triangulare.

— De unde ştii de releul de pe proprietatea clubului?

Urmară câteva secunde de tăcere, după care îmi răspunse:

— Tocmai am aflat de la compania de telefonie. O să primim mai multe informaţii în următoarea oră. Ţin însă să te avertizez că, indiferent dacă Harry se afla undeva în apropierea proprietăţii Custer Hill atunci când şi-a sunat prietena, asta tot nu înseamnă că a intrat pe proprietate. Poate că s-a speriat de ceva şi *se întorcea* către rulotă atunci când a fost împuşcat. Ştii, întotdeauna există două sau mai multe modalităţi de a analiza o probă.

— Pe bune?! O să trebuiască să ţin minte chestia asta. Şi, apropo, uneori, cu o fărâmă de bun-simţ poţi ajunge foarte departe.

— Procurorii federali nu dau doi bani pe bunul-simţ! Ei vor ca probele să vorbească de la sine. Iar proba asta nu spune nimic.

— Ei, atunci înseamnă că avem nevoie de mai multe probe. Spune-mi despre rana produsă de arma de foc.

— Glonţul a pătruns prin partea superioară a trupului, din spate. Mi s-a spus că probabil a secţionat coloana vertebrală şi a ieşit prin inimă. Nu a fost recuperat deocamdată. Din câte se pare, moartea a fost instantanee… Am vorbit cu maiorul Schaeffer, care m-a asigurat că nu există semne cum că Harry s-ar fi chinuit… După toate aparenţele, a murit exact acolo unde a căzut. Avea bani în portofel şi s-au găsit asupra lui ceasul, arma, legitimaţia, camera video, camera foto digitală şi aşa mai departe. Aşadar, potrivit poliţiei statale, se pare că a fost vorba despre un accident de vânătoare.

„Încă mai pot doborî o căprioară de la o distanţă de aproape două sute de metri."

— Asta-i impresia pe care trebuie s-o lase, am răspuns eu.

Walsh nu comentă.

— Evident, va trebui să vedem ce imagini a surprins pe camera foto şi pe cea de filmat.

— S-a rezolvat deja. Nu s-a găsit nimic nici pe camera video, nici pe cardul de memorie.

— Du caseta şi cardurile la laboratorul nostru, să vedem dacă a fost şters ceva, i-am zis.

— Ne ocupăm de treaba asta.

— Cât de repede putem obţine raportul medicului legist? se

interesă Kate.

— Cadavrul va fi transportat la morga din Potsdam, pentru a fi identificat pe baza fotografiei şi a amprentelor existente în arhiva de la sediul central FBI. Am dat dispoziţii ca autopsia să nu fie făcută acolo – e un aspect mult prea important pentru a fi lăsat pe mâna unui medic legist local. Trupul va fi adus cu avionul aici, la Bellevue, în seara asta sau în cursul zilei de mâine.

— Foarte bine! Trimite-mi o copie a raportului de autopsie şi a celui toxicologic.

— Ar putea să treacă patru sau şase zile până obţinem raportul toxicologic.

— Două sau trei, în regim de urgenţă. Şi mai trimite-le vorbă celor din Bellevue să caute semne de agresiune: administrare de droguri cu forţa, contuzii, urme de sfoară ori cătuşe pe piele sau alte traume, în afara rănii provocate de glonţ. De asemenea, este *extrem* de importantă ora exactă a decesului.

— S-ar putea să-ţi vină greu să crezi, însă din asta îşi câştigă existenţa şi medicul legist din New York, şi cei de la poliţia statală, şi cei din FBI.

L-am ignorat, continuând să îi dau indicaţii:

— De asemenea, trimite urgent la morgă un anchetator de la poliţia statală, pentru a asista la operaţiunea de îndepărtare a hainelor şi a bunurilor personale. Anchetatorul trebuie să vadă dacă există indicii conform cărora hainele sau bunurile personale au fost deteriorate în vreun fel.

— Cineva de la Biroul de Investigaţii al Statului se află chiar acum în drum spre morgă. De asemenea, au fost trimişi acolo doi agenţi de-ai noştri, din Albany. Dat fiind că victima era un agent federal aflat în misiune, FBI-ul o să se implice în această investigaţie.

— Bun! mai asigură-te că poliţia statală şi FBI-ul fac o investigaţie completă la locul crimei şi caută eventuali martori. Trebuie să porneşti de la presupunerea că ai de-a face cu un caz de omucidere.

— Înţeleg. Dar ar putea la fel de bine să fie exact ceea ce pare – un accident. Se întâmplă mai mereu prin părţile alea. Până una, alta, dacă tu te aflai unde ar fi trebuit să te afli, ai fi acum exact la locul potrivit pentru a-ţi oferi sfaturile de expert în coordonarea autopsiei şi a întregii investigaţii.

— Tom, ştii ce? Mai du-te dracului!

— Înţeleg că eşti supărat, aşa că o să-ţi ignor injuriile. Doar de data asta!

— Să te ia dracu'!

Mă ignoră şi a doua oară, după care mă întrebă:

— Unde sunteţi acum?

— Tocmai am plecat de la Clubul Custer Hill, îi răspunse Kate.

— Ei bine, nu numai că aţi pierdut vremea pe acolo, dar l-aţi mai şi avertizat pe Madox că e pus sub urmărire.

Kate sări în apărarea mea:

— John s-a descurcat foarte bine. Dacă Madox nu ştia până acum că e pus sub urmărire, nu ştie nici în momentul ăsta. Dacă ştia deja, atunci discuţia asta nu mai are niciun rost.

— Ideea este că nu trebuia să mergeţi acolo sub niciun pretext, insistă Walsh. La ce v-a folosit faptul că v-aţi dus acolo? John?

— Am fost într-o misiune de caritate, Tom, i-am răspuns. Am obţinut ceea ce am dorit: permisiunea de a desfăşura o operaţiune de căutare. Bun, am înţeles, nu mai e nevoie de căutări, cu toate că eu aş fi gata oricând să mă întorc acolo, doar aşa, de dragul de a-l scoate din sărite pe Bain Madox.

— Nici să nu te gândeşti! Acum, dacă i-ai făcut deja o vizită, suntem obligaţi prin lege să-l anunţăm că persoana în cauză a fost găsită în afara proprietăţii lui.

— Nu te grăbi prea tare să-l informezi!

— John, eu nu mă joc când îţi spun toate chestiile astea. Bain Madox nu e un individ oarecare. Oricum, în decurs de o oră, un angajat al poliţiei locale sau statale îi va telefona şi îl va pune la curent.

— Lasă-mă mai întâi să discut problema asta cu maiorul Schaeffer.

— De ce?

— Am petrecut numai patruzeci de minute cu Madox şi am simţit nişte energii ciudate din partea lui. Cred că nenorocitul ăsta l-a dus pe Harry în cabana lui, l-a perpelit pe toate părţile şi apoi l-a ucis.

— Asta-i… asta-i o afirmaţie foarte gravă. Gândeşte-te bine la ce spui!

— Gândeşte-te tu mai bine!

— Kate?

Ea inspiră adânc şi confirmă:

— E posibil. Chiar *este* posibil.

— Şi care ar fi motivul lui Madox? ne chestiona Walsh.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Dar o să-l aflu.

El rămase tăcut preţ de câteva clipe, după care spuse:

— În regulă. Cu siguranţă, vom proceda ca în cazul unei omucideri. Până una, alta, trebuie să iau legătura cu Lori, prietena lui Harry, iar Washingtonul este pe cealaltă linie, aşa că…

— *Trimite* pe cineva, un poliţist din Brigada Antitero, să se întâlnească cu Lori Bahnik în particular şi trimite şi un preot din cadrul instituţiei. Nu uita că Harry are copii şi o fostă nevastă. Trebuie să trimiţi pe cineva să le dea vestea – o persoană cunoscută de familie; de pildă, pe comandantul unităţii în cadrul căreia a activat Harry sau pe fostul său partener. Vorbeşte cu Vince Paresi. O să ştie el ce are de făcut.

— Înţeleg. Între timp, îndreptaţi-vă către aeroport şi aşteptaţi un elicopter să vină să vă ia. La aeroport vă va întâmpina un agent de la poliţia statului, pentru a vă da camerele lui Harry, pe care le veţi aduce în Federal Plaza 26…

— Stai aşa, l-am oprit eu. Noi nu plecăm de aici până nu se va încheia investigaţia.

— Ba o să vă întoarceţi în Manhattan chiar în seara asta. Eu o să fiu aici…

— Tom, scuză-mă că-ţi spun, ai nevoie de oamenii *tăi* la locul crimei.

— Îţi mulţumesc pentru informaţie. Ştiu asta. De fapt, doi oameni din biroul nostru se vor afla în elicopterul acela. Dumneata, domnule detectiv Corey, nu te mai ocupi de acest caz. La fel şi Kate. Vă întoarceţi imediat. Acum, sediul central aşteaptă la telefon, iar eu nu am nici timpul, nici răbdarea necesare pentru a…

— Nici eu. Tom, hai să-ţi explic cum stau lucrurile. În primul rând, Harry Müller era prietenul meu. În al doilea rând, tu ai vrut iniţial să-mi dai mie misiunea asta, aşa că acum puteam să zac eu la morgă în locul lui. În al treilea rând, eu cred că el a fost ucis. Şi în al patrulea rând, dacă îmi iei cazul, o să fac nişte mizerii de-o să le pută la nas celor din Ministerul Justiţiei.

— Mă ameninţi cumva?

— Exact. În al cincilea rând, l-ai trimis pe omul ăla într-o tabără fortificată, fără să-l pui în gardă cu privire la ceea ce avea să găsească

acolo.

Dracu' s-o ia de treabă! Tocmai am plecat din locul ăla, şi pot să-ţi spun că nici măcar o trupă de comando n-ar fi putut pătrunde înăuntru. Iar tu fie ştiai acest lucru, fie ar fi trebuit să-l ştii. În al şaselea rând, Harry Müller a intrat acolo cu legitimaţia în buzunar şi fără o acoperire plauzibilă. Tu de cât timp faci meseria asta?

Walsh se enervase deja la culme şi zbieră la mine:

— Hai să-ţi spun eu ţie ceva…

— Nu, hai să-ţi spun eu ţie ceva, Einstein. Ai dat-o în bară rău de tot! Dar ştii ceva? O să vin să-ţi fac galerie atunci când o să intri în rahat până în gât. De ce? Pentru că îmi eşti simpatic? Nici vorbă! Ci pentru că o să-mi spui chiar acum să rămân aici şi să mă ocup în continuare de caz. Dacă nu, imediat ce plec din Federal Plaza 26, mă duc direct la Washington. S-a înţeles?

Îi luă vreo patru secunde să priceapă, după care zise:

— Vii cu nişte argumente foarte convingătoare pentru a-ţi continua munca la acest caz. Dar să-mi ajute Dumnezeu, Corey, dacă se întâmplă cumva…

— Te descurcai excelent până la faza cu „să-mi ajute Dumnezeu". Renunţă cât încă mai poţi!

— O să mi-o plăteşti tu!

— O să ai mare noroc dacă nu ajungi într-un birou din Wichita. Acum o să ţi-o dau pe Kate, să discuţi şi cu ea la final.

Kate era foarte tulburată şi îi spuse lui Walsh:

— Trebuie să fiu de acord cu John în privinţa misiunii lui Harry – nu a fost bine gândită şi nici bine coordonată. Adăugă: Acum ar fi putut fi soţul meu la morgă.

Walsh nu răspunse, în schimb, o informă:

— Trebuie să iau legătura cu sediul central. Mai ai ceva de zis?

— Nu, răspunse Kate.

— Duceţi-vă la sediul poliţiei statale din Ray Brook şi sunaţi-mă de acolo, mai spuse Walsh, înainte de a închide telefonul.

Noi am rămas o vreme tăcuţi, la marginea drumului. Auzeam păsările cântând în pădure şi sunetul motorului pornit, în cele din urmă, Kate rupse tăcerea:

— Chiar mi-era teamă că o să primim vestea asta.

Nu i-am răspuns, cufundat în gânduri legate de Harry Müller, colegul care stătea de aproape trei ani la biroul din faţa mea; doi foşti

poliţişti, lucrând cot la cot, ca nişte străini într-o lume ciudată, numită Federal Plaza 26. „Cadavrul va fi transportat înapoi la New York pentru autopsie, va putea fi vizitat la capelă în cursul zilelor de joi şi vineri, iar slujba religioasă şi înmormântarea vor avea loc sâmbătă."

Kate mă luă de mână, zicând:

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred…

După 11 septembrie, mai multe luni de-a rândul, am fost pe la tot felul de priveghiuri, înmormântări, slujbe religioase şi slujbe comemorative, zi şi noapte, uneori chiar de trei ori pe zi. Toţi cei pe care îi cunoşteam aveau programul ăsta complet dement, dezumanizant, şi, pe măsură ce treceau săptămânile, mă întâlneam cu aceiaşi oameni pe la morgă, prin biserici, prin sinagogi şi prin cimitire. Ne uitam pur şi simplu unii la alţii, cu priviri golite de orice expresie; şocul şi trauma erau încă proaspete, însă înmormântările începeau să se confunde unele cu altele, singura diferenţă fiind familia îndoliată, care nu semăna niciodată cu familia îndoliată de mai înainte… Apoi, văduvele şi copiii soseau la funeraliile altui poliţist pentru a-şi prezenta omagiile, devenind astfel o parte integrantă a mulţimii îndoliate. Au fost nişte vremuri agonizante, suprarealiste, nişte luni negre, cu sicrie întunecate şi cu giulgiuri cernite, cu benzi negre de doliu pe insignele lucioase şi cu dimineţi sumbre, ce urmau după nopţi înecate în băutură.

Îmi mai amintesc şi acum sunetul cimpoaielor, salutul de pe urmă şi sicriele… cele mai multe cuprinzând în întunericul lor nu mai mult de o singură parte a corpului celui decedat… coborând în groapă.

— John, lasă-mă pe mine la volan, îmi spuse Kate.

Eu şi Harry merseserăm împreună la câteva funeralii şi îmi aminteam că, la slujba de înmormântare a lui Dom Fanelli, Harry îmi spusese, la ieşirea pe treptele bisericii: „Atunci când un poliţist se gândeşte că poate fi ucis la datorie, se gândeşte de fapt că un idiot nenorocit poate avea o zi norocoasă". Cine ar fi crezut că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla chiar aici?

— John? Te simţi bine? mă întrebă Kate.

Îmi aminteam, de asemenea, de mama lui Dom, Marion Fanelli, care se purta foarte demn, deşi era aproape ignorată de mulţime, pentru că toată lumea se ocupa de văduva lui Dom şi de copii. Harry îmi spusese atunci: „Hai să mergem să vorbim cu ea. E singură".

Asta îmi aminti că mama lui Harry era încă în viaţă, şi mi-am

notat în minte să o adaug şi pe ea pe lista persoanelor care urmau să fie anunţate oficial, în prezenţa unui preot.

Kate coborâse din maşină şi deschisese portiera din dreptul meu. Mă luă de braţ, zicându-mi:

— Conduc eu.

Am coborât şi am făcut schimb de locuri.

Kate băgă în viteză, şi ne-am continuat drumul în tăcere.

Era încă zi, însă drumul era învăluit într-o umbră deasă, iar pădurea era neagră, şi pe o parte, şi pe alta. Din când în când, mai vedeam nişte ochi sticloşi lucind în pădurea întunecată sau nişte animale care tăiau şoseaua în goană. Într-o curbă, am prins un cerb în lumina farurilor; a rămas acolo câteva clipe, pe jumătate împietrit şi pe jumătate tremurând de frică, înainte de a face un salt şi a dispărea în pădure.

— Ar trebui să ajungem la sediul poliţiei statale în aproximativ o oră, mă informă Kate.

— Misiunea lui Harry nu are nicio logică, i-am spus eu, după vreo zece minute.

— John, nu te mai gândi la asta.

— Ar fi putut să vadă şi să fotografieze maşinile de pe şoseaua asta. E un singur drum de intrare şi un singur drum de ieşire. Nu era nevoie să pătrundă pe proprietate.

— Te rog, nu te mai gândi la asta. Acum nu mai poţi face nimic.

— Tocmai de-asta trebuie să mă gândesc.

Se uită la mine şi mă întrebă:

— Chiar crezi că Bain Madox e criminalul?

— Dovezile circumstanţiale şi instinctele mele spun că da, însă am nevoie de ceva mai mult înainte să-l omor cu mâna mea.

Capitolul 24

Am ajuns la Route 56, de unde o puteam lua spre sud, către Saranac Lake şi sediul poliţiei statale din Ray Brook – sau spre nord, către Potsdam şi morga unde Harry trebuia să fi ajuns deja. Kate dădu să ia curba către Ray Brook, când i-am spus:

— Ia-o te dreapta! Mergem să-l vedem pe Harry.

— Tom a spus să mergem… îmi aminti ea.

— Nu poţi greşi prea mult dacă faci exact opusul a ceea ce spune

Tom Walsh.

Ezită puţin, dar până la urmă luă curba către Potsdam. În zece minute, treceam de indicatorul maroniu care ne anunţa că părăseam Rezervaţia Naturală Adirondack.

După câţiva kilometri, am ajuns în South Colton, unde l-am văzut pe Rudy stând de vorbă cu un individ care îşi umplea singur rezervorul la pompă.

— Opreşte aici, i-am spus lui Kate.

Ea întoarse maşina, intrând la staţia de benzină. Am scos capul pe geam şi am strigat:

— Hei, Rudy!

Veni la noi şi mă întrebă:

— Hei, cum a fost?

— Am reparat dispozitivul de gheaţă. I-am spus domnului Madox ce mi-ai zis tu – să vreau banii înainte – şi m-a plătit în bani gheaţă.

— Vai, păi nu trebuia să-i…

— E foarte supărat pe tine, Rudy.

— O, Doamne, nu trebuia să…

— Vrea să te vadă. În seara asta.

— O, Dumnezeule…

— Trebuie să ajung la spitalul districtual din Potsdam.

— Ăăă… da… păi, o luaţi pe 56, spre nord.

Mi-a dat îndrumările necesare către spital, după care i-am spus:

— Când îl vezi pe Madox, spune-i că şi John Corey ştie să mânuiască o armă foarte bine.

— OK…

Kate intră din nou pe şosea, şi ne-am continuat drumul către Potsdam.

— Asta a sunat a ameninţare, mă atenţiona ea.

— Pentru un om cu conştiinţa încărcată este o ameninţare. Pentru un om nevinovat nu e decât o afirmaţie bizară.

Nu-mi răspunse.

Depăşiserăm porţiunea de pădure, iar acum începuseră să apară case şi ferme mici. Soarele de după-amiază târzie arunca umbre lunguiețe peste dealurile cu pante line.

Nici eu şi nici Kate nu ne-am mai spus mare lucru; perspectiva vederii unui trup neînsufleţit te face să devii ceva mai reţinut în

conversaţie.

Mă tot gândeam la Harry Müller, şi îmi venea greu să cred că murise. Am reluat în minte ultima conversaţie purtată cu el, întrebându-mă dacă într-adevăr avusesem o presimţire neplăcută în legătură cu misiunea lui sau dacă tot ceea ce s-a întâmplat de atunci încoace îmi lăsase această impresie. Nu se ştie. Ceea ce ştiam însă cu certitudine era că, indiferent dacă vineri avusesem sau nu acest presentiment sumbru, acum îl aveam, fără nicio îndoială.

În douăzeci de minute, am intrat în frumosul orăşel studenţesc Potsdam, la a cărui extremitate nordică am găsit spitalul Canton-Potsdam.

Am lăsat maşina în parcare şi am intrat în clădirea mică, din cărămidă roşie, pe uşile din faţă.

În hol era un ghişeu de informaţii. M-am prezentat şi am întrebat-o pe doamna de acolo unde se afla morga. Ne-a îndrumat spre secţia de chirurgie, care, din câte spunea ea, îndeplinea şi rolul de morgă. Nu era deloc măgulitor la adresa medicilor chirurgi de acolo, iar, dacă aş fi fost într-o dispoziţie mai bună, aş fi făcut şi o glumă pe tema asta.

Am străbătut câteva coridoare întortocheate şi, în cele din urmă, am găsit camera de gardă a secţiei de chirurgie.

Doi soldaţi de la poliţia statului, îmbrăcaţi în uniformă, flirtau cu asistentele. Eu şi Kate ne-am prezentat legitimaţiile.

— Suntem aici pentru a-l identifica pe Harry Müller, am spus. Voi păziţi cadavrul?

— Da, domnule, răspunse unul dintre ei. Am însoţit ambulanţa.

— A mai fost cineva aici?

— Nu, domnule. Dumneavoastră sunteţi primele persoane.

— Pe cine mai aşteptaţi?

— Păi, trebuie să mai vină nişte agenţi FBI din Albany şi nişte persoane de la Biroul de Investigaţii al Statului.

Se pare că nu aveam să petrecem prea multă vreme singuri la căpătâiul mortului.

— Medicul legist este aici? am întrebat.

— Da, domnule. Doamna doctor a făcut o examinare preliminară a cadavrului şi a catalogat bunurile personale. Acum aşteaptă poliţia statală şi FBI-ul.

— Bun. Am dori să vedem cadavrul.

— Va trebui să îmi daţi câte o semnătură.

Eu nu doream să dau semnături, aşa că m-am eschivat:

— Nu am venit aici în calitate oficială. Decedatul a fost colegul şi prietenul nostru. Suntem aici doar pentru a-i prezenta omagiile noastre.

— A… îmi pare rău… desigur.

Ne conduse la o uşă mare, din oţel, pe care erau scrise iniţialele OR.

Corpul unei victime într-un caz de omucidere este considerat o scenă a crimei şi trebuie să fie bine păzit, iar probele trebuie să fie păstrate. Aşa se explica prezenţa celor doi soldaţi de la poliţia statală şi a listei cu semnături. Am conchis deci că mai exista cel puţin încă o persoană, în afară de mine şi de Kate, care credea că acesta nu era un simplu accident de vânătoare.

Soldatul deschise uşa, invitându-ne:

— Intraţi mai întâi dumneavoastră.

— Am dori să rămânem singuri pentru a ne prezenta omagiile, i-am răspuns. Soldatul ezită.

— Îmi pare rău… Nu pot face asta. Trebuie să fiu…

— Am înţeles. Poţi să-mi faci o favoare şi să o rogi pe doamna doctor să vină aici? O să aşteptăm.

— Sigur.

Dispăru după un colţ. Eu am deschis uşa şi am intrat în morga improvizată.

Blocul operator – o cameră foarte spaţioasă – era puternic luminat; În mijlocul încăperii se afla o masă de metal, pe care era aşezat un cadavru, acoperit cu un cearşaf albastru.

De ambele părţi ale mesei se afla câte o targa mobilă. Pe una erau întinse hainele lui Harry, în ordinea în care erau purtate: ghetele, şosetele, indispensabilii, pantalonii, cămaşa, jacheta şi căciula tricotată.

Pe cealaltă targa se aflau obiectele personale ale lui Harry; am văzut camerele, binoclul, hărţile, telefonul mobil, portofelul, ceasul de mână, un cleşte de tăiat sârma şi aşa mai departe. Pe brelocul lui erau atârnate cheile de contact de la maşina de serviciu de la guvern, un Pontiac Grand Am, şi de la autovehiculul personal, o Toyota. Însă nu am văzut nicio cheie de la rulota pe care o conducea. Am presupus că poliţia statală sau echipa CSI luaseră respectiva cheie, pentru a putea muta rulota. Iar pistolul şi legitimaţia lui Harry erau cel mai probabil la

soldaţii de afară.

Camera mirosea a dezinfectant, formaldehidă şi a alte substanţe puturoase, aşa că m-am dus la un dulap, unde am găsit un tub de Vicks, obiect nelipsit într-un loc unde se tranşează cadavre. Am scurs puţin gel mentolat pe degetul lui Kate şi i-am spus:

— Unge-te cu chestia asta sub nas!

Ea îşi întinse substanţa pe buza superioară, după care inspiră adânc. În mod normal, eu nu folosesc aşa ceva, însă trecuse ceva vreme de când mă aflasem ultima oară în preajma unui trup înţepenit, aşa că mi-am dat şi eu puţin sub nas.

Am găsit o cutie cu mănuşi din latex, ne-am pus fiecare câte o pereche şi i-am spus lui Kate:

— Hai să aruncăm o privire! Bine?

Ea confirmă printr-o mişcare a capului.

M-am dus în dreptul mesei şi am tras cearşaful de pe faţa cadavrului.

Harry Müller.

„Îmi pare rău, prietene", am spus în gândul meu.

Faţa îi era murdară, deoarece căzuse cu faţa în jos pe potecă; buzele îi erau uşor depărtate, însă n-am văzut nicio grimasă sau vreun alt semn că fusese în agonie; deci murise într-adevăr repede. Ar trebui să avem cu toţii bafta asta atunci când ne părăseşte norocul.

Avea ochii larg deschişi, aşa că i-am închis pleoapele.

Am tras cearşaful până în dreptul taliei şi am văzut un tampon mare de tifon pus deasupra inimii. Avea foarte puţin sânge pe corp, ceea ce însemna că glonţul îi oprise inima aproape instantaneu.

Am observat lividitatea corpului – faptul că sângele i se scursese în partea din faţă, confirmând ipoteza că Harry căzuse cu faţa în jos şi murise în poziţia aceea.

I-am ridicat braţul stâng. Rigiditatea se instalează de regulă într-un interval de opt până la douăsprezece ore, iar Harry nu avea aproape niciun pic de flexibilitate în muşchi; însă braţul lui nu era nici complet rigid. De asemenea, după aspectul pielii şi după starea generală a cadavrului, aş fi zis că decesul survenise cu douăsprezece până la douăzeci şi patru de ore în urmă. Ca să merg şi mai departe cu supoziţiile, dacă era într-adevăr vorba despre o crimă cu premeditare, probabil fapta fusese comisă pe timpul nopţii, criminalul reducând astfel la minimum riscurile de a fi descoperit în momentul înfăptuirii

crimei. În consecinţă, era foarte posibil să fi fost ucis noaptea trecută.

Presupunând că Madox era autorul, probabil că el aşteptase să descopere cineva cadavrul şi să anunţe poliţia. Văzând că acest lucru nu se întâmplase până în după-amiază aceasta, el sau un complice al lui a sunat la poliţie de la un telefon public din interiorul rezervaţiei, luându-şi astfel povara de pe umeri, înainte ca autorităţile să înceapă operaţiunile de căutare pe proprietatea clubului.

De fapt, în timp ce eu şi Kate ne aflam acolo, probabil se întreba de ce telefonul dat de el nu dusese încă la descoperirea cadavrului, iar asta îl făcea să-şi piardă răbdarea.

Am examinat încheietura şi degetul mare al mâinii lui Harry şi n-am văzut niciun indiciu că fusese bruscat, cu toate că, de cele mai multe ori, nu există astfel de semne.

Am luat mâna stângă a lui Harry în mâna mea şi i-am studiat cu atenţie palma, unghiile şi articulaţiile degetelor. Uneori, mâinile îţi pot dezvălui lucruri pe care medicul legist, preocupat, de regulă, mai degrabă de organele interne şi de traumatismele suferite, le poate pierde din vedere. N-am remarcat însă nimic ieşit din comun; doar ţărână.

Am privit-o în fugă pe Kate, care părea să suporte destul de bine situaţia, apoi am ocolit masa şi am luat mâna dreaptă a lui Harry pentru a o studia.

O voce de femeie mi se adresă:

— Pot să vă împrumut bisturiul meu?

Ne-am întors amândoi şi am văzut în cadrul uşii o femeie îmbrăcată în costum de chirurg. Avea înjur de treizeci de ani, era mică de statură, cu păr scurt şi roşcat. Când a venit mai aproape, am observat că avea pistrui şi ochii albaştri. De fapt, dacă nu ţineai cont de hainele albastre mult prea largi, era chiar drăguţă.

— Eu sunt Patty Gleason, medicul legist al districtului, se prezentă ea. Presupun că voi sunteţi cei de la FBI.

Mi-am scos mănuşile de latex şi i-am întins mâna.

— Detectiv John Corey, Brigada Antitero.

Ne-am strâns mâinile, după care am prezentat-o pe Kate Mayfield, agent special FBI, fără a uita să menţionez:

— Kate este, de asemenea, soţia mea.

— Iar eu sunt, de asemenea, superiorul domnului Corey, completă Kate.

— Atunci poate îi spuneţi să nu atingă cadavrul atâta vreme cât medicul legist nu este de faţă, sugeră doctoriţa Gleason. Sau poate chiar să nu îl atingă deloc.

Mi-am cerut scuze, dar am informat-o:

— Timp de douăzeci de ani în New York…

— Aici nu sunteţi în New York.

Hotărât lucru, porniserăm pe picior greşit. Însă Kate îi explică:

— Am fost prieteni cu decedatul.

Doamna Gleason se mai înmuie puţin.

— Îmi pare rău. Se întoarse către Kate. Ce legătură are terorismul cu chestia asta?

— Niciuna. Harry ne era coleg şi venise aici în vacanţă. Iar noi am venit să identificăm cadavrul.

— Înţeleg. Şi l-aţi identificat?

— Da, răspunse Kate. Ce aţi descoperit în urma examinării preliminare?

— Ei bine, din câte pot să-mi dau seama după rănile exterioare, glonţul a trecut prin coloana vertebrală, apoi prin inimă, iar moartea a fost aproape instantanee. Probabil nu a simţit nimic sau, dacă a simţit ceva, a fost doar pentru o secundă sau două. În esenţă, era mort înainte să atingă pământul.

Am dat uşor din cap şi am făcut următoarea remarcă:

— În toată cariera mea de poliţist, n-am văzut niciodată o împuşcătură perfectă, în coloană şi în inimă, care să fie un simplu accident.

Doamna doctor Gleason nu comentă timp de câteva secunde, apoi rosti:

— În meseria mea de chirurg şi de medic legist, am văzut în jur de o sută de răni provocate de accidente de vânătoare, însă una ca asta nu am întâlnit nici eu până acum. Dar *se poate* întâmpla. Vă gândiţi că a fost omucidere? mă întrebă ea.

— Nu excludem varianta asta, i-am răspuns.

— Aşa am auzit şi eu, zise ea dând din cap.

Unora dintre medicii legişti le cam place să facă pe detectivii, cum au văzut la televizor, însă cei mai mulţi se limitează la fapte. Dat fiind că n-o cunoşteam pe Patty Gleason şi nu ştiam din ce categorie face parte, am întrebat:

— Aţi găsit ceva care să indice o omucidere?

— Eu o să vă arăt ce am descoperit şi o să decideţi dumneavoastră după aceea.

Se duse la dulăpiorul cu provizii, îşi trase o pereche de mănuşi, după care îmi întinse şi mie o mănuşă nouă.

— Văd că aţi găsit deja tubul de Vicks, constată ea. Arătă apoi către cele două tărgi. Am scos şi am catalogat toate obiectele decedatului, ele urmând să fie puse în pungile cu probe de către FBI. Doriţi să faceţi inventarul şi să-mi semnaţi pentru lucrurile astea?

— Vor veni aici alţi agenţi care vor trebui să facă inventarul şi să treacă totul pe ceea ce noi numim „lista verde", îi răspunse Kate.

— Haideţi să ne uităm la cadavru, i-am propus eu doamnei doctor Gleason.

Ea se duse lângă targa şi luă tifonul de pe pieptul lui Harry, îndepărtând nişte fire de păr şi scoţând la iveală o gaură mare, căscată.

— După cum vedeţi, aceasta este gaura de ieşire a glonţului. Am folosit un microscop cu laser şi am observat fragmente de os, ţesut moale şi sânge, toate în cantităţi minuscule, care susţin ipoteza trecerii prin vertebre, inimă şi stern a unui glonţ mare sau mediu, provenit de la o armă de vânătoare foarte performantă.

Şi continuă aşa o vreme, descriind din punct de vedere clinic sfârşitul unei vieţi omeneşti. În cele din urmă, conchise:

— După cum ştiţi, nu eu mă ocup de autopsie, însă mă îndoiesc că o autopsie vă va oferi mult mai multe date în ceea ce priveşte cauza morţii.

— Pe noi ne interesează mai degrabă evenimentele care au dus la momentul decesului, i-am explicat. Aţi observat ceva neobişnuit?

— Sinceră să fiu, da. Puse degetul pe pieptul lui Harry, la vreo doi centimetri de rana zdrenţuită, explicând: Am observat aici… vedeţi chestia asta?

— Nu.

— Ei bine, este o mică înţepătură. Fără îndoială, a fost făcută înaintea decesului. Am examinat-o cu atenţie şi am constatat că pătrunde adânc în ţesutul muscular. Am studiat, de asemenea, cămaşa şi bluza de piele a decedatului, şi par să existe nişte găuri similare, plus ceea ce pare a fi o micuţă pată de sânge. Aşadar, acest obiect, probabil este vorba despre un ac hipodermic, a fost introdus cu putere prin haine în muşchiul pectoral. Nu v-aş putea spune dacă i-a fost sau nu injectată vreo substanţă, însă raportul toxicologic ar trebui să ne

lămurească în această privinţă. Iar aici, continuă doamna Gleason, pe antebraţul drept, sunt alte două urme de înţepături. Nu există sânge sau urme similare pe haine. De asemenea, nu am găsit asupra lui vreun ac hipodermic, şi presupun că nu-şi administra medicamente prin cămaşă.

— Ce vă spun urmele acelea de înţepături? am întrebat-o.

— Dumneavoastră sunteţi detectivul.

— Aveţi dreptate.

M-am gândit că prima înţepătură era cea din piept, făcută prin haine asta însemnând probabil că era vorba despre un sedativ, care-i fusese administrat în timp ce se zbătea; sau poate că-i fusese administrat cu o armă cu tranchilizant. „Dacă se întâmplă în afara sezonului, doar îi tranchilizăm şi îi ducem în altă parte". Celelalte două înţepături, făcute direct pe piele, îi fuseseră administrate cu seringi hipodermice, în scopul de a-l menţine sedat. Mă întrebam şi dacă nu cumva era vorba despre pentatolul de sodiu, aşa-numitul ser al adevărului; dar mi-am păstrat gândurile pentru mine şi am zis:

— O să mă gândesc la asta.

Doctoriţa continuă:

— Vreau să vă mai arăt încă două lucruri care m-au făcut să cred că e posibil să mai fi existat şi alte aspecte sau incidente ieşite din comun, care să ducă la momentul decesului.

Am privit-o ocolind masa şi ajungând în dreptul capului lui Harry. Apoi, micuţa Patty Gleason îşi puse mâinile sub umerii lui Harry şi îi împinse trupul solid în faţă, în poziţia şezut, ceea ce provocă eliminarea unor gaze. Kate tresări şi scoase un ţipăt uşor. Medicii legişti, din câte am observat, nu se poartă prea blând cu persoanele decedate; şi nici n-ar avea motive, cu toate că m-a surprins întotdeauna felul în care manevrează un cadavru.

Acum puteam vedea rana de intrare a glonţului, a cărui traiectorie trecuse prin coloana vertebrală şi ajunsese pe aceeaşi linie cu inima. Am încercat să-mi imaginez cum se întâmplase: probabil că Harry era încă drogat şi fusese poziţionat pe potecă, în picioare sau în genunchi, de o persoană sau de mai multe, în timp ce ţintaşul se plasase suficient de aproape pentru a avea o ţintă perfectă, dar nu atât de aproape încât rafala să lase arsuri sau urme de praf de puşcă. Sau poate că Harry zăcea întins în altă parte atunci când a fost împuşcat, şi abia după aceea a fost adus pe potecă. Însă varianta din urmă era prea

lipsită de profesionalism, şi orice echipă CSI ar fi remarcat acest lucru.

În orice caz, Harry fusese împuşcat în spate, iar acum nu puteam decât să sper că nu ştia dinainte ce-l aştepta.

Doctoriţa Gleason ne indica însă cu totul altceva.

— Aici. Priviţi chestia asta! Puse degetul pe omoplatul drept al lui Harry. E o uşoară decolorare a pielii, dificil de identificat. Nu este o contuzie sau o arsură chimică şi nu pare a fi nicio arsură de flacără. Ar putea fi făcută cu un aparat electric.

Eu şi Kate ne-am apropiat mai mult de locul vag decolorat, cam de mărimea şi forma unei monede micuţe. Nu era rezultatul electrocutării cu un baston electric; eu mai văzusem un semn asemănător lăsat de un instrument electric pentru vite.

Doctoriţa Gleason se uita la mine în timp ce studiam cu atenţie semnul de pe umărul lui Harry.

— Nu ştiu ce e, i-am spus.

Se mută pe partea laterală a mesei şi, fără nicio formalitate, trase cearşaful albastru de pe trupul gol al lui Harry. Începu să ne spună ceva, însă am întrerupt-o:

— Vreţi să coborâţi corpul la loc?

— A, mă scuzaţi!

Şi împinse trupul ţeapăn al lui Harry înapoi pe masă, în timp ce eu îl ţineam de picioare. Oi fi eu obişnuit cu cadavrele, dar ştiu că ele ar trebui să stea culcate, nu în capul oaselor. Kate, din câte vedeam eu, abia mai putea suporta.

Doamna doctor Gleason se îndreptă către capătul tărgii.

— Bărbat de rasă caucaziană, vârstă medie, bine făcut, masă musculară bună, piele cu aspect normal, cu excepţia observaţiilor de mai devreme; am mai notat faptul că nu a făcut baie şi nu s-a bărbierit de câteva zile, lucru care concordă cu timpul petrecut în aer liber şi cu hainele murdare. Nimic din ce văd aici nu este ieşit din comun, până ajungem la glezne şi la tălpi.

Toţi trei ne aflam acum în dreptul picioarelor goale ale lui Harry, iar doamna Gleason ne explică:

— E murdar pe tălpi, ca şi cum ar fi mers desculţ, însă nu am văzut pământ sau vegetaţie de exterior.

Am înclinat uşor din cap, iar ea continuă:

— Am găsit câteva fibre care par să provină de la o carpetă sau de la un covor; plus că vedeţi şi dumneavoastră ceea ce pare a fi un

praf fin sau murdărie de genul celei care se găseşte pe podea. Am înţeles că avea o rulotă, aşa că ar trebui verificat dacă există o carpetă acolo şi ar trebui prelevate mostre de fibre şi de ţărână.

Ştiam eu şi un alt loc de unde ar fi trebuit să iau mostre de fibre şi de ţărână, însă în momentul de faţă şansele de a obţine un mandat de percheziţie pentru cabana Custer Hill nu erau deloc promiţătoare.

M-am apropiat mai mult de Harry şi am spus:

— Are contuzii pe ambele glezne.

— Într-adevăr. Şi mai are şi julituri. Acestea sunt foarte vizibile, după cum puteţi observa, şi singurul lucru la care mă pot gândi este că a avut legături la picioare – ceva metalic; nu bandă adezivă, nu sfoară, nu ceva care să se poată plia; şi s-a zbătut ori a încercat să fugă cu ele. Aşa se explică faptul că aceste contuzii sunt atât de numeroase şi de pronunţate. Pielea a plesnit în două locuri. Cred că şosetele şi ghetele au fost încălţate după îndepărtarea cătuşelor de la glezne. Bănuiesc că era desculţ cât a purtat cătuşele. Uitaţi-vă la poziţia juliturilor şi a contuziilor.

Orice ar fi păţit Harry în orele de dinaintea morţii, nu fusese deloc plăcut. Aşa cum îl cunoşteam eu, eram sigur că nu fusese un prizonier model. Aşa se şi explicau, de altfel, sula pentru vite, injecţiile şi cătuşele de la picioare.

„Te-ai descurcat bine, prietene."

— După ce am remarcat aceste fibre pe picioarele lui, continuă doamna doctor Gleason, am studiat cu atenţie restul corpului şi am mai găsit nişte fibre în păr şi pe faţă. Ar putea proveni de la căciula lui, însă aceea e de culoare bleumarin, în timp ce fibrele acestea sunt multicolore.

N-am comentat, dar se pare că Harry stătuse întins pe un covor sau pe o pătură.

— De asemenea, adăugă doamna Gleason, am găsit fibre pe pantaloni, pe cămaşă şi chiar pe indispensabili. Nici acestea nu par să provină de la lucrurile pe care le purta când a fost adus aici. Şi am mai găsit patru fire de păr negru, toate având cam cinci centimetri lungime – unul pe cămaşă, unul pe pantaloni şi două pe indispensabili. Le-am lipit pe fiecare pe materialul unde le-am găsit.

Am dat din cap, fără a-mi exprima opinia. Cu cât spuneam mai puţine lucruri, cu atât doamna Gleason se simţea obligată să ne dea mai multe explicaţii.

— Aceste fire de păr nu-i aparţineau decedatului. De fapt, la o analiză mai atentă cu microscopul, acestea nu par a fi fire de păr de om.

— Păr de câine? întrebă Kate.

— Tot ce se poate.

„Kaiserul Wilhelm?"

Doctoriţa Gleason încheie:

— Asta-i tot ce mi-a atras atenţia examinând cadavrul.

— Puteţi estima momentul decesului? se interesă Kate.

— Pe baza a ceea ce văd, simt şi miros, aş spune că decesul a survenit în urmă cu douăzeci şi patru de ore; sau poate ceva mai puţin. Echipa CSI sau medicul legist ar putea descoperi ceva care să mai reducă acest interval.

— Dumneavoastră i-aţi dat jos hainele şi obiectele personale? am întrebat.

— Eu, împreună cu un asistent.

— În afară de părul de animal şi de fibrele acelea străine, aţi mai observat şi altceva ieşit din comun?

— Cum ar fi?

— Nu ştiu… Ieşit din comun.

— Nu… însă dacă îi mirosiţi hainele, şi mai ales cămaşa, s-ar putea să mai simţiţi un vag miros de fum.

— Ce fel de fum?

— Pare a fi fum de ţigară. Dar printre obiectele lui personale n-am găsit nimic care să indice că ar fi fost fumător, mă informă ea.

„Asta-i o artă de mult uitată."

Printre detectivii de la Omucideri, specialiştii în criminalistică şi medicii legişti e un adevărat crez faptul că un cadavru îşi va trăda în cele din urmă secretele. Fibre, fire de păr, spermă, salivă, urme de muşcături, julituri lăsate de frânghie, mucuri de ţigară, fum de ţigară, scrum, ADN, amprente… Şi lista poate continua la nesfârşit. Aproape întotdeauna există un transfer între criminal şi victimă, pe de-o parte, şi între victimă şi criminal, pe de altă parte. Tot ce trebuie să faci este să descoperi acest transfer, să-l analizezi şi să-i asociezi un suspect. Problema e găsirea suspectului.

— Altceva? am întrebat.

— Nu. Însă n-am făcut decât o examinare sumară a hainelor şi a obiectelor personale. Un asistent m-a secondat în permanenţă şi am

înregistrat pe o casetă audio concluziile în urma examinării cadavrului şi a obiectelor care îi aparţin. Puteţi veni să luaţi caseta imediat ce îi voi face o copie.

— Mulţumesc.

După toate aparenţele, ştia că are de-a face cu un caz important.

— Despre ce e vorba?

— Chiar vreţi să ştiţi?

Se gândi un moment, după care răspunse:

— Nu.

— Bună decizie! am spus. Ei bine, ne-aţi fost de mare ajutor. Vă mulţumim pentru timpul acordat, doamnă doctor Gleason.

— Rămâneţi cu cadavrul?

— Da.

— Vă rog să nu-l atingeţi. Mai aruncă o privire la Harry Müller, zicând: Dacă a fost ucis, sper să aflaţi cine a făcut-o.

— Vom afla.

Doctoriţa îşi luă rămas-bun şi plecă.

— De ce ar dori o femeie atât de tânără să lucreze la morgă? mă întrebă Kate.

— Poate caută bărbatul perfect, i-am spus. Hai să ne-apucăm de treabă! Ne-am apropiat de targa pe care erau întinse obiectele personale ale lui Harry şi, folosind în continuare mănuşile de latex, am început să examinăm tot – portofelul, ceasul, pagerul, binoclul, camera video, camera foto, busola, cleştele de sârmă, ghidul păsărilor şi o hartă de teren pe care era conturată cu un marker roşu proprietatea Custer Hill; harta indica, de asemenea, poziţia cabanei şi a altor câteva construcţii care fuseseră marcate ulterior. Chiar şi cu mănuşile de latex, mânuiam cu mare grijă obiectele, astfel încât să nu distrugem vreo amprentă.

Am examinat conţinutul portofelului lui Harry şi am observat că în buzunarul pentru mărunţiş avea o cheie de rezervă de la casă, de la Toyota şi de la Grand Am-ul de serviciu. Însă nu am găsit nicio cheie de rezervă pentru rulotă. Dacă existase într-adevăr o astfel de cheie, cineva o luase. Şi nu era vorba de poliţia statului, pentru că oamenii legii o folosiseră pe cea de pe breloc. Prin urmare, era posibil ca altcineva să fi scos cheia de rezervă din portofel, pentru a muta rulota de pe proprietatea Custer Hill. Cine ar fi putut fi?

— Aici nimic nu pare neobişnuit, nelalocul lui sau deteriorat în

vreun fel, conchise Kate. Dar fac pariu că pe camere a existat ceva care a fost şters.

— Mai degrabă discul, caseta şi cardul de memorie au fost scoase şi înlocuite cu rezervele pe care le avea Harry la el, am spus.

— Aşadar, cei de la laborator nu vor avea cum să recupereze imagini şterse, fii de părere Kate.

— Presupun că nu.

Am luat mobilul lui Harry şi l-am pornit, apoi am căutat prin apelurile primire recent.

Am găsit apelul dat de prietena sa, Lori Bahnik, sâmbătă la ora 9.16, ca răspuns la telefonul lui Harry, de la 7.48. Urmau apoi încă zece apeluri de la Lori, începând de sâmbătă după-amiază – după ce primise mesajul lui, la 16.02 – şi continuând duminică toată ziua şi chiar astăzi, luni.

Mai era apoi apelul ofiţerului de gardă, Ken Reilly, de duminică seara, la 22.17, dat ca urmare a telefonului lui Lori la biroul ATTF.

Următorul apel era de la un număr din New Jersey şi fusese dat duminică, la ora 22.28.

— Ăsta nu e numărul de acasă al lui Walsh? am întrebat-o pe Kate.

— Ba da.

— Dar el ne-a spus că nu l-a sunat pe Harry până azi-dimineaţă, când a ajuns la birou.

— Se pare că a minţit.

— Da… Uite şi telefonul lui Walsh de azi-dimineaţă… şi, înainte de asta, Ken Reilly a sunat toată noaptea din Federal Plaza 26.

Îmi răspunse după o tăcere mai lungă:

— S-ar părea că interesul este ceva mai mare decât ne-a dat de înţeles Tom Walsh.

— Asta-i puţin spus. Faptul că Walsh ne-a dus cu preşul mă face să trag concluzia că n-a fost vorba de o simplă supraveghere de rutină.

— Cred că deja ştim chestia asta.

M-am uitat din nou pe mobilul lui Harry şi am găsit apelul meu de duminică după-amiază, când i-am sugerat că gătim tocăniţa vânătorului, şi ultimul meu apel, de azi-dimineaţă, la 9.45. După aceea, mai erau câteva telefoane de la Lori.

Kate se uita ţintă la telefonul mobil:

— E atât de trist…

Am dat uşor din cap. Nu aveam parola lui Harry, aşa că nu-i puteam asculta mesajele; dar ştiam că oamenii de la Tehnic vor reuşi să facă treaba asta.

Am căutat în lista numerelor formate de Harry recent şi am văzut apelul către Lori Bahnik, de sâmbătă dimineaţă la ora 7.48. Am găsit şi mesajul de sâmbătă după-amiază, de la ora 16.02. Apoi, nimic.

Tocmai eram pe punctul de a închide telefonul, când acesta a început să sune, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

M-am uitat la numele afişat pe ecran şi am văzut că era Lori Bahnik. Am aruncat apoi o privire către Kate şi mi-am dat seama că era tulburată.

M-am gândit să răspund la telefon, însă nu eram pregătit să-i dau vestea lui Lori, în condiţiile în care cadavrul lui Harry era la un metru şi jumătate distanţă. Am închis mobilul şi l-am pus la loc pe targa.

M-am uitat la ceasul de la mână. N-avea să mai treacă prea mult timp până să ajungă aici poliţia statului şi agenţii FBI de la Albany. În afară de asta, cei doi indivizi din Brigada Antitero probabil că aterizaseră deja pe aeroportul din Saranac Lake. Mă întrebam pe cine trimisese Walsh să ne înlocuiască. Probabil pe cineva care ştia să asculte ordinele superiorilor.

— Hai să aruncăm o privire şi la haine înainte să sosească sticleţii!

Kate se duse la chiuvetă şi îşi curăţă gelul mentolat de pe buza superioară, în timp ce eu am profitat de ocazie şi am băgat harta în buzunar. A sustrage o probă de la scena crimei constituie un delict, însă m-am gândit că o să am nevoie de harta aceea, şi am găsit ca pretexte faptul că Walsh mă minţise şi ideea că pe masa aceea aş fi putut fi eu în locul lui Harry.

Kate era deja la cea de-a doua targa, adulmecând cămaşa lui Harry.

— Nu sunt sigură, îmi spuse. Ar putea fi fum de ţigară…

Eu nu simţeam alt miros în afara celui mentolat de sub nas, însă am întrebat-o:

— Şi cine ştim noi că fumează?

Înclină din cap.

Am studiat cu atenţie hainele, piesă cu piesă, observând banda de scotch pe care doamna Gleason o folosise pentru a prinde cele patru

fire de păr. Nu s-ar fi putut spune că făceam ceva nepermis, însă, pe de altă parte, noi n-ar fi trebuit să ne aflăm aici. Ar fi trebuit să fim deja la sediul poliţiei statale din Ray Brook. În afară de asta, mai era şi treaba cu probele; şi oricine umblă cu ele trebuie să se înregistreze, lucru pe care noi nu-l făcuserăm. Apoi, mai erau şi anchetatorii de la FBI şi de la poliţia statului, care ar fi putut să nu aprecieze prezenţa noastră aici atunci când aveau să sosească. Cu alte cuvinte, ne aflam pe un teren nesigur – cam pe unde îmi petrec eu o mare parte a timpului. Ceea ce conta însă era faptul că obţinuserăm un avans important. Dar acum era timpul să plecăm.

— Hai să mergem! am îndemnat-o pe Kate.

Însă ea îmi spuse:

— Ia priveşte aici!

M-am apropiat mai mult de ea. Ţinea în mână pantalonii de camuflaj ai lui Harry şi le întorsese buzunarul drept pe dos.

— Vezi asta?

Am examinat căptuşeala albă a buzunarului şi am observat nişte semne albastre, care păreau a fi făcute cu pixul.

— Ar putea fi nişte litere, sesiză ea.

Într-adevăr, puteau fi nişte litere. Ca şi cum Harry ar fi scris pe ţesătura albă, în timp ce ţinea mâna în buzunar. Sau, dacă şi Harry era la fel de neatent cum eram eu, poate că-şi băgase un pix în buzunar, uitând să-i pună mai întâi capacul.

Kate aşeză pantalonii pe targa, şi ne-am aplecat amândoi mai mult, încercând să descifrăm semnele albastre, care în mod clar erau urme de pix şi nu păreau făcute la întâmplare.

— Începe tu, i-am spus lui Kate.

— Bun… sunt trei grupuri de semne… cel mai lizibil este „M-A-D”… Următorul pare a fi… începe cu „N”… apoi e un „U” sau un „V”… şi un asterix. Nu, un „K”. Apoi, ultimul grup pare a fi… „E-L-F”. Se uită la mine. Elf?

Am privit cu atenţie urmele de pix.

— „M-A-P” ar putea fi, de fapt, „M-A-D”. Adică, să nu uităm că scria asta fără să vadă, cu mâna în buzunar. Nu?

— Probabil…

— Apoi, „NUK”… şi mai e încă un semn, aproape acoperit de cusătură… Probabil a vrut să scrie „NUKE”.

Ne-am uitat unul la altul, iar Kate mă întrebă:

— „Nuclear”? Ca în „bombă nucleară”?

— Eu sper că nu. Am adăugat: Ultimul e destul de clar: „ELF”.

— Da… Oare ce încerca să ne spună? Madox? Nuclear? Elf? Ce înseamnă „elf? Poate încerca să scrie „HELP”.

— Nu. E destul de clar. „E-L-F”.

M-am uitat din nou la ceas, iar apoi la uşă.

— Trebuie să plecăm.

După aceea am băgat căptuşeala înapoi în buzunar şi am mai adăugat:

— Lasă-i să caute.

Ne-am scos mănuşile de latex şi le-am aruncat într-un coş de gunoi. M-am dus apoi lângă trupul neînsufleţit al lui Harry şi l-am privit. Kate veni lângă mine şi mă luă de braţ. Aveam să-l revăd pe Harry curând, la capelă, îmbrăcat cu vechea lui uniformă. I-am spus:

— Mulţumim pentru indicii, prietene. Ne ocupăm noi de asta.

Apoi am tras cearşaful albastru peste el şi m-am îndreptat către ieşire. Am părăsit blocul operator şi am luat-o la fugă pe hol, către camera de gardă. Ajungând acolo, i-am întrebat pe soldaţi:

— Aveţi arma şi legitimaţia decedatului?

— Da, domnule.

— Trebuie să iau insigna NYPD şi să o dau familiei.

Tipul care fusese desemnat răspunzător pentru această sarcină ezită puţin şi îmi spuse:

— Mi-e teamă că nu pot face asta. Ştiţi, e…

— Nici n-a fost inventariată încă. Cine o să ştie?

— Eu, unul, n-am nimic împotrivă, îl asigură celălalt soldat pe şeful lui. Şeful lui deschise o pungă de probe care se afla pe tejghea, scoase insigna de pe legitimaţie şi o împinse către mine.

I-am mulţumit şi am băgat insigna lui Harry în buzunar.

— Credeţi că a fost omucidere? mă întrebă celălalt soldat.

— Dar tu ce crezi?

— Păi, îmi răspunse el, eu am văzut cadavrul pe potecă, înainte să fie urcat în ambulanţă. Tipul ăsta, prietenul dumneavoastră, n-ar fi putut să fie împuşcat exact în spate, în pădurea asta deasă, decât dacă cel care a tras s-ar fi aflat chiar în spatele lui, pe potecă. Mă înţelegeţi?

— Mda.

— Cu alte cuvinte, nu a fost un accident, decât dacă s-o fi întâmplat pe timpul nopţii, iar cel care a tras a crezut că a văzut o

căprioară pe potecă… Vă spun eu, prietenul dumneavoastră ar fi trebuit să poarte o chestie reflectorizantă sau portocalie. Ştiţi?

— Da. Mă rog, încă nu s-a deschis sezonul de vânătoare.

— Adevărat, dar totuşi… Unii localnici nu aşteaptă să se deschidă sezonul.

— Înţeleg.

— Da… în fine, îmi pare rău.

— Mulţumesc.

Celălalt soldat îşi exprimă şi el condoleanţele, ca, de altfel, şi cele două asistente din spatele tejghelei. Cred că îi întrista accidentul de vânătoare petrecut în afara sezonului sau, şi mai rău, posibilitatea ca un turist să fi fost ucis în frumosul lor colţişor de lume.

Eu şi Kate am ajuns în hol exact în momentul în care doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum intrau pe uşă. Am dedus că lucrau la FBI sau la Biroul de Investigaţii al Statului. S-au dus direct la ghişeul de informaţii şi şi-au fluturat legitimaţiile.

Doamna de la Informaţii ne-a observat pe mine şi pe Kate chiar în timp ce vorbea cu cei doi. Păru că vrea să le atragă atenţia că tocmai plecau nişte colegi de-ai lor, însă noi am ajuns la uşă înainte de a apuca să ne facă prezentările.

Ne-am îndreptat rapid către maşină, iar eu m-am strecurat în spatele volanului şi am plecat mâncând pământul.

Capitolul 25

Ne-am îndreptat din nou spre centrul oraşului, apoi am urmat indicatoarele pentru Route 56, sud. Cuvintele „bombă nucleară” îmi stăruiau în minte.

— Ori de câte ori lucrez la un caz cu tine, îmi mărturisi Kate, am senzaţia că sunt cu un pas î*naintea* legii, în loc să *reprezint* legea.

— Uneori, am replicat eu ca un adevărat filosof, legea stă în calea adevărului şi a dreptăţii.

— Predai cumva teoria asta şi la clasă, la John Jay?

— Pentru informaţia ta, după 11 septembrie, foarte multe persoane care fac parte din forţele de menţinere a ordinii au adoptat metoda Corey, care spune că scopul scuză mijloacele.

— După 11 septembrie, cu toţii am procedat aşa, mai mult sau mai puţin, însă cazul de faţă nu are nimic de-a face cu terorismul

islamic.

— Cum poţi fi sigură de asta în acest moment?

— Fii serios, John! Nu văd absolut nicio legătură.

— Păi, ia gândeşte-te puţin: conform propriilor declaraţii, Madox a luptat în trecut cu duşmanii Americii, pe cont propriu. Corect?

— Da, dar…

— Comunismul s-a dus. Acum a intrat în scenă islamul. Madox ne-a spus că nu e foarte implicat în războiul împotriva terorismului, ceea ce înseamnă că e cât se poate de implicat. Am dreptate?

Ea rămase tăcută o vreme, după care răspunse:

— Ai.

— Bun. Şi, desigur, mai e şi treaba cu petrolul, care se leagă de toate cele pomenite mai sus.

— Şi *unde* este legătura până la urmă?

— Nu ştiu sigur. Însă în mintea mea începea deja să se contureze o imagine, iar acea imagine avea de-a face cu Bain Madox, cu armele nucleare şi cu terorismul – combinaţie deloc bună. Şi totuşi, Kate nu era tocmai pregătită să facă faţă tuturor acestor informaţii, aşa că i-am spus: Ei bine, Harry s-a gândit că cineva va înţelege. Aşa că, dacă vom analiza mai bine situaţia, vom afla despre ce e vorba.

Ea confirmă printr-o mişcare a capului, după care schimbă subiectul:

— De un lucru sunt sigură în acest moment, şi anume, că Madox l-a ucis pe Harry sau că a pus pe cineva să-l omoare.

— A făcut-o cu mâna lui. Probabil că a fost ajutat de Carl.

— S-ar putea ca asta să nu fie uşor de dovedit la tribunal.

„Ucigaşii de poliţişti nu ajung întotdeauna în faţa unui tribunal”, m-am gândit eu, însă n-am spus-o cu voce tare.

În orice caz, Kate îmi ghici gândurile şi spuse:

— Te rog să nu acţionezi nebuneşte. Scopul *nu* scuză mijloacele.

Nu i-am răspuns.

Am plecat din Potsdam, îndreptându-ne spre sud, pe Route 56. Era 6.01 seara, şi începuse să se întunece. Ferestrele caselor răzleţe erau luminate şi se vedea fum ridicându-se pe coşuri. Minivacanţa prilejuită de Columbus Day se apropia de sfârşit; cina era pe plită. A doua zi lucrul şi şcoala se reluau. Oamenii normali erau acum în faţa televizorului sau a şemineului, sau oriunde se mai adună oamenii normali.

Kate păru iarăşi să îmi ghicească gândurile şi sugeră:

— Ne-am putea cumpăra o casă de weekend, care ar deveni, în cele din urmă, reşedinţa noastră permanentă după ce am ieşi la pensie.

— La pensie, cei mai mulţi nu se retrag în zone cu zăpezi şi gheaţă.

— Am putea învăţa să schiem şi să patinăm. Tu ai putea să înveţi să vânezi şi să împuşti urşi.

I-am zâmbit, şi ne-am luat de mână.

Mobilul ei începu să sune, iar ea se uită la ecran.

— Apel neidentificat. Probabil că e Walsh.

— Răspunde.

Ea răspunse, ascultă o vreme în receptor, apoi spuse:

— Ne îndreptăm într-acolo, Tom. Mai ascultă puţin, după care zise: Am fost la spital şi l-am identificat pe Harry.

Orice ar fi spus Walsh, cu siguranţă nu a fost ceva drăguţ, iar Kate îşi îndepărtă telefonul de ureche cu un gest teatral. Îl auzeam pe interlocutorul ei clocotind.

Nu-mi place deloc atunci când cineva ţipă la nevastă-mea, aşa că am luat telefonul din mâna lui Kate şi l-am ascultat pe Walsh urlând:

— Tu eşti supervizorul lui, aşa încât *tu* vei fi trasă la răspundere dacă el nu-mi respectă ordinele. Ţi-am lăsat acest caz împotriva voinţei mele; ţi-am spus să mergi direct la sediul poliţiei statale, şi am vorbit foarte serios. Eşti agent FBI sau nu eşti decât o nevastă supusă?

— Bună, Tom, i-am replicat. Aici e soţul lui Kate.

— A, acum preiei şi apelurile nevesti-tii? Vorbeam cu Kate.

— Nu, vorbeai cu mine. Dacă mai ridici vreodată vocea la nevastă-mea, te fac bucăţi. Ai înţeles?

Nu-mi răspunse imediat, însă în cele din urmă mă avertiză:

— Amice, ai luat-o razna!

— În cazul ăsta, nici tu nu eşti departe.

— Nu cred.

— Eu cred. Şi, apropo, am căutat în mobilul lui Harry şi am constatat că ai uitat să ne spui că l-ai sunat duminică seara şi că ofiţerul de serviciu l-a sunat toată noaptea.

Asta îl reduse la tăcere preţ de o clipă, după care întrebă:

— Şi ce-i cu asta?

Simţeam că relaţia noastră profesională se deteriorează şi că el căuta cea mai bună metodă de a mă implica într-un incident de muncă,

determinând, de pildă, concedierea mea.

— În ciuda tuturor eforturilor tale, i-am spus, o să descopăr eu ce se întâmplă de fapt aici.

Replica lui mă surprinse:

— Dacă reuşeşti, să-mi spui şi mie la ce concluzie ai ajuns.

Asta însemna, presupun eu, că indivizii de la Washington nu fuseseră complet sinceri cu el – ceea ce putea fi sau nu adevărat. În orice caz, Walsh îndeplinea ordinele, iar eu nu, şi asta îi pricinuia anumite probleme agentului special Thomas Walsh, însărcinat cu rezolvarea cazului.

— Până la urmă o să-mi mulţumeşti pentru extraordinara mea iniţiativă, i-am spus.

— Iniţiativa ta afurisită aduce foarte mult a insubordonare. Ca să nu mai spun că pierzi timp şi energie băgându-ţi nasul în chestiunile FBI-ului, în loc să-ţi faci treaba.

— Şi care-i treaba mea?

— Treaba ta era să-l găseşti pe Harry. El a fost găsit. Acum poţi să te întorci acasă.

— Nu, acum trebuie să-l găsesc pe cel care l-a ucis.

— *Tu* trebuie să-l găseşti? *Tu?* De ce trebuie să te bagi *tu* mereu, oriunde?

— Pentru că eu nu am încredere în tine. Sau în oamenii pentru care lucrezi.

— Atunci dă-ţi demisia!

— Hai să-ţi spun ceva: dacă nu reuşesc să rezolv cazul ăsta, o să găseşti demisia mea pe birou.

— Când?

— Peste o săptămână.

— S-a făcut! Asta mă scuteşte de efortul de a completa toată hârţogăraia necesară pentru a te concedia.

— Şi nu mai vreau să aud alte mizerii cum că ni se va lua cazul.

— Ai o săptămână la dispoziţie.

I-am dat telefonul înapoi lui Kate, care a zis:

— Tom, sună-l, te rog, pe maiorul Schaeffer şi spune-i că noi suntem agenţii desemnaţi să investigăm acest caz; să ne ofere tot sprijinul şi aşa mai departe.

Walsh mai spuse ceva, iar Kate replică:

— Nu, nu mai avem informaţii sau piste noi, dar, dacă vom afla

ceva, cu siguranţă îţi vom comunica şi ţie.

Probabil a uitat că am găsit însemnarea aceea în buzunarul lui Harry şi că am avut amândoi o discuţie cu medicul legist. Memoria selectivă face parte din metoda Corey de a trata cu şefii.

Ascultă în receptor preţ de câteva clipe, iar apoi răspunse:

— Înţeleg.

Dădu să mai spună ceva apoi îşi dădu seama că telefonul era mort. Îl închise.

— Ce anume înţelegi? am întrebat-o.

— Înţeleg că avem la dispoziţie şapte zile pentru a realiza un miracol, iar dacă nu, s-a zis cu noi.

— Nicio problemă.

— … Şi ar fi bine să fie un mare miracol. Nu unul mic, precum găsirea unui vânător neghiob, care să admită că l-a ucis pe Harry din greşeală.

— În regulă. Mi se pare rezonabil.

— Iar dacă îl acuzăm de crimă pe domnul Bain Madox şi o dăm în bară, Walsh va avea grijă să ajungem amândoi agenţi de pază la K-mart.

— Asta îmi sună deja a provocare.

— Exact. Trebuia să deschizi tu gura ta cea mare!

— Îţi mulţumesc că-mi împrospătezi memoria. Altceva?

— Păi… a mai spus că investigaţia noastră se limitează la o eventuală omucidere. Că orice altceva l-ar implica pe Madox nu e de competenţa noastră. De asta urmează să se ocupe Ministerul Justiţiei.

— Bineînţeles. Am reţinut.

Îmi aruncă o privire ca să vadă dacă eram sarcastic. Putea foarte bine să nu se obosească să facă asta.

— Ai fost cam aspru cu el. Din nou! îmi atrase ea atenţia.

— Mă scoate din sărite.

— Nu o lua ca pe un afront personal şi nu îmi mai lua apărarea. Pot să mă apăr şi singură la momentul şi în locul pe care le voi alege eu însămi.

— Am înţeles, să trăiţi!

Ea mă prinse din nou de mână.

— Îţi mulţumesc, totuşi. Şi adăugă: Ai uitat să îi spui să se ducă dracului.

— Asta era de la sine înţeles.

— John, cred că e speriat.

M-am gândit o clipă şi am zis:

— Cred că ai dreptate. Iar tu ai uitat să-i spui ce am găsit la morgă.

— Tocmai aveam de gând să-i spun, când mi-a închis telefonul. Dă-l dracului, spuse ea.

Pentru o vreme am condus în tăcere, îndreptându-ne spre sud, pe Route 56. În minte îmi reveneau întruna imagini cu Harry care zăcea mort, gol puşcă, la morgă. Am simţit că îmi vine rău de la stomac. Viaţa unui om fusese suprimată, pur şi simplu, pentru că omul ăla văzuse sau auzise ceva ce n-ar fi trebuit să vadă sau să audă.

Eram mai mult decât mânios; eram plin de o ură ucigătoare împotriva celui care îi făcuse asta lui Harry – oricine ar fi fost el. Trebuia să-mi păstrez însă calmul şi să lucrez la caz până în momentul în care eram sigur că pusesem mâna pe asasin. Apoi venea vremea răzbunării.

Am trecut mai întâi prin Colton, apoi prin South Colton. Benzinăria lui Rudy era închisă; am sperat că pornise spre stăpânul său, făcând pe el de frică.

Am văzut indicatorul care ne ura bun venit în Parcul Naţional Adirondack; foarte curând după asta, copacii au devenit din ce în ce mai înalţi şi mai deşi, iar şoseaua s-a întunecat.

După câteva minute i-am spus lui Kate:

— Crima este ceea ce se vede la suprafaţă. Însă dincolo de asta se mai petrece ceva, ceva ce noi nu vedem.

O vreme nu-mi răspunse. Abia apoi se interesă:

— Cum ar fi?

— Singurul lucru care i-a reuşit lui Madox atunci când a pus în scenă un accident de vânătoare dincolo de perimetrul proprietăţii sale a fost că a câştigat timp.

— Timpul necesar pentru a ascunde probele.

— Nu. Până la urmă, tot Madox rămâne suspectul principal. Dacă n-a reuşit decât să câştige puţin timp înseamnă că asta-i tot ce şi-a dorit de la bun început.

— Bine, dar de ce?

— Bain Madox nu se implică în acţiuni nesăbuite. Din punctul lui de vedere, asasinarea unui agent federal despre care FBI-ul ştia că se afla pe proprietatea sa ori undeva în apropiere n-ar avea rost decât

dacă respectiva crimă şi investigaţiile care îi urmează nu l-ar implica pe el. Şi asta nu s-ar întâmpla decât dacă *foarte curând* s-ar petrece altceva, ceva care să atârne mai greu în balanţă decât ipostaza de suspect într-un caz de crimă. I-am aruncat o privire. Aşadar, ce ar putea fi?

— În regulă… încep să înţeleg…

— Ştiu. Deci?

— Bombă nucleară.

— Exact. Cred că individul ăsta are o armă nucleară. Asta ne spunea, de fapt, Harry. Eu asta cred.

— Dar… de ce? Ce anume…?

— Nu ştiu. Poate că are de gând să bombardeze Bagdadul. Sau Damascul. Ori poate Teheranul.

— Cred că mergi prea departe, John. Avem nevoie de mai multe informaţii. De mai multe probe.

— Aşa e. Şi s-ar putea să le obţinem mai curând decât credem.

Nu-mi răspunse.

Capitolul 26

Se întunecase de-a binelea când am ajuns în cătunul Ray Brook, situat în apropierea aeroportului pe care aterizaserăm în dimineaţa aceea. Cu toate că era atât de aproape, noi am ales calea cea mai lungă şi am descoperit în călătoria noastră lucruri pe care nici măcar nu le avuseserăm în vedere la 9 dimineaţa, atunci când intraserăm pe poarta instituţiei din Federal Plaza 26.

Aşa se întâmpla uneori în meseria noastră. Cele mai multe zile erau lipsite de evenimente. Altele însă, asemenea zilei de 11 septembrie 2001, atârnau de un fir de aţă.

Astăzi, de Columbus Day, mi-am pierdut un prieten, am intrat într-un conflict cu şeful meu şi am făcut cunoştinţă cu un excentric care ar putea pune la cale o surpriză nucleară.

La anul, de Columbus Day, dacă mai prindem vremurile alea, voi merge la un meci de baraj al celor de la Yankees.

Am găsit sediul poliţiei locale şi cazărmile soldaţilor la marginea oraşului. Am tras maşina în parcare.

— Suntem oficialităţi, simpli vizitatori sau persoane de o moralitate îndoielnică? am întrebat-o pe Kate.

— Caută mai bine un loc pentru persoane nedorite.

Cum nu am găsit un astfel de loc, am tras maşina pe unul dintre locurile rezervate oficialilor. Am coborât, îndreptându-ne către clădirea mare, modernă, construită din cedru şi cărămidă. Pe o plăcuţă de deasupra intrării scria: „DETAŞAMENTUL B – POLIŢIA STATULUI NEW YORK".

Am pătruns în hol şi ne-am legitimat în faţa sergentului de gardă, care părea să ne aştepte; la drept vorbind, probabil că ne aşteptase toată ziua.

Îl chemă prin interfon pe maiorul Schaeffer şi ne rugă să aşteptăm.

Câţiva soldaţi se plimbau de colo-colo, îmbrăcaţi în jachetele lor cenuşii milităreşti, prinse în talie cu o centură cu curea transversală şi toc pentru pistol, şi având pe cap chipiuri Smokey the Bear. Aceste uniforme păreau să nu se fi schimbat de pe vremea când Roosevelt era guvernatorul statului New York.

Am mai observat că toţi indivizii ăştia, şi chiar şi femeile, erau înalţi, aşa că am întrebat-o pe Kate:

— Crezi că sunt selecţionaţi?

Totul sclipea de curăţenie ca orice sediu al unei organizaţii paramilitare şi singurul lucru pe care îl avea în comun cu o secţie NYPD era plăcuţa cu „FUMATUL INTERZIS".

Pe o măsuţă laterală se afla un teanc de broşuri, iar Kate, care nu se poate abţine când vine vorba de broşuri informative, luă una şi îmi citi cu voce tare:

— „Detaşamentul B este detaşamentul situat cel mai la nord şi acoperă în patrularea sa cea mai întinsă arie geografică, comparativ cu toate celelalte detaşamente – peste 15.000 km2 –, suprafaţă care include ţinuturile cele mai puţin populate din ţară, asupra cărora şi-au lăsat amprenta şi distanţele mari, şi iernile lungi."

— Cu asta de fapt se laudă sau se plâng?

Ea continuă să citească:

— „Patrularea zonei de nord cultivă o deosebită încredere în forţele proprii, iar membrii Detaşamentului B sunt renumiţi pentru abilitatea lor de a face faţă oricărei situaţii, cu asistenţă minimă". Adică *minimală.* Asistenţă *minimală.* Asta vrea să însemne că nu suntem bine-veniţi?

— Tot ce se poate, dacă ai de gând să le corectezi modul de

exprimare. Kate îşi continuă lectura:

— „Pe lângă îndatoririle specifice, precum investigarea accidentelor şi a infracţiunilor, patrula interstatală şi problemele specifice de la graniţa canadiană, soldaţii Detaşamentului B sunt adesea chemaţi să caute alpinişti rătăciţi, să transporte turişti răniţi, să salveze călători surprinşi de furtună, să cerceteze cazuri de încălcare a legilor privind peştii şi animalele sălbatice şi să soluţioneze disputele domestice şi reclamaţiile privind infracţiunile săvârşite în zone izolate."

— Dar ar putea ei oare să înăbuşe o luptă de stradă din cartierul South Bronx? Înainte ca ea să se gândească la o replică isteaţă, în hol intră un individ înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum civil, de culoare gri.

— Hank Schaeffer, se prezentă el.

Ne-am strâns mâinile cu toţii, iar el adăugă:

— Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat detectivului Müller. Înţeleg că eraţi prieteni.

— Suntem, am răspuns eu.

— Păi… îmi pare rău. Sincer.

Nu părea să mai aibă mare lucru de zis, iar eu am observat atunci că Schaeffer nu ne întâmpinase în biroul lui. Întotdeauna apar probleme de-astea cu încălcarea teritoriului propriu, cu depăşirea jurisdicţiei, cu structura ierarhică şi aşa mai departe, însă Kate s-a descurcat onorabil, spunând:

— Am primit instrucţiuni să facem tot ce e posibil pentru a vă ajuta. Putem face ceva pentru dumneavoastră?

— Colegul dumneavoastră, Walsh, din New York, părea să creadă că vi s-a luat cazul, ne informă el.

— Agentul special FBI Walsh, în grija căruia se află acest caz, şi-a revizuit opinia, l-am anunţat eu. Ar fi trebuit să vă sune până acum. „Ticălosul". Aşadar, puteţi să-i daţi un telefon sau puteţi să mă credeţi pe cuvânt.

— Ei, atunci rezolvaţi-o dumneavoastră. Dacă vreţi, pot pune un soldat să vă conducă până la morgă.

Nu părea să ştie că trecuserăm deja pe acolo şi făcuserăm ce era de făcut. I-am spus:

— Uitaţi cum stau lucrurile, domnule maior. Înţeleg că acesta este teritoriul dumneavoastră şi că nu sunteţi deloc încântat că v-a

căzut în cârcă un agent federal mort; În plus, probabil aţi auzit mai multe decât aţi fi dorit de la cei din New York, Albany şi, probabil, Washington. N-am venit aici să vă facem viaţa mai grea decât e deja – suntem aici ca să vă dăm o mână de ajutor. Şi să facem schimb de informaţii. Nu uitaţi că am un prieten care zace mort la morgă.

Schaeffer se gândi puţin şi apoi zise:

— După cum arătaţi, nu v-ar prinde rău o ceaşcă de cafea. Urmaţi-mă!

Am traversat un coridor lung şi am intrat într-o sală mare – un bufet cu autoservire. Acolo se aflau în jur de 12 femei şi bărbaţi, aşezaţi la mai multe mese, îmbrăcaţi civil sau în uniformă. Schaeffer găsi o masă liberă într-un colţ.

Ne-am aşezat şi el ne avertiză:

— Toate astea sunt neoficiale, pe faţă – cafea, politeţuri, condoleanţe –, fără hârtii pe masă.

— Am înţeles.

Schaeffer părea un tip direct, care ar fi mers destul de departe cu amabilitatea profesională, dacă nu din alte motive, măcar pentru a vedea ce poate obţine în schimb.

Am trecut direct la subiect.

— Arată a accident, dar miroase a omucidere.

Maiorul dădu uşor din cap şi se interesă:

— Cine ar fi dorit să-l omoare pe omul ăsta?

— Eu zic că Bain Madox. Îl cunoaşteţi?

Păru îndeajuns de surprins şi mă întrebă:

— Mă rog… dar de ce?

— Aţi aflat că detectivul Müller a fost trimis aici în misiune, la Clubul Custer Hill.

— Mda. Am aflat după ce a fost dat dispărut, iar agenţii federali au solicitat ajutor pentru găsirea lui. Ne sfătui pe amândoi: Ar fi drăguţ dacă aş afla toate lucrurile astea din vreme. Ştiţi dumneavoastră, chestie de bun-simţ. Nu de alta, dar asta este jurisdicţia *mea.*

— Aici n-o să vă contrazic, am replicat.

— Uitaţi cum stă treaba: nu dumneavoastră sunteţi cei cărora ar trebui să mă plâng. Însă, de fiecare dată când am de-a face cu FBI-ul – şi zicând acestea aruncă o privire rapidă către Kate –, simt că sunt dus de nas.

— Exact. Şi eu la fel. Înţelegeţi că dincolo de legitimaţia mea de

agent federal, în străfundul sufletului meu nu sunt decât un simplu poliţist.

— Bun, însă daţi-mi voie să vă spun că nici cei de la NYPD cu care am lucrat eu nu sunt mai breji.

La auzul acestor cuvinte, credincioasa mea soţie zâmbi şi făcu următoarea precizare:

— La drept vorbind, eu şi John suntem soţ şi soţie, aşa că o să fiu de acord cu dumneavoastră în această privinţă.

Schaeffer aproape că îi întoarse zâmbetul.

— Spuneţi-mi, aşadar, ce ar fi trebuit să facă Harry Müller pe proprietatea Custer Hill?

— Supraveghere, am replicat. În acest weekend acolo avea loc o întâlnire, iar el urma să îi fotografieze pe oaspeţii care soseau şi să reţină numerele de înmatriculare ale vehiculelor.

— De ce?

— Nu ştiu. Însă vă pot spune că Bain Madox şi prietenii lui se află în vizorul Ministerului Justiţiei. Nu v-a spus nimeni nimic din toate astea?

— Nu mi s-au spus prea multe. Mi s-au servit obişnuitele aiureli referitoare la siguranţa naţională.

„Aiureli?" Adică un fel de „rahaturi"? Poate că tipul ăsta nu obişnuia să vorbească urât. După ce mi-am propus să am grijă cu alegerea cuvintelor, am continuat:

— FBI-ul vine cu tot felul de aiureli şi se pricepe de minune să-i ducă pe oameni de nas, dar, între noi fie vorba, aici chiar s-ar putea să existe şi o problemă de siguranţă naţională.

— Da? Cum ar fi?

— N-am idee. Şi, sincer să fiu, asta este ceea ce noi numim informaţii confidenţiale, iar, dacă nu este absolut necesar să le aflaţi, nu vi le pot împărtăşi eu.

Nu eram convins că el îmi aprecia sinceritatea, aşa că i-am aruncat puţin praf în ochi, spunând:

— Înţeleg pe deplin faptul că detaşamentul dumneavoastră trebuie să asigure patrularea pe o arie foarte largă – peste 15.000 kilometri pătraţi –, că sunteţi destul de încrezători în forţele proprii şi că nu aveţi nevoie decât de… asistenţă minimă din exterior…

Kate îmi făcu un semn cu piciorul pe sub masă, în timp ce eu am continuat cu linguşelile, încheind:

— Suntem aici în caz că aveţi nevoie de ajutorul nostru, însă chiar nu cred că aţi avea. Noi însă avem realmente nevoie de ajutorul, de priceperea şi de resursele dumneavoastră.

Aveam la îndemână şi mai multe linguşeli, însă maiorul Schaeffer păru să simtă că îl duceam cu vorba. Cu toate acestea, zise:

— În regulă. Cafea?

— Ar fi grozav.

Ne făcu un semn să rămânem aşezaţi şi se îndreptă către bar.

— Ce texte ai în tine! spuse Kate.

— Nu-i adevărat. Sunt cuvinte rostite din tot sufletul.

— Sunt cuvinte citate dintr-o broşură pe care tocmai ţi-am citit-o şi pe seama căreia te-ai distrat.

— A, acolo auzisem toate chestiile alea?

Îşi dădu ochii peste cap şi îmi comunică:

— Nu pare să ştie prea multe, iar, dacă ştie, nu are de gând să spună.

— E doar puţin iritat din cauză că FBI-ul îl duce cu vorba. Şi, apropo, el nu vorbeşte urât, aşa că ai grijă la limbaj.

— Limbajul *meu?*

— Poate că nu vorbeşte urât în prezenţa femeilor. Am o idee: e posibil să fie mai deschis dacă nu e de faţă o doamnă agent FBI. De ce nu te scuzi?

— Da' de ce nu te scuzi *tu?*

— Haide…

Schaeffer reveni la masă cu o tăviţă pentru cafea şi se aşeză. Kate se ridică în picioare fără nicio tragere de inimă, zicând:

— Trebuie să dau câteva telefoane. Mă întorc în zece minute.

Şi plecă.

Schaeffer turnă două cafele dintr-o cafetieră de inox în nişte ceşti de porţelan şi mi se adresă:

— OK, acum spuneţi-mi de ce consideraţi că Bain Madox, un cetăţean bine situat, cu un miliard de dolari în bancă şi probabil un republican cu acte în regulă, ar fi ucis un agent federal.

Mi-am dat seama că maiorul Schaeffer nu îmi împărtăşea suspiciunile.

— Ei, e doar o bănuială…

— Puteţi să o susţineţi?

Ce-i drept, nu prea puteam.

— Îmi întemeiez suspiciunile pe convingerea că Madox a fost ultima persoană care l-a văzut pe Harry în viaţă.

— Eu am fost ultimul care a văzut-o pe soacră-mea în viaţă, înainte ca ea să alunece pe gheaţă şi să-şi spargă capul, mă informă.

Am vrut să-i cer mai multe detalii în privinţa asta, dar până la urmă i-am spus:

— Eu am lucrat ca detectiv la Omucideri. Pur şi simplu ajungi să îţi dezvolţi un simţ pentru lucrurile astea. Eu şi Kate am trecut pe la Clubul Custer Hill şi am vorbit cu individul ăsta, Madox.

— Da? Şi?

— E şmecher. L-aţi cunoscut?

— L-am întâlnit de câteva ori. De fapt, chiar am fost împreună la vânătoare odată.

— Serios?

— Vrea să fie în relaţii bune cu poliţia statală şi cu cea locală. Ca, de altfel, mulţi dintre oamenii cu avere de pe aici. Asta le face viaţa mai uşoară şi mai sigură.

— Aşa e. Însă omul ăsta are o armată proprie.

— Mda. Şi nu angajează detectivi particulari sau poliţişti ieşiţi la pensie, aşa cum fac cei mai mulţi dintre bogătaşi. Oamenii lui nu sunt de prin partea locului şi nu au nicio legătură cu forţele de ordine, ceea ce e puţin ciudat pentru cineva care doreşte să aibă o relaţie strânsă cu poliţia.

Am confirmat printr-o mişcare a capului, adăugând:

— Tot ce se întâmplă acolo pare puţin ciudat.

— Mă rog… însă nu ne fac probleme şi sunt destul de discreţi. La sediul poliţiei locale se primesc câteva apeluri pe an, prin care suntem solicitaţi să ridicăm vreun individ care a încălcat o proprietate sau vreun braconier care a tăiat gardul şi a fost prins. Însă Madox nu a depus niciodată vreo reclamaţie.

— Drăguţ din partea lui! Şi, gândindu-mă la ce i s-a întâmplat lui Harry, am adăugat: Poate că-i ucide pe aceia care văd ceva ce nu ar trebui să vadă. Aţi avut vreo persoană dispărută? Sau vreun accident suspect?

— Acum vorbiţi serios?

— Da.

Se gândi puţin, apoi spuse:

— Păi… persoane dispărute sunt tot timpul… şi accidente de

vânătoare care par a fi altceva… însă, după câte ştiu eu, numele lui Madox sau al clubului său n-a fost niciodată implicat. O să pun pe cineva să verifice.

— Perfect. Aţi obţinut mandat de percheziţie pentru proprietatea Custer Hill? m-am interesat.

— Da.

— Hai să-l punem în aplicare!

— Nu se poate. Mandatul era pentru căutarea unei persoane dispărute. Iar persoana dispărută a fost găsită în afara perimetrului proprietăţii în cauză.

— Madox ştie asta?

— Cum ar fi putut şti măcar de *existenţa* mandatului? Sau de faptul că cineva ar putea fi dat dispărut pe proprietatea lui? făcu o pauză, apoi adăugă: Eram pe punctul de a-l suna şi de a-i solicita colaborarea voluntară, dar tocmai atunci am primit apelul acela anonim care ne-a condus la corpul neînsufleţit. I-aţi spus ceva despre persoana dispărută?

— I-am spus. Aşa că hai să executăm mandatul!

— Ştiţi, persoana a fost găsită între timp, îmi aminti maiorul Schaeffer. Gândindu-mă că aş putea să-l conving, am spus:

— Uneori, legea stă în calea adevărului şi a dreptăţii.

— Asta nu se întâmplă şi sub comanda mea, domnule detectiv. De vreme ce i-aţi spus despre persoana dispărută, o să pun pe cineva să sune şi să-i comunice că persoana respectivă a fost găsită.

Eram convins că tipul ăsta fusese cândva un Eagle Scout[5] şi nu doream să scot în evidenţă diferenţele dintre un poliţist newyorkez şi un soldat de provincie, aşa că am spus:

— Ei, atunci trebuie să ne gândim la un pretext pe care să i-l prezentăm judecătorului pentru a obţine un mandat de percheziţie.

— Ceea ce ne trebuie de fapt este o legatară între Clubul Custer Hill şi cadavrul găsit pe teritoriul parcului naţional. În lipsa unei astfel de conexiuni, nu-i pot cere procurorului să solicite un mandat de percheziţie de la judecător. Aveţi vreo dovadă cum că detectivul s-ar fi aflat realmente pe acea proprietate?

— Ăăă… nu e ceva concludent…

---

[5] Rangul cel mai înalt în echipa de cercetaşi. (n.tr.).

— Ei, atunci nu există nicio conexiune.

— Mă rog, avem telefonul anonim care ne-a informat în legătură cu cadavrul. Anonim înseamnă suspect. De asemenea, avem nişte probe *circumstanţiale* solide cum că Harry s-a aflat la un moment dat pe proprietatea în cauză.

— De pildă?

— De pildă că asta era misiunea lui. I-am relatat maiorului despre apelul de sâmbătă dimineaţă, de la 7.48, despre cât de aproape se afla Harry de proprietatea Custer Hill, despre distanţa suspect de mare la care a fost găsită rulota lui Harry faţă de proprietatea în cauză şi despre alte astfel de probe, pe care le-am mai exagerat puţin.

Schaeffer mă ascultă, apoi ridică din umeri.

— Nu e suficient nici pentru a-l declara suspect pe Bain Madox, nici pentru a solicita un mandat de percheziţie.

— Gândiţi-vă puţin…

Nu aveam nicio îndoială că FBI-ul va convinge până la urmă un judecător să emită un mandat, însă putea fi prea târziu. După toate aparenţele, trebuia să scot eu însumi un aşa-zis mandat-de-miez-de-noapte, adică să pătrund prin efracţie. Nu mai făcusem asta de ceva vreme, şi putea fi chiar distractiv, dacă nu puneam la socoteală armata personală a lui Madox, sistemele de securitate electronică şi câinii de pază.

— Ce vă aşteptaţi să găsiţi pe proprietatea lui Madox? mă întrebă Schaeffer.

— Nu ştiu.

— Judecătorilor nu le plac expediţiile în necunoscut. Gândiţi-vă la un lucru anume pe care îl căutaţi. Aţi văzut pe proprietatea sau în casa lui ceva cu care să mă pot prezenta în faţa procurorului?

— Am văzut mai multe sisteme de securitate decât are preşedintele la ferma personală.

— Asta nu-i ceva ilegal.

— Corect. Ei bine… cred că trebuie să mai lucrăm la caz. De ce nu puneţi proprietatea sub supraveghere? am sugerat eu.

— Şi ce anume mă interesează?

— Oamenii care vin şi pleacă, şi mă refer inclusiv la Madox. Nu aveţi nevoie de permisiunea nimănui pentru a întreprinde o supraveghere. E suficient să suspectaţi ceva, i-am amintit.

— Mulţumesc pentru pont. Mda, mă rog, singura bănuială mi-a

fost trezită de ceea ce îmi spuneţi dumneavoastră acum. Se gândi o clipă şi mă întrebă: Vreţi să-l băgaţi în sperieţi pe tipul ăsta? Cu alte cuvinte, vreţi o supraveghere pe faţă sau una clandestină?

— Clandestină. De pildă, nişte tăietori de copaci care să supravegheze şoseaua şi perimetrul.

— În regulă… însă va trebui să anunţ poliţia locală cu care, de altfel, voi şi coordona această activitate, şi trebuie să vă spun că am senzaţia că Madox are relaţii la biroul şerifului.

Am reflectat puţin la asta. Se părea că domnul Bain Madox, Stăpânul Moşiei, îşi întinsese tentaculele şi în afara teritoriului propriu, iar în acest sens stătea mărturie şi telefonul dat de Rudy la Clubul Custer Hill.

— Madox are relaţii şi în *acest* birou? am întrebat.

— Nu sub comanda mea, răspunse maiorul fără să ezite.

— În regulă. Mă întrebam însă cum ar fi putut să-şi dea seama. Dacă credeţi că există cineva în biroul şerifului care se trage de şireturi prea tare cu Madox eu zic că aţi putea avea conştiinţa împăcată pentru a desfăşura o activitate de supraveghere fără a-l anunţa pe şerif în acest sens.

— Nu. Trebuie să rezolv problema cu ajutorul şerifului, nu să-mi creez singur alte probleme.

— Aveţi perfectă dreptate. În mod evident, fiecare era de pe altă planetă. Maiorul Schaeffer se afla la conducerea unei nave curate şi foarte solide; iar asta nu era deloc rău, doar că nu era deloc convenabil în momentul de faţă. Avem realmente nevoie de supravegherea asta, am adăugat.

— O să văd ce pot face.

— Minunat! Şi l-am informat, cu toate că făceam acest lucru destul de târziu: eu şi Kate am trecut pe la morgă înainte să venim aici.

Păru surprins şi mă întrebă:

— Aţi descoperit ceva nou?

— Am discutat cu medicul legist, doamna Gleason. Ar trebui să luaţi legătura cu ea.

— Aşa intenţionez. Până una, alta, ce anume v-a spus?

— Păi, se pare că detectivul Müller a fost supus unor abuzuri fizice înainte să moară.

Maiorul chibzui puţin, după care mă întrebă:

— Ce fel de abuzuri?

— Nu sunt medic legist. Şi am adăugat, nu tocmai sincer: Am trecut pe acolo doar ca să identificăm cadavrul şi să ne luăm rămas-bun.

Dădu uşor din cap.

— O să vorbesc cu ea în seara asta.

— A găsit nişte fibre din ţesătura unui covor şi fire de păr de câine, l-am informat. I-am vorbit despre ce descoperise doctoriţa Gleason, apoi i-am mai spus: Dacă nu se potrivesc cu fibrele covorului din rulota lui Harry, poate că se potrivesc cu fibrele unui covor din cabana Custer Hill. Harry nu avea câine.

— Bun. Dacă obţinem un mandat de percheziţie, vom verifica această ipoteză.

Maiorul Schaeffer îşi făcuse planuri pe termen lung pentru ceva ce, pentru el, nu avea să fie decât o scurtă investigaţie, aşa că l-am avertizat:

— O să ajungeţi să împărţiţi cazul ăsta cu cei de la FBI, iar lor nu le place să împartă nimic şi nu ştiu să colaboreze cu alţii.

— Crima, îmi aminti el, chiar şi atunci când este vorba despre un agent federal, este un delict local, nu unul federal.

— Ştiu asta, domnule maior. Şi, în ultimă instanţă, s-ar putea să existe un proces local pentru crimă, însă FBI-ul va investiga un *atac* asupra unui agent federal, iar ăsta chiar este un delict federal. Concret, rezultatul va fi acelaşi: cât de curând, ei o să invadeze toată zona asta şi o să acapareze cazul.

— Rămâne totuşi cazul meu, replică maiorul Schaeffer.

— Fără îndoială. Era ca şi cum un senior feudal ar fi încercat să-i explice unei armate de invadatori că i-a încălcat teritoriul. Am adăugat: De pildă, nu doctoriţa Gleason va face autopsia. Cadavrul va fi transportat la New York.

— Nu pot face asta!

— Domnule maior, au dreptul să facă tot ce le trece prin cap. Au în mânecă cele două cuvinte magice: siguranţa naţională. Iar când apelează la cuvintele magice, poliţia statală şi cea locală se transformă în… Era cât pe ce să spun „căţeluşi”, dar asta l-ar fi scos din sărite, aşa că am spus: Stană de piatră.

Mă privi fix şi zise:

— Mai vedem noi.

— Sigur. Mult succes!

— Care este statutul *dumneavoastră* actual în acest caz? mă întrebă.

— Am la dispoziţie şapte zile să-i dau de cap.

— Cum aşa?

— Am făcut un pariu cu Tom Walsh.

— Care e miza?

— Am pus la bătaie slujba mea.

— Şi nevasta?

— Nu, pe ea n-am folosit-o ca mizã.

— Vreau să spun, şi ea şi-a pus slujba la bătaie?

— Nu, ea e agent FBI de carieră. Va trebui să împuşte un superior înainte ca slujba ei să fie în pericol.

Se forţă să zâmbească.

— Mă îndoiesc că veţi reuşi să rezolvaţi totul în şapte zile, cu excepţia cazului în care cineva se predă de bunăvoie.

— Probabil că nu voi reuşi. Faceţi angajări?

El zâmbi din nou şi spuse:

— Cred că aţi depăşit pragul de vârstă până la care puteaţi fi angajat în poliţia statală. Pe de altă parte, poliţia locală caută în permanenţă oameni cu experienţă de la oraş. Adăugă: O să vă placă aici.

— A, sunt convins. Deja mă simt un alt om. Am schimbat subiectul: Unde mergeaţi la vânătoare cu Madox?

— Pe proprietatea lui.

— Aţi remarcat ceva?

— Mda. Copaci. Ne-am întâlnit la el acasă. O locuinţă imensă. Apoi am plecat la vânătoare de cerbi. Eram şase bărbaţi în total: eu, el, unul dintre sergenţii mei şi trei prieteni de-ai lui de la oraş. Prânzul a fost servit în pădure, iar băuturile, la cabană.

— Aţi observat ceva ieşit din comun?

— Nu. Dumneata?

— Nici eu, am răspuns. Asta dacă nu luăm în calcul toate acele sisteme de securitate. Aţi văzut gardul care delimitează proprietatea?

— Doar în trecere. E înconjurat cu reflectoare, ca o tabără de concentrare, numai că reflectoarele astea funcţionează pe bază de senzori de mişcare. În plus, Madox are propriul releu de telefonie mobilă.

— De ce?

— Pentru că poate.

— Corect. Şi când a avut loc petrecerea asta? l-am întrebat.

— Acum două sezoane.

— Sezoane de vânătoare, adică?

— Da. Pe aici avem un sezon de vânătoare, un sezon de schi, un sezon cu noroaie, inundaţii şi muşte şi un sezon de pescuit.

Când am plecat eu din oraş, era sezonul de operă şi balet!

— Pe aici niciun bărbat n-ar avea timp să se plictisească.

— Mă rog, asta dacă-i plac activităţile în aer liber.

— Eu, unul, ador activităţile în aer liber. Apropo, am văzut o hartă a proprietăţii Custer Hill şi am remarcat acolo nişte construcţii-anexe, la o oarecare distanţă de cabană. Ce-i cu clădirile acelea?

Se gândi o clipă şi răspunse:

— Păi, ştiu că una dintre ele este o baracă de dormit. Pentru agenţii de pază, adică. Mai e apoi o construcţie asemănătoare unui hambar, care adăposteşte toate vehiculele sale. Şi mai are şi o clădire pentru generatoare.

— De electricitate?

— Da. Trei generatoare diesel.

— Pentru ce toate astea?

— În timpul furtunilor de zăpadă se poate întrerupe curentul. În zona asta, cei mai mulţi au generatoare de rezervă.

— OK. Aţi văzut generatoarele astea?

— Nu. Sunt adăpostite într-o construcţie de piatră. Tipul din Potsdam, care se ocupă de întreţinerea generatorului de urgenţă de aici, se ocupă şi de cele de la Clubul Custer Hill.

Mi-am amintit de cele trei cabluri solide pe care le văzusem pe stâlpii utilitari de pe proprietatea lui Madox, aşa că l-am întrebat:

— De ce ar avea nevoie cabana aia de atâta curent electric? După ce reflectă puţin, îmi spuse:

— Nu ştiu sigur cât curent produce fiecare generator, şi presupun că unul sau două dintre ele sunt de rezervă, în eventualitatea că vreunul cedează. Dar aţi ridicat o problemă care merită atenţie; o să mă interesez câţi kilowaţi produce fiecare generator.

— În regulă.

— La ce anume vă gândiţi?

— Sincer, nu ştiu. Însă chestia asta cu generatoarele mă făcu să-l

întreb: Ce se bârfeşte prin partea locului în legătură cu proprietatea Custer Hill?

Maiorul mă privi în ochi.

— Investigaţi un caz de omucidere sau continuaţi de unde a rămas prietenul dumneavoastră?

— Sunt poliţist la Omucideri. Dar mai sunt şi foarte băgăcios. Îmi plac bârfele.

— Ei bine, sunt bârfele obişnuite – de la orgii sălbatice, oameni beţi, până la zvonul că un miliardar excentric pierde vremea privind cum îi cresc unghiile de la picioare.

— Am înţeles. Madox iese vreodată în oraş?

— Aproape niciodată. Însă din când în când îl mai întâlneşti plimbându-se prin Saranac Lake sau prin Lake Placid.

— A văzut-o cineva vreodată pe fosta doamnă Madox?

— Nu ştiu. A ieşit de mult din peisaj.

— Vreo iubită?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Ceva iubiţi?

— Mie mi-a lăsat impresia unui domn rafinat, însă are şi o latură de macho, bine definită. Dumneavoastră cum vi s-a părut?

— La fel. Cred că e de-al nostru. L-am întrebat: Ştiţi cât de des vine la acest club?

— N-am idee. De regulă, poliţia locală sau statală sunt anunţate atunci când rezidenţii unei cabane mari sau ai unei tabere sunt plecaţi pentru o perioadă mai lungă de timp, astfel încât zona să nu rămână nesupravegheată, însă Madox are agenţi de pază angajaţi cu normă întreagă – şapte zile din şapte, 24 de ore din 24. Din câte ştiu eu, locul ăla nu rămâne niciodată nesupravegheat.

Intuisem şi eu acest lucru din ceea ce ne spusese Madox mie şi lui Kate. Acum aveam şi confirmarea.

— A sugerat cineva vreodată că proprietatea Custer Hill ar fi altceva decât un club privat de vânătoare şi pescuit?

Îşi sorbi cafeaua gânditor, apoi îmi răspunse:

— Păi, când a fost ridicată cabana, acum aproape douăzeci de ani – cu zece ani înainte să vin eu aici –, am înţeles că nu au fost angajaţi constructori de prin partea locului. Şi se zvonea că proprietarul făcuse un adăpost antiatomic şi 25 de kilometri de gard – lucruri care s-au dovedit adevărate – şi că avea antene radio şi sisteme

de alarmă cu senzori de perimetru, ceea ce era, de asemenea, adevărat. Bănuiesc că şi generatoarele diesel au fost instalate tot atunci. Umbla vorba că tot felul de persoane dubioase veneau şi plecau tot timpul, că soseau camioane încărcate în miez de noapte şi aşa mai departe. Ştiţi dumneavoastră, oamenii de la ţară au mult timp la dispoziţie şi mai au şi o imaginaţie foarte bogată. Însă unele dintre aceste zvonuri s-au dovedit reale.

— Am înţeles. Şi ce credeau oamenii că se petrece acolo?

— Mă rog, eu am primit informaţii la mâna a doua, însă toate astea se petreceau în timpul Războiului Rece, aşa că foarte mulţi au presupus că aici se ridica o construcţie guvernamentală secretă. Bănuiesc că era o presupunere logică, dacă luăm în calcul dimensiunile proiectului şi felul în care gândeau oamenii pe atunci.

— Probabil. Dar n-a întrebat nimeni mimic?

— Din câte am înţeles eu, n-aveai pe cine să întrebi. Pe acolo nu prea exista transparenţă. Şi n-ar fi contat prea mult dacă vreunul dintre responsabilii proiectului ar fi negat cu hotărâre faptul că era vorba despre un ansamblu guvernamental. Localnicii sunt de regulă patrioţi, aşa că, atâta vreme cât erau încredinţaţi că în locul acela se afla o construcţie guvernamentală secretă, ei îşi înfrânau curiozitatea şi se ţineau la distanţă.

Am confirmat printr-o mişcare a capului. Interesantă observaţie! Presupun că, dacă eşti un miliardar care îşi doreşte siguranţă şi intimitate, s-ar putea să vrei să răspândeşti ideea că proprietatea ta este un ansamblu guvernamental secret, deghizat într-un club privat. Asta făcea cât toţi cei 25 de kilometri de gard!

— Însă presupun că acum toată lumea a înţeles că e doar un club privat de vânătoare şi pescuit, am spus.

— Mai există persoane care cred că e o construcţie guvernamentală secretă, Înţelegeam de ce păstrarea misterului reprezenta un avantaj pentru Madox.

— Uitaţi care e treaba, continuă maiorul Schaeffer, nu este deloc ilegal să-ţi înconjori proprietatea cu un gard şi cu sisteme de securitate, nici să angajezi agenţi de pază particulari şi nici măcar să organizezi o orgie romană. Oamenii bogaţi fac lucruri încă şi mai ieşite din comun. Paranoia şi comportamentul dubios nu au fost scoase în afara legii.

— Dar lucrurile nu se opresc niciodată aici, l-am informat pe

maiorul Schaeffer.

— Sunt de acord. Dar dacă Bain Madox e implicat în nu ştiu ce activitate infracţională, eu, unul, n-am aflat încă nimic. Mă privi insistent. Dacă dumneavoastră ştiţi mai multe decât îmi spuneţi, ar cam fi timpul să mă puneţi şi pe mine la curent.

— Nu mi s-a spus decât că toate astea au legătură cu măsluirea preţului petrolului.

Reflectă preţ de o clipă, răstimp în care mi-am dat seama că toată mizeria asta îi dădea şi lui aceleaşi dureri de cap pe care le avusesem şi eu în momentul în care auzisem povestea de la Walsh.

— Aşadar, grăi maiorul, credeţi că Bain Madox, un magnat al petrolului, a ucis un agent federal aflat într-o misiune obişnuită de supraveghere a oaspeţilor veniţi la cabană, oaspeţi care ar putea fi implicaţi într-o conspiraţie de măsluire a preţului petrolului? Asta sună puţin cam exagerat, nu credeţi? îmi atrase el atenţia.

— Mda… mă rog, dacă luaţi lucrurile aşa…

— Cum altfel să le iau? Şi care e problema privind siguranţa naţională? Am fost încântat să constat că îmi acorda atenţie, însă n-am fost deloc mulţumit de întrebarea asta. Tipul era flămând şi simţea nevoia să rumege ceva, însă cu siguranţă nu aveam de gând să-i servesc delicatese nucleare, aşa că i-am spus cu o oarecare ipocrizie:

— Domnule maior, ştiţi ceva? Petrolul nu este o simplă substanţă neagră şi lipicioasă. Vreau să spun că Bain Madox nu lucrează în industria de confecţii, mă înţelegeţi? Când e vorba despre petrol, absolut orice devine posibil. Nici măcar crima nu face excepţie.

Nu-mi răspunse, dar continuă să mă privească.

— Haideţi să ne concentrăm deocamdată asupra investigării cazului de omucidere, am propus. Dacă reuşim să-l implicam pe Madox, asta ne-ar putea conduce la descoperirea altor lucruri.

— În regulă. Altceva? Trebuie să mă apuc să lucrez la caz.

M-am uitat la ceas şi am spus:

— Acum aş dori să văd locul crimei.

— E prea întuneric. O să vă duc acolo de dimineaţă.

— Am putea să facem puţină lumină în seara asta?

— Locul este protejat, nu este nimeni de la CSI acolo, iar prognoza meteo nu anunţă ploi sau ninsori. Sunaţi-mă aici mâine-dimineaţă la şapte şi vom aranja o vizită.

— Poate doar o privire rapidă…

— Sunteţi epuizat, domnule detectiv. Scoateţi-vă soţia la cină mai bine. Aveţi unde să staţi?

— Da. La The Point.

— Vă cazaţi la The Point?

— Păi… da.

— Nu ştiţi cum să cheltuiţi banii FBI-ului? Tot ce am primit eu când am plecat de la Washington au fost nişte aparate radio noi şi un câine dresat să detecteze bombe, care suferea de alergie.

I-am zâmbit.

— Ei, nu cred că pe-aici terorismul ridică mari probleme.

— Poate că nu terorismul de origine arabă, dar avem şi noi ţăcăniţii noştri. Nu i-am răspuns.

— Cu asta se ocupa prietenul dumneavoastră pe aici? îi verifica pe ciudaţii de dreapta?

— Asta nu vă pot spune.

Schaeffer luă răspunsul meu ca pe o confirmare şi mă informă cu întârziere:

— Acum vreo zece ani, când am fost repartizat aici, nişte tipi de la FBI au venit să întrebe de Bain Madox.

Devenise interesant.

— Şi ce doreau să afle?

— Au spus că fac nişte investigaţii cu privire la trecutul domnului Madox, pentru că acesta ar putea fi numit într-un post la guvern.

Astea erau rahaturile servite întotdeauna atunci când cineva era cercetat pentru activităţi infracţionale, însă la fel de bine putea fi şi adevărat. În ceea ce îl priveşte pe domnul Bain Madox, puteam crede la fel de uşor şi că era vizat pentru o funcţie în guvern, dar şi că era cercetat pentru activitate infracţională. În zilele noastre, una n-o exclude în mod obligatoriu pe cealaltă.

— A obţinut postul? l-am întrebat pe Schaeffer.

— Nu, din câte ştiu eu. Cred că îşi propuseseră, de fapt, altceva. Aşadar, ce urmăreşte tipul ăsta? mă întrebă.

— Cred că îşi doreşte să fie delegat de preşedinţie pentru comisia ONU privind încălzirea globală.

— Este pentru sau împotrivă?

Am zâmbit politicos, zicând:

— Ce e bine pentru Bain Madox este bine pentru întreaga

planetă. Maiorul Schaeffer se ridică în picioare şi sugeră:

— Hai s-o găsim pe soţia dumneavoastră!

M-am ridicat şi eu. Am părăsit bufetul şi ne-am îndreptat către holul principal. M-am gândit la ceva şi l-am întrebat pe maior:

— În legătură cu zvonurile alea vechi, a menţionat vreodată cineva cu exactitate ce fel de ansamblu guvernamental secret se construia aici?

— Iar ne întoarcem la subiectul Clubul Custer Hill?

— Doar pentru o clipă.

— Iar asta este în interesul anchetei privind crima?

— Probabil. Nu se ştie niciodată.

Se lăsă convins.

— Ei bine, au existat o mulţime de presupuneri nefondate privind construcţia întreprinsă de guvern.

— Cum ar fi?

— Păi, să mă gândesc: tabără de instrucţie în scopuri de supravieţuire, adăpost, punct de lansare a rachetelor; s-a vorbit chiar despre o şcoală de telecomunicaţii sau despre o staţie de interceptare. Asta din cauza tuturor echipamentelor electronice şi a antenelor, adăugă el.

— Sunt multe interferenţe electronice în zonă?

— Nu. Chiar deloc. Cred că echipamentele sunt fie defecte, fie n-au fost folosite niciodată, fie lucrează pe o frecvenţă pe care n-o putem identifica.

Mă întreb dacă Agenţia Naţională pentru Securitate a făcut vreodată o scanare electronică a perimetrului Clubului Custer Hill. Aşa ar fi trebuit, în cazul în care Ministerul Justiţiei suspecta într-adevăr ceva.

Kate era în hol şi vorbea la mobil. Înainte să ajungem la ea, Schaeffer îmi spuse:

— Tocmai mi-am amintit că la un moment dat locuia în zonă un veteran din marina militară care spunea tuturor celor care aveau vreme să-l asculte că ştie ce se petrece la Clubul Custer Hill, dar că nu are voie să discute despre asta.

Asta părea a fi o mare gogomănie. Totuşi, m-am interesat:

— Vă amintiţi numele individului?

— Nu… dar o să încerc să-l aflu. Cineva trebuie să şi-l amintească.

— Anunţaţi-mă şi pe mine!

— Da… Cred că îl chema Fred. Da, Fred. Şi spunea că tot ce se petrece acolo are legătură cu nişte submarine.

— Submarine? Cât de adânci sunt lacurile pe aici, mai exact?

— Eu spun doar ce îmi amintesc. Altfel, ai zice că toate astea sunt simple poveşti ale unui bătrân lup de mare care vrea să-şi dea importanţă.

Kate îşi termină convorbirea telefonică şi se ridică în picioare.

— Îmi cer scuze. Aşteptam telefonul ăsta.

În hol se aflau şi alte persoane, printre care şi sergentul de pază, aşa că Schaeffer rosti mai mult pentru urechile celor prezenţi:

— Îmi exprim din nou părerea de rău pentru ce i s-a întâmplat detectivului Müller. Vă asigur că vom face tot ce este posibil pentru a descoperi ce se ascunde în spatele acestei tragedii.

— Apreciem acest lucru, am spus. Mulţumim pentru cafea.

— Să vă spun cum ajungeţi la The Point?

— N-ar fi rău.

Ne oferi îndrumările necesare, după care se interesă:

— Cât veţi sta acolo?

— Până vom fi concediaţi.

— La o mie de dolari pe noapte, cu siguranţă nu veţi avea mult de aşteptat. Anunţaţi-mă dacă vă pot ajuta cu ceva informaţii locale, se oferi el.

— Dacă tot aţi adus vorba… sunt probleme cu urşii pe aici?

Kate îşi dădu ochii peste cap.

— Regiunea Adirondack adăposteşte cea mai numeroasă populaţie de urşi bruni din zona de est. E foarte posibil să întâlniţi un urs prin pădure.

— Da? Şi apoi?

— Urşii bruni nu sunt extrem de agresivi. Sunt curioşi, puternici şi inteligenţi şi s-ar putea să se apropie de oameni. Problema e că urşii asociază oamenii cu hrana.

— Sunt convins, mai ales atunci când te mănâncă.

— Vreau să spun că oamenii – vilegiaturiştii şi alpiniştii – au mâncare la ei, iar urşii ştiu acest lucru. Dar mai degrabă mănâncă tot ce e în traistă decât pe cel care duce traista. Nu vă apropiaţi însă de puii lor. Femelele sunt foarte protectoare cu puii.

— Şi cum îmi dau seama dacă mă aflu în preajma puilor?

— O să vă daţi seama, n-aveţi grijă. În afară de asta, urşii devin foarte activi după ora cinci după-amiaza.

— De unde ştiu ei cât este ceasul?!

— Habar n-am. Dar, după ora cinci, luaţi-vă măsuri de precauţie suplimentare. Atunci umblă după hrană.

— Am înţeles. Întrebarea e dacă pistolul meu Glock de 9 mm poate opri un urs?

— Nu împuşcaţi urşii, domnule detectiv. Aţi pătruns pe teritoriul *lor.* Fiţi drăguţ cu ei. Bucuraţi-vă de prezenţa lor.

— Excelent sfat, conchise Kate.

Eu nu eram de aceeaşi părere.

Schaeffer îşi încheie discursul despre urşi cu următoarea mărturisire:

— Eu n-am avut de-a face cu un atac letal din partea urşilor de ani de zile – n-au fost decât câteva cazuri de vătămare gravă.

— Asta-i de-a dreptul încurajator.

— Pe masa de acolo veţi găsi o broşură despre urşi. Ar trebui să o citiţi, ne sfătui maiorul Schaeffer.

Dacă nenorociţii ăştia de urşi sunt atât de inteligenţi şi de curioşi, ar trebui să o citească şi ei.

Kate găsi broşura, apoi îi înmâna maiorului Schaeffer cartea ei de vizită!

— Aveţi aici numărul meu de mobil.

Ne-am strâns mâinile, iar eu şi Kate am ieşit din clădire şi am traversat parcarea iluminată.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre urşi. Niciodată! îmi spuse Kate.

— Măcar citeşte-mi broşura.

— Citeşte-o *singur!* Mi-o îndesă în buzunarul de la pardesiu. Schaeffer a spus ceva interesant?

— Mda… Clubul Custer Hill e un şantier naval secret pentru submarine.

— *Submarine?* A spus Schaeffer asta?

— Nu. Asta a spus Fred.

— Cine e Fred?

— Nu ştiu. Însă Fred ştie mai multe decât noi.

Capitolul 27

Am ajuns amândoi la maşină, iar eu m-am strecurat la volan, am pornit motorul şi am intrat pe şosea.

În timp ce traversam cătunul Ray Brook, Kate mă rugă:

— Zi-mi şi mie ce ţi-a spus maiorul Schaeffer.

— O să-ţi zic. Însă acum mă gândesc.

— La ce?

— La ceva ce mi-a spus Schaeffer.

— Şi anume?

— Asta încerc să-mi amintesc… era ceva care m-a făcut să mă gândesc la altceva…

— La ce?

— Nu-mi aduc aminte. Uite o intersecţie!

— Urşi – faceţi stânga. Vrei să conduc eu în timp ce te gândeşti?

— Nu, nu mă mai sâcâi. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Mereu faci aşa.

— Nu-i adevărat! Dacă-mi spui tot ce ai discutat cu Schaeffer, o să-ţi aduci aminte.

— Bine.

Am luat-o pe Route 86, care era pustie şi întunecată. În timp ce conduceam, i-am relatat conversaţia mea cu Schaeffer. Kate este o bună ascultătoare, iar eu sunt un bun povestitor atunci când îmi propun. Însă faptele sunt una, şi logica este cu totul altceva, iar eu nu mi-am putut aminti asocierile de cuvinte care aprinseseră o scânteie în mintea mea.

După ce am terminat, Kate m-a întrebat:

— Ţi-ai adus aminte?

— Nu. Schimbă subiectul!

— Bine. Poate că asta o să te ajute. Crezi că Clubul Custer Hill este sau a fost vreodată o construcţie guvernamentală?

— Nu. Asta-i mâna lui Madox de la început până la sfârşit. Gândeşte-te la Dr. No.

— OK, domnule James Bond, crezi, aşadar, că asta e mai mult decât o simplă cabană de vânătoare şi chiar mai mult decât un simplu loc de întâlnire al unor eventuali conspiratori?

— Mda… acolo pare să fie un întreg… nivel tehnologic, sau cam aşa ceva, care nu corespunde câtuşi de puţin scopului declarat al

clădirii. Decât, eventual, dacă, aşa cum ne-a mărturisit Madox, soţia sa a gândit-o ca pe un refugiu antiatomic.

— Cred că asta e doar o parte din perdeaua de fum pe care a ţesut-o – o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce el ştia că vom afla oricum despre clădire şi despre felul în care a fost construită în urmă cu douăzeci de ani. E foarte isteţ, adăugă ea.

— Şi tu pari deosebit de isteaţă şi destupată la minte în seara asta.

— Îţi mulţumesc, John. Iar tu pari neobişnuit de posac şi greu de cap.

— Aerul ăsta de munte îmi înceţoşează creierul.

— Aşa se pare. Ar fi trebuit să-l strângi mai mult cu uşa pe maiorul Schaeffer în privinţa unora dintre aceste probleme.

I-am răspuns pe un ton uşor iritat:

— Am încercat din răsputeri să-l fac să coopereze de bunăvoie. Dar nu e deloc uşor să chestionezi un alt poliţist.

— Păi, când m-ai dat afară din încăpere, am presupus că între voi, bărbaţii, se va crea o oarecare legătură şi că vă veţi vărsa tot veninul unul în faţa celuilalt.

Cuvintele „du-te dracului" mi se îmbulziră în minte, dar ştiu că aşa încep de obicei certurile. În loc de asta, i-am spus:

— Draga mea, o să-l mai strângem puţin cu uşa şi mâine. Împreună, de data asta.

— Poate că ar fi trebuit să îi spui despre însemnarea găsită în buzunarul lui Harry.

— De ce?

— Păi, mai întâi de toate, pentru că aşa este corect, iar apoi, pentru că s-ar putea ca el să ştie ce înseamnă „elf.

— Mă îndoiesc.

— Când o să le spunem şi altora despre asta?

— N-avem de ce să le spunem. Colegii tăi de la FBI sunt ai dracului de geniali, aşa că o să afle şi singuri. Dacă nu reuşesc ei, o s-o facă poliţia statală. Dacă nici ăştia nu reuşesc… ei, în cazul ăsta o să-l întrebăm pe Bain Madox ce înseamnă „mad", „nuk" şi „elf".

— Poate că n-ar fi rău. El ştie.

— Într-adevăr, ştie… Ia stai! M-am prins!

Se întoarse în scaun.

— Cum? Ştii ce înseamnă?

— Da, știu. „Mad” și „nuk” erau, evident, abrevierile cuvintelor „Madox” și „nuclear”. Însă „elf este un acronim.

— De la ce vine?

— De la felul în care îl vedea Harry pe Bain Madox: un ticălos dat dracului.

— Afurisitule! îmi aruncă ea, reluându-și poziția relaxată pe scaun. Am condus mai departe în tăcere, fiecare adâncit în propriile gânduri, în cele din urmă, Kate rupse tăcerea:

— Știi, chiar există o grupare denumită Frontul pentru Eliberarea Planetei. ELF.

— Da?

— Departamentul nostru de probleme interne se ocupă de ei.

— Și?

— Membrii grupării ELF sunt responsabili de ceea ce noi numim ecoterorism. Au ars proiecte de construcții pentru a salva terenurile, au înfipt piroane de metal în copaci pentru a distruge drujbele și chiar au pus bombe pe partea exterioară a tancurilor petroliere.

— Am înțeles. Și crezi că Madox are de gând să planteze un dispozitiv nuclear la următoarea întrunire ELF?

— Nu știu… dar s-ar putea să existe o legătură aici… ELF… petrol…

Madox…

— Nuclear… De ăsta ai uitat.

— Știu. Încerc să găsesc o legătură, John. Ajută-mă și tu!

— Nu cred că domnul Bain Madox, care pretinde că ar fi contribuit la destrămarea Imperiului Sovietic, a ajuns, mai nou, să se războiască cu o mână de iubitori de copaci și cu câteva femei cu păr pe picioare.

Kate tăcu o vreme, după care spuse:

— Ei, măcar e mai verosimil decât varianta ta, cu ticălosul dat dracului.

— Nu cine știe ce.

Nori răzleți pluteau prin fața unei semiluni de un portocaliu aprins, iar frunzele dansau în lumina farurilor.

Încă ne aflam pe teritoriul rezervației naturale, însă zona asta părea a fi un amestec de terenuri publice și private, iar de-a lungul autostrăzii se vedeau case risipite. Am remarcat o mulțime de expoziții sezoniere pe peluzele din fața caselor: strujeni, dovleci și așa mai

departe. Mai vedeai, de asemenea, şi nişte expoziţii de Halloween: vrăjitoare, schelete, vampiri şi alte chestii asemănătoare, menite să-ţi dea fiori. Toamna era uimitor de frumoasă.

— Ţie-ţi place toamna? am întrebat-o pe Kate.

— Nu. Toamna înseamnă întuneric şi moarte. Mie îmi place primăvara.

— Mie îmi place toamna. Crezi că am nevoie de un psiholog?

— Da, dar tu ştii deja asta.

— Aşa e. Ştii, când eram la liceu, am învăţat o poezie. Vrei s-o auzi?

— Sigur că da.

— Bine. Mi-am dres vocea şi am recitat din memorie: „Acum e toamnă şi fructele cad şi-ncepe lungul drum către uitare Ţi-ai construit corabia morţii oare?"

Ea rămase tăcută o clipă, apoi comentă:

— E morbid.

— Mie-mi place.

— Să consulţi neapărat un medic după ce ne întoarcem.

O vreme am condus în tăcere, apoi Kate dădu drumul la radio, care era fixat pe un post de muzică country. Iubita unui cowboy cânta cu o voce nazală: „Cum să-mi fie dor de tine dacă nu pleci?"

— N-ai vrea să îl opreşti? i-am spus. Încerc să mă concentrez.

Nu-mi răspunse.

— Kate? Iubito…? Alo…?

— John… comunicaţii radio.

— Ce spui?

— Există UHF – frecvenţă foarte înaltă, ULF – frecvenţă foarte joasă şi aşa mai departe. Nu există cumva şi o frecvenţă extrem de joasă? ELF?

— Să fiu al dracu'! M-am uitat la ea. Asta e! Asta încercam să îmi amintesc: antenele radio de la Clubul Custer Hill!

— Crezi că asta înseamnă că Madox comunică cu cineva pe frecvenţă ELF?

— Da. Cred că Harry voia să ne spună: fixaţi radioul pe frecvenţa ELF!

— Dar de ce tocmai ELF? Cine foloseşte banda ELF? Armata? Aviaţia?

— Habar n-am. Însă, oricine ar folosi-o, ea poate fi monitorizată.

— Dacă Madox transmite sau recepţionează ceva, sublime ea, sunt convinsă că mesajul nu e clar. Este distorsionat sau criptat.

— Fără îndoială. Însă Agenţia Naţională de Securitate ar trebui să reuşească să spargă orice fel de cod.

— Cu cine ar putea comunica şi în ce scop?

— Nu ştiu. Până una, alta, trebuie să ne informăm în legătură cu undele radio ELF. Hei, poate că tocmai de-asta toată lumea de pe-aici pare atât de ciudată: din cauza undelor ELF. Eu aud voci. Cineva îmi spune să îl ucid pe Tom Walsh.

— Nu eşti deloc amuzant, John.

Am condus mai departe în noaptea întunecată. Ceva mai târziu, am conchis:

— *Bain Madox, nuclear, frecvenţă extrem de joasă.* Cred că tot ceea ce trebuie să ştim este cuprins în aceste cuvinte.

— Sper, pentru că asta-i cam tot ce avem.

— De ce nu mergem la Clubul Custer Hill să-l torturăm pe Madox până scoatem toate informaţiile de la el? am sugerat.

— Nu sunt convinsă că directorul FBI-ului ar fi de acord cu asta.

— Vorbesc serios. Ce-ar fi dacă nenorocitul ăsta ar plănui o explozie nucleară? Asta nu m-ar îndreptăţi să-l calc în picioare până spune tot ce ştie?

— Tocmai acel „ce-ar fi dacă…" mă sâcâie pe mine. Chiar dacă am fi 99 siguri de asta… noi pur şi simplu nu procedam aşa. Nu facem aşa ceva.

— Noi o s-o facem. Cu următoarea ocazie când vom fi atacaţi – cu atât mai mult dacă este vorba despre un atac nuclear –, vom începe să-i stâlcim în bătaie pe suspecţi.

— Dumnezeule, sper că nu vorbeşti serios. Păstră tăcerea câteva clipe, apoi continuă: Trebuie să raportăm tot ce am auzit, aflat sau presupus. După aceea, să lăsăm totul în grija FBI-ului. Nu suntem obligaţi să rezolvăm totul singuri.

— Bine… dar avem nevoie de timp pentru a pune totul la punct.

— OK, am înţeles… să spunem că mâine-seară cam pe la ora asta îi prezentăm lui Tom Walsh ceea ce avem. De acord?

Eu nu mai aveam încredere în Walsh, prin urmare, m-am gândit că s-ar putea să fiu nevoit să interpretez regulamentul după bunul meu plac şi să mă adresez direct şefului meu de la NYPD din Brigada Antitero, căpitanul Paresi.

— John?

— Mai avem o săptămână la dispoziţie, i-am amintit.

— John, nu ştim dacă *planeta* mai are o săptămână la dispoziţie! Interesantă observaţie!

— Hai să vedem ce se mai întâmplă mâine, i-am propus.

Capitolul 28

Mai aveam mai puţin de treizeci de kilometri până la The Point, însă zona era atât de izolată, încât, în ciuda îndrumărilor primite de la Schaeffer şi a hărţii lui Max, Kate a trebuit să sune la hotel ca să ne ghideze pe şoseaua nesemnalizată.

Am aprins faza lungă şi am înaintat de-a lungul unei poteci înguste, străjuite de copaci, care arăta ca o cărare a indienilor, uşor îmbunătăţită.

— Cât de frumos e aici! exclamă Kate.

În lumina farurilor nu vedeam decât un tunel de copaci, însă pentru a da dovadă de optimism şi pentru că eu făcusem rezervările, am spus:

— Mă simt ca în mijlocul naturii.

Mai precis, natura se afla cam la un metru distanţă de fiecare laterală a maşinii.

Am ajuns la o poartă rustică, cu o arcadă făcută din crengi, răsucite în aşa fel încât să redea forma unor litere ce alcătuiau cuvintele „THE POINT”.

Poarta era închisă, însă lângă ea se afla un interfon. Am coborât geamul şi am apăsat pe buton, iar o voce distorsionată izbucni din difuzor, asemenea unei jucării pe arcuri:

— Da, vă rog?

— Aş dori un cheeseburger dublu cu şuncă, o porţie mare de cartofi prăjiţi şi o cola dietetică.

— Domnule…?

— Domnul şi doamna Corey. Avem rezervare.

— Da, domnule. Bine aţi venit la The Point!

Porţile electrice începură să se deschidă, şi se auzi o voce care spuse:

— Vă rugăm să avansaţi până la prima clădire din stânga.

Am intrat pe poartă, iar Kate remarcă:

— A fost o primire ceva mai prietenoasă decât la Clubul Custer Hill.

— Ar fi şi cazul, la 1 200 de dolari pe noapte.

— N-a fost ideea mea să venim aici.

— Asta aşa e.

În faţa noastră se afla o construcţie de lemn de mari dimensiuni. Am parcat într-o parte. Am coborât din maşină şi, în timp ce urcam pe alee, uşa se deschise, iar un tânăr ne făcu semn cu mâna, zicând:

— Bine aţi venit! Aţi avut o călătorie plăcută?

— Da, mulţumim de întrebare, răspunse Kate.

Am urcat treptele care duceau către clădirea rustică, iar tânărul îmbrăcat în haine de zi se prezentă:

— Eu sunt Jim.

Ne-am strâns mâinile, şi am luat contact pentru prima oară cu acest loc care, am presupus eu, era primitor, intim şi probabil destul de absurd.

— Intraţi, ne invită Jim.

Am pătruns în clădirea care servea, în acelaşi timp, drept birou de recepţie şi magazin de cadouri, unde se vindeau obiecte de artizanat specifice zonei Adirondack şi nişte haine destul de scumpe care îi aeraseră atenţia lui Kate.

Din câte am remarcat eu, femeile se lasă uşor distrase de magazinele de îmbrăcăminte, şi am convingerea că doamnele de pe Titanic, în drumul lor către bărcile de salvare, au trecut şi pe la magazinul de haine de la bordul vaporului pentru a profita de reducerile de 50 oferite cu ocazia scufundării.

În fine, am trecut de magazinul de îmbrăcăminte şi ne-am aşezat cu toţii pe nişte scaune confortabile, în jurul unei mese. Jim deschise dosarul nostru, zicând:

— Am aici un mesaj pentru amândoi.

Îmi înmâna un cartonaş pe care fusese scris cu pixul: „Apel”; de la „domnul Walsh”; ora: 19.17.

De vreme ce nu-mi aminteam ca eu sau Kate să-i fi spus lui Tom Walsh unde urma să ne cazăm, am tras concluzia că Walsh trebuie să fi aflat asta de curând de la maiorul Schaeffer. Nu era cine ştie ce problemă, însă trebuia să ţin minte că Walsh şi Schaeffer luaseră legătura unul cu altul.

I-am dat cartonaşul lui Kate, după care am aruncat o privire la

mobilul meu şi am văzut că nu aveam semnal.

— Sunteţi complet în afara ariei de acoperire? l-am întrebat pe Jim.

— Semnalul este cu intermitenţe. Cel mai bun semnal o să-l aveţi la mijlocul terenului de crochet. Uneori, aveţi semnal dacă staţi la *punctul,* chicoti el, considerând că spusese un lucru amuzant.

Nu m-am putut abţine şi am întrebat:

— Care-i punctul, Jim?

— Whitney Point, situat în partea de nord a regiunii Saranac Lake, ne oferi el lămuririle necesare, adăugând: Este aici, pe această proprietate. Şi ne avertiză: De fapt, noi ne opunem folosirii telefoanelor mobile aici.

— De ce, Jim?

— Pentru că ele distrag atenţia de la mediul înconjurător.

— Trebuia să-mi imaginez. Există telefon în cameră?

— Există, dar nu aveţi legătură cu exteriorul.

— Şi atunci la ce-mi foloseşte?

— Puteţi comunica în interiorul proprietăţii.

— Asta înseamnă că sunt rupt cu totul de lume?

— Nu, domnule. Există un telefon cu linie exterioară în acest birou şi unul în bucătăria din clădirea principală, pe care îl puteţi folosi. Dacă vă apelează cineva aici – aşa cum a făcut domnul Walsh –, vă vom transmite noi mesajul.

— Cum, prin semnale de fum?

— Printr-un bileţel sau prin telefonul din camera dumneavoastră.

— În regulă.

Acest lucru prezenta un avantaj neaşteptat, dar şi un dezavantaj, dacă ne gândeam la toate telefoanele pe care trebuia să le dăm în următorul interval de o zi sau două.

Jim continuă cu formalităţile de cazare:

— Două nopţi. Am înţeles bine?

— Da. Unde e barul?

— O să ajung imediat la asta. Îşi îndeplini îndatoririle până la capăt, oferindu-ne nişte broşuri informative, împreună cu un album-suvenir conţinând fotografii de la The Point, o hartă a proprietăţii şi aşa mai departe.

— Cum reglăm contul? mă întrebă Jim.

— Ce zici de un duel?

— Mă scuzaţi?

— Card de credit, îi răspunse Kate. John, se întoarse ea către mine, de ce nu-ţi foloseşti mai degrabă cârdul personal, nu pe cel de serviciu?

— Cardul meu a fost furat.

— Când?

— Acum vreo patru ani.

— Şi de ce nu l-ai înlocuit?

— Pentru că hoţul cheltuia mai puţin decât fosta mea nevastă.

Niciunul dintre ei nu păru să considere replica mea amuzantă. I-am înmânat lui Jim cârdul meu de serviciu R and I Associates, iar el îl scana. Desenă ceva pe harta noastră cu un marker, explicând:

— Dacă mergeţi pe drumul ăsta, treceţi de centrala termică şi de terenul de crochet, veţi ajunge la clădirea principală. Charles vă va aştepta acolo.

— Unde e barul?

— Vizavi de clădirea principală. La Eagle's Nest. Chiar aici. Marcă locul cu pricina cu un X mare. Şedere plăcută la noi!

— Mulţumim, la fel!

Am ieşit din birou, iar Kate mă chestiona:

— De ce trebuie să fii mereu atât de bădăran?

— Îmi pare rău.

— Nu, nu îţi pare rău deloc. Îl sunăm pe Walsh?

— Sigur. Unde-i terenul de crochet?

Ne-am urcat în maşină şi am luat-o pe alee, trecând de centrala termică şi mergând apoi paralel cu terenul de crochet.

— Vrei să trag o fugă până acolo şi să-l sun pe Walsh? am întrebat-o pe Kate.

— Nu. Ne aşteaptă Charles.

La capătul drumului se afla o construcţie mare din buşteni, cu verandă clădirea principală – de unde un alt tânăr domn, îmbrăcat în sacou şi cu cravată, ne făcea cu mâna. Am tras maşina în faţa cabanei şi am coborât împreună cu Kate.

Tânărul coborî treptele în salturi, ne salută şi se prezentă cu numele de Charles, adăugând:

— Cred că am vorbit cu domnul Corey ceva mai devreme.

— Aşa este.

— Am hrănit deja urşii, încercă el să glumească.

— Grozav! Nouă ne puteţi oferi ceva de mâncare?

Cred că, dacă era după Charles, m-ar fi oferit *pe mine* pe post de hrană la urşi. Cu toate acestea, el spuse:

— De fapt, cina este servită chiar acum. V-am rezervat două locuri. Se uită la mine zicând: Cravata şi sacoul sunt obligatorii la cină.

— N-am niciuna, nici alta, Charles.

— O, Doamne… Vă putem împrumuta noi un sacou şi o cravată.

Ciudat e că n-a avut nimic de comentat în legătură cu blugii negri ai lui Kate, însă eu aveam nevoie de sacou şi cravată!

— Nu-i nevoie, i-am spus lui Charles. Unde e barul?

Arătă către o altă cabană rustică, situată cam la treizeci de metri distanţă.

— Taverna este chiar acolo, domnule. Pe această proprietate există mai multe baruri cu autoservire şi orice angajat este în măsură să vă servească, însă, dacă nu găsiţi pe nimeni prin preajmă, am să vă rog să vă serviţi singuri.

— S-ar putea să-mi placă aici.

— Urmaţi-mă, vă rog!

Îl urmarăm pe treptele verandei, intrând într-o cameră tip rotondă, amenajată în stilul Adirondack, stil care începea deja să mă calce pe nervi.

— Acesta este foaierul de la intrarea în clădirea principală, unde a locuit William Avery Rockefeller, ne informă Charles.

Cu o nanosecundă înainte să apuc să zic o vorbă de duh, Kate exclamă:

— Ce cameră frumoasă!

Charles zâmbi.

— Este absolut autentică.

Evident, Charles aprecia rafinamentul. În mijlocul încăperii se afla o masă rotondă, pe care erau o vază cu flori, o frapieră de argint cu o sticlă de şampanie pusă la gheaţă şi trei pahare ornate cu caneluri. Charles desfăcu dopul sticlei, turnă în pahare şi ne întinse fiecăruia câte unul, după care îl ridică pe al său:

— Bine aţi venit!

De regulă nu beau aşa ceva, dar, din politeţe – şi pentru că simţeam nevoia de alcool –, am ciocnit paharele şi am băut împreună cu ei. Din rotondă se intra într-o cameră micuţă, iar Charles ne

informă:

— Iată un bar gratuit cu autoservire, deschis toată ziua şi toată noaptea, pentru a vă servi după bunul-plac.

Eu m-aş fi servit fără întârziere, însă Charles continuă:

— Iar aici – făcu un gest către o deschidere cu arcadă din rotondă – este Salonul Mare.

Am aruncat o privire în Salonul Mare, care îmi amintea de un alt salon mare – cel în care stătuserăm cu Bain Madox. Numai că în salonul acesta, la capătul opus, se aflau două mese mari, rotunde, situate în faţa unui şemineu imens, în care lemnele se auzeau trosnind. La fiecare masă stăteau cam zece persoane – domni şi doamne – care mâncau şi beau şi, cu toate că nu auzeam ce spuneau, eram convins că purtau conversaţii spumoase, pe marginea unor chestiuni absolut banale.

— Puteţi ajunge în camera dumneavoastră, denumită Mohawk – care, apropo, era dormitorul principal al lui William Avery Rockefeller –, prin Salonul Mare; însă, cum tocmai se serveşte cina, probabil veţi dori să ocoliţi pe la intrarea exterioară, pe care am să v-o arăt într-o clipă.

— Cred că mai întâi de toate avem nevoie de ceva de băut, am sugerat.

Dădu din cap aprobator.

— Desigur. Dacă îmi lăsaţi cheile, o să ne ocupăm noi de maşina dumneavoastră şi o să vă ducem bagajele în cameră.

— Nu avem bagaje, interveni Kate. Şi, aparent preocupată de faptul că Charles şi-ar fi putut imagina că noi doi tocmai ne cunoscuserăm într-o parcare de tiruri sau mai ştiu eu ce, adăugă: Excursia asta ne-a luat pe nepregătite, iar bagajele noastre vor sosi mâine. Până una, alta, ne puteţi oferi nişte consumabile? Periuţe de dinţi, aparat de ras şi alte lucruri de genul ăsta?

— Bineînţeles. O să trimit pe cineva în camera dumneavoastră să vi le aducă.

Femeile sunt nişte firi foarte practice, ca să nu mai spun că sunt şi preocupate de ceea ce cred nişte oameni complet străini; prin urmare, ca un soţ bun şi loial ce sunt, i-am explicat lui Charles următorul lucru:

— Sărbătorim aniversarea căsătoriei noastre, şi ne-am emoţionat atât de tare, încât am încărcat bagajele în Bentley şi am luat din greşeală Fordul.

Charles procesă informaţia primită, apoi ne oferi încă un pahar de şampanie pe care l-am refuzat eu în numele amândurora.

— Mergem la tavernă, am spus. Puteţi să ne aduceţi acolo ceva de mâncare?

— Desigur. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, apelaţi la oricare dintre angajaţi.

— Cum rămâne cu cheia de la cameră?

— Nu există chei.

— Şi cum intru în cameră?

— Nu există nici încuietori.

— Şi atunci cum ţin urşii la distanţă?

— Uşile au zăvoare pe dinăuntru.

— Urşii pot să…

— John, hai să bem ceva!

— Ai dreptate. M-am întors către Charles. Maşina mea *are* cheie. Iat-o. Aş dori să fiu trezit mâine-dimineaţă la ora şase.

— Da, domnule. Serviţi micul dejun în cameră sau în Salonul Mare?

— Eu aş dori să iau micul dejun în cameră, răspunse Kate.

Mereu avem aceeaşi discuţie în ceea ce priveşte room-service-ul: mie nu-mi place să mănânc acolo unde dorm; pe de altă parte, din câte am observat, femeile adoră room-service-ul.

— Doriţi să programaţi un masaj în cameră? ne întrebă Charles.

— În timpul micului dejun? l-am întrebat la rândul meu.

— Să vedem mai întâi cum arată programul nostru de mâine, spuse Kate.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Deocamdată nu, răspunse Kate. Mulţumim, Charles. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Aveţi cumva şi purceluşi în păturică?

— Mă scuzaţi, domnule?…

— Pentru bufet.

— O să-l… întreb pe bucătarul-şef.

— Cu muştar. Îmi place coaja uşor maronie.

— Da… O să-i spun.

— Ciao.

Am ieşit din rotonda clădirii principale şi am întrebat-o pe Kate:

— Nu-i aşa că m-am purtat frumos?

— Nu chiar.

Deschise portiera maşinii şi îşi scoase servieta, după care am parcurs împreună pe jos cei aproximativ treizeci de metri până la clădirea Eagle's Nest, în incinta căreia se afla „taverna".

Taverna era o altă încăpere decorată în stil rustic – de data asta una destul de drăguţă. Era confortabilă, cu un şemineu în care ardea un foc plăpând şi cu o sală destinată jocurilor de societate, unde se găseau o masă de biliard, câteva rafturi cu cărţi şi un sistem stereo. Am remarcat lipsa televizorului. Jumătatea de încăpere destinată tavernei cuprindea un bar lung, în spatele căruia se aflau mai multe rafturi cu sticle frumoase, însă nu exista niciun barman. De fapt, locul era pustiu, toţi oaspeţii fiind la cină. Era ca şi cum aş fi murit şi aş fi ajuns în rai.

M-am strecurat în spatele barului şi i-am spus lui Kate:

— Bună seara, doamnă! Pot să vă ofer un cocktail?

Ea intră în jocul meu.

— Cred că o să iau un sherry mic. Nu, mai bine o Stoli dublă, cu un strop de lămâie şi două cuburi de gheaţă.

— Excelent, doamnă!

Am pus două pahare mici pe bar, am găsit gheaţă, fructe, Dewar's şi Stoli, şi, cu o sticlă în fiecare mână, am umplut paharele până sus. Am ciocnit, iar Kate toastă:

— Pentru Harry!

— Odihneşte-te în pace, prietene!

Niciunul din noi nu mai spuse nimic, fiecare relaxându-se după o zi lungă, foarte tristă şi plină de evenimente. În cele din urmă, Kate întrebă:

— Îl sunăm pe Tom?

Mi-am verificat din nou mobilul, constatând că aveam totuşi semnal.

— Doamnă, folosirea telefoanelor mobile nu este tolerată la The Point.

— Şi dacă e ceva important?

— Atunci o să mai sune el o dată.

Am umplut din nou paharele, ridicând următoarea problemă:

— Dacă băutura este gratuită, cum s-or aştepta ei să scoată bani de pe urma noastră, la 1 200 de dolari pe noapte?

Ea îmi zâmbi.

— Probabil speră că o să mergi la culcare devreme. Apropo, n-ar

fi trebuit să foloseşti cârdul guvernamental.

— Priveşte lucrurile în felul următor, i-am răspuns. Dacă tot vine sfârşitul lumii, ce mai contează?

Reflectă la asta fără a-mi răspunde, aşa că am continuat:

— Iar dacă noi salvăm lumea, crezi că guvernul o să ne mai oblige după aceea să restituim banii cheltuiţi aici?

— Da.

— Pe bune?!

— Absolut.

— Atunci ce motivaţie am mai avea pentru a salva planeta?

— Asta este misiunea ta săptămâna asta. Sorbi puţin din pahar, privind în gol, în direcţia focului. Ei bine, dacă vine într-adevăr sfârşitul lumii, ăsta e locul perfect unde să te afli.

— Chiar aşa! Acelaşi lucru se poate spune şi despre Clubul Custer Hill.

Dădu din cap aprobator.

— Ştii să joci biliard? am întrebat-o.

— Da. Dar nu prea bine.

— Asta sună a ispită.

Am ieşit din spatele barului şi m-am îndreptat către masa de biliard, unde bilele erau deja aranjate. Am pus paharul jos, mi-am scos geaca de piele, mi-am scos cămaşa din pantaloni pentru a ascunde tocul pistolului, apoi am ales un tac.

— Hai! Să începem jocul!

Kate se lăsă să alunece de pe scaunul de la bar, îşi dezbrăcă jacheta din piele de căprioară şi îşi trase puloverul peste tocul pistolului. Îşi suflecă mânecile şi alese, la rândul ei, un tac.

Am ridicat triunghiul de pe bile, spunându-i lui Kate:

— Dacă tot eşti o jucătoare aşa de bună, dă tu lovitura de început. Nu, de fapt, n-am spus asta. Am spus doar: După dumneavoastră, doamnă.

Kate făcu tabelul pentru scor, apoi se aplecă deasupra mesei şi lovi – o deschidere bună, însă niciuna dintre bile nu intră în gaură.

Eu am jucat trei bile, apoi am ratat la o lovitură simplă. Cred că alcoolul începea să-mi afecteze coordonarea mână-ochi. Sau poate că mai aveam nevoie de încă un whisky.

Kate jucă şi ea trei bile, timp în care mi-am dat seama că se pricepea cât de cât la jocul ăsta.

Am ratat încă o lovitură simplă, iar ea mă întrebă:

— Eşti beat deja sau faci asta pentru a mă ispiti?

— Pur şi simplu nu sunt în mână în seara asta.

Ea a mai jucat patru bile, iar eu m-am recunoscut învins şi am calculat scorul.

— Hai să jucăm pe bani! Cinci dolari fiecare bilă, am spus.

— Asta am şi făcut.

Am zâmbit, întrebând-o:

— Unde ai învăţat să joci?

Ea surâse răutăcios.

— N-ai vrea să afli.

Al doilea joc a fost ceva mai strâns, pentru că şi ea începuse să se cherchelească.

Mă distram pe cinste, jucând biliard cu nevastă-mea, care arăta foarte bine când se apleca peste masă, şi ascultând lemnele trosnind, într-o cameră drăguţă, confortabilă, în mijlocul pădurii, având un întreg bar la dispoziţie.

O tânără intră în local, ducând o tavă cu aperitive; Am sărit şi am ajutat-o să o aşeze pe bar.

— Salut, eu sunt Amy, se prezentă ea. Bine aţi venit la The Point! Pot să vă prepar ceva de băut?

— Nouă nu, i-am răspuns. Dar pregăteşte-ţi ţie ceva.

Amy îmi refuză invitaţia, adăugând:

— Aveţi aici un meniu pentru micul dejun. Alegeţi ceea ce doriţi, stabiliţi ora la care să fie adus în camera dumneavoastră şi sunaţi la bucătărie.

Am privit tava cu antreuri ciudate, întrebând-o pe Amy:

— Unde sunt purceluşii mei în păturică?

Ea îmi răspunse oarecum jenată:

— Ştiţi, bucătarul-şef este… francez. Zice că n-a auzit niciodată de aşa ceva. Adăugă: Oricum, nu cred că avem hotdog.

— Amy, suntem în *America.* Spune-i lui Pierre ăsta…

— Amy, mă întrerupse Kate, roagă-l pe bucătarul-şef să pună cârnăciori pentru micul dejun. Îi explică răbdătoare: *Saucisses en croûte.* Cu muştar. Bine?

Amy repetă cuvintele franţuzeşti cu un accent de provincie nordică, iar apoi plecă, promiţând să revină.

— Ţara asta se duce de râpă, i-am spus lui Kate.

— John, calmează-te! Uite, încearcă asta. Şi îmi oferi nişte somon afumat, pe care însă l-am refuzat.

— Mă aşteptam să găsesc aici mâncare adevărată. Doar suntem în mijlocul pădurii. Ştii tu, friptură de bivol, tocăniţa vânătorului… Mi-am amintit de mesajul pe care i-l trimisesem lui Harry şi mi-am turnat încă un whisky.

— Ştiu că asta a fost o zi foarte grea pentru tine, John. Aşa că descarcă-te, bea, fă orice te ajută să te simţi mai bine.

Nu i-am răspuns, însă am dat din cap aprobator.

Ne-am luat paharele, ne-am întors în sala destinată jocurilor şi ne-am aşezat la masă. Am desfăcut un pachet de cărţi nou-nouţ şi am întrebat-o:

— Joci poker?

— Da. Dar nu prea bine.

I-am zâmbit.

— Jetoanele roşii valorează un dolar, cele albastre – cinci dolari. Tu eşti banca.

Am amestecat cărţile, în timp ce ea a împărţit fiecăruia jetoane în valoare de două sute de dolari.

Am pus pachetul în faţa ei.

— Taie.

Ea făcu întocmai, iar eu am împărţit câte cinci cărţi pentru fiecare.

Am jucat câteva mâini, constatând că mă descurcam mai bine la cărţi decât la biliard. Mi-oi fi pierdut eu capacitatea de coordonare mână-ochi, însă poker puteam juca şi în somn.

Kate aruncă o privire la mobilul ei, zicând:

— Mai am o liniuţă.

— Ăla e singurul bar care mă interesează în seara asta, i-am spus, indicând cu degetul mare către barul din lemn de mahon.

— Cred că trebuie să-l sunăm pe Tom. Serios!

— Cine pierde mâna asta îl sună pe Tom.

Ea pierdu mâna şi 22 de dolari, dar câştigă dreptul de a-l suna pe Tom Walsh. Formă numărul lui de mobil; el răspunse, iar Kate îl anunţă:

— Uite că te-am sunat.

Comută pe difuzor, apoi aşeză mobilul pe masă şi începu să strângă cărţile.

— Unde eşti? l-am auzit întrebând.

— La The Point, zise Kate. *Tu* unde eşti?

— La birou, răspunse el, lucru care mi s-a părut interesant şi neobişnuit pentru ora asta târzie. Poţi vorbi?

— Nu foarte coerent, chicoti ea. Am băut patru pahare de Stoli.

Amestecă pachetul de cărţi lângă telefon, iar Walsh spuse:

— Aştept.

— Iar eu amestec cărţi.

Walsh dădu semne de nerăbdare!

— Unde-i John?

— E aici.

— Stabileşte potul, am spus eu.

— Cum?…'.

Ea puse în joc un jeton de un dolar şi îmi porunci:

— Taie!

— Ce faci acolo? întrebă Walsh.

— Joc poker, răspunse Kate.

— Singură?

Ea împărţi câte cinci cărţi şi răspunse:

— Nu, ăla se cheamă Solitaire.

— Vreau să zic, continuă el cu o răbdare prefăcută, mai e cineva acolo, în afară de John?

— Nu. Deschizi?

Am pus un jeton albastru pe masă.

— Deschid cu cinci.

Ea puse în joc două jetoane albastre.

— Ridic miza cu încă cinci.

— E pe difuzor? întrebă Walsh.

— Da. Câte cărţi vrei?

— Două.

Îmi dădu două cărţi, zicând:

— Ar fi de preferat să vii cu ceva mai mult decât trei cărţi la fel, stimate domn. Dealerul nu mai trage nicio carte.

— Mergi la cacealma!

— Scuzaţi-mă, interveni Walsh, n-aţi vrea să opriţi jocul pentru un minut în care să discutăm treburi serioase?

Kate îşi puse cărţile pe masă, cu faţa în jos, şi îmi şopti:

— E rândul tău.

— Tu ai ridicat miza. E rândul tău.

— Eşti sigur?

— Tu eşti la rând, Kate, spuse Walsh. Dar, înainte să faci pariurile, poate îmi spune John cum au mers lucrurile cu maiorul Schaeffer.

Mi-am aşezat cărţile cu faţa în jos, am sorbit o gură de whisky şi am spus:

— De vreme ce ştii că suntem la The Point, presupun că ai vorbit deja cu el. Aşadar, ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că soţia ta nu a fost de faţă la întâlnire.

— Exact. Am avut o discuţie cu el ca între poliţişti.

— De-asta mă temeam şi eu. Şi?

— Ţie ce ţi-a spus? l-am întrebat.

— Că i-ai povestit despre pariul nostru. Mi se pare că astăzi cam ai chef de pariuri.

Tom Walsh nu putea fi mai spiritual de-atât, aşa că am râs, dorind să-l încurajez în acest sens.

— Aţi băut? întrebă el.

— Nu, să trăiţi! *Bem!*

— Înţeleg… Atunci…

— Nu cumva ar fi trebuit să-l suni pe Schaeffer î*nainte* de a sosi noi acolo, ca să-l anunţi că eu şi Kate suntem anchetatorii autorizaţi să investigheze acest caz?

— După cum văd, nici măcar atunci când eşti beat nu uiţi de ceva ce mie mi-a scăpat.

— Tom, nici dacă aş fi *mort,* n-aş uita cum îţi baţi tu joc de mine.

— Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti furia, mă sfătui domnul Walsh.

— De ce? Este singurul lucru care mă motivează să vin la serviciu.

Walsh nu luă în seamă ultima mea remarcă.

— Schaeffer v-a fost de vreun ajutor? Aţi aflat ceva?

— Tom, orice mi-ar fi spus Schaeffer mie, o să-ţi spună şi ţie. Îi adoră pe cei din FBI.

— Cred că va trebui să continuăm discuţia asta când vei fi mai puţin obosit, sugeră el.

— Eu mă simt bine.

— În regulă, spuse el. Ca să ştii şi tu, trupul lui Harry este

transportat cu elicopterul la New York, pentru autopsie. Înţeleg că s-a descoperit că prezintă semne de abuz fizic.

Nu i-am răspuns.

Walsh, continuă:

— Evident, nu este vorba despre un simplu accident de vânătoare, iar FBI-ul tratează cazul ca pe o omucidere.

— După ce şi-au dat seama? Am adăugat: Trimite-mi prin fax rezultatul autopsiei, dar ai grijă ce-i spui lui Schaeffer.

Ignoră sugestia mea.

— Au venit câţiva agenţi de la New York şi Washington şi ar dori să discute mâine cu voi doi.

— Atâta vreme cât n-au venit să ne aresteze, o să discutăm cu ei.

— Nu fi paranoic! Nu vor decât să obţină o informare completă de la voi.

— Am înţeles. Până una, alta, trebuie să-i soliciţi unui judecător federal să emită un mandat de percheziţie pentru proprietatea şi cabana Clubului Custer Hill. Cât mai curând posibil.

— Subiectul ăsta este în curs de dezbatere.

Kate interveni:

— Tom, eu şi John bănuim că Bain Madox pune la cale o conspiraţie care implică mai mult decât o măsluire a preţului petrolului.

După câteva momente de tăcere, Walsh întrebă:

— Şi ce anume implică?

— Nu ştim exact. Se uită la mine, mimând cuvintele „MAD”, „NUCLEAR” şi „ELF”.

Am clătinat din cap.

— Ce anume implică?

— N-am idee, răspunse ea.

— Atunci ce vă face să credeţi asta?

— Noi…

— Tom, hai să discutăm despre toate astea când vei fi mai odihnit, am intervenit eu.

— Sunaţi-mă mâine-dimineaţă. Ştiu că acolo nu aveţi telefon în cameră şi că semnalul nu e grozav, însă nu întindeţi coarda prea tare! Şi nici să nu vă *gândiţi* că vi se va deconta factura! mai adăugă el înainte să închidă.

— E rândul tău, i-am spus lui Kate.

Ea puse trei jetoane albastre în joc.

— Nici să nu te *gândeşti* să măreşti miza. De fapt, nu spune nimic.

— Cincisprezece şi încă cincisprezece.

Ea puse pe masă încă trei jetoane albastre, zicând:

— O să te las să scapi uşor. Şi aranja pe masă, în formă de evantai, o chintă în cupă, după care trase înspre ea toate jetoanele de pe masă. Tu ce aveai?

— Nu e treaba ta.

Strânse cărţile de pe masă şi le amestecă.

— Nu ştii să pierzi!

— Şi cei care ştiu să piardă tot învinşi se cheamă că sunt.

— Ce macho eşti!

— Las' că ţie îţi place!

Am mai jucat câteva mâini. Mă descurcam ceva mai bine la poker; În orice caz, mult mai bine decât la biliard.

— Hai să jucăm darts, am sugerat. Punctul şi dolarul.

Kate îmi spuse râzând:

— Nici paharul nu ţi-l mai poţi duce la gură. Dacă pui mâna pe săgeata aia, n-am de gând să rămân în aceeaşi cameră cu tine.

— Haide… M-am ridicat în picioare, puţin şovăielnic, şi i-am spus: E ca un fel de triatlon de salon: poker, biliard şi darts.

Am găsit săgeţile, m-am îndepărtat cam cu trei metri de panou şi le-am dat drumul să zboare. Una a lovit panoul, dar celelalte, din nefericire, au luat-o care încotro, ultima ţintuind draperia de perete.

Lui Kate i se păru amuzant, aşa că i-am spus:

— Hai să vedem cum te descurci tu.

— Eu nu joc darts, mă informă. Dar tu poţi să mai încerci o dată, adăugă ea râzând.

Amy se întoarse cu o tavă acoperită cu un şervet şi o aşeză pe bar.

— Gata! A găsit nişte crenvurşti de curcan, afumaţi cu lemn de măr.

Kate îi mulţumi, înainte ca eu să apuc să-i spun fetei unde să-şi bage Pierre crenvurştii lui de curcan.

Amy se uită la săgeţile înfipte în perete, însă nu făcu niciun comentariu, întrebă doar atât:

— V-aţi hotărât în legătură cu micul dejun?

Am studiat meniul din scoarţă în scoarţă şi am comandat un mic dejun pe care nici măcar un bucătar francez nu avea cum să-l greşească. Aş fi vrut să urmăresc ştirile de seară, aşa că m-am interesat:

— Unde este televizorul?

Amy îmi răspunse:

— Nu avem televizoare la The Point.

— Şi dacă ar veni sfârşitul lumii? N-am putea să îl urmărim la televizor… Ea îmi zâmbi, aşa cum zâmbesc oamenii când ştiu că au de-a face cu o persoană în stare de ebrietate. Se întoarse apoi către Kate, închipuindu-şi, probabil, că ea era trează.

— Da… adică la fel am păţit şi atunci, pe 11 septembrie. Ştiţi? Aşa că ne-au instalat un televizor aici, în bar. Pentru ca toată lumea să poată vedea ce se întâmplă. A fost într-adevăr groaznic, adăugă ea.

Nici Kate şi nici eu nu am făcut vreun comentariu. Amy ne ură o seară plăcută, mai aruncă o privire către săgeţi şi plecă.

Am ridicat şervetul care acoperea tava şi am examinat crenvurştul de curcan învelit în foitaj.

— Ce-i porcăria asta?

— Lasă, că mâine o să plecăm de aici, spuse Kate.

— Mie îmi place aici.

— Arunci nu te mai lamenta atât şi mănâncă afurisiţii ăia de crenvurşti.

— Unde-i muştarul? Nu am muştar.

— E timpul să mergem la culcare, John. Îmi întinse geaca de piele, iar ea îşi puse haina pe ea, îşi luă geanta şi servieta, apoi mă conduse afară.

Mi-am băgat pistolul în betelia de la pantaloni, pregătindu-mă pentru eventualitatea în care întâlneam vreun urs în cale, şi i-am sugerat şi lui Kate să facă la fel, însă ea nu luă în seamă sfatul meu.

Aerul era rece şi îmi puteam vedea propria respiraţie; pe fondul întunecat al cerului străluceau mii de stele. Simţeam mirosul pinilor şi al fumului de lemn care ieşea pe hornurile clădirii principale. Totul era învăluit într-o linişte adâncă.

Mie îmi place să aud vacarmul oraşului şi să simt betonul sub tălpi. Nu ţin neapărat să văd stelele pe cerul nopţii, pentru că luminile din Manhattan creează ele însele un univers aparte; în plus, e mai interesant să vezi opt, milioane de oameni decât opt milioane de

copaci.

Şi totuşi, nu puteam nega frumuseţea acestei privelişti; În alte condiţii, aş fi putut să mă relaxez aici, să mă predau în faţa naturii neîmblânzite şi să mă împac cu mine însumi, mâncând specialităţi franţuzeşti şi stând la masă cu alţi douăzeci de necunoscuţi, care probabil îşi câştigau pâinea fraierind poporul american.

— Câtă linişte! exclamă Kate. Nu te simţi mai puţin încordat?

— Şi da, şi nu.

— Trebuie să te relaxezi complet şi să laşi natura să preia controlul.

— Am înţeles. Sincer să fiu, simt cum încep să intru în contact cu eul meu primitiv.

— John, s-ar putea să te surprindă ce-ţi spun acum, dar tu eşti tot timpul puternic legat de eul tău primitiv. De fapt, eu încă n-am cunoscut cealaltă latură a ta.

Nu eram sigur dacă ăsta era un compliment sau o critică la adresa mea, aşa că am preferat să nu răspund.

Am înconjurat clădirea principală, îndreptându-ne către o terasă din piatră. Ferestrele imense dădeau în Salonul Mare, iar eu am urmărit cum oaspeţii adunaţi în jurul celor două mese se străduiau din răsputeri să-şi etaleze bunele maniere la cină. Niciunul nu era de prin partea locului, firește, şi, de oriunde ar fi venit fiecare, acum erau cu toţii aici.

Mi l-am imaginat pe Bain Madox stând în salonul lui cu şemineu, câine, trofee de vânătoare, whisky vechi, servitori şi, probabil, cu vreo prietenă sau două. Pentru 99 dintre oameni, asta ar fi mai mult decât suficient. Însă pe domnul Bain Madox, cu toate că ar fi trebuit să fie foarte mulţumit de averea şi de realizările sale, o voce interioară îl călăuzea către un loc întunecat.

Vreau să spun că, gândindu-mă la întâlnirea noastră, mi-am dat seama că în ochii şi în comportamentul lui existase ceva ce mă determina acum să cred că omul ăsta avea o misiune, că era un trimis al sorţii, cu mult superior restului omenirii.

Eram convins că avea motivele lui, motive pe care el le considera întemeiate şi la care, de altfel, şi făcuse aluzie în timp ce discutam cu paharul de whisky şi cafeaua în faţă. Însă mie nu-mi păsa de motivele lui, nici de demonii lui interiori, nici de vocile pe care le auzea, şi nici măcar de megalomania lui evidentă. Pe mine mă

preocupa faptul că, după toate aparenţele, el era implicat în activităţi infracţionale şi, probabil, îmi ucisese un prieten care se întâmplase să-i apară în drumul către ţelul său măreţ, dar, fără îndoială, mai mult decât criminal.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Kate.

— Madox. Harry. Bombe atomice. Semnale radio. Chestii de genul ăsta.

— O să le dăm noi de cap, sunt sigură de asta.

— Ei bine, Kate, partea frumoasă în tot misterul ăsta este că, şi dacă nu le dăm de cap, vom afla destul de curând despre ce anume e vorba.

— Cred că ar fi mai bine să aflăm despre ce e vorba înainte să se întâmple ceva.

Am ajuns în spatele clădirii principale fără să ne iasă în cale vreo sălbăticiune, iar eu am văzut o uşă cu o plăcuţă de lemn pe care scria „MOHAWK".

Am intrat pe uşa neîncuiată, apoi am tras zăvorul, fără ca eu să fiu convins că uşa aceea îi va putea împiedica pe urşi să intre. Poate că era bine să mut măsuţa de toaletă în dreptul ei.

— O, cât e de frumos! exclamă Kate.

— Ce anume?

— *Camera.* Uită-te la locul ăsta!

— Bine.

Şi m-am uitat. Era o încăpere mare, cu un tavan ca de catedrală, căptuşită cu lambriuri din lemn de pin colorat. Avea un pat de dimensiuni mari, care, după toate aparenţele, ar fi putut fi confortabil, însă era atât de înalt, încât nu ţi-ai fi dorit să cazi din el. Pe pat era un coş din nuiele, plin cu produse cosmetice.

În cameră se aflau o mulţime de obiecte de mobilier şi peste tot vedeai perne şi pături, lucru care ştiu că le face mare plăcere femeilor.

În timp ce Kate se învârtea prin cameră pipăind ţesăturile şi mirosind florile, eu am verificat baia. Am o obsesie cu băile, însă cea de aici era în regulă. Apreciez întotdeauna un vas de toaletă bun. M-am spălat pe faţă, apoi m-am întors în cameră.

Pe peretele opus era un şemineu mare, de piatră, iar în vatră erau buşteni şi vreascuri, în dreptul cărora Kate ţinea un băţ de chibrit. Focul se aprinse, iar ea se ridică în picioare, exclamând:

— E atât de romantic!

Deasupra şemineului trona o pereche de coarne de cerb uriaşe, care îmi amintiră că eram excitat.

— Sunt excitat, am spus.

— Nu putem să ne bucurăm pur şi simplu de camera asta?

— Tu ai spus că e romantic. Aşadar…?

— Romantismul şi sexul sunt două lucruri complet diferite.

Ştiam că, dacă intram în conflict cu ea pe tema asta, nu aveam să mă aleg cu nimic, aşa că am spus:

— Te înţeleg perfect. Uite, lasă-mă să pun nişte muzică!

Pe birou se afla un CD-player şi un teanc de CD-uri. Am găsit repede un CD cu Ella James, despre care ştiam că îi place, şi l-am introdus în aparat. Ella începu să cânte *At Last.*

Kate găsi pe masă o sticlă cu vin roşu, pe care o desfăcu. Umplu apoi două pahare şi îmi oferi mie unul.

— În cinstea noastră!

Am ciocnit, am sorbit şi ne-am sărutat uşor pe buze. Nu sunt mare amator de vin, dar am descoperit că vinul înseamnă romantism, iar romantismul duce la… în fine!

Kate făcu înconjurul camerei şi stinse veiozele. Ne-am scos încălţările şi ne-am aşezat pe nişte scaune confortabile, capitonate, puse unul în faţa altuia, dinaintea focului care trosnea în şemineu.

— A fost o idee bună, numai că e prea scump aici, murmură Kate.

— Hei, am primit un pont de la Bain, legat de petrol. Mâine începem să achiziţionăm acţiuni pe piaţa petrolului, de îndată ce se deschide bursa. Apoi îmi sun agentul şi pariez pe data începerii războiului. Crezi că războiul ăsta are vreo legătură cu ceea ce pune la cale Madox?

— S-ar putea.

— Mda… Poate că Madox are de gând să bombardeze Bagdadul, pentru ca astfel să nu mai fim obligaţi să intrăm în război. Oare asta şi-o fi pus în minte?

— Nu ştiu. Ce rost are să facem speculaţii?

— Se numeşte *analiză.* Pentru asta suntem plătiţi.

— Eu sunt în afara orelor de serviciu.

— Crezi că bombardarea Bagdadului va duce la o creştere sau la o scădere a preţului petrolului? Şi cum aş putea să pariez pe data izbucnirii războiului, dacă declanşarea războiului este împiedicată de o

explozie nucleară? Tu ce crezi?

— Cred că ar trebui să încetezi să te mai gândeşti la toate astea acum. Am privit în jur, prin camera întunecată, luminată acum de foc.

Reflecţia flăcărilor lumina tablourile lucioase, pictate în ulei, de pe pereţi. Vântul începuse din nou să bată şi îl auzeam urlând pe horn, în timp ce vedeam vârtejuri de frunze gonind prin dreptul ferestrelor.

— Chiar *este* romantic, am spus. Acum văd şi eu diferenţa.

Ea zâmbi şi îmi răspunse:

— Eşti pe drumul cel bun.

— Perfect. Hei, îţi dai seama că William Avery Rockefeller făcea sex chiar aici, în camera asta?

— Numai la asta îţi stă mintea?! Adică, uite, ne aflăm într-una dintre marile tabere istorice din munţii Adirondack, iar tu nu te gândeşti decât la faptul că nu ştiu care Rockefeller făcea sex în camera asta.

— Nu-i adevărat. Tocmai voiam să fac câteva observaţii despre mişcarea pastorală a bogătaşilor din prima jumătate a secolului al XIX-lea, mişcare care a dus la construirea acestor aşezăminte rurale, înţelese atunci ca simple refugii în faţa complexităţii vieţii urbane, cu tot zgomotul, poluarea şi aglomerarea umană pe care le presupune…

— Interesant.

— De asemenea, şi Rockefeller-ii erau în călduri. Uite, de pildă, ce a păţit sărmanul Nelson Rockefeller. Apoi mai e şi un alt Rockefeller – cel cu stridiile. *Stridii.* Te-ai prins? Aşadar, dacă eu menţionez faptul că William Avery…

— John, acum pierzi puncte.

— Am înţeles.

Aşa că am ascultat-o amândoi pe Ella James, privind focul din şemineu şi savurând vinul. Căldura focului mă moleşise şi am început să casc.

Kate se ridică în picioare, se îndreptă către pat şi luă cuvertura şi o pernă, punându-le în faţa vetrei.

Se strecură apoi în ceva mai confortabil – adică în costumul Evei. Am privit-o dezbrăcându-se în lumina focului, până când, goală fiind, se întinse pe cuvertură, uitându-se la mine.

Crezând că ăsta era semnalul prin care mă invita lângă ea, m-am ridicat în picioare şi m-am dezbrăcat încet – cam în cinci secunde –, după care ne-am întins amândoi pe-o parte, unul în braţele celuilalt.

Ea mă împinse pe spate şi se rostogoli deasupra mea.

Avuseserăm o zi mizerabilă, şi nici ziua următoare – presupunând că va mai exista o astfel de zi – nu avea să fie cu mult mai bună. În clipa aceea însă, nu se putea mai bine de atât.

PARTEA A ZECEA

Marţi
NORDUL STATULUI NEW YORK

Forţa dezlănţuită a atomului a schimbat totul, mai puţin modul în care gândim; astfel, navigăm cu toţii în derivă, către o catastrofă cum încă nu s-a pomenit.

Albert Einstein

Capitolul 29

Apelul nostru de deşteptare m-a trezit brusc, la ora şase dimineaţa, făcându-mă să mă întreb ce fusese în mintea mea atunci când le cerusem asta. Aveam impresia că o să-mi explodeze capul.

Kate se întoarse pe partea cealaltă, mormăi ceva şi îşi îngropă capul sub pernă.

Am găsit baia pe întuneric şi am folosit cosmeticele pe care le primisem, apoi am intrat sub duş, care făcea cât un milion de dolari – sau măcar cât 1 200.

M-am întors în dormitor şi m-am îmbrăcat pe întuneric, lăsând-o pe frumoasa adormită să se odihnească în continuare.

Ce-i drept, petrecuserăm amândoi o noapte agitată, după o zi extrem de solicitantă. Pentru prima oară după mult timp, am visat că stăteam sub turnurile în flăcări, în timp ce oamenii săreau de la ferestre. Am mai visat apoi că eu şi Harry eram la o înmormântare.

Am deschis cealaltă uşă de acces spre camera noastră şi am văzut că ducea către un coridor scurt, care dădea în Salonul Mare.

Am intrat în sală, unde două mese rotunde erau aranjate pentru micul dejun, iar la fiecare capăt al încăperii ardea câte un foc. Dacă n-aş fi poliţist, cred că mi-ar plăcea să fiu un Rockefeller.

Uşa bucătăriei era deschisă, şi auzeam oamenii forfotind, făcând pregătirile pentru micul dejun.

Mi s-a părut apoi că aud o voce cu un accent franţuzesc zicând: „purceluşi în păturică?" după care au urmat nişte râsete. Dar poate că era doar imaginaţia mea.

Pe o masă într-un colţ am văzut cafea şi brioşe. Mi-am turnat o ceaşcă de cafea neagră, după care, ieşind pe uşile din sticlă, am ajuns pe terasă şi am respirat adânc aerul de munte.

Încă era întuneric, dar am văzut cerul era senin şi mi-am dat seama că urma să fie o altă zi frumoasă în ţara lui Dumnezeu.

Printre oamenii legii există o convingere – susţinută de experienţă şi de statistici – conform căreia primele 48 de ore ale unei investigaţii sunt decisive. Pe de altă parte, culegerea de informaţii şi operaţiunile antitero avansează într-un ritm mai lent. Există nişte motive întemeiate pentru toate astea, însă instinctul şi experienţa mea de poliţist m-au învăţat că aproape tot ceea ce trebuie să afli şi aproape tot ceea ce urmează să descoperi afli şi descoperi în două zile. Poate trei.

Felul în care foloseşti timpul şi informaţia obţinută va face diferenţa dintre un caz soluţionat cu succes şi un haos nenorocit în care se calcă pe picioare tot felul de şefi şi şefuleţi, procurori lipsiţi de creier, suspecţi blindaţi cu avocaţi şi, nu în ultimul rând, judecători săraci cu duhul. Dacă le laşi tuturor acestor oameni timp de gândire, se duce totul de râpă.

În timp ce gândurile acestea matinale îmi zburdau prin minte, Kate ieşi pe terasă în halat de baie şi papuci de casă, ducând în mână o ceaşcă de cafea. Căscă, zâmbi şi spuse:

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, doamnă Rockefeller!

Căsătorit sau nu, după o noapte de sex, protocolul de dimineaţă impune un sărut, un compliment şi o aluzie la clipele de amor, aluzie care să fie romantică, fără să sune siropos, şi explicită, fără să sune porcos.

Am reuşit s-o scot la capăt cu astea; apoi am rămas amândoi pe terasă, braţ la braţ, savurându-ne cafeaua şi privind pinii şi frunzele toamnei.

Soarele începuse să răsară, iar la nivelul solului se întindea un văl de ceaţă, ce cobora în pantă spre Saranac Lake, care părea foarte calm. Era linişte, şi aerul mirosea a pământ jilav şi a lemne arse. Înţelegeam acum de ce lui Harry îi plăcea aici, şi mi l-am imaginat

trezindu-se sâmbătă de dimineaţă în rulota lui, în faţa unei priveliști foarte asemănătoare cu aceasta, chiar înainte de a porni spre Clubul Custer Hill.

— Poate, când ne terminăm treaba aici, ne luăm o săptămână liberă şi închiriem o căsuţă pe malul lacului. N-ar fi drăguţ? mă întrebă Kate.

M-am gândit că, dacă acest caz s-ar încheia prost, n-am mai fi nevoiți să ne luăm o săptămână de concediu. Am avea timp liber berechet.

— Cred că ăsta ar fi un omagiu potrivit adus memoriei lui Harry, adăugă Kate.

— Da, ar fi foarte drăguţ.

Lui Kate i se făcuse frig, aşa că am intrat în Salonul Mare. Un alt cuplu stătea pe o canapea, lângă foc. Noi ne-am umplut din nou ceştile şi ne-am aşezat pe o canapea în faţa lor. Limbajul meu corporal indica în mod clar faptul că nu aveam intenţia să intru în discuţie cu ei. Individul din faţa noastră, un tip bărbos, între două vârste, îmi trimitea aceleaşi semnale. Cu toate acestea, soţia sau prietena lui zâmbi şi spuse:

— Bună, eu sunt Cindy. El este logodnicul meu, Sonny.

Sonny nu părea deloc vesel Din contră, părea chiar morocănos. Poate că tocmai îi aduseseră nota de plată. Cindy, pe de altă parte, era jovială şi prietenoasă, şi probabil ar fi fost dispusă să vorbească şi cu un peşte de acvariu.

Kate şi Cindy începură să discute despre staţiunea The Point, zona Adirondack şi alte asemenea chestii. Eu şi Morocănosul tăceam în continuare. Focul ne făcea să ne simţim bine.

Cindy şi Morocănosul erau din Long Island, iar el lucra, potrivit spuselor lui Cindy, „în domeniul editorial". Cindy lucra în PR, şi aşa ajunseseră ei să se cunoască. Slavă Domnului, nu ne spuse întreaga poveste, însă eu aveam convingerea că unul dintre ei trebuie să fi fost beat la momentul respectiv.

Kate spuse despre ea că era avocată – lucru parţial adevărat, iar despre mine că eram asistent social şi că lucram pentru comunitatea imigranţilor musulmani – ceea ce era amuzant; Morocănosul însă nu se putu abţine să nu facă o grimasă dispreţuitoare.

Nu ştiu cum ajunseră să discute despre shopping, iar Cindy o informă pe Kate că erau nişte magazine bune în Lake Placid.

Începusem să privesc în gol, şi m-am gândit că şi Morocănosul făcea acelaşi lucru; am observat însă că el o sorbea din priviri pe Kate, al cărei halat se desfăcuse puţin în partea de sus. Evident, tipul era un porc.

Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, n-am putut să nu remarc faptul că şi Cindy era foarte frumuşică, cu păr blond, ochi căprui, trăsături nordice, nişte… forme impunătoare şi aşa mai departe. Părea cam cu douăzeci de ani mai tânără decât aşa-zisul ei logodnic, şi nu puteam înţelege ce găsise atrăgător la el, poate doar umflătura din pantaloni. Portofelul, adică.

Morocănosul rupse tăcerea, spunându-mi:

— Eu am o concepţie sănătoasă despre imigrare: indiferent unde te-ai născut, rămâi acolo! Se ridică în picioare, aruncă o ultimă privire către decolteul lui Kate, dintr-un unghi mai bun, şi spuse, adresându-i-se ei, nu mie: Mi-a părut bine de cunoştinţă.

Cindy, la rândul ei, se ridică zicând:

— Ne vedem la cină. Bucătarul găteşte cocoşel în seara asta.

„Cocoşel?" M-am ridicat în picioare:

— Am auzit că acest cocoşel al lui este crocant şi fraged.

Cindy zâmbi reţinut.

— John! mă admonesta Kate, după care se întoarse către noii noştri prieteni. Să aveţi o zi bună!

Morocănosul răspunse:

— Am alte planuri.

Şi duşi au fost.

— O pereche complet nepotrivită, îmi spuse Kate.

— Noi sau ei?

Morocănosul lăsase un *New York Times* pe canapea, iar eu am parcurs rapid cu privirea prima pagină. Unul dintre titluri spunea aşa: „CONFLICTUL DE OPINII ÎNTRE STATELE UNITE ŞI FRANŢA ASUPRA PROBLEMEI IRAKULUI SE ADÂNCEŞTE".

— Vezi? i-am arătat lui Kate. Dacă oamenii ăştia ar mânca mâncare adevărată, precum englezii şi irlandezii, ar avea mai mult sânge în vene. Aşa… cine mănâncă melci? Uite şi un alt incident: un spectacol de artificii care a avut loc la Disneylandul de lângă Paris a făcut ca o garnizoană a Armatei Franceze din apropiere să abandoneze armele şi să se predea în faţa unui autocar plin cu turişti suedezi.

— John, chiar este prea devreme pentru toate astea.

— Cocoşel!

Am citit titlul articolului de fond, care spunea: „BUSH ATRIBUIE REŢELEI AL-QAEDA ATENTATUL CU BOMBĂ DE LA CLUBUL DE NOAPTE DIN BALI”. Prin urmare, am aflat că: „unii militanţi islamici au avansat teoria conform căreia Statele Unite ar fi plănuit atacul de sâmbătă ca modalitate de a manipula guvernul indonezian şi de a-şi consolida argumentele în vederea declanşării unui război împotriva islamului”.

Militanţii islamici afirmaseră acelaşi lucru şi despre atacurile din 11 septembrie. Era o teorie interesantă, suficient de plauzibilă pentru a-i face pe unii să intre la idei. Vreau să spun că, deşi nu sunt un adept al teoriei conspiraţiei, îmi imaginez că există oameni în ţara asta, fie că fac sau nu parte din guvern, care caută un pretext pentru a extinde războiul împotriva terorismului, în aşa fel încât să cuprindă anumite ţări islamice. Cum ar fi Irakul, bunăoară. M-am gândit la un lucru pe care-l spusese odată unul dintre cei mai imprevizibili agenţi CIA din cadrul ATTF: „Nu avem nevoie decât de încă un atac serios”.

În ceea ce mă priveşte, cred că m-aş putea lipsi de asta, însă am înţeles ce voia să spună individul.

— Mă întorc în cameră să fac un duş, mă anunţă Kate. Tu ce ai de gând? M-am uitat la mobilul meu şi am văzut că nu aveam semnal.

— Trebuie să-l sun pe Schaeffer să stabilesc o întâlnire ca să mergem să vedem scena crimei, aşa că o să folosesc telefonul din bucătărie. Ne vedem în cameră.

— Să fii drăguţ cu Pierre!

— Oui, oui…

Ea a plecat, iar eu am intrat în bucătărie. Era un adevărat furnicar; nimeni nu păru să observe sau să se sinchisească de prezenţa mea acolo, astfel că, găsind telefonul pe un perete, am format numărul sediului poliţiei statale. Mi-a răspuns sergentul de gardă, care m-a rugat să aştept pe fir. În bucătărie mirosea atât de tare a carne de porc prăjită, încât am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Am deschis ziarul *Times* la rubrica de decese, însă nu am găsit niciun Harry Müller. Probabil era prea devreme pentru necrolog; sau poate că nu apărea în *Times.* Am parcurs repede rubrica de ştiri metropolitane ca să văd dacă exista vreun articol despre Harry, însă n-am găsit nimic. Un accident de vânătoare petrecut în nordul statului nu era chiar o ştire, însă uciderea unui agent federal, da.

Prin urmare, FBI-ul şi poliţia locală urmau să dea o declaraţie comună, în care să spună că decesul survenise, în aparenţă, ca urmare a unui accident, dar că încă se făceau cercetări. Tuturor agenţiilor de presă care solicitau informaţii suplimentare urma să li se ceară să mai amâne publicarea articolului pentru a nu tulbura familia sau a pune pe fugă un eventual suspect. De obicei, aşa puteai câştiga câteva zile.

O chelneriţă trecu pe lângă mine, iar eu am rugat-o:

— Fă-mi, te rog, o favoare şi vezi care-i treaba cu micul dejun pentru Corey. Camera Mohawk. Mi-ar prinde tare bine un sandvici cu şuncă şi pâine de secară.

— Acum?

— Te rog. Şi o cafea.

Plecă în grabă, iar maiorul Schaeffer se auzi la celălalt capăt al firului:

— Bună dimineaţa!

Îl auzeam cu greu din cauza vacarmului din bucătărie. I-am strigat:

— Bună dimineaţa! Când e momentul potrivit să mergem la scena crimei?

— Să fiţi aici la ora opt. Ne întâlnim în hol.

— Mulţumesc. Ceva noutăţi?

— Am vorbit aseară cu doctoriţa Gleason.

— O doamnă tare drăguţă.

— Mi-a spus că nu v-aţi limitat doar la identificarea cadavrului şi la un ultim omagiu.

— Aşa cum v-am mai spus, dumneaei ne-a demonstrat că există semne de abuz fizic.

— Da? Aţi umblat cu vreunul dintre obiectele personale ale decedatului?

— Categoric nu.

Cu absolut toate.

— Aţi găsit ceva, domnule detectiv? mă întrebă maiorul.

— Nu.

Doar însemnările din buzunarul lui Harry şi apelurile de pe mobil.

— Aţi luat ceva?

— Nimic.

În afară de harta proprietăţii Custer HUI.

— Soldaţii mei spun că nici dumneavoastră, nici soţia nu aţi semnat. Nici la venire, nici la plecare.

— Domnule maior, ce-ar fi să trecem amândoi pe la morgă după ce vizităm scena crimei?

— Prea târziu! FBI-ul a înhăţat cadavrul azi-noapte.

— Ce v-am spus eu? Trebuie să acţionaţi rapid.

— Mulţumesc pentru sfat.

Chelneriţa puse o tavă pe tejghea, zicând:

— Micul dejun va fi servit la şapte.

— Mulţumesc. Adăugaţi şi câţiva biscuiţi din aceia tocmai scoşi din cuptor.

— Cum e la The Point? întrebă Schaeffer.

— Minunat. Toată băutura este gratis. Ce se mai aude cu mandatul de percheziţie şi cu supravegherea?

Am luat o gură zdravănă din sandviciul cu şuncă. Un deliciu!

— Deocamdată uitaţi de mandatul de percheziţie. Însă am început supravegherea noaptea trecută.

— Şi? Vreo veste?

— Mda. La 8.03 seara, două vehicule au părăsit proprietatea în cauză. Unul era o camionetă Ford înregistrată pe adresa Clubului Custer Hill, iar celălalt – un Ford Taurus, înmatriculat la firma de închirieri auto Enterprise.

Am luat o înghiţitură de cafea ca să-mi alunece şunca pe gât şi am întrebat:

— Unde s-au dus?

— La aeroportul regional Adirondack. Terminalul comercial este închis la ora aceea, iar ei au lăsat maşina într-o parcare a firmei Enterprise şi au pus cheile într-o fantă specială; după care ambii şoferi – doi bărbaţi – s-au urcat în camionetă şi s-au întors la Clubul Custer Hill.

— Ce înţelegeţi din asta?

— Lucru suspect, dar se pare că returnau o maşină închiriată. Dumneavoastră ce credeţi?

Maiorul Schaeffer avea un simţ al umorului foarte aparte.

— Verificaţi dacă există vreun cadavru în portbagaj. Care era numărul de înmatriculare al Fordului Taurus?

— Nu-l am la îndemână. Ăsta era modul lui politicos de a spune: „Voi ce aţi făcut *pentru mine* în ultima vreme?”

— Am văzut un Taurus albastru de la Enterprise la Clubul Custer Hill, când am fost acolo. I-am recitat din memorie numărul de înmatriculare şi am întrebat: Ăsta e?

— Aşa pare. O să sun la Enterprise să aflu cine a închiriat maşina aia. M-am gândit că probabil obţinusem deja această informaţie de la Larry, prietenul lui Kate de la Enterprise, însă am spus:

— Bine. Alte noutăţi în urma supravegherii?

— Nimic. Ce anume căutăm?

— Nu se ştie niciodată. Însă aş dori să aflu că Madox nu a părăsit încă proprietatea.

— În regulă.

— Aşadar, va trebui să mă sune cineva oricând vedeţi vreo mişcare.

Numai puţin…

Un puşti îmbrăcat în nişte haine de bucătar caraghioase şi ţipător colorate încerca să-mi atragă atenţia.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

— Am nevoie de telefon. Trebuie să fac o comanda.

— Ce trebuie să comanzi? Cocoşel? Eu sunt şeful cocoşeilor. De câţi ai nevoie?

— Eu *de telefon* am nevoie, domnule.

— Hei, amice, eu încerc să salvez lumea aici! Aşteaptă! Folosesc telefonul de la bucătărie, i-am explicat lui Schaeffer. Ne vedem la opt.

Am închis şi i-am înmânat receptorul bucătarului.

— Dacă vine sfârşitul lumii, este numai vina *ta.*

Un tip prezentabil, îmbrăcat într-o uniformă albă, croită impecabil – *am ştiut* instantaneu că era bucătarul francez –, veni la mine şi îmi întinse mâna, rostind cu un accent puternic:

— Bună dimineaţa! Ne-am strâns mâinile. Sunteţi, desigur, domnul Corey.

— Oui.

— A, vorbiţi franceza…

— Oui.

— *Bon.* Eu sunt Henri, bucătarul-şef. Trebuie să vă spun că regret profund povestea cu purceluşii în păturică.

Măcar pronunţia o nimerise, spre deosebire de reţetă. I-am spus:

— Ei, Henry, nu-ţi face probleme.

— Dar îmi fac. Astfel că, special pentru dumneavoastră, am comandat ingredientele necesare, iar astăzi vom servi purceluşii la ora de cocktail.

— Grozav! Mie îmi place coaja uşor maronie.

— Da, desigur. Se aplecă înspre mine şi îmi şopti: Şi mie îmi plac bunătăţile astea.

Deja eram convins că mă ia peste picior. I-am spus:

— Asta rămâne între noi. Bun, nu uita muştarul. Ne vedem mai încolo.

— Pot să vă prezint bucătăria mea?

Am privit în jur.

— Arată bine.

— Puteţi solicita oricând o comandă specială, pentru orice masă.

— Grozav! În ultima vreme m-am tot gândit la sitar…

— O, incredibil! În seara asta servim sitar.

— Nu mai spune! La naiba, ar fi trebuit să joc la loterie azi!

— Da? A, înţeleg…

Mi-am privit ceasul.

— Acum eu…

— O clipă! Henry scoase o bucată de hârtie din buzunar, zicând: Am aici meniul pentru diseară. Citi de pe bileţel: începem cu o tocăniţă de ciuperci de pădure, urmată de un fileu crocant de păstrăv arctic, cu garnitură de pastă de ardei şi sos de unt roşu. Eu zic că la asta ar merge un chardonnay californian. Da? apoi vine sitarul pe care îl voi servi cu o garnitură de legume locale înăbuşite şi cu sos de vin. Pentru sitar, mă gândesc la un vin franţuzesc de tip cabernet sauvignon. Ce credeţi? Domnule Corey?

— Ăăăă… se pare că va fi pe gustul tuturor.

— Perfect. Şi încheiem cu deserturi de ciocolată.

— O încheiere cum nici nu se putea mai bună!

— Cu vin alb de Sauterne, firește.

— Se înţelege de la sine! În regulă…

— Dumneavoastră şi soţia ne veţi onora cu prezenţa la masa de prânz?

— Nu, trebuie să mergem la o cursă de veveriţe. Mulţumim pentru…

— Ei, atunci trebuie să vă pregătesc un pachet pentru prânz. Când plecaţi?

— În douăzeci de minute. Lasă, nu te mai deranja…

— Dar insist… Veţi găsi un coş pentru picnic în maşina dumneavoastră, îmi întinse mâna, i-am strâns-o, iar el adăugă: Om avea noi neînţelegerile noastre, dar putem rămâne prieteni. Nu?

Dumnezeule! Acum chiar aveam mustrări de conştiinţă în legătură cu atitudinea mea francofobă, aşa că i-am spus:

— O să tăbăcim împreună câteva funduri de irakieni. Corect?

Henry nu era tocmai convins de asta, însă îmi zâmbi.

— Tot ce se poate.

— În regulă! Ne vedem mai târziu.

În timp ce îmi croiam drum către ieşirea din bucătărie, l-am auzit pe Henry răcnind comanda pentru un prânz la pachet. „Stai uşurel, Henry!"

M-am întors în cameră şi am anunţat-o pe Kate, care se afla în faţa măsuţei de toaletă, agitându-se cu fardurile:

— Trebuie să ne mişcăm repede. Sediul poliţiei statale, ora opt.

— Micul dejun e pe masă. Ce-a zis maiorul Schaeffer?

— O să-ţi povestesc pe drum. Unde e servieta ta?

— Sub pat.

Am întins mâna sub pat, am tras servieta afară şi am început să răsfoiesc prin teancul de contracte de închiriere de la Enterprise. Am rămas în picioare în dreptul mesei şi am ridicat şervetul de pe coşuleţul cu biscuiţi fierbinţi.

— Ce cauţi?

— Untul.

— John…

— A,uite-l!

— Ce?

— Contractul de închiriere Enterprise cu numărul de înmatriculare al maşinii pe care am văzut-o la Clubul Custer Hill. Am pus contractul pe masă şi am uns un biscuit cu unt.

— Cine a închiriat maşina?

— Asta ar putea fi interesant…

— Ce anume?

— Numele tipului ăsta. E rus. Mihail Putiov.

Kate se gândi puţin.

— Mie nu mi se pare că ar putea fi unul dintre membrii clubului.

— Nici mie. Poate că Madox îşi invită la club foştii rivali din vremea Războiului Rece pentru a depăna amintiri împreună. Rămânând în picioare, m-am înfipt în omletă şi am întrebat-o pe Kate: Vii să mănânci sau preferi să pictezi în continuare?

Niciun răspuns.

— Trebuie să plecăm.

Din nou, niciun răspuns.

— Iubito, să-ţi aduc sucul, cafeaua şi o felie de pâine prăjită?

— Da, te rog.

Încă nu sunt dresat foarte bine, dar fac progrese. Am dus sucul, cafeaua şi felia de pâine unsă cu unt la măsuţa de toaletă şi m-am interesat:

— Ai semnal?

— Nu.

— Trebuie să mai dau un telefon de la bucătărie.

— Pe cine suni?

— Pe cineva care să-l poată identifica pe rusul ăla.

— Sună la noi la birou.

— Mai bine nu.

— Deja avem probleme, John, mă informă ea. Înţelegi şi tu atâta lucru, nu?

— Nu vezi cum merg lucrurile în lumea asta? Informaţia înseamnă putere. Dacă dai informaţii pe gratis, renunţi de bunăvoie la puterea de a negocia necazurile în care ai intrat.

— Uite cum merg lucrurile în lumea *mea*, îmi replică ea. Ţine-te departe de necazuri!

— Cred că e puţin cam târziu pentru asta, scumpa mea.

Capitolul 30

M-am întors în Salonul Mare, unde vreo douăsprezece persoane, printre care şi Cindy şi Sonny, stăteau în jurul celor două mese, luând micul dejun. Cindy zâmbi şi îmi făcu cu mâna. Sonny o căută din priviri pe Kate.

Am intrat din nou în bucătărie, unde puştiul de mai devreme vorbea la telefon, făcând o nouă comandă.

— Henry vrea să te vadă. Acum! i-am spus.

— Ha?

— Am nevoie de telefon. Urgent!

Se uită urât la mine, dar închise totuşi telefonul, iar apoi ieşi, călcând apăsat. Tinerii din ziua de azi ar trebui să înveţe ce e răbdarea şi respectul faţă de ceilalţi!

Am găsit în agenda mobilului meu numărul de telefon pe care îl căutam şi am format.

La capătul celălalt se auzi o voce familiară:

— Serviciul de Investigaţii Kearns.

— După câte se pare, câinele meu este spion irakian, am spus. Puteţi să-i faceţi o verificare de rutină?

— Cine…? Corey, tu eşti?

— Salut, Dick! Am un caniş care în fiecare vineri noapte se aşează cu faţa către Mecca şi începe să urle.

— Împuşcă-l, mă sfătui el râzând. Hei, ce mai faci?

— Excelent! Tu?

— Nemaipomenit! De unde suni? Ce e The Point?

— Concluzia cui? A, este pensiunea unde sunt cazat. Regiunea Saranac Lake.

— În concediu?

— Probleme de serviciu. Ce mai face Mo?

— Nebună ca întotdeauna. Kate cum o mai duce?

— Grozav! Lucrăm împreună la cazul ăsta.

Am continuat cu politeţurile încă un minut. Dick Kearns este fost detectiv NYPD, Secţia omucideri, şi face parte din reţeaua mea de pile, cunoştinţe şi relaţii, reţea care, din câte am observat, scade de la an la an, pe măsură ce oamenii se pensionează, se mută, mor din cauze naturale sau la datorie – aşa cum s-a întâmplat pe 11 septembrie cu Dom Fanelli şi cu alţi şase tipi pe care îi cunoşteam.

Dick a mai lucrat, pentru o perioadă foarte scurtă, şi la ATTF, unde a avut acces la informaţii strict secrete şi a aflat cum lucrează FBI-ul, astfel că, atunci când s-a pensionat, a obţinut un aranjament pe cont propriu, fiind solicitat de FBI să verifice diverse persoane. După 11 septembrie, a început să fie solicitat din ce în ce mai des, aşa că acum face mai mulţi bani decât a făcut vreodată ca poliţist, cu doar jumătate din stresul aferent meseriei. Bravo lui!

Odată ce am încheiat dialogul de complezenţă, i-am spus:

— Dick, am nevoie de nişte informaţii legate de un individ.

— Bine, dar să ştii că sunt ocupat până peste cap. O să fac tot ce pot. Când îţi trebuie?

— La prânz.

— Am de făcut zece verificări pentru FBI, şi cu toate sunt în întârziere, spuse râzând.

— Oferă-le tuturor acces la arhivele strict secrete şi după aceea trimite-le nota de plată. Uite, până una, alta, am nevoie doar de nişte informaţii publice şi poate de câteva telefoane.

— Până la prânz?

Am observat că unii dintre oameni de la bucătărie deveniseră interesaţi de conversaţia mea, aşa că am coborât vocea şi i-am spus lui Dick:

— S-ar putea să fie o chestiune de siguranţă naţională.

— Şi mă suni *pe mine?* De ce nu-i pui pe ăia de la tine de la birou să rezolve?

— Le-am spus, dar m-au trimis la tine. Eşti cel mai bun!

— John, iar îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

Se pare că Dick îşi amintea că mă ajutase, pe ascuns, la cazul TWA 800, şi acum îşi închipuia că recurg din nou la vechile mele trucuri. La drept vorbind, aşa şi era; dar ce rost avea să-l mai supăr şi pe el cu toate astea? I-am răspuns:

— Îţi rămân dator vândut.

— Mi-ai rămas dator de data trecută. Apropo, ce se mai aude cu treaba aia cu TWA 800?

— Nimic. Eşti gata să notezi?

— John, eu din asta trăiesc. Dacă te ajut pe tine, pot să rămân lefter, să fiu concediat sau chiar arestat.

— Prenumele, Mihail. L-am rostit pe litere.

El oftă, mi-l repetă tot pe litere şi mă întrebă:

— Rusnac?

— Probabil. Numele de familie, Putiov. L-am rostit pe litere, iar Dick mi-a confirmat.

— Sper că ai mai mult decât atât.

— O să-ţi uşurez sarcina. Am pus mâna pe un contract de închirieri auto; dacă tipul ăsta n-a folosit cumva acte de identitate false, am tot ceea ce-ţi trebuie.

— Bun. Să auzim!

I-am citit informaţiile relevante din contractul de închiriere de

la Enterprise, inclusiv adresa lui Putiov, care locuia în Cambridge, Massachusetts.

— În regulă, n-ar trebui să fie prea greu. Cu ce se ocupă tipul ăsta? Ce anume te interesează?

— Nu ştiu ce-i cu el, dar cred că ar trebui să aflu cum îşi câştigă existenţa.

— Asta intră în pachetul de bază. Unde să trimit nota de plată?

— La fosta mea nevastă.

Dick n-avea nevoie de mai multe argumente pentru a face toate astea, în afară de faptul că ajuta un fost camarad; Însă pentru ca eu să fiu absolut convins că avea motivaţia necesară – dincolo de treaba cu siguranţa naţională, i-am spus:

— Îţi aduci aminte de un tip Harry Müller, coleg de-al meu din Federal Plaza 26?

— Da, cel care s-a pensionat… mi-ai vorbit despre el.

— Exact. Ei bine, e mort. A murit pe aici pe undeva, în apropiere de Saranac Lake. S-ar putea să vezi un necrolog sau un articol în ziare, unde se va spune, probabil, că a murit într-un accident de vânătoare. Dar a fost ucis.

— Isuse!… Harry Müller? Ce s-a întâmplat?

— De-asta am venit aici. Să aflu.

— Şi tipul ăsta, rusul, are vreo legătură cu toate astea?

— Are o legătură cu individul pe care eu îl suspectez că ar fi comis crima.

— Bine… deci… la prânz, da? Cum dau de tine?

— Pe aici semnalul e foarte prost. Te sun eu. Stai pe lângă telefon.

— Absolut.

— Mulţumesc. Complimente lui Mo.

— Salutări lui Kate.

Am închis telefonul şi am ieşit din bucătărie. Trebuia să găsesc un loc mai potrivit pentru a desfăşura aceste operaţiuni.

Am luat-o prin Salonul Mare, pătrunzând în rotondă, apoi am ajuns la intrare, unde mi-am văzut maşina, la volanul căreia se afla Kate.

Am sărit pe scaunul din dreapta, înştiinţând-o:

— Gata, până la orele prânzului vom afla câte ceva despre Mihail Putiov. Ea apăsă pedala de acceleraţie, şi am pornit la drum.

M-am uitat la ceasul de la bord.

— Crezi că putem ajunge într-o jumătate de oră?

— De aceea conduc eu, John.

— Să-ţi amintesc cât de panicată erai în traficul din Manhattan?

— Eu nu intru în panică… practic tehnici de evaziune tactică.

— Ca toţi cei din jurul tău.

— Foarte amuzant! Hei, ce e pe bancheta din spate?

Am privit peste umăr.

— A, am fost prevăzător şi l-am pus pe bucătar să ne pregătească un pachet pentru prânz.

— Te-ai gândit bine. L-ai cunoscut?

— Da. Henry. Henri. În fine!

— Nu-i aşa că te-ai purtat înfiorător?

— Bineînţeles că nu. O să pregătească purceluşi în păturică pentru cocktail. Special pentru mine.

Presupun că nu m-a crezut.

Am ieşit pe poartă, am luat-o pe aleea îngustă, străjuită de copaci, şi am ajuns la şosea. Kate a apăsat pe acceleraţie, căci ne grăbeam să ajungem cât mai repede la întâlnirea cu poliţia statală – asta dacă nu ne întâlneau poliţiştii înainte şi ne trăgeau pe dreapta pentru depăşirea vitezei legale.

— Ceva noutăţi de la maiorul Schaeffer? mă chestiona Kate.

— Da. Mi-a urmat sfatul şi a început supravegherea proprietăţii Custer Hill.

— Şi?

— Maşina aia închiriată de la Enterprise, pe care am văzut-o acolo, şi care era a lui Putiov, a fost returnată la aeroport noaptea trecută.

— Aşadar, Putiov a plecat?

— Dacă a plecat, nu a făcut-o noaptea trecută, de la aeroport. El… sau poate altcineva care îi conducea maşina… s-a întors la Clubul Custer Hill cu o dubiţă. În timp ce conducea, am pus-o la curent cu toate informaţiile, apoi am scos contractul de închirieri din buzunar şi l-am citit cu atenţie. I-am spus: Putiov ăsta a închiriat maşina duminică dimineaţa. Asta înseamnă că a sosit cu avionul în ziua respectivă din Boston sau Albany…

— Boston, mă întrerupse ea. Am verificat listele cu pasageri. Mihail Putiov a sosit în aeroportul regional Adirondack, din Saranac

Lake, duminică la ora 9.25 dimineaţă.

— Exact. Locuieşte în Cambridge. Am aruncat o privire pe contractul de închiriere. Putiov a închiriat maşina pentru două zile, prin urmare, ar fi trebuit s-o returneze abia astăzi. Cu toate astea, maşina a fost dusă înapoi în parcarea aeroportului noaptea trecută. Ai verificat lista rezervărilor la avion, primită de la Betty? am întrebat-o.

— Da. Putiov este programat să plece astăzi, cu avionul de 12.45, către Boston.

— Bine, o să verificăm. M-am gândit o clipă, apoi am spus: Mă întreb de ce Putiov a venit la întrunirea asta mai târziu decât toţi ceilalţi şi de ce, după toate aparenţele, se mai află încă acolo, deşi toţi ceilalţi invitaţi au plecat.

— Asta depinde de motivul pentru care se află aici. Poate că el şi Madox fac împreună afaceri cu petrol.

— Domnul Madox este un om ocupat. Şi polivalent. Petrece un weekend cu prieteni vechi şi influenţi, apoi ucide un agent federal, încheindu-şi weekend-ul alături de un rus venit de la Cambridge, Massachusetts. Nu ştiu cum a reuşit să ne strecoare şi pe noi în programul lui.

— Nu cred că Harry făcea parte din planurile lui de weekend, comentă Kate.

Dar s-ar putea să fi făcut.

Ne-am îndreptat spre est, pe Route 86, iar Kate părea să se distreze mergând pe contrasem, în timp ce nişte camioane uriaşe goneau cu viteză în direcţia noastră.

— Încetineşte, i-am spus.

— Nu pot. Pedala de acceleraţie e blocată şi m-au lăsat frânele. Aşa că închide ochii şi trage un pui de somn.

Kate, fată crescută la ţară, are o mulţime de glume de-astea stupide, şi niciuna nu mi se pare amuzantă.

Am rămas cu ochii deschişi, holbându-mă prin parbriz.

— Trebuie să-l sun pe John Nasseff, mă anunţă ea. Îl cunoşti?

— Nu, dar are un prenume tare simpatic.

— Este de la NCID, organizaţie afiliată la ATTF.

— Ceeee? am întrebat.

— Divizia pentru Investigaţii Penale din domeniul Naval, John. Lucrează la telecomunicaţii.

— Întreabă-l ce-i cu mobilul meu.

Mă ignoră, continuând:

— Mă gândeam la Fred, veteranul din marina militară. Aşadar, dacă indiciul acela are vreo relevanţă, ar trebui să întrebăm pe cineva care lucrează la telecomunicaţii în marina militară despre ELF şi să vedem dacă dăm de vreun fir.

Nu eram convins că îi urmăream prea bine logica, însă Kate părea să fi descoperit o pistă. Pe de altă parte, nu doream să sun în Federal Plaza 26 cu întrebări de genul ăsta.

— Aş prefera să nu telefonezi la birou, i-am spus.

— De ce nu? Doar acolo lucrăm.

— Mda, dar ştii cum bârfeşte toată lumea pe acolo…

— Nu *bârfeşte.* Face schimb sau rost de informaţii. Informaţia înseamnă putere. Nu-i aşa?

— Numai atunci când o ţii pentru tine. Hai mai bine să intrăm pe net şi să vedem ce-i cu ELF!

— Intră *tu* pe net. Eu sun expertul.

— Bine, bine… Dar fă să sune a joc de salon, ceva de genul: „Bună, John, ştii, am făcut un pariu despre undele radio cu frecvenţă extrem de joasă. Sora mea spune că pot fierbe un ou tare, iar soţul meu zice că pot să-ţi prăjească şi creierul". Ce zici?

— Vrei să ne creadă idioţi?

— Exact!

— Eu nu mă pricep la fel de bine ca tine să fac pe proasta.

— Atunci îl sun eu.

— Îl sunăm amândoi.

Am ajuns în cătunul Ray Brook, iar Kate încetini. După vreo două secunde, am intrat în parcarea sediului poliţiei statale. Era 8.05.

Kate îşi luă servieta, şi am coborât din Taurus, îndreptându-ne spre clădire; Însă o altă maşină ţâşni din locul de parcare şi opri chiar în faţa noastră.

Nu ştiam exact despre ce era vorba, însă eram pe fază.

Geamul din dreptul şoferului coborî, iar Hank Schaeffer îşi scoase capul afară.

— Hai, sus!

Ne-am urcat în maşina lui – o Crown Victoria fără însemne speciale –, eu în faţă, iar Kate în spate.

Mă întrebam de ce ne aştepta în parcare şi nu în hol, însă ne lămuri el însuşi:

— În dimineaţa asta am musafiri.

Nu era nevoie să întreb. Intră pe şosea, zicând:

— Sunt şase: trei de la biroul local din New York, doi de la Washington şi unul de la dumneavoastră.

— Sunt de la guvern, l-am informat, şi au venit să vă ajute.

— Se ajută singuri. Şi-au băgat nasul în dosarele mele.

Kate, din spate, spuse:

— Scuzaţi-mă. Eu sunt de la FBI.

M-am întors către ea.

— Nu criticăm FBI-ul, draga mea.

Niciun răspuns.

— De la ATTF cine a venit? l-am întrebat eu pe Schaeffer.

— Un individ pe nume Liam Griffith. Îl cunoşti?

— Da. E de la Biroul pentru răspundere profesională.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Afaceri interne, în limbajul FBI.

— Zău? Păi, vă caută pe amândoi.

M-am uitat în spate, la Kate, care părea puţin supărată.

Unii îl numeau pe Liam Griffith Executorul, iar cei mai tineri, care văzuseră de prea multe ori la seria *Matrix,* îi spuneau Agentul în Negru. După mine, nu era decât un ticălos.

Mi-am amintit că Griffith ar fi putut fi prezent la întâlnirea aceea de la restaurantul Windows on the World, însă fie întârziase, fie nu fusese invitat, în orice caz, nu a avut parte de soarta tuturor acelora care s-au aflat acolo în dimineaţa respectivă.

De asemenea, pe vremea când lucram la cazul TWA 800, avusesem câteva dispute serioase cu domnul Griffith, şi ultimele cuvinte pe care i le adresasem în barul Ecco fuseseră: „Dispari dracului din ochii mei!"

Îmi urmase sugestia, cu toate că nu îi picase prea bine.

Acum, revenise.

Kate îl întrebă pe Schaeffer:

— Ce i-aţi spus?

— Că probabil veţi trece pe aici în cursul zilei de azi. Zice că vrea să vă vadă pe amândoi când ajungeţi. M-am gândit că vreţi să amânaţi puţin momentul, mai adăugă el.

— Mulţumesc, i-am spus.

Nu păru să mă audă.

— Şeful dumneavoastră, Tom Walsh, a sunat imediat după ce aţi plecat. M-a întrebat despre ce anume am discutat; i-am spus să ia legătura cu dumneavoastră.

— Foarte bine, i-am răspuns. Iar eu l-am sfătuit să ia legătura cu *dumneavoastră.* Aţi menţionat cumva că suntem cazaţi la The Point?

— Nu. De ce?

— Păi, ne-a lăsat un mesaj acolo, i-am replicat, după ce am aruncat o privire în spate, către Kate.

— Eu n-am zis nimic, repetă el.

M-am gândit că poate cei de la FBI, de acasă, sau poate chiar Liam Griffith o luaseră la întrebări pe prietena mea Max, de la Hertz.

— Walsh a menţionat cumva că nouă ni s-a încredinţat cazul ăsta?

— Nu. Dar n-a spus nici că Griffith a venit aici ca să vă ia cazul. Cred însă că asta are de gând.

Dacă eu şi soţia mea am fi putut vorbi nestingheriţi acum, probabil am fi căzut de acord asupra faptului că, în esenţă, Walsh ne trăsese clapa. De fapt, n-am putut să mă abţin şi i-am spus lui Kate:

— Tom n-a respectat înţelegerea noastră.

— N-avem de unde şti asta cu siguranţă, replică ea. Poate că Liam Griffith nu vrea decât să… ne facă să înţelegem condiţiile numirii noastre aici.

— Nu cred că ăsta ar fi motivul pentru care Walsh a sunat la Biroul pentru răspundere profesională, iar Griffith a bătut drumul până aici, i-am răspuns.

Kate nu zise nimic, dar Schaeffer interveni:

— Din câte am auzit ultima oară, aveaţi la dispoziţie şapte zile pentru a rezolva cazul. Până primesc alte veşti, pentru mine voi sunteţi echipa de investigaţii.

— Corect! am aprobat eu.

Până una, alta, trebuia să rămânem cu un pas înaintea lui Liam Griffith.

Capitolul 31

În mai puţin de o oră, am ieşit de pe Route 56 şi am intrat pe Stark Road. Mobilele şi pagerele noastre fuseseră neobişnuit de tăcute toată dimineaţa, ceea ce ar fi fost o adevărată binecuvântare, dacă nu

era atât de neliniştitor.

De fapt, prietenul cu care ne întreţinem atât de des prin telefon, Tom Walsh, se dăduse la fund acum, de când Executorul, zis şi Liam Griffith, apăruse în peisaj. Până în momentul ăsta, Walsh şi Griffith discutaseră de câteva ori, încercând să-şi dea seama pe unde puteau fi detectivul Corey şi agentul special Mayfield, alias agenţii renegaţi.

Eram convins că Griffith îl asigurase pe Walsh de faptul că puşlamalele urmau să sosească în scurt timp şi că, înainte de a ajunge la jumătatea holului sediului poliţiei statale, va pune mâna pe ei şi îi va conduce la aeroport, unde un elicopter FBI aştepta să-i expedieze în Manhattan.

Ei bine, asta nu avea să se întâmple!

Mi-am închis telefonul şi pagerul şi i-am făcut un semn lui Kate să procedeze la fel.

Schaeffer merse pe drumul pe care ni-l indicase şi Rudy şi, într-un sfert de oră, ne aflam la intersecţia de unde, dacă o luai la nord, pe McCuen Pond Road, ajungeai la ghereta agenţilor de pază de la Clubul Custer Hill.

În apropierea intersecţiei, am remarcat o furgoneta portocalie, cu emblema statului pe portieră; era parcată pe marginea drumului. Doi bărbaţi în salopetă curăţau terenul de tufe.

Schaeffer încetini şi ne explică:

— Poliţia statală.

Se opri, iar cei doi bărbaţi îşi recunoscură şeful şi se apropiară de maşină. Păreau că vor să salute, însă fiind sub acoperire, dădură uşor din cap, zicând:

— Bună dimineaţa, domnule maior.

— Ceva activitate? întrebă Schaeffer.

— Nu, să trăiţi! răspunse unul dintre ei. Nimeni n-a intrat şi n-a ieşit. Linişte totală.

— Nu exageraţi cu munca, glumi maiorul. O să faceţi praf îmbrăcămintea de serviciu.

Ambii poliţişti râseră din toată inima la gluma şefului lor. Am plecat mai departe.

— Dacă băieţii văd vreun vehicul venind dinspre Clubul Custer Hill şi îndreptându-se către Route 56, ne explică Schaeffer, o să transmită un mesaj prin radio către o maşină fără însemne care va urmări vehiculul în cauză pe autostradă, aşa cum am procedat noaptea

trecută cu camioneta de la club şi cu maşina de la Enterprise. Dacă vehiculul nostru vine încoace, înspre pădure, atunci îl va urmări furgoneta de aici. Azi-noapte, continuă maiorul Schaeffer, am folosit o camionetă de la compania de electricitate, într-o zi sau două, n-o să mai găsim pretexte pentru a ne motiva prezenţa aici, la o intersecţie din mijlocul pădurii.

— Credeţi că cineva de la Custer Hill a observat maşinile astea?

— Cu siguranţă. Băieţii mei spun că agenţii de pază de la Clubul Custer Hill vin cu un jeep până la drumul ăsta de cel puţin două ori pe zi. Cercetează împrejurimile, după care se întorc. E ca un fel de recunoaştere a perimetrului.

Madox era, de altfel, şi paranoic, lucru foarte folositor atunci când eşti urmărit.

Am continuat să înaintăm pe drumul forestier, iar Kate mi-a spus:

— John, înţeleg acum ce voiai să spui în legătură cu misiunea lui Harry. Ar fi putut supraveghea proprietatea, de acolo unde se afla echipa maiorului Schaeffer.

— Exact. Un singur drum de intrare şi un singur drum de ieşire.

Cât despre oaspeţii care soseau de la aeroport în camioneta Clubului Custer Hill, ar fi trebuit să se organizeze la aeroport o urmărire din umbră, pentru a vedea cine aterizează de la Boston sau Albany şi urcă în camioneta clubului.

În loc de asta, Walsh l-a trimis pe Harry, singur, pe proprietatea acestui club.

Era vorba fie despre un plan de supraveghere prost conceput, făcut cu un buget de austeritate, fie despre cu totul altceva. Ca şi cum cineva *ar fi vrut* ca Harry Müller să fie prins. Sau, mă rog, poate nu Harry în mod special, ci orice poliţist ATTF căruia i se încredinţa misiunea de a verifica aşa-zisul caz de terorism intern. Bunăoară, eu.

Oricât de interesantă ar fi fost ideea, nu prea avea sens. Ar trebui să încadrez toată povestea asta într-una dintre categoriile uzuale: planificare de tot rahatul, nerozie de birocraţi sau prostul meu obicei de a ieşi la înaintare luni de dimineaţă.

Schaeffer îmi citi gândurile.

— Nu vreau să critic felul în care voi, cei de la FBI, gândiţi misiunile, însă prietenul dumneavoastră nu avea nici cea mai mică şansă de a face supravegherea.

Nici eu, nici Kate nu i-am dat vreun răspuns, iar Schaeffer continuă:

— Dacă m-aţi fi contactat înainte, v-aş fi arătat o hartă a terenului, v-aş fi dat câţiva, oameni şi nişte sfaturi utile.

— Uneori, cei de la FBI sunt puţin aroganţi şi secretoşi, am spus.

— Mda, uneori.

Pentru a schimba subiectul, ascultând totuşi sfatul lui Schaeffer de a apela la serviciile lui, l-am întrebat:

— L-aţi localizat pe Fred?

— Pe cine? A, veteranul din marina militară. Nu încă. O să mai întreb. După toate aparenţele, maiorul Schaeffer nu petrecuse prea mult timp căutându-l pe veteranul Fred. În plus, sunt convins că nici nu considera acest aspect foarte important. Nici eu nu-i acordasem importanţa cuvenită până când n-a sugerat Kate să-l sunăm pe tipul de la ATTF care lucra la Telecomunicaţii în marina militară, pentru a-l întreba despre ELF. Nu ştii niciodată cum ceva poate conduce la altceva sau cum pot să se lege două lucruri aflate la mare distanţă unul de altul.

Am intrat pe un drum de ţară, lat doar atât cât să încapă o maşină.

— Acesta este drumul pe care am găsit cadavrul, ne informă Schaeffer, cam la un kilometru şi jumătate de aici. Apoi am descoperit rulota, la cinci kilometri mai încolo. De la rulotă până la gardul care înconjoară proprietatea Custer Hill sunt nouă sau zece kilometri – aproximativ o oră şi jumătate de mers pe jos.

Nici eu, nici Kate nu am răspuns, aşa că maiorul Schaeffer continuă:

— Credeţi deci că Harry Müller a parcat iniţial rulota mult mai aproape, că a pătruns pe proprietate cam pe la opt sâmbătă dimineaţă, că a fost ridicat de agenţii de pază de la Custer Hill şi că, undeva pe drum, a fost interogat cu forţa, apoi poate chiar drogat, după care el şi rulota lui au fost aduşi pe drumul ăsta; aici Harry a fost ucis, iar rulota a fost mutată câţiva kilometri mai încolo. Ia ziceţi, cam aşa stau lucrurile?

— Cam aşa, am răspuns.

Schaeffer înclină uşor din cap şi spuse:

— S-ar putea să se fi întâmplat aşa… Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi ucis oamenii ăştia un agent federal?

— Tocmai pentru a afla acest lucru am venit aici.

— A mai fost cineva implicat într-un accident de vânătoare pe drumul ăsta sau în apropierea lui? Sau în preajma proprietăţii Custer Hill? întrebă Kate.

Schaeffer rămase cu privirea pironită asupra drumului îngust şi răspunse:

— M-am tot gândit la asta încă de ieri, de când detectivul Corey a adus vorba despre această posibilitate. Prin urmare, am întrebat în stânga şi în dreapta, iar răspunsul este afirmativ. S-a întâmplat în urmă cu aproape douăzeci de ani, pe vremea când se construia proprietatea Custer Hill, cam la opt kilometri de proprietate către nord, ne informă maiorul. Unul dintre colegii mei mai în vârstă şi-a amintit de asta.

— Care a fost verdictul?

— Accident de vânătoare, autor necunoscut.

— Şi victima?

— Nu a fost identificată. Ne informă pe scurt: bărbat, înjur de 40 de ani, proaspăt bărbierit, solid şi aşa mai departe. Un singur glonţ în cap. Era vară, iar victima purta pantaloni scurţi, tricou şi ghete de alpinist. Niciun act de identitate. Omul era mort de cel puţin două săptămâni când a fost descoperit. Fusese atacat de animale. S-au făcut fotografii ale feţei, însă n-au fost arătate publicului larg, din motive evidente. Au fost recoltate amprente, dar nu erau tocmai clare şi nu s-au potrivit cu cele din băncile de date existente la vremea aceea.

— Şi asta nu e puţin suspect? sublinie Kate. Un singur glonţ în zona capului, nu tu act de identitate, nu tu persoană dată dispărută… Presupun că nu a fost găsit niciun vehicul în zonă.

— Păi, da. Este suspect. Însă, potrivit spuselor celui care şi-a amintit de povestea asta, nu a existat nici măcar un indiciu sau vreo probă care să susţină ipoteza unei crime, aşa că, pentru a simplifica lucrurile, şeriful şi procurorul au declarat că fusese un accident, aşteptând orice informaţie care să ateste contrariul. Încă mai aşteptăm. Maiorul făcu o pauză scurtă, după care reluă: Nici măcar acum, cu cazul ăsta de aparentă omucidere, nu aş încerca să asociez decesul acela cu Clubul Custer Hill, care nici măcar nu era terminat la vremea respectivă.

— Verificaţi încă o dată amprentele, i-am sugerat.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Firește, m-am gândit, putea foarte bine să existe o legătură între cele două cazuri. Victima, în caz că

fusese ucisă, ar fi putut fi un excursionist care văzuse ceva ce n-ar fi trebuit să vadă pe şantierul Custer Hill. Sau poate că era vreun tip care lucrase la proiectul clubului şi văzuse sau aflase prea multe. Despre ELF, de pildă. Sau despre altceva.

Nu doream să îl transform pe Bain Madox într-un geniu al răului, responsabil de toate catastrofele care avuseseră loc în lume în ultimii douăzeci de ani: inundaţii, foamete, război, epidemii, cutremure, cele cinci kilograme pe care le pusesem pe mine şi divorţul prin care trecusem. Însă, cu siguranţă, individului i se potrivea ca o mănuşă rolul de manipulator universal. Se spune că dacă vezi ceva care arată ca o raţă, merge ca o raţă şi măcăne ca o raţă, atunci *este* o raţă.

Prin urmare, o să omor raţa.

Capitolul 32

Maiorul Schaeffer ieşi de pe drum pe o bucată de pământ recent curăţată, explicând:

— A trebuit să lărgim drumul aici, ca să putem întoarce.

Am coborât şi l-am urmat încă vreo douăzeci de metri, până la locul în care am văzut banda galbenă înconjurând o bucată de teren. Conturul trupului lui Harry fusese făcut chiar pe drum, cu spray portocaliu Day-Glo. În interiorul conturului, o pasăre albastră ciugulea pământul.

Soarele era mai sus acum, iar razele pătrundeau printre copaci, luminând pitorescul drum de ţară din pădure. Păsările ciripeau, iar veveriţele săreau de colo-colo prin copaci, aruncând coji de ghindă. Un vânticel uşor făcea să foşnească frunzele de toamnă, care cădeau plutind într-un zbor constant. „Acum e toamnă, şi fructele cad…”

Nu există un loc potrivit pentru a muri, dar presupun că, dacă nu mori în patul tău, ăsta e un loc la fel de bun ca oricare altul.

De cealaltă parte a perimetrului înconjurat cu bandă galbenă, am văzut un SUV al poliţiei parcat pe drum.

— Oamenii ăştia au venit din direcţia opusă, îmi spuse Schaeffer. Încă mai caută cămaşa glonţului. Însă cel care a făcut asta, oricine ar fi el, nu a lăsat nimic în urmă. Şi încă n-am găsit glonţul care a trecut prin corpul victimei.

Am înclinat uşor din cap. Presupunând că arma crimei era o

puşcă de vânătoare foarte performantă, şansele de a găsi glonţul prin pădure nu erau prea mari. La drept vorbind, în pădure se găseau multe gloanţe folosite, şi nu era chip ca vreunul dintre ele să fie identificat ca fiind glonţul ce ucisese victima. Chiar şi un test balistic pozitiv al vreuneia dintre puştile lui Madox putea dovedi cel mult faptul că acesta sau unul dintre musafirii săi merseseră, la un moment dat, la vânătoare în pădure. În concluzie, pădurile sunt un loc numai bun pentru a comite o crimă.

— Deocamdată păstrăm banda pe o arie de cincisprezece metri, ne spuse Schaeffer, dar în cursul zilei de azi am de gând să mai restrâng perimetrul. De mâine însă nu vom mai avea motive să menţinem locul ăsta sigilat, ca scenă a crimei. Pentru mâine se anunţă ploi. Cred că atât noi, cât şi echipa CSI am făcut tot posibilul. Aici nu e nimic.

Din nou am dat uşor din cap, privind insistent conturul portocaliu. Între timp, venise şi perechea păsării albastre.

— Dacă priviţi bine drumul, spuse Schaeffer, veţi observa că e destul de dreaptă; prin urmare, este greu de imaginat că vreun vânător care mergea pe aici asta ar fi putut confunda un om cu o căprioară. Iar dacă vânătorul se afla în pădure, numai un glonţ miraculos ar fi putut trece printre toţi copacii ăştia fără să-l atingă pe vreunul dintre ei.

— Aşa e, am aprobat. Pare a fi crimă.

— Din păcate, cu excepţia faptului că ni se pare aproape imposibil să fi fost un accident, nu avem nici cea mai mică dovadă că ar fi fost vorba despre o crimă.

Îmi aminti că nu se poate vorbi despre jaf, iar victima nu avea cunoştinţe prin partea locului, astfel încât să suspectăm o crimă din răzbunare, aşa cum se mai întâmplă uneori pe aici.

N-am răspuns. Evident, maiorul Schaeffer bănuia că misiunea lui Harry avea o legătură cu moartea acestuia şi că Bain Madox era ucigaşul, însă n-avea de gând să mişte un deget până când nu găsea o dovadă solidă.

— Vreţi să vedeţi fotografiile? ne întrebă Schaeffer.

— Vă rog, am răspuns eu, cu toate că nu doream.

Scoase un teanc de fotografii color din buzunar şi mi le întinse. M-am uitat în grabă pe ele, în timp ce Kate stătea lângă mine.

Harry căzuse cu faţa în jos, aşa cum aflasem deja, iar, în urma impactului, braţele fuseseră aruncate de o parte şi de alta a corpului,

aşa cum arăta şi conturul desenat cu spray.

Nu vedeam prea bine rana din spate, pe unde pătrunsese glonţul, însă prim-planurile dezvăluiră o pată de sânge în mijlocul jachetei de camuflaj.

Am privit fix un prim-plan în care se vedea partea din stânga a feţei lui Harry, cu ochii deschişi.

Vedeam cureluşa de piele din jurul gâtului său, de care era prins binoclul; acesta aterizase dincolo de corp şi zăcea aproape de umărul său stâng, lângă faţă.

— Asta era poziţia binoclului atunci când aţi descoperit cadavrul? l-am întrebat pe maiorul Schaeffer.

— Da. Acestea sunt fotografiile făcute înainte să atingem sau să mutăm ceva. Poate că ţinea binoclul în mână sau privea prin el atunci când a fost împuşcat. Cred că de aceea obiectul a căzut lângă el şi nu sub el. Sau poate că impactul glonţului care a pătruns în corp a făcut ca binoclul să se balanseze şi să se depărteze de corp, înainte ca acesta să atingă pământul.

Posibil, dar nu şi plauzibil. Mai întâi de toate, Harry nu se uita prin binoclu când a fost ucis de oamenii care îl aduseseră aici. În al doilea rând, conform legilor fizicii, binoclul ar fi revenit în poziţia iniţială, atârnând pe pieptul lui Harry, înainte ca trupul lui să atingă pământul. Însă asta nu era o certitudine.

Maiorul Schaeffer reluă:

— Aţi văzut obiectele sale personale la morgă. Camera video a fost găsită în buzunarul lateral din dreapta al jachetei, iar aparatul foto, în cel din stânga. În buzunarul din dreapta spate al pantalonilor era ghidul despre păsări, iar în cel din stânga – cleştele pentru sârmă.

Revenind la carneţelul său, maiorul Schaeffer recită inventarul lucrurilor pe care le găsise: breloc, portofel, revolver Glock, legitimaţie şi aşa mai departe, menţionând totodată şi locul unde fusese găsit fiecare obiect.

În timp ce Schaeffer vorbea, am încercat să reconstitui metoda aplicată de Madox, şi am ajuns la concluzia că ar fi avut nevoie de cel puţin un complice, probabil Carl, şi poate de încă cineva, cu toate că mă îndoiam de faptul că Madox şi-ar fi dorit doi martori la treaba asta.

Harry fusese drogat, iar gleznele îi fuseseră încătuşate. Îl puseseră în compartimentul de dormit al rulotei şi îl aduseseră până aici. S-ar putea să mai fi existat şi un al doilea vehicul, cu care au fugit

criminalii.

Prin urmare, presupunând că Madox nu-şi dorea mai mult de un complice şi că Harry era drogat şi aproape în comă, Madox trebuie să se fi confruntat cu problema de a-l face pe Harry să stea în picioare, pentru ca acesta să fie împuşcat în spate, ca să pară că glonţul l-a atins în mers.

O singură persoană nu poate ţine un om drogat în poziţie verticală, în timp ce o altă persoană trage cu puşca. Aşadar, soluţia era să-l aşeze pe Harry în genunchi, în timp ce Carl – sau Madox – ţinea cureaua binoclului strânsă în jurul gâtului lui Harry, pentru a-l menţine în poziţia aceea. Apoi, trăgătorul a îngenuncheat la rândul lui, introducând un glonţ în coloana vertebrală şi apoi în inima lui Harry.

Complicele a dat drumul la binoclu în timp ce Harry cădea în faţă, iar binoclul a aterizat în poziţia pe care o văzusem în fotografie. Apoi, unul din bărbaţi sau amândoi i-au scos cătuşele de la glezne şi i-au aşezat braţele şi picioarele în aşa fel încât să imite poziţia unui trup lovit de un glonţ cu viteză foarte mare, căzând din poziţie verticală. După aceea, probabil că au măturat poteca, folosind crengi de pin. Singurul lucru pe care l-au pierdut din vedere era acela că binoclul ar fi ajuns cel mai probabil sub corp şi că ar fi putut fi şi el atins de glonţul care a trecut prin corp şi a ieşit prin piept.

Altfel, făcuseră o treabă bună, dacă pot spune asta despre o crimă comisă cu sânge-rece.

— Vreţi să vedeţi rulota? ne întrebă Schaeffer.

Eu am confirmat printr-o mişcare a capului şi i-am dat pozele înapoi.

Conduşi de Schaeffer, am ocolit perimetrul marcat cu bandă galbenă şi am intrat în pădure.

După aceea, am ieşit iar pe potecă, în apropierea SUV-ului, unde poliţia lărgise din nou drumul, pentru a putea întoarce maşina. Schaeffer îl puse pe unul dintre subalternii săi să ne transporte cu maşina cinci kilometri, până la locul unde era parcată rulota, într-un luminiş.

Odată ajunşi, am privit rulota lui Harry, pe care nu o mai văzusem până atunci. Era o furgoneta Chevrolet veche, pe a cărei punte fusese amenajată o cabina de dormit. Aşa veche cum era, părea să fi fost perfect întreţinută şi foarte curată.

— Am pulverizat praf pentru amprente, am aspirat puţin şi am

luat câteva mostre de ţărână de pe suprafaţa pneurilor, a spus Schaeffer. În după-amiaza aceasta o să remorcăm rulota, o s-o suim pe o platformă şi o s-o trimitem la garajul laboratorului de criminalistică din Albany, pentru o examinare amănunţită. Evident, căutăm probe că s-ar mai fi aflat şi alte persoane în maşină.

— După câte se pare, bănuiţi că a fost crimă cu premeditare, i-am spus.

— Să presupunem că a fost.

Mi l-am imaginat pe Harry drogat şi legat în compartimentul de dormit din spatele rulotei şi mi-am închipuit că cineva, poate Carl, se afla la volan.

Madox mergea în faţa rulotei, conducând una dintre maşinile sale: un jeep, o camionetă sau un automobil de teren.

L-am întrebat pe Schaeffer despre urmele de pneuri de pe drum, iar el îmi răspunse:

— După cum vedeţi, pământul este tasat, şi n-a mai plouat de două săptămâni. Şi mai sunt şi toate frunzele şi crengile astea de pin. Aşadar, nu, n-am găsit urme clare de pneu.

— Când aţi pulverizat praful pentru amprente, aţi observat că vreuna dintre suprafeţe fusese ştearsă? întrebă Kate.

— Nu. O crimă cu premeditare este comisă întotdeauna cu mănuşi. S-ar putea să găsim nişte fibre de îmbrăcăminte interesante, dar, din nou, când există premeditare şi inteligenţă, criminalii ard tot ce au avut pe ei. În compartimentul pentru băuturi, e o cutie desfăcută de Coca-Cola, pe care o vom supune unui test ADN; Însă nu cred că autorii crimei au băut Coca-Cola. Dacă găsim ceva amprente ADN, probabil că ele vor fi ale lui Harry.

Schaeffer privi în jurul său prin poieniţă, apoi se uită înspre drum şi spuse:

— Bun, deci aici este rulota. Eu mă gândesc că au fost cel puţin doi făptaşi şi două vehicule – rulota şi maşina cu care au fugit –, cu toate că, aşa cum am mai zis, nu am găsit nişte urme clare de pneu. Au oprit acolo, au împuşcat victima, apoi s-au întors la maşini şi şi-au continuat drumul, lăsând o oarecare distanţă între ei şi scena crimei.

Eu şi Kate am aprobat printr-o mişcare a capului, iar Schaeffer reluă:

— Dacă sunt localnici, cunosc poieniţa asta, unde opresc foarte mulţi turişti şi alpinişti. Apoi, dacă mergeţi pe drum încă un kilometru

şi jumătate, ajungeţi la o şosea pavată. Prin urmare, unul dintre indivizi a parcat rulota aici unde o vedeţi, apoi s-a urcat în cealaltă maşină şi în câteva minute făptaşii au luat-o împreună la goană pe şoseaua pavată de mai încolo.

Maiorul Schaeffer făcuse o reconstituire credibilă a faptei, în parte pentru că petrecuse ceva timp la locul crimei, alături de echipa CSI, punând toate ideile la un loc, şi în parte pentru că ştia destul de bine zona.

— Presupun că aveţi cheia de la rulotă, i-am spus maiorului Schaeffer.

Lipsea de pe brelocul lui Harry.

— O am. Parcă spuneaţi că n-aţi umblat cu probele la morgă, îmi aminti el.

— Am spus eu asta? Presupun, de asemenea, că s-a confirmat faptul că acea cheie de camionetă Chevrolet pe care aţi găsit-o pe breloc era de la rulota asta.

Se uită la mine.

— N-om fi noi aşa deştepţi ca dumneavoastră, cei de la oraş, dar nu suntem tâmpiţi, domnule detectiv.

Din experienţele anterioare pe care le avusesem cu poliţiştii din zonele suburbane sau rurale, mi-am dat seama că declaraţia asta venea cu foarte mare întârziere.

— Verificam doar, l-am asigurat, întrebându-l apoi: Cum credeţi că au reuşit făptaşii să mute rulota la cinci kilometri distanţă de locul unde au fost descoperite cadavrul şi cheia de contact?

— Ar fi putut să umble la firele de contact, să o tracteze cu cealaltă maşină… sau poate că şi-au făcut o dublură înainte de crimă. Însă cel mai plauzibil răspuns este acela că victima avea o cheie de rezervă asupra sa ori în rulotă.

— Exact. I-am povestit despre cheia de Chevrolet, care, după toate aparenţele, lipsea din portofelul lui Harry, după care l-am întrebat: Aţi observat asta?

Nu răspunse direct, dar mă informă:

— Absenţa unei chei dintre alte chei nu este neapărat o dovadă că acea cheie chiar *exista.*

— Aşa este… Făceam doar nişte speculaţii.

La drept vorbind, ăsta era unul dintre conflictele obişnuite între detectivi. Cu toţii recurgem la astfel de metode pentru a ne menţine în

formă, ceea ce este de bun augur pentru mersul anchetei, ca să nu mai vorbim despre vanităţile noastre.

Kate păru să simtă treaba asta şi spuse:

— În orice caz, totul a fost făcut în aşa fel încât să dea impresia că Harry şi-a lăsat rulota aici, a plecat spre nord, către Clubul Custer Hill, după care a avut un accident la cinci kilometri de rulotă şi la alţi cinci de proprietatea Custer Hill. Oricum, el n-ar fi parcat rulota la zece kilometri distanţă de proprietatea pe care urma să o supravegheze. În plus, mesajul pe care i l-a lăsat prietenei sale la 7.48 indică faptul că la acea oră se afla în apropierea proprietăţii în cauză, dar, cu toate astea, nu acolo a fost găsit. Prin urmare, avem probleme cu ora, distanţa, logica şi plauzibilitatea, iar asta conduce la concluzia că situaţia pe care o vedem aici nu reprezintă ceea ce a făcut Harry sâmbătă dimineaţă, ci ceea ce *a păţit* Harry cu o zi mai târziu.

Cuvintele lui Kate rezumaseră aproape tot; nici maiorul Schaeffer, nici eu nu mai aveam nimic de adăugat.

Prin urmare, aici făcuserăm tot ce ne stătuse în puteri, deşi nu era cine ştie ce. Însă trebuia să pornim de la scena crimei şi de acolo să vedem ce mai era de făcut.

Şmecheria era să nu ne axăm prea mult asupra etapelor, ci să ţinem minte scopul nostru, respectiv găsirea criminalului. Vestea bună era că aveam un suspect, pe Bain Madox. Şi mai aveam şi un potenţial complice, pe Carl. Însă niciunul din aceste nume nu avea să apară în raportul oficial al poliţiei statului New York referitor la acest caz.

— Agenţii FBI din biroul dumneavoastră vin încoace? l-am întrebat eu pe Schaeffer.

— Şi eu le-am pus această întrebare, dar au spus că de asta se va ocupa o altă echipă – Echipa de recuperare a probelor. Tipii din biroul meu nu par interesaţi în mod special de scena crimei.

„Firește că nu, m-am gândit eu, pe ei îi preocupă mai mult Bain Madox decât Harry Müller. Cât despre Liam Griffith, pe el nu-l interesează decât John Corey şi Kate Mayfield."

Pentru mine însă era important să văd unde murise Harry Müller şi să mă gândesc la felul în care murise: ca un prizonier neajutorat, drogat. Un ofiţer de poliţie aflat la datorie fusese ucis de una sau mai multe persoane cărora nu le păsa câtuşi de puţin de viaţa lui, ci doar de propriile interese, oricare ar fi fost acelea.

Mă întrebam dacă Bain Madox, presupunând că el era

criminalul, încercase să găsească o altă soluţie la problema pe care o reprezenta Harry Müller. Cu siguranţă, trebuie să fi existat un moment când crima nu era considerată cea mai bună soluţie, când întrezărise o altă metodă de a acţiona, mai inteligentă, care ar fi rezolvat neajunsul creat de prezenţa lui Harry Müller la Clubul Custer Hill, indiferent care ar fi fost acesta.

Cei mai mulţi criminali – de la cei mai tâmpiţi până la cei mai ingenioşi – nu înţeleg ce forţe pun în mişcare atunci când decid să comită o crimă pentru a rezolva o problemă. Adesea, cei care înţeleg încearcă să lase impresia unui accident, a unei sinucideri sau a unei morţi naturale. Şi, procedând astfel, ei lasă mai multe indicii în urma lor decât dacă ar face în aşa fel încât fapta lor să pară o crimă obişnuită, urmată de jaf.

Cea mai bună modalitate de a ascunde o crimă este să faci dispărut cadavrul, care, alături de scena crimei, oferă prea multe indicii. Însă Bain Madox avea o singură problemă: el trebuia să facă în aşa fel încât să scoată de pe proprietatea lui un agent federal care avea să moară foarte curând şi să se descotorosească de el, lăsându-l pe proprietatea altcuiva – în cazul de faţă, a statului –, unde trupul ar fi putut fi găsit înainte ca poliţia locală, cea de stat şi agenţii FBI să vină să caute persoana dispărută pe proprietatea lui. Prin urmare, acolo exista ceva care nu trebuia să fie văzut de nimeni, iar acel „ceva” nu era Harry Müller.

Ceea ce tocmai văzuserăm aici era soluţia aleasă de Madox – şi nu a fost deloc o soluţie rea, ţinând cont de faptul că a fost una de ultim moment. Cu toate astea, ea n-ar rezista în faţa unei investigaţii amănunţite.

Dacă totuşi cealaltă teorie a mea era corectă, atunci Madox nu-şi dorea decât să câştige ceva timp înainte de a deveni suspect. Nenorocitul ăsta aprinsese deja un fitil care ardea într-un timp mult mai scurt decât cel necesar pentru a găsi bomba.

Capitolul 33

Am revenit la maşina lui Schaeffer, am făcut cale-ntoarsă şi am luat-o din nou din loc. Nimeni nu avea prea multe de spus. Ne-am apropiat de intersecţia celor trei drumuri, unde poliţiştii statali care lucrau sub acoperire încă mai tăiau din vegetaţie. Schaeffer s-a oprit şi

i-a întrebat:

— Aveţi ceva de raportat?

Unul dintre ei a răspuns:

— Jeepul negru a trecut în recunoaştere acum zece minute, iar şoferul ne-a întrebat ce facem.

— Ce i-aţi spus?

— I-am spus că îndepărtăm tufele şi frunzele, ele fiind potenţiale surse pentru incendiile provocate în păduri de către şoferii care aruncă pe geam materiale inflamabile aprinse.

— Şi a crezut?

— A părut sceptic. A spus că nimeni nu a mai făcut aşa ceva până acum. I-am spus că riscul apariţiei unor incendii în pădure este foarte mare anul acesta.

— Bun. Fii atent: sună-l pe căpitanul Stoner şi spune-i că vreau să trimită aici două echipe de muncitori care să repare drumul, pentru umplerea gropilor din asfalt. Vreau muncitori adevăraţi, însoţiţi şi de doi poliţişti, îmbrăcaţi în salopete de lucru, şi care să se sprijine în lopeţile lor, aşa cum vezi în filme.

— Da, domnule, spuse poliţistul zâmbind.

— Apoi voi puteţi pleca.

— Da, domnule.

Schaeffer şi-a continuat drumul pe Route 56 şi ne-a spus:

— Cred că Madox s-a prins deja de supravegherea asta.

— S-a prins de faptul că e supravegheat încă de când Harry Müller a fost prins pe proprietatea sa, sâmbătă dimineaţa, i-am răspuns eu.

— Nu ştim dacă Harry Müller a fost prins pe proprietatea lui, accentua Schaeffer. Prietenul dumneavoastră de ce a fost trimis aici pentru a strânge informaţii cu privire la oaspeţii lui Madox? mai întrebă el.

— Nu ştiu, şi nici el nu ştia. Am vorbit cu el înainte să ajungă aici. Schaeffer s-a gândit că poate avea să capete nişte informaţii de la noi în schimbul faptului că ne scăpase de Liam Griffith şi ne dusese la locul faptei. Astfel că, pentru a-i oferi ceea ce i se cuvenea oricum, i-am spus:

— Harry trebuia să verifice şi aeroportul – evidenţa zborurilor şi contractele de închirieri auto. Agenţii federali vor face asta, dacă nu au făcut-o deja. Şi dumneavoastră ar trebui să faceţi acelaşi lucru, până

să se evapore informaţia.

Nu mi-a răspuns, aşa că am adăugat:

— Întâmplător, eu şi Kate ştim că nişte persoane publice au ajuns la aeroport şi se poate chiar şi la Clubul Custer Hill.

Mi-a aruncat o privire.

Atunci când ai impresia că ţi se poate retrage un caz deoarece calci pe bătături pe cine nu trebuie, e nevoie să dai mai departe informaţia pe care o deţii, pentru ca acesta să poată face ceva cu ea – sau măcar să o pună la păstrare până se va dovedi utilă.

I-am mai dat un indiciu lui Schaeffer:

— Ar trebui să păstraţi pentru dumneavoastră informaţiile privind supravegherea proprietăţii Custer Hill, măcar pentru o vreme.

Din nou, niciun răspuns din partea lui. Cred că ar fi ceva mai vorbăreţ dacă nu ar avea un agent FBI pe bancheta din spate. Dar eu spusesem ce aveam de spus şi, astfel, îl răsplătisem pentru favoruri. Ce era scris pe hârtia din buzunarul lui Harry nu constituia o informaţie pe care trebuia neapărat să o deţină şi maiorul Schaeffer.

Acum îmi venise mie rândul, aşa că l-am întrebat pe Schaeffer:

— Îl cunoaşteţi pe un anume Carl? Este mâna dreaptă a lui Madox sau poate chiar bodyguardul său.

Schaeffer clătină din cap.

— Nu cunosc pe nimeni de acolo. După cum spuneam, oamenii care îl păzesc nu sunt de prin zonă. Există chiar şi nişte clădiri, amenajate special pentru ei. Probabil că lucrează pentru el o săptămână da şi una nu, fac cu schimbul. Iar în ceea ce îi priveşte pe angajaţii din casă, am impresia că nici ei nu sunt localnici.

Iată o chestie interesantă.

— Populaţia este mai numeroasă în nordul regiunii, dincolo de rezervaţie, începând cu Potsdam, apoi Massena. De fapt, graniţa cu Canada se află la mai puţin de optzeci de kilometri de aici, şi ştiu sigur că numeroşi canadieni fac naveta, pentru a lucra în turism. Deci, dacă eu aş fi în locul lui Madox şi nu mi-aş dori angajaţi din zonă, aş merge până la capăt şi aş face rost de astfel de oameni *din afara ţării*, în aşa fel încât să nu existe posibilitatea ca bârfele să ajungă până aici.

Nu cunoscusem pe nimeni din personalul casei, şi oricum nu pot deosebi accentul american din nord de cel canadian. Iar în ceea ce-i priveşte pe agenţii care asigură paza, accentul lor obişnuit fusese alterat de maniera sacadată, militărească de a vorbi.

Schaeffer ne mai informă:

— Am dat un telefon azi-dimineaţă şi am verificat plăcuţa aceea de înmatriculare de la Enterprise, iar maşina fusese închiriată unui tip pe nume Mihail Putiov.

Nu am zis nimic, aşa că maiorul Schaeffer a continuat:

— Pare a fi rus. Şi poate se mai află încă la locaţia aceea. Nimeni nu a plecat de la Clubul Custer Hill de azi-noapte, a mai adăugat el.

— Exact. Şi nu vă bucuraţi acum că aţi ţinut totul sub supraveghere? Maiorul Schaeffer ignoră spusele mele.

— Funcţionarul de la Enterprise cu care am vorbit a spus că doi agenţi FBI, un bărbat şi o femeie, au trecut pe la el şi au făcut copii după toate contractele de închiriere. Ştiţi ceva despre asta?

— Şi cum i-a descris? am întrebat eu evaziv.

— A spus că tipul îi făcea avansuri lui Max, angajata de la Hertz, iar femeia era foarte drăguţă.

— Cine ar putea fi? m-am întrebat eu cu voce tare, ştiind că mă paşte un pericol mai mare de pe bancheta din spate decât din partea lui Liam Griffith. Mulţumesc, domnule maior.

Kate risipi misterul.

— Cred că despre noi era vorba.

— N-am menţionat asta când am vorbit? l-am întrebat eu pe Schaeffer.

— Nu, a răspuns el sec.

— Ei bine, am avut intenţia.

M-am uitat la ceasul de la bord şi am văzut că era ora 10.15. I-am spus atunci lui Schaeffer:

— Că tot veni vorba, tipul ăsta, Putiov, are rezervare la avionul de Boston de la 12.45. Dacă vrea să ajungă la aeroport cu o oră înainte de plecare, cum se obişnuieşte, probabil că va pleca de la Clubul Custer Hill în curând – presupunând că este acolo.

— De unde ştiţi că are rezervare pentru zborul acela?

— Nu v-am spus că eu şi Kate am făcut ceea ce trebuia să facă Harry la aeroport? Am verificat evidenţa zborurilor şi a maşinilor închiriate.

— Nu, nu mi-aţi spus.

Apoi a întins mâna spre staţia radio.

— Tipii de la pază, oamenii lui Madox, cu siguranţă monitorizează frecvenţa poliţiei. Mai bine folosiţi mobilul, am spus.

S-a uitat la mine, şi nu mi-am putut da seama dacă era impresionat de idee sau îngrijorat de precauţia mea. În orice caz, a căutat un număr în agenda mobilului şi l-a sunat pe şeful echipei de supraveghere.

— Aveţi ceva de raportat?

Telefonul era dat pe difuzor, aşa că l-am auzit pe poliţist răspunzând negativ.

— Bine, se poate să vină o maşină dinspre proprietatea urmăritului, îndreptându-se spre aeroport. Anunţă echipa noastră de pe Route 56.

— Da, domnule.

Schaeffer a închis şi s-a uitat la ceasul de la bord, apoi a făcut ceea ce eu aş fi făcut mai înainte de toate, adică a sunat la Continental Airlines, la aeroport. I-a răspuns chiar Betty, prietena noastră, căreia i-a spus:

— Betty, Hank Schaeffer la telefon.

— Hei, ce mai faci?

— Foarte bine. Dar tu?

Şi tot aşa. Adică, nu spun că toate vorbele astea de curtoazie n-ar fi frumoase, şi e chiar drăguţ că toată lumea de pe-aici cunoaşte pe toată lumea şi că sunt toţi înrudiţi prin sânge, căsătorie sau ambele, dar hai să ne apucăm de treabă, oameni buni!

În cele din urmă, maiorul Schaeffer o întreabă:

— Poţi să-mi faci o favoare şi să-mi spui dacă nu cumva ai pe listă un anume Putiov – şi a rostit numele pe litere – care pleacă spre Boston cu zborul de la 12.45?

— Pot să-ţi spun şi fără să caut că am avut un tip cu numele ăsta. Dar de atunci am primit o notificare computerizată din partea companiei cum că rezervarea ar fi fost anulată, răspunse ea.

— A făcut cumva o altă rezervare?

— Nu…

Apoi îi veni ei rândul să întrebe:

— Vreo problemă?

— Nu, o chestie de rutină. Sună-mă la birou dacă tipul ăsta îşi face din nou rezervare sau dacă apare pe acolo. Şi mai fă-mi nişte copii cu rezervările şi cu evidenţa zborurilor din ultimele şase zile. Le iau eu mai târziu.

— OK. Hei, vrei să-ţi spun ceva? Ieri, un tip şi o tipă de la FBI au

trecut pe aici şi au cerut şi ei copii cu evidenţa zborurilor şi a rezervărilor. Au venit cu un elicopter FBI, aşa că am ştiut că erau pe bune. Şi mai aveau şi insigne şi legitimaţii. Aşa că le-am dat ce mi-au cerut. Tipul făcea pe deşteptul, dar i-am arătat eu lui, a mai spus ea după o vreme, de parcă scria un editorial.

Nu-mi amintesc să fi fost altcumva decât politicos, dar, chiar şi dacă făcusem niţel pe isteţul, nu mă pusese ea la punct. „Mincinoasa!" Maiorul Schaeffer îmi aruncă o privire şi îi spuse lui Betty:

— Bine, mulţumesc…

Însă ea îl întrerupse:

— Ce se întâmplă? Tipul ăsta a spus că totul are de-a face cu Jocurile Olimpice de Iarnă. I-am spus că astea au avut loc în 1980, zise ea râzând. Apoi adăugă: Doamna era drăguţă şi se vedea că se cam săturase de nebunul care o însoţea. Deci despre ce e vorba?

— Nu pot să-ţi spun chiar acum, dar aş vrea să nu mai discuţi cu nimeni despre asta.

— Aşa au spus şi ei. Te-aş fi sunat, dar nu prea am înţeles cine ştie ce pe moment. Acum mă gândesc…

— Nu ai de ce să fii îngrijorată. Sună-mă dacă apare tipul ăsta, Putiov, sau dacă îşi face altă rezervare.

— Bine. Să ai o zi bună!

— Şi tu la fel! Închise, mă privi în treacăt şi continuă: Bun, aţi auzit toate astea.

— Eu m-am purtat chiar drăguţ cu ea. Kate? Nu-i aşa că m-am purtat frumos cu Betty?

Niciun răspuns.

— Mă referem la faptul că Putiov şi-a anulat zborul, zise Schaeffer.

— Corect. Deci este posibil să se afle încă la cabană.

— Da. Nu a făcut o altă rezervare. Acestea sunt avioane mici, de navetă, iar de obicei locurile, puţine fiind, sunt toate ocupate. Nu te poţi baza pe faptul că fugi la aeroport şi găseşti imediat un loc liber, ne informă el.

Schaeffer avea multe lucruri de lămurit şi o groază de probleme pe cap acum, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se petrecea dincolo de investigarea unei omucideri. Ştia, oricum, că se întâmpla ceva la Custer Hill, ceva care-i interesa pe agenţii federali şi care nu trebuia să-l intereseze şi pe el.

Ne apropiam de Route 56, şi i-am spus maiorului Schaeffer:

— Faceţi-ne o favoare şi duceţi-ne până la Potsdam.

— De ce?

— Trebuie să… De fapt, încercăm să-l evităm pe Liam Griffith.

— Nu, zău?!? Şi mie ce-mi iese din afacerea asta?

— Bine, atunci lăsaţi-ne pe Route 56. Facem autostopul până la Potsdam.

— Cred că mai degrabă daţi de un urs decât de o maşină.

— Da? Ei bine, sunt înarmat.

— Nu împuşcaţi urşii! O să aveţi de-a face cu mine.

— Mulţam! M-am întors să vorbesc cu Kate, dar părea inabordabilă. O să-ţi fac cinste cu prânzul în Potsdam, i-am spus.

Niciun răspuns.

Apoi, gură-spartă Schaeffer spuse:

— Max e foarte arătoasă. Şi mai e şi amuzantă!

— Cine? A, tipa de la Hertz.

Şi uite-aşa mi-o plăti în scurt bunul maior.

Ne aflam la intersecţia cu Route 56, când Schaeffer opri maşina, întrebând:

— Potsdam?

Am avut un sentiment de déjà vu, de când eram la intersecţie ieri şi am luat hotărârea să mă duc să-l văd pe Harry la morga din Potsdam, în loc să merg, aşa cum mi se ceruse, la sediul poliţiei statale.

Acum eram nevoiţi să decidem dacă să suportăm muştruluielile lui Griffith înainte de a intra în necazuri şi mai mari sau să mergem la Potsdam şi să ne ascundem.

— Deci pe unde? întrebă din nou Schaeffer.

— Kate? Potsdam sau Liam? am întrebat eu peste umăr.

— Potsdam, răspunse ea.

Schaeffer coti la dreapta şi o luă spre nord, către Potsdam.

Este şi-aşa destul de greu să lucrezi la investigarea unei crime când nu te afli în jurisdicţia de care aparţii. Este şi mai greu când eviţi să te confrunţi cu oamenii pentru care lucrezi, ascunzându-te; când partenerul e supărat pe tine, iar cel dintâi suspect este nimeni altul decât amicul unor indivizi care lucrează pentru preşedinte.

Cum se întâmplă de intru mereu în belele de genul acesta?

Capitolul 34

Am vorbit puţin despre caz, pe măsură ce treceam prin rezervaţia naturală. Când am ajuns în South Colton, l-am întrebat pe Schaeffer:

— Îl cunoaşteţi pe Rudy, proprietarul benzinăriei?

— Da, îmi aduc aminte de el de pe vremea când patrulam chiar prin zona asta. De ce?

— Dintre localnici, el este spionul lui Madox, am spus eu, şi i-am povestit cum am ajuns să am de-a face cu Rudy Spionul.

Schaeffer aprobă din cap, zicând:

— Tipul ăsta, Madox, este băgat în mai multe decât îmi dădusem eu seama. Dar, după cum am mai spus, nouă nu ne-a creat niciodată probleme, şi nici nu cred că stă prea mult pe-aici. Însă, de-acum înainte, chiar am să-l urmăresc mai îndeaproape.

M-am gândit că, în cazul de faţă, nu va mai exista noţiunea „de-acum înainte" pentru prea multă vreme, dar nu am mai zis nimic. Şi Schaeffer ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Cred că e deja suspectat de crimă.

— Da, eu cred că este.

— Şi colegii dumneavoastră, de la secţia locală, sunt de aceeaşi părere?

— Eu i-am raportat bănuielile noastre lui Tom Walsh, la New York.

— Şi ce vreţi să faceţi în Potsdam?

Nu am răspuns decât:

— Luăm o scurtă pauză, atâta tot.

— Da? De ce nu vă întoarceţi, pur şi simplu, la The Point?

— Păi, cred că domnul Griffith se află deja în camera noastră, folosind produsele de machiaj ale lui Kate în timp ce ne aşteaptă.

— Aşadar, vă ascundeţi chiar şi de colegii voştri?

— N-aş pune problema chiar aşa.

— Nu? Şi-atunci cum aţi prefera să puneţi problema?

— Mă mai gândesc. Între timp însă, ne puteţi garanta că nu veţi spune la nimeni nimic?

— Mă mai gândesc.

— Pentru că, dacă nu putem conta pe discreţia dumneavoastră, mai bine ne duceţi direct la Ray Brook.

— Şi eu cu ce mă aleg din toată povestea asta?

— Procedaţi aşa cum se cuvine.

— Şi când o să-mi dau seama de asta?

— Păi… cam în două zile.

— Da? Doriţi, aşadar, ca eu să nu-mi respect responsabilităţile profesionale şi să nu-i menţionez lui Griffith că v-am dus la locul crimei, iar apoi în Potsdam?

— Uitaţi cum stă treaba, domnule maior. Întrebaţi-i pe el şi pe ceilalţi indivizi de la FBI despre ce e vorba în toată povestea asta. Dacă răspunsul pe care vi-l oferă e sincer, atunci trimiteţi-i după noi, la Potsdam. Bine?

— Poate pentru dumneavoastră e bine. Dar, mă rog. Facem cum spuneţi.

— Şi vă pun la dispoziţie şi cheile maşinii mele de la Hertz, pe care cel mai indicat ar fi să o mutaţi din parcarea dumneavoastră. Asta în eventualitatea în care, prin absurd, FBI-ul decide să aplice procedurile standard şi să caute prin parcare maşina noastră închiriată. I-am dat cheile şi am continuat: Pe bancheta din spate este un prânz la pachet, de la The Point. E al dumneavoastră.

— Ei, aşa mai merge. Şi ce servim la prânz?

— Probabil melci. De asemenea, dacă vreţi să ştergeţi orice urmă şi să nu se afle că aţi avut de-a face cu noi, cel mai bine ar fi să sunaţi la The Point şi să întrebaţi de noi.

— Dacă aţi fi fugar, v-aţi descurca de minune, observă maiorul Schaeffer. De fapt, asta şi eram acum, dar nu mai era cazul să-i amintesc şi lui. Ajunseserăm deja la intrarea în Potsdam, aşa că Schaeffer ne-a întrebat:

— Unde vreţi să mergeţi?

— Lăsaţi-ne la o staţie de metrou.

Nu eram sigur că maiorul Schaeffer aprecia sau înţelegea glumele mele, dar a spus:

— Cred că aveţi nevoie de o maşină.

— Bună idee. Avem de unde să închiriem una pe-aici?

— Există şi aici un Enterprise.

Am aşteptat şi restul opţiunilor, dar se pare că nu prea mai erau.

Am mers prin centrul oraşului, apoi am luat-o pe Route 56, pe lângă spitalul unde-l văzusem pe Harry. După doar câteva minute, am ajuns la Enterprise Rent-a-Car.

Maiorul Schaeffer a parcat chiar lângă oficiul de închirieri şi ne-a spus:

— Nu ştiu de ce vreţi să-l evitaţi pe Griffith şi nici în ce belele aţi intrat. Dar, dacă nu aţi fi pierdut un coleg şi un prieten aici, iar colegii dumneavoastră nu m-ar fi scos din sărite, nu mi-aş pune pielea la bătaie pentru dumneavoastră.

— Apreciez asta, am răspuns. Aveţi instincte bune.

— Zău? Păi vreau să-mi demonstraţi şi mie că aşa este.

— Vă vom ţine la curent.

— Ar fi chiar frumos din partea dumneavoastră. Bun, atunci am să-i spun lui Griffith că *am dat peste dumneavoastră* la locul crimei şi că v-am transmis mesajul lui, a mai adăugat el.

— Scăpaţi de maşina pe care-am închiriat-o, i-am amintit.

— Lăsaţi-o în grija mea, domnule detectiv.

— Domnule maior, fiţi sigur că eu şi John ne vom asuma răspunderea pentru orice probleme aţi putea întâmpina din cauza asta, mai adăugă Kate.

— Singura problemă pe care o am momentan este că găzduiesc şase agenţi federali care-mi vor lua cazul ăsta.

— Şi mai sunt şi alţii pe drum, l-am lămurit eu. Iată cum cred eu că a fost omorât Harry Müller… Şi i-am relatat propria versiune privind modul în care s-a produs crima. Am încheiat: Căutaţi semne care să indice că Harry ar fi fost suficient de lucid încât să lovească cu picioarele în părţile laterale sau în acoperişul rulotei lui.

Maiorul Schaeffer tăcu o vreme, apoi spuse:

— Se poate să fi fost aşa. Dar asta nu mă apropie mai mult de ucigaş sau de ucigaşi.

De fapt, principalul lui suspect rămânea în continuare Bain Madox, fie că voia să creadă acest lucru, fie că nu.

— Ei bine, când daţi de un suspect, puteţi să-l scuturaţi puţin, descriindu-i felul cum s-a produs crima. Şi o să dea bine şi în raportul pe care îl veţi face, am spus eu.

A înclinat din cap şi mi-a mulţumit, dar nu mi-a oferit o slujbă.

Ne-am strâns mâinile cu toţii, iar eu şi Kate am coborât din maşină şi am intrat la Enterprise. I-am spus doamnei de dincolo de tejghea că aş dori să închiriez un vehicul.

— Aţi venit unde trebuia.

— Aşa mă şi gândeam. Aveţi cumva un SUV?

— Nu. Am însă un Hyundai Accent gata de drum.

— Şi ce fel de accent are?

— Poftim?

— E bun.

Mi-am folosit cartea de credit personală, dat fiind că angajatorii mei plătiseră deja pentru o maşină închiriată. Ca să nu mai menţionez faptul că mă ascundeam de ei, şi le-ar fi luat ceva mai mult să depisteze unde a fost folosită cartea mea de credit personală, decât a lor.

În mai puţin de cincisprezece minute, mă aflam la volanul unui micuţ consumator de orez.

Am condus înapoi, către centru, iar Kate remarcă:

— De fapt, nu-ţi ia prea mult să închiriezi o maşină, aşa-i?

— Nu, mai ales dacă nu cer şi o copie după toate contractele lor de închiriere din ultimele patru zile, am răspuns eu, înţelegând unde bate.

— Ca să nu mai vorbim de timpul economisit dacă nu-i faci avansuri funcţionarei de la ghişeu.

Mamă, mamă! Iată-ne ajunşi aici, plini de probleme până peste cap, şi vine o supermaniacă, gata să înceapă cel de-al treilea război mondial sau mai ştiu eu ce, scoţându-mi ochii din cauză că mai glumisem şi eu cu tipa de la Hertz, cu multă vreme-n urmă. Mă rog, adică ieri. Am refuzat să intru-n jocul ei şi am tăcut.

— Ştii, nu mai eşti burlac, mă informă ea.

Şi aşa mai departe.

Am ajuns în centrul oraşului, am parcat lângă o cafenea şi am spus:

— Am nevoie de o cafea.

— John, eşti sigur că ştii ce faci?

— Da. Îmi iau o cafea la pachet. Tu ce vrei?

— Răspunde-mi.

— Ştiu ce fac.

— Şi cam ce faci?

— Nu ştiu.

— Cât timp o să mai continuăm aşa?

— Până când îi dăm de cap cazului ăstuia sau până ne descoperă colegii, vedem noi ce se întâmplă mai întâi.

— Ei bine, pot să-ţi spun eu ce se va întâmpla mai întâi.

— Cafea?

— Neagră.

Am ieşit din maşină şi am intrat în cafenea, una locală, nu un Starbucks, pentru care ar fi trebuit să trec mai întâi pe la vreun bancomat.

Am comandat două cafele negre de la tânăra uşor aeriană din spatele tejghelei, şi, în timp ce părea cu adevărat încurcată din pricina solicitării mele, am remarcat existenţa unui stativ cu broşuri şi ghiduri gratuite, chiar lângă uşă. Am înşfăcat câteva şi mi le-am îndesat în buzunar.

Membrul echipajului interplanetar de la bar încerca să-şi dea seama ce mărime de capac trebuia să folosească. Am întrebat:

— Trebuie să dau un telefon în zonă, pot folosi mobilul dumneavoastră?

— Ăăă…?

Cafeaua făcea un dolar jumătate, aşa că i-am dat o bancnotă de cinci şi i-am spus să păstreze restul pentru apelul telefonic.

Mi-a înmânat mobilul, şi am format numărul de la The Point. A răspuns Jim.

— The Point. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnul Corey la telefon. Aţi primit vreun mesaj pentru mine sau pentru soţia mea?

— Bună dimineaţa, domnule Corey. Vă place la noi?

— Ce să-ţi spun, Jim, sunt cei mai bine investiţi 1 200 de dolari pe noapte pe care i-am cheltuit vreodată, iar asta punând la socoteală şi dansatoarele din Las Vegas.

Jim a rămas un moment fără glas, iar apoi a continuat:

— Am două mesaje pentru dumneavoastră. Ambele de la domnul Griffith. Ar dori să-l sunaţi. Mi-a dat numărul domnului Griffith şi a întrebat: O să luaţi cina aici diseară?

— N-aş pierde pentru nimic în lume sitarul gătit de Henry. Fă-mi o favoare şi sună-l pe Sonny. Aminteşte-i că urma să-mi împrumute un sacou şi o cravată. Bine?

— Da, domnule. Presupun că este vorba despre domnul DeMott, de la punctul de observaţie.

— Exact. Şi trimite hainele în camera mea. Bun, ne vedem la cocktail. Henry pregăteşte purceluşi în păturică.

— Am auzit.

Am închis şi i-am dat înapoi telefonul domnişoarei pierdute în

spaţiu, care pesemne a crezut că era vreun cadou. Puteam cel puţin să stau liniştit, ştiind că nu avea să-şi amintească mare lucru dacă veneau agenţii federali pe aici şi o luau la întrebări.

Am ieşit din cafenea şi, păşind pe trotuar, mi-au venit două idei. Una era că ar trebui să încetez să mai fiu aşa nesăbuit şi egocentric, să mă mai gândesc şi la cariera lui Kate şi să merg la Griffith să dau totul în vileag, cu alte cuvinte, să-i povestesc chiar şi despre „MAD", „nuclear" şi „ELF", sperând ca FBI-ul să-şi dea seama ce avea de gând Madox, înainte de a fi prea târziu.

A doua idee era că nu trebuia să fac nimic din toate astea. Pentru că acest caz era foarte ciudat şi nu mai aveam încredere în nimeni. Desigur, cu excepţia lui Kate, care era, nu neapărat în ordinea asta, soţia mea, partenerul meu, avocatul meu, şeful meu direct şi, peste toate astea, şi agent FBI.

Dar, cu toate că am încredere în ea, când e vorba despre Kate, niciodată nu ştii care dintre aceste ipostaze iese la suprafaţă.

Eu aş fi pariat pe soţie şi parteneră.

Capitolul 35

M-am întors la maşină şi i-am dat lui Kate cafeaua ei şi vraful de ghiduri locale de călătorie şi broşuri.

— Avem nevoie de un loc în care să stăm, iar asta nu în Potsdam, am spus eu.

— Poate ar trebui să mergem în Canada, să cerem azil.

— Mă bucur că ţi-ai păstrat simţul umorului.

— Nu glumeam.

Sorbeam din cafea în timp ce conduceam prin centrul Potsdamului, iar Kate răsfoia paginile broşurilor. I-am spus că sunasem la The Point.

— Foarte curând, Griffith va cere poliţiei locale şi statale să înceapă să ne caute, declarându-ne persoane dispărute, asta dacă nu a făcut-o deja. Dar cred că i-o putem lua înainte.

Kate însă părea să nu mă audă şi studia în continuare materialele informative locale.

— Acesta ar putea fi un loc bun pentru a cumpăra o casă. Valoarea medie a locuinţelor este de 66 400 dolari.

— Eu caut doar un loc pe care să-l închiriem la noapte, draga

mea.

— Venitul mediu pe gospodărie este de doar 30 782 de dolari pe an. Cam la ce valoare ajunge pensia ta de gradul I, neimpozabilă?

— Draga mea, găseşte un loc unde să stăm.

— Bine, bine… A răsfoit câteva broşuri, iar apoi a zis: Uite o pensiune drăguţă, cu mic dejun inclus.

— Nu mă interesează aşa ceva.

— Arată drăguţ. Şi pare un loc izolat, dacă asta căutăm.

— Păi chiar aşa ceva căutăm.

— Se întinde pe aproape nouă hectare de teren, acolo unde se aflau cândva grajdurile de cai ale Universităţii St. Lawrence. Îmi citi: „Locul oferă intimitatea unui aşezământ rural clasic".

— Şi cât costă acest aşezământ rural clasic?

— 65 de dolari pe noapte. Dar poţi opta pentru o casă ţărănească la 75 de dolari.

— Asta ar fi cam cât plăteam la The Point pentru o oră.

— Încă mai plătim.

— Exact. Deci, încotro?

Se uită puţin pe broşură, iar apoi spuse:

— Trebuie să o luăm pe U.S. Route 11.

Deja treceam pentru a doua oară prin centrul Potsdamului şi începusem să-l cunosc destul de bine. Am condus până la o intersecţie cu multe indicatoare rutiere şi am ajuns foarte repede pe Route 11, îndreptându-ne spre ieşirea din oraş.

— Cunosc câţiva tipi din echipa care se ocupă de capturarea fugarilor, şi tipii ăştia spuneau că fugarii par să se distreze mai mereu atunci când se sustrag urmăririi. E ca o adevărată infuzie de adrenalină, te gândeşti la toate mijloacele posibile pentru a scăpa, mereu pe drumuri…

— Eu, una, nu mă prea distrez. Tu?

— Păi… eu da. Este ca un joc. Jocurile sunt amuzante.

Nu a comentat nimic legat de asta, însă a zis:

— Pensiunea noastră se află cam la 16 kilometri de aici, e dincolo de Canton.

— Cantonul este în Ohio.

— Poate că l-au mutat. Sau, mai ştii, John, poate că există un Canton şi în New York.

— Rămâne de văzut.

Aşa că ne-am continuat drumul pe Route 11.

Kate a revenit asupra broşurii de la Camera de Comerţ.

— Sunt multe universităţi în zona asta, astfel că proporţia absolvenţilor de facultate este mai ridicată pe aici decât media naţională.

— Pun pariu că ţi-ar îngheţa fundul ăla trecut prin băncile facultăţii dacă ai locui aici.

— Temperatura medie în ianuarie este cam de -3°C. Nu e chiar atât de rău.

— Mai vorbim prin ianuarie.

— Am putea sta cu părinţii tăi, în Florida, în timpul iernii.

— Mai degrabă crap de frig.

M-am uitat la ceasul de la bord, era 11.47. Trebuia să-l sun pe Dick Kearns imediat după prânz.

Drumul era intens circulat şi traversa tot felul de peisaje rurale, ferme şi cătune. Categoric ieşiserăm din zona Munţilor Adirondack şi intraserăm în ţinutul Marilor Lacuri. Acolo, departe, în ţara Domnului, unde numărul urşilor îl depăşea pe cel al oamenilor, iar traficul era lejer, eu şi Kate aveam să atragem atenţia, iar oamenii aveau să-şi amintească de noi. Aici ne pierdeam printre oamenii obişnuiţi. Atâta vreme cât îmi ţineam gura şi nu mai făceam pe isteţul.

Micuţul Hyundai se descurca numai bine, dar aş fi vrut un vehicul cu tracţiune integrală în cazul în care s-ar fi întâmplat vreodată să am nevoie să dobor gardul de la Custer Hill, bunăoară, chiar în seara asta.

— Câtă muniţie ai? am întrebat-o pe Kate.

Nu mi-a răspuns.

— Kate?

— Două cutii de rezervă în servieta mea.

Eu aveam una în buzunarul interior al hainei. Niciodată nu am la mine suficientă muniţie. Poate, dacă aş avea şi eu o servietă sau o poşetă, aş lua mai multă.

— Există vreun magazin cu articole sportive în Canton? am întrebat.

Fără a răspunde, a răsfoit ghidul local, apoi a spus:

— Uite o reclamă pentru un astfel de magazin în Canton.

— Bun.

Am condus în tăcere. După zece minute, ea îmi spuse:

— Întoarce aici, pe Route 68. Uită-te dacă vezi o pensiune numită Wilma's B and B.

— Poate ne deschidem chiar noi o astfel de pensiune. Tu o să găteşti şi o să faci curat. Iar eu o să-i împuşc pe oaspeţii care vin.

Niciun răspuns.

Am văzut indicatorul pentru Wilma's şi am tras maşina pe o alee plină de pietriş, care traversa un teren cu gazon, presărat cu plante perene. Chiar în faţa noastră se afla o casă în stil Cape Cod, cu veranda acoperită.

Am parcat, am ieşit din maşină şi am păşit pe verandă. M-am uitat înapoi, către autostradă, care abia se mai vedea.

— E bine? m-a întrebat Kate.

— Perfect. Arată întocmai ca un loc în care s-ar ascunde Bonnie şi Clyde. Ea sună la uşă, iar peste un minut răspunse un domn între două vârste, care ne întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Am dori o cameră pentru la noapte, a spus Kate.

— Păi, aţi venit unde trebuie.

Probabil că asta e vreun fel de replică a zonei. Pesemne spuneau acelaşi lucru şi dacă ajungeai la spital pentru o operaţie urgentă de apendicită.

Am intrat într-un fel de separeu pentru recepţie din foaier, unde Ned, proprietarul, ne-a spus:

— Aveţi două opţiuni: două camere sus sau două căsuţe.

— O să luăm o căsuţă, am hotărât eu.

Ne-a arătat două fotografii.

— Asta este Casa de la Iaz, se află pe un iaz. Iar aceasta este Casa de la Câmp.

Casa de la Câmp semăna suspect de mult cu o rulotă.

— Eu aş alege Casa de la Iaz, spuse Kate. John?

— Corect. Aveţi linii telefonice exterioare în căsuţele astea?

Individul chicoti.

— Sigur că da. Avem şi electricitate.

Voiam să-i spun că noi tocmai veneam de la o pensiune de lux, unde nu găseai nici televizor, nici telefon, dar nu m-ar fi crezut.

— Casa de pe Iaz are cablu TV, aparat video şi conectare la internet, mai spuse el.

— Serios? Se întâmplă s-aveţi şi un laptop pe care l-aş putea

împrumuta sau închiria?

— Am unul pe care-l puteţi folosi gratuit, atâta vreme cât mi-l returnaţi până la 18.30. Atunci intră nevastă-mea pe eBay, să-şi verifice licitaţia.

Femeia asta cumpără tot felul de nimicuri, iar apoi le vinde tot pe eBay. Ea zice că face bani, dar eu nu cred.

Dacă nu făceam tot posibilul să nu ies în evidenţă, i-aş fi spus că probabil se regulează cu tipul de la UPS. În loc de asta, m-am mulţumit să-i zâmbesc.

În fine, am plătit cu bani gheaţă pentru cameră, fapt care a părut să-i convină lui Ned, căci nu ne-a mai cerut să prezentăm actele de identitate sau să depunem o sumă de bani ca garanţie. Mi-a dat laptopul personal, care valora înjur de 1.000 de dolari. M-am gândit să-i cer şi un pachet cu şase cutii de bere, dar n-am vrut să abuzez de ospitalitatea lui.

Ned ne-a înmânat cheia căsuţei, ne-a enumerat câteva reguli de bază şi ne-a indicat drumul către Casa de la Iaz. Ne-a mai spus să ne ghidăm după miros.

Dacă era pe-aşa, eu m-aş fi instalat direct în bucătăria omului; cred totuşi că a vrut să ne spună să luăm mai întâi maşina.

Eu şi Kate ne-am îndreptat către maşină, iar soţia mea mi-a spus:

— Vezi cât de amabili şi de încrezători sunt oamenii pe-aici?

— Se pare că nu-mi mai găsesc portofelul.

— Este ca acolo unde am fost eu crescută, în Minnesota, grăi ea, ignorând spusele mele.

— Da, cei de acolo au făcut o treabă nemaipomenită. Dar hai să discutăm despre asta mai târziu.

M-am ghidat după miros şi, după vreo 90 de metri, am ajuns la o căsuţă acoperită cu şindrilă, aflată lângă un iaz.

Kate şi-a luat servieta, şi am intrat. Era un locşor destul de decent, o combinaţie între sufragerie, dormitor şi bucătărie, cu decoraţiuni şi accesorii care aduceau cu o amestecătură de piese de pe eBay. În spate se afla o verandă închisă, care dădea spre iaz. Speram să existe şi vreo baie interioară, pe undeva.

Kate făcea inspecţia în bucătărie, aşa că am întrebat-o:

— Ce-i prin frigider?

— Un bec! spuse ea, deschizând uşa frigiderului.

— Cheamă room-service-ul!

M-a ignorat din nou şi s-a dus la baie.

Am ridicat receptorul telefonului de pe birou şi l-am sunat pe Dick Kearns, cu taxă inversă. A acceptat şi m-a întrebat:

— De ce plătesc eu pentru apelul ăsta?

— Sunt la închisoare, şi am folosit deja singurul apel telefonic gratuit pe care-l aveam la dispoziţie pentru a-mi contacta agentul de pariuri.

— Unde eşti? Cine e Wilma asta de pe ecranul telefonului meu?

— E nevasta lui Ned. Cum te-ai descurcat?

— Cu ce? A, da. Puşkin. Scriitorul rus. E mort. Mai mult nu pot să-ţi spun. Se pare că Dick avea chef să mă ia la mişto, în loc să-mi dea informaţiile de care aveam nevoie.

— Hai, Dick. E important, i-am spus.

— În primul rând, trebuie să te întreb: Care-i nivelul tău de acces la dosarele strict secrete?

— Mediu.

— Din păcate, domnule detectiv Corey, majoritatea informaţiilor pe care le deţin nu sunt disponibile persoanelor din categoria dumneavoastră. Dar o să completez eu aici că aţi depus cerere pentru acces nerestricţionat.

Încheind cu gluma, Dick spuse:

— Gata, eşti pregătit să recepţionezi?

— Aşteaptă. Kate ieşise din baie şi-şi trăsese un scaun de bucătărie lângă birou. O să te trec pe speaker, i-am explicat lui Dick, după care am apăsat butonul şi am spus: Salut-o pe Kate.

— Bună, Kate.

— Bună, Dick.

— Mă bucur că eşti acolo, să-l ţii pe omul ăsta departe de probleme.

— Încerc.

— Ţi-am povestit vreodată cum era când…

— Dick, am intervenit eu, suntem presaţi de timp.

— Da, şi eu. Bun, sunteţi gata?

Kate şi-a luat agenda, iar eu am luat blocnotesul şi creionul de pe birou şi-am spus:

— Dă-i drumul!

— OK. Putiov, Mihail. Născut în Kursk, Rusia, Uniunea

Republicilor Sovietice Socialiste, pe 18 mai 1941. Tatăl decedat în 1943; căpitan al Armatei Roşii – omorât în misiune. Mama decedată, nu se ştiu mai multe informaţii. Şcoli urmate… Nu pot să pronunţ nenorocitele astea de cuvinte ruseşti…

— Spune-le pe litere. În timp ce Dick ne punea la curent cu educaţia lui Putiov, ochii mei priveau în gol. Asta până când l-am auzit pe Dick zicând: "…a absolvit Institutul Politehnic din Leningrad, cu specializare în fizică nucleară. Iar mai târziu, a fost asociat… ce dracu'…? Kurceatov? Da, Institutul Kurceatov din Moscova… Scrie aici că ăsta ar fi un important institut sovietic de cercetări nucleare, iar omul nostru a făcut muncă de cercetare acolo".

Nu am comentat, însă am făcut un schimb de priviri cu Kate.

— Asta căutaţi? a întrebat Dick.

— Mai ai şi altceva?

— Ei, a mai lucrat apoi într-o fabrică de borş, era cel care punea cartofii în ciorbă.

— Dick…

— A lucrat la un program vizând armele nucleare sovietice, undeva în Siberia… Dick a pronunţat pe litere numele unui aşa-zis oraş sau, poate, al unei instalaţii. Astea sunt informaţii confidenţiale. Cât despre perioada dintre 1979 şi până la căderea Uniunii Sovietice, în 1991, nu am mai găsit cine ştie ce informaţii.

— Bun… în ce proporţie sunt adevărate chestiile pe care mi le-ai spus?

— Am obţinut o parte din ele chiar de la FBI. Putiov este în vizorul lor de ceva vreme. Cea mai mare parte este chiar din CV-ul lui Putiov, care este postat pe website-ul instituţiei pentru care lucrează.

— Adică?

— Institutul de Tehnologie din Massachusetts. Este profesor cu normă întreagă acolo.

— Şi ce predă?

— In niciun caz nu istoria Rusiei.

— Corect…

— Am mai aflat câteva chestii despre el de pe internet, din jurnale academice. Este foarte apreciat.

— Pentru ce?

— Rahaturi care ţin de fizica nucleară. Nu ştiu. Vrei să-ţi citesc chestiile astea?

— O să verific mai târziu. Altceva?

— Ei bine, am avut ceva noroc şi cu biroul FBI din Boston. Am dat acolo peste un tip pe care-l cunoşteam şi care era dispus să îmi mai dezvăluie câte ceva, neoficial. Mi-a spus că Putiov a fost adus aici în 1995, în cadrul programului nostru post-sovietic de resocializare. Scopul era acela de a mai calma acest spirit liber, extrem de talentat în domeniul fizicii nucleare, înainte ca el să se vândă celui care oferă mai mult. Ca parte integrantă a programului, i s-a oferit o slujbă la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

— Mai bine îl împuşcau şi terminau povestea.

Dick chicoti şi spuse:

— Ar fi fost mai ieftin. În schimb, i-au cumpărat un apartament în Cambridge, şi încă mai scoate ceva bănuţi de la Unchiul Sam. De fapt, am verificat chiar cum stă cu creditele şi e curat ca lacrima. Nu are neajunsuri legate de bani, lucru care, după cum ştim, elimină jumătate dintre motivele pentru care au loc jumătate dintre chestiunile ilegale în lumea asta.

— Aşa e! Pe mine însă mă îngrijora cealaltă jumătate; mai exact, genul de motive pe care un magnat al petrolului le-ar găsi irezistibile pentru a întreprinde activităţi ilegale. Cum ar fi puterea. Victoria. Răzbunarea.

— De ce se află în vizorul FBI-ului? întrebă Kate.

— Amicul din Boston mi-a spus că aceasta e o procedură standard în cazul unui astfel de tip. Biroul nu a găsit nimic necurat în cazul lui. Dar i se cere să comunice atunci când părăseşte zona, pentru că, după cum a afirmat amicul cu care am vorbit: „Putiov este un creier ambulant, plin de idei, pe care nu ar trebui să le împărtăşească unei alte ţări care derulează un program ilegal ce implică activitatea nucleară".

— Putiov a anunţat biroul din Boston că pleacă din oraş?

— Nu ştiu şi nici nu am întrebat. Am avut noroc că l-am făcut pe individul ăsta să-mi spună câte ceva neoficial. Dar întrebările mele au fost unele generale.

— Dar nevastă? Copii? se întrebă Kate.

— Doi fii adulţi, crescuţi aici tot în cadrul programului de reintegrare socială. Nu se ştie nimic despre ei. Soţia, Svetlana, nu prea vorbeşte engleza.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Kate.

— Da. Am sunat acasă la el. Dar înainte de asta sunasem la biroul lui de la MIT. Secretara, o anume doamnă Crabtree, a spus că primise un e-mail de la el în weekend – adică sâmbătă – în care o anunţa că nu avea să se întoarcă până marţi, adică astăzi. Dar nu a ajuns încă, şi nimeni nu ştie nimic despre el. Cred că se află pe acolo, pe unde sunteţi şi voi, nu? a mai adăugat el.

— Nu ştim. Ciudat era, m-am gândit eu, că la un moment dat, noaptea trecută, Putiov anulase plecarea cu avionul de 12.45 către Boston, dar până acum nu sunase nici la birou, nici la linia aeriană pentru a face rezervare pentru următorul zbor către Boston, care, din câte îmi aminteam, era la 9.55 mâine-dimineaţă. Şi nici cu maşina nu avea cum să se întoarcă la Boston, pentru că o returnase la compania de închirieri.

— Secretara părea îngrijorată? întrebă Kate.

— Nu mi-am putut da seama. Se comporta cu profesionalism, aşa că nu am întrecut măsura. Pe urmă am sunat-o pe Svetlana, iar ea mi-a spus: „El nu acasă".«Şi am întrebat-o:, când acasă?" Şi ea a răspuns: „Marssi", iar eu i-am spus: „Azi e marssi", iar ea a zis: „Şuni înapoi", după care a închis.

— „Şuni înapoi"?

— Da, adică, pe ruseşte, „reveniţi cu telefonul". Aşa că am sunat din nou acum douăzeci de minute şi i-am spus: „Trebuie să dau de Mihail. A câştigat un milion de dolari la nişte trageri la sorţi ale revistei *Reader's Digest,* şi trebuie să-şi revendice premiul". La care tipa: „Banii? Ţe banii?" În orice caz, nu cred că este acasă, pentru că l-ar fi dat la telefon să-şi revendice suma câştigată. Deci e dispărut sau ce?

— Poate că da. Altceva?

— Nimic. Cam asta este oferta gratuită de prezentare.

— Ai obţinut cumva şi un număr de mobil al tipului?

— Le-am întrebat pe Svetlana şi pe secretară. Nu au vrut să mi-l dea, deşi sunt sigur că ele au sunat de câteva ori la numărul ăla.

— Aşa… Dar compania de telefonie? Sau Biroul de investigaţii din Boston?

— O să încerc la compania de telefonie mobilă. Dar nu-l mai sun pe tipul ăla de la FBI. Am mers cât de departe am putut cu tipu', şi a fost cooperant, dar apoi a devenit curios. O lăsăm baltă, dacă nu cumva ai de gând să pui paie pe foc.

— Bine, las-o aşa!

— Kate, de ce fac asta? Când lucram pentru ATTF, ei aveau propriile computere, telefoane şi dosare.

Ea s-a uitat la mine, apoi i-a spus lui Dick:

— Prietenul ăsta al tău mizează pe propriile teorii când urmăreşte ceva.

— Aşa e. I-ai spus, sper, că jocul ăsta este unul de echipă.

— I-am mai amintit de câteva ori.

Eu începusem deja să-mi dau ochii peste cap.

— Bun, dar când John va fi concediat, să ştiţi că am nevoie de ceva ajutor pe aici.

— Cred că din acel moment numele lui o să figureze pe veci pe lista federală cu „a nu se angaja nici în ruptul capului", răspunse Kate.

— Bine, acum hai să ne întoarcem la treabă, am intervenit eu. Dick, îţi mai trece prin cap ceva ce ar putea fi important sau relevant?

— Relevant pentru ce?

Bună întrebare! Până să mă gândesc eu la un răspuns, Dick a revenit:

— Care-i treaba cu armele nucleare?

— Nu cred că e relevantă pentru investigaţia noastră privind crima.

— De ce ar fi implicat într-o crimă un profesor de la MIT?

— M-am gândit că poate fi vorba de Mafia rusească, dar nu pare. Bun, atunci o să…

— Deci l-au înhăţat arabii pe tipu' ăsta, nu?

— Nu cred. Aş vrea să am numerele de telefon ale lui Putiov, de acasă şi de la birou.

Ni le-a dat, şi apoi a continuat:

— Bun, băieţi. Acum, mingea se află în jumătatea voastră de teren. Baftă în localizarea lui Putiov, şi sper să daţi de lepădătura care l-a ucis pe Harry Müller.

— Aşa vom face.

— Mulţumim, Dick, spuse Kate.

— Aveţi grijă de voi.

Am închis, iar Kate s-a uitat la mine.

— Specialist în fizica nucleară.

— Exact.

— Şi ce caută la Clubul Custer Hill?

Poate repară cuptorul cu microunde?

— John, trebuie să ne urcăm chiar azi în avionul pentru New York şi să-i spunem lui Walsh să adune oamenii potriviţi…

— Stai aşa. Exagerezi. Nu avem altă informaţie spectaculoasă, în afară de faptul că un specialist în fizica nucleară este cazat la Clubul Custer Hill.

— Avem, în schimb, „ELF", „MAD", „nuclear" şi…

— Doamne, sper că au găsit chestia aia până acum.

— Dar dacă nu au făcut-o?

— Atunci sunt proşti.

— John…

— Nu putem să recunoaştem existenţa unor probe pe care noi le-am ascuns… sau, mă rog, pe care pur şi simplu am uitat să le menţionăm.

— *Noi?* Se ridică de pe scaun şi spuse: *Tu* nu le-ai raportat. *Noi* am comis o infracţiune. Eu sunt doar un accesoriu.

M-am ridicat şi eu.

— Credeai că nu am să te acopăr?

— Nu era nevoie să mă acoperi tu. Trebuie să raportăm tot ceea ce avem, iar asta îl include şi pe Putiov. Acum.

— Din câte ştim, şi FBI-ul este la fel de informat ca noi, şi nouă nu ne spun nimic. Noi de ce ar trebui să le spunem lor?

— Pentru că noi cu asta *ne ocupăm.*

— Exact. Şi le vom împărtăşi şi altora. Dar nu acum. Gândeşte-te la ceea ce facem noi ca la o investigaţie suplimentară.

— Nu, ceea ce facem noi se numeşte investigaţie *neautorizată.*

— Greşit. Walsh ne-a autorizat să…

— Liam Griffith…

— Dă-l dracu'! În ceea ce mă priveşte, el se află aici numai ca să ne asigure furnizarea de lenjerie curată, pentru o săptămână.

— Ştii de ce se află aici.

— Nu, nu ştiu. Şi nici tu nu ştii.

A venit mai aproape de mine.

— John, ce ţi-ai propus să faci?

— Ca întotdeauna, adevăr şi dreptate. Şi apoi am adăugat: „Datorie, onoare, ţară".

— Ei, pe dracu'!

— Bun, atunci răspunsul adevărat este că trebuie să ne salvăm propria piele. Suntem în încurcătură, iar singura cale de a ieşi este să

mergem mai departe cu rezolvarea cazului.

— A, şi să nu uităm de vanitatea ta. Hei, vă vorbeşte John Corey, poliţist NYPD, care încearcă să arate că el e mai deştept decât întregul FBI.

— Nu trebuie să dovedesc asta. Deja se ştie.

— Eu mă întorc la New York. Vii cu mine?

— Nu. Trebuie să-l găsesc pe ucigaşul lui Harry.

Ea se aşeză pe pat, holbându-se la podea. Era clar că se supărase. Am stat acolo preţ de un minut, apoi am spus, punându-i mâna pe umăr:

— Kate, ai încredere în mine!

Ea nu-mi răspunse o vreme, apoi murmură, ca pentru ea:

— De ce nu putem, pur şi simplu, să ne întoarcem la New York şi să-i spunem lui Tom tot ce ştim?…Şi să încercăm să ne salvăm carierele?

— Pentru că am depăşit momentul în care mai exista o cale de întoarcere. Nu mai avem cum să dăm înapoi, i-am răspuns. Îmi pare rău.

A stat acolo ceva mai mult, după care s-a ridicat:

— Bun, şi acum ce mai urmează?

— ELF.

Capitolul 36

Kate părea să se fi calmat puţin, resemnându-se cu ideea că idiotul care o băgase în toată încurcătura asta era probabil şi singurul care ar fi putut să o scoată din ea.

Din cauza aceasta, mă simţeam presat, dar ştiam că, dacă aveam să mă concentrez îndeajuns şi să rezolv enigma – uciderea lui Harry *şi* misterul legat de Madox –, atunci aveau să dispară deopotrivă problemele din cariera noastră şi cele din viaţa personală. Şi, dacă tot ne ocupam de asta, poate salvam şi planeta. După cum spunea Kate însăşi, „orice reuşită este temelia unei alte reuşite”.

Opusul acestei variante ar fi fost… ei bine, dizgraţie, umilinţă, destituire, coada de la Biroul Forţelor de Muncă, poate şi vreo surpriză de natură nucleară. Dar de ce să fim pesimişti?

Ca s-o fac pe Kate să simtă că şi-a adus contribuţia la găsirea unei soluţii, i-am spus:

— Uite, am să-ţi urmez sfatul şi o să-l sunăm pe John Nasseff. Ne-am aşezat amândoi la birou şi ne-am scos carneţelele. Aş fi preferat să folosesc laptopul lui Ned, dar eram aproape sigur că John Nasseff, care lucra la Departamentul tehnic, nu era la curent cu ce se întâmpla acum la ATTF.

Ea a format numărul, folosind cartela personală pentru apelare – una concepută astfel încât să nu arate numărul de la Wilma's sau vreo dată de identificare –, apoi s-a prezentat operatorului de la ATTF şi l-a cerut pe comandantul Nasseff. A dat telefonul pe speaker, iar, în timp ce ni se făcea legătura, îmi spuse:

— John Nasseff este un comandant naval în serviciu activ, aşa că ai face bine ca, iniţial, să i te adresezi în conformitate cu rangul său. Este în egală măsură ofiţer şi gentleman, aşa că ai grijă la limbajul pe care îl foloseşti, mai adăugă ea.

— Iar tu fii atentă cum formulezi întrebările.

— Cred că mă pricep şi eu la atâta lucru, răspunse ea. Dar mai bine ia tu frâiele, aşa cum faci de obicei.

— Da, doamnă.

Comandantul de marină John Nasseff intră pe fir.

— Bună, Kate. Ce pot face pentru tine?

— Bună, John. Eu şi John, soţul meu, care lucrează pentru… lucrează pentru mine, avem nevoie de nişte informaţii despre undele radio cu frecvenţă extrem de joasă. Ne poţi ajuta în privinţa asta?

— Cred că da… Făcu o pauză, apoi continuă: Pot să întreb despre ce e vorba?

— Bună ziua, domnule comandant, am intervenit eu. Vă vorbeşte detectivul Corey, care lucrează pentru agentul special Mayfield.

— Spune-mi John.

— Şi tu la fel. Revenind acum la întrebarea ta: din păcate, este vorba despre o situaţie foarte delicată şi nu îţi putem spune decât că este urgent.

— Înţeleg… Şi ce aţi vrea să ştiţi?

— Pot undele ELF să prăjească un ou? am întrebat.

Deşi Kate părea enervată la culme, el îmi răspunse:

— Nu cred…

După voce, John Nasseff părea genul ăla de tip din marină, foarte oficial şi rigid – şi cred că aşa şi era. Prin urmare, am continuat:

— Glumeam doar. Ne poţi da nişte informaţii referitoare la undele ELF? Şi, te rog, explică pe înţelesul nostru. Eu nu sunt în stare nici măcar să-mi fixez frecvenţa la aparatul de radio din maşină.

Reuşisem să-l fac să se amuze niţel. Mi-a răspuns:

— Bine… Subiectul este în mare măsură tehnic, dar am să încerc să fiu cât mai explicit. În primul rând, nu sunt expert în semnalele ELF, dar cu siguranţă vă pot oferi nişte informaţii de bază.

— Te ascultăm cu mare atenţie.

Am deschis carneţelul şi mi-am luat creionul.

— Bun, pentru început… mă uit chiar acum după ceva relevant în computerul meu… aşa… Undele ELF sunt transmise pe frecvenţe extrem de joase… Râse şi el, explicând: Tocmai de-aia se şi numesc… în fine, acestea sunt unde foarte *lungi,* aşa că să spunem că ai vrea să transmiţi la 82 Hz sau la 0,000082 MHz – acesta ar fi echivalentul a 3 658 535, 5 metri lungime de undă sau a 3 658, 5 kilometri…

Am scăpat creionul din mână şi am zis:

— Stai puţin, John. Noi nu vrem să trimitem un mesaj pe transmiţătorul nostru ELF. Cine utilizează o astfel de lungime de undă? Şi la ce foloseşte ea?

— E folosită numai de armată. Mai precis, de marină. Pentru a contacta submarine nucleare aflate la adâncimi foarte mari.

Eu şi Kate ne-am uitat unul la celălalt. Am vrut să-l întreb dacă-l cunoştea pe Fred, dar m-am abţinut.

— Aceste unde ELF pot fi monitorizate? m-am interesat eu.

— Sigur, dacă ai echipamentul necesar. Dar s-ar putea să aştepţi vreme îndelungată pentru a asculta o transmisie ELF.

— De ce?

— Accesul e foarte limitat. Şi orice ai auzi ar fi criptat.

— Bun… explică-ne puţin! Cine, ce, unde, când, cum şi de ce?

— Nu cred că tot ce vă voi spune acum poate intra în categoria informaţiilor secrete, dar trebuie să vă întreb dacă linia de pe care vorbiţi este sigură.

Tipic pentru un militar de la Telecomunicaţii! M-am gândit că poate Ned mai asculta la telefon, ca să aibă cu ce-şi umple timpul, dar nu părea genul care să spioneze; iar Wilma pesemne că se uita pe canalul de shopping la ora asta. Aşa că i-am spus comandantului Nasseff:

— Vorbim de pe un telefon fix obişnuit şi e prima oară când îl

folosesc ne aflăm într-o pensiune turistică din munţii Adirondack. De fapt, nu mai eram în munţii Adirondack, dar aşa ar fi trebuit să ştie Walsh şi Griffith, în cazul în care această discuţie avea să ajungă la urechile lor. Este vorba despre un centru turistic care se numeşte The Point. Bucătarul este francez, dar sunt destul de sigur că nu ne ascultă.

— În regulă, atunci… După cum vă spuneam, cea mai mare parte a informaţiilor nu sunt clasificate. Aşa că am să vă spun cum se aplică practic tehnologia undelor ELF. După cum ştiţi, avem submarine nucleare care fac operaţiuni la adâncimi foarte mari, iar asta pentru perioade lungi de timp uneori este vorba despre luni întregi. Aceste submarine operează în zonele lor de patrulare obişnuite, lângă nişte… ei, aici e ceva mai greu, dar o să le spun staţii hidroacustice subacvatice, de unde pot intra în legătură cu operatorii navali prin canale radio normale. Dar unele dintre aceste submarine pot ajunge cine ştie pe unde, prea departe de aceste staţii subacvatice, astfel că, într-o situaţie de urgenţă, operatorii navali din Pearl Harbour, pentru Flota Pacificului, sau din Norfolk, pentru Flota Atlanticului, trebuie să intre în legătură cu aceste submarine nucleare, care nu sunt nici aproape de suprafaţă, nici prin preajma vreunei staţii subacvatice. M-aţi urmărit până aici?

— Sigur, continuă, am spus eu după ce căutasem din priviri aprobarea lui Kate.

— Ei bine, reluă el, asta pentru că undele VLF folosite în mod obişnuit unde cu frecvenţă foarte joasă – nu pătrund suficient de mult în adâncimile oceanului, îndeosebi dacă apa are un grad ridicat de salinitate, adică dacă este foarte sărată.

— Am înţeles.

— Bun. Însă undele ELF pot călători prin toată lumea, indiferent de condiţiile atmosferice, şi pot trece prin orice, inclusiv prin munţi, oceane şi calote glaciare. Pot ajunge la un submarin scufundat la adâncimi uluitoare, oriunde şi oricând. De fapt, dacă undele ELF nu ar exista, nu am avea cum să comunicăm cu unele dintre aceste vase ce aparţin flotei noastre de submarine nucleare, lucru care ar avea consecinţe grave în cazul în care ar exploda balonul.

— Ce balon?

— *Acel* balon. Este un jargon pentru războiul atomic.

— Aha. Cred că îmi place mai mult denumirea de balon. Eu şi Kate ne-am uitat din nou unul la celălalt, încercând să pricepem. Nu

ştiam exact ce părere avea ea despre toate astea, dar, gândindu-mă la Bain Madox, eram puţin îngrijorat.

Comandantul Nasseff făcu puţin haz de necaz, zicând:

— Dacă nu ar exista undele ELF, n-am putea avea parte de un război atomic global de calitate.

— Ei, atunci slavă Domnului că există ELF!

Comandantul chicoti.

— Asta e o glumă veche printre băieţii din marină, de la Telecomunicaţii.

— Cu greu mă abţin să nu râd în hohote, îţi spun… Mai ştii şi altele?

— Bine, a trecut multă vreme de la Războiul Rece, dar…

— Deci cam asta ar fi singura cale, l-am întrerupt eu, singurul motiv pentru care cineva ar folosi un radio ELF: pentru a comunica cu un submarin.

— Bine, nu e chiar un radio… Mai degrabă un transmiţător de semnale cum ar fi un telegraf – pentru a trimite mesaje cu coduri de litere criptate.

— Şi asta doar către un submarin?

— Exact. Unul aflat la mare adâncime. Undele ELF sunt foarte lungi, de aceea şi transmisiile sunt foarte lente. Dar pot *penetra* absolut orice tip de suprafaţă. Aşadar, singura lor aplicare practică este aceea de a contacta submarinele aflate în adâncuri, care altfel nu pot fi contactate.

— Am înţeles. Dar asemenea unde îmi pot afecta telefonul mobil?

Chicoti iar.

— Nu. Undele astea sunt atât de ieşite din tipare şi atât de rar utilizate, încât nu ar avea cum să interfereze cu alte tipuri de unde radio, cu microundele sau cu orice alte dispozitive pe care le folosim zilnic.

— Deci aceste transmisiuni ELF sunt nişte coduri de litere, spuse Kate.

— Corect.

— Şi nu pot fi recepţionate decât de submarine?

— Pot fi recepţionate de oricine are un receptor specific pentru ELF. Dar, dacă nu ştii codul, care se schimbă deseori, nu prea are sens. Nu ai auzi decât nişte pulsuri, care sunt literele în forma lor criptată.

Din câte am înţeles eu, codul de trei litere este cel mai des utilizat.

— Iar acesta le comunică oamenilor de pe submarin tot ceea ce trebuie să afle? întrebă Kate.

— De regulă, li se spune că trebuie să stabilească o comunicare obişnuită, prin radio. Transmisiunii ELF i se mai spune şi „clopoţelul de alarmă". Rolul ei este să-l avertizeze pe comandantul submarinului dacă se întâmplă ceva mai aparte şi dacă este cazul ca el să facă rapid ceva pentru a stabili legătura cu suprafaţa, pentru mai multe informaţii. Dar, uneori, codul de trei litere nu are nevoie de explicaţii. De pildă, ar putea însemna „Suprafaţă" sau „Înaintaţi către punctul A", mesaje ce presupun nişte coordonate de reţea stabilite în prealabil. Până aici aţi înţeles?

— Cred că da, răspunse Kate.

— Undele ELF nu pot fi folosite pentru mesaje lungi, ca şi cum ai sta la taclale. Poate dura şi o jumătate de oră înainte ca semnalul să ajungă la submarin. Şi trebuie să mai precizez faptul că un submarin *nu poate* trimite un semnal sau un mesaj ELF. Poate numai să primească.

— Un fel de: „Nu ne contactaţi voi, vă vom contacta noi".

— Corect.

— Submarinul de ce nu poate transmite un astfel de mesaj? întrebă Kate.

— Transmiţătorul şi antena trebuie să se afle pe uscat. Pot să vă explic asta şi mai târziu. Între timp însă, dacă echipajul submarinului trebuie să răspundă la acest mesaj cu sens unic sau dacă au nevoie de mai multe informaţii, atunci este necesar ca submarinul să ajungă lângă o staţie hidroacustică subacvatică – dacă are suficient timp la dispoziţie – sau chiar să iasă la suprafaţă, fie ca să trimită un semnal prin care să răspundă, fie ca să obţină mai multe informaţii prin VLF sau, în zilele noastre, chiar prin satelit ori prin alte mijloace.

— Cum adică, „dacă este suficient timp"? am întrebat eu.

— Dacă, de pildă, inamicul a lansat deja rachete balistice intercontinentale împotriva noastră, atunci nu mai este timp pentru a stabili o comunicare normală via radio, pentru că, până va primi submarinul în cauză un semnal ELF – lucru care, după cum am mai spus, poate dura şi jumătate de oră – toate mijloacele de comunicare ale Statelor Unite vor fi fost deja distruse, iar războiul atomic va fi în plină desfăşurare. A continuat apoi să explice: Dacă într-adevăr asta se

întâmplă la suprafaţă, atunci submarinele vor primi ultimul mesaj ELF, şi anume, un cod de trei litere care înseamnă… ei bine, „FOC”.

Kate părea puţin îngrijorată, dar comandantul Nasseff avea şi ceva veşti bune:

— Undele ELF nu sunt influenţate de exploziile termonucleare.

— Slavă Domnului! am spus eu. Dar permite-mi să întreb ce se întâmplă dacă tipul care trimite codul pentru lansarea atomică greşeşte literele? Adică el ar vrea să scrie XYZ, care ar însemna „pauză de masă”, dar, din greşeală, tastează XYV, care înseamnă „lansaţi bombele”?

Comandantul Nasseff mi-a răspuns puţin amuzat de cuvintele mele:

— Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— De ce nu? Uită-te numai la e-mailurile pe care le primim.

— Vreau să spun că există şi măsuri de securitate, iar toate ordinele care se transmit trebuie să fie verificate, explică el cu răbdare.

— De către cine? în momentul în care submarinul primeşte un ordin, la o jumătate de oră după ce a fost trimis, aşa cum ai spus chiar tu, n-a mai rămas nimeni care să mai verifice ceva.

— Adevărat. Dar fii convins că aşa ceva nu se poate întâmpla.

— De ce nu? Să fim serioşi, vorbim despre trei litere amărâte. E ca treaba cu maimuţele alea care dactilografiază *Regele Lear.*

— Dacă vrei să ştii, un cod de trei litere duce la crearea a 17 576 de combinaţii posibile, din literele care se regăsesc în alfabetul englezesc. Alfabetul rusesc, care conţine 33 de litere, va permite 35 937 de variante. Adică: 33 x33 x3335 937. Ce şanse sunt deci ca un operator de radio naval să poată transmite mesajul greşit, astfel încât flota de submarine care l-a primit să lanseze rachetele către ţintele prestabilite?

Mie mi se părea că şansele erau destul de mari, ţinând cont de faptul că, de regulă, dacă ceva poate să meargă prost, atunci cu siguranţă va merge prost. Am spus:

— Mai ştii? Poate că ar trebui să folosim alfabetul rusesc. Mai multe litere, mai puţine şanse de a lansa din greşeală un război nuclear.

Găsindu-mă amuzant, Nasseff spuse:

— De fapt, dacă vrei să ştii mai mult decât ar fi cazul, atunci află că oricine transmite mesajul trebuie să-l transmită ca pe un cod

repetat, pentru corectarea oricărei potenţiale greşeli, urmat de un alt cod de trei litere, pentru verificare. Nimeni nu poate să greşească într-atât de mult.

— Dar dacă o face cineva dinadins? Vreun nebun care doreşte să declanşeze un război nuclear? am spus eu, adresând cea mai evidentă şi mai pertinentă întrebare.

A reflectat puţin, apoi mi-a răspuns:

— După cum am spus, codurile se schimbă frecvent.

— Dar dacă cineva ar deţine codul respectiv…

— Nici nu pot concepe ca vreo persoană neautorizată să capete codurile de iniţiere şi de verificare, ca să nu mai vorbesc de obţinerea protocoalelor de criptare care se utilizează într-un anumit moment. De altfel, softul de criptare computerizată este mult mai sofisticat decât ţi-ai putea imagina. Nu ar trebui să-ţi faci griji în astfel de privinţe, mă linişti el.

M-am gândit instantaneu la Bain Madox şi am vrut să-i spun comandantului: „*Tu* ar trebui să-ţi faci!"

— Şi nu mai există o altă posibilă aplicaţie pentru acest mijloc de comunicare? Adică undele ELF nu se folosesc altundeva decât în domeniul militar? întrebă Kate.

— Bine, asta era valabil cândva. Dar am auzit că, după încheierea Războiului Rece, transmiţătorul rusesc de unde ELF a fost folosit pentru cercetări geofizice. Ştiţi cum e, transformăm săbiile în pluguri. Undele ELF pot penetra la mari adâncimi şi în scoarţa terestră, putând fi deci folosite şi pentru depistarea sonoră şi monitorizarea electromagnetică. Cum ar fi, să zicem, în cercetările seismice. Prezicerea cutremurelor, şi chestii de genul ăsta. Dar despre asta nu mai ştiu prea multe.

— Deci teoretic şi cineva din afara armatei ar putea să facă o transmisie ELF. Oamenii de ştiinţă, de pildă, îşi dădu cu părerea Kate.

— Teoretic, da. Însă în lume nu există decât trei transmiţătoare, şi toate aparţin armatei. Noi avem două, ei îl au pe al treilea, a adăugat el.

Kate se gândi puţin la asta, apoi zise:

— Înţeleg… dar tot *teoretic*… Este strict secretă sau ilegală construirea unui astfel de transmiţător?

— Ilegală nu ştiu dacă este, iar tehnologia şi cunoştinţele de fizică ce ţin de realizarea lui nu sunt secrete. Problema reală este că ar

fi costisitor de construit un astfel de transmiţător, în condiţiile în care el nu are o altă aplicare practică decât pentru contactarea submarinelor şi în sfera cercetărilor geofizice pe arii restrânse.

Nu credeam că Bain Madox ar fi fost interesat de cercetările geofizice, dar nici nu era exclus. Aşa că am întrebat:

— Aceste unde ELF pot depista zăcăminte de petrol?

— Tind să cred că da.

— Deci geologii s-ar putea folosi de ele pentru a da de petrol.

— Teoretic, însă staţiile ELF pot fi construite doar în câteva locuri pe întregul glob pământesc.

— De ce? întrebă Kate.

— Bine, dacă tot vorbim despre transmiţătorul în sine, hai să vă explic! Aţi întrebat de ce un submarin nu poate transmite un astfel de mesaj. Unul dintre motive ar fi că transmiţătorul ELF nu poate fi amplasat decât pe uscat, într-o zonă unde solul nu este un bun conductor de electricitate. Şi pe întreaga planetă nu există decât câteva zone precise care îndeplinesc această condiţie geologică.

Bineînţeles, am întrebat:

— Şi care sunt acelea?

— Păi, una dintre ele este aceea unde este localizat transmiţătorul rusesc, denumit Zevs – la nord-vest de Murmansk, lângă Cercul Arctic. Un alt loc unde există condiţiile necesare este aici, în State. Cele două transmiţătoare ale noastre sunt Wisconsin Transmitter Facility şi Michigan Transmitter Facility – WTF ŞI MTF –, iar cele două au în comun aceeaşi formaţiune geologică, cunoscută sub numele de Laurentian Shield.

— Asta-i tot?

— Cam asta ar fi pentru transmiţătoarele ELF existente. Însă şi britanicii aproape încheiaseră construcţia unuia în timpul Războiului Rece, pentru Marina Regală, într-o zonă din Scoţia potrivită pentru aşa ceva, Pădurea Glengarry. Însă ulterior s-a renunţat la idee, dintr-o serie de considerente politice şi practice.

Nici eu, nici Kate nu am mai zis nimic pentru o vreme, apoi Kate a trecut din nou totul în revistă:

— Aşadar, nu există decât trei astfel de transmiţătoare în întreaga lume.

— La ultima numărătoare aşa mi-au ieşit socotelile, glumi comandantul. „Ei, comandante, mai numără-le o dată!" mi-am spus în

gând.

Eu şi Kate ne-am uitat din nou unul la altul, dar niciunul nu a pus întrebarea evidentă referitoare la existenţa altor locuri prielnice, poate chiar undeva în apropiere. Ştiam că trebuia să mai chibzuim cum să formulăm întrebarea, ca nu cumva Nasseff să ajungă să le spună tuturor, la o cafea, că Mayfield şi Corey se interesau de existenţa unor transmiţătoare ELF în zona munţilor Adirondack.

John Nasseff luă tăcerea noastră drept punctul final al discuţiei cu care pierduse deja destul timp, aşa că ne întrebă:

— V-am fost de vreun ajutor?

— De foarte mare ajutor. Mulţumim. Încă o întrebare. Nu mi-e clar un lucru. Spui că *este* posibil ca un individ să poată construi *singur* un astfel de transmiţător?

Probabil Nasseff se gândea deja la masa de prânz. Cu toate astea, răspunse:

— Sigur. Cineva ar putea construi aşa ceva în garajul propriu sau chiar în pivniţă. De fapt, la baza acestui dispozitiv stă tehnologia pură, iar unele dintre componente pot fi găsite uşor, pe rafturile celor mai multe magazine de specialitate; chiar şi ce nu e disponibil se poate construi sau cumpăra cu suma de bani potrivită. Problema rămâne *mărimea* antenei şi locul unde este amplasată.

— De ce ar fi asta o problemă?

— Pentru că nu vorbim despre o umbrelă standard, verticală. O antenă ELF este constituită dintr-un cablu lung sau din mai multe. Aceste cabluri sunt întinse pe stâlpi de telefon, de regulă într-un cerc mare, şi se pot desfăşura pe kilometri întregi.

Semăna cu ceva ce văzusem recent.

— Şi de ce ar fi asta greu de realizat sau scump? am întrebat.

— Este scump dacă se ocupă guvernul de asta, spuse Nasseff. Râse cu poftă, apoi continuă: Cum spuneam, totul ţine de geologie şi de geografie. Trebuie ca mai întâi să găseşti o zonă unde compoziţia solului să fie cea potrivită. După aceea, trebuie achiziţionată o suprafaţă însemnată din regiunea în cauză.

— Şi pe urmă?

— Apoi întinzi cablurile, care reprezintă, de fapt, sursele de energie pentru antena ta. Se poate să fie nevoie ca aceste cabluri să se întindă pe sute de kilometri – într-un cerc, pentru a economisi spaţiu – sau, în cazul în care condiţiile geologice sunt perfecte, ai putea să te

descurci şi cu optzeci de km, poate şi mai puţin.

— Nu prea înţeleg ce anume are legătură cu geologia, spuse Kate.

— Mă rog… Stai să caut… Aşa. O condiţie necesară pentru realizarea unei antene ELF este o zonă unde nu există decât câţiva metri de nisip sau de pietriş specific morenelor. Sub acest strat, trebuie să existe o bază solidă pietroasă, compusă din granit vulcanic sau rocă metamorfică… Ce dracu' o mai fi şi asta?!? Şi rosti pe litere: G-N-A-I-S.

— Sper să nu fie codul pentru lansare, am spus eu.

Râse pe înfundate.

— Cred că este un tip de rocă. Să vedem… zone cu lanţuri muntoase foarte vechi, din precambrian, cum ar fi Laurentian Shield, unde se află instalaţiile noastre ELF… Peninsula Kola, din Rusia, unde au ei instalaţia ELF… locul despre care vă povesteam, din Scoţia, unde britanicii au hotărât până la urmă să nu mai construiască încă o staţie… un loc lângă Marea Baltică… în fine, aţi înţeles ideea.

Nu l-am auzit pomenind nimic despre munţii Adirondack, şi doar l-am ascultat cu atenţie.

A continuat:

— Deci, dacă vrea cineva să construiască o staţie ELF, atunci merge în una dintre zonele astea, cumpără teren suficient, apoi înfige stâlpi de telefonie în solul pietros şi întinde cablul de antenă între ei, în cerc. Cu cât sunt mai bune condiţiile geologice, cu atât mai scurt este cablul necesar pentru a furniza aceeaşi putere de transmisie. Apoi antena este conectată la un cablu gros, din cupru, băgat sub pământ, care face legătura de la unul sau mai mulţi stâlpi la roca slab conductoare din adâncul pământului, printr-o gaură forată. După care, un generator electric puternic – şi asta e o chestie foarte costisitoare – alimentează cablurile antenei, iar curentul trece prin aceasta, apoi prin cablul de cupru din pământ, ajungând în stratul de rocă. Abia *după aceea* pământul însuşi devine antena. Aţi înţeles?

— Absolut.

Nu cred că m-a crezut, aşa că a adăugat:

— Şi pentru mine chestiile astea sunt un pic prea tehnice. Dar se pare că, dacă beneficiezi de o capacitate suficient de mare care să genereze energie electrică – asta însemnând mii de kilowaţi –, din momentul în care ai instalat corect antena, transmiţătorul în sine nu

mai este aşa de greu de realizat şi poţi transmite semnale prin unde ELF după pofta inimii. Din păcate, nu le ascultă nimeni, a mai ţinut el să adauge.

— Ba o fac submarinele, i-am amintit.

— Numai dacă se întâmplă să se afle pe frecvenţa respectivă. Ruşii transmit pe 82 de fierţi, iar noi, pe 76. Şi, chiar dacă submarinele ar auzi ceva pe frecvenţa lor, receptorul lor ELF ar respinge, probabil, semnalul.

— De ce?

— Pentru că mesajele armatei sunt criptate pe computer, după cum am mai spus. Sunt criptate atunci când sunt transmise şi decriptate la capătul celălalt. Altminteri, explică el, orice ţicnit – după cum se pare că sugeraţi voi – ar putea, teoretic, să facă ravagii cu flotele de submarine ale Americii şi Rusiei. Ştiţi voi, de pildă să înceapă un al treilea război mondial.

Ştiam exact ce voia să spună şi dacă nu ar fi exemplificat. Kate era în picioare acum.

— A încercat vreodată cineva aşa ceva?

Comandantul Nasseff nu răspunse, aşa că eu am repetat întrebarea. Reveni şi el tot cu o întrebare:

— Dar voi ce urmăriţi de fapt?

Ştiam că aveam să ajungem şi la asta, în cele din urmă, şi nu ne doream ca Nasseff să se apuce să trimită la Pentagon vreun cod de trei litere, prin care să spună: „Verificaţi-i pe Corey şi pe Mayfield".

— Păi, după cum poate ştii, noi lucrăm în cadrul Diviziei Oriental Mijlociu. Asta e tot ce îţi pot spune.

S-a gândit puţin la asta, apoi a răspuns:

— În fine… Sunt unii oameni care se poate să aibă deja sau să achiziţioneze această tehnologie… dar nu cred să existe prin vreuna dintre ţările alea vreo zonă adecvată din punct de vedere geologic pentru aşa ceva.

— Astea sunt veşti bune, am spus eu. Dar, de fapt, noi nu vorbeam despre amicii noştri din Oriental Mijlociu. Şi am revenit cu întrebarea: În trecut a încercat cineva vreodată să trimită un semnal aiurea flotei noastre de submarine?

— Am auzit un zvon cum că s-ar fi întâmplat.

— Când? Cum? Ce s-a întâmplat?

— Bine, dacă vrei să dai crezare acestui zvon, află că, în urmă cu

15 ani, flota noastră subacvatică nucleară a primit mesaje codate prin ELF, dar computerele aflate la bordul submarinelor nu au putut să verifice legitimitatea mesajelor codate, aşa ele că au fost respinse. Iar când comandanţii submarinelor au contactat operatorii navali din Pearl Harbour şi Norfolk pe alte căi, au fost informaţi că nu fuseseră trimise niciun fel de mesaje via Wisconsin. În Michigan nu se construise încă transmiţătorul. Comandantul rămase tăcut preţ de câteva secunde, apoi adăugă: Părea ca şi cum o… entitate necunoscută ar fi trimis mesajele; dar măsurile de protecţie funcţionau, aşa că nimeni nu a acţionat în niciun fel pe baza acelor mesaje.

— Cum să acţioneze? Ce spuneau acele mesaje?

— Transmiteau comanda de lansare.

În cameră se aşternu tăcerea pentru câteva momente, după care Kate întrebă:

— Se poate să fi fost ruşii cei care au trimis acele mesaje?

— Nu. În primul rând, ruşii nici măcar nu au avut acces la un transmiţător ELF până prin 1990; şi, chiar dacă ar fi avut, nu exista niciun motiv logic pentru care ei le-ar fi ordonat submarinelor să lanseze rachetele chiar împotriva Uniunii Sovietice.

Şi eu eram de aceeaşi părere, aşa că am întrebat:

— Deci cine a fost?

— Ştii, răspunse el, e posibil că asta să fi fost una dintre poveştile alea de pe vremea Războiului Rece, pe care le mai inventau cei din echipajul submarinelor sau din personalul de la comunicaţii, pentru a-şi impresiona iubitele sau prietenii de pahar.

— Corect, am aprobat eu. Povestea asta face cât o îmbrăţişare sau o bere gratuită. Dar ar putea fi şi adevărată.

— Ar putea.

— Aşadar, am spus, se pare că nu stăm bine cu socoteala transmiţătoarelor ELF. Până acum, eu am numărat patru.

Comandantul rămase tăcut o vreme, apoi îmi răspunse:

— De fapt, acum vreo 15-16 ani nu exista decât o astfel de staţie în întreaga lume – a noastră, cea din Wisconsin. Cea din Michigan nu fusese construită încă şi nici cea a ruşilor, Zevs. De aceea cred că povestea asta nu are un fundament real. Cine ar construi şi opera cu un transmiţător ELF în scopul de a declanşa un război nuclear?

M-am gândit că probabil un maniac precum fostul meu socru ar fi făcut-o, dar el era mult prea zgârcit să investească atâţia bani. Aşa că

am sugerat:

— Chinezii? Ştii, ar fi putut să ne determine pe noi să lansăm atacul asupra rusnacilor, iar apoi să se retragă în liniște și să ne urmărească omorându-ne între noi.

— Da, asta ar fi posibil. Dar, dacă ar fi prinşi făcând aşa ceva, nu m-ar mira ca America şi Rusia să se alieze împotriva lor. E un joc foarte periculos.

Aşa era. Iar dacă te-ai afla în situaţia de a-ţi pune pielea la bătaie, precum China sau Rusia, te-ai gândi de două ori înainte să faci una ca asta. Dar, pe de altă parte, dacă ai fi un tip oarecare, nebun şi plin de bani, şi ai locui în munţi, poate-ai fi tentat să te amuzi jucându-te cu un transmiţător ELF.

— Ai spus că aceste unde ar putea fi monitorizate, deci presupun că ar putea fi identificată şi sursa transmisiei, m-am adresat eu comandantului Nasseff.

— Ai presupus corect. Dar adevărul este că lucrurile nu stau chiar aşa. Adu-ţi aminte că Pământul însuşi devine un soi de antenă, aşadar, semnalele pot părea că provin de pretutindeni din jurul tău.

— Ca un mesaj cosmic?

— Mă rog… Cred că ar semăna mai degrabă cu o zgâlţâire a terenului, ca la un cutremur. Semnalul ar părea că vine de pretutindeni.

— Deci nu există nicio cale de a detecta originea unui semnal ELF?

— Nu la modul la care te gândeşti tu. Dar dispozitivele care recepţionează undele ELF pot detecta, în mare, sursa transmisiei, făcând o comparaţie cu puterea de radiaţie efectivă care este recepţionată acolo unde ele sunt localizate. Ca în cazul tuturor surselor de energie, cu cât te afli mai departe de origine, cu atât semnalul devine mai slab. Aşa am aflat de transmiţătorul Zevs, al ruşilor. Am bănuit că ruşii aveau un transmiţător ELF pentru a intra în legătură cu submarinele lor, aşa că am amplasat o staţie de recepţie în Groenlanda, iar ea a primit semnale puternice. După o vreme, am localizat aria generală a sursei ca fiind undeva în Peninsula Kola, iar sateliţii-spioni au confirmat bănuielile noastre. Dar asta doar pentru că s-a întâmplat ca ruşii să transmită în mod constant, în timp ce noi căutam sursa semnalelor.

M-am gândit puţin la cele auzite, apoi am spus:

— Marina a putut să-şi dea seama până la urmă de unde veneau semnalele acelea false?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Dar cred că nu, altfel ar fi auzit despre asta toată lumea care lucrează în comunicaţiile navale – pe cale oficială sau neoficială. Eu nu am auzit niciodată de aşa ceva. Dar nu uita că e posibil ca aceste transmisii nici să nu fi avut loc.

Ei bine, eu eram de părere că avuseseră loc şi, mai mult decât atât, bănuiam că şi comandantul Nasseff suspecta acelaşi lucru. De asemenea, eu aveam o bănuială şi în privinţa sursei.

Comandantul trecu însă discuţia într-un registru mai vesel:

— Ei bine, slavă Domnului că Războiul Rece a luat sfârşit!

— Asta poţi s-o mai spui o dată.

N-a mai spus-o.

— Altceva? a întrebat Nasseff.

M-am gândit la Mihail Putiov.

— Oare un specialist în fizică nucleară ar putea fi implicat cât de puţin în tehnologia undelor ELF?

— Nicidecum. Probabil că ar şti chiar mai puţine lucruri decât tine.

— Hei, eu sunt deja expert! Nimeni n-o să aibă curaj să încerce măcar să-mi vândă un cuptor cu microunde ELF.

— Dar cum se face că Divizia Orientul Mijlociu a Brigăzii Antitero este interesată de undele ELF? mă întrebă comandantul, fără să ia în seamă gluma mea.

Am schimbat priviri cu Kate, iar ea mi-a scris pe carneţel: „Tu eşti expertul în abureli".

„Mulţam, Kate."

— Bun, i-am răspuns comandantului Nasseff, deci, după cum s-a văzut, din ceea ce ne-ai zis… se poate să… nu fim pe frecvenţa potrivită. Am chicotit niţel, aşa, pentru efect, şi am explicat: Lucrăm de fapt la un caz care are legătură cu o grupare teroristă ecologistă. Se numeşte Frontul pentru Eliberarea Planetei. ELF. Alt ELF. Scuze…

Ca ofiţer şi gentleman ce era, comandantul Nasseff nu mi-a făcut onoarea de a răspunde tâmpeniilor pe care tocmai le debitasem.

Kate, care ştie cum să nu pună o întrebare care l-ar irita pe interlocutor, i-a spus lui Nasseff:

— John, din câte văd eu aici în notiţele mele, cred că ai spus că singurul loc potrivit pentru amplasarea unei antene ELF pe teritoriul

Statelor Unite este zona asta geologică din Wisconsin şi Michigan, numită Laurentian Shield. Am notat corect, da?

Nasseff ar fi putut să devină nesuferit şi să întrebe ce legătură avea asta cu Frontul pentru Eliberarea Planetei. În loc de asta, el a răspuns:

— Cred că da… Stai puţin… Se pare că mai există un loc în Statele Unite, unde ar putea fi amplasat un transmiţător ELF…

Niciunul dintre noi nu întrebă unde, însă John Nasseff nu întârzie cu răspunsul:

— De fapt, este exact acolo unde vă aflaţi voi acum.

Capitolul 37

Eu stăteam pe veranda închisă, încălzită de soarele care pătrundea pe ferestrele mari. Afară, frunzele alunecau uşor din copaci, raţele înotau pe iaz, iar nişte gâşte canadiene se plimbau legănându-se pe peluza din faţă, fără paşaport.

Eram cufundat în gânduri.

— Madox are un generator electric gigantic şi o antenă ELF pe proprietatea lui, spuse în cele din urmă Kate. Pesemne are şi un transmiţător undeva în cabană. Probabil adăpostul lui în caz de ploi radioactive…

— Aşadar, tu crezi că Madox forează după petrol? am încercat eu să înveselesc puţin atmosfera.

Nu avea chef de glumele mele, aşa că mă întrebă:

— Crezi şi tu, la fel ca mine, că Madox este persoana care a trimis acele semnale ELF către flota de submarine în urmă cu 15 ani?

— Da.

— Dar de ce?

— Ia să mă gândesc… Hei, poate încerca să declanşeze un război termonuclear.

— Da, înţeleg asta. Dar *de ce?*

— Cred că dădea şi el cu zarul, ţinea degetele încrucişate şi aştepta un final fericit.

— Asta-i nebunie curată!

— Exact. Dar *el* nu era de aceeaşi părere. Tu poate eşti prea tânără să-ţi aminteşti, dar pe vremea aceea existau oameni în ţara asta – şi cu siguranţă Madox se număra printre ei – care îşi doreau să fie

primii care apasă pe buton şi termină cu toate. Ei credeau la modul cel mai serios că aşa i-ar fi luat pe ruşi ca din oală, că tehnologia şi sistemele de armament sovietice erau defectuoase şi că noi am fi putut supravieţui oricărei replici lansate de ei împotriva noastră. Chestia cu ploaia radioactivă este exagerată, am adăugat eu.

— Nebunie curată!

— Din fericire, noi nu vom şti niciodată. După un moment de gândire, am continuat: Este evident că Madox a avut nişte informaţii din interior despre codurile ELF şi s-a hotărât să le folosească. Tehnologia care stă la baza realizării transmiţătorului şi a antenei nu este secretă, după cum tocmai am auzit. Iar la un moment dat, cu vreo douăzeci de ani în urmă, Madox a aflat că are nevoie de un teren anume şi, până ca cineva să-şi dea seama de ce face, a cumpărat teren în munţii Adirondack. Cea mai bună investiţie pe care a făcut-o el vreodată, am adăugat.

Kate a înclinat din cap, dusă pe gânduri.

— Cred că aşa a fost… dar nu i-a mers.

— Nu, slavă Domnului că nu! Altminteri noi nu am mai fi vorbit azi despre asta.

— De ce nu a mers?

M-am gândit puţin, apoi am răspuns:

— Cred că a subestimat complexitatea şi gradul de sofisticare al computerelor şi al softului, acestea reprezentând, în mod evident, o parte integrantă a transmisiilor codate ELF. Iar la un moment dat a fost avertizat de informatorul său din interior că, dacă va continua să încerce să transmită codul pentru lansare corect, guvernul avea să facă un efort vizibil pentru a descoperi sursa acestor transmisii false, iar agenţii FBI ar fi ajuns numaidecât la uşa Clubului Custer Hill. Aşa că a renunţat la interesantul său hobby.

— Sau poate că a fost o intervenţie divină.

Am reflectat la cele spuse de ea, iar apoi am comentat:

— Fără îndoială, Bain Madox avea convingerea că el făcea voia Domnului, iar Dumnezeu îi era alături.

— Ei bine, nu a fost aşa.

— Aparent nu. Până una, alta, care este legătura dintre ELF şi Mihail Putiov, fost cercetător sovietic în domeniul armamentului nuclear, în prezent profesor la MIT şi oaspete al domnului Madox?

— Poate că… răspunse Kate după un moment de gândire, poate

de data asta Madox va încerca să determine submarinele noastre să lanseze rachete asupra unor ţinte prestabilite din Orientul Mijlociu, China sau Coreea de Nord.

Am prelucrat informaţia primită, iar apoi am spus:

— Aşa cred că ar proceda Bain Madox pe care îl cunoaştem noi. O posibilitate interesantă. Dar tot nu se explică prezenţa lui Putiov.

Kate începu să mediteze asupra acestor lucruri şi probabil şi asupra altora, la care nici măcar nu ar fi visat cu o zi înainte. M-a întrebat sau poate s-a întrebat pe ea însăşi:

— Ce dracu' o fi punând la cale individul ăsta?

— Cred că pune în aplicare Planul B, şi nu am habar care ar putea fi acela, dar ştiu că este o versiune a Planului A, care nu a funcţionat în urmă cu 15 ani. M-am uitat la ceas şi m-am ridicat în picioare. Uite ce vreau să faci: intră pe internet şi vezi dacă mai este ceva ce ar trebui să ştim despre undele ELF. De asemenea, vezi ce găseşti despre Mihail Putiov; şi caută-l şi pe Bain Madox, dacă tot te-ai apucat.

— OK…

— Şi încă ceva – dă-i laptopul înapoi Wilmei până la 18.30.

S-a forţat să surâdă şi m-a întrebat:

— Pot intra şi eu pe eBay?

— Nu, nu poţi. Bun… apoi sună la Administraţia Federală pentru Aviaţie şi află care sunt în continuare planurile de zbor ale celor două avioane personale ale lui Madox. Numerele de înmatriculare ale aparatelor sale de zbor sunt în servieta ta. S-ar putea să dureze ceva vreme, după cum ştiu că funcţionează birocraţia federală, dar fii insistentă şi fermecătoare…

— De ce crezi că e important acest lucru?

— Chiar nu ştiu. Dar aş vrea să aflu unde şi-a trimis Madox avioanele, în cazul în care acest lucru *devine* important. După aceea, aş mai vrea să te uiţi puţin pe listele cu pasageri, pe rezervările făcute şi pe contractele de închirieri auto şi să vezi ce mai poţi găsi. A, şi mai sună acasă la Putiov şi la biroul lui, să vezi dacă ştie cineva pe unde se află.

— Bine., dar tu ce-o să faci câtă vreme mă ocup eu de toate astea?

— E ora mea de somn.

— Foarte amuzant!

— De fapt, vreau să fac nişte drumuri. O să iau ceva de mâncare pentru noi şi nişte articole personale, care par să nu fie incluse în preţul de 75 de dolari pe noapte. Şi să-mi spui dacă mai vrei ceva.

— Nu avem nevoie de nimic de la magazin, John, mă anunţă ea. După ce facem rost de toate informaţiile astea, mergem *amândoi* înapoi în oraş. O să fac o rezervare la Aeroportul Regional Adirondack sau undeva pe-aici.

— Kate, eu nu cred că am strâns suficiente informaţii care să ne garanteze că scăpăm aşa ieftin.

— Ba eu cred că da.

— Ba nu. Eu zic că sunt oameni la Washington care ştiu cel puţin cât ştim noi în acest moment.

— Atunci de ce l-au trimis pe Harry într-o misiune de supraveghere la Clubul Custer Hill?

Bună întrebare! Mi-au venit în minte mai multe răspunsuri posibile.

— Poate că misiunea lui avea de-a face cu întrunirea din weekend-ul acesta. Dar n-aş şti să-ţi spun mai mult decât atât.

— John, eu cred că Harry şi-a dus sarcina la bun sfârşit. Cred că ei *au vrut* ca el să fie prins.

La fel credeam şi eu, iar acum ajunsese şi Kate la aceeaşi concluzie.

— Aşa se pare, am spus.

— Dar *de ce* să vrea ca el să fie prins?

— Asta ar fi marea întrebare. Poate pentru a i se da de înţeles lui Bain Madox că este urmărit. Cu siguranţă, nu se aşteptau ca Bain Madox să omoare persoana pe care o prinsese.

— Dar de ce ar vrea Ministerul Justiţiei şi FBI-ul ca Madox să ştie că a fost luat în colimator?

— Uneori, poliţia acţionează aşa, pentru a deruta şi a inhiba într-o oarecare măsură suspectul. Uneori, în cazul oamenilor bogaţi şi puternici, aceasta este o măsură de curtoazie sau o simplă avertizare. Un fel de: „mai bine ai înceta şi ai renunţa la idee, înainte să ne pui pe toţi într-o situaţie neplăcută”.

Kate s-a ridicat şi a venit lângă mine.

— Ai fi putut fi tu în locul lui.

De fapt, eu sper că aş fi avut suficientă minte încât să abandonez misiunea, de îndată ce analizam situaţia de la faţa locului. Harry, pe de

altă parte, era un naiv care avea prea multă încredere în şefii lui şi care respecta întotdeauna ordinele fără să crâcnească.

— În caz că ai dreptate, mă întrebă Kate, crezi că această supraveghere l-a convins pe Madox să renunţe la ce avea de gând să facă?

— Cred că un om precum Madox nu se sperie aşa uşor. El are o misiune de îndeplinit şi nu s-a dat în lături de la a comite cel puţin o crimă în numele acelei misiuni.

— Cel puţin crima despre care ştim noi.

— Exact. Iar eu sunt mai mult ca sigur că ceea ce s-a întâmplat în weekend-ul ăsta a avut efectul opus faţă de ceea ce aştepta Washingtonul. De fapt, probabil că termenul-limită al lui Bain Madox a ajuns cam la 24 de ore, cu câteva ore în plus sau în minus.

— S-ar putea să ştie că jocul s-a încheiat şi plănuieşte să dea bir cu fugiţii. Aşa ar proceda cei mai mulţi.

— Eu sunt ferm convins că el nu este ca toţi ceilalţi. Dar verifică unde sunt avioanele alea.

Ea confirmă printr-o mişcare a capului, zicând:

— Bun, dar, dacă tu chiar crezi că Madox merge înainte cu planurile sale şi dacă nu vrei să ne întoarcem la New York, atunci trebuie să ajungem la cel mai apropiat procuror federal şi să solicităm eliberarea unui mandat de percheziţie pentru Clubul Custer Hill.

— Iubito, eu cred că singurul mandat peste care vei da într-un tribunal federal este un mandat de arestare emis pe numele: John Corey şi Kate Mayfield.

— Atunci hai să mergem la Schaeffer şi să vedem dacă el îl poate convinge pe procurorul local să ceară un mandat de percheziţie!

— Kate, nimeni nu va emite un astfel de mandat pe numele lui Bain Madox, exclusiv pe baza a ceea ce noi doi vom spune despre el. Avem nevoie de mai multe dovezi.

— Cum ar fi?

— Evident, nişte fire de păr sau fibre textile din cabana Custer Hill, care să se potrivească cu cele găsite pe cadavrul lui Harry şi pe hainele lui. Aceasta ar fi proba judiciară necesară pentru a face legătura între cabana lui Madox şi Harry şi apoi între Harry şi Madox, care se afla la cabană.

— Bine… dar cum obţinem astfel de probe de la Clubul Custer Hill fără un mandat de percheziţie?

— La fel cum aş proceda şi dacă aş investiga uciderea lui John Doe, despre care aş crede că a fost ultima oară văzut în viaţă în casa lui Joe Smith.

— Ce vrei să spui…?

— Că mă duc la Clubul Custer Hill să-i fac o vizită domnului Madox.

— Nu vreau să mergi acolo.

— De ce nu? Este exact ceea ce aş face în stadiul ăsta, în orice altă investigaţie de acest gen. Am ajuns în situaţia în care nu mai avem alte piste sau indicii, aşa că trebuie să mă întorc la principalul suspect şi să discut cu el.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu, tu nu vii cu mine. Am nevoie de tine aici, ca să pui la punct toate detaliile de care vom avea nevoie pentru a ne construi cazul… adică acele lucruri care vor fi necesare pentru obţinerea mandatului de percheziţie.

La drept vorbind, nu prea mai era timp pentru aşa ceva, dar măcar suna bine.

— Nu, a spus ferm. Nu te duci acolo singur. Ar putea fi periculos, adăugă ea, uitându-se la mine.

— Nu este periculos. Doar nu mă duc la castelul lui Dracula. Sunt un agent federal care face o anchetă.

— El a omorât deja un agent federal.

Bine zis! Dar am continuat:

— Şi probabil că regretă că a făcut-o. Iar, dacă nu regretă acum, cu siguranţă va regreta mai târziu.

M-am întors în sufragerie şi mi-am luat geaca de piele. Kate m-a urmat şi şi-a pus şi ea geaca.

Era unul dintre momentele alea în care trebuia să dau dovadă că sunt în egală măsură categoric şi tandru. Am luat-o în braţe şi i-am spus:

— Am nevoie de tine aici. Astăzi nu prea avem mână de lucru. Chiar mă pot descurca singur.

— Nu.

— Cred că am mai multe şanse să ajung la el dacă sunt singur.

— Nu.

— O să trec şi pe la echipa de intervenţie a lui Schaeffer, care se află în intersecţie. Da? O să le cer să-mi acorde o oră, iar dacă nu ies de

acolo în acest interval, să ştie că trebuie să-şi trimită oamenii după mine. Bine?

Argumentul ăsta păru să funcţioneze, întrucât nu mai insistă aşa de mult să meargă cu mine.

Am încheiat spunând:

— Ţine legătura cu Schaeffer. Apoi sună şi la The Point, să vezi cine ne caută. Spune-le că suntem la cumpărături în Lake Placid, iar dacă sună domnul Griffith, spune-i că o să ne întâlnim cu el în centru. Şi adu-i aminte lui Jim că Sonny DeMott urma să-mi împrumute un sacou şi o cravată pentru cină.

— Aşa e?

— Sunt sigur că ar fi făcut-o. Abureşte-i şi tu! Ţine-mi puţin locul.

Zâmbi, apoi spuse:

— Vreau să-ţi deschizi mobilul.

— Kate, fără mobile. Dacă-l porneşti, Liam Griffith va fi în faţa uşii ăsteia în mai puţin de o oră.

— John, noi nu lucrăm aşa.

— Iubito, din când în când mai trebuie să te şi abaţi puţin de la reguli.

— Din când în când? La fel ai făcut şi la ultimul caz.

— Zău? Ei, şi ai văzut că a ieşit bine? între timp, poate reuşeşti să comanzi o pizza.

Ne-am îndreptat spre uşă, iar Kate a spus:

— Ai mare grijă!

— Fără anşoa.

Ne-am giugiulit puţin, şi iată-mă plecat spre castelul lui Dracula.

Capitolul 38

Am dat peste un minimarket la marginea Cantonului. Sau poate era chiar în centru. Greu de spus! În fine, am intrat şi am cumpărat toate cele necesare pentru a-mi duce la îndeplinire sarcina, adică un pachet de Drake's Ring Ding umpluţi cu cremă şi o rolă din acelea lipicioase pentru strâns scamele.

Tipul de la casă mi-a spus de o scurtătură spre Colton – aveam de parcurs o distanţă de circa cincizeci de kilometri. L-am mai întrebat, de asemenea, unde era magazinul cu articole sportive, şi mi-a oferit

câteva îndrumări.

M-am întors la maşină şi m-am gândit care avea să fie următoarea mea mişcare. Era unu şi ceva, deci ar fi urmat să ajung la ghereta de la Custer Hill înainte de ora două, iar asta fără să mă opresc să cumpăr o cutie cu gloanţe de calibru 9 şi câteva încărcătoare de rezervă. Adică, în caz că aveam de gând să-i zbor creierii lui Madox, aveam mai mult decât suficientă muniţie în încărcătorul meu de cincisprezece gloanţe, plus glonţul de pe ţeava.

Pe de altă parte, dacă era nevoie să ies de acolo ameninţând cu arma, probabil că aveam cu câteva gloanţe mai puţin decât mi-ar fi fost necesare. Când vine vorba de muniţie, este mai indicat să ai mai multă decât crezi că este nevoie, pentru că, dacă ai mai puţină, lucrurile nu ies, de regulă, la fel de bine pe cât ţi-ai dori.

Probabil că indicat ar fi fost, de asemenea, să nu-mi verific muniţia în prezenţa lui Kate, care pesemne s-a întrebat dacă nu cumva plănuiam să iau cu asalt Clubul Custer Hill. Nici eu nu eram foarte sigur în privinţa asta, dar nu excludeam această opţiune.

În fine, am hotărât că prioritatea mea era să ajung la Clubul Custer Hill şi să aflu ce avea Madox de gând să facă – asta în caz că avea de gând să facă ceva. Iar dacă nu-mi ajungea muniţia, cu siguranţă Madox avea o mulţime de arme prin preajmă.

Am pornit la drum, am dat drumul la radio şi-am ascultat un talk-show în franceză, în direct din Quebec.

Nu aveam habar ce spuneau, dar toată lumea părea agitată, iar singurele cuvinte pe care le-am înţeles au fost, „Irak", „America", „3 ush" şi „Hussein".

Melodioasa limbă franceză începea deja să-mi dea dureri de cap, aşa că am mai schimbat canalele, încercând să găsesc unul care să spună ceva despre accidentul de vânătoare; dar nu am dat decât peste DJ şi reclame. Am lăsat pe un canal cu muzică country, unde Hank Williams se tânguia de mama focului, cântând *Your Cheatin' Heart.* Pentru mine este un mister de ce îmi place muzica asta şi totodată un secret pe care nu-l împărtăşesc multor oameni.

Vremea era încă frumoasă, iar drumul de ţară era destul de bun şi aproape necirculat, aşa că mă descurcam în privinţa timpului.

Am deschis pachetul de Ring Ding şi am înfulecat prima prăjitură, apoi am savurat-o pe a doua. O minune de ciocolată!

Mă legănam la volan şi ascultam cum Hank cânta *Hey, Good*

Lookin'.

În primul rând, Kate era în siguranţă la pensiunea Wilmei, asta dacă nu cumva era brusc lovită de o criză de onoare, datorie şi sentiment naţionalist, lucru care ar fi însemnat să-i sune pe Walsh sau pe Griffith.

Doamna Mayfield este ceva mai înţeleaptă decât pare, iar eu speram că în momentele astea îşi păstrase mentalitatea de după 11 septembrie şi înţelegea că la New York şi Washington se întâmpla ceva foarte ciudat şi că nu era cazul să alerteze pe nimeni în privinţa asta.

În al doilea rând, ultima oară când vorbisem cu maiorul Schaeffer, acesta era de partea noastră. Dar acest lucru s-ar fi putut schimba foarte rapid. Sau poate că nu fusese niciodată cu adevărat de partea noastră. Dacă vreun angajat al poliţiei statului avea să tragă pe dreapta maşina mea închiriată de la Enterprise, aveam să aflu răspunsul la această întrebare înainte să ajung la Clubul Custer Hill.

În al treilea rând, era vorba despre Tom Walsh. El n-avea idee de ceea ce se întâmpla şi probabil că acum intrase în belele deoarece îi trimisese aici pe cei mai nepotriviţi agenţi să rezolve cazul dispărutului Harry Müller.

Ei bine, dacă intrase în încurcătură, atunci primise exact ceea ce merita. Pe de altă parte, iniţial voise să mă trimită *pe mine* aici, în locul lui Harry. Oare ce însemna asta?

În al patrulea rând, să nu-l uit pe Liam Griffith, Executorul. Mi-amintesc că era prieten cu duşmanul meu, răposatul Ted Nash, ofiţer CIA, aşa că, întocmai cum ar spune arabii, „orice prieten al duşmanului meu e duşmanul meu". Cu atât mai mult cu cât amândoi sunt nişte ticăloşi. Trebuia să-l evit pe cât posibil pe acest individ, până în momentul în care eram suficient de puternic ca să-l dobor.

Şi ultimul, dar nu cel din urmă, domnul Bain Madox, care, după toate aparenţele, încercase cândva să declanşeze un război termonuclear, doar pentru a vedea ce iese din asta. Vreau să spun că o asemenea treabă era atât de neobişnuită, încât n-o puteam înţelege. Dar toate amănuntele pe care le observasem de unul singur şi impresia pe care mi-o lăsase acest domn păreau să indice în această direcţie. Mi-a trecut prin gând că poate Madox văzuse prea multe filme cu James Bond în adolescenţă şi probabil că se raporta destul de uşor la toate personajele negative.

Cu toate astea, Bain Madox nu era genul de personaj rău, cu

accent străin, dintr-un film; el era un american get-beget, un erou de război şi o poveste de succes. Un fel de Horatio Alger, mânat de o dorinţă aprigă de a semăna moartea printr-un război termonuclear.

Dar, după cum mi-ar fi spus şi psihologul meu personal, dacă aş fi avut unul, „John, treaba asta cu războiul termonuclear ţine de trecut, trebuie să mergem mai departe". Corect. Problema era acum să-mi dau seama ce făcea Bain în casa aceea mare, pentru a transforma cumva eşecurile sale din trecut într-un succes prezent.

Am ieşit de pe drumul lăturalnic în Colton, am luat-o spre sud pe Route 56 şi am intrat în South Colton, cătunul adormit. Şi iată că-l zăresc pe şobolanul de Rudy, pălăvrăgind cu un tip oarecare dintr-o camionetă.

Nu m-am putut abţine, aşa că am tras maşina în parcare şi-am strigat:

— Hei, Rudy!

M-a văzut şi a venit agale spre maşină.

— M-am rătăcit din nou, i-am spus.

— Da? Hei, ce mai faceţi? Aveţi o maşină nouă! observă el.

— Nu, e tot aia.

— Sigur? Ieri conduceaţi un Taurus!

— Zău? Hei, l-ai văzut cumva pe domnul Madox azi-noapte?

— Da, chiar doream să vorbesc cu dumneavoastră despre asta. Nu voia să se întâlnească cu mine.

— El mi-a spus că vrea.

— Sunteţi sigur?

— Aşa a spus el. Îmi pare rău că i-am zis că tu m-ai sfătuit să iau banii înainte.

— Da… Am încercat să-i explic, dar lui i s-a părut amuzant, cine ştie de ce…

— Da? Şi ce a mai spus?

— Păi… a spus că m-aţi luat la mişto. Că sunteţi genul ăla care face pe isteţul şi bagă oamenii în belele.

— Eu? Astea sunt mulţumirile pe care le primesc pentru că i-am reparat aparatul de făcut gheaţă?

— A spus că ăla nu avea nimic stricat.

— Şi tu pe cine crezi? Pe mine sau pe el?

— Păi… nu mai contează.

— Adevărul contează. Mai are musafiri? am întrebat.

Rudy ridică din umeri.

— N-am văzut pe nimeni. Dar era o maşină în faţa casei. Am crezut că e a dumneavoastră. Un Taurus albastru.

— Eu am un Hyundai alb.

— *Acum,* da. Dar ieri aveaţi un Taurus albastru.

— Bine. Apropo, s-a oprit cineva care venea de la Madox să bage benzină azi?

— Nu. Nu vă trebuie benzină?

— Nu, chestia asta consumă rachiu de orez. A oprit cineva aici să ceară instrucţiuni cum să ajungă la cabana asta?

— Nu… De fapt, a venit un tip din Potsdam şi a vrut să se uite pe harta mea.

— De ce?

— Avea nişte indicaţii pentru a ajunge la reşedinţa Custer Hill şi voia să le verifice. I-am spus că oricum nu găsea reşedinţa pe harta mea, aşa că am verificat informaţiile pe care le primise şi i-am mai dat eu nişte repere, după care să se orienteze.

Există mai multe mijloace prin care poţi pune nişte întrebări indiscrete, aşa că am întrebat:

— Era cumva un tip înalt, slăbuţ, cu mustaţă spilcuită, de texan, care conducea un Corvette roşu?

— Nu, era un mecanic de la Potsdam Diesel.

M-a luat prin surprindere; aproape că rămăsesem fără cuvinte.

— Da… sigur. Charlie de la Potsdam Diesel. Tipul cu generatorul.

— Da. Dar cred că-l chema Al. Da… Cam prin perioada asta a anului trebuie să-ţi verifici generatorul. Anul trecut, prin noiembrie sau decembrie, s-a pornit brusc o furtună de zăpadă. Iar liniile de prin tot oraşul…

— Aşa… Deci Al este încă acolo?

— Nu ştiu. S-a întâmplat cam cu o oră în urmă. Nu l-am văzut întorcându-se. De ce? îl căutaţi?

— Nu… numai că…

— Încotro mergeţi?

— Poftim?

— Spuneaţi că v-aţi rătăcit…

— Nu chiar… I-ai transmis domnului Madox mesajul meu? Cum că eu sunt un bun ţintaş?

Rudy păru puţin stânjenit.

— Da… Nu i s-a părut prea amuzant.
— Serios? Şi ce-a spus?
— Nu prea multe. Mi-a cerut doar să-i repet.
— Bun… aşa. Deci… ne vedem mai târziu.
M-am întors pe şosea şi am luat-o spre Clubul Custer Hill.
„Potsdam Diesel."
Urma ca generatoarele să fie pornite, curând transmiţătorul avea să se încălzească, iar antena să huruie, trimiţând semnale ELF în adâncul Pământului. Iar undeva pe planeta asta nenorocită exista un transmiţător care avea să recepţioneze semnalele alea.
Sfinte Sisoe!

Capitolul 39

Conduceam mult prea repede pe drumul ăla forestier, iar maşina a săltat puţin de la sol, de câteva ori. Drept înainte, vedeam deja punctul de unde McCuen Pond Road o lua spre nord, către intrarea pe proprietatea Custer Hill, dar nu am mai văzut pe nimeni care să se sprijine alene pe lopată şi nici vreo groapă de pe drum umplută de curând.
M-am oprit la intersecţia celor trei căi şi am mai aruncat o privire mai sus, pe drumul forestier, iar apoi către McCuen Pond. Părea că sunt singurul care se afla prin împrejurimi. Era ca în scena aia din *Naşul*, în care Michael se duce la spital să vadă ce mai face tatăl său şi descoperă că cineva le spusese poliţiştilor să plece acasă, iar asasinii plătiţi erau pe drum. „Mamma mia."
Am rămas acolo un minut, aşteptând ca tipul însărcinat cu supravegherea să apară de după vreun tufiş. Dar, categoric, eram singur. Deci ce se întâmplase cu Schaeffer? Hank? Prietene? Aloooo?
„Să nu irosim vremea", mi-am zis, aşa că am virat spre McCuen Pond şi m-am îndreptat spre ghereta de la poartă.
Am încetinit, după cum indica semnul, apoi am oprit la denivelare, mi-am scos pistolul Glock şi mi l-am îndesat în buzunarul de la geacă.
S-a deschis poarta, iar un tip îmbrăcat în echipament de camuflaj a venit către mine. Pe măsură ce se apropia, am observat că era acelaşi cu care avusesem de-a face şi data trecută, iar ăsta era un lucru bun. Sau poate că nu. Am încercat să-mi amintesc dacă îl

enervasem cumva. Kate îşi aminteşte întotdeauna pe cine am enervat la vreo întâlnire anterioară şi mă anunţă din timp.

Am deschis geamul maşinii, iar tipul a părut să mă recunoască, chiar dacă eram într-o maşină nouă. Mi-a servit aceeaşi replică de data trecută:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Am venit să-l văd pe domnul Madox.

— Aveţi întâlnire cu dumnealui?

— Uite ce e, puştiule, hai să nu mai repetăm poezia asta de tot rahatul. Ştii cine sunt, la fel de bine cum ştii că nu mă aşteaptă. Deschide dracului poarta!

Cu siguranţă acum îşi amintise de mine – poate pentru că purtam aceleaşi haine, sau mai degrabă pentru că sunt un nemernic arogant. Mă luă prin surprindere, zicându-mi:

— Vă rog, înaintaţi către gheretă. De fapt, *chiar* vă aşteaptă, a mai adăugat, zâmbind imediat după aceasta.

Vai, ce drăguţ! Dar zâmbetul lui nu a fost chiar *drăguţ.* Am condus spre poartă şi am văzut în oglinda retrovizoare cum Micuţul Rambo transmise ceva prin aparatul lui de emisie-recepţie.

Poarta s-a deschis şi, atunci când am pătruns, un alt tip a înaintat şi m-a salutat. I-am răspuns la salut pe italieneşte, şi apoi am accelerat pe drumul întortocheat ce ducea către reşedinţă.

Am remarcat din nou stâlpii de telefon şi cele trei cabluri grele prinse între ei, iar ceea ce ieri îmi păruse a fi ceva foarte ciudat semăna acum suspect de mult cu o antenă ELF. Doar dacă nu cumva mă înşelam amarnic. Aveam nevoie de o doză de Bain Madox pentru a-mi confirma bănuielile şi concluziile.

Spre mine venea un jeep negru, iar şoferul îmi făcea semn cu mâna, ceea ce mi s-a părut drăguţ, aşa că i-am făcut şi eu semn şi am claxonat, văzându-l că virează direct în canalul de scurgere.

În faţa mea se afla catargul cu drapelul în vânt; sub drapel se vedea fanionul Regimentarul Şapte Cavalerie. Ştiam, din ceea ce citisem la un moment dat, că, atunci când fanionul era arborat pe catarg, comandantul se afla în incintă. Aşadar, El Supremo se afla cu siguranţă înăuntru.

Am ocolit catargul, m-am oprit sub portic, am coborât din maşină, am încuiat portiera şi am păşit pe verandă. Uşa din faţă era descuiată, aşa că am intrat în foaier, aruncând o privire la balcon.

Nu era nimeni prin preajmă, şi mi-am amintit că personalul intern îşi luase liber după lungul weekend de trei zile, fapt care dădea de înţeles că domnul Madox era un patron cu vederi liberale sau poate un om care ţinea să fie singur.

Pe perete, generalul Custer încă rezista într-o ultimă împotrivire; abia acum am observat, pe tăblia de deasupra picturii, un aparat de luat vederi, cu fibră optică. Se poate să-l fi remarcat, inconştient, chiar de prima dată, şi poate de acolo îmi inspirase gluma stupidă cu Sfânta Scrumbie. Sau poate că nu.

M-am apropiat mai mult de pictură, ca şi cum aş fi studiat-o, apoi m-am dat şi mai aproape de perete, atât de mult, încât camera să nu mă mai poată vedea.

M-am uitat din nou la balcon, apoi am scos din geacă micuţul dispozitiv pentru adunat scame, am scos ambalajul protector, apoi i-am dat drumul rolei pe covor şi am împins-o cu piciorul. Am ridicat-o uşor şi am pus-o înapoi în buzunar. Dacă ar fi fost prin preajmă câinele ăla idiot, ar fi suferit şi el acelaşi tratament ca şi covorul.

Mie îmi plac probele judiciare atunci când alţii le culeg, le analizează şi îmi raportează rezultatele, însă uneori trebuie să te descurci şi singur. Nu credeam că aveam suficient timp la dispoziţie ca să aşteptăm rezultatele testelor oficiale, dar poate ar fi găsit cineva rola din buzunarul meu, în cazul în care aş fi sfârşit şi eu într-un accident de vânătoare.

Am auzit un zgomot în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut pe Carl coborând pe scări. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt, dar nu mi-am putut da seama dacă mă văzuse strângând scame de pe covor.

Carl se opri pe ultima treaptă, se holbă puţin la mine şi mă întrebă:

— Aţi venit ca să-l vedeţi pe domnul Madox?

— Categoric nu am venit să te văd pe tine, Carl.

— Trebuie să fiţi escortat *până la* cabană şi în *interiorul* ei, spuse el, neţinând seama de cuvintele mele.

— Da, ştiu. Poliţa de asigurare. Să mai încerc o dată?

Nu cred că tipul mă simpatiza prea mult; În plus, probabil că încă nu-i trecuse supărarea pentru faza cu cafeaua cu lapte.

— Din fericire, domnul Madox poate primi, a spus el.

— Ce să primească? Mesaje din cosmos?

— Poate primi oaspeţi.

M-am uitat la Carl, care, după cum observasem şi la prima vizită, era un tip masiv. Nu era vreun tinerel, dar era în formă, şi sunt convins că experienţa sa compensa pe deplin lipsa de tinereţe şi vigoare. De fapt, chiar mi-l imaginam răsucind cureluşa de la binoclu în jurul gâtului lui Harry şi ţinându-l îngenuncheat, în vreme ce şeful său trăgea un glonţ chiar în şira spinării lui Harry.

Am cunoscut câţiva veterani de război la viaţa mea; te-ai aştepta ca aceşti oameni să fie încă duri, iar unii chiar sunt, undeva în interior. Dar cei mai mulţi pe care i-am cunoscut au în comun o blândeţe aparte, ceva care parcă spune: „Am omorât, dar nu vreau să omor din nou".

Pe de altă parte, mi se părea că individul din faţa mea, Carl, ar fi putut lesne să adauge un P.S. acelor vorbe: "…dacă nu mi se dau ordine să omor".

— Domnul Madox se află în biroul său. Veniţi cu mine, a spus el. L-am urmat pe o scară abruptă, până am ajuns în dreptul unui foaier din care se vedea salonul mare de la parter. Carl mă conduse la o uşă cu panel, după care îmi spuse:

— Domnul Madox are un sfert de oră la dispoziţie.

— Eu o să-i acord chiar mai mult.

„Doar dacă nu cumva îl omor până-mi expiră timpul", mi-am spus în gând.

Cali a bătut la uşă, a deschis-o şi a anunţat:

— Domnule colonel, domnul Corey a venit să vă vadă.

Colonel?

I-am spus lui Carl:

— *Detectivul* Corey. Mai încearcă o dată.

Părea foarte enervat, şi mi-a trecut prin cap să-i cer să-mi aducă o mocca frappé, dar a rectificat:

— *Detectivul* Corey doreşte să vă vadă, domnule.

Colonelul Madox i-a mulţumit.

Am intrat în birou, iar uşa se închise în urma mea. Mă aşteptam să-l văd pe colonelul Madox în ţinută de gală, în uniforma sa scrobită; cu toate acestea, el se afla în spatele biroului, purtând blugi, un tricou alb cu guler şi un sacou albastru. Mi-a spus:

— Ce plăcere neaşteptată… domnule detectiv.

— La poartă mi s-a dat de înţeles că eram aşteptat.

— Da, de fapt, le-am spus celor de la pază că e posibil să apăreţi din nou pe aici, în legătură cu persoana dispărută, despre care am

înţeles că se speculează tot felul de ipoteze, spuse el zâmbind.

Nu am comentat, iar Madox mi-a întins mâna, ne-am salutat şi mi-a urat bun venit.

Mi-a arătat un scaun din faţa biroului său, iar eu m-am aşezat, întrebându-mă dacă Harry fusese vreodată acolo.

— Unde este doamna Mayfield? m-a întrebat Madox.

— Este la un curs de modeling.

Rânji.

— Deci vă place camera de la The Point?

Nu am răspuns.

— De fapt, şi eu am stat acolo de câteva ori, aşa, doar pentru a schimba puţin peisajul. Îmi place lacul, pe care nu-l am aici. Este un domeniu drăguţ, dar găsesc că mâncarea este prea… continentală pentru gusturile mele. Eu prefer mâncarea simplă, tipic americană.

Nu am dat nicio replică, aşa că m-a întrebat:

— Mai au bucătarul acela francez? Henri?

— Da.

— Este o adevărată primadonă; ca toţi ceilalţi, de altfel. Dar, dacă vorbeşti cu el, o să-ţi facă o friptură de vacă obişnuită, fără vreun sos misterios, şi un cartof copt.

Încerca oare nemernicul ăsta să-mi spună ceva? Ştiam că nu trebuia să menţionez că eu şi Kate suntem căsătoriţi, dar deja încălcasem una dintre celelalte reguli de bază, spunându-i unde suntem cazaţi, iar acum pesemne juca un joc al nervilor cu mine.

Părea să aibă chef de stat la taclale, aşa cum se întâmplă cu mulţi suspecţi când le ajung zvonurile la urechi, aşa că spuse:

— Că tot veni vorba de francezi, care-i problema lor?

— Sunt francezi.

A râs.

— Asta trebuie să fie explicaţia! Bătu puţin cu degetele în ziarul de pe birou, un *New York Times,* după câte am văzut, şi mă întrebă: Aţi văzut articolul ăsta de pe prima pagină? Loialii noştri aliaţi, francezii, lasă de înţeles că suntem pe cont propriu în Irak.

— Am văzut.

— Eu am o teorie care spune că oamenii ăştia au pierdut o parte importantă din fondul lor genetic în Primul Război Mondial. Au murit un milion de soldaţi curajoşi în tranşee. Deci cine a mai rămas pentru a procrea? Cei mai slabi din punct de vedere fizic şi mental, laşii şi

găinușele. Ce părere aveți?

Mă gândeam că tipul o luase razna rău, dar am spus doar atât:

— Genetica nu constituie punctul meu forte.

— Bine, asta-i pur și simplu teoria mea. Pe de altă parte, eu chiar am avut în batalionul meu doi foști soldați francezi: unul făcea parte din Legiunea Străină, iar celălalt era soldat paraşutist. S-au alăturat armatei americane pentru a lupta, și asta au și făcut. Le plăcea la nebunie să omoare comuniști. Curaj pe ei, nu glumă!

— Deci nu se aplică teoria.

— Nu. Franța nu produce suficienți oameni de acest gen; sau poate că o face, dar nu se cunoaşte lucrul ăsta din cauza societății lor feminizate. Nu mai este respectat etosul războinic. Dar noi o facem. Adăugă apoi: Războiul ăsta din Irak se va încheia în mai puțin de o lună.

— Dar când începe?

— Nu știu.

— M-am gândit că poate dumneavoastră aveți ceva prieteni cu funcții mai înalte.

— Păi… chiar am. După ce ezită puțin, spuse: Pun pariu că pe la mijlocul lui martie. Undeva în preajma zilei Sfântului Patrick.

— Eu zic că la sfârşitul lui ianuarie.

— Puneți o sută de dolari la bătaie?

— Sigur.

Chiar am bătut palma, iar după aceea el a adăugat:

— Când o să pierdeți, am să vă caut.

— Federal Plaza, numărul 26. I-am surprins privirea și l-am avertizat: Iar dacă pierdeți dumneavoastră, *eu* am să vă caut.

— Sunați la biroul meu de la New York. Nu este departe de Federal Plaza 26. Duane Street. GOCO. De fapt, eu eram chiar în biroul meu când au lovit avioanele… N-am să uit niciodată priveliștea aia. Apoi întrebă: Eraţi la birou? Aţi văzut?

— Eram chiar pe punctul de a intra în Turnul de Nord.

— Dumnezeule mare!…

— Haideți să schimbăm subiectul!

— Bine. Deci ni se va alătura și doamna Mayfield?

Ciudată întrebare! Doar îi spusesem că e la un curs de modeling. Plus că nu aveam la dispoziție decât un sfert de oră cu Maiestatea Sa. Poate-i plăcea cum arăta Kate sau poate voia să afle dacă aveam să

dăm lovitura acum.

— Am venit doar eu azi.

— În ordine… Hai că mi s-a uscat gura de cât am vorbit, şi nici nu v-am întrebat care este scopul vizitei dumneavoastră.

Scopul vizitei mele era investigarea unei crime, dar nu voiam să intru direct în subiect. De obicei, acolo se termină show-ul, cel mai probabil urmând să ţi se ceară să pleci. Aşadar, am spus:

— M-am gândit să trec pe aici şi să vă mulţumesc pentru că v-aţi oferit să ne ajutaţi în legătură cu persoana dispărută.

— Cu mare plăcere. Şi regret nespus vestea proastă.

— Da, şi eu.

Odată ajunşi în acest punct, trebuia să mai vorbim puţin despre asta, după care urma să-i mulţumesc pentru simţul civic de care dădea dovadă, iar apoi să plec. Pentru moment însă, am decis să las deoparte acest subiect şi am întrebat:

— Vă deranjează dacă admir puţin priveliştea?

Şi am arătat cu capul către fereastră.

Ezită puţin, apoi dădu din umeri.

— Dacă doriţi…

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Din spatele cabanei, se vedea cum se continua coasta dealului, în vârful căruia se afla turnul cu releu, care se ramifica în tot soiul de braţe electronice. Ce-am văzut mă făcu să mă întreb dacă toate astea aveau de-a face cu antena ELF.

În depărtare, puteam distinge cu uşurinţă mai mulţi stâlpi de telefonie, ba am văzut chiar şi păsări care se aşezau şi zburau de pe cele trei cabluri mari. Nu păreau să fi luat foc, să se fi accidentat măcar sau să zboare mai aiurea, aşa că am luat asta drept un semn bun.

La şi mai mare depărtare, am văzut o magazie din prefabricate. Avea uşile deschise, aşa că am putut zări înăuntru câteva maşini – un jeep negru, o dubă albastră şi o maşină de tuns iarba. Lângă magazie erau parcate mai multe maşini de teren, despre care am presupus că erau folosite pentru a patrula prin zonă. Mă aşteptam să observ că domnul colonel Madox avea şi nişte tancuri Abrams, dar prin preajmă nu existau urme de şenile.

În partea dreaptă, cam la vreo nouăzeci de metri de cabană, am văzut două clădiri lungi. Potrivit hărţii lui Harry, pe care o aveam în buzunarul de la geacă, am identificat construcţia albă din lemn ca fiind cazarma; Părea suficient de încăpătoare încât să adăpostească

douăzeci de persoane. Cealaltă construcţie era de mărimea unei case, fiind clădită în întregime din piatră şi având un acoperiş de tablă şi nişte obloane de oţel, ce acopereau ferestrele. Trei hornuri scoteau fum negru, iar lângă uşa de la intrarea în clădire se afla o camionetă pe care scria: *„POTSDAM DIESEL”.*

Madox veni lângă mine şi spuse:

— Nu-i o privelişte spectaculoasă. Cea din faţă este mai frumoasă.

— Eu cred că şi asta e interesantă. La ce folosesc toţi stâlpii ăştia de telefonie şi cablurile de pe proprietatea dumneavoastră?

L-am privit în ochi, dar nici măcar n-a tresărit.

— Toate au fost instalate pentru a face legătura între staţiile de recepţie din incinta proprietăţii.

— Pe bune?

— Vă mai aduceţi aminte de vremea când eraţi poliţist şi făceaţi rondul? Existau staţiile acelea special amenajate pentru a-ţi contacta colegii în caz de urgenţe…

— Da. Şi mai aveam şi aparate de emisie-recepţie de prin anii 1950, care sunt mult mai ieftine decât câteva sute de stâlpi telefonici înfipţi direct în piatră.

Domnul Madox nu răspunse. De fapt, probabil că analiza totul acum, încercând să-şi dea seama dacă întrebările mele vin la întâmplare sau sunt menite să ducă undeva.

— După cum am aflat pe câmpul de luptă, mi-a spus, nu te poţi încrede în aparatele radio. În orice caz, astfel de staţii şi aparate sunt rareori folosite azi, când avem mobile şi aparate de emisie-recepţie mai performante. Stâlpii ăştia folosesc şi la montarea şi alimentarea lămpilor de siguranţă.

— Am înţeles.

„Şi la alimentarea dispozitivelor de ascultare şi a camerelor video”, am completat eu în gând.

— Dar clădirea aia albă ce e?

— Cazarma.

— A, da… Pentru armata dumneavoastră. Şi văd că aveţi şi garajul plin.

Dat dracului locul ăsta!

— Mulţumesc.

— Şi clădirea aceea din piatră ce este?

— Acolo se află generatorul meu electric.
— Văd că sunt trei hornuri care scot fum.
— Da, sunt trei generatoare.
— Vindeţi curent electric Potsdamului? am întrebat.
— Sunt un mare fan al redundanţei.
— Al redundanţei, carevasăzică…
— Da. Şi Dumnezeu e la fel. De aceea avem două boaşe.
— Dar un singur mădular. Cum vine asta?
— Şi eu m-am întrebat deseori lucrul ăsta.
— Şi eu la fel.

Acum ar fi trebuit să mă întrebe de ce puneam toate întrebările astea, dar n-a făcut-o.

— Bine, mulţumesc că aţi trecut pe aici. Din nou, îmi pare foarte rău de… Mă scuzaţi, cum îl chema?
— Harry Müller.
— Da. Oamenii trebuie să fie foarte atenţi prin pădure.
— Am observat.
— Mai e ceva?
— Mai am nevoie doar de câteva minute din timpul dumneavoastră.

Zâmbi politicos şi îmi aminti:

— Exact aşa aţi spus şi data trecută, şi v-a luat ceva vreme până aţi plecat. Nu l-am băgat de seamă şi m-am îndepărtat de fereastră, apoi m-am mai uitat puţin prin birou. Era o cameră mare, cu lambriuri din pin deschis la culoare şi cu mobila făcută din stejar. Pe podea era un covor oriental.

Deasupra biroului lui Madox se putea vedea o fotografie înrămată cu un tanc petrolier, cuvintele „GOCO BASRA" fiind inscripţionate pe margine, jos. O altă fotografie înfăţişa o platformă petrolieră în flăcări.

— Războiul din Golf, îmi explică Madox. Sau, mai bine zis, Primul Război din Golf. Urăsc să văd cum arde degeaba petrolul numa' bun, mai ales dacă nu mă plăteşte nimeni pentru el.

Nu am spus nimic. De regulă, lista mea de întrebări scurte şi de răspunsuri şi mai scurte ajungea pentru a demonta un suspect, dar tipul ăsta era mai rece ca un cadavru pus la gheaţă. Am simţit totuşi o uşoară lipsă de lejeritate în comportamentul lui. De fapt, şi-a aprins o ţigară, dar de data asta nu a mai făcut rotocoale de fum.

Niciunul din noi nu mai zicea nimic, iar eu m-am îndreptat spre un perete plin cu fotografii şi certificate înrămate.

Toate aveau legătură cu armata – erau premii, citaţii, o eliberare onorifică, numirea sa ca sublocotenent, promovările în diferite grade şi aşa mai departe, plus un număr de fotografii, cele mai multe înfăţişându-l pe Madox în tot felul de uniforme; vreo şase dintre poze fuseseră făcute în Vietnam.

M-am uitat la una care îl arăta în prim-plan. Avea tenul vopsit pentru camuflaj, era murdar şi avea şi o tăietură proaspătă deasupra ochiului drept, din care curgea un firicel de sânge. Faţa îi lucea de sudoare, iar ochii-i pătrunzători ieşeau în evidenţă pe chipul înnegrit de vopsea, semănând şi mai mult cu cei ai unui uliu şi părând şi mai pătrunzători.

— Aceste fotografii îmi aduc aminte cât de norocos sunt că mă aflu aici, îmi spuse el.

„Ei bine, m-am gândit eu, hai să vedem cam cât de norocos eşti!”

— Văd aici trei medalii Purple Heart.

— Da, două sunt pentru răni minore, dar pe a treia era cât pe ce să o primesc postum.

Nu am cerut detalii, şi nici nu mi le-a oferit, cu excepţia unuia:

— Un AK-47 mi-a penetrat pieptul.

Evident, acest lucru nu atinsese vreun organ vital, dar cred că fusese cauza unei pierderi de sânge din zona creierului.

— Mă aflam în cea de-a treia misiune şi cred că am forţat un pic nota.

— Da…

„Harry nu a avut norocul ăsta”, m-am gândit.

— Dar ştiţi ce? Aş face şi acum exact acelaşi lucru.

M-am gândit să-i menţionez faptul că culmea nebuniei este să faci acelaşi lucru de nenumărate ori, aşteptând de fiecare dată alt rezultat.

Chestia ciudată era că, aşa cum sugerase doamna Mayfield, eu şi Bain ajunseserăm întru câtva pe aceeaşi lungime de undă, iar dacă, cel puţin aparent, nu mi-ar fi ucis un prieten sau dacă nu încerca să preia conducerea asupra planetei ori chiar să o distrugă, probabil că l-aş fi plăcut. Lui chiar păruse să-i placă de mine, în ciuda întrebărilor mele indiscrete. Dar, dacă stăteam să mă gândesc mai bine, eu nu-i omorâsem niciun prieten şi, cel puţin deocamdată, nici nu-i dădusem

peste cap planurile de a distruge planeta sau orice alte planuri ar fi avut. Deci nu avea niciun motiv să creadă că n-aş fi un tip de treabă.

În timp ce studiam şi restul fotografiilor, l-am auzit întrebându-mă:

— Aţi fost vreodată rănit la datorie?

— Da.

— În timpul armatei sau când lucraţi în poliţie?

— La poliţie.

— Atunci, ştiţi că este o experienţă traumatizantă. Este ceva atât de îndepărtat de experienţa vieţii tale cotidiene, încât niciodată nu ajungi să înţelegi pe deplin ce s-a întâmplat.

— Cred că m-am prins şi eu.

— Vreau să spun că, dacă te afli în luptă sau dacă te ocupi de cazuri la poliţie, te aştepţi poate să fii rănit – sau ucis – şi crezi că eşti pregătit pentru asta. Dar, când chiar se întâmplă, parcă nu poţi crede că ţi se întâmplă tocmai ţie. Nu aşa aţi reacţionat? mă întrebă.

— Cred că am înţeles totuşi ce se întâmpla.

— Da? Poate că totuşi oamenii reacţionează diferit. Apoi, după ce ai înţeles ce ţi s-a întâmplat, te cuprinde o altă stare, a mai detaliat el. Ca să-l parafrazez pe Winston Churchill, „Nimic nu este mai satisfăcător decât să fi fost împuşcat şi să fi supravieţuit".

— Exact. Alternativa ar fi să fi fost împuşcat şi să mori.

— Asta şi voiam să spun. Este o experienţă soră cu moartea, iar, dacă-i supravieţuieşti, nu mai eşti niciodată acelaşi. Spun asta la modul pozitiv. Te cuprinde o stare de euforie… te simţi puternic. Aproape nemuritor. Aşa vi s-a întâmplat?

Mi-am amintit cum zăceam în şanţul de pe 102 Street, după ce doi tipi de origine hispanică trăseseră spre mine o grămadă de gloanţe; nereuşind, de fapt, să mă atingă decât în trei locuri, iar asta de la vreo şase metri depărtare. Mi-amintesc că mi-am văzut sângele ţâşnindu-mi pe faţă cu putere.

— Cum v-aţi simţit?

— Cred că m-am simţit terminat la propriu timp de câteva luni.

— Dar *după aceea.* Nu v-a schimbat viaţa?

— Ba da. A pus punct carierei mele.

— Ei bine, asta e o schimbare de proporţii. Dar voiam să aflu dacă v-a schimbat *perspectiva* asupra vieţii. Ce părere aveaţi despre viitor? Nu simţeaţi că Dumnezeu are planuri mari pentru

dumneavoastră?

— Cum ar fi? Să fiu împuşcat din nou?

— Nu… Vreau să spun…

— Pentru că am fost împuşcat iar.

— Da? Tot la datorie?

— Păi da. Doar nu eram în vacanţă…

— Parcă spuneaţi că toată cariera dumneavoastră se încheiase.

— Acum sunt la cariera numărul doi. Am explicat: Un libanez. Încă îl mai caut.

— Am înţeles. Aparent, luaţi aceste atacuri la modul personal.

Părea foarte prins în discuţia asta!

Ideal este să-i permiţi suspectului să vorbească, pentru că poate să se îndrepte într-o anume direcţie. Şi, chiar dacă nu dezvăluie ceva despre infracţiunea comisă, va dezvălui ceva despre propria persoană.

— Dacă trage cineva în mine, am spus, tind să o iau la modul personal, chiar dacă respectiva persoană nu mă cunoaşte.

— Interesant, pentru că într-un război nu iei niciodată lucrurile la modul personal şi niciodată nu te gândeşti să-l găseşti chiar pe acela care a tras în tine. Este ultimul lucru care-ţi trece prin minte.

— Deci dumneavoastră nu eraţi plin de draci faţă de tipul care vă nimerise?

— Nicidecum. Nu făcea decât să-şi câştige banul, la fel ca mine.

— Foarte iertător din partea dumneavoastră. Şi chiar nu păreţi genul.

A continuat, fără a ţine cont de remarca mea:

— Vreau să spun că soldaţii nu-şi văd inamicii ca pe nişte entităţi separate.

Inamicul constituie el însuşi o ameninţare imensă, fără o formă anume. Deci nu contează cine încearcă să te omoare în particular sau pe cine ucizi în schimb, atâta vreme cât cel pe care îl ucizi poartă aceeaşi uniformă ca acela care a încercat să te ucidă. De fapt, tragi în uniformă, îmi explică el, nu într-un om anume. Mă înţelegeţi?

— E drept, pe libanez nu l-am văzut niciodată, însă cei doi hispanici purtau pantaloni negri strâmţi, tricouri mov şi pantofi cu botul ascuţit.

Madox zâmbi şi spuse:

— Presupun că nu poţi să începi să împuşti la întâmplare pe oricine arată aşa. Dar eu puteam împuşca pe oricine arăta precum

duşmanul.

— Un adevărat ospăţ!

— Răzbunarea este foarte sănătoasă, dar nu trebuie neapărat să fie şi personală; orice om din tabăra adversă este la fel de bun.

— Se poate să nu fie atât de sănătos pe cât credeţi.

— Permite-mi să nu fiu de acord. Răzbunarea aduce cu sine şi încheierea conflictului. Din păcate, războiul luase sfârşit înainte ca eu să mă pot întoarce la datorie şi să egalez scorul.

Deodată m-a străfulgerat gândul că, dacă l-aş fi putut acuza pe acest tip de moartea lui Harry, avocatul său ar pleda pentru nebunie, iar judecătorul ar spune: „Domnule avocat, sunt de acord. Clientul dumneavoastră este complet ţicnit".

Mi-a trecut prin cap că poate individul fusese rătăcit prin închisoare după ce ruşii au fost daţi cu burta în sus şi că practic nu mai rămăseseră, inamici de talie mondială care să-i atragă atenţia şi nici nu mai era nevoie ca Bain Madox să omoare pe cineva pentru a salva naţiunea.

Apoi avuseseră loc evenimentele din 11 septembrie 2001. Şi sunt sigur că despre *asta* era vorba.

A schimbat brusc subiectul şi m-a întrebat:

— Aţi intrat vreun pic în pădure?

— Azi-dimineaţă, puţin. De ce?

— Mă întrebam dacă nu cumva aţi văzut vreun urs.

— Nu încă.

— Ar trebui să încercaţi să vedeţi un urs înainte de a vă întoarce în oraş.

— De ce?

— Este o experienţă unică. Sunt nişte creaturi care te fascinează dacă le urmăreşti.

— Nu par atât de interesante dacă te uiţi pe National Geographic.

Zâmbi şi spuse:

— La televizor nu le poţi *mirosi.* Entuziasmul creşte când eşti faţă în faţă cu un animal despre care ştii că te poate omorî.

— Aşa e. Ce mai entuziasm!

— Dar se consideră că trişezi dacă eşti înarmat. Interesant la urşii negri este că poţi interacţiona cu ei. Sunt periculoşi şi parcă totodată nu sunt periculoşi. Aţi înţeles?

— Cred că nu v-am mai urmărit după primul „periculoşi”.

— Gândiţi-vă la un leu pe de o parte şi la un miel pe de alta. Ştii exact cum trebuie să te comporţi cu fiecare din animalele astea. Corect?

— Corect.

— Dar un urs, un urs negru, este mai complex. Aceste animale sunt inteligente, sunt curioase, deseori se vor apropia de un om. În 95 din cazuri, nu caută decât puţină interactivitate. Dar în 5 din cazuri, şi nu ştii exact când se întâmplă asta, caută să te omoare. Se apropie şi mai mult de mine, zicând: *Asta* îi face interesanţi.

— Da. Foarte interesanţi.

— Vedeţi unde bat? *Posibilitatea* de a muri există, dar şansele ca asta să se întâmple sunt suficient de mici încât să fii atras de o astfel de întâlnire, numai pentru a vedea cum e. Inima îţi bate cu putere, adrenalina îţi creşte pulsul, eşti blocat acolo, între teamă şi euforie. Înţelegeţi?

Nu ştiu ce să spun, chiar nu duhnea a alcool, dar poate băuse vreo vodcă sau doar trăsese puţin la măsea. Sau poate chiar era nebun. Ori poate totul se transformase într-o parabolă despre John şi Bain.

A încheiat spunând:

— Povestea diferă dacă vorbim despre un urs brun sau despre unul polar. Atunci ştii exact cu ce ai de-a face.

— Corect… Care erau culorile alea? Maro este…

— Rău. Ursul Grizzly.

— Şi atunci negru este…

— Nu-i rău. Cei albi sunt urşii polari. Te vor sfârteca. Noi nu avem decât negri pe aici, mă informă el.

— Perfect! Şi ei ştiu că-s negri, da?

Replica mea i se păru amuzantă. Se uită la ceas.

— Mulţumesc din nou pentru vizită. Dacă există vreun… fond deschis pentru… pentru domnul Miller… vă rog să-mi spuneţi.

Nu mai înţelegeam nimic, dar am respirat adânc şi am redevenit stăpân pe mine. Îmi doream din tot sufletul să-l împuşc, să mă uit la el cum moare lent şi să-i spun că era un gest foarte personal faptul că-l împuşcasem, deloc profesionist, şi că nici măcar nu eram plătit pentru asta.

Părea că aşteaptă să-mi iau la revedere, dar eu stăteam pe loc, aşa că îmi spuse:

— Apropo, ieri-seară a trecut pe aici un prieten comun – Rudy.

Sau poate aş fi putut să-i spun că l-am împuşcat în numele ţării şi al lui Dumnezeu. Nu ştiu ce avea de gând, dar eram din ce în ce mai sigur că trebuie oprit, iar, dacă nu-l opream chiar acum, atunci oricine altcineva ar fi încercat să-l oprească după aceea ar fi făcut-o prea târziu. Bain Madox ar fi înţeles asta.

— Rudy, de la benzinăria din South Colton…

Mi-am băgat ambele mâini în buzunarele gecii şi am simţit mânerul revolverului în mâna dreaptă.

— Părea confuz într-o privinţă, continuă Madox. Avea impresia că eu vă spusesem dumneavoastră să-l anunţaţi că aş dori să-l văd.

— Şi nu doreaţi?

— Nu. De ce i-aţi spus aşa ceva?

Dar, dacă l-aş fi împuşcat chiar atunci, pe loc, numai el ar fi ştiut motivul. Poate că ar fi fost suficient.

Dar poate că trebuia să aflu mai multe. Cu siguranţă, poliţia şi FBI-ul şi-ar dori să ştie mai multe.

— Domnule detectiv?

Iar, ca să fiu sincer cu mine însumi, nu puteam pur şi simplu să scot arma şi să trag într-un om neînarmat. Şi, ca să fiu şi mai sincer, domnul Bain Madox mă intriga… Ba nu, mă impresiona. Şi fusese deja împuşcat, supravieţuise unui război, şi era – sau credea că este – un patriot care-şi ducea mai departe misiunea. Ar fi fost şocat dacă i-aş fi spus că, de fapt, era un criminal psihopat.

— Alo? Domnule Corey?!?

Ne-am uitat iar unul în ochii celuilalt, şi am crezut că ghicise ce-mi trecea prin minte. De fapt, privirea lui rămăsese aţintită chiar acolo unde îmi ţineam mâna pe revolver – buzunarul din dreapta.

Nu am zis o vreme niciunul nimic, dar într-un final el rupse tăcerea:

— De ce i-aţi spus să-mi transmită că sunteţi un bun ţintaş?

— Cui?

— Lui Rudy.

— Rudy? Am tras iar aer în piept şi am scos mâna din buzunar, goală. Am spus: Rudy, Rudy, Rudy… Cine este Rudy?

Simţi probabil că momentul de cumpănă trecuse, aşa că nu mai zise nimic de Rudy.

— Am să-l rog pe Carl să vă conducă.

Merse la biroul lui, luă un aparat de emisie-recepţie, pregătindu-se să apese pe buton. Atunci i-am spus:

— Sunt aici pentru a investiga o crimă.

Ezită, apoi puse jos aparatul de emisie-recepţie.

— Ce crimă?

— Uciderea lui Harry Müller, i-am spus, apropiindu-mă de biroul său. Păru surprins şi confuz, aşa cum ar fi fost şi firesc.

— Vai… Mie mi s-a spus că a fost un accident. Fusese găsit cadavrul… îmi pare rău… Ar fi trebuit să-mi prezint condoleanţele. V-a fost coleg.

— Prieten.

— Atunci, îmi pare *foarte* rău… Dar… am primit un telefon de la biroul şerifului şi mi s-a spus că a fost găsit cadavrul unui om în pădure, iar cazul a fost catalogat drept un accident de vânătoare.

— Nu a fost catalogat nicicum deocamdată.

— Înţeleg… Deci… există posibilitatea unei înscenări.

— Exact.

— Şi…?

— Speram că mă puteţi ajuta.

— Nu… îmi pare rău. Ce aş putea să ştiu eu despre…?

M-am aşezat pe un scaun în faţa biroului său şi i-am sugerat să ia şi el loc.

Ezită, conştient de faptul că nu era obligat să stea jos şi să vorbească despre asta, că putea foarte bine să-mi spună să mă ridic de pe scaun, să ies din casa şi din viaţa lui. Dar nu avea de gând să facă asta. Se aşeză. Practic, nu ţinea de jurisdicţia mea să vin şi să investighez o crimă – asta era tot de competenţa poliţiei statale. Dar Madox părea să nu ştie asta, iar eu nu aveam să-i dau o lecţie privind legea constituţională.

Ne-am uitat fix unul în ochii celuilalt, iar tipul nici măcar nu clipi.

Uimitor! Cum reuşea una ca asta? Până şi cei cu ochi de sticlă mai clipesc.

— Cum vă pot fi de ajutor, domnule detectiv? întrebă el.

— Păi, uitaţi cum stă treaba, domnule Madox. După cum poate ştiţi, Harry Müller nu se afla aici ca să studieze comportamentul păsărilor.

— Dumneavoastră aţi spus că asta făcea.

— Ei bine, nu. De fapt, era aici ca să vă urmărească *pe dumneavoastră.* Nimic pe chipul său nu indică şocul sau surprinderea. Păru să se gândească puţin la asta, dădu din cap şi spuse:

— Înţeleg că guvernul este interesat de persoana mea. Un om cu poziţia mea ar fi surprins dacă guvernul *nu* ar fi interesat de el.

— Da? Şi de ce credeţi că ar fi guvernul interesat de persoana dumneavoastră?

— Păi… din cauza afacerilor mele cu marile puteri din străinătate. Afacerile cu petrol. Am relaţii apropiate, mă informă el, cu ministrul petrolului din Irak.

— Măi să fie! Şi dumnealui ce crede despre toată tărăşenia asta cu războiul?

— Nu am vorbit cu el în ultima vreme, dar bănuiesc că nu este foarte încântat de invazia iminentă a ţării sale.

— Cred şi eu. Deci credeţi că guvernul este interesat de persoana dumneavoastră pentru că… De ce?

— Pentru că interesele mele personale nu coincid întotdeauna cu interesele Statelor Unite.

— Înţeleg. Deci interesele cui au prioritate?

— Ţara mea vine întotdeauna pe primul loc, dar ţara mea nu este întotdeauna reprezentată aşa cum trebuie de guvern, răspunse el zâmbind.

— Da, aş putea crede asta. Dar hai să presupunem de dragul presupunerii că pe guvern nu-l interesează nici cât negru sub unghie de afacerile dumneavoastră externe. Că poate vă înşelaţi în această privinţă. Aşadar, din ce alt motiv ar fi interesaţi de dumneavoastră?

— Nu am nicio idee, domnule Corey. Poate aveţi dumneavoastră.

— Nu am.

— Şi de ce ar fi trimis detectivul Miller, din Brigada Antitero, să mă spioneze? Guvernul crede că eu sunt un terorist?

— Nu ştiu. Cine a spus că detectivul Müller face parte din Brigada Antitero?

A ezitat puţin.

— E coleg cu dumneavoastră. Iar dumneavoastră faceţi parte din Brigada Antitero.

— Exact. V-aţi descurcat ca un detectiv adevărat.

Îşi aprinse o ţigară, dar nici de data asta nu făcu rotocoale de

fum.

— Deci dumneavoastră spuneţi că individul ăsta, Miller…

— *Müller.* Detectivul Harry Müller.

— Da. Detectivul Harry Müller a fost trimis aici… să mă spioneze pe mine…

— Şi pe oaspeţii dumneavoastră.

— *Şi* pe oaspeţii mei, iar dumneavoastră nu ştiţi…

— Se numeşte *supraveghere,* că tot veni vorba. Spionajul este un cuvânt urât.

Se aplecă spre mine.

— Cui dracu' îi pasă cum îi spune?

În sfârşit îşi pierduse calmul. Lovi biroul cu palma, ridică tonul şi spuse:

— Dacă acest bărbat – detectivul *Müller* – a fost trimis aici pentru a ne… observa pe mine şi pe oaspeţii mei, atunci aflaţi că treaba asta mă supără la culme! Guvernul nu are niciun drept să ne invadeze intimitatea – nici pe a mea, nici pe cea a musafirilor mei, care s-au adunat aici, pe o proprietate privată, cu drepturi depline, pentru a…

— Da. Da, da, da… Dar asta e o altă problemă. Problema noastră în cazul de faţă este o crimă.

— Asta spuneţi *dumneavoastră.* Şeriful spune că a fost un accident. Iar dacă *într-adevăr* a fost vorba despre crimă, ce legătură are asta cu mine?

Dacă îi spui unui tip că este suspect, trebuie să-i citeşti drepturile, iar eu nu aveam nenorocitul ăla de cartonaş cu mine; dacă l-aş fi avut şi le-aş fi citit, el ar fi spus: „Aţi venit la omul nepotrivit, domnule detectiv. Mă scuzaţi puţin, trebuie să-mi sun avocatul".

Aşa că am zis:

— Eu nu am spus că ar avea vreo legătură cu dumneavoastră.

— Atunci de ce vă aflaţi aici?

— Ca să vă spun adevărul lucru pe care nu aveam de gând să-l fac sub nicio formă, între noi fie vorba. Cred că unul dintre oamenii dumneavoastră de la pază ar putea avea un amestec în toată povestea asta.

Nu credea asta, dar era o chestie suficient de bună cât să putem pretinde amândoi că urmăream o anume pistă, astfel încât să ne mai jucăm puţin de-a şoarecele şi pisica.

Se lăsă pe spate în scaun şi îmi spuse:

— Asta e… e de necrezut… Dar… vreau să spun, aveţi vreo dovadă?

— Nu pot vorbi despre asta.

— În ordine… Dar bănuiţi pe cineva în mod special?

— Nu pot spune în acest stadiu. I-am explicat: Dacă numesc un suspect şi mă înşel, o să fiu nevoit să plătesc cu vârf şi îndesat.

— Bun. Dar în cazul ăsta… nu prea înţeleg cum vă pot ajuta.

— Procedura standard a FBI-ului presupune să vă cerem toate dosarele personalului; apoi va începe interogarea angajaţilor care se ocupă cu paza şi protecţia şi, totodată, a personalului intern. Scopul este să încercăm să aflăm unde se afla fiecare, ce făcea – chestii de genul ăsta – atunci când a avut loc crima.

Am mai spus câte ceva, el a ascultat, apoi a replicat:

— Tot nu înţeleg de ce credeţi că un membru al personalului meu se poate să fi comis crima. De ce ar fi făcut-o?

— Ei bine, nu sunt sigur. Poate a fost vorba despre exces de zel.

Nu răspunse.

— Să spunem că cineva şi-a depăşit îndatoririle. Poate a avut loc vreo altercaţie. Poate că, de fapt, ceea ce s-a întâmplat poate fi catalogat drept omor involuntar sau drept orice altă infracţiune mai puţin gravă, cum ar fi omor justificat.

S-a gândit la asta, iar apoi a grăit:

— N-aş suporta ideea că unul dintre oamenii mei a făcut una ca asta. Sunt bine instruiţi, şi niciodată nu a avut loc un astfel de incident, până acum. Credeţi că eu, ca angajator, aş putea fi dat în judecată pentru omor din culpă? întrebă el, părând vizibil îngrijorat.

— Asta nu ştiu să vă spun. Aţi putea să-l întrebaţi pe avocatul dumneavoastră.

— O voi face. După cum am spus şi ieri, procesele astea distrug ţara, îmi aminti el.

Parcă ieri spusese că *avocaţii* distrug ţara, dar acum, că avea nevoie de unul, nu i se mai păreau atât de răi. Serviabil, i-am sugerat că o voi întreba pe doamna Mayfield despre asta.

Nu a spus nimic, dar şi-a stins ţigara şi apoi a spus:

— O să vă dau toate dosarele pe care mi le cereţi dumneavoastră sau oricine altcineva. Când aveţi nevoie de ele? întrebă.

— Mâine, probabil, i-am spus. O echipă FBI de la Recuperări

probe este deja pe drum.

— Am înţeles… nu sunt sigur dacă sunt aici dosarele. Se poate să fie la biroul meu din New York.

— Să mă anunţaţi.

— Cum vă pot contacta?

— The Point. *Eu* cum vă pot contacta?

— După cum am spus, prin oamenii de la pază.

— Se poate să nu fie chiar indicat în cazul de faţă.

— Atunci sunaţi la biroul meu din New York.

— Dar un număr de mobil îmi puteţi da?

— La biroul meu, operatorul telefonic lucrează non-stop. Voi fi sunat *de acolo.*

— Bine atunci. Cât timp veţi sta aici?

— Nu sunt sigur. De ce?

— O zi, două, un an? Când plecaţi?

În mod evident, nu era obişnuit să fie tratat aşa; prin urmare răspunse nerăbdător:

— Două, trei zile. Dumneavoastră cât veţi rămâne în zonă?

— Până va fi rezolvat cazul. Şi unde vă duceţi când plecaţi de aici?

— Eu… probabil la New York.

— Bine. Trebuie să vă sfătuiesc să anunţaţi birourile FBI din New York dacă aveţi de gând să plecaţi din ţară.

— De ce?

— Se poate să fiţi un martor important în investigarea crimei.

Nu zise nimic.

— Şi aş mai vrea să am o listă şi cu invitaţii dumneavoastră de peste weekend.

— De ce?

— Şi ei pot fi martori. Se poate să fi auzit din greşeală ceva sau ne pot da nişte informaţii legate de personalul de pază ori despre restul personalului, poate angajaţi care se comportau mai ciudat. Sau despre ceea ce făceau ceilalţi oaspeţi. Este ca un weekend din acela în care se petrece o crimă într-un conac mare, de la ţară. Ştiţi, să zicem… poate domnul Wolf, care stătea în bibliotecă, citind, a observat că, să zicem… Carl, majordomul, a lipsit două ore, iar apoi s-a întors cu pete de sânge pe haine. O chestie de genul ăsta, i-am spus eu, în ideea de a-l ajuta.

Niciun răspuns.

— Şi aş mai avea nevoie de casetele video filmate de camerele de supraveghere pe proprietatea dumneavoastră sau în această cabană. Şi am nevoie de programul exact al celor de la pază, program pe care sunt convins că dumneavoastră, ca fost ofiţer de armată, insistaţi să-l aveţi. Trebuie să ştim cine era de serviciu, când a ieşit din schimb, cine l-a înlocuit, care sunt schimburile pe care le-au făcut, dacă a avut loc vreun incident bizar şi aşa mai departe. Sunt convins că există acest program şi casetele video.

Nici nu a confirmat, nici nu a infirmat existenţa acestor lucruri. Am scos agenda şi i-am spus:

— Mă întrebam dacă mi-aţi putea spune numele musafirilor dumneavoastră, în măsura în care vă aduceţi aminte. Parcă aţi spus că au fost 16, i-am amintit.

Domnul Bain Madox părea deja că se simte puţin încolţit, ca George Custer. Părea să nu mai existe cale de ieşire din toată încurcătura asta, dar el a găsit una:

— Mă tem că trebuie să vă întrerup, domnule detectiv. Vedeţi, trebuie să dau nişte telefoane importante în Orientul Mijlociu, iar acolo se înnoptează. Şi mai am şi alte treburi de rezolvat.

Mi-a amintit că el coordona o afacere, iar aceasta era o zi de lucru.

— Ştiu asta foarte bine. Tocmai investigam o crimă.

— Apreciez asta, dar… Ştiţi ce? Am o idee.

— Nemaipomenit. Ce idee?

— De ce nu reveniţi diseară? Putem îmbina utilul cu plăcutul. Ce ziceţi de un cocktail la ora 19, după care poate doriţi să rămâneţi la cină. Plăcerea ar fi de partea mea.

— Nu ştiu ce să zic în legătură cu cina. Henri găteşte sitar în seara asta.

— Eu cred că mă pot descurca ceva mai bine, spuse el zâmbind. Şi până atunci voi avea pentru dumneavoastră şi o listă cu oaspeţii mei din weekend.

— Minunat!

Pentru că nu puteam să dau drumul la rola pentru strâns scame fără să dau explicaţii privind motivele pentru care aveam la mine aşa ceva, mi-am dat jos pantofii şi am început să-mi frec şosetele pe pufosul covor oriental, ştiind că aş putea aduna fibrele în acest fel.

Aveam sentimentul acut că Harry trecuse pe aici, iar în două zile aveam să şi aflu. Atunci aş fi putut să revin cu un mandat pentru arestarea lui Bain Madox pentru omucidere sau chiar mai bine, pentru că s-ar fi putut ca aceste acuzaţii să nu fie suficiente, l-aş fi putut împuşca cu bună ştiinţă. Doar dacă el nu s-ar afla cumva, la momentul respectiv, pe undeva prin Irak, jucând poker cu ministrul petrolului.

— Şi cine găteşte în seara asta? am întrebat.

— O să improvizez eu ceva. Ştiu să prepar coktailuri. Whisky, corect?

— Corect. Vai, ce drăguţ din partea dumneavoastră!

— Şi, bineînţeles, aduceţi-o şi pe doamna Mayfield.

— Am să văd dacă s-a întors de la cursul acela.

— Bun. Ţinută de stradă. Fără smoching, adăugă zâmbind.

— Smochingul este pentru mâine-seară.

— Exact. Miercurea şi sâmbăta. Vă rog convingeţi-o pe doamna Mayfield să vină, spuneţi-i să nu-şi facă griji în legătură cu toaleta. Ştiţi cum sunt femeile, îmi spuse, ca de la bărbat la bărbat.

— Da? cum am ajuns oare să ştiu asta?

Am chicotit amândoi la glumiţa asta, şi iată că eram din nou apropiaţi. Minunat! Între timp, mă întrebam dacă eu şi Kate aveam să scăpăm teferi de aici.

— Ni se va mai alătura cineva? am întrebat.

— Ăăă… nu sunt sigur. Dar noi ne putem retrage în bibliotecă pentru a lămuri orice problemă.

— Bine. Urăsc să vorbesc despre crime la cină. A mai rămas pe-aici vreunul dintre invitaţii dumneavoastră?

— Nu, au plecat cu toţii.

Poate că uitase de Mihail Putiov.

— Deci ne vedem la 19 pentru cocktail, după aceea rezolvăm nişte treburi, apoi luăm cina, dacă vă puteţi lipsi de sitar.

— E o alegere grea. Mi-am pus pantofii, m-am ridicat şi-am întrebat ce este *etuvee-ul* de legume.

— Nu sunt sigur. Apoi mă sfătui: Nu serviţi nimic din ce nu puteţi pronunţa şi nu mâncaţi niciodată ceva în a cărui denumire există fie şi numai o literă cu accent.

— Grozav sfat!

— Din nou, regret nespus soarta detectivului Müller. Sper din tot sufletul că nu a avut nimic de-a face cu niciunul dintre oamenii mei,

dar fiţi siguri că, dacă asta s-a întâmplat, voi fi foarte cooperant. Şi am să mă interesez în legătură cu informaţiile pe care mi le-aţi cerut.

— Mulţumesc. Între timp, nicio vorbă! Nu vrem să speriem pe nimeni.

— Înţeleg.

Ne-am strâns mâinile, şi am ieşit din biroul lui. Carl stătea la doar câţiva metri de uşă. Nu spuse decât:

— Vă conduc.

— Mulţumesc. Ai putea să te pierzi într-un loc ca ăsta.

— De aceea vă conduc.

— Corect.

„Idiotule!"

Am coborât scările şi l-am întrebat pe Carl:

— Unde este toaleta?

Mi-a indicat o uşă de dincolo de hol. Am intrat, am luat prosopul de mâini dintr-o agăţătoare şi am început să şterg nişte suprafeţe, să adun fire de păr, celule de piele moartă şi orice alte probe de ADN le-ar fi plăcut celor de la departamentul judiciar. Mi-aş fi dorit să pot lua şi ţigara lui Madox, dar nu era posibil, doar dacă nu cumva îi spuneam că aş fi vrut să-mi dea mie chiştocul, să-l păstrez ca suvenir.

Mi-am îndesat prosopelul la spate, pe sub geacă, şi am ieşit.

Carl mă conduse până la uşa din faţă.

— Ne vedem la şase, i-am spus.

— Şapte.

Deloc sclipitor. Dar loial. Şi periculos.

Capitolul 40

În faţa mea, deşi mă apropiam, poarta de fier rămase închisă, aşa că am început să claxonez.

Poarta se deschise larg, iar, când am ajuns în dreptul gheretei, cei doi paznici mi-au aruncat nişte priviri răutăcioase, stând acolo, cu mâinile agăţate preventiv de centurile de care aveau fixate armele. Dacă s-ar fi priceput doar la asta, nu m-aş fi dat în lături să le arăt degetul, dar m-am mulţumit să accelerez, să virez foarte aproape de ei, apoi să demarez în trombă.

I-am văzut în oglinda laterală, lovind pământul cu picioarele. Cred că îi enervasem la culme.

Poate că nu era cazul să mă comport ca un neghiob. Dar trebuie să stabileşti încă de la început cine deţine controlul. Oamenilor le place să ştie unde le e locul în astfel de situaţii.

De asemenea, nu aveam nici cea mai mică îndoială că unul din ei sau poate ambii îl înşfăcaseră pe Harry când ajunsese pe proprietatea asta. Iar dacă nu o făcuseră chiar ei, atunci poate a fost vorba despre nişte tipi care oricum purtau aceeaşi uniformă. Nu-i aşa, Bain?

În continuare nu se vedea nicio echipă de supraveghere, şi mă întrebam ce dracu' punea la cale Schaeffer.

Am ajuns pe Route 56 şi am luat-o spre nord.

Am reflectat la discuţia purtată cu Bain Madox, fapt care a făcut să-mi vină alte idei. Concluzia, în linii mari, eu şi Bain ne jucam de-a şoarecele şi pisica.

În fine, Madox mă invitase la cină, şi, desigur, şi pe doamna Mayfield. Iar Madox dedusese, uitându-se la hainele mele neschimbate, că eu şi Kate veniserăm aici pe nepregătite. Aşa că a făcut tot posibilul pentru a se asigura că doamna Mayfield avea să se simtă confortabil la club, indiferent de ceea ce purta. Foarte grijuliu din partea lui – ca să nu mai vorbesc despre spiritul de observaţie! Bain Madox ar fi un bun detectiv.

Ştiam că soţia mea îşi făcea griji pentru mine. Şi, pentru că poţi scăpa cu un apel de trei minute fără a fi depistat, mi-am deschis mobilul şi am format numărul de la Casa de la Iaz.

— Alo? se auzi vocea lui Kate.

— Eu sunt.

— Slavă Domnului! Începusem să mă îngrijorez…

— Sunt OK. Nu pot vorbi decât un minut. Trebuie să mai cumpăr câte ceva, mă întorc într-o oră.

— Bine. Cum a mers?

— Bine. O să te pun la curent când mă întorc. Ai rezolvat câteva dintre lucrurile alea?

— Da, am…

— Ai vorbit cu Schaeffer?

— Nu am putut lua legătura cu el.

— OK… Hei, ai făcut cumva rost de pizza?

— Nu… Poţi să iei tu ceva.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită!

— Bun. Căci am făcut rost de o invitaţie la cină pentru noi doi, la Clubul Custer Hill.

— Poftim?

— Îţi povestesc când ne vedem. Ţinută de stradă, am informat-o.

— Glumeşti?

— Nu. De stradă. Ora şapte, pentru cocktail.

— Adică…

— Trebuie să închid, ne vedem mai târziu.

— John…

— La revedere. Te iubesc!

Am pus capăt convorbirii şi mi-am închis mobilul. Am spus cumva că mergem la cină la Clubul Custer Hill? Sunt nebun?

În fine, mă apropiam de benzinăria lui Rudy. L-am zărit şi pe el, stând de vorbă cu un client. Am parcat şi l-am strigat:

— Rudy!

M-a văzut, s-a aplecat spre mine şi a spus:

— V-aţi întors?

— De unde?

— De la… nu ştiu. Unde aţi fost?

— Am încercat să clarific lucrurile cu domnul Madox în ceea ce te priveşte.

— Da… v-am spus, am vorbit cu el. E în regulă.

— Nu, era încă supărat pe tine. Bun… Am nişte veşti pentru tine; şi bune, şi proaste. Ce vrei să auzi mai întâi?

— Ăă… Veştile bune.

— Vestea bună este că nu mai este supărat pe tine. Vestea proastă este că va deschide o benzinărie GOCO peste stradă.

— Poftim? O să *ce?* Nu poate face aşa ceva…

— Ba poate, şi o s-o facă.

Rudy se uită peste stradă la câmpul pustiu, şi sunt sigur că deja vizualiza totul: opt pompe nou-nouţe, toalete curate, hărţi pentru ocolul silvic.

— Concurenţa este bună. Face parte din spiritul american.

— Rahat…

— Aş avea nevoie de o favoare. Rudy?

— Ha?

— Trebuie să mă duc să ridic o carcasă de căprioară. Ai cumva vreo maşină mai mare, la schimb cu maşina asta coreeană de tuns

iarba?

— Ce?

— Doar în noaptea asta. Îţi pică şi ţie 100 de dolari la afacerea asta.

— Ce?

— Şi-ţi umplu şi rezervorul…

— Aveţi nevoie de benzină?

Am dus maşina în spatele benzinăriei, ca să nu fie la vedere, şi în doar câteva minute am bătut palma cu Rudy, care se comporta în continuare de parcă fusese lovit în creştet de un elan. De fapt, nici nu a observat că cheile de la Hyundai nu se aflau în contact, cum i-am spus că i le las.

— Nu-l suna pe Madox în legătură cu asta, l-am sfătuit. O să înrăutăţeşti lucrurile. O să vorbesc eu cu el.

— Nu poate face una ca asta! Am să-l dau în judecată.

În orice caz, maşina mai mare pe care mi-o pusese Rudy la dispoziţie era un Dodge vechi, al cărui interior arăta de parcă trecuse prin război sau ca şi cum se bătuse cineva cu mâncare acolo. Chiar şi aşa, alerga de mama focului.

Am mers mai departe, iar în Colton am cotit spre traseul mai lung, prin Potsdam, nu direct către Canton.

Când fugi de poliţie, trebuie să-ţi schimbi des caii, să-l împuşti pe ultimul şi să nu mergi niciodată pe aceeaşi rută de două ori.

Am ajuns în Canton şi am dat peste magazinul de articole sportive Scheinthal's, de unde am cumpărat o cutie cu gloanţe calibru 0.40 pentru Kate şi una cu gloanţe de 9 mm pentru mine. Toţi care lucrăm în forţele de ordine ar trebui să folosim acelaşi tip de pistoale, întocmai ca în armată. Dar asta-i altă poveste! Şi am mai cumpărat şi patru încărcătoare Glock, de rezervă. Proprietăreasa, doamna Scheinthal, avea nevoie de un act de identitate pentru achiziţionarea de muniţie, aşa că i-am arătat permisul de conducere, nu legitimaţiile de la FBI.

Trebuia să-mi schimb şosetele, care deveniseră de ceva vreme probe pentru Departamentul legal, aşa că am cumpărat o pereche din lână, care mi-ar fi fost de ajutor pentru a aduna mai multe fibre şi fire de păr din sufrageria şi biblioteca domnului Madox.

Desigur, toate aceste tehnici pentru investigaţie ar fi devenit inutile dacă domnul Madox ne-ar fi strecurat nişte somnifere în

băuturi sau dacă ar fi tras în noi cu tranchilizante, şi ne-am fi trezit morţi, întocmai ca Harry. Şi să nu uit de tradiţionala opţiune, cu schimburi de focuri.

Că tot veni vorba, mi-a trecut prin cap şi că s-ar putea întâmpla ca eu şi Kate să fim deposedaţi de arme. Nu aveam de gând să las să se întâmple una ca asta fără a riposta, dar, ce-i drept, călcam pe teren minat, şi e cam greu să faci faţă unui grup de vreo zece tipi care au toţi puştile îndreptate către tine. Eram sigur că Harry trecuse prin ceva asemănător.

Aşa că m-am tot uitat prin magazin după ceva ce ar fi putut trece de detectorul de metale şi, poate, chiar de o eventuală percheziţie şi care totodată s-ar fi dovedit mai util într-o situaţie tensionată decât, să zicem, o pereche de şosete de lână.

Doamna Scheinthal, care era destul de tânără şi de drăguţă, deşi nu observasem asta, m-a întrebat:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— De fapt, e o poveste cam lungă… Chiar nu aveam de gând să-i spun ce şi cum despre gazda mea de la cină şi despre armata care avea să-mi confişte toate armele, apoi despre faptul că aş fi avut nevoie de o armă ascunsă, cu care să-i omor pe toţi şi aşa mai departe. Deci am zis: Eu… am nevoie de o armă pentru supravieţuire…

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, Leslie. Ce ai putea să-mi oferi?

Mă duse la un alt raion şi spuse:

— Uite, aici avem câte ceva. Toate chestiile astea sunt, de fapt, pentru supravieţuirea într-un mediu provizoriu.

— Dar nu cum credea fosta mea soţie, că aşa ceva se rezumă la o menajeră şi o rulotă.

Leslie zâmbi.

M-am uitat cu atenţie, încercând să-mi dau seama ce naiba m-ar fi putut ajuta să pătrund în reşedinţă fără a porni un detector de metal. Grenadele de diversiune aproape nu conţin metal, aşa că am întrebat:

— Grenade pentru diversiune aveţi?

Râse.

— Nicidecum. De ce aş avea aşa ceva?

— Ştiu şi eu… Poate pentru pescuit. Un fel de pescuit dinamitat.

— Aşa ceva e ilegal, mă informă ea.

— Zău? Eu fac aşa ceva mai mereu prin Central Park.

— Fii serios, John!

Dorea să mă ajute, dar nici eu nu mă ajutam prea mult.

Spuse:

— Deci aţi campat pe undeva pe afară?

— Exact.

— Şi aveţi arsenalul de iarnă?

— Asta ce mai e?

Râse.

— Este foarte frig aici noaptea, John. Nu e ca în New York.

— Păi, de-aia am cumpărat şosetele astea de lână.

I se păru amuzant, apoi zise:

— Ei bine, ai nevoie şi de echipament pentru campare pe timp de iarnă.

— Nu am chiar atât de mulţi bani la mine, şi fosta nevastă mi-a luat şi cartea de credit.

— Ai măcar o puşcă?

— Nu.

— Ei bine, trebuie să ai mare grijă cu urşii în perioada asta a anului. Sunt foarte imprevizibili.

— La fel sunt şi eu.

— Şi cred că pistolaşele alea nu-ţi vor fi de niciun ajutor. Ultima oară când un tip a încercat să doboare un urs cu un pistol, a ajuns covoraş în bârlogul ursului.

— OK. Nu-i deloc amuzant.

— Exact. *Deloc.* Atunci, dacă nimereşte vreun urs pe unde aţi campat voi, căutând mâncare, puteţi apela oricând la oale şi tigăi.

— Nu avem oale şi tigăi. Tocmai de-aia am nevoie de grenade pentru a crea o diversiune.

— Nu-i adevărat. Ştii de ce ai nevoie?

— Nu, de ce?

— De un spray de autoapărare cu gaz comprimat.

Luă o cutie de tablă de pe raft, iar eu am întrebat-o:

— Asta e vreo conservă de ciuli?

— Nu…

— Gaz comprimat… Eşti sigură?

— John… Isuseee! Nu, ăsta e un fel de claxon pneumatic. Îi îndepărtează, de obicei, şi te poţi folosi de el şi pentru a semnala că te afli în pericol. Apeşi de două ori lung şi o dată scurt. Bine? Şase dolari.

— Da?

— Şi asta… Luă o cutie de pe raft şi spuse: Acesta este un kit BearBanger.

— Poftim?

— Este un fel de lansator de rachete semnalizatoare, numai că are cartuşe. Ai înţeles? Vezi, scrie aici că focurile rachetelor urcă până la patruzeci de metri şi se pot vedea de la 14 kilometri pe timpul zilei şi de la 28 pe timp de noapte.

— Da… Mi s-a aprins şi mie o rachetă în cap, şi-am spus: Da, m-aş putea descurca cu asta.

— Bun. Atunci când tragi cu chestia asta, se aude un sunet de cam 115 decibeli, speriindu-l de mama focului pe bietul urs.

— Am înţeles. Deci ursul va face pe el în pădure.

Chicoti.

— Da, uite.

Mi-a dat cutia şi am deschis-o. Părea să includă un lansator, cam de mărimea unui stilou cu lanternă – ba chiar semăna cu unul – şi şase rachete de semnalizare BearBanger, de mărimea unor baterii AA. Cu conţinutul acestei cutiuţe aveam să dau o lovitură pe cinste.

— Se pune cartuşul aici, apeşi pe butonul ăsta, şi zboară racheta. Bine? Încearcă însă să nu-l ţii îndreptat spre faţa ta, spuse ea râzând.

De fapt, chestia asta nu va fi îndreptată spre faţa *mea*, în cazul în care doream să lansez vreo rachetă.

— Şi nu lua în vizor nici ursul. Bine? Ai putea să-l răneşti sau să işti vreun incendiu prin pădure. Şi nu cred că-ţi doreşti aşa ceva, mai spuse ea.

— Nu?

— Nu. Bun, o să ţâşnească o lumină puternică, echivalentă cu… cum se spune? Ca şi cum ai aprinde dintr-odată 15.000 de lumânări, spuse şi zâmbi. Dacă văd ceva de genul ăsta sau aud ceva, am să vin să te caut. Apoi adăugă: Asta face treizeci de dolari. OK?

— Bun.

— Deci iei claxonul şi BearBangerul, da?

— Da, de fapt… eu aş lua două lansatoare de-astea.

— Eşti cu cineva?

— Nu, dar cred că ar fi un cadou drăguţ pentru nepoţelul meu de cinci ani.

— Ba deloc. Nu. Chestia asta nu-i o jucărie, John. Este un

dispozitiv folosit numai de către adulţi, de fapt, chiar trebuie să completezi un FAT pentru a cumpăra aşa ceva.

— Formular pentru Adulţi în perioada de Training?

— Nu. Arme de Foc, Alcool şi Tutun.

— Serios? Am mai luat un kit, iar, în timp ce mă îndreptam spre casă, le mulţumeam în gând nenorociţilor de urşi că mă ajutaseră să rezolv o problemă.

Leslie mi-a dat să completez un formular în care declaram că cele două kituri aveau să fie folosite numai şi numai în mijlocul naturii, pentru autoapărare împotriva animalelor sălbatice.

Se apropia mult de intenţiile mele, aşa că am completat formularul.

Pe tejghea se afla o cutie de batoane energizante; am luat unul pentru Kate. Aş fi luat două, dar nu voiam să-i treacă foamea până la cină.

Leslie mă întrebă:

— Asta e tot?

— Da.

Bătu la casă muniţia, claxonul, şosetele, batonul energizant şi cele două kituri.

I-am dat ultimii mei bani, şi tot rămăsesem dator cu doi dolari, aşa că aveam de gând să renunţ la batonul energizant, dar Leslie spuse:

— Lasă că-mi rămâi dator. Îmi dădu cartea ei de vizită şi îmi sugeră: Treci pe aici şi mâine şi spune-mi de ce altceva ai mai avea nevoie. Accept şi cecuri, iar, dacă nu, există câteva bancomate în oraş.

— Mulţumesc, Leslie, ne vedem mâine.

— Sper.

Şi eu.

M-am întors în camioneta lui Rudy şi m-am îndreptat spre pensiunea Wilma's.

Urşi. Madox. Arme nucleare. ELF. Putiov. Griffith.

Asad Khalil, teroristul libian care avea o lunetă de toată frumuseţea, deja nu mi se mai părea deloc periculos.

Capitolul 41

La ora 16.54, am intrat cu maşina pe cărarea lungă din faţă de la Wilma's.

Am văzut o femeie care scruta cu privirea împrejurimile, la una dintre ferestrele casei principale, şi fără îndoială era vorba despre Wilma, aşteptându-şi amantul de la UPS, întrebându-se, probabil, cine era tipul din camionetă.

M-am oprit la Casa de la Iaz, mi-am strâns pungile de plastic cu cumpărăturile de la Scheinthal's Sporting Goods, am ieşit din maşină, am ciocănit la uşă şi-am anunţat:

— A venit omul tău de la munte.

Kate deschise uşa, iar eu am intrat.

— De unde ai luat camioneta? mă întrebă.

— Rudy. Este important să mai faci schimb de maşini când eşti fugar, i-am explicat.

Nu avu nimic de comentat.

— Cum a mers? Ce ai în pungile alea?

— A mers bine, cu toate că Bain nu este în toate minţile. Hai să-ţi arăt ce am cumpărat!

Am golit pungile pe masa din bucătărie.

— Nişte şosete curate pentru mine, ceva muniţie în plus şi nişte cartuşe…

— De ce?

— Un claxon pneumatic, două kituri BearBanger…

— Două ce?

— Alungă urşii şi totodată trimite semnale că te afli în pericol. Tare, nu?

— John…

— Mamă, dacă ai fi văzut ce aveau în magazinul ăsta cu articole sportive… Nici nu ştiam că se fabrică atâtea chestii în camuflaj. Uite şi un baton energizant pentru tine.

— Tu ai luat ceva de mâncare?

— Am mâncat şi eu un baton de cereale. Sau era vorba despre un Ring Ding? M-am aşezat pe scaunul din bucătărie, mi-am dat jos pantofii, apoi şosetele, şi am văzut că se strânseseră nişte scame pe călcâie şi un fir de păr lung, negru, care speram să-i fi aparţinut lui Bain Madox, lui Kaiser Wilhelm sau lui Harry Müller. I-am spus lui Kate:

— Astea sunt din biroul lui Madox, şi am un presentiment – de fapt, o speranţă – cum că Harry ar fi stat pe acelaşi scaun pe care am stat şi eu.

Dădu din cap.

Am pus şosetele într-o pungă de plastic, apoi am luat o pagină din agenda mea şi am descris pe scurt momentul, data, metoda şi locul în care a avut loc colectarea de probe, am semnat şi am pus-o în plasă.

Apoi am scos rola de scame din buzunar, am îndepărtat hârtia protectoare, am dat deoparte şi primul strat de hârtie lipicioasă, care era acoperit de fibre, şi i-am explicat lui Kate:

— Asta am strâns-o de pe covorul din foaier.

Am lipit cu mare grijă hârtia de interiorul unei pungi şi am spus:

— Odată, am furat sandviciul unui suspect de crimă din propria bucătărie… M-am apucat să îi descriu episodul cu rola şi am continuat: Strânsesem suficiente probe de ADN cât să poată fi raportat la crimă… dar avocatul său a argumentat că proba fusese obţinută într-un mod neadecvat, *furată* adică, fără mandat – şi deci nu putea fi acceptată, iar eu a trebuit să depun jurământ cum că suspectul îmi *oferise* un sandvici pe jumătate mâncat… Am strâns la loc rola şi am întrebat-o pe Kate:

— Ai nişte bandă adezivă?

— Nu. Dar o să fac rost. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cu ce? A, cu probele! Avocatul apărării a vrut să ştie de ce mi-ar fi dat acuzatul un sandvici pe jumătate mâncat, şi am fost nevoit să stau în boxa martorilor vreo douăzeci de minute, explicând cum s-a întâmplat şi de ce mi-am băgat în buzunar sandviciul, în loc să-l mănânc. Am zâmbit aducându-mi aminte de mărturia aia. Judecătorul era impresionat de tot ce îndrugam eu, aşa că sandviciul a devenit o probă acceptată. Am adăugat: Avocatul apărării era din cale-afară de furios şi m-a acuzat de minciună.

— În fond… era o minciună, nu?

— Era un moment indecis.

Nu zise nimic, dar apoi întrebă:

— Şi a fost condamnat?

— S-a făcut dreptate.

Am găsit şi prosopelul de mâini pe fundul celei de-a doua pungi şi i-am spus lui Kate:

— Acesta este din baia de la parter, şi l-am folosit ca să şterg nişte suprafeţe. Am continuat, făcând în acelaşi timp şi o notă despre prosopel: Ăsta ar intra în categoria probelor precum sandviciul. Mi s-a *oferit* acest prosop spre păstrare sau l-am sustras, fără un mandat de

percheziţie, din baie? Tu ce ai spune?

— Eu nu pot să-mi dau cu părerea. *Tu* trebuie să o faci.

— Bine atunci… Şi am început să scriu, rostind şi cu voce tare: „Oferit mie de către Carl, angajat al suspectului, când a văzut că era…" Ce? „Prins în fermoar?"

— Eu m-aş gândi de două ori.

— Bun. Completez aici mai târziu. Deci, cu puţin noroc, o parte dintre fibrele şi firele astea de păr strânse de la Custer Hill vor fi compatibile cu cele găsite asupra lui Harry şi poate, în acelaşi mod, şi câteva dintre firele de păr ale lui Harry sau fibrele de pe hainele lui au fost lăsate la Custer Hill, fiind amestecate printre chestiile adunate acum.

Kate nu avu nimic de comentat.

— Bună treabă, John! spuse ea.

— Mulţumesc. Am fost un bun detectiv, am anunţat-o.

— Încă eşti.

Ptiu!

— Cred că acum avem suficiente dovezi legale sau mai puţin legale pentru a-l suna pe Tom Walsh, şi-a ne întoarce la New York cât de repede posibil!

Am ignorat sugestia ei şi i-am arătat noile mele şosete de lână:

— Mai avem încă o şansă de a aduna probe de la reşedinţă. Tu ce şosete ai? am întrebat-o.

— Tu vorbeşti serios în legătură cu invitaţia la cină? se interesă ea, fără să bage în seamă întrebarea mea.

— Da. Am pus rola de scame înapoi în buzunar. De câte ori te invită la cină un suspect de crimă?

— Păi, familia Borgia o făcea mai mereu.

— Da… Serios? Familia Gambino… corect?

— Nu, făceau parte din nobilimea italiană şi obişnuiau să-şi otrăvească invitaţii.

— Serios? Iar musafirii continuau să vină? Ce idioţenie!

— Punct lovit!

Îşi desfăcu batonul energizant, iar eu o am întrebat-o:

— Vrei să iau şi eu o muşcătură să văd dacă e otrăvit?

— Nu, dar, dacă ţi-e foame, îl împărţim.

— Eu mă păstrez pentru cină.

— Eu nu merg acolo.

— Draga mea, s-a interesat de tine în mod special.

— Şi nici tu nu mergi. Spune-mi despre ce ai discutat cu Madox.

— Bine, dar mai întâi sun-o pe Wilma.

— De ce?

— Spune-i că-i returnezi laptopul înainte de 18.30 şi cere-i o rolă de bandă adezivă.

— Bine. Se duse la birou, iar eu am mers desculţ până la canapea, nedorind să mi se prindă pe şosetele noi fibre de pe covorul căsuţei închiriate.

Kate ridică receptorul, aşa că nu m-am putut abţine să nu fac o glumă:

— De asemenea, spune-i Wilmei să te sune dacă apare soţul tău conducând un Hyundai alb.

Mă aşteptam ca ea să-mi spună că mă port copilăreşte, în schimb îmi zâmbi şi zise:

— Bine. Ce ciudat simţ al umorului!

Kate sună, o chemă pe Wilma la telefon şi-i mulţumi pentru laptop, promiţându-i că i-l va returna până în 18.30.

— Pot să vă mai cer două favoruri? Am nevoie de o rolă de bandă adezivă. O să v-o plătesc. Mulţumesc. A, iar dacă vedeţi că apare soţul meu într-un Hyundai alb pe şosea, mă sunaţi imediat? Kate zâmbi, iar Wilma dădu să spună ceva. Kate explică: Este doar un prieten, dar… ăă, bine., da.

— Spune-i că ai avea nevoie de suficientă bandă adezivă pentru încheieturi şi glezne şi mai întreab-o şi de frişca.

— Numai puţin, vă rog. Acoperi receptorul, încercând să-şi reţină râsul, iar apoi şopti către mine: John…

— Şi sunaţi-ne dacă se îndreaptă spre Casa de la Iaz orice altă maşină. Kate îmi aruncă din nou o privire, dădu din cap şi îi spuse Wilmei:

— Soţul meu se poate să conducă altă maşină. Deci anunţaţi-ne de orice altă maşină care vine spre locul ăsta. Da… Mulţumesc.

Kate închise şi zise:

— Wilma mi-a sugerat ca prietenul meu să-şi mute maşina, întrucât mai există o uşă în spate, la verandă.

Am izbucnit amândoi în râs, şi exact de asta aveam nevoie.

— De parcă n-aş şti cum să scap de un tip pe uşa din spate, spuse Kate.

— Hei!

Zâmbi, apoi adăugă serioasă:

— Cred că acum Wilma ne ţine de şase.

— Este motivată.

— Uneori gândeşti sănătos, rosti ea, dând din cap.

— Sunt motivat şi eu.

Ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat, apoi Kate m-a informat:

— Am făcut o rezervare pentru mâine seară la 8.30, la LaGuardia, din Syracuse. Acesta era singurul zbor disponibil pe care l-am putut găsi mai devreme.

N-am vrut să mă cert cu ea.

— Sper că n-ai folosit cartea de credit, am spus.

— Nu acceptau cecuri la telefon.

— Bine, atunci, când ajungi la aeroport, spune-i lui Liam Griffith că îl salut.

— John, nu au cum să capete informaţii de la cartea de credit atât de repede… Bine… Putem merge la Toronto chiar din seara asta. Sunt o groază de zboruri către New York şi Newark din Toronto.

— Sub nicio formă nu traversăm o graniţă. Bun, tu cum te-ai descurcat? îşi deschise agenda pe birou.

— Bine. În primul rând, după cum am spus, nu am dat de maiorul Schaeffer. Am sunat de două ori şi i-am lăsat mesaje că-l voi suna din nou. Dar cred că el nu vrea să discute cu mine. Poate tu eşti mai norocos.

— O să-l sun mai târziu. M-am întins pe canapea şi am spus: Nu se vedea nicio echipă de supraveghere la McCuen Pond Road.

— Poate se ascunseseră.

— Poate. Sau poate că maiorul Schaeffer ne-a tras ţeapă.

— Dar tu tot ai mers mai departe.

— Am scrijelit un mesaj pe scoarţa unui mesteacăn.

— M-am uitat pe evidenţa zborurilor, pe foile cu rezervările la aeroport, pe cele cu închirierile de maşini, mă informă ea. Nu mi-au sărit în ochi decât două nume: Paul Dunn şi Edward Wolffer. Şi, desigur, Mihail Putiov. Se mai uită o dată, apoi spuse: Mai erau câteva nume care *păreau* cunoscute, dar poate doar din cauză că m-am gândit prea mult la ele. Bunăoară, James Hawkins. Ţie nu ţi se pare familiar? Şi nu-mi spune că era în baza a treia la Yankees.

— Bine, nu era. L-ai căutat pe Google?

— Am făcut-o. Apare un James Hawkins în lista Comitetului Mixt al Şefilor de Stat-Major, în calitate de general al Forţelor Aeriene. Dar nu-mi pot da seama dacă este vorba despre acelaşi tip.

— Păi, dacă s-a dus la Clubul Custer Hill, trebuie să fie. A închiriat vreo maşină?

— Nu. A venit sâmbătă din Boston, la ora 9.25, şi a plecat înapoi la 12.45, duminică, spre Boston, iar de acolo la Washington.

— Bun… dacă a mers la Custer Hill, probabil l-a luat o maşină de la aeroport. Interesant este că Madox nu şi-a trimis avioanele personale după vreunul dintre VIP-urile astea. Dar nu dorea pesemne să fie depistată o legătură într-atât de directă între ei. Ceea ce dă mereu de bănuit, am mai adăugat eu.

— Deseori, poate fi vorba despre simplul fapt că oficialii guvernului nu vor să accepte cadouri costisitoare sau favoruri de la oamenii bogaţi. Este o chestiune de etică, replică ea.

— Ceea ce e şi mai suspect, am spus. Deci Madox se poate să fi avut la întâlnirea sa şi un membru al Comitetului Mixt al Şefilor de Stat-Major. Ba chiar un general al Forţelor Aeriene.

— Mă întreb dacă aceşti invitaţi ştiau că Harry se află acolo şi ce s-a întâmplat cu el…

Nu-mi puteam imagina că astfel de oameni ar fi fost complici la crimă. Pe de altă parte, dacă miza era importantă, orice era posibil. Şi ce altceva ai mai descoperit la aeroport? am întrebat.

— Asta e tot. În ceea ce priveşte celelalte nume, este nevoie ca lista să fie amănunţit cercetată de o echipă de profesionişti, pentru a vedea cine sunt aceşti oameni şi care este legătura lor cu Bain Madox.

— Sper că colegii noştri lucrează deja la asta. Dar nu vom afla niciodată rezultatele, am spus.

Fără să comenteze, zise:

— Apoi am intrat pe Google, ca să văd ce e cu Bain Madox, dar am găsit surprinzător de puţine lucruri despre el.

— Nu este aşa surprinzător.

— Probabil că nu. Cea mai mare parte dintre informaţiile pe care le-am găsit sunt legate de chestiuni corporatiste: funcţia sa de director executiv şi acţionar principal la Global Oil Corporation, şi nici despre asta prea multe. Foarte puţine lucruri ce ţin de biografia personală, mai nimic despre viaţa privată – nici nu este menţionată fosta soţie sau măcar copiii săi –, doar vreo şase citate din surse media,

nimic neoficial sau vreun comentariu la adresa lui.

— Aparent, poate face în aşa fel încât eventualele bloguri sau informaţii de la terţe persoane să fie pur şi simplu şterse.

— Aşa se pare. Se mai uită puţin pe notiţe, apoi reluă: Singurul lucru cât de cât interesant este că 50 dintre holdingurile sale în domeniul petrolului şi gazului şi jumătate din flota de vase petroliere sunt deţinute de o entitate necunoscută din Orientul Mijlociu.

M-am gândit la asta şi la ce spusese Madox despre amicul său din Irak în timpul discuţiei pe care o avusesem cu el. Asta însemna că, exact cum procedau mai toţi executivii companiilor petroliere din occident, fusese nevoit să plece puţin capul în faţa unui nabab din Ţara Nisipurilor. Dar, pentru că Bain Madox nu părea tipul care să facă ceva de genul ăsta, poate că plănuia să-şi elimine partenerii, pentru totdeauna. Poate că despre asta era vorba.

— Am intrat apoi să caut informaţii despre ELF, continuă Kate. Nu prea mai sunt multe de spus, în afara celor aflate deja de John Nasseff, cu excepţia faptului că ruşii folosesc sistemul ELF într-un mod foarte diferit de al nostru.

— Da. Ei au mai multe litere în alfabet.

Am căscat şi am auzit cum îmi chiorăiau maţele.

— Mai este o diferenţă. Se uită din nou pe notiţe. SUA, după cum am aflat şi noi, trimite mesajele ELF către flota de submarine sub forma unor sunete sacadate, dar ruşii, în situaţii de maximă tensiune, trimit un mesaj *continuu* către submarinele lor, spunând, de fapt: „Totul este bine". Prin această metodă dau de înţeles că mai există unul în curs de transmitere, urgent, iar dacă acesta nu ajunge în intervalul de timp standard, necesar primirii unui astfel de semnal ELF, atunci tăcerea este luată drept eliminarea staţiei ELF, iar submarinele sunt automat autorizate să lanseze focul împotriva ţintelor prestabilite, cum ar fi SUA, China sau oricare alta.

— Frate, sper să fie la zi cu datoriile la curentul electric.

— Şi eu. Continuă: De aceea receptorul nostru ELF din Groenlanda a putut identifica semnalul ELF al ruşilor din Peninsula Kola – pentru că foloseau constant acest semnal care spunea: „Totul este bine" într-o perioadă de maximă tensiune, pe care, conform acestui articol, noi am generat-o, pentru a-i determina pe ruşi să treacă la noul sistem de comunicare prin mesaje continue, care, în schimb, ne-a permis nouă să depistăm transmiţătorul lor din Peninsula Kola.

— Uau! Ce deştepţi suntem! Şi, că tot veni vorba despre politica asta care duce totul la limita siguranţei din punct de vedere nuclear, slavă Domnului că s-a sfârşit Războiul Rece.

— Da. Dar asta m-a făcut să mă gândesc că Madox, care obţinuse la un moment dat codurile ELF ale americanilor, poate a obţinut şi codurile ruşilor. Uite ce mai zice articolul ăsta, scris de un suedez, din întâmplare: Software-ul de criptare rusesc nu este aşa sofisticat şi impenetrabil ca al nostru; deci se poate ca Madox să fi intervenit pe frecvenţa utilizată de ruşi şi să încerce să trimită semnale false flotei de submarine ruseşti pentru a lansa împotriva… Chinei, a Orientului Mijlociu sau a oricui nu-i face o impresie prea bună individului.

Am reflectat niţel la această posibilitate.

— Cred că este o probabilitate reală, am spus într-un final, mai ales dacă acele coduri ruseşti sunt mai uşor de obţinut decât ale noastre. Ar fi vorba despre acelaşi transmiţător de la Custer Hill, numai că submarinele nucleare ar fi altele, am adăugat. Alte chestii interesante despre ELF?

— Ar mai fi faptul că şi indienii încearcă să construiască o staţie ELF. M-am ridicat în capul oaselor şi am întrebat:

— De ce dracu' ar vrea şi ăştia aşa ceva? Să tragă cu securile lor mici? Au cazinouri, pentru numele lui Dumnezeu!

— John, indienii din *India…*

— Aha…

— Construiesc şi ei acum o flotă de submarine nucleare. La fel fac şi chinezii şi pakistanezii.

— Un căcat! mai e puţin şi se apucă şi funcţionarii de la poştă. Apoi putem să ne luăm la revedere de la tot.

— De fapt, lumea devine un loc mai periculos decât era pe timpul Războiului Rece, când totul se desfăşura între noi şi ei, mă informă Kate.

— Exact. Care este preţul unei case în Potsdam?

Nu păru să-şi amintească. Se aşeză la birou, pierdută în propriile gânduri.

— Am aflat şi nişte veşti… nu prea bune, mă informă ea.

— Adică proaste?

— Da.

— Ce?

— Încă încerc să-mi dau seama cum să pun totul cap la cap. Hai

să-ţi spun şi restul, ca să putem discuta.

— Vine maică-ta în vizită?

— Nu e de glumit.

— Bine. Ce urmează?

— Mihail Putiov.

Capitolul 42

Mihail Putiov, am repetat. Nici urmă de el la Custer Hill. Dar acasă sau la biroul lui?

— Am sunat întâi la birou, iar secretara lui, doamna Crabtree, mi-a spus că nu este acolo, aşa că i-am spus că sunt medic şi că era vorba despre o problemă foarte serioasă.

— Foarte bună ideea. Nu am folosit-o niciodată.

— Funcţionează de fiecare dată. În fine, doamna Crabtree s-a mai înduplecat puţin şi mi-a spus că domnul Putiov nu mai dăduse pe la serviciu, nu sunase şi că, de câte ori încerca să-l sune pe mobil, intra mesageria vocală. O sunase şi pe soţia lui, însă doamna Putiov nu ştia unde se afla soţul ei. Este evident că Putiov nu a spus nimănui unde avea de gând să se ducă, mai adăugă Kate.

— Ai făcut rost de numărul de mobil al lui Putiov?

— Nu. Doamna Crabtree nu a vrut să mi-l dea, dar mi l-a dat pe al ei, iar eu i-am dat numărul de pager. Doamna Crabtree părea îngrijorată, mai spuse.

— Bun, deci Putiov lipseşte nemotivat de la MIT. Dar acasă?

— La fel. Doamna Putiov aproape că a izbucnit în plâns. Spunea că, până şi atunci când este cu amanta, Mihail sună şi inventează o scuză.

— Este un soţ bun.

— John, nu fi măgar!

— Glumeam şi eu! Deci Mihail nu lipseşte nemotivat doar de la slujbă, ci şi de acasă.

— Da, judecând după starea de îngrijorare a soţiei şi a secretarei. Dar probabil că se află încă la Clubul Custer Hill.

Am dat din cap în semn că mă îndoiesc de acest lucru.

— Dacă ar fi fost, ar fi sunat. Un om în situaţia lui, cu FBI-ul mereu pe urmele sale, nu dispare pur şi simplu, punându-şi soţia şi secretara în postura de a apela chiar la FBI. Cred că este ultimul lucru

pe care şi l-ar dori Putiov.

— Deci…? întrebă Kate.

— Păi, se pare că nu toată lumea care ajunge la Clubul Custer Hill iese de acolo la fel cum a intrat.

— Aşa se pare. Dar tu ai fost acolo de două ori. Vrei să încerci din nou?

— A treia oară-i cu noroc.

Kate nu ţinu seama de asta şi continuă:

— Deci am căutat pe Google informaţii despre Putiov Mihail şi am găsit nişte articole şi chestii nepublicate pe care le-au scris despre el alţi fizicieni.

— Şi îl plac?

— Îl respectă. Este o adevărată vedetă în domeniul fizicii nucleare.

— Ce drăguţ! Atunci de ce umblă cu Bain Madox?

— Ar *putea* fi vorba despre o relaţie profesională. Deşi ar putea la fel de bine să fie şi o relaţie personală; poate sunt doar prieteni.

— Atunci de ce nu i-a spus nevestei sale unde se ducea?

— Asta mă întrebam şi eu. Oricum, ce ştim exact este că un specialist în fizica nucleară invitat la Clubul Custer Hill a dispărut. Orice altceva este pură speculaţie.

— Exact. Ai sunat la The Point?

— Da. Erau două mesaje noi de la Liam Griffith, care ne transmitea să-l sunăm urgent.

— Pentru cine era urgent? Pentru noi? Nu cred. Le-ai spus că am plecat la vânătoare de capete de elani în Lake Placid?

— I-am zis lui Jim, de la recepţie, să spună oricui sună şi întreabă de noi că suntem aşteptaţi pentru cină.

— În ordine. Asta s-ar putea să-l facă pe Griffith să rămână calm, cel puţin până apare la The Point şi îşi dă seama că a fost tras pe sfoară. A sunat Walsh? am întrebat.

— Nu.

— Vezi? Şeful ne lasă în pace! Ce tip de treabă!

— Cred că l-am cam lăsat noi în pace, John, iar acum ne întoarce favoarea.

— În fine. Dă-l în mă-sa! Cine altcineva a mai sunat?

— Maiorul Schaeffer a telefonat la The Point, după cum i-ai sugerat. Mesajul pe care ţi l-a lăsat suna aşa: „Maşina dumneavoastră a

fost returnată la The Point. Cheile sunt la recepţie”.

— Drăguţ. A uitat să lase echipa de supraveghere la locul ei, dar nu şi să-şi salveze curul de orice problemă ar fi avut cu FBI-ul.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti cinic?

— Draga mea, am fost poliţist la NYPD vreme de douăzeci de ani. Sunt doar realist. Cred că am mai discutat despre asta, i-am amintit. Ce altceva?

— Un bărbat pe nume Carl – hopa, sună familiar – a telefonat şi a lăsat următorul mesaj: „Cina rămâne valabilă”. Jim a cerut detalii, dar Carl i-a spus că domnul Corey cunoaşte deja detaliile, şi nu cumva să uite să o aducă şi pe doamna Mayfield, după cum rămăsese stabilit. Deci Madox nu şi-a lăsat numele şi niciun alt indiciu care ar putea lega dispariţia noastră de reşedinţa lui, adăugă ea.

— Ce dispariţie?

— Dispariţia *noastră.*

— De ce eşti atât de susceptibilă în privinţa oamenilor?

— Mai du-te dracu’, John! Avem şi trei mesaje telefonice vocale în camera de acolo.

— Griffith şi mai cine?

Kate citi notiţele:

— Liam Griffith, la 15.49, care spunea voios: „Hei, băieţi! Credeam că am să vă văd mai devreme. Sunaţi-mă când primiţi mesajul. Sper că totul e în ordine”.

— Ce netrebnic! Cât de proşti ne crede? am spus eu, râzând. Am adăugat după: Scuze, cât de cinic sunt…

— Al doilea mesaj vocal ne cerea să lăsăm un mesaj ca să ne facem programare la masaj…

— Da.

— Ultimul mesaj era de la Henri, şi suna chiar drăguţ – ne întreba ce fel de muştar am dori la… ăă… cârnăciorii în foitaj.

— Vezi? Şi tu nu m-ai crezut.

— John, avem probleme mai urgente decât…

— L-ai sunat înapoi?

— Da, ca să las impresia că ne întorceam spre seară la The Point.

— Şi ce i-ai spus lui Henry? Muştar Deli, da?

— Da. E un bărbat fermecător.

— A vrut să-mi arate sitarul lui.

— Am mai făcut şi o programare la o şedinţă de masaj pentru noi amândoi, mâine dimineaţă, mă anunţă.

— Ce bine! Abia aştept.

— Dar nu o să fim acolo.

— Adevărat. Ei, îmi pare rău să-l dezamăgesc pe Henry după toate eforturile depuse, dar nu cred că regret că n-am să beau cocktailuri cu Liam Griffith.

Kate părea puţin obosită sau poate preocupată, şi era momentul să o îmbărbătez puţin, aşa că i-am zis:

— Ai făcut o treabă excelentă. Eşti cel mai bun partener pe care l-am avut vreodată.

— Sunt şefa ta.

— Aşa… Cea mai bună şefă pe care am avut-o vreodată.

Telefonul a început să sune. M-am uitat la Kate şi am întrebat-o:

— Aşteptai un telefon?

— Nu.

— Poate e Wilma. Soţul tău e pe drum.

Ezită puţin, apoi răspunse:

— Alo? Ascultă, apoi zise: Da… Mulţumesc. Am să-i spun, da. Mulţumesc.

— *Era* Wilma. A zis că banda adezivă e în faţa uşii. Şi că prietenul meu ar trebui să-şi mute maşina, îmi transmise Kate după ce închise telefonul.

Am râs amândoi, dar era clar că eram cu nervii întinşi la maximum. M-am dus la fereastră, am verificat să nu fie nimeni afară, apoi am deschis uşa şi am luat o rolă mare de bandă adezivă.

M-am aşezat la masa din bucătărie şi am început să închid etanş pungile cu probe, după cum cerea regulamentul. I-am spus lui Kate:

— Şi zi-mi despre FAA6.

Nu mi-a răspuns, în schimb m-a întrebat ea pe mine:

— De ce nu luăm noi maşina înapoi de la Rudy, ducem pungile alea cu probe şi mergem la New York?

— Ai un pix? Trebuie să scriu pe banda asta.

— Am putea ajunge la Federal Plaza 26 pe la… se uită la ceas – pe la trei sau patru dimineaţa.

---

[6] *Federal Aviation Administration - Administraţia Federală pentru Aviaţie*

— Tu poţi să te duci. Eu rămân aici. Aici se întâmplă totul, aşa că aici trebuie să fiu. Un pix, te rog.

— Ce se întâmplă? îmi spuse ea, scoţând un pix din geantă.

— Nu ştiu exact, dar, când se va întâmpla, eu am să fiu aici. Am scris pe bandă, apoi am continuat: De fapt, chiar *ar trebui* să ne despărţim, în cazul în care… Bine, ia tu maşina lui Rudy spre Massena, apoi închiriază *altă* maşină şi du-te la New York.

Se aşeză pe scaunul de lângă mine, apoi îmi luă mâna şi spuse:

— Lasă-mă să-ţi spun tot ce am aflat, apoi hotărâm ce trebuie să facem. Vorbea ca şi cum mai avea un as în mânecă, referindu-se probabil la vestea proastă. Indiferent despre ce era vorba, în mod limpede acest lucru o neliniştea.

Am rostit doar:

— Veşti proaste la FAA?

— Vestea bună este că am reuşit să obţin nişte informaţii. Vestea proastă este ceea ce am aflat.

Capitolul 43

Bun, deci Administraţia Federală pentru Aviaţie, începu ea. După cum ai prezis, a fost o adevărată provocare. Dar, în cele din urmă, cineva de la FAA m-a sfătuit să sun la Serviciul Regional de Asigurare a Zborurilor din Kansas City – FSS7 – unde duminică după-amiaza au aterizat două avioane ale companiei GOCO, care decolaseră de pe Aeroportul Regional Adirondack.

— În regulă. Şi ce au spus cei de la FSS din Kansas City?

— Ei bine, au spus că aceste două avioane au aterizat, şi-au făcut din nou plinul, au prezentat mai multe trasee aeriene de zbor prestabilite, apoi au decolat. Se mai uită la notiţe o dată. Aparatul de zbor Cessna Citation, pilotat de căpitanul Tim Black, înregistrat cu numărul N2730G, a zburat spre Los Angeles. Celălalt, la bordul căruia se afla căpitanul Elwood Bellman, cu numărul N2731G, a decolat spre San Francisco.

— Serios? Chestia asta m-a luat puţin prin surprindere. Eram sigur că, dacă nu amândouă, măcar unul din avioanele lui Bain Madox

---

[7] *Flight Service Station*

avea să se întoarcă aici, pe aeroportul Adirondack, pentru ca Madox să poată oricând să urce la bord şi să plece oriunde poftește cât mai repede.

— Acum o oră am sunat la FSS în San Francisco, şi se pare că nu s-a schimbat niciuna din destinaţiile astea.

— Bine, dar de ce să meargă în Los Angeles şi San Francisco?

— Asta trebuie să aflăm.

— Aşa este. Şi ar trebui să aflăm şi unde sunt cazaţi piloţii celor două avioane în oraşele astea, pentru a putea vorbi cu ei.

— M-am gândit şi eu la asta, şi am aflat că avioanele private folosesc ceea ce se numeşte un set de operaţiuni pentru bază fixă – FBO-uri[8] pentru a asigura o bună aterizare şi decolare a aparatelor de zbor. Dar, când am telefonat la Los Angeles, am descoperit că aparatele GOCO folosesc drept FBO-uri Garrett Aviation Service; iar, în San Francisco, aparatele GOCO apelează la serviciile unei companii care se numeşte Signature Flight Support. Aşa că am sunat la aceste FBO-uri, pentru a afla dacă ştie cineva unde sunt cazaţi piloţii şi copiloţii acestor avioane. Mi s-a spus că, de obicei, aceştia lasă un număr de telefon de la hotelul unde pot fi găsiţi, în cazul în care este nevoie de ei, sau uneori chiar şi numerele personale de telefon. Nu şi de această dată. Singurele informaţii deţinute de aceste FBO-uri aveau legătură cu Departamentul zborurilor GOCO din cadrul Aeroportului International Stewart, din Newburgh, New York, unde GOCO are principala bază de operaţiuni, atelierul de întreţinere şi oficiul de expediere.

— Şi? I-ai sunat pe oamenii ăştia?

— Da, am sunat la biroul de expediere GOCO din Stewart, dar nu m-am prezentat ca fiind agent FBI, din motive lesne de înţeles, aşa că nu a vrut nimeni să-mi dea informaţii despre cele două echipaje.

— Le-ai spus că eşti medic şi că atât piloţii, cât şi copiloţii sunt practic orbi?

— Nu, dar am să te las pe tine să suni şi să vezi ce poţi afla.

— Poate mai încolo. Cum îi cheamă pe copiloţi?

— În mod ciudat, cei de la evidenţa zborurilor nu cer şi numele copiloţilor. Mi-am dat seama atunci că FAA nu înăsprise defel măsurile în ce priveşte aparatele de zbor private, după evenimentele de la 11

---

[8] *Fixed Based Operations*

septembrie.

Dar asta ştiam deja.

— Evidenţele indică însă numărul persoanelor de la bord, şi erau câte două în ambele cazuri, pilot şi copilot.

— Bun, deci aceste avioane au aterizat la Los Angeles şi la San Francisco, fără pasageri, se află acolo de duminică noaptea, nu au programat să mai zboare pe undeva, iar cei doi căpitani, Bellman şi Black, şi copiloţii lor se bucură de priveliştile din LA şi San Francisco până când primesc alte instrucţiuni.

— Aşa se pare.

M-am gândit la toate acestea şi mi-a trecut prin minte că poate nu înseamnă nimic, poate era ceva absolut normal. Nişte piloţi care traversează continentul, fără pasageri, arzând gazul de pomană, la propriu, cam câteva sute de litri pe oră, în timp ce şeful lor aducea alt combustibil în ţară cu vasele lui petroliere.

— Ţie nu ţi se pare ciudat? am întrebat-o pe Kate.

— Ba da. Dar poate că nu ştim tot ce se întâmplă în lume. Unul dintre angajaţii FBO din San Francisco, de pildă, a sugerat că este posibil ca aceste avioane să fi fost chemate special pentru a lua pe cineva de acolo.

— Crezi că un om ca Madox ar face o chestie de genul ăsta cu avioanele lui personale pentru nişte dolărei în plus?

— Aparent, unii oameni bogaţi o fac. Dar asta nu e tot.

— Eu speram să fi terminat.

— Am vorbit cu doamna Carol Ascrizzi, a continuat Kate, care lucrează pentru Signature Flight Support în San Francisco, şi mi-a spus că i s-a cerut să-i transporte pe pilot şi pe copilot în limuzina aeroportului până la terminalul principal, unde staţionează taxiurile.

Acest amănunt nu mi s-a părut bizar sau important, dar mi-am dat seama după tonul vocii doamnei Mayfield că era.

— Şi? am întrebat.

— Doamna Ascrizzi a spus că GOCO, ca majoritatea companiilor mari, face aproape întotdeauna rezervare dinainte pentru o maşină şi un şofer care să ducă echipajul la destinaţia dorită. I s-a părut ciudat că, în acest caz, cei doi, pilotul şi copilotul, au fost nevoiţi să ia un taxi la ieşirea din terminal. Din dorinţa de a fi amabilă, doamna Ascrizzi a spus că s-a oferit să-i ducă pe cei doi la hotel. Se pare că, de obicei, echipajele se cazează aproape de aeroport, la un hotel, iar cheltuielile

sunt plătite de compania angajatoare. Dar cei doi i-au mulţumit şi au spus că vor lua un taxi, pentru că merg în centru.

— Aşa… Dar ştia unde s-au dus?

— Nu, pentru că nu au informat-o.

M-am gândit că de asta şi preferaseră să ia un taxi decât să meargă cu maşina oferită de aeroport şi tot din acelaşi motiv nu îi aştepta nicio maşină închiriată.

— Bun, altceva?

— Da… mi-a spus că pilotul şi copilotul cărau după ei două valize mari şi negre, de piele. Erau încuiate cu lacăt şi aveau rotiţe. Păreau şi foarte grele, pentru că de-abia le-au putut ridica să le urce în maşină.

— OK… mari şi negre. Cu încuietoare şi rotiţe. Cred că este bagajul despre care vorbea Chad, aici. Deci au fost descărcate în San Francisco şi, bănuiesc, în Los Angeles, am spus. Kate nu reuşea să-şi dea seama la ce foloseau toate informaţiile astea, aşa că am încercat să o ajut. Poate că cei doi aveau cu ei ascunse nevestele sau iubitele, iar în bagajele astea grele erau hainele pentru două zile ale celor două femei.

— Cum de ai reuşit să strecori o observaţie misogină de-a ta într-o conversaţie care vizează încărcătura unui avion? întrebă ea.

— Îmi pare rău. De fapt, nu fusese uşor. Era doar pură speculaţie. Am mers chiar mai departe… Deci despre ce era vorba? Aur? Două cadavre? Ce?

— Ar trebui să te gândeşti mai bine la asta.

— Bine. Şi ce a mai spus Carol Ascrizzi? Era sceptică? S-au comportat suspect sau erau vizibil nervoşi?

— Ei se comportau perfect normal, după spusele doamnei, ba chiar glumeau cu privire la greutatea valizelor şi că GOCO nu trimisese şofer cu maşină să-i ia. Copilotul a flirtat cu doamna Ascrizzi şi i-a spus că speră să o revadă miercuri, când avea să plece.

— Aşa… să plece unde?

— Copilotul a spus că ultima lor destinaţie este LaGuardia, dar nu a menţionat dacă vor face vreo escală pe drum. Pilotul a lăsat instrucţiuni la Signature Flight Support cum că aparatul ar fi trebuit să fie pregătit în jur de ora prânzului şi cu plinul făcut.

— În ordine… Deci, potrivit spuselor doamnei Ascrizzi, nu părea nimic în neregulă cu ei, cu excepţia bagajelor. Am reflectat la acest aspect, apoi am zis: Deci încărcătura a fost transportată cu două

avioane private, nu cu unul singur, deşi aceste două oraşe se află destul de aproape unul de celălalt.

— Corect.

— Şi nu a venit nimeni să ia echipajul cu tot cu bagaje când aceştia au ajuns la destinaţie.

— Exact.

— Iar pilotul a lăsat instrucţiuni la Signature Flight Support în San Francisco cum că aparatul ar fi trebuit să fie pregătit de plecare în jur de ora prânzului, ultima destinaţie fiind LaGuardia, dar acest zbor nu fusese declarat la *FAA.*

— Corect. Dar nu asta e neobişnuit. Decolările trebuie anunţate, am aflat eu, aproape de momentul plecării, pentru a lua în consideraţie aspecte cum ar fi vremea, traficul în aeroport şi altele asemenea.

— Logic.

— Îmi pare rău că nu înţeleg.

— Hai, nu-ţi face griji în legătură cu asta! mai am câte ceva să-ţi spun. De fapt, iată cum stă treaba – destinaţia pilotului şi a copilotului în San Francisco e secretă.

— De ce secretă?

— Pentru că nu a fost rezervată nicio maşină şi nu a fost chemat niciun şofer, căci astfel ar fi fost trecut totul pe hârtie. Au refuzat maşina aeroportului care-i ducea în oraş, după ce încărcaseră valizele în ea, apoi le-au luat şi le-au urcat în taxi, în două taxiuri, dat fiind că erau foarte mari, pentru plimbărica prin oraş. Nu ţi se pare că se leagă?

— Nu. Deci am sunat la Garrett Aviation Service, în LA, unde am vorbit cu un tip pe nume Scott, care m-a lăsat să aştept la telefon ca să se intereseze de treaba asta şi a revenit spunându-mi, în mare, cam aceeaşi poveste – două valize mari şi limuzina doar în interiorul aeroportului, până la taxiuri.

— Aha. Deci se pare că aceşti patru tipi au avut *aceleaşi* instrucţiuni să ia taxiuri, oriunde s-ar duce cu valizele alea.

— Aşa se pare.

— Deci este destul de evident că aceste două echipaje au vrut să păstreze *secretul* în ceea ce priveşte destinaţia sau poate destinaţiile lor în LA şi San Francisco, de aceea fiecare a luat câte un taxi, pentru că ar fi fost mai greu de depistat după aceea. Acum se pune problema dacă treaba asta are vreo legătură cu planul nebunesc al lui Bain Madox de a deveni împăratul Americii de Nord, sau ce dracu' o fi având

el de gând să facă. Sau asta nici măcar nu e relevant?

— Eu cred că este relevant.

— Asta este vestea proastă?

— Trebuie să lărgim puţin contextul, răspunse ea. Spune-mi ce ai discutat cu Madox.

— Bine. Apoi îmi dai vestea proastă?

— Da. Doar dacă nu-ţi dai singur seama până terminăm de trecut în revistă toate aspectele.

— Asta da, provocare! Bun, deci mi-ai spus cam tot ce era nevoie ca să-mi dau seama care-i vestea proastă?

— Ai ajuns în stadiul în care mă aflam şi eu când mi-am dat seama. Apoi am mai aflat un amănunt care mi-a confirmat lucrul de care mă temeam.

— OK. Mamă!

M-am gândit la asta, şi ceva începea să se lege în mintea mea, dar, până să-mi pun ordine în gânduri, Kate spuse:

— Te-ai prins. Custer Hill. Bain Madox.

Toate drumurile duceau la Custer Hill şi la Bain Madox.

Capitolul 44

M-am aşezat la loc pe canapea, iar Kate pe un taburet.

— Ei bine, am spus, în primul rând, Bain Madox se aştepta, în mare, să trec să-l văd. Marile minţi gândesc la fel, am adăugat.

Îmi place la nebunie când îşi dă ochii peste cap. E atât de drăguţă!

— Se pare că personalul din casă e plecat, dar cei de la pază sunt prezenţi, la fel şi Carl.

I-am povestit lui Kate pe scurt despre felul cum decursese întâlnirea mea cu Bain Madox, inclusiv despre discuţiile tangenţiale legate de posibilitatea de a fi rănit la locul de muncă şi despre obsesia lui faţă de urşi.

— Dar poate că aceste subiecte nu erau chiar întâmplătoare, i-am atras atenţia. Poate că Madox vorbea cumva alegoric.

— Mie îmi sună a aberaţii tipic masculine.

— Da, şi asta. Mai important este că l-am anunţat oficial pe domnul Bain Madox că este suspect de crimă. I-am spus lui Kate ce-i îndrugasem lui Madox, cum că se bănuia că unul dintre oamenii săi l-ar

fi ucis pe Harry. Am continuat cu: Deci cred că l-am cam prins cu asta.

— Uciderea unui agent federal nu este o crimă federală, mi-a amintit Kate.

— Atunci ar trebui să fie.

— Dar nu este. E de competenţa poliţiei statului New York să facă asta; altfel spus, maiorul Schaeffer ar trebui să se ocupe de caz. Nu predai chiar tu aşa ceva, la Colegiul John Jay? mă întrebă.

— Ba da, asta predau. Dar nu şi practic aşa ceva. De fapt, am avut grijă să folosesc cuvântul *atac,* care este o infracţiune federală. Madox nu este avocat, ci suspect, am adăugat.

— Da, dar *are* un avocat.

— Hai să nu ne dăm de ceasul morţii când vine vorba despre detalii. Părea un pic exasperată din cauza atitudinii mele, dar spuse:

— A fost o mişcare bună din partea ta. Atunci te-a invitat la cină?

— Da, chiar atunci. O să aibă pregătite pentru mine şi nişte informaţii pe care i le-am cerut, am mai spus.

— Da, păi atunci, află că a cam venit momentul să-i anunţăm oficial pe maiorul Schaeffer şi pe Tom Walsh de isprăvile tale.

— Am s-o fac.

— Când?

— Mai târziu. Am continuat să-i povestesc despre ce am mai vorbit cu Madox, însă am omis să menţionez faptul că găsisem, la un moment dat, o soluţie simplă la o problemă complexă.

Îmi venea să-i spun lui Kate că „întocmai după cum Madox rezolvase problema cu Harry Müller cu un gram de plumb, tot aşa puteam rezolva şi eu problema cu Madox în mai puţin timp decât mi-a luat să strâng scamele de pe covor". Dar m-am abţinut.

— Madox şi-a exprimat părerea de rău faţă de ce i s-a întâmplat lui Harry, cu toate că nu-şi mai amintea foarte bine cum îl chema.

Kate se uită la mine.

— Voia să ştie dacă există vreun fond deschis pentru el, la care să-şi aducă şi el contribuţia, am zis.

Se uita în continuare la mine, şi cred că-şi dăduse seama că îmi trecuse prin cap să fac singur dreptate, lucru care se mai întâmplă uneori când vine vorba de ucigaşi de poliţişti.

— Am sunat-o pe iubita lui Harry, Lori Bahnik, spuse Kate.

M-a luat prin surprindere, dar mi-am dat seama că eu sunt cel

care ar fi trebuit să facă asta.

— Drăguţ din partea ta.

— Nu a fost o discuţie plăcută, dar am asigurat-o că facem tot posibilul să-l prindem pe făptaş.

Am clătinat din cap.

— Lori te salută. Se bucură că te ocupi tu de caz.

— Nu i-ai spus că nu mă mai ocup de caz?

— Nu, nu am făcut-o. Kate se uită fix la mine. Ultima oară când am verificat, noi doi ne ocupam de caz.

Am zâmbit uşor, privindu-ne în ochi. Am schimbat subiectul.

— Cel mai important lucru în ce-l priveşte pe Bain Madox este că acum se simte presat, şi s-ar putea să recurgă la un gest stupid, disperat sau foarte inteligent.

— Cred că le-a îndeplinit pe toate trei când te-a invitat la cină.

— Pe *noi,* draga mea. Şi cred că ai dreptate.

— Eu *ştiu* că am dreptate. Deci de ce să-i cânţi în strună şi să te duci? *Sau* fii şi mai isteţ şi *nu* te duce. Acum pot să-l sun pe Tom Walsh?

Nu i-am răspuns, ci am continuat să-i vorbesc despre vizita făcută lui Madox.

— Am studiat cu foarte mare atenţie şi porţiunea de teren din spatele casei lui Madox, de la fereastra celui de-al doilea etaj al cabanei. Este o cazarmă acolo suficient de mare cât să adăpostească 20-30 de oameni, dar îmi închipui că nu sunt niciodată mai mult de jumătate. Mai există şi o clădire de piatră cu trei hornuri prin care iese fum în permanenţă şi un camion de serviciu diesel parcat afară.

Clătină din cap şi spuse iar:

— Poate că a venit momentul să împărtăşim şi altora informaţiile astea. Eu îl sun pe Tom, sună-l tu pe maiorul Schaeffer.

— Bine. Îl sun eu întâi pe maiorul Schaeffer, ca să avem mai mult timp să vorbim cu Tom Walsh.

M-am ridicat şi m-am dus la telefonul de pe birou şi, folosind ce mai aveam pe cartelă, am sunat la sediul poliţiei statale din Ray Brook.

Când află că îl caută detectivul Corey, maiorul Schaeffer răspunse imediat şi mă întrebă:

— Unde sunteţi?

— Nu sunt singur, dar am în faţa mea un meniu în limba franceză, am spus punând telefonul pe speaker.

— Aţi primit mesajul meu, că v-am lăsat maşina de la Hertz la

The Point? întrebă el, deloc amuzat.

— Da. Mulţumesc.

— Prietenul dumneavoastră, Liam Griffith, nu este deloc încântat de ce faceţi, îmi aduse el la cunoştinţă.

— Dă-l dracu'!

— Să-i transmit asta?

— Am s-o fac chiar eu. Că tot veni vorba, am fost la Clubul Custer Hill şi am văzut că nu e nicio echipă pusă să supravegheze acolo.

— Ba erau acolo. Dar i-am direcţionat eu pe Route 56, pentru că tot dădea târcoale un jeep negru. Şi mai este o echipă şi pe drumul avariat, în caz că vine sau pleacă cineva pe rutele din spate.

— Bine. A descoperit ceva nou echipa dumneavoastră?

— Nu a mai trecut nimeni pe la Clubul Custer Hill, cu excepţia dumneavoastră, într-un Hyundai alb închiriat de la Enterprise, şi un camion de service diesel. Mi-a spus exact la ce ore fusesem acolo, apoi mă întrebă:

— Ce dracu' aţi căutat acolo?

— O să ajung şi la asta. Camionul a plecat?

— Până acum, nu. Nimeni altcineva nu a plecat de la reşedinţă, deci bănuiesc că individul ăsta, Putiov, este în continuare acolo. Dar dumneavoastră aveţi vreun indiciu cum că s-ar afla acolo?

— Nu, deloc. Am fost urmărit după ce am plecat de la Clubul Custer Hill?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că am fost sunat chiar din maşina de supraveghere şi mi s-a spus că era un Hyundai închiriat de la Enterprise, aşa că i-am anunţat că dumneavoastră, John Corey, vă ocupaţi de caz.

— Bine.

Deci, dacă era adevărat, atunci echipa de supraveghere nu văzuse că schimbasem maşina la benzinăria lui Rudy. Dar, dacă mă minţea, atunci se ştia că acum conduc o camionetă mişto. Dar asta ar fi contat numai dacă nu aş fi avut încredere în maiorul Schaeffer. Şi decisesem să am. Ideea e că oricum cred că aş fi observat dacă aş fi fost urmărit.

Maiorul Schaeffer întrebă din nou:

— Ce făceaţi acolo?

— Încercam să-mi fac o părere despre suspect şi adunam probe.

— Ce fel de probe?

— Fire de păr şi fibre de pe covor.

Şi i-am explicat cum am procedat.

Maiorul ascultă, apoi întrebă:

— Unde sunt aceste probe acum?

— La mine.

— Şi când mi le daţi?

— Cred că mai întâi trebuie să lămuresc o problemă legată de jurisdicţie.

— Ba nu, nu trebuie. Omuciderea este o infracţiune de care se ocupă poliţia statală.

— Parcă nu credeaţi că e vorba despre o crimă, i-am amintit.

Se aşternu tăcerea, vreme în care maiorul Schaeffer se gândea probabil la consecinţele faptului că nu pusese problema pe tapet mai devreme. În cele din urmă, spuse:

— Aş putea să vă arestez pentru reţinerea de probe.

— Dacă m-aţi putea găsi, aţi face-o.

— Pot să vă găsesc.

— Nu cred, mă descurc foarte bine la capitolul ăsta. Am să mă gândesc cum să acţionez pentru binele acestei investigaţii, dar şi pentru mine şi partenera mea.

— Sper să nu vă ia prea mult. Şi ce a avut de spus Madox? întrebă el.

— Am vorbit despre urşi. L-am avertizat pe Madox că este martor în investigarea unei posibile crime. Acum, vrând-nevrând, trebuie să coopereze, iar asta nu are cum să-i fie prea uşor.

— Da. Înţeleg cum funcţionează totul, domnule detectiv. Mulţumesc, spuse maiorul. Dar de când a devenit o crimă petrecută în statul New York o infracţiune federală? mai ţinu să întrebe.

— Când a devenit moartea lui Harry Müller o crimă?

Era clar că domnului maior Schaeffer nu-i conveneau metodele mele, aşa că nu îmi răspunse la întrebare, dar mă informă:

— Se poate ca acum Madox să coopereze la investigaţie, dar nu-l veţi mai întâlni niciodată fără ca avocatul lui să fie de faţă.

M-am întrebat dacă respectivul avocat avea să fie prezent la cină. Şi, că tot veni vorba, decisesem să nu-i spun lui Schaeffer despre invitaţie decât cu puţin înainte de a ajunge la Custer Hill. Pentru că era

nevoie ca el să știe unde ne aflam, dacă intervenea vreo problemă. Dar nu voiam să afle despre asta prea devreme, ca nu cumva el sau Griffith să devină parte din problemă, arestându-mă.

— Bun, mi-ați făcut niște favoruri și v-am făcut și eu unele. Cred că suntem chit în privința asta, spuse el.

— De fapt, eu mai am să vă cer câteva.

— Scrieți-mi-le!

— Iar apoi vă rămân eu dator.

Nu răspunse. Cred că-l enervasem. Cu toate astea, am spus:

— Apropo de chestii diesel… Ați aflat vreodată cât de mari sunt generatoarele alea diesel de la Custer Hill?

— De ce e important?

— Nu știu sigur dacă este. Sunt sigur că nu e. Dar am văzut clădirea asta acolo…

— Da, am văzut-o și eu, când am mers la vânătoare prin zonă. Am tăcut câteva secunde, apoi el spuse:

— L-am pus pe unul dintre oamenii mei să sune la Potsdam Diesel, dar, fie a înțeles el greșit, fie persoana cu care a vorbit nu a citit corect dosarul…

— Adică?

— Omul spunea că de acolo a aflat că generatoarele dădeau 2000 de kilowați. Făcu o pauză, apoi sublinie: *Fiecare.* La dracu' – unu' din ăla ar furniza curent unui oraș întreg. O fi vrut să zică 20 de kilowați – poate 200 sau 20.000 de *wați.*

— Este vreo diferență?

— Da, dacă-ți bagi degetul în fasungul greșit, spuse el, apoi schimbă vorba: Permiteți-mi să vă dau un sfat…

— Spuneți!

— Nu sunteți singur în toată afacerea asta. Este vorba despre muncă în echipă. Alăturați-vă din nou echipei!

Kate a ridicat mâna, pentru a-mi face semn.

— Este prea târziu pentru asta, i-am spus maiorului.

— Dumneata și soția ar trebui să veniți la secție *acum.* Întotdeauna este plăcut să fii invitat acasă, și sună tentant, dar nu mai aveam încredere în familia mea, așa că am spus:

— Cred că aveți suficient de mulți agenți federali pe lângă dumneavoastră.

— Mă întâlnesc personal cu dumneavoastră dacă așa vă simțiți

mai… în siguranţă… se oferi el.

— Bine, am să vă anunţ unde ne putem vedea mai târziu.

Am închis până să-mi poată răspunde şi m-am uitat la Kate, care zise:

— John, cred că trebuie să mergem la…

— Am încheiat discuţia. Trecem la alt subiect. Potsdam Diesel.

Am format numărul de telefon de la Potsdam Diesel, pe care mi l-am adus aminte de pe camionul lor de service.

A răspuns o tânără:

— Potsdam Diesel. Lu Ann la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Am apăsat pe speaker.

— Salut, Lu Ann. Sunt Joe, îngrijitorul de la Clubul Custer Hill.

— Da, domnule.

— Al este cu mine, umblă la generatoare.

— Şi este vreo problemă?

— Nu, dar m-ar ajuta dacă ai găsi dosarul cu vânzările şi service-ul.

— Numai puţin.

Ni s-a pus muzică, şi i-am spus lui Kate:

— Nu sunt la curent cu waţii, dar lui Schaeffer nu i-a venit să creadă că ar fi fost vorba de şase mii… cum le-a spus? Megawaţi?

— Poate kilowaţi. O mie de waţi fac un kilowat. Şase mii de kilowaţi înseamnă şase milioane de waţi. Un bec are nevoie de circa 75, de regulă, spuse Kate.

— Mamă, asta înseamnă o groază de…

Revenise pe fir Lu Arin.

— Am găsit. Cum vă pot ajuta?

— Ei bine, dacă ar fi o pană de curent şi generatoarele ar ceda, aş putea să-mi fac o cafea şi nişte pâine prăjită mâine-dimineaţă?

— Aţi putea să faceţi asta pentru întregul Potsdam, spuse ea râzând.

— Da? Deci cam câţi kilowaţi ai spune că am la dispoziţie?

— Păi, aveţi trei generatoare marca Detroit, cu motoare diesel de 16 cilindri, fiecare capabil să furnizeze cam 2000 de kilowaţi.

M-am uitat cu subînţeles la Kate.

— Zău? Dar cât de vechi sunt generatoarele astea? am întrebat. A venit cumva momentul să fie înlocuite? am întrebat-o pe Lu Ann.

— Nu. Au fost instalate în… 1984… dar au garanţie nelimitată

dacă sunt întreţinute corespunzător.

— Dar cam cât costă unul nou?

— Ooo, nu ştiu sigur… dar acestea au costat, în 1984, 245.000 de dolari.

— Fiecare?

— Da, fiecare. Astăzi ar fi… mult mai mult. Este vreo problemă cu service-ul? întrebă ea.

— Nu. Al face o treabă minunat. Îl văd de aici cum îşi dă silinţa. Când o să termine?

— Păi… nu-i avem decât pe Al şi pe Kevin, şi au început treaba sâmbătă după-amiaza, suntem şi foarte ocupaţi… ştiţi că plătiţi cu ziua, da?

Eu şi Kate ne-am uitat iar unul la celălalt. I-am spus lui Lu Ann:

— Nicio problemă. De fapt, adaugă o mie de dolari în plus la factura domnului Madox, pentru Al şi Kevin.

— Foarte generos din partea dumneavoastră…

— Deci cam cât crezi că mai durează? Încă o oră?

— Nu ştiu. Vreţi să-i sun eu sau vorbiţi dumneavoastră cu ei?

— Sună-i tu. Uite, urmează să înceapă o petrecere mare aici, deci poate ar putea reveni altă dată.

— Şi pentru când aţi dori să reprogramăm?

— Să spunem… 31 noiembrie…

— OK… ăă…văd că sunt numai treizeci de…

— O să mai revin eu. Între timp, spune-le băieţilor să mai ia o pauză, să o lase aşa. O să aştept la telefon.

— Numai puţin, vă rog!

Am început să auzim prin telefon valsul *Dunărea albastră,* cine ştie de ce, şi i-am spus lui Kate:

— Trebuia să fac treaba asta acum o oră.

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Şase mii de kilowaţii, spuse ca pentru ea.

— Da. De ce ascultăm chestia asta?

— Pentru că eşti pe apel în aşteptare.

— Vrei să dansezi…?

Lu Ann reveni şi spuse:

— Am veşti bune, au terminat, şi acum îşi strâng lucrurile.

— Ce bine! „Rahat!"

— Mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră?

— Roagă-te să fie pace în lume.

— Bine… ce drăguţ.

— Lu Ann, o seară frumoasă!

— Şi ţie, Joe!

Am închis şi i-am spus lui Kate:

— În istorie, o să se consemneze că aceasta este prima oară când o echipă care face service-ul termină înainte de data stabilită.

— Oricum Madox nu i-ar fi lăsat să plece. Deci, dacă până acum ne mai puteam îndoi că aceea este o antenă ELF, acum avem şi confirmarea.

— Eu eram mai mult decât convins. Acesta nu este decât argumentul hotărâtor. Dacă observi că tacâmurile încep să strălucească în mod ciudat diseară, anunţă-mă, am adăugat.

— John, doar nu mergem…

— Care ar fi dezavantajul în a merge acolo la cină?

— Moartea, dezmembrarea, dispariţia şi divorţul.

— O să ne descurcăm.

— Eu am o idee mai bună. Haide să ne urcăm în maşină şi să plecăm în Manhattan. *Acum.* Îl sunăm pe Tom de pe drum…

— Nici vorbă. În niciun caz eu n-o să fiu pe şosea vorbind la mobil cu Tom Walsh, când toată nebunia va avea loc aici. De fapt, adevăratul motiv pentru care astăzi mergem la Custer Hill nu este cina, nici să adunăm mai multe probe, ci, să-l arestăm dacă putem pe domnul Bain Madox pentru uciderea – pardon, pentru atacul asupra – lui Harry Müller, agent federal.

— Nu cred că avem suficiente probe şi nici… spuse Kate.

— Dă-le naibii de dovezi! Avem suficiente probe. Se află în pungile alea. Iar motivul este probabil suma totală a tot ceea ce am văzut sau auzit.

Kate spuse, dând din cap:

— Să-l arestăm sub *orice* acuzaţie federală este prematur, ca să nu mai spun că ne-am înrăutăţi situaţia, mai ales că e vorba despre un om de talia lui Bain Madox.

— Am hotărât deja. Trebuie să-l arestăm pe nemernic chiar în seara asta, înainte să-şi pună în aplicare planurile.

Ea nu spuse nimic, şi am crezut că am convins-o.

— Ei bine, acum dă-mi şi vestea proastă, am rostit eu cu glas duios. Apoi o să văd cum e mai înţelept să acţionăm în continuare.

— Credeam că deja ţi-ai dat seama ce are de gând să facă…

— Aş fi spus-o, dacă mi-aş fi dat seama. Aşteaptă! Am încercat să mă gândesc la tot preţ de zece secunde, dar aveam mult prea multe chestii pe cap, aşa că am întrebat:

— Animal, plantă sau rocă?

Ea trecu la birou, stând în picioare, şi trase laptopul mai aproape.

— Haide să-ţi arăt ceva!

Capitolul 45

Kate apăsă câteva butoane de pe tastatura laptopului, şi pe monitor apăru o pagină de text.

— Iată un articol nepublicat despre Mihail Putiov, scris acum zece ani, îmi spuse ea.

Am aruncat o privire pe monitor.

— Aşa, şi?

Ea întoarse computerul spre mine, zicând:

— Autorul e un tip pe nume Leonid Cernov, un alt specialist în fizică nucleară, care locuieşte tot în State. Articolul e scris sub forma unei scrisori către colegii fizicieni, în care elogiază geniul lui Putiov.

Nu i-am răspuns.

— Iar aici, continuă ea, Cernov scrie, citez: „Putiov este în prezent destul de mulţumit în postură de profesor şi consideră că munca sa îi oferă multe provocări şi recompense. Dar trebuie să ne întrebăm dacă are parte de la fel de multe provocări ca atunci când lucra la Institutul Kurceatov, în cadrul programului sovietic de miniaturizare". Am încheiat citatul, mai adăugă ea, uitându-se la mine.

— Miniaturizare *a cui?*

— A armelor nucleare. Proiectile de artilerie, de pildă. Sau mine antipersonal. Sau valize nucleare.

Mi-a trebuit o fracţiune de secundă ca să înţeleg şi m-am simţit ca şi cum aş fi primit o lovitură puternică în stomac.

— La dracu'!

Mă holbam cu o privire tâmpă la monitorul laptopului, în timp ce în mintea mea se succedau cu repeziciune toate informaţiile pe care le auzisem sau le descoperisem, tot ce ştiam ori suspectam.

— John, cred că sunt două serviete cu bombă nucleară în Los

Angeles şi două în San Francisco.

— La dracu'!

— Nu ştiu care e destinaţia finală a acestor arme şi nici dacă cele două aparate de zbor ale lui Madox vor transporta valizele la destinaţia sau destinaţiile finale, dacă ele vor fi urcate la bordul unui vapor sau…

— Trebuie să facem în aşa fel încât avioanele alea să rămână la sol!

— S-a rezolvat. L-am sunat pe prietenul meu Doug Sturgis, care este asistent al agentului special principal la biroul teritorial din Los Angeles, şi i-am spus să pună cele două avioane sub urmărire, în eventualitatea că piloţii lor îşi vor face apariţia, sau să obţină un ordin de sechestrare a avioanelor ca probă într-un caz federal urgent şi de maximă prioritate.

Am dat uşor din cap. „Prietenul" ei Doug era, cred, un fost iubit, de pe vremea când lucrase la Los Angeles, cu nişte ani în urmă. Avusesem plăcerea de a-l întâlni pe prăpăditul ăsta atunci când eu şi Kate îl urmăream pe Asad Khalil în California. Şi nu aveam nicio îndoială că acest tăntălău ar fi făcut pe dracu-n patru pentru vechea lui prietenă Kate.

Cu toate astea, nu înţelegeam cum putea Kate să demareze un caz important cu un singur telefon dat unui oarecare asistent al agentului special principal din Los Angeles. Vreau să spun că mecanismele interne ale FBI-ului rămân în continuare un mister pentru mine, dar parcă îmi aduc şi eu aminte cum stau lucrurile cu scara ierarhică.

Am întrebat-o pe Kate care-i treaba, iar ea mi-a răspuns:

— Ceea ce am făcut eu – pentru a evita să apelez la Torn Walsh – a fost să-l rog, să-l implor chiar pe Doug să trateze toată treaba ca pe un pont anonim privind o ameninţare teroristă. Asta chiar va face ca lucrurile sa avanseze mai rapid, în cazul în care Doug va spune că pontul pare real.

— Am înţeles. Şi o să facă el chestia asta?

— El a spus că o va face. I-am explicat că eu… şi tu… întâmpinăm nişte probleme cu credibilitatea la ATTF, dar că am obţinut o informaţie extrem de sigură, că e *urgent,* că ţine de jurisdicţia *lui,* că…

— Bine. Am înţeles. Şi, fiindcă e amicul tău, riscă să-şi frângă gâtul pentru tine.

— Nu ar risca să-şi frângă gâtul pentru nimeni. Însă e obligat să răspundă la o ameninţare teroristă credibilă.

— Corect. Presupun că ştie că tu ai credibilitate.

— N-am putea să trecem odată peste asta?

— Ba da. Voiam doar să ştiu că treaba asta e pe mâini bune şi că nu o amână cineva de azi pe mâine.

Kate trecu mai departe.

— De asemenea, i-am comunicat lui Doug cele două nume, Tim Black şi Elwood Bellman, şi i-am spus că Black este probabil cazat la un hotel din Los Angeles, iar Bellman – la unul din San Francisco. I-am explicat că trebuie să-i găsim urgent pe cei doi piloţi. I-am împărtăşit bănuiala mea, cum că ei ar transporta nişte valize nucleare.

Am dat din cap. Evident, asta era cea mai bună soluţie!

— Şi aşa l-ai făcut curios?

Continuă fără să ia în seamă replica mea:

— A promis să înceapă imediat urmărirea în Los Angeles, să sune la biroul teritorial din San Francisco şi, de asemenea, să anunţe toate instituţiile abilitate din ambele oraşe şi din suburbii. Totodată, el va lua legătura cu şeful lui din Los Angeles şi amândoi îi vor suna pe directorii responsabili din New York şi Washington, cărora le vor raporta acest pont. Doug va afirma că, după părerea lui, pontul este credibil, dat fiind caracterul specific al informaţiei şi aşa mai departe, şi va descrie acţiunile pe care plănuieşte să le întreprindă.

— Bun. Şi dacă se dovedeşte că acele patru valize sunt pline cu reviste porno pentru prietenii arabi ai lui Madox, Doug îşi va asuma responsabilitatea sau te va arăta pe tine cu degetul?

— Crezi că mă înşel? întrebă ea, uitându-se la mine.

Am reflectat un moment, după care i-am răspuns:

— Nu. Cred că ai dreptate. Patru valize cu bombă. Sunt de partea ta.

— Perfect. Apreciez asta. Continuă: I-am spus lui Doug să-şi avertizeze superiorii să ia în consideraţie nivelul ridicat de ameninţare teroristă internă.

— Asta ar trebui să-i dea pe spate pe cei de la biroul din LA. I-am amintit: Ştii, nu e chiar o ameninţare internă.

— Nu. Iar Bain Madox nu e terorist… Sau, mă rog, poate că este. Însă nu mi-am dat seama cum aş putea să calific un complot privind scoaterea peste graniţă a patru valize cu bombă atomică, aşa că i-am

spus lui Doug să trateze toată chestia asta ca pe o ameninţare internă de grad ridicat, de vreme ce noi credem că valizele încă se mai află în Los Angeles şi în San Francisco.

— Bună mişcare!

— Birourile FBI din ambele oraşe vor lua legătura cu toate companiile locale de taxi, pentru a afla dacă vreunul dintre şoferii lor îşi aminteşte să fi ridicat de la aceste aeroporturi un pasager, care să aibă cu sine o valiză mare din piele neagră. Însă nu cred că avem prea mari şanse de izbândă, deoarece, aşa cum bine ştii, mulţi dintre şoferii de taxi sunt străini şi, de regulă, nu sunt dispuşi să stea la discuţii cu poliţia sau cu FBI-ul.

Asta nu era o afirmaţie corectă din partea unui angajat federal, însă, în condiţii de stres, până şi agenţii FBI sunt nevoiţi să se trezească la realitate.

— În momentul de faţă, continuă Kate, avem o descriere mai exactă a valizelor decât a piloţilor şi a copiloţilor. Prin urmare, l-am rugat pe Doug să sune la Direcţia Transporturilor Aeriene şi să ceară să fie trimis urgent un e-mail la birourile FBI din Los Angeles şi San Francisco cu fotografiile de pe brevetele de zbor ale lui Black şi Bellman. Ulterior am aflat, spre marea mea surprindere, că brevetele de zbor nu au fotografie pe ele.

— De necrezut! Un alt exemplu incredibil care dovedeşte imbecilitatea celor din Administraţia Federală pentru Aviaţie după 11 septembrie!

— Aşadar, am căutat în evidenţa Administraţiei Federale pentru Aviaţie datele celor doi piloţi, pentru a obţine permisele lor *de conducere,* cu fotografiile aferente. Black locuieşte în New York, iar Bellman – în Connecticut.

— Văd că ai avut cu ce-ţi umple timpul cât am fost eu plecat.

— După ce mi-am dat seama că s-ar putea să avem de-a face cu nişte valize nucleare, nu mi-am mai văzut capul de treabă.

— Am înţeles. Şi ce mai face Doug?

— Am fost prea ocupată ca să-l mai întreb. Ţi-a transmis totuşi salutări.

— Drăguţ din partea lui… „Să-l ia dracu'!" Şi a apreciat faptul că i-ai spus cum să-şi facă treaba?

— John, aveam o informaţie, mă gândisem la toate lucrările astea, iar el a fost… mă rog… foarte uimit. Aşa că, da, a apreciat

sfaturile mele.

— Foarte bine.

Ce-i drept, îmi aminteam acum că părea puţin nătâng. M-am gândit la turnura nouă şi incitantă pe care o luase cazul, iar mintea mea încerca să evalueze toate unghiurile, ecuaţiile şi posibilităţile.

— Dacă piloţii ăştia s-au dus la hotel, i-am spus eu lui Kate, şi dacă asta e un fel de misiune secretă pe care le-a dat-o Madox, aşa cum pare să fie, atunci cei patru trebuie să se fi cazat sub nume false.

Ea confirmă cu o mişcare a capului.

— Da, însă noi avem numele reale ale celor doi piloţi, aşa că FBI-ul va face rost foarte curând de fotografiile de pe permisele lor de conducere dacă nu cumva a făcut deja. Doug va cere biroului regional din Kingston, New York, să trimită un agent la dispeceratul GOCO din aeroportul Stewart, pentru a afla cine sunt copiloţii.

— Bine gândit!

Se părea că această parte a problemei era acoperită, însă m-am gândit că găsirea celor patru piloţi nu avea să fie deloc uşoară, cu atât mai mult dacă Madox îi instruise să fie discreţi, să nu răspundă la mobile, să rămână în camerele lor de la hotel şi să folosească identităţi false.

— Din nefericire, reluă Kate, valizele nucleare – dacă într-adevăr asta sunt – ar putea foarte bine să nu mai fie în posesia lor în acest moment.

— *Sunt* valize nucleare. Spune-le pe nume.

— Bine, bine. Madox are de gând să le transporte undeva în afara ţării. Eu bănuiesc că este vorba despre Orientul Mijlociu sau de orice altă ţară islamică. Am sunat din nou la Garrett Aviation Service şi am vorbit cu un tip care mi-a spus că un avion de tip Cessna Citation n-ar putea traversa Pacificul decât dacă ar lua-o pe Coasta de Vest către Alaska, apoi către Insulele Aleutine, apoi prin Japonia… însă un asemenea traseu ar implica multe opriri pentru realimentare cu combustibil, ca să nu mai vorbim despre verificările de la vamă. Prin urmare, cred că putem exclude varianta asta.

Am înclinat uşor din cap şi am cântărit toate informaţiile primite. Avioanele model Cessna Citation ale lui Madox aterizaseră duminică noaptea în Los Angeles şi, respectiv, San Francisco. Piloţii şi copiloţii nu lăsaseră nicio adresă, însă menţionaseră că urmau să plece miercuri, adică mâine, şi să se întoarcă la New York. Şi eram convins că

piloţii chiar asta credeau şi poate chiar asta urmau să facă. Până una, alta, unde se afla încărcătura? Cel mai probabil, aceasta nu se mai afla în posesia lor.

I-am împărtăşit ce mă preocupa lui Kate:

— Mă gândesc că Madox are de gând să folosească – sau poate chiar a folosit deja – unul dintre tancurile lui petroliere pentru a transporta aceste bombe către o destinaţie sau alta. *Aşa* s-ar explica faptul că avioanele lui au aterizat în oraşe-port.

Kate mă aprobă.

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie, şi de aceea l-am rugat pe Doug să întreprindă nişte cercetări amănunţite asupra vapoarelor şi containerelor din ambele porturi, începând chiar cu navele care aparţin corporaţiei *GOCO.* Şi adăugă, cu total inutil: Asta-i o operaţiune foarte complexă. Dar, dacă reuşesc să pună în mişcare echipele *NEST* şi pe cei de la paza portuară, care au detectoare de raze gama şi neutroni, s-ar putea să avem noroc.

— Aşa e… însă trebuie să cerceteze nu doar vapoarele şi containerele, ci şi depozitele şi vagoanele de marfa… Plus că nu-i deloc exclus ca bombele acelea să fie transportate cu nişte avioane comerciale.

— Sunt verificate, de asemenea, şi toate aeroporturile din zonă.

— Bin®. Dar e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Ei bine, acele astea sunt radioactive şi avem mari şanse să le găsim.

— Poate, dacă se mai află încă în Los Angeles ori în San Francisco. Dar uite un scenariu mai plauzibil: bombele alea au plecat deja spre destinaţiile lor finale – ori pe mare, ori cu avionul. Gândeşte-te şi tu, sunt aproape două zile de când au ajuns pe Coasta de Vest.

— Se poate să ai dreptate, însă noi trebuie să le căutăm în Los Angeles şi San Francisco, în eventualitatea că încă se mai află acolo. Va fi şi mai simplu să găsim piloţii, mai ales dacă apar mâine pe aeroporturile din LA şi San Francisco.

— Am înţeles. Bun, uite care-i treaba cu piloţii ăştia: ar fi drăguţ să dăm de ei, însă nu cred că FBI-ul va mai găsi valizele la ei. Totuşi, piloţii vor şti să ne spună unde au lăsat valizele şi poate chiar şi cine le-a luat. Dar probabil că lucrurile se vor opri aici. Din nefericire, am ţinut eu să precizez, am întârziat cu aproape patruzeci şi opt de ore.

Data viitoare când vor fi văzute valizele astea nucleare va fi sub forma a patru nori-ciupercă ce se vor ridica în Ţinutul Nisipurilor.

O vreme, Kate rămase nemişcată şi nu mai scoase niciun sunet. Apoi îngăimă:

— Dumnezeule, sper că nu.

— Mda.

Ei bine, după toate aparenţele, Kate şi tipul ăla din LA, cum l-o fi chemând, făcuseră tot ce fusese omeneşte posibil într-un timp atât de scurt, şi făcuseră o treabă bună, cu toate că nu era cine ştie ce ştiinţă complicată sau fizică nucleară, că tot suntem la capitolul ăsta. Era vorba despre nişte proceduri standard aplicate de poliţie şi de FBI, care aveau să-i scoată la iveală pe cei patru piloţi şi poate şi nişte informaţii legate de valizele cu bombă. Totuşi, problema era timpul – şi aşa se întâmplase şi până acum în cazul ăsta. Madox începuse jocul înainte ca echipa oaspete să-şi facă apariţia şi avea deja puncte pe tabela de marcaj, înainte ca adversarii săi să fi intrat pe teren.

Însă exista probabil şi o veste bună – o verigă slabă în tot lanţul ăsta nuclear.

— Transmiţătorul ELF, i-am spus lui Kate. *Aşa* are de gând să detoneze bombele.

Ea dădu uşor din cap.

— Despre asta era vorba. Fiecare bombă trebuie să aibă un receptor cu unde radio de frecvenţă extrem de joasă conectat la dispozitivul de detonare. Undele ELF, aşa cum am aflat, pot ajunge oriunde în lume şi pot penetra orice suprafaţă. Aşadar, când bombele vor ajunge acolo unde doreşte Madox, el le va trimite un cod de aici şi, în mai puţin de o oră, semnalul ajunge la receptoarele din valize, indiferent în ce parte a lumii s-ar afla ele.

— Exact. Se pare deci că acest ticălos împuţit a construit acum aproape douăzeci de ani o staţie foarte elaborată de emisie a undelor ELF, pentru a transmite semnale false flotei de submarine nucleare a Statelor Unite, cu scopul de a declanşa cel de-al treilea război mondial. Cum însă atunci nu i-a mers, acum a descoperit o altă metodă pentru a face ca investiţia lui să dea roade.

— Exact… Iar Putiov a fost cel care a făcut tot ce trebuia pentru ca acele valize nucleare să poată fi detonate de la distanţă, prin intermediul undelor ELF.

— În plus, am mai aflat de pe net faptul că armele nucleare

miniaturale au nevoie de întreţinere periodică. Prin urmare, asta a fost tot treaba lui Putiov.

Kate mă aprobă tacit, după care zise:

— Totul capătă sens acum.

— A răposatului doctor Putiov.

Kate înclină uşor din cap.

— De unde dracu' a făcut Madox rost de bombele astea? am întrebat eu retoric. Apoi mi-am răspuns singur la întrebare: Cred că noii noştri prieteni din Rusia le oferă spre vânzare; prin urmare, de-asta a angajat Madox un rus. Ca să vezi a dracului chestie: eu n-am reuşit să găsesc nici măcar un mecanic suedez bun care să-mi repare vechiul Volvo, iar afurisitul de Madox a făcut rost de un specialist rus în fizică nucleară, care să îi pună la punct bombele! Până la urmă, totul se reduce la bani, am adăugat.

— Banii şi nebunia nu fac casă bună împreună.

— Bine zis! Bun… Aşadar, presupun că patru oraşe din lumea asta vor avea parte de oareşce necazuri în următoarele zile… sau ore… E vorba despre oraşe islamice, corect?

— Corect. Adică, aşa ar fi logic, nu?

Mă gândeam cine ar fi putut fi în vizorul lui Madox. Însă potenţialele ţinte erau mult prea numeroase pentru a le ţine socoteala. Iar răspunsul depindea într-o oarecare măsură de felul în care urmau să fie transportate bombele: prin aer ori pe apă; sau poate că urmau să fie transportate şi prin aer, şi pe apă, şi pe uscat. Deşi pe tipul ăsta îl vedeam în stare să bombardeze Mecca sau Medina, poate că până la urmă nu era vorba decât despre o problemă de afaceri, şi alesese nişte porturi petroliere din ţări care îl scoseseră din sărite. Dar, în final, ce mai conta?

— Una peste alta, spuse Kate, cred că am făcut tot ce am putut, iar Doug o să facă, la rândul lui, tot ce îi stă în putinţă.

— Aha… M-am uitat la ceas. Asta o să le dea ceva de lucru celor de la biroul teritorial din Los Angeles, înainte să-şi înceapă ora de aerobică de seară.

— John…

— Revenind însă la subiectul „cine ştie ce se întâmplă şi când", cei din Washington ştiu *cu siguranţă* ceva despre toate astea. Doar că au uitat să ne pună şi pe noi la curent.

N-am auzit niciun comentariu din partea agentului special FBI

Kate Mayfield.

— Doar aşa ar avea logică misiunea care i-a fost încredinţată lui Harry. Am continuat: Ministerul Justiţiei şi, prin urmare, biroul FBI din Washington ştiu ce pune la cale Madox. Nu?

— Nu ştiu. Însă, aşa cum ţi-am mai spus, treaba asta e mult mai complicată decât ţi-ai imaginat tu atunci când ai început să-ţi bagi nasul într-o anchetă a Ministerului Justiţiei.

— Cred că am înţeles amândoi chestia asta. Uite două teorii ale conspiraţiei la care să meditezi, i-am spus lui Kate. Unu: guvernul ştie ce se petrece la Clubul Custer Hill, iar Harry a fost pionul de sacrificiu, trimis acolo pentru a-i oferi FBI-ului un pretext ca să spargă uşa lui Madox şi să-l aresteze. Şi doi – iar asta-i şi mai tare –, guvernul ştie ce se petrece la Clubul Custer Hill, iar Harry a fost pionul de sacrificiu trimis să-i pună în mişcare pe Madox şi pe prietenii lui şi să-i determine să facă ceva cu bombele alea!

Kate scutură din cap.

— Asta-i nebunie curată!

— Serios? Vezi tu vreo echipă SWAT de la FBI care să fi descins la Clubul Custer Hill?

— Nu… dar… Poate că aşteaptă momentul oportun…

— Dacă tot ce spui tu e adevărat, s-ar putea să fi aşteptat puţin cam mult. I-am amintit: Harry era la Custer Hill sâmbătă dimineaţă. Întrunirea lui Madox şi a prietenilor lui a avut loc sâmbătă şi duminică. Putiov a venit duminică dimineaţă să pună la punct bombele. Avioanele lui Madox au ajuns pe Coasta de Vest duminică noaptea. Probabil luni era ziua în care bombele luau drumul spre Ţinutul Nisipurilor. Astăzi e marţi, iar cei de la Potsdam Diesel au terminat de reglat generatoarele. Am încheiat: Detonarea o să aibă loc la un moment dat în seara asta sau în cursul zilei de mâine.

Kate nu-mi răspunse, aşa că am continuat:

— Iar Madox nu acţionează de unul singur. N-a fost doar o coincidenţă faptul că printre oaspeţii lui de peste weekend s-au numărat două, trei sau poate chiar mai multe persoane sus-puse din guvern. Drace! Nu-i exclus ca directorii CIA ŞI FBI să fie şi ei implicaţi. Am adăugat: Şi poate că lucrurile nu se opresc aici.

Kate se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Bun… Dar oare în momentul ăsta mai contează cine mai e implicat, în afară de Madox, sau cine mai ştie de treaba asta? Ideea e că,

dacă total este aşa cum pare, am procedat corect sunând la biroul teritorial FBI din Los Angeles…

— Presupun că nu i-ai povestit prietenului tău despre Madox, despre ELF şi nici nu i-ai spus de unde suni sau…

— Nu… pentru că… am vrut să discut mai întâi cu tine. Dacă mă înşel? Adică, dacă stai să te gândeşti, *ar putea* exista şi o altă explicaţie pentru tot ce s-a întâmplat…

— Kate, nu te înşeli. Niciunul din noi nu se înşală. Nici Harry nu s-a înşelat. Totul e cât se poate de clar. Madox, bombă nucleară, ELF. Şi mai e şi Putiov.

— Ştiu, ştiu. Bun, deci acum va trebui să luăm legătura cu Tom Walsh şi să-l punem *pe el* să facă o declaraţie oficială la sediul central al FBI-ului privind sursa acestei informaţii – adică eu… şi tu – şi argumentele pe care ne bazăm…

— Corect. M-am uitat la ceas şi i-am spus: Ocupă-te tu de asta. Între timp, eu am o întâlnire la cină.

Ea se ridică în picioare, obiectând:

— Nu. N-ai de ce să te duci acolo.

— Scumpo, chiar în acest moment Madox îşi reglează transmiţătorul ELF, aşteptând un mesaj oarecare conform căruia cele patru valize nucleare ale sale au ajuns la destinaţie. După aceea, o undă ELF va traversa încet continentul şi Oceanul Pacific, sau Oceanul Atlantic, dacă o ia în direcţia cealaltă, până când va fi captată de receptoarele ELF din cele patru valize. Am adăugat: Atunci, milioane de oameni vor muri şi un nor radioactiv va năvăli pe întreaga planetă. Efortul minim pe care îl pot face este să încerc să înăbuş totul în faşă.

— Merg cu tine, spuse ea după câteva momente de gândire.

— Nu, tu o să alertezi cavaleria şi o s-o trimiţi la Clubul Custer Hill, fără niciun nenorocit de mandat de percheziţie, fără niciun motiv plauzibil şi fără alte porcării de genul ăsta. Spune-le doar cât se poate de sincer că un agent federal se află pe proprietate şi e în pericol.

— Nu…

— Sună-l pe Walsh, pe Schaeffer, sună-l şi pe şerif dacă trebuie. Şi ia legătura cu Liam Griffith şi spune-i unde-l poate găsi pe John Corey. Dar lasă-mi un avans de o jumătate de oră.

Nu-mi răspunse.

M-am dus la masa din bucătărie şi am început să mă pregătesc, punând în cele două încărcătoare ale pistolului gloanţe de 9 mm,

prinzându-mi cele două lansatoare BearBanger în buzunarul de la cămaşă, alături de stilou, şi, în cele din urmă, încălţându-mă cu şosetele cele noi, care dintr-odată nu mai păreau atât de importante. În afară de asta, nu am reuşit să găsesc o întrebuinţare pentru claxonul pneumatic; l-am luat totuşi cu mine, în eventualitatea că nu funcţiona claxonul de la duba lui Rudy.

În timp ce făceam toate astea, Kate tasta de zor pe laptop.

— Ce faci acolo? m-am interesat.

— Îi trimit un e-mail lui Tom Walsh, în care îi spun să îl contacteze pe Doug în Los Angeles şi îi dezvălui că eu sunt sursa informaţiei.

— Nu îl trimite până nu primeşti veşti de la mine, i-am spus eu, adăugând: Sper că Walsh îşi verifică poşta electronică în seara asta.

— De obicei o verifică.

Fiindcă tot veni vorba, FBI-ul mai are şi acum doar căsuţă de mail internă, „securizată", aşa că, oricât de neverosimil ar părea, Kate nu putea să trimită un e-mail pe adresa de serviciu a lui Walsh şi, de asemenea, nu putea să ia legătura cu nimeni de la birou, de pildă, cu ofiţerul care făcea de gardă. Prin urmare, acum trimitea e-mailul în contul personal al lui Walsh, sperând că acesta îşi verifica mesajele cu regularitate. Şi toate astea se întâmplă la un an după 11 septembrie!

— În regulă, i-am spus. O să te sun de pe mobil când ajung în preajma Clubului Custer Hill.

— Stai puţin! Bun, l-am trimis la un serviciu de preluare a mesajelor. Am amânat trimiterea până la ora 19.00. Zicând acestea, ea scoase laptopul din priză, îl puse pe masa din bucătărie, apoi îşi îmbrăcă jacheta din piele de căprioară, întrebându-mă: Cine conduce?

— Păi, de vreme ce sunt singurul care pleacă, presupun că eu conduc, Îşi băgă în poşetă cutia cu gloanţe de calibru 0.40, împreună cu cele două încărcătoare, apoi luă laptopul şi se îndreptă spre uşă. Am apucat-o de braţ şi am întrebat-o:

— Unde îţi închipui că te duci?

— Iubitule, n-ai spus tu că Madox a cerut să mă vadă *în mod special?* Tu ai vrut să merg. Deci te însoţesc.

— Situaţia s-a schimbat, am informat-o eu.

— Cu siguranţă. Aici am făcut tot ce am putut. Tu m-ai făcut să trec prin două zile de calvar ca să ajungem unde am ajuns în momentul de faţă. Acum vreau să intru în acţiune. Şi tu nu faci decât să iroseşti

timp preţios. O zbughi de lângă mine, deschise uşa şi ieşi afară. Am urmat-o.

Afară se întunecase şi se lăsase frigul. În timp ce ne îndreptam spre dubă, i-am spus lui Kate:

— Apreciez grija pe care mi-o porţi, dar…

— De data asta, e vorba mai mult despre mine decât de tine.

— A…

— Nu eu lucrez pentru tine. Tu lucrezi pentru mine.

— Mă rog, tehnic vorbind…

— Condu tu!

Ea urcă pe locul din dreapta al dubei, iar eu m-am urcat la volan şi am luat-o către clădirea principală.

— În afară de-asta, reluă Kate, chiar îmi fac griji pentru tine.

— Mersi.

— Ai nevoie de supraveghere.

— Nu ştiu…

— Opreşte aici!

Am opri la casa Wilmei şi a lui Ned, iar Kate îmi spuse:

— Uite. Du-i laptopul înapoi Wilmei. Mai sunt zece minute până se închide licitaţia.

N-aveam idee ce voia să însemne chestia asta, dar părea important, aşa că am luat laptopul, am coborât din dubă şi am sunat la uşă.

Uşa se deschise, iar Wilma apăru în cadrul ei. Arăta ca o Wilma veritabilă, iar eu, unul, nu mi-aş fi dorit să mă iau la trântă cu ea pentru laptop.

Femeia mă cântări din priviri, apoi se uită spre dubă şi o văzu pe Kate.

— Nu vreau necazuri pe aici, mă anunţă ea.

— Nici eu. OK, iată laptopul dumneavoastră. Mulţumesc.

— Şi ce-i spun soţului ei dacă vine s-o caute?

— Spuneţi-i adevărul. Faceţi-mi o favoare, am rugat-o. Dacă nu ne întoarcem până dimineaţă, sunaţi-l pe maiorul Hank Schaeffer la sediul poliţiei statale din Ray Brook. Schaeffer. Da? Spuneţi-i că John a lăsat nişte chestii pentru el la Casa de la Iaz. Succes la licitaţie! am mai adăugat.

Ea aruncă o privire la ceas, exclamând:

— O, Doamne!…

Şi închise uşa.

M-am urcat apoi în dubă, şi duşi am fost.

Kate comentă în timp ce îşi umplea cele două încărcătoare:

— Duba asta e de-a dreptul scârboasă!

— Crezi?

I-am relatat apoi scurta mea conversaţie cu Wilma, iar ea mă asigură:

— O să ne întoarcem înainte de ivirea zorilor.

Era optimistă, trebuie să recunosc.

Ceasul de pe bord indica ora 15.10 – cred că stătuse. Ceasul meu de la mână arăta ora 18.26. Urma să ajungem cam târziu pentru cocktailuri, dar respectam astfel întru totul rigorile etichetei.

Şi aveam sentimentul că undeva, într-un alt loc, un alt ceas începuse să ticăie.

Capitolul 46

În timp ce conduceam, am întrebat-o pe Kate:

— Ce ai scris în e-mailul ăla către Walsh?

— Ţi-am mai spus o dată.

— Sper că n-ai amintit că plecăm spre Clubul Custer Hill pentru cocktail şi cină.

— Ba da.

— Nu trebuia să faci asta. Acum poliţia ar putea să ne oprească sau să ajungă acolo înaintea noastră.

— Stai liniştit, n-o s-o facă. Ţi-am zis doar: am trimis e-mailul la un serviciu de preluare a mesajelor, care îl va trimite mai târziu. Am amânat trimiterea pentru ora 19.00.

— Eu n-am auzit niciodată de aşa ceva.

— E un serviciu inventat special pentru situaţii de genul ăsta şi pentru oameni ca tine.

— Pe bune? Super!

— Tu vrei să ajungi în cabana Custer Hill, îmi explică ea, înainte să afle cineva că mergem acolo. Şi, până când va citi Tom Walsh mesajul de la mine, să sperăm că rezolvăm câteva dintre problemele noastre. Corect?

— Corect!

— Şi vom fi eroi.

— Exact.

— Sau vom fi morţi.

— Ei, acum nu fi pesimistă!

— Vrei să revii cu picioarele pe pământ?

Am privit prin parbriz.

— De ce? Am ratat cotitura?

— John, nu crezi că ar cam fi momentul să-ţi vii în fire?

— Nu, acum chiar n-ar fi momentul potrivit. Tu ai venit cu mine să mă sâcâi sau ca să mă ajuţi?

— Să te ajut. Dar, dacă ai lua-o totuşi către sediul poliţiei statale, aş considera că eşti foarte înţelept.

— Dimpotrivă, ai crede că sunt un pămpălău laş, fără pic de sânge în vine.

— Nimeni n-ar putea spune vreodată aşa ceva despre tine. Uneori însă, ca acum, de exemplu, prudenţa este latura cea mai bună a curajului.

— Zicala asta a fost inventată de un tăntălău. Uite ce e, nu sunt tâmpit, însă e ceva *personal,* Kate. Aici e vorba despre Harry. Plus că mai intervine şi factorul timp. I-am explicat: Staţia de emisie ELF este sau va fi pusă în funcţiune, şi nu ştiu dacă cineva din forţele de ordine va ajunge pe proprietatea Custer Hill mai repede decât noi, care am fost *invitaţi.*

— Asta ar putea fi sau nu adevărat.

— Adevărat e faptul că vreau să-i pocesc mutra nenorocitului ăstuia înainte să ajungă altcineva la el.

— Ştiu asta. Dar eşti oare dispus să rişti un eventual incident nuclear pentru a-ţi satisface dorinţa de răzbunare?

— Hei, *tu* ai trimis e-mailul ăla cu întârziere.

— Să ştii că pot să-i sun chiar acum pe maiorul Schaeffer şi pe Liam Griffith, sublime ea.

— O să facem asta chiar înainte de a ajunge la Custer Hill. Deocamdată trebuie să ne grăbim într-acolo.

Ea nu-mi răspunse, dar, în loc de asta, mă întrebă:

— Crezi că Madox o să trimită semnalul ELF în seara asta?

— Nu ştiu. Dar trebuie să pornim de la ideea că invitaţia la cină are o legătură cu termenul ăsta. Dă drumul la radio, i-am sugerat, şi vezi dacă se aude vreo ştire de ultimă oră privind o explozie nucleară pe undeva. Dacă da, pot să reduc viteza şi să nu-mi mai fac griji că

întârziem la cină.

Ea dădu drumul la radio, dar nu se întâmplă nimic.

— Nu merge.

Poate că undele ELF au dat peste cap frecvenţele AM ŞI FM. Caută canalul ELF.

— Nu e amuzant.

Acum ne aflam pe Route 56, îndreptându-ne spre South Colton. Am scos din buzunar cheile de la Hyundai şi i le-am pus în mână, zicându-i:

— Eu mă opresc la benzinăria lui Rudy, iar tu iei maşina şi te duci la sediul poliţiei statale.

Ea deschise geamul şi azvârli cheile.

— Asta o să mă coste cincizeci de dolari.

— În regulă, John. O să ajungem acolo în aproximativ douăzeci de minute. Hai să profităm de timpul ăsta şi să vedem la ce trebuie să ne aşteptăm şi ce trebuie să spunem şi să facem. În afară de asta, va trebui să stabilim nişte planuri pentru situaţii neprevăzute şi să determinăm obiectivul pe care îl urmărim ducându-ne acolo.

— Te referi la un plan de acţiune?

— Exact.

— În regulă. Păi, eu mă gândeam să improvizăm.

— Nu prea cred.

— OK, atunci… în primul rând, nu te lăsa controlată cu detectorul de metale. Şi în niciun caz nu accepta o percheziţie corporală.

— Se înţelege de la sine!

— Mă rog, mă cam îndoiesc că Madox ar încerca asta. Doar dacă nu cumva a renunţat la pretenţia ca noi să-i fim oaspeţi la cină.

— Şi dacă totuşi se întâmplă? mă chestiona Kate.

— Păi, dacă ne cer armele, o să le arătăm armele şi insignele în acelaşi timp.

— Şi dacă sunt vreo zece împotriva noastră şi toţi înarmaţi?

— Atunci ne intrăm în rolul de agenţi federali şi le spunem că sunt cu toţii arestaţi. Şi să nu uităm să-l anunţăm pe Madox că tot Detaşamentul B al poliţiei statului New York ştie unde ne aflăm. Ăsta-i asul nostru din mânecă.

— Ştiu. Dar, de fapt, nimeni nu ştie încă încotro ne îndreptăm. Şi dacă pe Madox nu-l interesează că se ştie unde suntem? Dacă Hank

Schaeffer e în bucătărie şi pregăteşte mâncarea, iar şeriful se ocupă de prepararea băuturilor. Dacă…?

— Ia nu-l mai supraestima atâta pe Madox! O fi el deştept, bogat, puternic şi neîndurător. Dar nu e Superman, scumpo. Eu sunt Superman, am mai adăugat.

— Bine, Superman. Ia zi, la ce altceva trebuie să ne mai gândim pentru a rămâne teferi şi nevătămaţi?

— Nu cere Daiquiri de la gheaţă şi nici altceva care ar putea avea vreun drog. Bea ce bea şi el. E valabil şi pentru mâncare. Fii atentă. Adu-ţi aminte de familia Borgia.

— Adu-ţi *tu* aminte de familia Borgia. Pe cuvântul meu, John, tu ai fi în stare să mănânci hotdog cu chili, chiar dacă *ai şti* că are otravă în el.

— Ăsta da, mod de a muri! Mi-am continuat instructajul: Bun, să vedem care sunt regulile de conduită. Este o ieşire în societate, combinată cu neplăcuta sarcină a unei anchete federale. Aşadar, poartă-te în consecinţă!

— Adică?

— Adică, găseşte combinaţia potrivită între a fi politicoasă şi a rămâne fermă. Am continuat: Lui Madox îi place scotch-ul ăla al lui. Încearcă să estimezi cât e de treaz. Dacă nu bea mult, să ştii că nu-i semn bun.

— Înţeleg.

Am mai discutat câteva aspecte delicate privind eticheta, aspecte care se prea poate să nu fi fost abordate de Emily Post.

Odată încheiat cursul de bune maniere, Kate reveni la şcoala supravieţuirii.

— Spune-mi ce-i cu lansatoarele BearBanger.

— A, sunt nişte chestii grozave! I-am dat unul şi i-am explicat cum se încarcă şi cum se lansează, menţionând şi posibilitatea folosirii lui în ultimă instanţă ca armă, în eventualitatea că eram uşuraţi de artileria grea. Am adăugat: Ar putea fi trecut cu vederea la o percheziţie corporală, pentru că arată ca o lanternă de buzunar. Dar poate vrei să ţi-l bagi între picioare.

— OK. Pot să-ţi spun unde să ţi-l bagi tu pe-al tău?

— Eu vorbesc serios.

Am trecut în revistă câteva scenarii posibile, câteva eventuale situaţii neprevăzute şi câteva variante de Plan B.

— Planul meu iniţial – pe care încă îl consider bun – era să dau buzna pe proprietate, pătrunzând prin gard, să smulg unul sau doi stâlpi de antenă şi/sau să scot generatoarele din funcţiune, i-am mărturisit eu lui Kate.

Ea nu-mi răspunse, aşa că am continuat:

— E o soluţie directă la problema pe care o avem cu semnalul ELF. Asta-i veriga slabă din planul lui Madox de a detona valizele cu bombă. Nu?

— Şi dacă nu există nicio valiză cu bombă? Dacă aia nu e o staţie de emisie ELF?

— Atunci ne cerem scuze pentru pagubele produse şi ne oferim să-i plătim stâlpii şi generatoarele.

Am lăsat-o să se gândească puţin la chestia asta în timp ce ne continuam drumul, însă Kate nu mai zicea nimic, aşa că am scos harta proprietăţii Custer Hill şi i-am pus-o în poală.

— De unde ai asta? mă întrebă uitându-se la ea.

— Harry mi-a dat-o.

— *Ai luat-o* de la morgă?

— Nu era inventariată.

— Ai sustras o probă?

— Ia mai termină cu tâmpeniile astea învăţate de la FBI! Am î*mprumutat-o.* Astfel de lucruri se întâmplă tot timpul. Am lovit uşor cu palma harta din poala ei şi i-am explicat: În partea estică a proprietăţii e un drum forestier vechi, care duce până la gard şi chiar dincolo de el. Bun, o luăm pe drumul forestier, pătrundem prin gard, apoi, după vreo nouăzeci de metri, ne intersectăm cu un alt drum, de delimitare a perimetrului, care face legătura între toţi stâlpii. Îl vezi?

Însă ea nu se uita pe hartă, ci la mine.

— Aşadar, am continuat, o luăm pe drumul ăsta, ne aşezăm cu botul camionetei în dreptul unui stâlp şi îl lovim. În regulă? Stâlpul cade, cablurile plesnesc, iar staţia ELF nu mai emite. Ce părere ai?

— Ei bine, lăsând la o parte faptul că e un plan nebunesc, nu cred că duba asta va reuşi să scoată vreunul dintre stâlpi din temelie.

— Sigur că va reuşi. De-asta am şi împrumutat-o.

— John, eu am crescut în Minnesota, la ţară. Am mai văzut dube şi chiar camionete care au lovit stâlpi utilitari, iar, de regulă, cel care câştigă confruntarea este stâlpul.

— Zău? Greu de crezut!

— Şi, chiar dacă stâlpul cedează, cablurile rezistă de cele mai multe ori, iar stâlpul rămâne atârnat acolo.

— Pe bune? Ar fi trebuit să discut cu tine înainte să-mi fac tot felul de iluzii pe tema asta.

— Iar dacă firele electrice chiar cedează şi ating duba noastră, ne-am ars!

— Adevărat. Proastă idee! Bun, deci, dacă te uiţi pe hartă, o să vezi clădirea cu generatoarele. O vezi? Chiar acolo.

— Fii atent la drum!

— OK, asta chiar e o provocare, pentru că respectiva clădire e construită din piatră şi are uşi şi obloane din oţel. Însă veriga slabă este reprezentată de coşurile pentru fum.

— Nu era la fel şi în povestea cu cei trei purceluşi?

— Ba da. Însă noi n-o să coborâm pe horn. Ne urcăm de pe capota dubei pe acoperiş, apoi ne îndesăm gecile pe gura coşurilor, aşa cum ar fi trebuit să facă şi neghiobul ăla de lup, iar fumul se retrage şi generatoarele sunt scoase din joc.

— Eu văd aici trei coşuri şi două geci.

— Mai e o pătură în spatele dubei, plus destule alte porcării cu care să umplem încă şase coşuri. Ce zici?

— Mă rog, tehnic vorbind, pare posibil. Ai luat cumva în calcul şi zece sau douăzeci de agenţi de pază cu vehicule de teren şi arme automate?

— Da. De-asta am adus şi muniţie suplimentară.

— Fireşte. Bun! Să zicem că planul tău funcţionează – sau nu. Ne mai prezentăm la uşa din faţă, pentru cină?

— Depinde de rezultatul schimbului de focuri cu gărzile. Aici o să improvizăm.

— Atunci, ăsta-i planul. Unde e drumul forestier?

Cred că era sarcastică. Să ai un partener femeie e un lucru care presupune atât avantaje, cât şi dezavantaje. Doamnele sunt, de regulă, nişte firi practice şi prudente. Bărbaţii sunt, de cele mai multe ori, proşti şi nesăbuiţi, iar asta ar putea explica faptul că în lume există mai puţini bărbaţi decât femei.

— Mă rog, era doar o idee, i-am spus. M-am gândit la ea înainte să fim invitaţi la cină.

— Nu ştiu cum ai apucat să trăieşti suficient de mult ca să ajung să te cunosc! Sperasem că evoluţia şi selecţia naturală au rezolvat

problema ăstora ca tine.

Bineînţeles că nu i-am răspuns!

Kate continuă:

— Însă ai adus în discuţie un aspect important: sistemul ELF. Cea mai slabă verigă a staţiei ELF nu sunt stâlpii, cablurile sau generatorul, ci transmiţătorul.

— Adevărat.

— Bănuiesc că transmiţătorul se află chiar în cabană.

— Cel mai probabil. Acolo e ferit şi de eventualele pericole, şi de privirile curioase.

— Exact. S-ar putea să fie în subsol. Adăpostul antiatomic.

— Probabil, am aprobat, însoţindu-mi răspunsul cu o mişcare a capului.

— Aşadar, dacă vrei să decuplezi staţia ELF a lui Madox, *de acolo* o decuplăm.

— Absolut. I-am sugerat: Tu te scuzi şi te duci la toaletă. Madox ştie că asta durează cincisprezece sau douăzeci de minute, dar tu găseşti transmiţătorul şi îl faci praf.

— OK. Iar în timpul ăsta tu poţi să mă acoperi vârându-ţi petardele alea în fund şi dându-le foc!

Doamna Mayfield era într-o dispoziţie ciudat de nostimă în seara asta. Poate că ăsta era felul ei de a face faţă stresului.

— După cum am amintit mai devreme, scopul real al acestei vizite nu este unul de curtoazie. Noi urmărim de fapt să-l arestăm pe Madox pentru… Zi-mi o infracţiune federală care să se potrivească.

— Răpire. Trebuia să-l răpească pe Harry înainte de a-l molesta.

— Exact! Răpire şi molestare. Iar statul îl va judeca pentru crimă.

— Corect.

La drept vorbind, dacă mă provoca în vreun fel, Madox nu mai avea motive să-şi facă griji pentru *niciun fel* de proces.

— E bine să fii căsătorit cu o avocată, i-am spus lui Kate.

— Tu ai nevoie de un avocat cu normă întreagă, John.

— Aşa e.

— În plus, pentru a aresta pe cineva, ai nevoie şi de altceva, în afară de bănuieli.

— Dacă nu-l arestăm în seara asta, i-am spus, vrei să porţi pe umerii tăi răspunderea a patru explozii nucleare mâine? Sau chiar *în*

noaptea asta?

— Nu… Dar, lăsând formalităţile la o parte, nu-i atât de simplu să faci o arestare la Clubul Custer Hill. Noi suntem *doi,* iar ei sunt mulţi.

— Noi suntem legea.

— Ştiu, John, dar…

— Ai la tine cartonaşul ăla, ca să-i citeşti drepturile?

— Cred că sunt în stare să i le recit şi fără cartonaş.

— Perfect! Ai nişte cătuşe?

— Eu nu. Tu?

— Nu la mine. Ar fi trebuit să luăm cu noi banda adezivă, am spus. Poate că Madox mai are cătuşele pe care le-a folosit să-l imobilizeze pe Harry. Sau poate că o să-i dau pur şi simplu un şut în biluţe.

— Pari foarte sigur pe tine.

— Sunt foarte motivat.

— Foarte bine! Apropo, la ce ne trebuie nouă petardele alea? Doar avem armele şi vestele antiglonţ la noi. Nu?

— Păi…

— Aşa mă gândeam şi eu. Bine, John, sunt alături de tine. Dar nu ne băga pe amândoi într-un rahat mai mare decât putem duce.

Se prea poate să fi făcut asta deja. Dar i-am spus:

— Fii cu ochii în patru, pregătită şi gata de acţiune – ca la orice altă arestare complicată. Noi suntem legea, iar el este criminalul.

Nu rosti decât atât:

— Adu-ţi aminte de Harry.

M-am uitat la ea şi i-am spus:

— Kate, tocmai de aceea ne ocupăm noi înşine de chestia asta. Chiar îmi doresc să arunc în aer tot complotul ăsta, cu mâna mea. Eu singur. Cu tine, dacă vrei.

Privirile noastre se întâlniră, iar ea mă aprobă tacit.

— Condu mai departe!

Kate părea puţin îngrijorată de evenimentele ce urmau să aibă loc în această seară, dar, totodată, părea că abia aşteaptă. E un sentiment pe care îl cunosc foarte bine. Noi nu facem meseria asta pentru bani. O facem pentru plăcerea maximă pe care ne-o oferă şi pentru momente ca acesta.

Datoria, onoarea, patria, serviciul, adevărul şi dreptatea sunt lucruri alese. Însă nu le poţi face din spatele unui birou. În cele din

urmă, îţi iei arma şi scutul şi ieşi în lume, cu unicul scop de a-i înfrunta pe băieţii răi – inamicul. Altminteri, nu ai avea ce să cauţi pe câmpul de luptă.

Kate a înţeles lucrul ăsta. Şi eu l-am înţeles. Iar, în aproximativ o oră, avea şi Bain Madox să-l înţeleagă.

Capitolul 47

Am trecut pe lângă staţia de benzină a lui Rudy, acum cufundată în întuneric, şi ne-am continuat drumul, intrând în rezervaţie. Ne apropiam de Stark Road şi am văzut un camion al companiei de electricitate parcat pe marginea drumului, cu avariile puse. Eram convins că e vehiculul de supraveghere al poliţiei statului. Am redus viteza, ca să mă asigur că suntem văzuţi în momentul în care virăm spre Stark Road. Continuându-ne drumul prin tunelul de copaci, i-am spus lui Kate:

— OK, dă un telefon la poliţia statului. Spune-le că trebuie să vorbesc cu maiorul Schaeffer şi că e urgent.

Kate îşi scoase mobilul din geantă, îl porni şi spuse:

— Nu am semnal.

— Cum adică? Releul lui Madox se află la numai şase kilometri de aici.

— Nu am semnal.

Am scos mobilul meu şi l-am pornit. Nu aveam semnal.

— Poate că trebuie să ajungem ceva mai aproape, i-am zis, dându-i şi telefonul meu.

Am intrat pe drumul forestier, iar Kate, care ţinea acum în mână ambele telefoane, mă informă:

— Tot nu e semnal.

— În regulă…

Urma să ajungem pe McCuen Pond Road. Am încetinit şi am aprins faza lungă, sperând să zăresc un vehicul de supraveghere. Însă nu era nimeni la intersecţia celor trei drumuri.

Am virat la stânga, pe McCuen Pond Road, şi m-am uitat la ceas. Era 18.55. În câteva minute, ajungeam la felinarele şi la indicatoarele de avertizare de la poarta de acces pe proprietatea Custer Hill.

— Cum stăm cu semnalul? am întrebat-o pe Kate.

— Nimic.

— Cum e posibil?

— Nu ştiu. Poate că e o problemă la releul lui Madox. Sau poate că l-a scos din funcţiune.

— Şi de ce ar face aşa ceva?

— Hm… Stai să mă gândesc.

— A, da. Ăsta chiar e un cretin paranoic.

— Un cretin paranoic pe care-l duce capul. Vrei să ne întoarcem?

— Nu. Şi lasă telefoanele deschise.

— Bine. Dar să ştii că nimeni nu o să reuşească să ne localizeze aici, până când releul de la Custer Hill nu intră din nou în funcţiune.

— Ar putea fi doar o defecţiune temporară.

Însă aveam îndoieli serioase. Tocmai acum, când doream să fim localizaţi, tehnica ne reducea la tăcere. Se mai întâmplă şi rahaturi de-astea!

Am redus viteza în dreptul denivelărilor şi am oprit la indicator. Poarta se deschise puţin, şi l-am zărit pe agentul meu de pază preferat stând în dreptul intrării inundate de lumina reflectoarelor. Se îndreptă către noi; mi-am băgat pistolul în betelia pantalonilor.

— Fii pe faţă! i-am spus lui Kate.

— Am înţeles. Întreabă-l dacă poţi folosi telefonul lui fix ca să suni la poliţia statului să anunţi că suntem la Clubul Custer Hill.

N-am luat în seamă sarcasmul ei şi am privit cum gorila de la pază se apropie de noi cu paşi lenţi.

— Oricum, i-am spus lui Kate, sunt sigur că am fost reperaţi de gărzile de la poliţia statului.

— Cu siguranţă, Rudy!

— Ah… Ah, la dracu'! Ce prost am fost!

Ar fi putut să izbucnească într-un acces de furie sau să mă critice. În loc de asta, mă bătu uşor cu palma peste mână, consolându-mă:

— John, cu toţii avem clipele noastre de prostie. Mi-aş fi dorit doar să nu îţi alegi tocmai acest moment.

Nu i-am răspuns, însă în mintea mea mi-am dat o palmă zdravănă peste faţă.

Neonazistul ajunse la dubă, iar eu am coborât geamul. Păru surprins să mă vadă în duba asta, despre care ştia probabil că îi aparţine lui Rudy. Se uită la Kate şi apoi ne spuse:

— Domnul Madox vă aşteaptă.

— Eşti sigur?

Nu-mi răspunse, dar rămase acolo, lângă dubă. Îmi venea să-i pocesc mutra aia de idiot. Am observat ecusonul cu numele. Mami şi tati îşi botezaseră băieţelul Luther. Probabil nu ştiau cum se scrie Lucifer.

— Mai vine şi altcineva la cină, Lucifer? l-am întrebat.

— Luther. Nu. Doar dumneavoastră.

— Domnule.

Domnule.

— Şi doamnă. Hai să mai exersăm o dată!

Trase adânc aer în piept, arătându-mi că făcea eforturi să se stăpânească, apoi spuse:

— Doar pe dumneavoastră, domnule, şi pe dumneavoastră, doamnă.

— Bravo! mai exersează!

— Am înţeles, domnule. Cunoaşteţi drumul. Domnule. Vă rog să conduceţi încet şi cu atenţie de data asta. *Domnule.*

— Să te ia dracu'!

Am înaintat spre poartă, care era acum deschisă complet.

— Cum adică „de data asta"? întrebă Kate.

— A, el şi prietenul lui de acolo – am încetinit în dreptul gheretei şi am scos claxonul pneumatic pe fereastră, apăsând pe el în timp ce i-l indicam lui Kate pe celălalt paznic, lucru care îl făcu pe acesta să sară cinci metri în sus de sperietură – au încercat să se arunce sub roţile maşinii mele în după-amiaza asta.

Am trecut mai departe.

— De ce ai făcut asta? M-ai speriat al naibii de tare!

— Kate, nenorociţii ăştia doi, împreună cu prietenii lor, sunt cei care l-au înhăţat pe Harry sâmbătă. Şi nu-i exclus ca unul sau doi dintre ei să fi fost complici la uciderea lui duminică.

Ea dădu uşor din cap.

— O să-i întâlnim pe fiecare dintre ei la tribunal. Şi îmi aminti: S-ar putea chiar să-i vedem pe toţi în următoarea jumătate de oră.

— Perfect! O să-i ajut pe contribuabili să mai economisească nişte bani!

— Calmează-te!

Nu i-am răspuns.

Pe măsură ce înaintam pe aleea lungă şi întortocheată, senzorii de mişcare aprindeau felinarele de pe stâlpi.

Sub unul dintre felinare, am zărit pe peluză ceea ce părea a fi un gater mare, iar asta îmi aminti de o expresie a mafioţilor, care spun că îşi trec duşmanii prin lama gaterului. Nu ştiu de ce, dar expresia asta m-a făcut întotdeauna să râd, aşa că am zâmbit.

— Ce-ai găsit aşa de amuzant? mă întrebă Kate.

— Am uitat.

Mai puţin amuzant era însă faptul că pe peluză nu se aflau buşteni sau crengi rupte.

În mod normal, nu te bagi în situaţii de genul ăsta fără să ai o acoperire. Situaţia de faţă însă numai normală nu era. Ironia sorţii era că ne ascunseserăm atâta vreme de ATTF, de Liam Griffith, de FBI şi de poliţia statului, iar acum – când îmi doream ca toată lumea să ştie unde ne aflăm – singurul care ştia de noi era Bain Madox.

Când încep să devin paranoic, aşa ca acum, îmi imaginez că ăia de la CIA şi-au băgat coada. Iar dacă ne gândim la situaţia actuală, de ce n-ar fi aşa?

— La ce te gândeşti? mă chestiona Kate.

— La CIA.

— Am înţeles. După câte se pare, nici ei nu sunt străini de toată povestea asta.

— Nu sunt.

Cu toate acestea, rareori se întâmplă să îi *vezi* sau să îi auzi. De aceea li se şi spune „năluci" sau „stafii". Iar dacă apuci să-i vezi, de obicei asta se întâmplă la final. Cam acum.

— De fapt, i-am mărturisit lui Kate, eu văd mâna lui Ted Nash în toată povestea asta.

Se uită la mine mirată.

— Ted Nash? John, Ted Nash e mort.

— Ştiu. Dar îmi place să te aud spunând-o.

Ei nu i se păru amuzant, dar mie, da.

Drept înainte, pe platoul unde întorceau maşinile, era un catarg, iar pe acel catarg fluturau steagul american şi fanionul Regimentului Şapte Cavalerie, luminate de două reflectoare.

— Când este arborat un fanion, comandantul se află în incintă, am informat-o pe Kate.

— Ştiu asta. N-ai observat niciodată fanionul meu arborat pe

piciorul patului?

I-am zâmbit şi am luat-o de mână.

— Îmi este puţin… teamă, îmi mărturisi ea.

— Nu suntem singuri, i-am amintit. Avem în spatele nostru toată puterea şi autoritatea cu care ne-a investit Guvernul Statelor Unite.

Se uită peste umăr, zicându-mi:

— Eu nu mai văd pe nimeni aici, John.

Eram încântat să văd că îşi păstrase simţul umorului. Am strâns-o uşor de mână şi am oprit duba sub portic.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită!

Am coborât din maşină şi am urcat treptele care duceau pe verandă. Apoi am apăsat pe sonerie.

Capitolul 48

Carl deschise uşa, informându-ne:

— Domnul Madox vă aşteaptă.

— Bună seara şi ţie, Carl, am răspuns.

Sunt convins că a vrut să mă trimită undeva, însă n-a făcut-o. În loc de asta, ne conduse în foaier şi ne spuse:

— Daţi-mi gecile dumneavoastră.

— Rămân la noi, răspunse Kate.

Carl nu păru foarte încântat. Ne anunţă:

— Cocktailurile vor fi servite la bar. Vă rog să mă urmaţi.

Am luat-o pe uşa de lângă scară şi ne-am îndreptat către partea din spate a cabanei.

În casă era linişte, şi n-am văzut, auzit sau simţit pe nimeni prin preajmă.

Încă aveam Glockul în betelia de la pantaloni, însă era acoperit de cămaşă şi geacă. Revolverul meu de calibru 0.38, din afara orelor de program, era în tocul de la gleznă. Kate îşi strecurase Glockul în buzunarul de la geacă, însă la fel ca majoritatea, dacă nu chiar toţi, agenţilor FBI, nu avea la ea o a doua armă, cu excepţia lansatorului BearBanger, care se afla în blugi. Lansatorul meu era prins ca un pix-lanternă în buzunarul de la cămaşă. Cele două încărcătoare de rezervă erau în geacă, iar cele patru încărcătoare de rezervă ale lui

Kate se aflau în poşeta şi în geaca ei. Eram blindaţi, pregătiţi pentru o întâlnire cu ursul sau cu Bain.

Nu mă aşteptam să avem vreo neplăcere în timp ce ne îndreptam spre întâlnirea cu Madox. În plus, m-am gândit că el dorea să ne salute şi să cântărească situaţia, înainte de a face vreo mişcare.

Fiindcă tot veni vorba, mă întrebam dacă va opta pentru o acţiune în forţă, adică o confruntare armată. Sau poate că va prefera o abordare mai puţin agresivă, precum un drog strecurat în băutura noastră, urmat de o scurtă excursie de familiarizare cu gaterul.

În caz că Madox avea să recurgă la soluţia armată, mizam pe faptul că nu toţi agenţii lui de pază erau asasini cu diplomă, aşa că poate urma să le ţinem piept doar lui Madox, lui Carl şi altor doi sau trei indivizi.

Un gând ceva mai plăcut, dar probabil nerealist era acela că la Clubul Custer Hill nu avea să existe niciun schimb de focuri şi nicio tentativă de otrăvire, iar Bain Madox, confruntat cu dovezile strânse de noi şi pus sub arestare, avea să accepte că jocul se încheiase, să recunoască faptul că îl ucisese pe agentul federal Harry Müller şi, ulterior, să ne conducă la transmiţătorul ELF. Caz închis.

M-am uitat la Kate, care părea calmă şi stăpână pe ea. Privirile ni se întâlniră, iar eu i-am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul.

De asemenea, am studiat cu atenţie figura lui Carl. De obicei, după chipul şi limbajul trupului cuiva, poţi să-ţi dai seama dacă omul ăla ştie că urmează să se întâmple ceva neplăcut. Carl nu părea tensionat, dar nici complet relaxat.

El se opri în dreptul unor uşi duble. Pe una din uşi era o plăcuţă metalică, pe care scria *„BAR”.* Ciocăni, deschise uşa şi ne spuse:

— După dumneavoastră.

— Nu, i-am spus, după *dumneavoastră.*

Ezită puţin, apoi intră şi se duse în stânga, unde, în spatele unui bar din lemn de mahon, se afla domnul Bain Madox, fumând şi ascultând în receptorul telefonului, un telefon fix, nu un celular, după cum am remarcat eu.

În capătul celălalt al camerei slab luminate se afla un cămin în care ardea focul, iar în dreapta căminului erau nişte draperii trase, care ar fi putut ascunde o fereastră sau o uşă dublă ce dădea în exterior.

L-am auzit pe Madox zicând:

— Bine. Mi-au sosit nişte musafiri. Sună-mă mai târziu. Apoi închise telefonul, zâmbi şi ne spuse: Bun venit! Intraţi.

Eu şi Kate am studiat rapid încăperea, iar apoi am luat-o fiecare în altă direcţie, ocolind piesele de mobilier pentru a ajunge la bar. Am auzit uşa închizându-se în spatele nostru.

Madox îşi stinse ţigara.

— Nu eram sigur dacă aţi primit mesajul transmis de Carl la The Point şi speram să nu fi uitat de invitaţie.

Am ajuns amândoi la bar, iar eu am spus:

— Am aşteptat cu nerăbdare să se lase seara.

— Vă mulţumim pentru invitaţie, adăugă Kate.

Ne-am strâns mâinile, iar Madox ne întrebă:

— Cu ce să vă servesc?

Spre bucuria mea, nu ne punea să ne alegem otrava preferată.

— Dumneavoastră ce beţi? l-am întrebat.

Arătă o sticlă de pe bar şi răspunse:

— Marca mea privată de whisky distilat o singură dată, pe care aţi apreciat-o ieri.

— Perfect! Vreau şi eu unul, sec. „În caz că ai pus ceva în sifon sau în cuburile de gheaţă."

— Şi eu vreau unul, spuse Kate.

Madox turnă două porţii de whisky în pahare de cristal, apoi îşi umplu şi el paharul, din aceeaşi sticlă. Poate că ăsta era felul lui politicos de a ne demonstra că băutura lui nu avea să ne omoare.

Respectându-şi cuvântul, Madox era îmbrăcat de stradă, purtând aceleaşi haine de după-amiază: sacou albastru, tricou alb cu guler şi blugi – astfel încât eu şi Kate să nu avem nicio reţinere atunci când urma să-l arestăm.

Ridică paharul spunând:

— Nu e o ocazie fericită, dar închin pentru nişte vremuri mai bune. Am ciocnit şi am băut. El a dat paharul pe gât. La fel şi eu, şi Kate. Puteam vedea camera întunecată reflectându-se în oglinda din spatele barului. La capătul celălalt al încăperii era o altă uşă dublă, deschisă, care dădea în ceea ce părea a fi un salon destinat jocurilor de societate.

De asemenea, în spatele barului, în stânga rafturilor cu băuturi, era o uşă micuţă, ce ducea probabil către o zonă de depozitare sau către o pivniţă de vinuri. La drept vorbind, erau prea multe uşi în locul ăsta, fără să mai punem la socoteală şi draperiile, în spatele cărora s-ar

fi putut afla nişte uşi ce dădeau în afară. Unde mai pui că mie nu-mi place să stau la bar cu spatele spre o încăpere, în condiţiile în care dincolo de bar se află un tip care poate oricând să se facă nevăzut. Aşadar, am sugerat:

— Ce-ar fi să ne aşezăm lângă foc?

— Bună idee, conveni Madox. Şi ieşi de după bar, în timp ce eu şi Kate ne îndreptam deja spre cele patru fotolii din piele de lângă şemineu.

Înainte de a apuca el să ne indice unde să ne aşezăm, eu şi Kate am ocupat fotoliile poziţionate faţă în faţă, lăsându-l pe Madox să ocupe unul din fotoliile din faţa căminului, ceea ce îl obliga să stea cu spatele la uşile duble, acum închise. De unde mă aflam, puteam vedea uşile ce dădeau spre sala de jocuri, iar Kate avea în câmpul ei vizual barul, cu mica uşă laterală.

Odată ce îmi revendicasem locul, m-am ridicat în picioare, m-am dus la draperiile din dreapta şemineului şi le-am tras, nu înainte de a întreba:

— Se poate?

În spatele lor se aflau, într-adevăr, nişte uşi din sticlă, care dădeau înspre o terasă întunecată.

Am revenit la fotoliul meu, m-am aşezat şi am făcut următoarea constatare:

— E o privelişte frumoasă.

Madox nu comentă.

În esenţă, toate bazele erau acoperite, şi eram convins că Bain Madox, fost ofiţer de infanterie, aprecia preocuparea noastră privind raza de acţiune a unor eventuale arme.

— Nu vreţi să vă daţi gecile jos? ne întrebă Madox.

— Nu, mulţumesc, răspunse Kate. Încă îmi mai e puţin frig.

Eu n-am spus nimic, dar am observat că nici el nu-şi dezbrăca sacoul, probabil din aceleaşi motive pentru care nici noi nu ne scoteam gecile. N-am remarcat nicio umflătură, dar ştiam că ascundea ceva pe undeva.

Am studiat încăperea. Era mai degrabă decorată în stilul unui club pentru domni, decât în stilul unei cabane Adirondack. Pe podea era un covor persan, care părea scump, iar în jurul nostru abundau mahonul, pielea de culoare verde şi bronzul lustruit. Nu se vedea prin preajmă niciun animal mort, şi speram ca lucrurile să rămână în

continuare aşa.

Madox ne lămuri:

— Camera asta este o copie exactă a celei din apartamentul meu din New York, care, la rândul ei, a fost reprodusă după un salon dintr-un club londonez.

— Şi nu vi se pare puţin derutant, după ce aţi avut mai multe la fel? l-am întrebat.

El zâmbi politicos şi propuse:

— Aşadar, hai să lămurim mai întâi câteva probleme de afaceri! Se întoarse spre mine. Am lista angajaţilor de la pază care s-au aflat aici în weekend. O să am grijă să o primiţi înainte de plecare.

— Foarte bine. Şi personalul intern?

— Am o listă completă cu angajaţii care au lucrat în weekend.

— Evidenţa computerizată a intrărilor pe proprietate şi înregistrările camerelor de supraveghere?

Înclină uşor din cap.

— Toate au fost copiate pentru dumneavoastră.

— Perfect!

Rămânea totuşi problema nebuloasă a oaspeţilor săi bogaţi şi celebri de peste weekend.

— Cum rămâne cu lista musafirilor dumneavoastră?

— La asta trebuie să mă mai gândesc.

— Şi de ce trebuie să vă gândiţi atât?

— Păi, evident, numele oamenilor ăstora nu constituie o informaţie de interes public. Cred că tocmai ăsta e şi motivul pentru care guvernul l-a trimis pe domnul Müller aici, să afle numele respective pe căi lăturalnice. Iar acum, dumneavoastră vreţi să vă ofer aceste nume pe tavă, de bunăvoie.

— Harry Müller a murit, i-am amintit, iar aceasta este o anchetă privind circumstanţele morţii sale. După-amiază mi-aţi spus că o să ne comunicaţi aceste nume, am adăugat.

— Sunt perfect conştient de acest lucru. L-am sunat pe avocatul meu, care va reveni cu un telefon în seara asta. Dacă el mă sfătuieşte să vă divulg respectivele nume, am să vi le dezvălui chiar în această seară.

— Iar, dacă nu, noi vă putem soma să ne divulgaţi aceste informaţii, îl atenţiona Kate.

— Pentru mine, asta ar putea fi cea mai bună cale pentru a vă oferi numele pe care le doriţi, răspunse Madox. Aşa n-aş mai fi nevoit

să mă justific în faţa oaspeţilor mei.

În esenţă, toate astea nu erau decât nişte abureli pe care ni le servea spre a ne face să credem că trebuia să ţină cont de nişte aspecte serioase. Între timp însă, el nu se gândea decât la semnalele ELF pe care urma să le trimită către Ţinutul Nisipurilor şi la cum să facă pentru a-i trece pe Corey şi pe Mayfield prin pânzele gaterului.

— Avocatul meu spune că guvernul federal nu are niciun cuvânt de spus într-un caz de omucidere petrecut pe teritoriul unui stat, ne informă Madox.

Aici am lăsat-o pe Kate să intervină, iar ea îi explică:

— Orice acuzaţie de crimă care reiese în urma acestei investigaţii îi va fi prezentată inculpatului de către statul New York. Până una, alta, noi anchetăm dispariţia unui agent federal şi posibila lui răpire – care este o infracţiune federală –, dar şi o eventuală molestare fizică a agentului decedat. Vreţi să iau legătura cu avocatul dumneavoastră? îl întrebă ea pe Madox.

— Nu. Sunt convins că în zilele noastre Guvernul Statelor Unite poate găsi o lege federală care să se potrivească oricărui delict, inclusiv traversării pe culoarea roşie a semaforului.

— Cred că situaţia de faţă este totuşi puţin mai gravă, răspunse agentul special Kate Mayfield.

Madox nu luă în seamă afirmaţia ei, aşa că eu am schimbat subiectul, pentru ca toată lumea să se relaxeze:

— Bun whisky!

— Mulţumesc. Amintiţi-mi să vă ofer o sticlă la plecare. Nu multe femei beau whisky distilat o singură dată, mai spuse el, adresându-i-se lui Kate.

— Pe Federal Plaza 26 sunt considerată a fi unul dintre băieţi. El îi zâmbi şi îi spuse:

— Cred că, în acest caz, cei de pe Federal Plaza 26 au nevoie de nişte ochelari de vedere.

Bun băiat Bain ăsta! Băiat de gaşcă, dar şi un mare Don Juan! Un veritabil linguşitor sociopat.

În orice caz, imaginându-şi probabil că discuţia legată de afaceri se încheiase, Madox continua acum să o vrăjească pe doamna Mayfield.

— Deci cum a fost cursul de modeling?

Kate păru puţin derutată de întrebare, aşa că i-am sărit în ajutor:

— Cursul de *yoga.*

— A… Eu am înţeles curs de *modeling,* se justifică domnul Madox. Chicoti şi recunoscu faţă de Kate: Nu mai am auzul atât de fin ca altădată.

— A fost un curs agreabil, răspunse Kate, aruncându-mi o privire fugară.

— Şi cum vi se pare la The Point? o întrebă Madox.

— E foarte drăguţ.

— Sper că rămâneţi la cină. I-am promis domnului Corey că mă descurc mai bine decât Henri.

— Da, ne-am propus să rămânem la cină, admise Kate.

— Foarte bine! De fapt, de vreme ce nu mai este nimeni aici, iar membrii clubului nu au cum să afle, vă invit să rămâneţi şi peste noapte.

Nu ştiam dacă era valabil şi pentru mine, însă i-am răspuns:

— S-ar putea să vă acceptăm invitaţia.

— Perfect! Aveţi de făcut un drum lung până la The Point, mai ales dacă aţi şi băut ceva, dar văd că nu prea vă înghesuiţi cu băutura. Îmi zâmbi şi dezvoltă subiectul, zicând: în plus, nici nu conduceţi o maşină care să vă fie prea familiară.

Nu i-am răspuns, dar el continuă:

— Păi, să vedem: ieri aveaţi un Taurus; de dimineaţă aveaţi un Hyundai; iar în seara asta aţi venit cu duba lui Rudy. Aţi găsit ceva care să vă fie pe plac?

Nu pot să-i sufăr pe ăştia care fac pe deştepţii – atâta vreme cât nu e vorba despre mine, firește.

— Tocmai doream să vă rog să-mi împrumutaţi un jeep, i-am spus. El nu-mi răspunse, dar se interesă:

— De ce schimbaţi maşinile atât de des?

— Suntem căutaţi de autorităţi, i-am dat eu replica, vrând să-l induc în eroare cu adevărul gol-goluţ.

Afişă un zâmbet larg.

— Am avut probleme cu cele două maşini închiriate, îl lămuri Kate.

— Aha… Mă rog, eu sunt convins că v-ar fi dat oricând o alta la schimb. Oricum, drăguţ din partea lui Rudy că v-a împrumutat duba lui! reveni la subiectul investigaţiei: M-am interesat şi am aflat că presupusa omucidere nu a ajuns în atenţia biroului şerifului. Cei de

acolo încă mai consideră că a fost vorba despre un accident, ne informă el.

— Această investigaţie intră sub jurisdicţia federală şi statală, am precizat, nu este de competenţă locală. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Nu vreau să spun nimic. Era doar o constatare.

— Cred că ar fi cazul să lăsaţi pe seama autorităţilor aspectele privind jurisdicţia acestui caz.

Nu obiectă şi nici măcar nu păru agasat de reproşul meu. Evident, dorea ca noi să ştim că aflase mai multe decât ar fi trebuit să afle – probabil nefiindu-i străin nici faptul că detectivul Corey şi agentul special FBI Mayfield nu ţinuseră legătura cu colegii lor şi intenţionau să menţină lucrurile aşa, schimbând maşina la fiecare douăsprezece ore.

Fără îndoială, Madox bănuia că nu putuserăm telefona de pe mobil pe parcursul ultimilor cincisprezece, douăzeci şi cinci de kilometri până aici, însă nu-mi dădeam seama dacă ştia sigur acest lucru.

Aşa că am rămas tăcuţi vreme de un minut – în timp ce în cămin lemnele ardeau cu flacără vie, iar whisky-ul şi cristalul paharelor străluceau în lumina focului –, după care Madox i se adresă lui Kate:

— I-am transmis condoleanţele mele domnului Corey şi aş vrea să vi le transmit şi dumneavoastră. Domnul Müller era şi prietenul dumneavoastră?

— Era un coleg apropiat, răspunse Kate.

— Ei bine, regret sincer. Şi sunt foarte mâhnit din cauza faptului că domnul Corey crede că unul dintre agenţii mei de pază ar putea fi implicat în moartea domnului Müller.

— Şi eu cred acelaşi lucru. Şi, apropo de mâhnirea dumneavoastră, vă puteţi imagina cât de mâhniţi au fost copiii domnului Müller când au aflat că tatăl lor nu numai că e mort, dar se prea poate să fi fost ucis? Zicând acestea, Kate o privi fix pe gazda noastră.

Madox îi întoarse privirea, însă nu zise nimic.

— Ca să nu mai vorbim de restul familiei, de prieteni şi de colegi, continuă Kate. Când e vorba despre o crimă, durerea se transformă pe nesimţite în furie. Iar eu sunt al naibii de furioasă, îl informă ea pe Madox.

Acesta dădu uşor din cap.

— Vă înţeleg. Şi sper cu cea mai mare sinceritate că niciunul dintre agenţii mei nu a fost implicat. Dacă se dovedeşte însă contrariul, îmi doresc să văd persoana respectivă adusă în faţa justiţiei.

— Aşa se va întâmpla, vă asigur, spuse Kate.

— Ar putea fi chiar unul dintre angajaţii dumneavoastră interni sau chiar unul dintre oaspeţi, am intervenit eu, deschizând o nouă portiţă.

— Parcă spuneaţi că e unul dintre agenţii mei de pază, îmi aminti el. Acum s-ar zice că sunteţi într-o adevărată expediţie de pescuit vinovaţi.

— De vânat vinovaţi.

— Mă rog… Aţi putea să-mi explicaţi mai clar ce vă face să credeţi că unul dintre angajaţii mei – sau chiar dintre oaspeţi – a fost implicat în ceea ce dumneavoastră consideraţi a fi o crimă?

Presupun că deja devenise clar pentru toată lumea că ne refeream de fapt la Bain Madox, dar, într-un fel, cred că lui puţin îi păsa de treaba asta.

M-am gândit totuşi că nişte informaţii de culise legate de caz ar putea să-l mai scuture puţin, aşa că i-am mărturisit:

— OK, în primul rând, avem dovezi solide în privinţa faptului că detectivul Müller s-a aflat pe proprietatea dumneavoastră.

M-am uitat la Madox, dar nu am remarcat nici măcar o tresărire.

— În al doilea rând, probele judiciare ne îndreptăţesc să credem că detectivul Müller s-a aflat chiar în această casă.

Din nou, nicio reacţie.

„Bine, nemernicule, până aici ţi-a fost!”

— În al treilea rând, suntem nevoiţi să presupunem că detectivul Müller a fost reţinut de angajaţii dumneavoastră de la pază. De asemenea, avem dovezi că rulota lui s-a aflat iniţial mai aproape de proprietatea dumneavoastră, fiind mutată ulterior.

Şi i-am oferit toate detaliile.

Nici de data asta n-am obţinut nicio reacţie, cu excepţia unei uşoare înclinări a capului, ca şi cum explicaţiile mele i s-ar fi părut interesante.

I-am prezentat domnului Madox câteva aspecte generale ale cazului, menţionând faptul că această crimă fusese comisă de cel puţin două persoane, una care conducea rulota victimei, iar cealaltă, un alt vehicul. I-am mai spus că acest al doilea vehicul ar fi putut fi un jeep

sau un automobil de teren şi că îmi bazam afirmaţia pe existenţa a două seturi diferite de urme de pneu, pe care, la drept vorbind, nu le găsisem; însă el n-avea de unde să ştie acest lucru cu siguranţă.

Am minţit spunând că raportul toxicologic iniţial a dovedit existenţa unei concentraţii mari de substanţe sedative în sângele victimei, apoi i-am prezentat bănuielile mele, potrivit cărora crima avusese loc în timp ce victima era sub influenţa vreunui drog; i-am mai spus şi că victima fusese menţinută în genunchi cu ajutorul curelei de la binoclu şi aşa mai departe.

Madox dădu din nou din cap, ca şi cum detaliile oferite de mine erau în continuare interesante, dar oarecum abstracte.

Dacă aş fi aşteptat o reacţie oarecare din partea lui – indignare, neîncredere, jenă sau, pur şi simplu, uimire –, aş fi fost profund dezamăgit.

Am luat o înghiţitură de whisky şi l-am privit cu insistenţă.

În cameră se lăsase liniştea şi nu se mai auzea decât focul trosnind în şemineu. Apoi, vocea lui Madox rupse tăcerea:

— Sunt impresionat că aţi reuşit să strângeţi atât de multe dovezi, într-un timp atât de scurt.

— Primele patruzeci şi opt de ore sunt decisive, l-am informat.

— Da, aşa am auzit şi eu. Şi cum se face că probele judiciare v-au trimis înapoi la această cabană?

— Dacă vreţi neapărat să ştiţi, atunci aflaţi că, atunci când am venit aici, am strâns nişte fibre de pe covor, plus nişte fire de păr uman şi păr de câine. Ele s-au potrivit cu ceea ce s-a găsit pe hainele şi pe trupul detectivului Müller.

— Serios? Mă fixă cu privirea, zicând: Eu nu-mi amintesc să vă fi acordat permisiunea în acest sens.

— Nu, dar aţi fi făcut-o.

Nu mă contrazise, dar nici nu aprobă; În schimb, ţinu să-şi exprime surprinderea:

— A fost o analiză de laborator foarte rapidă.

— Vorbim despre o investigaţie privind o *omucidere.* Iar victima era agent federal.

— Am înţeles… Deci, după aceste fibre…?

I-am explicat rapid cum stă treaba cu analiza fibrelor.

— Fibrele de pe corpul victimei se potrivesc cu cele pe care le-am găsit aici. Iar părul de câine va corespunde, probabil, cu părul

câinelui dumneavoastră, cum îl cheamă…

— Kaiserul Wilhelm.

— În fine. Iar firele de păr uman găsite pe cadavrul detectivului Müller, precum şi celelalte amprente ADN pe care le vom descoperi pe hainele sau pe corpul victimei, ne vor conduce la asasin sau la asasini. Privirile ni se întâlniră şi, cum tot nu clipea, i-am spus: Cu ajutorul dumneavoastră, vom putea face o listă cu toate persoanele care s-au aflat aici peste weekend; apoi putem preleva mostre de păr şi amprente ADN de la acele persoane, precum şi ceva fibre de pe îmbrăcăminte – de pildă, de pe uniformele de camuflaj pe care le poartă agenţii dumneavoastră de pază. M-aţi înţeles? aprobă cu un gest al capului.

— Că tot veni vorba despre armata dumneavoastră – cum şi de unde i-aţi recrutat pe indivizii ăştia?

— Sunt foşti militari.

— Înţeleg… Cu alte cuvinte, trebuie să deducem că toţi sunt foarte bine instruiţi în ceea ce priveşte folosirea armelor şi a altor mijloace de luptă.

— Ceea ce mi se pare chiar mai important este că sunt cu toţii foarte disciplinaţi. Şi, aşa cum vă va spune orice soldat, e de preferat să ai zece oameni disciplinaţi şi bine instruiţi decât zece mii de trupe neinstruite şi indisciplinate.

— Şi să nu uităm că oamenii dumneavoastră sunt loiali şi motivaţi de o cauză nobilă.

— Se înţelege de la sine!

— De fapt, câţi agenţi de pază se află aici în această seară? o întrebă Kate pe gazda noastră.

Madox păru să înţeleagă subtextul întrebării şi zâmbi uşor, aşa cum ar fi făcut şi contele Dracula dacă invitatul lui la cină l-ar fi întrebat: „Şi, ia spuneţi, pe la ce oră răsare soarele pe aici?”

— Păi, trebuie să fie vreo zece paznici de serviciu în seara asta, răspunse el.

Se auzi un ciocănit în uşă. Aceasta se deschise, iar în cadrul ei apăru Carl, care împingea o măsuţă cu roţi, pe care se afla o tavă mare, acoperită.

Carl aduse tava la măsuţa de cafea, o puse jos şi îi luă capacul.

Acolo, pe o tavă de argint, se odihneau zeci de purceluşi în păturică, având coaja uşor maronie, exact aşa cum îmi place mie. În

mijlocul tăvii erau două boluri de cristal – unul cu un muştar gros, cremos şi închis la culoare, iar celălalt cu un muştar apos, de un galben dezgustător.

— Trebuie să vă fac o mărturisire, începu gazda noastră. L-am sunat pe Henri şi l-am întrebat dacă vreunul dintre dumneavoastră şi-a exprimat vreo preferinţă culinară anume. Şi *voilî!* zâmbi el.

Ce-i drept, nu era mărturisirea pe care o aşteptam, iar el ştia acest lucru; Însă nici ceea ce vedeam nu era rău deloc.

— Mai doriţi ceva? se interesă Carl.

— Nu, îi răspunse Madox, dar – se uită la ceas – vezi ce se aude cu cina.

— Da, domnule. Carl plecă, iar Madox ne aduse la cunoştinţă: în seara asta nu avem sitar – doar friptură obişnuită, cu cartofi. Se întoarse apoi către mine: Hai, serviţi!

I-am surprins privirea lui Kate. Evident, nu credea că aş putea rezista în faţa unui purceluş, fie el injectat sau nu cu droguri. Şi avea dreptate. Aroma plăcută a crustei cafenii şi a hotdogului fraged din carne de vită mă gâdila pe la nas.

Toţi aveau scobitori înfipte în ei – roşii, albastre şi galbene –, aşa că tot ce aveam de făcut acum era să ghicesc ce culoare marca purceluşii fără riscuri. Am mers pe albastru, culoarea mea preferată, şi am luat unul, apoi l-am înmuiat în muştarul cremos.

— John, nu-ţi strica pofta de mâncare înainte de cină, mă sfătui Kate.

— O să iau doar câţiva. Şi am băgat „purceluşul" în gură. Avea un gust grozav – fierbinte, crustă crocantă, muştar picant.

— Vă rog să vă serviţi, o îndemnă Madox pe Kate.

— Nu mulţumesc. Îmi aruncă o privire îngrijorată, după care îl invită pe Madox: Vă rog, serviţi-vă dumneavoastră.

Gazda noastră alese tot un purceluş cu scobitoare albastră, însă optă pentru muştarul galben. Aşadar, poate că eu alesesem muştarul nepotrivit.

De fapt, mă simţeam bine, aşa că am mai luat unul, de data asta optând pentru muştarul galben – aşa, ca să fiu pe teren sigur.

Madox mestecă, înghiţi şi conchise:

— Nu-i rău deloc! Alese apoi o scobitoare roşie şi îi oferi purceluşul lui Kate:

— Sigur nu doriţi?

— Nu, mulţumesc.

Îl mâncă el însuşi, de data asta cu muştar cremos. Aşa că am mai luat si eu unul.

Hotdogul mă făcu să mă gândesc la Kaiserul Wilhelm. Absenţa lui de lângă stăpânul său era un caz straniu de câine-care-nu-dă-vânturi-în-noapte[9].

Câinii îşi atenţionează stăpânii – şi, de altfel, pe toţi cei prezenţi – atunci când cineva se apropie, iar eu aveam senzaţia clară că Madox nu-şi dorea ca noi doi, eu şi Kate, să ne dăm seama dacă se afla cineva dincolo de toate acele uşi.

De asemenea, în cazul în care Kaiserul Wilhelm s-ar fi aflat acolo, i-aş fi dat să mănânce vreo douăzeci de purceluşi, ca să văd dacă îl dădeam pe spate sau dacă Madox mă oprea.

Pe de altă parte, poate că exageram întorcând lucrurile pe toate părţile, aşa cum fac, de regulă, atunci când se trezesc în mine instinctele de copoi.

Mi s-a părut că era momentul să ridic nivelul de disconfort, aşa că i-am spus lui Madox:

— Şi eu trebuie să vă fac o mărturisire. Aţi auzit de familia Borgia, nu? înclină din cap.

— Ei bine, după ce ne-aţi invitat aici, am obţinut raportul toxicologic al lui Harry Müller, care indica o concentraţie foarte mare de substanţe sedative în sângele victimei. Iar Kate a fost… mă rog… destul de îngrijorată în legătură cu… Ştiţi dumneavoastră.

Madox se uită la mine, apoi la Kate şi din nou la mine, după care spuse:

— Nu, nu ştiu. Şi adăugă scurt: Şi poate că nici nu vreau să ştiu.

Eu însă am continuat:

— Presupun că asta ne califică drept oaspeţi lipsiţi de maniere, însă Kate… Şi cred că şi eu… ne facem oarecare griji în privinţa faptului că s-ar putea să aveţi aici… un angajat care are acces la nişte sedative puternice. Iar aceasta ar putea fi persoana care le-a folosit şi în cazul victimei.

---

[9] Aluzie la una dintre nuvelele poliţiste ale lui Arthur Conan Doyle, *Silver Blaze*, avându-l ca protagonist pe celebrul Sherlock Holmes, în care cel care ajută la rezolvarea cazului este "câinele care nu latră în noapte" (n.tr.).

Domnul Madox nu comentă, dar îşi aprinse o ţigară, fără să întrebe dacă gestul lui deranja pe cineva.

I-am întâlnit privirea lui Kate şi am remarcat că ea părea şi mai jenată decât Bain, care era de-a dreptul ofensat.

Ca să-l fac să se simtă mai bine, am mai luat încă un purceluş în păturică – cu scobitoare albastră şi muştar galben – şi l-am introdus în gură.

— Pe de altă parte, am continuat, se pare că detectivul Müller a fost sedat cu ajutorul unei săgeţi tranchilizante, urmate de două injecţii cu ac hipodermic, al căror scop era să-l menţină sedat. M-am uitat la Madox, dar n-am văzut nicio reacţie. Aşadar, cred că putem exclude varianta unui drog strecurat în băutură sau a unor picături letale adăugate în muştarul din seara asta.

Madox luă o înghiţitură de whisky, trase din ţigară, apoi ne întrebă:

— Sugeraţi că cineva de aici încearcă să vă… sedeze?

— Ei bine, am răspuns, eu nu făceam decât o extrapolare, pornind de la dovezile de care dispun în acest moment. Ştiţi, am dat-o eu pe glumă, pentru a mai înveseli un pic atmosfera, foarte mulţi oameni îmi spun că ar trebui să fiu sedat – poate că asta mi-ar face bine, nu zic, cu condiţia să nu mă trezesc apoi cu un glonţ în spate.

Madox rămase tăcut în fotoliul lui verde din piele, făcând rotocoale de fum. Apoi se uită la Kate şi îi explică:

— Dacă într-adevăr credeţi asta, atunci bănuiesc că cina nu va mai fi prea agreabilă.

Bună glumă, Bain! Chiar îmi plăcea tipul ăsta. Păcat că trebuia să moară! Sau – dacă avea noroc – să-şi petreacă tot restul vieţii într-un loc ceva mai puţin confortabil decât acesta.

Kate hotărî să preia ofensiva:

— Pe mine mă interesează Carl.

Madox o privi cu atenţie, apoi spuse:

— Carl este angajatul şi prietenul meu cel mai vechi şi cel mai de încredere.

— Tocmai de aceea mă interesează persoana lui.

Madox replică tăios:

— Asta-i aproape acelaşi lucru cu o acuzaţie împotriva mea.

— Poate că eu şi detectivul Corey ar fi trebuit să vă informăm că nimeni dintre cei care s-au aflat peste weekend pe această proprietate

nu este dincolo de orice suspiciune. Şi mă refer inclusiv la dumneavoastră.

În mod normal, în acest moment, Madox ar fi trebuit să ne spună să uităm de povestea cu cina şi să ne dea afară din casă. Dar nu făcu acest lucru, pentru că nu terminase cu noi, la fel cum nici noi nu terminaserăm cu el.

De fapt, ăsta-i momentul când ai reuşit să treci pragul şi începi să faci tranziţia între suspectul necunoscut şi persoana cu care discuţi. În cel mai bun caz, suspectul a făcut deja o afirmaţie care îl incriminează sau o va face atunci când începi să-l iei ceva mai tare. În lipsa unei astfel de afirmaţii, trebuie să te bazezi pe probele de care dispui şi pe o intuiţie foarte bună. Totul se termină cu faza în care eu spun ceva de genul: „Domnule Madox, vă arestez pentru uciderea agentului federal Harry Müller. Vă rog să mă însoţiţi". Apoi îl duci pe individ la secţie şi îl arestezi. În cazul de faţă, aveam să-l duc la sediul poliţiei statului, lucru care l-ar fi făcut pe maiorul Schaeffer extrem de fericit.

Apropo de asta, începeam să cred că echipa de supraveghere a lui Schaeffer nu ne văzuse îndreptându-ne spre Clubul Custer Hill sau, dacă ne văzuse şi raportase deja acest lucru, Schaeffer stătea cu mâinile în sân. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Şi mai grav era că mi-l imaginam pe Tom Walsh luând cina sau stând în faţa televizorului, în loc să citească e-mailul trimis de Kate. La drept vorbind, aveam senzaţia că, într-adevăr, cavaleria nu avea să sosească prea curând sau nu avea să sosească deloc. Prin urmare, noi trebuia să facem arestarea.

Cazul de faţă însă avea nişte aspecte unice – bunăoară, armata personală a suspectului – şi nişte aspecte deja familiare – bunăoară, statutul lui de persoană bogată şi influentă.

Şi, desigur, pe lângă omucidere, mai exista şi bănuiala că suspectul era implicat într-o conspiraţie, urmând să arunce planeta în aer. Asta era marea mea grijă, iar înlăturarea ei era de competenţa mea şi a lui Kate.

Aşadar, pentru că gândul ăsta nu-mi dădea pace, venise vremea să trecem la probleme nucleare. Aşa că i-am spus lui Bain Madox:

— Că tot veni vorba despre oaspeţi, aţi avut un musafir care a sosit duminică şi, după câte se pare, încă nu a plecat. O să ni se alăture şi el la cină?

Madox se ridică în picioare tăcut, apoi se duse la bar.

Turnându-şi câteva picături de whisky în pahar, rosti:

— Nu sunt sigur despre ce sau despre cine vorbiţi.

Nu-mi plăcea să-l ştiu în spatele meu, aşa că m-am ridicat şi eu în picioare şi i-am făcut şi lui Kate un semn să se ridice. Întorcându-mă către bar, i-am spus lui Madox:

— Doctorul Mihail Putiov. Specialist în fizică nucleară.

— A, Michael. A plecat deja.

— Unde a plecat?

— N-am idee. De ce mă întrebaţi?

— Păi, dacă nu-i aici, am spus, atunci se pare că a dispărut.

— De unde să dispară?

— De acasă şi de la birou. L-am informat: Putiov nu are voie să plece de acasă fără să anunţe FBI-ul.

— Serios? De ce?

— Cred că această clauză apare în contractul lui. E unul dintre prietenii dumneavoastră? am întrebat.

Madox se sprijini cu spatele de bar, cu paharul în mână, şi păru să cadă pe gânduri.

— E o întrebare grea? m-am interesat.

El zâmbi şi îmi explică:

— Nu, mă gândeam la răspunsul pe care urmează să îl dau. Se uită la mine, apoi la Kate. Eu şi doctorul Putiov avem o relaţie profesională.

Într-un fel m-a surprins spunându-mi acest lucru, dar cred că deja conştientizam cu toţii că venise momentul să fim sinceri, deschişi şi să dăm fiecare dovadă de înţelegere faţă de nevoile şi sentimentele celuilalt. După aceea, puteam să ne îmbrăţişăm şi să plângem unul pe umărul celuilalt, înainte ca eu să-l arestez sau să-l împuşc.

— Ce *fel* de relaţie profesională? l-am chestionat.

Îşi flutură mâna în semn că se dă bătut.

— Of, John… Pot să-ţi spun John?

— Desigur, Bain.

— Bun! Aşadar, ce *fel* de relaţie profesională… Asta era întrebarea? OK, cum aş putea să ţi-o descriu eu…?

— Poţi începe cu armele nucleare şi cu miniaturizarea, i-am sugerat. Se uită la mine, mă aprobă tacit, apoi spuse:

— Ei bine, ăsta ar fi un început bun.

— În regulă. Pot să mai amintesc şi despre valizele nucleare?

Zâmbi şi dădu din nou din cap.

Ca să vezi! Era mai uşor decât mă aşteptasem, ceea ce ar fi putut să nu fie chiar un semn bun. Însă eu am continuat:

— Încă doi oaspeţi – Paul Dunn, consilierul preşedintelui pe probleme de siguranţă naţională, şi Edward Wolffer, secretarul adjunct al apărării…

— Ce-i cu ei?

— Au fost aici. Corect?

— Corect. Acum înţelegi de ce nu vreau să-şi bage nasul pe aici toţi curioşii.

— Bain, nu-ţi interzice nimeni să primeşti la tine în casă prieteni celebri şi influenţi, cu care să-ţi petreci weekend-ul.

— Mulţumesc. Ideea e că nu e treaba nimănui.

— Dar în cazul de faţă ar putea fi treaba mea.

— Ce-i drept, John, s-ar putea să ai dreptate.

— Păi, *am* dreptate. A, şi James Hawkins, general din Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi membru al Comitetului Mixt al Şefilor de Stat-Major. A fost şi el aici, nu?

— Exact.

— Şi mai cine?

— A, încă vreo zece bărbaţi, însă niciunul nu e important în cazul de faţă. Poate cu excepţia lui Scott Landsdale. El este omul de legătură între CIA şi Casa Albă. Adăugă: Asta-i o informaţie strict confidenţială, deci rămâne între noi.

— Am înţeles…

Uite că numele ăsta nu-l aveam pe lista mea, însă aş fi fost dezamăgit dacă nu era şi un tip de la CIA implicat în… mă rog, în toată chestia asta.

— Secretul tău e în siguranţă, Bain.

Madox ne explică, mie şi lui Kate:

— Aceşti patru bărbaţi alcătuiesc comitetul executiv.

— Ce comitet executiv, Bain?

— Al acestui club.

— Am înţeles. Şi despre ce aţi vorbit voi aici, între băieţi? l-am întrebat.

— Despre Proiectul Verde şi Focul Sălbatic.

— Aşa… Şi, cum merge treaba?

— Bine.

Se uită la ceas, aşa că m-am uitat şi eu la al meu. Era 19.33 şi, în cel mai bun caz, Walsh se pregătea să-şi citească e-mailurile personale. De asemenea, speram că poliţia statului avea să ajungă aici cât mai curând. Însă nu contam pe asta.

— Ei, acum am şi eu câteva întrebări pentru tine, zise Madox. Aţi venit singuri aici în seara asta?

— Desigur, i-am răspuns, mimând destul de bine un râset.

— În fine, spuse el, în momentul ăsta chiar nu mai contează.

Nu era ceea ce mi-aş fi dorit să aud.

— Cum v-aţi dat seama? se interesă el.

Am răspuns, cu o foarte mare satisfacţie în glas:

— Harry Müller. Ne-a lăsat un bileţel pe căptuşeala buzunarului de la pantaloni.

— Aha… ce să zic, a fost o mişcare isteaţă.

— Să te ia dracu'! i-am spus.

Nici nu se obosi să ia în seamă izbucnirea mea. Mă întrebă:

— Ai auzit vreodată despre Focul Sălbatic? Îmi oferi un indiciu: E un protocol guvernamental strict secret.

— Sincer să fiu, Bain, eu nu citesc toate notele interne pe care le primesc de la Washington. Am aruncat o privire spre Kate, care stătea cu spatele la şemineu, ţinând mâna în buzunarul cu pistolul. Kate? Tu ai auzit vreodată despre Focul Sălbatic?

— Nu.

M-am întors către Madox, am ridicat din umeri şi am mărturisit:

— Se pare că am ratat acea notă internă. Ce spunea?

Madox începu să dea semne de nerăbdare şi mi-o întoarse:

— În niciun caz n-ar apărea într-o *notă internă,* John. Cred că ai o mare parte din informaţia de care ai nevoie, aşa că nu te lenevi şi nu aştepta să pun eu lucrurile cap la cap pentru tine!

— Acum ne mai face şi leneşi, m-am plâns eu lui Kate. După toată munca pe care am depus-o…

Madox recunoscu de faţă cu amândoi:

— Ce-i drept, se pare că aţi rezolvat cazul cu omuciderea; şi sunteţi chiar mai aproape de rezolvarea celeilalte chestii decât bănuiam eu. Acum nu mai trebuie decât să puneţi lucrurile cap la cap.

— În regulă.

M-am dus la uşile de sticlă şi le-am deschis.

Era o noapte plăcută, şi o semilună strălucitoare veghea chiar de

deasupra cabanei, luminând poienița din spate.

Undeva în depărtare vedeam acoperișul metalic al clădirii care adăpostea generatoarele, cu cele trei coșuri care zvârleau fum în văzduh. Am mai zărit și două vehicule de teren și un jeep negru plimbându-se pe acolo, ca și cum ar fi păzit clădirea.

— Văd că motoarele diesel funcționează, i-am spus lui Madox.

— Așa este. Tocmai le-am făcut revizia.

M-am întors cu spatele la ușa dublă și am revenit în locul unde Madox încă mai stătea sprijinit de bar.

— Șase mii de kilowați.

— Exact. Cine ți-a spus? Cineva de la Potsdam Diesel?

Nu i-am răspuns.

— Unde este transmițătorul ELF?

Nu păru surprins și chiar îmi confirmă acest lucru:

— Nu mă impresionează foarte tare faptul că ți-ai dat seama că asta e o stație ELF. La urma urmei, toate sunt la vedere: generatoare, cabluri… Până și amplasarea cabanei, aici, în munții Adirondack…

— Unde este transmițătorul, Bain?

— O să-ți arăt. Mai târziu.

— Acum ar fi un moment foarte potrivit, i-am spus.

Ignoră remarca mea, și ne-am studiat unul pe altul pentru o vreme. Nu arăta deloc ca un om care se confruntă cu probleme grave. Mă întrebă:

— Așadar, ai ajuns la vreo concluzie uluitoare? Se întoarse către doamna Mayfield. Kate? Vreun moment de revelație?

Kate făcu o scurtă recapitulare:

— Patru valize nucleare au fost transportate cu cele două avioane ale tale către Los Angeles și San Francisco.

— Corect. Și?

Kate continuă:

— Și transmițătorul tău ELF va trimite un semnal pentru ca acele mecanisme să fie detonate în momentul în care ajung la destinația lor finală.

— Mă rog… Ești pe aproape.

Pe mine începea să mă plictisească toată aiureala asta ieftină, așa că i-am spus lui Madox:

— Prietene, jocul s-a terminat. Te arestez pentru uciderea agentului federal Harry Müller. Întoarce-te, pune mâinile pe bar și

desfă picioarele. Kate, acoperă-mă, i-am spus apoi soţiei mele.

Am făcut un pas către Madox, care nu făcea ce-i spusesem eu. Şi atunci am auzit-o pe Kate:

— John…

Am aruncat o privire în spatele meu şi l-am văzut pe Carl stând în cadrul uşii, cu o armă automată îndreptată spre Kate.

În capătul celălalt al camerei, în dreptul uşilor care dădeau spre sala de jocuri, mai era un bărbat cu o puşcă model MI6 îndreptată spre noi.

În sfârşit, un al treilea bărbat îşi făcu apariţia, pe uşa dinspre terasă, cu un Ml6 ţintit către mine.

Pe măsură ce înaintau către mijlocul camerei, am văzut că individul care venise dinspre sala de jocuri era Luther, iar tipul care apăruse de pe terasă era paznicul de la gheretă, cel pe care îl speriasem cu claxonul meu pneumatic.

M-am uitat la Madox şi am văzut că ţinea în mână un pistol Army Colt 45 automat, îndreptat spre faţa mea.

Ce-i drept, nu puteam spune că nu mă aşteptasem la aşa ceva; cu toate astea însă, ceea ce se întâmpla acum părea ireal.

Apoi Madox ne spuse:

— Ştiaţi doar că n-o să mai ieşiţi vii de-aici.

Capitolul 49

Privirea mea o întâlni pe cea a lui Kate, şi am remarcat că nu părea speriată; s-ar fi zis mai degrabă că o scosese ceva din sărite. Poate că eu eram ăla.

— Haideţi, culcaţi-vă pe podea cu faţa în jos! Amândoi! se răsti Madox, după care adăugă, în caz că nu ştiam: O mişcare greşită şi sunteţi morţi. Nu glumesc! completă el.

Aşa că ne-am întins amândoi pe podea, cu faţa în jos, asta fiind metoda corectă aplicată în poliţie şi armată pentru dezarmarea prizonierilor. Evident, aveam de-a face cu nişte oameni care ştiau cum se procedează.

— Kate, tu prima, l-am auzit eu pe Madox. Scoate toate armele! Fără mişcări bruşte! John, ţine-ţi faţa lipită de covor şi nici măcar nu respira!

Nu vedeam ce se petrece, însă am auzit ceea ce mie mi s-a părut

a fi sunetul unui pantof sau al unui bocanc lovind Glockul lui Kate şi făcându-l să alunece pe covor. Madox o întrebă:

— Întotdeauna îţi ţii pistolul în buzunar?

Ea nu-i răspunse, aşa că Madox continuă:

— Ce să spun, de mare folos ţi-a mai fost! apoi o întrebă: Mai ai şi alte arme?

— Nu.

— Unde ţii tocul?

— La spate.

Madox le ordonă oamenilor lui:

Luaţi-i tocul şi scoateţi-i ceasul, pantofii, şosetele şi jacheta, iar apoi controlaţi-o cu detectorul de metale.

Am auzit cum toate aceste obiecte erau scoase şi date deoparte. Apoi Madox porunci:

— Percheziţionaţi-o!

Puţin mai târziu, am auzit-o pe Kate zicând:

— Ia-ţi mâinile alea jegoase de pe mine!

Madox i-o întoarse:

— Preferi să fii dezbrăcată la pielea goală sau rămânem la o percheziţie simplă şi la un control cu detectorul de metale?

Nicio replică. S-a auzit apoi vocea lui Luther spunând:

— E-n regulă.

— Întoarce-te! ordonă Madox.

Am auzit-o întorcându-se. După câteva secunde, detectorul de metale găsi ceva, iar Carl întrebă:

— Ce-i acolo?

Kate izbucni:

— Cureaua şi fermoarul, fir-ar ale dracului! Ce ţi se pare că ar fi?

— Scoate-ţi cureaua, comandă Madox.

Nu ştiu dacă au mai controlat-o încă o dată cu detectorul de metale, însă n-am mai auzit niciun „bâz", şi am tras concluzia că lansatorul BearBanger nu fusese detectat.

— Carl, pune mâna pe ea şi împinge-o jos, porunci Madox.

N-am văzut unde a atins-o, însă am auzit-o întrebându-l pe Carl:

— Îţi place?

Câteva secunde mai târziu, Carl spuse:

— Totul e-n regulă.

Nu ştiam unde anume ţinea Kate petarda aia, însă fie că scăpase

neobservată, fie fusese găsită, iar ăştia nu ştiau la ce foloseşte.

— Derek, pune-i cătuşele, îi ordonă Madox celuilalt agent de pază. Am auzit nişte sunete metalice, semn că respectivele cătuşe fuseseră prinse şi încuiate. Apoi Madox mi se adresă:

— E rândul tău, John. Cunoşti procedura. Scoate mai întâi arma.

Din poziţia în care eram, am coborât mâna sub piept, ca şi cum mă căutam de pistol, am scos petarda din buzunarul de la cămaşă, apoi am pus-o pe podea, în dreptul abdomenului.

După toate aparenţele, Madox venise în spatele meu, lângă picioare.

— Nici să nu te gândeşti să faci pe eroul, sau nevastă-ta trece pe lumea cealaltă, îmi spuse el, adăugând: Da, ştiu că e nevastă-ta.

— Să te ia dracu'!

Am scos Glockul de sub centură şi l-am împins, făcându-l să alunece pe covor.

— Şi altceva? Fără minciuni, John, dacă nu vrei să-ţi bag în fund un glonţ de 11 mm.

— Tocul de la gleznă. Partea din stânga.

Cineva îmi ridică cracul de la pantaloni şi scoase de acolo tocul şi revolverul meu de 9 mm.

Apoi doi indivizi îmi scoaseră pantofii, şosetele, geaca de, piele şi ceasul.

— Verificaţi-l cu detectorul de metale! ordonă Madox.

Unul dintre băieţi, cred că Luther, trecu pe lângă mine cu detectorul de metale, însă nimic nu declanşa aparatul.

— Percheziţionaţi-l! mai spuse Madox.

Cineva mă bătu uşor cu palma peste picioare, îmi luă portofelul, apoi mă bătu cu palmele pe spate.

— În regulă, raportă Luther.

— Bain, am obiectat eu, Luther m-a ciupit de fund!

Luther nu păru să se amuze şi îmi spuse:

— Închide gura aia nenorocită, *domnule!*

— Parcă trebuia să *atingi,* nu să *ciupeşti.*

Am simţit un bocanc zdravăn izbindu-mă în coastele din dreapta şi l-am auzit pe Luther urlând:

— Nenorocitule! Madox îl avertiză pe Luther:

— *Niciodată* să nu mai faci asta fără acordul meu!

După ce mi-am recăpătat suflul, nu m-am putut abţine să nu

remarc:

— Asta nu se poate numi disciplină perfectă, Bain.

— Taci din gură! mă apostrofă Madox, informându-mă: Să ştii că nu-mi place deloc sarcasmul tău. Întoarce-te! scrâşni el.

Trebuia să mă rostogolesc în aşa fel încât să nu las la vedere petarda care se afla pe covor, sub abdomenul meu. Aşadar, în loc să mă întorc pur şi simplu pe o parte, m-am prefăcut că mă doare locul unde primisem mai devreme şutul în coaste şi am imitat – destul de credibil, zic eu – o balenă eşuată care se zbate pe uscat, astfel încât în cele din urmă să ajung exact în acelaşi loc pe covor, de data asta cu petarda sub spinare.

Acum îi vedeam pe Madox la picioarele mele şi pe Carl în picioare lângă Kate, cu mitraliera aţintită spre ea.

Luther era ceva mai departe, în dreapta mea, ţinând în mână detectorul de metale şi lovind cu el ritmic în palmă, ca şi cum ar fi fost un baston de cauciuc, pe care se gândea să mi-l arunce drept în cap.

Celălalt paznic, Derek, era undeva în afara câmpului meu vizual. M-am gândit însă că se aşezase în spatele meu, cu puşca lui model Ml6 îndreptată spre mine.

Singura veste bună era că, din nu se ştie ce motive, Madox nu deschisese deocamdată focul.

El păru să-mi citească gândurile şi îmi spuse:

— Dacă te întrebi cumva de ce pierd atâta timp şi energie cu voi doi, ei bine, răspunsul e că am nevoie de nişte informaţii de la voi. Unde mai pui că nu vreau să pătez covorul ăsta persan cu sânge.

Mie îmi sunau foarte bine ambele motive.

— Scoate-ţi centura! îmi ordonă Madox.

Am desfăcut catarama, am scos cureaua din bridele care o susţineau şi am aruncat-o deoparte.

— Pune-i cătuşele! îi spuse el lui Derek. Derek, la rândul lui, îmi porunci:

— Ridică picioarele!

M-am conformat, iar Derek îmi puse „brăţările" la gleznă şi le închise. Am fost surprins să constat cât erau de grele. Mi-am lăsat picioarele să cadă, făcând cătuşele să zornăie.

Luther scoase stiloul din buzunarul meu de la cămaşă, apoi trecu detectorul de metale pe deasupra mea. Şi fermoarul meu declanşa aparatul, aşa că Luther îmi băgă detectorul în pantaloni,

zicând:

— Nu are biluţe de bronz, colonele.

Toată lumea chicoti puţin la această remarcă, mai puţin eu şi Kate.

M-a străfulgerat gândul că reuşisem să-i scot din sărite pe toţi cei adunaţi în această cameră – poate chiar şi pe Kate – şi că, deşi până acum se purtaseră destul de profesionist, lucrurile ar fi putut să ia uşor o turnură personală. M-am hotărât, aşadar, ca măcar de dragul soţiei mele să încerc să-mi ţin gura.

M-am uitat la Kate, care era întinsă la vreo trei metri de mine, tot pe spate şi tot cu cătuşe la picioare. Am privit-o în ochi şi i-am spus:

— Totul o să fie bine când ajung ei aici.

— Ştiu.

Desigur, problema nu era „când", ci „dacă" aveau să ajungă.

— Gura! răcni Madox. Vorbiţi numai dacă sunteţi întrebaţi. Mai percheziţionează-l o dată, îi spuse el apoi lui Luther.

Luther îmi făcu o percheziţie destul de dură, mergând până acolo încât să-şi înfigă degetul mare în testiculele mele, apoi raportă:

— Totul e-n regulă.

Madox se duse la bar şi începu să scotocească prin lucrurile noastre geci, legitimaţii, încălţări şi curele; apoi răsturnă pe bar conţinutul poşetei lui Kate şi cotrobăi prin obiectele de acolo.

— Am găsit până acum şase încărcătoare pline. Vă pregăteaţi cumva pentru un scandal conjugal cu schimb de focuri?

Ceilalţi trei idioţi începură să râdă.

Nu m-am putut abţine şi i-am spus:

— Să te ia dracu'!

— Şi prietenul tău Harry spunea asta întruna: „Să te ia dracu'!", „Să te ia dracu'!" Ceva *inteligent* nu ai de zis?

— Ba da. Încă eşti arestat!

Replica mea i se păru amuzantă şi îmi spuse:

— Şi tu la fel!

Continuă să scotocească prin lucrurile noastre întinse pe bar, şi l-am văzut scoţând bateriile din telefoanele noastre mobile. Apoi îmi examina stiloul. Încă nu găsise petarda lui Kate; speram, aşadar, că o avea asupra ei.

— Ca să vezi! exclamă Madox. Iată insigna detectivului Müller. John, ce faci cu asta?

— I-o dau familiei lui.

— Înţeleg. Şi familiei tale cine o să-i dea insigna ta, după ce vei muri?

— Asta-i o întrebare retorică?

— Ai vrea tu!

Acum avea în mână carneţelele noastre. Ştiam că nu putea să-mi citească însemnările, pentru că nimeni din lumea asta nu-mi poate descifra scrisul, nici măcar eu. Însă el îi spuse lui Kate, care scrie foarte frumos:

— Văd că ai o minte guvernată de logică. Lucru rar la o femeie! Cum era şi normal, ea îi răspunse:

— Să te ia dracu'!

El o ignoră şi continuă să răsfoiască notiţele.

— Kate, ştie cineva că vă aflaţi aici?

— Numai FBI-ul şi poliţia statului, care se îndreaptă chiar acum încoace.

— Dacă s-ar întâmpla ceva de genul ăsta la sediul poliţiei statului, aş fi şi eu informat.

Nu era ceea ce ne-am fi dorit să auzim.

— John, mă întrebă, ce ştiu cei din Federal Plaza 26?

— Absolut tot.

— Nu prea cred.

— Atunci nu mai întreba.

— Ai fost văzut discutând cu Harry vineri după-amiază, când aţi urcat amândoi în liftul din Federal Plaza 26. Despre ce aţi discutat?

Cu siguranţă, nu-mi doream să aflu că Bain Madox avea sursele lui şi în clădirea din Federal Plaza 26!

— John?

— N-am vorbit despre chestiuni de serviciu.

— Bine… Acum sunt puţin presat de timp, John, aşa că putem continua discuţia asta mai târziu.

— E bine şi mai târziu.

— Dar mai târziu n-o să mai fiu aşa drăguţ.

— Nici acum nu eşti foarte drăguţ, Bain.

Râse şi mă avertiză:

— Şi încă n-ai văzut nimic, *amice.*

— Du-te să ţi-o tragi! l-am sfătuit.

Acum stătea aplecat deasupra mea, cu ochii ăia de uliu aţintiţi la

mine, de parcă era în zbor şi tocmai zărise un animal rănit zăcând la sol.

— Există două tipuri de interogatoriu, mă informă. Nu ştiu tu pe care îl preferi, John, însă eu, unul, găsesc că e mai agreabilă varianta fără sânge, oase rupte şi strigăte de îndurare. Kate? Tu ce părere ai? întrebă el, întorcându-se cu spatele la mine.

Ea nu-i răspunse.

Madox continuă, pe acelaşi subiect:

— De asemenea, există două modalităţi de a trece prin pânzele gaterului: vii sau morţi. Putiov a trecut pe acolo după ce a murit – ne mai spuse el, punându-ne la curent cu noutăţile –, dar asta pentru că uciderea lui a fost una de convenienţă. Însă voi doi mă călcaţi pe nervi. Dacă totuşi vă hotărâţi să cooperaţi, vă dau cuvântul meu de onoare că îmi fac pomana cu voi şi veţi avea parte de o moarte rapidă, cu un glonţ în cap, înainte să treceţi prin pânzele gaterului şi să deveniţi hrană pentru urşi. În regulă? S-a făcut? John? Kate?

Nu-mi dădeam seama exact care era avantajul meu în toată povestea asta, dar, ca să trag puţin de timp, am spus:

— S-a făcut!

— Perfect! apoi continuă: Bun, aţi cerut să vedeţi transmiţătorul meu ELF. Prin urmare, am să vi-l arăt.

— Dacă mă gândesc mai bine, i-am spus, o să iau doar listele alea cu oaspeţii şi cu angajaţii, şi după aceea ne vedem de drum.

— John, nu e deloc nostim.

Madox fusese cel care vorbise; dar la fel de bine ar fi putut fi Kate. Îi vedeam şi îi auzeam pe cei patru învârtindu-se prin cameră. Apoi, dintr-odată, Madox ne spuse:

— OK, domnule şi doamnă Corey, acum vă puteţi ridica în picioare. Mâinile pe cap!

Am dat să mă ridic în capul oaselor şi am făcut o grimasă din cauza durerii de la coaste – care, de această dată, nu mai era una imaginară. Mi-am pus mâna la spate, ca să-mi îndrept coloana, am palmat petarda şi am băgat-o la spate, în chiloţi, apoi m-am ridicat în picioare. Până aici, toate bune.

M-am întors către Kate, care era deja în picioare şi se uita la mine. I-am spus:

— Mai târziu s-ar putea să avem de-a face cu urşii.

Dădu uşor din cap.

— Gura închisă! îmi aminti Madox. Îşi privi ceasul şi îi spuse lui Carl: Hai să mergem!

Carl ordonă:

— După mine! Păstraţi un interval de trei metri între voi!

Carl se îndreptă către uşile deschise ale sălii de jocuri, iar Madox ne spuse:

— Hai, urniţi-vă! Mâinile pe cap!

L-am urmat pe Carl.

Nu mersesem niciodată cu cătuşe la picioare şi, cu toate că bucata de lanţ era destul de lungă, nu era deloc uşor să pun un picior în faţa celuilalt şi m-am surprins târându-mi picioarele, ca deţinuţii prinşi cu lanţuri unul de altul. Plus că metalul îmi rodea deja gleznele goale.

Pe lângă asta, pantalonii mei rămaşi fără curea aveau tendinţa să cadă şi am fost nevoit să mi-i trag de vreo câteva ori, ceea ce l-a făcut pe Luther să răcnească:

— Mâinile pe cap!

Am văzut că şi Kate, care se afla în faţa mea, mergea cu foarte mare dificultate şi mai-mai că se împiedica. Dar blugii ei strâmţi se ţineau bine la locul lor, iar ea îşi ţinea mâinile pe cap.

Nu ştiam cine e în urma mea, aşa că am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut pe Madox cam la trei metri în spatele meu, cu pistolul lui de 11 mm în mână, bălăngănindu-l pe lângă corp.

Luther încheia coloana, cu puşca lui model Ml6 pregătită. Derek, victima claxonului pneumatic, rămăsese la bar, strângând toate obiectele care ne fuseseră confiscate.

— Data viitoare când te mai întorci, mă ameninţă Madox, o să-ţi apară un al treilea ochi în mijlocul frunţii. Ai înţeles?

Cred că înţelesesem ce voia să spună.

Aşadar, după cum s-a dovedit, domnul Bain Madox nu era atât de fermecător şi de manierat; şi nici măcar nu era o persoană civilizată. S-a văzut. De fapt, cred că-mi plăcea mai mult aşa, fără mănuşi, fără prefăcătorie. În plus – iar ăsta era lucrul cel mai important – ne ducea să ne arate transmiţătorul ELF.

Carl se opri în mijlocul sălii de jocuri, iar Madox spuse:

— Stop!

Ne-am conformat, iar eu am privit în jur. Pe unul dintre pereţi se afla un panou mare de darts, a cărui ţintă era o poză color cu chipul lui Saddam Hussein.

— Întrebai când o să înceapă războiul, îmi aminti Madox. Ei bine, data operaţională este 15 martie – la Idele lui martie – plus sau minus o zi ori două, în caz că apar unele probleme. Însă eu am să-i dau startul ceva mai devreme. În mai puţin de o oră.

— Nu luăm cina mai întâi?

Măcar Luther găsi replica mea amuzantă.

Madox, care era acum în faţa mea, părea puţin tensionat sau poate doar preocupat, aşa că nu-mi răspunse la întrebare.

În orice caz, Carl îşi atârnase mitraliera de umăr, iar eu am reuşit s-o studiez îndeaproape. Era o mitralieră automată Browning, probabil de calibru 12. Putea trage cinci gloanţe cât ai zice peşte. Pentru Carl însă, asta nu avea să fie o problemă.

Coltul automat de 11 mm al lui Madox avea loc pentru şapte gloanţe în încărcător şi unul pe ţeava. Arma era bine-cunoscută pentru lipsa ei de precizie, însă, dacă un glonţ bont de 11 mm te-ar lovi într-un loc oarecare, ai sări în sus cinci metri; şi, aşa cum le plăcea foştilor mei colegi din armată să spună, „căderea te omoară”.

Puşca Ml6 a lui Luther era o altă bestie. Era foarte precisă la distanţe medii, iar dacă Luther avea cumva versiunea automată, aceasta ar fi fost în stare să împroaşte în tine douăzeci de gloanţe cu cămaşă de oţel înainte să apuci să spui: „Măiculiţă, până aici mi-a fost!”

În orice caz, îl pierdusem pe Derek, tipul cu claxonul pneumatic, care probabil îşi făcuse o programare la un medic ORL-ist. Acum, eu şi Kate trebuia să ne luptăm doar cu trei inşi. Însă ăştia nu erau ca scursurile de duzină de pe stradă, pe care le întâlneam la tot pasul, precum prietenii mei hispanici care parcă erau orbi atunci când au deschis focul asupra mea sau precum onorabilii domni din Orientul Mijlociu, care, după părerea mea sinceră, nu cred că încearcă să nimerească pe cineva atunci când apasă pe trăgaciul armelor lor AK-47.

Aşadar, nu numai că tipii ăştia trei erau militari instruiţi, ba, mai mult, eu şi Kate eram în cătuşe, fără centuri, desculţi şi ne aflam într-o mare încurcătură.

În concluzie, nu era momentul să lansăm petardele. Şi speram că şi Kate înţelegea acest lucru.

De asemenea, trebuia să ajungem la transmiţătorul ELF.

L-am observat pe Carl băgând mâna sub masa mare, rotundă, destinată jocului de cărţi. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi. Şi, cum mă

uitam eu aşa, masa începu să se ridice, şi am auzit bâzâitul unui motor electric; în timpul ăsta, masa continua să urce, împreună cu covoraşul rotund de sub ea şi cu bucata circulară de podea de sub covoraş. Vedeam acum pistonul hidraulic care ridica totul, iar atunci când picioarele mesei, covorul şi bucata de podea se aflau cam la un metru şi jumătate de nivelul solului, pistonul s-a oprit, lăsând o gaură în podea cu diametrul de circa un metru.

Carl se aşeză pe podea, bălăngănindu-şi picioarele în gaură; apoi dispăru. Curând, o lumină răzbătu din spaţiul întunecat.

— Kate, coboară tu prima, îi spuse Madox.

Cum Kate avu o ezitare, Madox se duse rapid spre ea, o înşfacă de braţ şi o împinse înainte, către deschizătura din podea.

Kate aproape căzu din cauza cătuşelor de la picioare, iar eu i-am spus lui Madox:

— Mai cu milă, dobitocule!

El se uită la mine şi mă avertiză:

— Încă un cuvânt să mai aud de la tine şi ei o să-i pară rău. M-ai înţeles?

Am aprobat din cap.

Madox o luă pe Kate de mână şi o ghidă către marginea deschiderii, explicându-i:

— E o scară în formă de spirală. Ţine-te de balustradă şi coboară repede. Kate se aşeză pe podea şi, ţinându-se de un mâner de frânghie care atârna undeva dedesubtul podelei ridicate, coborî în gaură.

Madox îmi făcu un semn către deschizătura din podea.

— Să mergem.

L-am simţit pe Luther dându-mi un brânci, şi mi-am dat seama că idiotul ăsta era mult prea aproape de mine pentru a se simţi în siguranţă. Madox urlă la el:

— Înapoi, imbecilule!

— N-am de gând să-l lovesc, l-am asigurat eu pe Madox.

După ce am pornit spre gaura din podea, Madox, care nu-i deloc idiot, se îndepărtă de mine şi îndreptă pistolul lui de 11 mm spre mine.

— Opreşte-te acolo!

M-am oprit.

Câteva secunde mai târziu, se auzi vocea lui Carl:

— Liber!

Madox mă informă:

— Kate este pe podea, iar Carl are mitraliera îndreptată spre capul ei. Ca să ştii! Şi, acestea fiind zise, îmi porunci: Du-te!

M-am aşezat pe podea şi m-am lăsat în gaură, cu picioarele şi cătuşele înainte, până am găsit prima treaptă. Ştiam că, odată ce intram în această zonă subterană, nimeni de deasupra nu mai avea să ne găsească.

— Hai mai repede, John. Sunt presat de timp, îmi spuse Madox.

Am coborât scara în spirală, care se încolăcea în jurul pistonului hidraulic. Nu era aşa uşor să mă mişc cu cătuşele la picioare, însă aveam mâinile libere, aşa că am apucat ambele balustrade şi mai mult am alunecat până jos.

M-am gândit că, în caz că Madox intenţiona să ne pună cătuşe şi la mâini la un moment dat, trebuia să acţionez înainte ca acest lucru să se întâmple. Ştiam că şi Kate înţelesese treaba asta.

Erau aproximativ şase metri până la podeaua de dedesubt – cam cât înălţimea unei clădiri cu etaj. Am ghicit fără să mă gândesc prea mult că ăsta era adăpostul antiatomic.

La capătul scării în spirală era o încăpere circulară, din beton, luminată cu nişte becuri simple, fluorescente.

Faţă în faţă cu ultima treaptă, cam la trei metri distanţă, era o uşă de seif din oţel lucios, încastrată în zidul de beton.

Din spatele meu, Carl îmi ordonă:

— Întinde-te cu faţa în jos!

M-am întors şi l-am văzut pe Carl la celălalt capăt al încăperii circulare, cu arma aţintită spre Kate, care era întinsă pe podea, cu faţa în jos.

Ăsta ar fi putut fi un moment potrivit ca să acţionez, însă, înainte să apuc să iau o decizie, Carl îşi apropie mai mult mitraliera de capul lui Kate şi răcni:

— Trei!… Doi!…

M-am întins pe podeaua rece de beton, iar Carl strigă:

— Liber!

L-am auzit pe Madox coborând în fugă scara spiralată, ca şi cum ar fi exersat treaba asta de mai multe ori.

— John, cred că unul din voi trebuie să ne părăsească, îmi spuse el.

Nu i-am răspuns.

Se scurseră câteva secunde, după care am auzit sunetul bocancilor lui Luther pe scări, iar după aceea – sunetul şuierat al pistonului hidraulic. În final, masa şi podeaua au ajuns din nou la locul lor.

Luther coborâse deja scara, iar Madox îi spuse:

— Deschide uşa!

Am auzit clinchetul roţii de la seif şi un scurt scârţâit în momentul în care se deschise uşa masivă.

— John, indiferent ce mişcare faci sau încerci să faci, mă atenţiona Madox, Kate e prima care va fi împuşcată. Se întoarse spre Carl şi spre Luther. Aţi înţeles? Dacă domnul Corey face o mişcare, o împuşcaţi pe Kate. De domnul Corey mă ocup personal.

Carl şi Luther răspunseră la unison:

— Da, domnule.

Apoi Madox mă avertiză:

— Tu îmi pui răbdarea la încercare şi sunt deja cu aproape zece minute în întârziere faţă de programul stabilit. Aşadar, ori te cuminţeşti şi faci repejor ce ţi se spune, ori îl împuşc pe unul din voi, ca să putem recupera timpul pierdut. S-a înţeles?

— Am înţeles.

— Perfect! Oricum, în ochii nevestei nu eşti niciodată erou. Aşa că las-o baltă!

— Bun sfat!

Următorul lucru pe care l-am auzit a fost vocea lui Madox, care spunea:

— Kate! În picioare! Mâinile pe cap!

Ea se ridică, iar Madox îi ordonă:

— Urmează-l pe Carl! apoi mi se adresă mie: John! În picioare! Mâinile pe cap! Urmeaz-o şi păstrează un interval de şase metri!

M-am ridicat, mi-am pus mâinile pe cap şi abia acum am observat o geantă mare de pânză zăcând pe podea. Fermoarul era parţial desfăcut, şi am văzut mâneca de la geaca mea de piele ieşind în afară. După câte se pare, Derek îi dăduse lui Luther toate lucrurile noastre, ştergând şi ultima dovadă a vizitei noastre la Custer Hill. În urma noastră rămăsese doar duba lui Rudy; dar nu aveam nicio îndoială că aveau să scape şi de ea. Madox văzu la ce mă uitam şi mă consolă:

— N-o să-ţi găsească ADN-ul nici măcar în excrementele ursului.

Îmi făcu apoi un semn către uşă. Mergi!

Am intrat pe uşa de oţel, care era încastrată într-un zid de beton de aproape un metru lăţime.

Din spatele meu, Madox zise:

— Bine aţi venit în adăpostul meu antiatomic!

Luther era ultimul din şir, şi l-am auzit închizând şi ferecând uşa masivă în urma noastră.

Aveam senzaţia că ne aflam sub terasa din spatele cabanei, undeva la mare adâncime sub casă, şi că nu aveam legătură cu subsolul. De asemenea, aveam sentimentul că nimeni din cei de la suprafaţă nu ar fi putut să ne mai găsească vreodată.

Capitolul 50

Ne aflam acum pe un coridor larg, ale cărui ziduri de beton fuseseră vopsite într-un verde-deschis, care devenea un albastru-azuriu cam de la o treime din zid în sus – zidul având o înălţime totală de vreo trei metri. Tavanul era acoperit cu panouri din sticlă mată, în spatele cărora ardeau nişte becuri violet, destul de puternice. Am bănuit că erau lumini de seră, cu toate că nu vedeam niciun pic de vegetaţie prin jur. Asta dacă nu cumva puneai la socoteală oribilul gazon artificial de pe podea, în stilul anilor 1980.

Cred că cineva încercase să creeze iluzia că te aflai în aer liber, pe o pajişte scăldată de soare, care, absolut întâmplător, arăta ca un coridor subteran din beton.

Madox ne explică, deşi nu mai era cazul:

— Acum ar trebui să vă imaginaţi că sunteţi undeva la suprafaţă.

— Şi nu suntem? am întrebat.

Nu-mi răspunse la întrebare.

— Asta a fost ideea tâmpitei de nevastă-mea. Avea o teamă nejustificată de un eventual război atomic.

— Ce bleaga!

Părea a fi într-o dispoziţie mai bună, şi ne făcu semn către o uşă deschisă din dreapta, care, din câte vedeam eu, era o cameră dejoacă pentru copii.

— Copiii noştri erau mici pe atunci, iar ea îşi închipuia că ei o să crească în catacombele astea.

— Poate că luminile de seră i-ar fi putut ajuta, am comentat eu,

însă, în ceea ce îi priveşte pe partenerii lor dejoacă, numărul acestora ar fi putut fi destul de limitat.

Nu mai era atent la mine. De fapt, acum părea să vorbească de unul singur:

— A văzut *On the Beach* şi *Dr. Strangelove* de vreo douăzeci de ori, şi nici măcar nu cred că şi-a dat seama că unul era un film cât se poate de serios, iar celălalt – o parodie. Adăugă: Filmele despre Armaghedonul nuclear au făcut-o să meargă la psiholog luni de-a rândul.

Aveam senzaţia că Bain Madox avea un dinte împotriva obsesiei fostei lui soţii faţă de holocaustul nuclear; poate că acum încerca să depăşească aceste nemulţumiri, declanşând el însuşi un război nuclear. Eram absolut sigur că doamna Madox nu se regăsea pe lista primelor persoane pe care el avea să le sune după ce total se va fi sfârşit.

În fine! Eu şi Kate înaintam cu paşi mărunţi prin pasajul subteran, din cauza cătuşelor de la picioare. De fiecare dată când îmi trăgeam pantalonii, Luther urla la mine ca un apucat:

— Mâinile pe cap!

Iar eu îi răspundeam:

— Dracu' să te ia!

Auzeam zgomotul pe care îl făcea sistemul de ventilaţie, însă aerul mirosea a igrasie, şi asta era uşor neplăcut.

De fiecare parte a coridorului erau uşi deschise, care dezvăluiau privirilor camere mobilate: dormitoare, un living, o bucătărie şi o sufragerie lungă, cu pereţi îmbrăcaţi în lambriuri, cu draperii grele, cu un tavan ornamental şi cu covoare de pluş. În spatele unei uşi închise, am auzit foarte clar nişte voci, apoi am înţeles că era un radio sau un televizor. Aşadar, probabil că se mai afla cineva acolo.

Madox, vorbind din nou de unul singur, spuse:

— A cheltuit o avere amenajând acest loc. Dorea să-şi petreacă jumătatea de viaţă de după ploaia radioactivă în confortul cu care fusese obişnuită.

Era hotărât să-şi verse tot năduful, aşa că n-am comentat.

— Pe de altă parte, continuă, eu găsesc că acest loc este foarte util – în primul rând pentru transmiţătorul ELF. De asemenea, este un loc numai bun pentru a depozita o avere întreagă compusă din obiecte de artă, aur şi bani gheaţă. Făcu o glumă: Ultimul angajat de la Fisc care

a venit să-şi bage nasul în afacerile mele e închis şi acum într-o cameră, undeva pe-aici.

Bună glumă, Bain! De fapt, locul ăsta arăta ca un buncăr al Führerului. Dar poate că nu era momentul potrivit pentru astfel de comparaţii.

Am ajuns la capătul coridorului, care trebuie să fi avut patruzeci şi cinci de metri, iar Carl descuie o uşă de oţel, o deschise şi aprinse luminile înăuntru.

— Kate, urmează-l pe Carl, ordonă Madox. John, opreşte-te! Kate dispăru pe uşă, iar eu am rămas în faţa uşii.

— Liber! se auzi apoi vocea lui Carl.

— John, mergi după ei, îmi spuse Madox.

Toate comenzile astea ca pentru căţeluşi începuseră să mă cam enerveze. Însă acum, când mai aveam atât de puţin până la… final, nici nu era cazul să mă mai leg de atâta lucru.

Am intrat în încăpere şi am văzut că soţia mea era din nou întinsă pe jos, iar Carl stătea sprijinit de peretele din capătul celălalt, avându-ne pe amândoi în colimator.

— John, jos! porunci Madox.

M-am întins cu faţa în jos pe un covor albastru din pluş. Profesional vorbind, admiram precizia militară a lui Carl şi a lui Bain, precum şi faptul că manevrau ca la carte doi prizonieri pe care îi ştiau a fi potenţial periculoşi – cu toate că aveau cătuşele puse, nu posedau arme şi erau depăşiţi numeric de trei bărbaţi înarmaţi.

Dezavantajul era că băieţii ăştia nu mă slăbeau nicio clipă, ca să pot să acţionez în vreun fel.

Folosirea cătuşelor de la picioare, în locul celor de la mâini, fusese o decizie de bun-simţ şi înţelegeam de ce Madox optase pentru această variantă până în acest moment.

Singura greşeală gravă pe care o făcuseră până acum era aceea că nu descoperiseră petardele. Aşa se explică de ce poliţia îi percheziţionează pe suspecţi la pielea goală şi le controlează toate cavităţile corpului. Acum, că ajunsesem în carcera asta subterană, nu era deloc exclus ca asta să fie următoarea mişcare a lui Madox, împreună cu cătuşele pentru mâini – semnalul nostru de acţiune.

Până una, alta, Madox şi Carl păreau să fie preocupaţi de altceva în afară de noi, însă l-am zărit în treacăt şi pe Luther, care stătea lângă uşă, cu arma lui Ml6 ridicată şi aţintită spre noi, gura ţevii oscilând

uşor între mine şi Kate. N-am mai văzut geanta de pânză, pe care Luther trebuie să o fi vârât pe undeva pe drum. Prin urmare, sigurele arme din încăpere erau cele pe care le vedeam acum îndreptate spre noi.

Apropo de arme, şi opţiunea lui Carl de a folosi o armă automată într-un spaţiu restrâns era tot o dovadă de profesionalism. Gloanţele de la puştile cu putere mare au tendinţa să treacă prin corpul victimei şi să nimerească şi alţi oameni, pe care nu intenţionezi să-i loveşti, apoi pot să ricoşeze şi să devină periculoase chiar pentru cel care trage şi pentru aliaţii lui.

De fapt, aici jos, arma MI6 a lui Luther era la fel de periculoasă pentru el pe cât era şi pentru noi. Cu toate astea, nu-mi doream să înceapă să tragă în noi.

Cât despre Coltul de calibru 11 al lui Madox, acesta era potrivit pentru spaţii restrânse cu suprafeţe zidite. Poate face o ditamai gaura în tine, dacă este folosit de aproape, iar viteza de ieşire a glonţului nu este, de regulă, fatală pentru nimeni dintre cei aflaţi pe lângă victima aleasă ca ţintă. De asemenea, dacă loveşte un zid de beton, glonţul bont specific acestei arme mai degrabă plesneşte decât ricoşează.

După ce am reflectat asupra acestor detalii, am ajuns la concluzia că eu şi soţia mea intraserăm, în esenţă, în rahat până peste cap. Şi, ca să spun drept, şi lansatoarele BearBanger îşi pierdeau încet-încet din utilitate.

— În genunchi! l-am auzit pe Madox. Mâinile pe cap!

M-am ridicat în poziţia îngenuncheat, cu mâinile pe cap, şi am văzut-o pe Kate făcând acelaşi lucru. Ne aflam cam la trei metri distanţă unul de celălalt în camera slab luminată, iar privirile ni se întâlniră. Îşi coborî capul şi se uită către locul unde se afla ascunsă petarda, undeva în blugi sau în chiloţi, probabil chiar în spatele fermoarului.

„Acum nu-i momentul potrivit, voiam să-i spun. O să-ţi dai tu seama când va veni clipa."

Am privit în jurul meu prin cameră, după ce ochii mei se obişnuiră cu lumina proastă.

Madox stătea cu spatele la noi, în dreptul unei console electronice aşezate în dreptul peretelui din planul îndepărtat. Am presupus că acela trebuia să fie transmiţătorul ELF. Evrika! Şi acum?

Luther stătea tot în picioare, lângă uşă, cu puşca îndreptată

către mine şi Kate.

Pe Carl nu-l puteam vedea din poziţia aceea, însă îl auzeam respirând în spatele meu.

Camera era un birou cu mobilă puţină şi cu aspect funcţional. Acesta era, evident, sediul lui Bain în caz de război atomic şi aici şi-ar fi putut petrece ziua dând telefoane pentru a afla dacă acolo, deasupra, mai supravieţuieşte cineva după Marea Catastrofa.

Probabil că avea pe undeva şi o bandă de telegraf, ca să mai verifice din când în când cotaţia rezervelor sale de petrol.

N-am înţeles niciodată isteria asta din anii 1970-1980, când oamenii doreau să supravieţuiască unui holocaust nuclear. Vreau să spun că, în afară de câteva conserve cu chili şi câte o ladă de bere, eu nu mi-am făcut niciodată planuri post-nucleare pe termen lung.

Dar, ca să nu-l învinovăţesc degeaba pe Bain, aceasta fusese mai degrabă ideea soţiei sale. Mă întrebam ce s-o fi ales de ea. O fi făcut şi ea cunoştinţă cu gaterul?

În fine, am mai observat că pe peretele cu lambriuri, în dreapta consolei electronice, erau fixate trei monitoare TV plate, pe nişte braţe mobile. Păreau noi şi contrastau puternic cu atmosfera anilor 1980 din capsula asta temporală.

La stânga consolei se aflau şase televizoare mai vechi; toate erau aprinse, însă era greu să distingi imaginile alb-negru care se succedau continuu pe ecran. Mi-am dat seama că erau monitoare de supraveghere, şi chiar am desluşit imaginea gheretei pe unul dintre ele; apoi am mai văzut o imagine a cabanei, surprinsă din gheretă, înlocuită mai apoi de o altă imagine, a clădirii care adăpostea generatoarele.

Prin urmare, Madox ar fi aflat dacă sosea cavaleria. La fel şi eu, şi Kate. Până acum însă, aici la Custer Hill totul părea normal, paşnic şi liniştit.

Un gând nenorocit care nu-mi dădea pace era acela că, şi dacă poliţia şi FBI-ul ar fi dat buzna pe poartă şi ar fi pus la pământ uşile cabanei, pe noi tot nu ne-ar fi găsit nimeni aici.

Şi, chiar dacă Schaeffer şi-ar aminti în cele din urmă că pe undeva pe aici ar trebui să existe un adăpost antiatomic, probabil că ar căuta în subsolul cabanei şi ar putea foarte bine să confunde nu ştiu ce încăpere de acolo cu un adăpost antiatomic.

Eram al naibii de sigur că nu avea să descopere podeaua

acţionată de pistonul hidraulic de sub masa de joc; şi, chiar dacă ar fi descoperit-o, prin nu ştiu ce miracol, tot i-ar fi luat nişte ore bune, dacă nu chiar mai mult, până ar fi adus aici o echipă specială, dotată cu material explozibil, pentru a arunca în aer uşa de oţel de la intrare.

Uau! Eram de două ori pierduţi. Nu exista decât o soluţie de ieşire din toată nebunia asta, iar aceea era soluţia pe care ar fi trebuit s-o aplic după-amiază: nemernicul ăsta şi amicii lui trebuiau să moară, aici şi acum, înainte să ne omoare ei pe noi şi înainte ca Madox să detoneze cele patru bombe în Ţinutul Nisipurilor.

Madox se răsuci cu scaunul, întorcându-se către mine.

— John? înţelegi ce se întâmplă?

— Cred că deja am stabilit că ai de gând să trimiţi o undă ELF către patru receptoare ataşate la detonatoarele nucleare din cele patru valize cu bombă.

— Corect. Adăugă: De fapt, chiar am început să transmit semnalul.

„Rahat!"

— Veniţi mai aproape, ne spuse el. Mergeţi în genunchi. Haideţi!

Eu şi Kate ne-am târât în genunchi, apropiindu-ne de consolă, până când, din spatele nostru, Carl ne ordonă:

— Stop! Ne-am oprit.

— Vedeţi aici cele trei ferestre mici? ne întrebă Madox.

Ne-am uitat spre locul indicat de el, la o cutie neagră aşezată pe consolă, în prima fereastră se succedau rapid, într-un şir aleatoriu, mai multe litere roşii, luminate de leduri. Madox ne spuse:

— Am transmis prima literă din codul de trei care va duce la detonarea mecanismelor. Ne explică: Aş fi putut monta un cronometru în fiecare valiză, dar, în cazul ăsta, momentul detonării ar fi fost prestabilit, iar eu nu aş mai fi avut niciun control asupra lui. Aşa că am ales o metodă de detonare la comandă – cu alte cuvinte, staţia mea de emisie ELF –, care este perfectă pentru această sarcină şi nu lasă loc pentru greşeli de manevră. În sfârşit îmi recuperez investiţia făcută cu această staţie ELF!

— Ştii, Bain, poţi căuta petrol cu ajutorul undelor ELF, l-am informat.

El zâmbi şi îmi spuse:

— Văd că v-aţi făcut temele. Nu trebuie să caut petrol. Deja ştiu unde este, iar proprietarii actuali sunt pe punctul de a fi bombardaţi.

— De ce faci asta?

Se uită la mine, replicându-mi:

— Of, veşnica întrebare „de ce”! Aprinse o ţigară şi continuă: De ce? Pentru că sunt sătul până peste cap de şleahta asta de preşedinţi lipsiţi de curaj, care îi tot pupă în fund pe arabi! De-asta!

M-am gândit că şi el pupase în fund vreun arab la un moment dat, iar acum venise clipa răzbunării. M-am gândit, de asemenea, să-i cânt un pic în strună, aşa că am zis:

— Ştii, Bain, eu şi Kate vedem zi de zi rahaturi de-astea la serviciu: imigranţi ilegal de origine musulmană trataţi de parcă ar fi avocaţi specializaţi în drept constituţional; persoane suspecte de activităţi teroriste care sunt blindate cu avocaţi şi ameninţă să ne dea în judecată pentru arestare lipsită de temei legal…

Şi am continuat aşa, cu o listă întreagă de probleme pe care le întâmpinam în meseria noastră. Lucru ciudat însă, Madox nu părea prea interesat.

Am conchis:

— Îţi înţeleg frustrările, însă faptul că detonezi patru bombe nucleare în Ţinutul Nisipurilor nu va rezolva această problemă, ci doar o va înrăutăţi.

Râse, iar asta mi se păru straniu.

Apoi se întoarse din nou cu scaunul către consolă şi apăsă câteva butoane de pe tastatură, explicând:

— Fiecare literă trebuie să fie, la rândul ei, codată cu un grup de patru litere.

— Am înţeles. Putem discuta despre asta?

Nu s-ar fi zis că mă aude, fiind, pare-se, concentrat să descifreze informaţia de pe cadrane şi să asculte ceva în nişte căşti pe care le punea din când în când la ureche.

Am remarcat că prima fereastră a cutiei negre încetase cu amestecul de litere şi rămăsese fixată la un „G” de un roşu aprins.

Kate începu să vorbească:

— Când vor ajunge aici poliţia statală şi FBI-ul, o să-ţi facă praf generatoarele şi stâlpii de antenă.

Madox îşi făcea în continuare de lucru cu aparatele sale electronice şi îi răspunse fără să se întoarcă:

— Kate, în primul rând că ei nici măcar n-au părăsit sediul poliţiei statului, care se află la peste o oră de mers de aici. În al doilea

rând, ei nu au habar de ceea ce se petrece aici. În al treilea rând, chiar dacă ar ajunge aici în următoarea jumătate de oră, ar sosi prea târziu. Şi ne lămuri: Toată chestia asta se va termina în mai puţin de douăzeci de minute.

Am observat acum că şi în cea de-a doua fereastră a cutiei negre începuseră să se învălmăşească litere roşii.

Madox se întoarse în scaun şi ne spuse:

— Acum este trimisă cea de-a doua literă, iar cele patru receptoare din valizele cu bombe nucleare o vor primi în aproximativ cincisprezece minute.

M-am gândit că poate încerca să ne tragă pe sfoară în legătură cu timpul rămas, aşa că, pentru a-i demonstra că ne făcuserăm temele până la capăt, i-am spus:

— În aproximativ *treizeci* de minute.

— Nu, cincisprezece. Atât îi trebuie fiecărei unde repetitive ELF ca să ajungă în San Francisco şi Los Angeles şi să fie decodată de receptor.

— În Orientul Mijlociu, l-am corectat. Treizeci de minute.

— *Nu,* mă contrazise domnul Madox pierzându-şi răbdarea. Tot n-aţi înţeles. Iar asta e o veste bună pentru mine.

— Ce să înţelegem? întrebă Kate.

— Treaba cu Proiectul Verde şi Focul Sălbatic.

Madox se răsuci din nou cu scaunul şi îşi citi cadranele electronice, comentând:

— Generatoarele furnizează în continuare şase mii de kilowaţi. Puse mâna pe tastatură. Acum nu mi-a mai rămas decât să tastez ultima literă din codul de trei.

Pe când spunea asta, apăru şi cea de-a doua literă în fereastra cutiei negre: „O".

El observă acest lucru şi spuse:

— Avem deci un „G" şi un „O". Aşadar, care este codul? Nu-mi • amintesc… Să fie „G-O-B"? „G-O-T"? Şi râse, privindu-ne peste umăr. O fi oare „G-O-C-O"? Nu, prea multe litere! Ajutaţi-mă. John? Kate? Dumnezeule mare, ajută-mă să-mi amintesc… A! Asta e! „G-O-D".

Omul ăsta se distra de minune în timp ce mintea lui o luase razna! Tastă ceva, şi începură să se învârtă şi literele din ultima fereastră. Se întoarse din nou către noi, zicând:

— Aşadar, se întâmplă următorul fenomen: programul meu de

criptare a trimis cu succes literele „G” şi „O” prin semnale ELF către cele patru receptoare, iar acest lucru mi-a fost confirmat de cele două litere – „G” şi „O” – apărute în ferestrele din cutia neagră. Însă, după cum ştiţi, trece ceva timp până când aceste unde repetitive ajung la receptoare şi până când ele sunt decodate în mod corespunzător. Aţi înţeles?

Nu cred că dădea nici doi bani pe ce înţelegeam noi. Mai degrabă încerca să vadă cât anume ştiam. Aşa că am confirmat:

— Am înţeles.

— Serios? Am folosit un cod repetitiv, cu autocorecţie, care este transmis în mod continuu până când este receptată secvenţa care l-a iniţiat. Cu alte cuvinte, „D-O-G” nu va funcţiona. Numai „G-O-D” poate declanşa explozia. Mă urmăriţi?

— Şi nu uita să-ţi activezi izotopii, i-am spus.

— Ce să fac?! Se uită la mine ca şi cum *eu* eram nebunul, apoi continuă: Este acelaşi program pe care îl foloseşte şi marina militară pentru flota de submarine. Dar poate că ştiaţi deja asta. Aţi aflat de micul meu experiment din anii 1980?

— Am aflat, răspunse Kate. Şi a aflat tot FBI-ul, de altfel.

— Pe bune? Păi… foarte rău! Dar acest lucru nu este relevant în momentul de faţă. n orice caz, după ce vor fi trecut aproximativ cincisprezece minute din momentul în care ferestrele cutiei negre compun cuvântai „G-O-D”, cele patru receptoare vor avea întregul cod de trei litere, în ordinea corectă: „GOD”. Apoi, după două minute, dacă nu intervine nicio schimbare în semnalul transmis continuu, cele patru receptoare vor trimite un puls electronic către cele patru detonatoare ataşate, şi aşa vom avea patru explozii nucleare de toată frumuseţea, graţie domnului doctor Putiov!Nici eu, nici Kate nu i-am răspuns.

Madox aprinse o altă ţigară şi privi către cutia neagră, în timp ce literele din ultima fereastră se succedau rapid. Apoi pe fereastră apăru litera „D”, iar toate cele trei ferestre compuneau cuvântul „GOD”. Madox, care se gândea probabil că el era Dumnezeu, spuse:

— Aşadar, toate cele trei litere sunt trimise acum în capătul celălalt al ţării, în succesiune continuă.

Tot nu înţelegeam de ce insista să spună „în capătul celălalt al ţării”. Sau poate că înţelegeam, dar nu voiam să conştientizez.

Madox apăsă câteva butoane de pe consolă, iar pe un ecran uriaş apărură patru cifre luminate cu leduri verzi: 75.00. Apăsă apoi pe

un alt buton, şi cifrele începură să se succeadă pe ecran, în numărătoare inversă. Ne spuse:

— E greu de estimat exact cât va dura până când unda ELF va fi decodată aşa cum se cuvine de către receptoare. Însă cincisprezece minute reprezintă o aproximare destul de bună. Apoi, aşa cum spuneam, receptoarele trebuie să menţină aceste litere timp de exact două minute, pentru a avea certitudinea că citesc fără greşeală codul continuu, cu autocorecţie. După aceea – şi, zicând acestea, îşi lovi palmele una de alta – „BUM!"

Eu mă aşteptam la asta, însă bietul Luther aproape că făcu pe el de frică. Lui Madox i se păru chiar amuzant, aşa că mai făcu de trei ori: BUM! BUM! BUM!

Însă factorul surpriză dispăruse şi nimeni nu mai tresări.

Pe bune, omul ăsta era dus rău cu pluta! Şi speram că Luther şi Carl înţelegeau şi ei acest lucru. Eram convins că şi Harry înţelesese la un moment dat treaba asta şi poate Carl şi Luther îşi aminteau măcar de ce păţise Harry.

Mi-am concentrat atenţia asupra cronometrului, care ajunsese acum la *13:36.* Apoi trecu la*:35* şi merse mai departe, îndreptându-se cu paşi repezi către extazul nuclear al lui Bain Madox.

Madox aprinse o altă ţigară, de la cea precedentă, se uită la ceasul de la mână şi apoi la cronometru, pe urmă îşi verifică o parte din instrumente şi aruncă o privire la cele şase monitoare de supraveghere.

Părea să fi intrat într-o stare vecină cu nebunia, şi înţelegeam acum că pentru el venise momentul în care îşi primea răsplata, după ani întregi de muncă şi proiecte.

Eu, pe de altă parte, nu aveam prea multe de făcut – poate doar să stau' în genunchi, cu mâinile pe cap, privind şi ascultând. Ce să zic, nu pot spune că mă plictiseam asistând la un eveniment nuclear în plină desfăşurare, dar eu sunt mai degrabă genul de om de acţiune.

Apropo de asta, Carl era tot în spatele nostru, aşa că era exclus să-mi bag mâna după BearBanger, care îmi căzuse puţin mai jos în chiloţi. Poate că aş fi apucat să-l scot, însă, cu siguranţă, aş fi dat colţul înainte să-mi dau seama care era vârful şi să apăs butonul de la celălalt capăt.

Kate avea mai multe şanse de a scoate obiectul acela din blugi înainte de a fi observată de Carl sau de nătărăul de Luther. Şi o vedeam

că devine tensionată chiar şi numai gândindu-se la acest lucru.

Îl iscodea pe Luther atât cât putea fără să atragă atenţia, însă niciunul dintre noi nu-l vedea pe Carl, aşa că n-aveam habar cât de concentrat era el asupra noastră. Plus că exact atunci când puţina minte a lui Luther părea a-ncepe să hoinărească, Madox se răsucea brusc în scaunul lui şi se apuca de pălăvrăgeală.

De fapt, tocmai se întorsese iarăşi către noi.

— Probabil credeţi că sunt nebun.

— Nu, Bain, *ştim* că eşti nebun, l-am corectat eu.

Începu să zâmbească, dar apoi îşi dădu seama că soldaţii lui erau de faţă; cum nu dorea să le dea idei, deveni serios, ca şi cum ar fi fost în toate minţile, şi îmi spuse:

— Nu există niciun om de valoare în toată istoria lumii ăsteia care să nu fi fost considerat nebun, într-un moment sau altul. Cezar, Attila, Gengis-Han, Napoleon, Hit… Mă rog, poate că ăsta chiar a fost puţin sărit de pe fix. Dar sunt convins că înţelegeţi ce vreau să spun.

— Eu, unul, înţeleg că, dacă te crezi Napoleon, ar trebui să consulţi un doctor.

— John, nu mă cred decât ăla care sunt!

— Ăsta-i un început bun, Bain.

— Nu cred că apreciaţi ce fac eu aici, ne spuse el.

Prin urmare, începu să ne ţină un adevărat discurs despre personalităţile marcante care au schimbat cursul istoriei – inclusiv despre un individ pe nume regele Jan al Poloniei, care a salvat Viena din mâinile turcilor şi nu s-a ales cu nimic în schimb., pentru numele lui Dumnezeu, Bain, cui îi pasă de toate astea. Între timp, cronometrul ajunsese la *11:13* şi continua să coboare.

Kate profită de pauza pe care o făcuse Madox pentru a-şi aprinde o ţigară şi îl chestionă:

— Ce este Focul Sălbatic?

El scoase câteva rotocoale de fum şi apoi răspunse:

— Este un proiect guvernamental strict secret care intră în aplicare dacă şi când America este atacată cu o armă sau cu arme de distrugere în masă. Este singurul lucru bun şi sănătos pe care ţara asta l-a făcut vreodată, de la MAD încoace. Distrugerea Reciproc Asigurată…

— Şi ce legătură are asta cu… cu ce se întâmplă în momentul ăsta? Mai vru Kate să ştie.

O privi prin perdeaua de fum şi întrebă:

— Aşadar, *chiar* nu ştiţi, nu?

Aveam senzaţia că, dacă dădeam un răspuns greşit la oricare dintre aceste întrebări – lăsându-l să creadă că eram complet în ceaţă –, aveam să-i ajungem din urmă pe Putiov şi pe tipul de la Fisc chiar mai repede decât ne imaginam. Aşa că am răspuns:

— Ni s-a spus ceva, dar…

— Perfect! Ia povestiţi-mi!

— OK… Deci… Focul Sălbatic este un protocol guvernamental secret care intră în aplicare…

— John, mare mincinos mai eşti! Hai să-ţi spun eu ţie cum stau lucrurile, propuse el.

Şi se lansă în nişte explicaţii legate de Focul Sălbatic, explicaţii pe care le găseam, în acelaşi timp, înspăimântătoare, dar şi ciudat de reconfortante. Lucrul cel mai înfricoşător era acela că Madox cunoştea până şi cele mai mici dedesubturi ale unui secret care se număra printre cele mai bine păzite secrete naţionale – alături de acela privind locul unde erau ascunşi extratereştrii din Roswell.

Acum cronometrul arăta *9:34,* iar, în timp ce Madox îşi continua discursul, ajunse la *9:00,* apoi la *8:59.*

Prindeam mare parte din ceea ce spunea Madox, iar când începu să recite lista oraşelor din ţările musulmane care urmau să fie bombardate în caz că Focul Sălbatic ar fi fost declanşat vreodată, am avut impresia că individul era cât pe ce să aibă un orgasm.

Ce să spun, era într-un extaz total, iar eu speram într-un fel că va leşina sau ceva de genul ăsta.

Când ajunse la acea parte a proiectului Focul Sălbatic care viza bombardarea Marelui Baraj de la Aswan, Madox se însufleţi şi începu să-şi agite braţele în aer, zicând:

— *Milioane* de tone de apă! Lacul Nasser şi Nilul se vor revărsa şi vor mătura Egiptul în calea lor, deversând şaizeci de milioane de cadavre pe fundul Mării Mediterane.

„Dumnezeule! Bain, spune-mi că nu eşti nebun de-a binelea!"

Oricât de fascinante erau toate aceste informaţii, două lucruri mi-au atras totuşi atenţia: unu, Madox avea pistolul vârât în buzunarul interior al sacoului lui albastru; şi doi, Luther părea puţin preocupat, ca şi cum toate aceste lucruri erau complet noi pentru el. De fapt, îşi aprinse o ţigară, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă în timpul serviciului. Mai ales dacă asta însemna să-şi lase puşca agăţată de

umăr, bălăngănindu-se de bandulieră, în timp ce pierdea vremea jucându-se cu ţigările şi cu bricheta.

Până una, alta, încăperea se umpluse de fum. Tocmai voiam să precizez că fumatul pasiv nu era sănătos pentru niciunul dintre noi, dar m-am gândit că Bain o să ne amintească – atât mie, cât şi lui Kate – să nu ne facem planuri pe termen lung.

Cronometrul ajunsese la *7:28.*

Undeva în încăpere se auzi sunând un telefon. Era, de fapt, mobilul lui Madox, pe care acesta îl scoase din buzunar.

— Madox, spuse el în microfonul telefonului, apoi ascultă şi confirmă: Proiectul Verde a fost declanşat. Kaiserul Wilhelm, mai spuse el apoi.

Deci şi ăsta era implicat! Sau, mai degrabă, poate că ăsta era un cod care însemna că totul era în regulă, iar el – Madox – nu era constrâns în vreun fel.

Madox ascultă din nou în telefon, apoi răspunse:

— Foarte bine! După aceea aruncă o privire la cronometru şi mai spuse în receptorul mobilului: încă cinci, şase minute, apoi cele două minute de siguranţă. Da. Foarte bine. Ce aveţi la cină? Ascultă, râse şi zise: S-ar putea să vă salvez pe toţi de o soartă mai urâtă ca moartea. Bun, în regulă. Mulţumesc, Paul. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, mai adăugă el. Apoi închise telefonul şi mi se adresă: O să-ţi placă asta, John. Preşedintele şi oaspeţii lui au mâncare franţuzească la cină: *truite saumonée* copt, cu sos *relevée.* Aşadar, unde eram?

— Scuză-mă, Bain, am spus, cred că nu eram atent, dar…

— A, scuze. Era Paul Dunn. Consilierul preşedintelui în probleme de siguranţă naţională. În seara asta iau cina la Casa Albă, într-o atmosferă intimă. Iar asta-i foarte bine, pentru că preşedintele şi prima-doamnă pot fi evacuaţi rapid de la Washington. Împreună cu Paul, desigur.

— Aşa de proastă e mâncarea?

Madox râse, zicând:

— Ştii, chiar eşti nostim. Îşi băgă telefonul înapoi în buzunar. Dacă vrei să ştii, am o antenă de mobil chiar aici, jos, iar releul meu funcţionează din nou. Însă, din nefericire pentru clienţii mei neplătitori din vecinătate, a fost activat sistemul de criptare a vocii. Mă întrebă: Deci unde eram?

— Şaizeci de milioane de cadavre pluteau pe apa Nilului…

— Exact. Cea mai mare pierdere de vieţi omeneşti din istoria lumii. Şi să nu-i uităm nici pe cei o sută de milioane de prieteni musulmani – sau chiar mai mulţi – care vor fi incineraţi în urma celor încă o sută de explozii nucleare.

Tot nu reuşeam să-l urmăresc. Înţelegeam ce era cu Focul Sălbatic, deşi, între noi fie vorba, mi se părea că asta era o replică puţin cam exagerată faţă de o bombă teroristă care exploda undeva în America; dar cine eram eu să emit astfel de judecăţi? Ceea ce nu reuşeam eu să înţeleg era felul în care Madox avea să declanşeze Focul Sălbatic bombardând patru oraşe islamice… Şi atunci mi-a picat fisa. Nu era vorba despre patru oraşe *islamice,* ci despre două oraşe *americane.* Exact oraşele în care se aflau acum bombele nucleare – Los Angeles şi San Francisco. Dumnezeule mare! M-am uitat la Kate, care, din câte am remarcat, era albă ca o stafie.

Madox luă o telecomandă de pe consolă şi porni cele trei televizoare cu ecran plat.

Primul se aprinse, şi am văzut un studio de ştiri în care doamna de la prognoza vremii arăta către o hartă meteo a ţării.

— Washington, ne lămuri Madox, după care opri sonorul.

Pe cel de-al doilea ecran se vedea un alt studio de ştiri, în care un individ trecea în revistă evenimentele sportive.

— San Francisco, preciza Madox, oprind sonorul şi de această dată.

Pe cel de-al treilea ecran, doi crainici de ştiri vorbeau de zor. În spatele lor se zărea priveliştea din afara clădirii; era încă ziuă. Mi-au trebuit câteva secunde ca să recunosc că era vorba de centrul oraşului Los Angeles. Madox ascultă timp de câteva secunde, apoi îşi privi ceasul de la mână.

— Bun, deci aici e 19.56, ceea ce înseamnă că pe Coasta de Est este ora 16.56.

Şi, zicând acestea, se uită la cronometru, care arăta *4:48,:47,:46,:45…*

— Aşadar, zise Madox, mai avem cinci sau şase minute până când ultima literă, D, ajunge la receptoare. Apoi, cele două minute de siguranţă.

Făcu o pauză: Doamne!

Mi-am dres vocea şi am spus:

— Ai de gând…? Adică, ai de gând să…?

— Spune ce ai pe suflet, John!

— Ce dracu' ai de gând să faci?

— Dar ţie ce ţi se pare că fac?

Nu i-am răspuns, şi nici Kate nu a făcut-o.

Se lăsă pe spate în scaunul lui rotitor, îşi încrucişa picioarele şi îşi aprinse o nouă ţigară.

— Proiectul Verde. Aşa se numeşte planul meu de a declanşa Focul Sălbatic. Aţi înţeles? Patru valize nucleare – două în Los Angeles, două în San Francisco. M-au costat zece milioane de dolari, plus costurile de întreţinere. Se uită din nou la cronometru. O să explodeze toate în mai puţin de şase minute. Se întoarse din nou către noi, zicând: Apoi se declanşează replica Focul Sălbatic, şi o să-i ştergem de pe faţa pământului pe nenorociţii ăia de islamici pentru ceea ce au făcut în Los Angeles şi San Francisco… Se opri brusc, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama de ceva, şi spuse: A, am uitat! Eu sunt cel care aruncă în aer oraşele San Francisco şi Los Angeles.

Râse.

Dumnezeule mare!

— Bain, i-am spus, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi…

— John, mai taci odată! Acum vorbeşti exact ca Harry. Şi, cât timp ţii gura aia închisă, gândeşte-te cât de frumos e totul… Proiectul Verde. Focul Sălbatic. De ce verde? Pentru că… Se uită la ecranele plate: Vezi banda aia care trece prin partea de jos a ecranului, pe canalul din Los Angeles? Ce-ţi spune ea? Alertă de cod portocaliu. Ştii ce-o să spună în viitorul foarte apropiat? Cod Verde. Definitiv. M-ai înţeles? N-o să mai fii verificat niciodată cu detectorul de metale la aeroport… Mă rog, de fapt, tu nici n-o să mai ajungi vreodată într-un aeroport. Dar gândeşte-te la toţi conaţionalii noştri care întâmpină tot felul de neplăceri la aeroport.

Continuă să mai bată câmpii o vreme, iar eu m-am uitat la imaginile din emisiunile de ştiri din Los Angeles şi San Francisco, sperând să văd vreun semn cum că nu ştiu ce complot periculos fusese dat în vileag în respectivele oraşe. Însă crainicii se pregăteau să iasă din emisie. Speram – de fapt, mă rugam – să fi fost găsiţi piloţii şi copiloţii din ambele oraşe. Însă în acest moment şansele ca toţi cei patru să fi fost descoperiţi, cu tot cu valizele lor nucleare, erau destul de mici.

— Bain, i-am spus, guvernul va afla că tu, nu teroriştii…

— John, chiar şi dacă şi-ar da seama, tot ar fi prea târziu. Focul Sălbatic se declanşează automat şi la cel mai mic stimul.

— Bain, o să vină să te caute…

— Ştii ce? Puţin îmi pasă, atâta vreme cât ştiu că islamul zace în cenuşa nucleară. Nu mă deranjează să devin martir pentru ţara mea, pentru convingerile mele…

— Ţi-ai pierdut minţile?! O să ucizi milioane de americani, milioane de musulmani nevinovaţi…

— John, mai taci dracului din gură! Se uită rapid la Carl şi la Luther, apoi îmi spuse: Scopul scuză mijloacele.

— Nu, nu le…

Ridică vocea:

— Ba da! vorbim aici despre o lume cu totul nouă. Chiar eşti atât de tâmpit încât să nu înţelegi?

— Trebuie să fac pipi.

Madox o privi pe Kate:

— Poftim?!

— Trebuie să fac pipi. Te rog, nu mă mai pot ţine. Nu vreau să… mă scap pe mine aici.

Madox dădu semne de iritare, se gândi o clipă şi apoi spuse:

— Păi, nici eu nu vreau să te scapi pe tine aici, ţinând cont de ce treabă de mântuială au făcut cei care se ocupă de purificarea aerului. N-o scăpa din ochi, îl atenţiona el pe Carl.

Carl îi ordonă lui Kate:

— In patru labe! Întoarce-te!

Kate făcu întocmai, apoi Carl îi indică:

— Acolo!

Am pierdut-o din ochi, însă am auzit sunetul paşilor lui Carl pe podea, după care am auzit o uşă deschizându-se în spatele meu.

Madox urmărea tot ce se petrece; la fel ca Luther, care îşi scoase din nou ţigările.

Carl îi spuse lui Kate:

— Du-te! Uşa rămâne deschisă.

Sosise clipa. Carl o urmărea pe Kate, stând cu spatele la mine, iar Madox avea atenţia împărţită între cronometrul lui, care acum arăta *3:26,* monitoarele de supraveghere, care nu indicau probleme, şi televizoarele cu ecran plat, unde emisiunile de ştiri se apropiau de

final.

Luther avea privirea fixată asupra uşii deschise de la baie.

Am întors capul şi am privit în spatele meu. Carl stătea în picioare la uşă, cu mitraliera la şold, îndreptată către Kate, pe care o vedeam stând în picioare în faţa vasului de toaletă, deschizându-şi nasturele de la blugi şi fermoarul.

Nu ştiu ce-şi închipuia Carl că urma să vadă, dar cu siguranţă avea să vadă cu totul altceva.

— John, nu-i nevoie să te uiţi la nevastă-ta când face pipi, îmi spuse Madox. Întoarce-te în partea asta.

M-am întors cu spatele la ceea ce avea să fie o lumină foarte puternică, mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii. Eram pregătit pentru ceea ce urma, însă, când s-a întâmplat, aproape că am făcut şi eu pe mine.

O explozie asurzitoare umplu încăperea, ca şi cum zgomotul era compact, în acelaşi timp, camera fu inundată de o lumină orbitoare, pe care o vedeam şi prin pleoapele închise.

L-am auzit pe Carl urlând de durere.

Acum eram întins la podea, cu petarda mea în mână, însă încăperea era înecată în fum, aşa că nu-i vedeam nici pe Madox, nici pe Luther şi speram că nu mă văd nici ei. Stabilisem deja că Luther prezenta cel mai mare pericol cu arma lui model Ml 6, aşa că am îndreptat petarda spre locul unde am văzut ceva mişcare lângă uşă şi am aruncat-o.

O altă explozie uriaşă umplu încăperea, în timp ce flacăra ţâşni din petardă precum o rază roşie de laser şi se descompuse pe perete – sau pe Luther.

Nici nu mai conta dacă îl nimerisem sau nu, pentru că toţi erau deja pe jumătate orbi, surzi şi cu siguranţă terminaţi.

M-am răsucit şi m-am aruncat pe podea, unde l-am văzut pe Carl căzut pe spate. Am întins mâna, bâjbâind după mitraliera lui, dar n-am găsit-o.

Apoi Kate îmi strigă ceva, însă n-am auzit-o.

M-am uitat şi am văzut că luase ea mitraliera.

Pe covor pâlpâiau focuri micuţe, de la explozia petardei, şi am mai văzut şi o canapea în flăcări.

Am zărit în fugă chipul lui Carl – sau ceea ce fusese cândva chipul lui Carl –, apoi m-am ghemuit şi m-am năpustit spre Madox, pe

care l-am văzut pe podea, lângă scaunul lui rotitor, mişcându-se, evident dezorientat, însă nici vorbă să fie rănit. Am făcut însă un pas prea mare pentru lanţul de la cătuşe şi am căzut în faţă, după care m-am târât în mâini şi în genunchi ca să ajung la el.

Înainte să ajung eu la Madox, Luther fu în picioare şi îşi duse puşca la umăr, fiind pe punctul de a mă umple de găuri, când o rafală de mitralieră umplu încăperea, iar Luther păru să sfideze legile gravitaţiei atunci când se ridică dintr-odată şi se izbi de perete.

Înainte să cadă, Kate mai trase o rafală, iar maxilarul de jos al lui Luther se făcu nevăzut.

M-am aruncat din nou spre Madox, care stătea într-un genunchi, cu faţa spre mine şi cu revolverul în mână.

Dădu să ridice arma spre mine, însă Kate strigă:

— Stai pe loc! Stai pe loc! Las-o jos! Las-o jos sau te omor!

Trecură câteva clipe lungi până când Madox îşi analiză alternativele. Kate îl ajută să ia o decizie, făcând o gaură în tavan, chiar deasupra capului său. Aruncă arma chiar înainte ca tencuiala căzută din tavan să-l atingă.

Timpul parcă rămăsese suspendat o vreme, în timp ce şi eu, şi Madox eram în genunchi, uitându-ne unul la altul de la circa un metru şi jumătate distanţă. Kate stătea cam la trei metri de noi cu mitraliera aţintită spre capul lui Madox.

Camera mirosea a explozibil ars şi un fum albastru plutea în aer. Vederea începea să-mi revină, însă nişte pete negre îmi dansau în faţa ochilor, indiferent în ce direcţie aş fi privit. Cât despre urechi, auzisem rafalele de mitralieră, dar parcă veneau de undeva, de foarte departe; iar dacă mai era şi un alt zgomot în cameră, eu, unul, nu-l mai auzeam.

M-am ridicat încet în picioare, mi-am recăpătat echilibrul, apoi am înşfăcat revolverul lui Madox de pe covor şi m-am dus la Luther, care stătea sprijinit de perete, lângă uşă. Nu murise, însă avea să-şi dorească să fi murit, în caz că supravieţuia fără maxilarul de jos. Prima rafală trasă de Kate îi sfâşiase umărul, însă puşca îi atârna încă de bandulieră, de-a curmezişul pieptului. I-am dat-o la o parte, am mutat selectorul de pe automat pe poziţia de siguranţă, apoi mi-am agăţat puşca pe umăr.

Kate îi făcuse un semn lui Madox către covor, iar acum stătea întins acolo, cu faţa îngropată în covorul gros, de pluş albastru, poziţie care puteam să-i spun din proprie experienţă – nu era deloc

confortabilă.

Am aruncat o privire la cronometru şi am văzut că mai aveam două minute în cap până la *00:00.*

Trebuia să fac totul ca la carte, să mă asigur că nu mai rămăsese nimeni care să prezinte vreun pericol pentru mine şi pentru Kate. Aşa că m-am dus la Carl care mai era încă în viaţă şi care avea, la rândul lui, nişte părţi ale feţei aşezate altfel decât ar fi trebuit.

Am început să-l percheziţionez, dar, spre marea mea surprindere, el se ridică în capul oaselor, precum Frankenstein pe masa de laborator, iar eu m-am dat câţiva paşi în spate.

L-am privit ridicându-se în picioare. Evident, era orb – şi nu era o orbire temporară, ci, judecând după arsurile din jurul ochilor, una definitivă. Cu toate acestea, el băgă mâna în geacă şi scoase de acolo un colt automat de calibru 11.

Aveam de gând să-i strig: „Pune arma jos!", dar, în cazul ăsta, ar fi ştiut încotro să tragă; aşa că, dat fiind că intrasem deja în criză de timp, am luat o decizie dificilă şi i-am tras un glonţ de 11 mm direct în frunte.

Era prea solid pentru ca impactul gloanţelor să-l ridice de la sol prin urmare, căzu în spate, ca un copac uriaş care se prăbuşeşte.

— Încă cincizeci şi opt de secunde, mă anunţă Kate.

M-am dus la Madox, care se holba la cadavrul lui Carl, şi l-am întrebat:

— Cum opresc chestia asta?

Îşi întoarse capul către mine şi-mi răspunse:

— Să te ia dracu'!

— N-ai nimic inteligent de spus? Haide, Bain, ajută-mă! Cum opresc chestia asta?

— Nu poţi. Şi de ce ai face-o? John, *gândeşte-te* puţin!

Trebuie să fiu sincer şi să recunosc că m-am gândit la asta. Adică – să mă ierte Dumnezeu! – chiar m-am gândit să las lucrurile să se întâmple.

— Patruzeci de secunde, strigă Kate.

Mi-am pus ordine în gânduri şi mi-am amintit ce spusese Madox despre semnalul ELF; parcă îmi aduceam aminte ceva despre un semnal continuu şi despre o perioadă de siguranţă. M-am gândit deci că, dacă opream unda ELF, chiar de aici, de la transmiţător, receptoarele n-ar mai fi captat sau n-ar mai fi putut capta şi trimite

semnalul către detonatoarele nucleare. Electronica nu este unul dintre punctele mele forte, dar distrugerea este, iar acum nu era nimic de pierdut – în afară de cele două oraşe –, aşa că m-am dat câţiva paşi înapoi şi i-am spus şi lui Kate să facă acelaşi lucru.

Cronometrul ajunsese la:15, însă îmi aminteam din ceea ce spusese Bain că unda ELF şi decodarea ar putea fi cu un minut sau două mai rapide sau mai lente în drumul lor către receptoare. Aşadar, nu era exclus ca intervalul de siguranţă de două minute să fi început deja sau chiar să se fi încheiat.

Am privit în fugă la cele trei televizoare cu ecran plat, însă nu se întâmpla nimic neobişnuit la San Francisco, Los Angeles sau Washington.

Am auzit-o pe Kate strigându-mă pe nume.

Am privit în direcţia în care se uita ea şi am văzut că acum cronometrul ajunsese la *00:00,* iar cutia neagră cu leduri afişa, intermitent, mesajul „GOD – GOD – GOD".

Am ridicat coltul şi l-am îndreptat către transmiţătorul ELF.

Madox se ridicase şi stătea în genunchi, în dreptul transmiţătorului, ca şi cum l-ar fi protejat. Ridică braţele în aer, strigând:

— John! Nu face asta! Lasă lucrurile aşa cum sunt acum! Te implor! Salvează lumea! Salvează America…

Am tras trei focuri în transmiţător, pe deasupra capului lui Madox, şi încă trei în restul consolei electronice, aşa, pentru siguranţă. Apoi Kate trase ultimele două rafale de mitralieră în aparatele fumegânde.

Luminile, cadranele şi toate instrumentele clipiră pentru ultima oară, iar consola mare, metalică, scoase fum şi scântei. Ledurile ce alcătuiau cuvântul „GOD" se stinseră cu o ultimă clipire.

Madox îşi întorsese capul şi privea la transmiţătorul ELF, complet distrus. Apoi se uită la mine, la Kate şi din nou la mine, rostind aproape în şoaptă:

— Ai distrus totul. Puteai să laşi lucrurile să îşi urmeze cursul. De ce eşti oare atât de tâmpit?

Aveam câteva replici numai bune pregătite pentru el – despre datorie, onoare şi ţară, dar şi ceva de genul: „Dacă sunt atât de tâmpit, cum se face că pistolul tău e la mine?" însă am trecut direct la miezul problemei şi i-am spus:

— Asta-i pentru Harry Müller.

După care i-am tras ultimul glonţ în cap.

Capitolul 51

Am găsit cheia în buzunarul lui Carl şi ne-am scos cătuşele. Am mai găsit, de asemenea, şi coltul lui zăcând pe podea, iar Kate şi-l îndesă în betelia blugilor.

Eu şi Kate stăteam acum unul lângă celălalt în camera plină de fum, muţi ca televizoarele la care ne uitam. Inima mea bătea cu putere, şi sunt convins că şi a ei bătea la fel.

După câteva minute de reclame – neîntrerupte de buletine de ştiri de ultimă oră sau de ecrane întunecate în Los Angeles şi San Francisco – i-am spus lui Kate:

— Cred că totul e în regulă.

Dădu din cap.

Am întrebat-o:

— Dar tu? Cum te simţi?

— Sunt bine… Poate doar puţin… buimacă.

Am lăsat să mai treacă câteva clipe, după care i-am spus:

— Ai făcut o treabă bună.

— *Bună?!* La dracu'! Am făcut o treabă excelentă!

O treabă excelentă. Am întrebat-o: Apropo, unde ai ascuns petarda aia?

— Nu cred că vrei să ştii.

— În regulă.

După alt minut de tăcere, ea mă întrebă:

— Îţi vine să crezi? Îţi vine să crezi ce voia Madox să facă?

M-am uitat la consola electronică şi am spus:

— În vremuri disperate e nevoie de măsuri disperate.

Ea nu zise nimic vreme de o secundă, apoi reveni:

— John… ştii… preţ de o clipă, mai devreme… mi s-a părut că ezitai un pic…

M-am gândit puţin.

— Sincer?

— Mai bine nu-mi răspunde!

Însă trebuia să spun ceva, aşa că am spus:

— Oricum, tot o să se întâmple.

— Nu spune asta!

Am dat-o pe glumă:

— Ce-ar fi să rămânem aici câţiva ani?

Nu-mi răspunse.

Am aruncat o privire fugară la Bain Madox, care rămăsese tot în genunchi, numai că acum avea capul dat pe spate, rezemat de marginea consolei electronice. Ochii ăia cenuşii, de uliu, erau larg deschişi, la fel de nemişcaţi şi de lipsiţi de emoţie ca întotdeauna. Iar dacă nu luam în calcul gaura roşie din mijlocul frunţii, cu greu mi-aş fi putut da seama că murise, ceea ce era de-a dreptul înfiorător.

Kate mă văzu holbându-mă la el.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Ştiam amândoi că nu era aşa. Am făcut ceea ce *voiam* să fac.

Mi-am mutat privirea de la Madox şi m-am uitat la cele şase monitoare de supraveghere, dar n-am văzut pe nimeni, cu excepţia unei umbre care se plimba de colo-colo prin gheretă. Bănuiesc că era Derek. Apoi am zărit un jeep trecând prin dreptul clădirii în care se aflau generatoarele.

I-am spus lui Kate:

— Sunt tot acolo, şi n-a venit nimeni de la sediul poliţiei statului.

Dădu uşor din cap.

— Aşadar, o să rămânem aici o vreme.

Chiar nu mă încânta ideea de a mai rămâne prea mult în această cameră, cu două cadavre pe podea şi cu un covor şi o canapea care ardeau mocnit, ca să nu mai vorbesc de mirosul aparaturii arse.

Dincolo de asta, Luther începuse să horcăie, şi cunoşteam foarte bine sunetul ăsta. Nu prea aveam cu ce să-l ajut, dar m-am gândit că ar fi cazul să încerc, aşa că am privit în jur, căutând un telefon fix de pe care să sun la sediul poliţiei statului şi să le spun să trimită o ambulanţă şi nişte poliţişti care să-l aresteze pe Derek şi pe oricine ar mai fi trebuit arestat şi care să ne scoată dracului de acolo odată.

Kate continua să privească atent la cele trei televizoare, uitându-se destul de des la un ceas de pe perete.

— Cred că totul e în ordine.

— Da.

Nu găsisem niciun telefon, aşa că m-am gândit să încerc în altă cameră, iar asta îmi aminti de camera cu uşa închisă, unde auzisem un televizor.

Mă rog, poate că încă eram ameţit din cauza petardelor ălora, dar ar fi trebuit să fiu ceva mai prudent.

În plus, auzul nu-mi revenise complet, şi asta era valabil şi în cazul lui Kate; aşa că niciunul din noi n-a auzit zgomotul de paşi de pe coridor. Mi-am dat seama că nu mai eram singuri abia atunci când am auzit o voce spunând:

— Ei bine, la asta chiar nu mă aşteptam!

M-am răsucit şi am văzut fantoma lui Ted Nash stând în picioare, în cadrul uşii. Am rămas fără grai.

Kate, la rândul ei, stătea holbându-se din celălalt capăt al camerei, iar gura ei chiar se căscă într-o uimire mută.

În cele din urmă, am reuşit să îngaim:

— Tu eşti mort.

— De fapt, mă simt foarte bine, răspunse el. Îmi pare rău să te indispun.

— Nu sunt indispus. Sunt dezamăgit.

— Fii băiat finuţ, John! Se uită la Kate şi o întrebă: Şi? Ce mai faci? Ea nu-i răspunse.

Ştiam eu că şi CIA-ul îşi vârâse coada în toată chestia asta, dar nici în cele mai urâte coşmaruri ale mele nu-mi imaginam că voi ajunge să-l mai întâlnesc pe Nash încă o dată. Sau poate că-mi imaginam.

Nash studie cu atenţie încăperea, dar nu făcu niciun comentariu cu privire la prăpădul de acolo – sângele împrăştiat peste tot, Luther dându-şi ultima suflare la câţiva metri de el sau Carl zăcând mort în mijlocul încăperii. Ted era un tip cu sânge-rece. Se uită totuşi la Bain Madox şi spuse:

— Mare păcat!

După câte se pare, aveam opinii diferite în privinţa răposatului. Nash mai spuse, fără a ni se adresa nouă, ci lui însuşi:

— Ei bine, multe persoane o să fie dezamăgite la Washington.

Nici eu, nici Kate nu i-am dat niciun răspuns, dar mie mi-a trecut prin cap să-mi dau puşca MI6 jos de pe umăr şi s-o aşez în poziţia de tragere.

Nu eram complet deplasat, dat fiind că Ted Nash era probabil un ucigaş şi, cu siguranţă, nici pe departe un mare admirator al subsemnatului. În afară de asta, purta o jachetă sport şi ţinea mâna dreaptă înăuntru, precum fotomodelele masculine de prin cataloage. Afişa exact aspectul acela nonşalant, de om cu o armă în buzunar.

— Ce faci aici? reuşi Kate să articuleze în cele din urmă.

— Lucrez.

— Bine, dar… Tu erai în Turnul de Nord…

— Sincer să fiu, John, am întârziat şi eu, la fel ca tine şi ca alţii. Nu-i ciudat cum le întoarce destinul ăsta pe toate? întrebă el, filosofând cu voce tare.

— Da. Destinul e un butoi plin cu râsete. Care-i treaba, Ted? O să-mi spui acum că ai venit aici să-l opreşti pe Madox, dar şi că de data asta ai întârziat câteva minute?

Zâmbi şi răspunse:

— N-am venit aici să-l opresc pe Madox. Şi aruncă din nou o privire la răposatul domn Madox. Dar se pare că de-asta ai venit tu aici.

— Eu am venit aici pentru cină.

Apoi, înainte să apucăm să ne angajăm într-un schimb de replici spirituale, el scoase pistolul, un Glock asemănător cu al meu, şi spuse:

— Voi chiar aţi dat tot planul peste cap!

— Nu, Ted, noi tocmai am salvat oraşele San Francisco şi Los Angeles. Şi i-am explicat, ca să fiu sigur că înţelege: Noi suntem eroii. Băieţii răi au murit.

Începuse să-şi piardă răbdarea, aşa cum face întotdeauna cu mine, iar acum, că scosese arma şi ştiam de care parte a baricadei se află, ne spuse:

— Habar n-aveţi cât de tare aţi încurcat lucrurile! Se uită fix la mine, privind-o în trecere pe Kate. Lumea pe care o ştim noi era pe punctul de a se schimba pentru totdeauna. Înţelegeţi treaba asta? O înţelegeţi?

Se ambalase de-a binelea, aşa că am preferat să nu-i răspund la întrebarea aia stupidă.

El continuă:

— Acesta a fost cel mai bun, cel mai ingenios şi cel mai îndrăzneţ plan pe care îl gândiserăm noi vreodată. Şi într-o nenorocită de zi – o singură zi, John –, într-o afurisită de zi, am fi putut rade de pe suprafaţa pământului o ameninţare majoră la adresa Americii. Iar *tu,* tu şi *scorpia* asta, aţi dat totul peste cap!

— Hei, să ştii că regret sincer.

Kate trase adânc aer în piept şi îi spuse tăios:

— În primul rând, Ted, eu *nu* sunt o scorpie. În al doilea rând, dacă guvernul ăsta vrea să distrugă islamul cu bombe atomice – sau

să-l ameninţe şi apoi să-l distrugă atunci ar trebui să aibă *curajul* să facă asta fără să mimeze un afurisit de atac terorist asupra a două oraşe americane şi fără să omoare milioane de americani…

— Mai taci dracului din gură! Cine dă doi bani pe Los Angeles şi San Francisco? Eu nu. Şi nici tu. Nu-mi ţine tu mie lecţii de morală, Kate. Am avut şansa să încheiem toată povestea asta cu musulmanii într-o notă fericită, însă tu şi clovnul ăsta nenorocit cu care te-ai măritat…

Se uită la mine şi observă pentru prima oară banduliera de pe umăr şi gura întunecată a ţevii puştii Ml6, care se iţea din spatele meu. Îndreptă Glockul spre mine:

— Dă-ţi jos de pe umăr nenorocita aia de puşcă! N-o atinge! Nu atinge nimic! Împinge-o pe podea. *Acum!*

M-am aplecat în stânga, astfel încât banduliera începu să-mi alunece de pe umăr, coborând de pe braţ. În timpul ăsta încercam să-mi dau seama cum aş putea să pun mâna pe puşcă, să trag piedica, să ţintesc din dreptul şoldului şi să trag o singură dată, dar cu folos.

Aparent, domnul Nash se plictisise să mai aştepte să termin ceea ce începusem, aşa că spuse:

— Nu te mai obosi! Stai acolo până mori! îşi îndreptă Glockul spre pieptul meu. Ca să ştii şi tu, am tras nişte sfori în aşa fel încât să fii trimis aici, în speranţa că vei fi ucis tu, nu bietul Harry Müller, căruia ai să i te alături cam în trei secunde. Pe lângă asta, adăugă el făcând un gest din cap către Kate, să ştii că într-adevăr i-am tras-o.

Am auzit o explozie puternică, însă nu am văzut nici măcar o scânteie pe ţeava pistolului său. Cu toate astea, aruncă arma în aer. Sau, cel puţin, mie aşa mi se păru. Corpul lui fu împins înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit în piept, după care se izbi de perete, lângă Luther. Alunecând pe podea, Kate goli încărcătorul coltului lui Carl în trupul lui Ted Nash, care se smucea violent de fiecare dată când îl nimerea un nou glonţ.

Am urmărit-o trăgând şi ultimele trei gloanţe. Nu era nicio urmă de isterie sau de furie în felul în care trăgea. Ţinea arma automată cu ambele mâini, în poziţia corectă, avea genunchii uşor îndoiţi, braţele întinse, obiectivul bine fixat. Apăsa, trăgea, respira, aştepta, apăsa iarăşi. Asta până când rămase fără gloanţe în pistol.

M-am dus la ea să-i iau arma din mână, dar ea o azvârli din proprie iniţiativă.

— Mulţumesc, i-am spus.

Ea se uita în continuare la trupul lui Nash, acoperit acum cu sânge şi cu cheaguri provenite dintr-o rană de la cap.

— Nu sunt o scorpie, Ted, mai spuse ea.

Va trebui să ţin minte şi să nu folosesc cuvântul ăsta când ne certăm.

Capitolul 52

Am găsit un telefon fix şi l-am sunat pe maiorul Schaeffer, care, după cum aveam să aflăm, n-avea habar unde eram şi ce se petrecea. I-am făcut o recapitulare foarte concisă, fără să-i spun mai mult decât era necesar, menţionând omorul şi mutilarea şi solicitând câţiva soldaţi, o ambulanţă, o echipă CSI şi prezenţa lui.

Între timp, eu şi Kate, având la noi puşca Ml6 încărcată a lui Luther şi pistolul lui Nash, tot încărcat – slavă Domnului! –, am cercetat şi încuiat celelalte camere din reşedinţa subterană, care ar fi putut fi prezentate într-o revistă denumită *Case şi adăposturi antiatomice.*

Am găsit geanta de pânză cu lucrurile noastre în ea şi am reintrat în posesia lor.

Nu e nimic interesant sau educativ în ipostaza unui prizonier neajutorat, mai ales atunci când gardienii suferă de psihoză şi nu se dau înapoi de la crimă; eu n-am înţeles niciodată pe deplin chestia aia cu sindromul Stockholm, în care prizonierul începe să se identifice cu cel care îl privează de libertate şi ajunge chiar să manifeste înţelegere faţă de toate tâmpeniile pe care le debitează acesta ca scuză pentru comportamentul său aberant.

Totuşi, din când în când, se mai întâmplă ca măcar ceva din ceea ce spune sau face dementul să corespundă cu ceea ce crede sau cu ceea ce gândeşte prizonierul în cele mai întunecate cotloane ale minţii lui.

Dar destul cu toate astea!

Eu şi Kate am găsit barul domnului Madox, care era, de fapt, versiunea mai mică a celui de sus. Ea alese o sticlă de Dom Perignon, din anul 1978, pe care o deschise şi din care bău, folosind un pahar obişnuit, de apă.

Eu am găsit nişte sticle cu bere Carlstadt, caldă, care, din păcate, nu devine mai bună odată cu trecerea anilor; de fapt, chiar devenise un pic tulbure din 1984 până acum. Însă a picat cum nu se putea mai bine.

Cât despre domnul Nash, aceasta fusese a doua şi, sper eu, ultima oară când se întorcea din morţi. Avea şapte găuri în el – şapte, numărate –, iar asta nu era deloc rău, ţinând cont că se trăseseră opt gloanţe în total. De fapt, chiar m-am simţit puţin ridicol atunci când m-am dus să-i verific pulsul, iar Kate m-a întrebat ce dracu' făceam acolo. Dar trebuia să fiu sigur!

Şi, dacă tot veni vorba despre domnul Nash, omul ăsta reuşise să mă scoată complet din sărite în mai puţin de trei minute. În primul rând, Ted, eu nu sunt un clovn, iar soţia mea nu e o scorpie. Cât despre cealaltă problemă… mă rog, s-a întâmplat. Până şi Kate poate face o alegere greşită când e vorba despre bărbaţi. Sunt sigur că nu toţi prietenii ei au fost nişte John Corey.

Probabil îmi ghicise gândurile, pentru că, terminând un alt pahar de şampanie, îmi spuse:

— Nu s-a întâmplat niciodată. Te-a minţit.

Ce-i drept, pe răposatul Ted oricum nu-l mai puteam întreba, aşa că am lăsat-o baltă.

— Ăştia de la CIA mint tot timpul, i-am spus.

— Tu crede-mă pe mine!

Avea la ea pistolul lui Ted. Prin urmare, n-aveam încotro.

— Te cred, scumpo.

În calitate de avocat şi de agent FBI, ea mă informă:

— Pot să justific primele două gloanţe spunând că eram în legitimă apărare. Pe celelalte şase nu mai am cum să le explic.

I-am sugerat:

— Să spunem că Ted te-a provocat să-l împuşti de opt ori. Şi am adăugat: De fapt, să ştii că aş fi fericit să-mi asum eu vina – sau meritul – pentru uciderea lui.

— Mulţumesc, dar… mă descurc eu cumva.

Ne-am întors în camera cu staţia ELF pentru a verifica monitoarele de supraveghere şi i-am văzut pe oamenii lui Schaeffer sosind în maşini cu sau fără însemne speciale, însoţiţi de o ambulanţă. Toate erau aliniate pe McCuen Pond Road, dincolo de poarta închisă.

Ciudat era că poarta nu se deschidea, aşa că maşina din fruntea coloanei a intrat direct prin ea.

Apoi doi poliţişti în uniformă au intrat în gheretă şi, după câteva minute, doi infirmieri de pe ambulanţă duceau pe o targa un cadavru pe care îl ridicaseră din gheretă şi îl duceau la ambulanţă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Kate.

— Sunt aproape sigur că Derek e mort.

— Mort?

— Da. Madox a avut nevoie de el să facă ordine în cabană şi să scape de duba pe care am luat-o cu împrumut de la Rudy. Însă Madox nu-şi dorea ca Derek să vorbească cu cineva despre toate astea sau să spună cuiva că toată lumea se află în adăpostul antiatomic… Aşa că a pus pe cineva să-l anihileze pe Derek.

— Se pare că Madox ăsta se gândeşte la toate, comentă Kate.

— Nu chiar la toate. Şi nu se mai gândeşte.

Am mai aşteptat vreo cincisprezece minute ca să ne asigurăm că sus totul se afla în mâinile persoanelor autorizate să se ocupe de aşa ceva, apoi ne-am îndreptat spre scara în spirală, am găsit comutatorul hidraulic pentru a ridica masa şi am urcat în sala de jocuri, unde aerul era respirabil.

Ne-am scos legitimaţiile, care au trecut din mână în mână, de la un poliţist la altul, până când ne-am văzut ajunşi în salonul cel mare, unde maiorul Schaeffer îşi stabilise postul de comandă, cu o staţie radio şi câţiva poliţişti. Kaiserul Wilhelm dormea şi trăgea vânturi lângă cămin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? ne întrebă Schaeffer.

— Cazul Harry Müller a fost rezolvat. Bain Madox şi Carl, majordomul, au făcut-o.

— Zău? Şi Madox unde e?

— În adăpostul antiatomic.

— Am scotocit tot subsolul.

I-am explicat cum să ajungă în adăpostul antiatomic şi am adăugat:

— Acolo jos aveţi trei morţi şi un rănit grav.

— Cine a murit?

— Madox, Carl şi încă un tip.

— Madox a murit? Cum a murit?

I-am dat un răspuns evaziv.

— Aduceţi-i aici pe cei din echipa CSI şi lăsaţi-i să se apuce de treabă, în afară de asta, rănitul are nevoie de ajutor urgent.

Schaeffer îşi luă staţia de emisie-recepţie şi transmise câteva instrucţiuni privind adăpostul antiatomic.

— Ar trebui să-i dezarmaţi şi să-i reţineţi pe cei de la pază, l-am sfătuit eu pe Schaeffer.

— Le-au fost confiscate armele şi au fost reţinuţi în cazarmă, sub pază.

— Foarte bine.

— Ce acuzaţii avem împotriva lor?

— Au fost complici sau martori la asasinarea lui Harry Müller. Spuneţi-le că şeful lor a murit şi vedeţi dacă sunt dispuşi să vorbească.

Dădu din cap, apoi ne spuse:

— Cele trei motoare şi generatoare diesel funcţionau la capacitate maximă; le-am oprit. Ştiţi ceva despre asta?

— Păi, din câte s-a văzut, Fred avea dreptate. Submarine, am răspuns eu.

— Ce…?

— Ne pare rău, domnule maior, spuse Kate, informaţiile acestea ţin de siguranţa naţională.

— A, da?

Am schimbat subiectul, revenind la omucidere, şi l-am informat pe Schaeffer:

— Nu vă mai obosiţi să-l căutaţi pe Putiov aici.

— De ce?

— Ei bine, potrivit spuselor răposatului domn Madox, chiar el l-a ucis pe oaspetele său, doctorul Putiov, după care a băgat cadavrul la gater.

— Poftim?!

— În caz că mai contează, Putiov a primit ce-a meritat. Dar nu pot să vă explic mai multe. Am sugerat: Poate rugaţi echipa CSI să acorde o atenţie specială gaterului. Dacă nu găsesc nimic acolo, atunci poate strângeţi nişte excremente de urs şi vedeţi dacă puteţi găsi în ele ceva fragmente ADN care să-i aparţină doctorului Putiov.

— Nu cred că înţeleg foarte bine… recunoscu Schaeffer.

— A! mi-am amintit eu. Ce s-a întâmplat cu individul de la gheretă?

— E mort.

— Derek. Nu-i aşa?

— Asta scria pe ecusonul lui. Infirmierii ziceau că pare să fi fost vorba despre otrăvire. Poate cu neurotoxină. Tipul se zvârcolea ca un epileptic înainte să moară.

— Dumnezeule! i-am spus lui Kate. Sper că nu de la purceluşii în păturică.

— N-am găsit purceluşi în păturică, ne informă Schaeffer. În schimb, am găsit în gheretă un ibric cu cafea proaspătă, iar tipul ăsta avea o cană de cafea vărsată pe birou. Aşadar, credem că substanţa se afla în cafea. O s-o testăm şi o să cerem raportul toxicologic.

— Până la urmă, Madox continuă să facă şi să desfacă iţele, îmi spuse Kate.

— Nu şi de-acum încolo.

— FBI-ul este aici? îl întrebă Kate pe Schaeffer.

— Mda. Şi-au stabilit propriul post de comandă. Îşi săltă puţin capul şi completă: în biroul lui Madox. Prietenul dumneavoastră Griffith este şi el aici şi încă vă mai caută.

— Hai să mergem să-l salutăm, propuse Kate.

— Hai! Ne vedem mai târziu, i-am spus lui Schaeffer.

Acesta ne studie mai atent şi zise:

— Mirosiţi a fum şi arătaţi ca dracu'. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste foarte lungă şi extrem de ciudată, i-am răspuns. O să revin cu amănunte mai târziu.

— Trebuie să rămâneţi la locul crimei, ca să ajutaţi la investigaţii, ne aminti el.

— Ne vedem mai târziu.

Am luat-o pe Kate de braţ şi am părăsit salonul.

Prin cabană defilau vreo doisprezece poliţişti în uniformă, şi era evident că nu ştiau ce ar fi trebuit să facă. Le-am fluturat pe sub ochi legitimaţia şi l-am întrebat pe unul dintre ei:

— Unde este bucătăria?

— Bucătăria? Păi… Luaţi-o pe holul ăsta.

— Mulţumesc.

M-am îndreptat spre bucătărie.

— Trebuie să mergem la Griffith, îmi spuse.

— Schaeffer a zis că e în bucătărie.

— În biroul lui Madox.

M-am lovit uşor cu palma peste ureche.

— Vrei să repeţi?

Am găsit bucătăria, unde nu era nimeni. Acolo – nici urmă de pregătiri pentru cină. I-am atras şi lui Kate atenţia în această privinţă, iar ea îmi răspunse:

— Cred că cina era o păcăleală, John.

— Serios? Nu tu friptură, nu tu cartofi…?

— De ce am venit aici?

— Pentru că mi-e foame.

— Să-ţi aduc o ceaşcă de cafea de la gheretă?

— Sigur. Şi adu una şi pentru tine.

Am deschis frigiderul mare, de dimensiuni industriale, şi am găsit acolo nişte brânză şi nişte gustări reci.

— Cum de poţi să mănânci? mă întrebă. Eu n-aş putea.

— Mie mi-e foame.

Am trântit brânza şi gustările reci pe blatul de bucătărie, apoi m-am dus la chiuvetă şi m-am spălat.

În timp ce făceam acest lucru, domnul Liam Griffith intră în bucătărie şi ne întrebă:

— Pe unde dracu' aţi umblat amândoi?

Mi-am ridicat privirea de la chiuvetă.

— Îmi dai şi mie şervetul ăla?

Ezită puţin, dar apoi mi-l dădu.

— Ce căutaţi aici?

M-am şters pe faţă şi i-am răspuns:

— Am salvat planeta de la o catastrofă nucleară.

— Zău? Şi ce alte lucruri spectaculoase aţi mai făcut?

I-am dat şervetul lui Kate, care se duse la chiuvetă să se spele.

— Ei, l-am ucis pe un amic de-al tău, l-am informat eu pe Griffith. După ce am despachetat bucata de brânză, am adăugat:

— Pe Ted Nash.

Domnul Griffith nu-mi răspunse, însă se vedea pe faţa lui că nu pricepea, în cele din urmă, spuse:

— Ted Nash e mort deja.

— Exact asta ziceam şi eu. Nu-i grozav?

Tot nu înţelegea ce-i spuneam, aşa că eram aproape sigur că Liam Griffith, aşa ticălos cum era el, habar n-avea de nimic din toate astea.

Kate se şterse pe mâini şi pe faţă, lămurindu-l:

— N-a murit în Turnul de Nord. Dar acum e mort de-adevăratelea. Eu l-am ucis, preciza.

— Poftim?

— Deocamdată n-o să vorbim despre subiectul ăsta, i-am spus.

Vrei nişte brânză cheddar?

— Ce? Nu… în cele din urmă, se adună şi ne prezentă situaţia. Aşa cum bine ştiţi, amândoi aveţi probleme serioase. Am primit ordinul să vă escortez înapoi în oraş de îndată ce vă găsesc; şi v-am găsit. Am deosebita plăcere să vă informez că e posibil să se ia măsuri disciplinare împotriva voastră şi sper că nu numai atât.

Şi continuă mult şi bine pe aceeaşi temă!

Cred că mâncasem mai bine de un sfert de kilogram de brânză şi de gustări reci în timp ce el continua să pălăvrăgească. Chiar m-am uitat ostentativ la ceas de vreo câteva ori, ca să-i dau de înţeles că era cazul să încheie.

Când, în sfârşit, termină cu săpuneala, ne întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici, mai exact?

I-am răspuns:

— Eu şi Kate l-am găsit pe asasinul lui Harry Müller.

— Cine e?

— Era Bain Madox, proprietarul acestei cabane, preciza Kate.

— Şi unde e el acum?

— În adăpostul antiatomic, am spus. Mort. Eu l-am ucis, am precizat.

Niciun răspuns.

— Asta-i tot ce trebuie să ştii, şi nici n-o să-ţi spunem mai mult.

— Bun… Atunci trebuie să veniţi cu mine.

— Şi unde te duci tu, Liam?

— Ţi-am spus doar: înapoi în oraş. Un elicopter ne aşteaptă la aeroport.

— Ştii, nu putem părăsi locul crimei. Maiorul Schaeffer…

— Bine, bine. Toţi trei o să mai rămânem o oră pe aici, cu poliţia statului, ca să le explicaţi ce s-a întâmplat. După aceea, va trebui să insist ca poliţia să vă lase în custodia mea.

Am privit-o pe Kate, iar ea aprobă din cap. I-am spus lui Griffith:

— Eu şi Kate vom da doar declaraţii care au legătură cu uciderea lui Harry Müller. În rest, ceea ce tu şi poliţia statului vedeţi aici este o chestiune de siguranţă naţională, care nu va fi discutată până nu ne întoarcem în Federal Plaza 26. S-a înţeles?

— Poate îmi explici şi mie ce amestec are siguranţa naţională în faptul că soţia ta a ucis un ofiţer CIA.

— Liam, interveni Kate, cred că nivelul tău de acces la informaţii

secrete nu e suficient de ridicat pentru ca eu să-ţi pot explica cum stau lucrurile.

Păru un pic iritat, dar, cu toate astea, reuşi să scoată o remarcă inteligentă:

— Ted vorbea întotdeauna frumos despre tine, Kate.

— Nu şi ultima oară când am discutat cu el.

Liam Griffith nu e un idiot, aşa că ne spuse:

— Voi ori sunteţi în rahat până în gât, ori o să aveţi parte de tot felul de laude. Aşa că o să tac din gură, până când aflu cum stă treaba.

— Probabil că e acea zi din an când eşti isteţ, am comentat eu.

Aşa că am petrecut o oră cu maiorul Schaeffer, cu detectivii de la poliţia statului şi cu anchetatorii veniţi la locul crimei, timp în care eu şi Kate ne-am învârtit în jurul aceluiaşi subiect de maxim interes: ce Dumnezeu se petrecea în buncărul Führerului. Apoi, după un conflict deschis între Schaeffer şi Griffith, eu şi Kate am urcat în maşina închiriată de Liam şi am pornit la drum, părăsind cabana. Am trecut pe lângă catargul în vârful căruia încă mai flutura steagul american, iar sub drapel, fanionul Regimentului Şapte Cavalerie al lui Madox.

Mda, aveam sentimente amestecate în ceea ce-l privea pe individul ăsta. Majoritatea erau negative, dar… în fine, dacă nu l-ar fi ucis pe Harry şi dacă n-ar fi fost gata să ucidă alte câteva milioane de americani, printre care şi eu, Kate şi oricine altcineva i-ar mai fi stat în cale, plus vreo două sute de milioane de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi… Ei bine, era o personalitate complexă, şi avea să mai treacă o vreme până când să reuşesc să-l înţeleg.

Am trecut, de asemenea, şi pe lângă gater, ceea ce, într-un fel, mă făcu să revin cu picioarele pe pământ. Lucrurile mari – precum Armaghedonul nuclear – erau puţin abstracte. Lucrurile mărunte – ca gaterul ăsta, de pildă te fac să înţelegi cu adevărat dimensiunile Răului.

Aşadar, ne-am întors la New York cu elicopterul. Până să ajungem noi în Federal Plaza 26, acolo se strânseseră vreo zece persoane de la birou printre care şi Tom Walsh, evident – şi încă vreo zece de la Washington. Toţi ne aşteptau cu carneţelele deschise şi cu reportofoanele.

Tom Walsh ne salută călduros, zicând:

— Ce dracu’ o fi fost în capul meu când v-am trimis pe amândoi acolo?

— Mai bine te-ai întreba ce a fost în mintea ta când l-ai trimis pe

Harry acolo, i-am replicat.

Nu avea un răspuns pregătit, aşa că l-am întrebat:

— A cui a fost ideea să mă trimiţi *pe mine* acolo, singur, pentru misiunea asta?

Niciun răspuns.

— Îţi spun eu: a fost ideea lui Ted Nash.

— Nash e mort.

— Acum, da. Iar eu trăiesc.

— Dar ar fi putut foarte simplu să fie invers, îi spuse Kate lui Walsh. Walsh ne privi pe amândoi, şi am văzut că încerca să-şi dea seama dacă era cazul să pară complet neştiutor, furios sau absolut nevinovat. Cum nu reuşi să se hotărască, se duse la toaletă.

Am văzut că lumea încă nu înţelegea ce se întâmplase şi nici care era statutul nostru – eroi sau delincvenţi. Am simţit însă şi că unul sau doi indivizi dintre cei veniţi de la Washington ştiau exact ce se întâmplă, dar ţineau informaţia pentru ei.

Ore la rând am fost interogaţi în biroul lui Walsh de mai multe echipe de câte două persoane, care făceau cu schimbul. Însă am rezistat amândoi destul de bine în timp ce le povesteam celor care ne chestionau tot ce se întâmplase – oră de oră, fază cu fază – de când intraserăm pe poarta clădirii din Federal Plaza 26, în dimineaţa de Columbus Day, şi vorbiserăm cu Tom Walsh. Le-am spus inclusiv că am discutat cu Betty la ghişeul Continental CommutAir, iar apoi cu Max şi cu Larry, de la ghişeele de închirieri auto; că am verificat avioanele lui Madox la biroul de operaţiuni pentru transportul aerian public; că am luat hotărârea să mergem la cabana Custer Hill, în loc să ne îndreptăm spre sediul poliţiei statului şi tot restul.

Am remarcat că tipii de la FBI erau oarecum impresionaţi de iniţiativa şi de tehnicile noastre de investigaţie, dar şi oarecum îngrijoraţi de eşecul nostru total în respectarea ordinelor şi de opţiunea noastră de a deveni fugari. Sper că învăţau ceva din asta.

În plus, aş putea spune că, pe măsură ce se făcea tot mai târziu, noi doi eram singurii pe care nu părea să-i îngrijoreze ceva.

Lucru interesant, cei mai mulţi dintre agenţii FBI veniţi să ne chestioneze nu păreau deloc încântaţi de faptul că Bain Madox, creierul şi martorul-cheie al acestei conspiraţii, murise şi că eu eram cel care îl omorâse.

Bineînţeles, le-am spus că a fost legitimă apărare, cu toate că, de

fapt, fusese o recompensă pe care mi-o acordasem singur. Fusese o decizie stupidă din partea mea, trebuie să recunosc, pentru că, lichidându-l, nu făcusem decât să complic şi mai mult ancheta acestei conspiraţii. Mi-aş fi dorit să pot lua totul de la capăt. Firește, aş fi procedat exact la fel, dar, mai întâi de toate, mi-aş fi zis că nu acţionam ca un adevărat profesionist.

De asemenea, dacă nu cumva imaginaţia mea îmi juca feste, cel puţin doi dintre indivizii de la sediul FBI din Washington nu păreau atât de nemulţumiţi că Madox nu mai era în măsură să vorbească.

În ceea ce priveşte faptul că doamna Mayfield îl ucisese pe ofiţerul CIA Ted Nash, niciunul dintre tipii de la FBI nu comentă şi nici nu insistă cu întrebările, ceea ce era ciudat, dar, în acelaşi timp, uşor de înţeles. Ei nu aveau să se atingă de acest subiect dacă sau până când nu li se spunea asta de sus.

M-am distrat puţin văzându-l pe Tom Walsh perpelindu-se şi m-am distrat şi mai mult stând în biroul lui, cu picioarele pe masa de conferinţă, în timp ce eu şi Kate prezentam raportul. Pe la ora trei dimineaţa le-am mărturisit că aveam o poftă grozavă de mâncare chinezească, iar un ofiţer FBI a plecat să caute şi chiar a găsit un local deschis. Hei, nu ţi se întâmplă zilnic să fii în centrul atenţiei, şi trebuie să profiţi puţin de situaţie atunci când ţi se oferă ocazia!

Aici erau multe enigme de lămurit, şi n-aveam idee unde aveau să ducă toate aceste lucruri sau până la ce nivel ajunsese conspiraţia Proiectul Verde. Desigur, nici eu şi nici Kate nu aveam să aflăm vreodată.

În zori, doi agenţi FBI ne-au condus la apartamentul nostru şi ne-au spus să ne odihnim bine, cu toate că era deja dimineaţă.

Odată ajunşi în apartament, am ieşit pe balcon şi am privit soarele răsărind deasupra zonei de sud a Manhattanului, amintindu-ne amândoi de dimineaţa zilei de 12 septembrie 2001, când ne uitam descumpăniţi cum, din cauza fumului negru, nici noi, nici New Yorkul şi nici restul ţării nu mai puteau vedea lumina soarelui.

— Aşa cum ştim că se întâmplă mereu în meseria asta, i-am spus eu lui Kate, fiecare act de violenţă şi fiecare crimă reprezintă o răzbunare pentru crima de dinainte şi un pretext pentru crima de după.

Ea mă aprobă tacit, apoi spuse:

— Ştii… voiam să renunţ la meseria asta… să plec în altă parte…

Dar acum, după tot ce s-a întâmplat, îmi doresc să rămân aici şi să fac tot ce pot…

M-am uitat la ea, apoi din nou la priveliştea din sudul Manhattanului, unde se vedeau altădată Turnurile Gemene înălţându-se spre cer. Apoi i-am spus sau poate că mi-am spus mie însumi:

— Mă întreb dacă, atât cât vom trăi noi, alerta va mai ajunge vreodată la nivel verde.

— Mă îndoiesc. Dar, dacă ne ocupăm serios de asta, măcar putem împiedica să ajungă la nivelul roşu.

În concluzie, agenţii FBI din Los Angeles şi San Francisco i-au găsit pe piloţi şi pe copiloţi şi au descoperit şi valizele nucleare în camerele lor de hotel. De fapt, unul dintre copiloţi era aşezat pe una dintre ele, uitându-se liniştit la televizor, atunci când FBI-ul a deschis uşa camerei sale.

Şi, culmea culmilor, m-am trezit pe cap cu o factură de trei mii de dolari de la The Point şi, aşa cum prezisese Kate, biroul de contabilitate nici n-a vrut să audă explicaţiile mele. În plus, nici Walsh nu ne-a ţinut partea, astfel că, pentru o vreme, eu şi soţia mea o să luăm mai rar masa în oraş.

Acum trebuie să ajungem la sediul FBI din Washington, ca să ne supunem unui ultim interogatoriu, să dăm declaraţii şi să scriem rapoarte.

În ceea ce priveşte comitetul executiv al Clubului Custer Hill, singurele veşti de până acum – apărute în scurte articole din presa scrisă – sunt acelea că secretarul adjunct al apărării, Edward Wolffer, şi-a luat concediu pe perioadă nedeterminată; Paul Dunn, consilierul prezidenţial pe probleme de siguranţă naţională a demisionat din funcţie; iar generalul James Hawkins s-a retras din Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

Aceste trei evenimente, luate ca atare, nu au părut ieşite din comun şi nu au făcut valuri în presa mereu vigilentă. Până una, alta, eu şi Kate aşteptăm ceva veşti senzaţionale în legătură cu tipii ăştia, cum ar fi, de pildă, că urmează să fie arestaţi. Până acum însă, Dunn, Wolffer şi Hawkins nu au făcut subiectul unor articole de prima pagină şi nici n-au apărut la ştirile de la ora 18.00. N-am fi surprinşi dacă n-am mai auzi nimic despre ei, în pofida celor declarate de Kate şi de mine FBI-ului. Dar, mai ştii, poate că au pierdut însemnările alea.

Cât despre cel de-al patrulea membru al comitetului executiv al lui Madox, ofiţerul CIA Scott Landsdale, veştile de până acum nu sunt neapărat bune. Tipul se află undeva în lumea asta mare şi fie o să scape basma curată, fie, dacă are într-adevăr probleme, nimeni n-o să ştie vreodată asta. Adică putem oare să avem încredere într-o organizaţie care e plătită să mintă?

Referindu-mă la un alt subiect, poate oarecum legat de cele de până acum, războiul cu Irakul pare a fi pe cale să înceapă. O să mă bazez pe informaţia de culise a lui Madox şi o să pariez pe săptămâna care începe pe 17 martie. Agentul meu de pariuri spune însă că şansele ca războiul să înceapă atunci sunt destul de mici, de trei la unu. Dacă mi-aş tripla miza de o mie de dolari, aş putea achita factura de la The Point. Cât despre investiţiile în petrol, brokerul meu spune că, după război, petrolul va inunda piaţa, iar preţurile vor scădea, nu vor creşte, aşa cum susţinea Madox. Rămâne să decid în cine pot avea mai multă încredere – în brokerul meu sau în Bain Madox. Grea decizie!

Singurul lucru pe care n-am fost nevoiţi să-l facem la Washington a fost să explicăm cum şi de ce Kate ucisese un ofiţer CIA. Pe tema asta, şeful CIA din cadrul ATTF ne-a spus că trupul neînsufleţit găsit în cabana Custer Hill a rămas neidentificat şi că ofiţerul CIA pe nume Ted Nash, cel pe care îl cunoscuserăm noi, murise în Turnul de Nord, pe 11 septembrie 2001.

Nu intenţionam să mă cert cu ei pe tema asta, ca, de altfel, nici Kate.

Mă gândesc destul de des la Proiectul Verde al lui Madox, şi sunt aproape sigur că ceea ce era pe cale să se întâmple atunci – un atac cu arme de distrugere în masă asupra unuia sau a mai multor oraşe americane – tot se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Acum însă, trebuie să mă întreb din ce parte are să vină, de fapt, atacul.

Şi, rămânând la subiectul ăsta, fără să par prea paranoic, cred că eu şi soţia mea am văzut şi am auzit mai mult decât le convine unora. Mă rog, nu sugerez că cineva de la CIA ar plănui să ne lichideze pentru că ştim prea multe, pentru că am aflat despre Scott Landsdale sau pentru că doamna Mayfield l-a ucis pe ofiţerul CIA Ted Nash. Însă nu se ştie niciodată! Aşa că poate am să-mi cumpăr un câine şi am să mă uit întotdeauna sub capota maşinii înainte de a băga cheia în contact.

În meseria asta, niciodată nu eşti suficient de prudent. Trebuie să ştii întotdeauna cine îţi sunt prietenii şi cine îţi sunt duşmanii; iar,

dacă nu-ţi dai seama, ai grijă să ai mereu pistolul uns, încărcat şi la îndemână.

MULŢUMIRI

Ca şi în cazul romanelor anterioare, vreau să-i mulţumesc căpitanului în rezervă Thomas Block, de la US Airways, editor şi autor de editoriale pentru multe reviste de aviaţie, coautor – alături de mine – al romanului *Mayday* şi, de asemenea, autor al altor şase romane. Ajutorul oferit de Tom în privinţa detaliilor tehnice şi a sugestiilor editoriale a fost, ca întotdeauna, inestimabil, cu toate că el i-a atribuit o valoare oarecare şi mi-a trimis o factură, pe care, firește, am fost fericit să o plătesc. L-am cunoscut pe Tom cam cu cincizeci şi cinci de ani în urmă, şi singura persoană pe care o ştiu de mai multă vreme sunt chiar eu.

Mulţumirile mele se îndreaptă, de asemenea, şi către Sharon Block soţia lui Tom, fost asistent de zbor la Braniff International şi US Airways, pentru lectura atentă a manuscrisului şi pentru excelentele sugestii.

Aş vrea să le mulţumesc bunilor mei prieteni Roger şi Lori Bahnik pentru că m-au însoţit în pustietăţile din Ţinutul Nordic şi pentru că au fost nişte ghizi excelenţi prin pădurile pline de urşi.

Încă o dată, multe mulţumiri prietenului meu Kenny Hieb, detectiv pensionat din Brigada Antitero, pentru sfaturile şi ajutorul de specialitate.

De asemenea, îi mulţumesc încă o dată vechiului meu prieten John Kennedy, comisar adjunct în rezervă în cadrul Departamentului de Poliţie Nassau County, avocat şi membru al Baroului Statului New York, pentru sfaturile şi sugestiile sale.

Când verosimilul şi licenţele literare intră în conflict, de regulă licenţele câştigă, aşa că orice greşeală legată de detaliile procedurale legale sau poliţieneşti îmi aparţine în exclusivitate.

Vreau să îi adresez mulţumirile mele speciale lui Bob Atiyeh, pilot particular cu toate calificările necesare, care mi-a împărtăşit câte ceva din cunoştinţele sale legate de procedurile aplicate în transportul aerian public, de planuri de zbor, operaţiuni şi tot felul de detalii care îmi erau necesare, dar de care nu aveam habar.

Le mulţumesc, de asemenea, excelentelor mele asistente,

Dianne Francis şi Patricia Chichester. În rai există un loc special pentru asistentele scriitorilor, iar Dianne şi Patricia şi-l merită cu prisosinţă.

În sfârşit, şi întotdeauna în primul rând, vreau s-o menţionez pe logodnica mea, Sandy Dillingham, căreia îi mulţumesc pentru că mi-a oferit darul unei vieţi noi. Te iubesc.

În ultima vreme, este la mare modă printre scriitori să le mulţumească unor oameni celebri pentru inspiraţie, pentru ajutor inexistent şi/sau pentru referirile ocazionale la operele lor. De regulă, scriitorii apelează la acest artificiu centru a se umfla în pene. Aşadar, în eventualitatea – puţin probabilă – că acest lucru îmi va folosi la ceva, aş dori să le mulţumesc următoarelor persoane: împăratului Japoniei şi Reginei Angliei, pentru promovarea alfabetizării; lui William S. Cohen, fost secretar al apărării, pentru că mi-a trimis un bileţel în care spunea că îi plac cărţile mele, dar şi şefului lui, Bill Clinton; lui Bruce Willis, care m-a sunat într-o zi şi mi-a spus: „Hei, îmi place cum scrii!"; lui Albert Einstein, care m-a inspirat să scriu despre armele nucleare; generalului George Armstrong Custer, a cărui aroganţă în bătălia de la Little Bighorn mi-a dat o lecţie de dârzenie; lui Mihail Gorbaciov, ale cărui acţiuni curajoase au făcut, indirect, ca lucrările mele să fie traduse în limba rusă; lui Don DeLillo şi lui Joan Didion, ale căror cărţi sunt întotdeauna pe rafturi alături de cărţile mele şi ale căror nume apar întotdeauna înainte şi după al meu în almanahuri şi multe liste cu scriitori americani – vă mulţumesc că sunteţi acolo, oameni buni!; lui Iulius Cezar, pentru că a demonstrat lumii întregi că barbarii fără ştiinţă de carte pot fi înfrânţi; lui Paris Hilton, pentru că magazinele de cadouri din cadrul lanţului hotelier al familiei ei pun în vânzare cărţile mele; şi ultimul, dar nu cel din urmă pe lista mea de mulţumiri, este Albert al II-lea, Regele Belgiei, care odată, când eram la Bruxelles, mi-a făcut cu mâna, în timp ce Procesiunea Regală se îndrepta dinspre Palat către Clădirea Parlamentului şi, astfel, a dat peste cap traficul pentru o jumătate de oră, obligându-mă să-mi omor timpul punând la cale un complot senzaţional, menit să-l detroneze pe regele Belgiei.

Şi sunt mulţi alţi oameni cărora aş putea să le mulţumesc, însă timpul, spaţiul şi modestia mă obligă să mă opresc aici.

Revenind la un ton mai serios, aş dori să menţionez că următoarele persoane au făcut donaţii generoase în scopuri caritabile, fără a solicita, în schimb, decât să le fie folosite numele pentru a denumi unele dintre personajele acestui roman: James Jim R. Hawkins,

care a făcut donaţii în contul societăţii Canine Companions for Independence; Marion Fanelli şi Paul Dunn, care au donat pentru Muzeul Leagănul Aviaţiei; Carol Ascrizzi şi Patty Gleason, care au contribuit cu fonduri pentru Fundaţia Make-A-Wish; Gary Melius, în numele prietenului său, John Nasseff, şi Lori Bahnik, donatori în contul Boys Girls Club din Oyster Bay, East Norwich; şi Leslie Scheinthal, care a contribuit în contul Variety Child Learning Center.

This file was created with BookDesigner program bookdesigner@the-ebook.org
17.06.2010